

Sử Hoàng

Contents

Sử Hoàng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	12
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	34
6. Chương 6	44
7. Chương 7	53
8. Chương 8	62
9. Chương 9	72
10. Chương 10	82
11. Chương 11	85
12. Chương 12	92
13. Chương 13	99
14. Chương 14	107
15. Chương 15	117
16. Chương 16	126
17. Chương 17	135
18. Chương 18	142
19. Chương 19	151
20. Chương 20	162
21. Chương 21	171
22. Chương 22	183
23. Chương 23	194
24. Chương 24	203
25. Chương 25	213
26. Chương 26	224
27. Chương 27	232
28. Chương 28	241
29. Chương 29	250
30. Chương 30	255
31. Chương 31: Phiên Ngoại 1	261
32. Chương 32: Phiên Ngoại 2	265
33. Chương 33: Phiên Ngoại 3	272
34. Chương 34: Phiên Ngoại 4	279
35. Chương 35: Phiên Ngoại 5	285

Sử Hoàng

Giới thiệu

Thể loại: cung đình, nhất thụ nhất công, cung đình tranh đấu (hài, từng, phồn, bình, biến thái) Độ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-hoang>

1. Chương 1

Một tiếng sấm rền vang lên phía chân trời. Sau đó, một tia sét mạnh mẽ rạch ngang trời đêm, kèm theo đó là tiếng nổ lớn.

Bầu trời tựa hồ như có cái gì đó hắc ám, cuộn cuộn kéo đến cùng với mỗi lần sét đánh. Nháy mắt, gáo trời trút mưa xuống như muốn cuốn trôi vạn vật thế gian. Mưa nặng hạt, rơi dày đặc trên mái hiên, mặt đất, âm thanh “ào ào” hầu như át đi tiếng la thảm thiết truyền đến từ Thụy hoa cung.

“Đã qua thời gian dài như vậy, thế nào còn chưa sinh?” Thắng để đi tới đi lui tại Ngự thư phòng, lo lắng chất vấn một cung nữ.

“Khởi bẩm hoàng thượng, phụ nữ sinh con đều là như vậy. Huống chi Hiền phi nương nương đang mang long tử. Thánh hoàng thượng an tâm, thần phật ở trên tất sẽ phù hộ long tử cùng Hiền phi nương nương bình an.” Thị nữ vội vã quỳ xuống trả lời.

Những người khác thấy thế cũng cùng nhau quỳ rạp trên đất, miệng hô: “Thần phật ở trên, tất sẽ phù hộ long tử và Hiền phi nương nương bình an.”

“Đủ rồi!”

Thắng để mở miệng định phát nộ.

“Oa ——!”

Một thanh âm trẻ con khóc ré lên hòa cùng tiếng sấm rền nơi chân trời. Đáng tiếc là xa tại Ngự thư phòng, hoàng đế không thể nghe được.

Nhưng không lâu sau thì có người chạy đến bẩm báo:

“Bẩm —— Hiền phi sinh hạ hoàng tử, mẫu tử đều bình an.”

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, long tử hạ sinh, thiên hạ bình an. Hoàng gia chúng ta vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Nghe được hỷ sự, mọi người vội vã cùng tung hô chúc mừng.

Đương kim thánh thượng nhất thời chuyển nộ sang hỉ, ống tay áo phất lên, lập tức hướng Thụy hoa cung khởi giá.

Mà lúc này, bên trong Thụy hoa cung so với bên ngoài thật trái ngược.

Tĩnh lặng! Ngoại trừ tiếng trẻ con khóc tí tê, không hề nghe thấy thanh âm kẻ khác.

Vị cung nữ phụ trách đỡ đỡ ôm đứa bé trong tay, vẻ mặt ngẩn ngơ, nhìn kỹ có thể thấy được cánh tay nàng đang run lên, mà sắc mặt cũng một mảnh tái nhợt.

Bên trong các cung nữ phụ giúp tắm rửa, cắt cuống rốn đứa bé, không ai nói gì mà cùng nhau nhìn tỳ nữ ấy, sắc mặt ảm chứa sợ hãi.

“Hong Tụ, là nam hài hay nữ hài?” Hiền phi vừa sinh xong, không chú ý đến bầu không khí kỳ dị trong điện. Nàng vừa tỉnh lại đã truy hỏi cung nữ hầu cận.

“Là hoàng tử, thưa nương nương.” Quỳ gối bên mép giường, người cung nữ run giọng trả lời.

“Hoàng tử!” Dù vừa sinh con mệt mỏi, mắt Hiền phi nhất thời sáng lên. “Mau! Mau ôm hài tử đến cho bản cung nhìn.”

Hong Tụ vội ngăn cản.

“Nương nương, thân thể người hiện tại còn.”

“Hoàng thượng giá lâm ——”

“Hoàng thượng!” Hiền phi nương nương nghe thấy thiên tử đích thân tới, trong lòng càng vui sướng vạn phần. Hong Tụ thuật lại trong thời gian nàng lâm bồn, hoàng đế đều chờ tại Ngự thư phòng. Nàng vừa mới sinh hạ hoàng tử, hoàng đế đã tới rồi, vậy đối với nàng mà nói thì đây chẳng phải chính là nhất phen vinh sủng? Cũng bất chấp hậu sản thân thể suy yếu, nàng gắng gượng ngồi dậy.

“Nương nương, người.”

“Nô tỳ cung nghênh hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế “

Tất cả phục xuống bái kiến, kể cả nữ tì đang ôm hoàng tử. Hiền phi đã ở trên giường phục thân, biểu thị cung nghênh.

“Ái phi mau mau đứng lên, nàng đã vất vả rồi. Mau cho trẫm nhìn Tứ hoàng tử.” Đương kim thánh thượng Hoàng Phủ Thắc ba bước rồi hai bước đi tới trước giường nâng Hiền phi dậy, quay nhìn thị nữ ra hiệu, ý bảo nàng ôm hoàng tử đến bên mình.

Hoàng Phủ Thắc ngồi xuống bên mép giường, Hiền phi cũng không dám dựa người vào thành giường, một tay chống đỡ thân mình, vội nhìn về phía nữ tì.

Đó chính là hài tử của nàng, niềm hy vọng của nàng.

Nàng đã nghe thấy tiếng khóc mạnh mẽ, chứng tỏ hài tử của nàng khỏe mạnh cường tráng, tương lai có thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho nàng.

Nữ tì ôm hài tử đi bước một hướng đương kim thiên tử tới gần, càng đến gần, càng run rẩy dữ dội.

Tiếng khóc của hài tử lại vang lớn, nó vừa chào đời, chuyện gì cũng không biết, chỉ biết khóc thật to.

Gần, càng ngày càng gần hơn.

Hoàng Phủ Thắc không chờ nổi bước chân chậm chạp của nữ tì, dứt khoát đứng dậy, duỗi cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy hài tử của mình.

Hài tử này là con của Hiền phi, đối với ngài rất đặc biệt. Ngoại trừ Đại hoàng tử, chưa từng có hoàng tử nào sinh ra khiến ngài mong chờ như vậy. Ngài mong muốn đứa con này tương lai lớn lên sẽ bảo vệ ngài và đệ muội, thậm chí đã sớm nghĩ cho nó một cái tên hay. Hài tử này và các huynh đệ của nó đều sẽ mỹ ngọc hữu quan (sáng đẹp như ngọc) trong đó nó sẽ đứa mạnh mẽ nhất, xinh đẹp nhất.

“Đây là cái gì? !” Hoàng đế rống lên giận dữ, ngài không thể tin thứ bản thân đã thấy trong tay lột.

“Thật hoàng tử của trẫm? Loài yêu ma quỷ quái này mà các người dám đem. !”

“Xin hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng a!” Tất cả cung nữ cùng nhau quỳ xuống khóc la thảm thiết.

Vị cung nữ đỡ lễ lê gối đến, liều mạng dập đầu nói: “Nô tỳ không dám lừa gạt hoàng thượng, quả đây là hoàng tử do Hiền phi nương nương sinh ra trong cung. Xin hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng!” Người tỳ nữ dập mạnh liên hai, ba cái muốn vỡ đầu.

Các cung nữ khác quỳ rạp trên đất chật phòng, chỉ biết cầu xin tha thứ, bởi vì các nàng biết mệnh của họ rất có khả năng không qua được tối nay.

“Hoàng thượng. Con của ta.” Hiền phi không hiểu xảy ra chuyện gì, thanh âm run rẩy, vừa muốn đưa mắt nhìn hài tử, lại vừa không dám.

Hoàng Phủ Thắng xoay người, mắt vừa thấy Hiền phi, mặt đã bừng lửa giận. Cánh tay ngài giơ cao lên, hướng mặt đất quăng xuống.

“Oa——!Phanh——!”

Một đạo lôi điện cực kỳ kinh người nổ vang trên nóc nhà.

Tay Hoàng Phủ Thắng run lên, trong lòng tã lót là lớp chăn bông dày. Áo ngủ bằng gấm bọc lấy tiểu hài tử tuột ra, ở giữa là đứa bé da dẻ nhăn nhoe, oa oa khóc.

Tiểu thân thể tất thấy đều có màu đỏ, không chờa chỗ nào, khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm, đỏ tươi.

“A a a ——!” Hiền phi thấy rõ đứa trẻ con trong tã lót, tức khắc bị dọa, kêu thảm một tiếng liền ngất đi.

Hoàng Phủ Thắng vẻ mặt chán ghét, liền phát tay áo rời đi. Đúng là ngay cả liếc mắt nhìn lại một cái cũng không, trong phủ chỉ còn vọng ra tiếng khóc lạc giọng của hài nhi.

Hoàng đế đã ly khai, cung nữ trong phòng mới bạo dạn đứng dậy. Các nàng đang chờ đợi, đợi xem mệnh họ sinh hay tử.

Vị cung nữ đỡ đỡ cũng ngẩng đầu lên, máu chảy xuống khuôn mặt tú lệ. Nàng hung hăng hướng giường trẻ con nhìn trừng trừng. Trong mắt nàng lóe lên một tia oán độc không gì sánh được. Đứa trẻ này là ác ma, vừa sinh ra đã muốn hại nhân! Hoàng tử sinh ra trong phủ xấu xí quái thai, bất luận có giấu diếm hay không, kẻ phụ trách sinh nở hẳn phải chết, điều này không hề nghi ngờ.

“Oa —— oa ——” trên giường đứa bé cái gì cũng không biết, chỉ biết khóc, mà nó cũng chỉ có thể khóc.

Khóc nhiều khiến khuôn mặt nhỏ vốn nhăn nhúm lại càng có thêm nhiều nếp nhăn, khóc đến không còn thấy mặt mũi, chỉ có thể nhìn được hàng mi cốt (gờ lông mày) nho nhỏ trên mặt cao hơn thường nhân, ấn đường chia ra lưỡng đạo, bớt màu huyết. Cái bớt kéo dài từ khóe mắt đến gần tai, hình chữ nhân ().

Không lâu sau thánh chỉ hạ xuống, đêm ấy, các cung nữ liên quan đến sinh nở của Hiền phi chỉ cần thấy hoàng tử, bao gồm cung nữ đỡ đỡ lẫn các nữ quan bên trong, tổng cộng mười một nhân mạng, toàn bộ đều bị trượng tể (đánh đến chết). Lý do là các nàng âm hiểm mua thi chú nguyện rửa hoàng tử, cuối cùng còn lục soát thấy trong phòng tỷ nữ đỡ đỡ cho Hiền phi một hình nộm có ghi ngày sinh nở, trên bụng hình nộm vẽ một khuôn mặt xấu xí.

Ba tháng trôi qua, vì bị các đại thần ở Lễ bộ thúc giục, đương kim thánh thượng rốt cục đành ban cho Tứ hoàng tử danh : Kiệt.

Kiệt, đồng nghĩa với tai ương, cũng là xấu xí, hung ác.

(cũng là muốn nhắc đến vua Kiệt cuối đời Hạ, tương truyền là một hôn quân bạo chúa)

Biết được hài tử của mình bị đặt cho tên của hôn quân đời trước, Hiền phi khóc lóc đến độ mê man bất tỉnh không biết bao nhiêu lần.

Hài tử của nàng không những không được như ước ao của nàng, mà còn tuyệt diệt mọi hy vọng.

Ngày lại ngày, sự sủng ái của hoàng đế với nàng xưa kia không bao giờ quay trở lại nữa...

Nhiều phi tần mượn danh an ủi chạy đến xem dị nhân nàng sinh ra, cười nhạo nàng mất đi hoàng sủng.

Hiền phi ngày càng tịch mịch, sinh ra thống hận, ghen ghét muốn chà đạp lên tất cả.

Bởi vì sau khi sinh hài tử, hoàng đế không chỉ không hề triệu nàng thị tẩm, mà còn không triệu đến dự yến hội hoàng gia.

Nàng không gặp được hoàng đế, sẽ không có biện pháp được tái sủng ái. Không được sủng ái, nàng không thể thụ thai lần nữa, càng không thể tái sinh thêm hoàng tử đảm bảo cho địa vị của mình.

Nếu như không có nó thì tốt biết bao.

Nếu như nó vừa ra sinh ra đã chết yếu thì tốt biết bao.

Nếu như nó trở thành thai lưu, sẽ tốt biết bao. Nếu như vậy, trái lại bệ hạ còn thương tiếc cho nàng mất đi hài tử mà đối xử tốt hơn, cũng có khả năng nàng sẽ nhân lúc hỗn loạn bèn nói thứ đáng ghét kia là nữ hài.

Nhưng hôm nay, những điều này đều là mộng.

Nó, ở ngay kia.

Không thể giết, cũng chẳng thể tưởng nhớ.

Hồng Tụ không chết, nàng được giữ lại bởi hài tử vẫn cần có người chăm sóc. Hoàng đế lúc đó không có giết nó xuất phát từ nhiều lý do, nàng cũng không thể giết nó. Dầu sao, tốt xấu gì nó vẫn là người.

Hồng Tụ nhìn ra nàng muốn hài tử kia chết đi, Hồng Tụ nhắc nhở nàng : Người không thể động đến nó. Kẻ khác có thể làm nhưng Người vạn lần không nên. Nếu như để cho ai đó biết được... sẽ bị vịn cớ tấu lên. Hoàng thượng dù muốn nó biến mất thật nhưng nó vẫn là con ngài. Nó chết, chuyện này nhất định bị truy cứu.

Đến lúc đó đừng nói là nương nấng, đến cả phụ thân ở trong triều cũng bị liên lụy. Vì thế nương nấng khả dĩ bất đường y, nhưng không thể giết y.

Hiền phi cũng hiểu rõ đạo lý ấy, thế nhưng rõ ràng vốn là một hoàng tử dễ bị người ta ám hại nhất, hôm nay lại trở thành hoàng tử an toàn nhất trong cung.

Nàng hận! Tất cả mọi người đều biết Hiền phi sinh ra một nhi tử xấu xí khiến hoàng đế chán ghét, đến cái tên cũng không giống các huynh đệ khác. Một cái tên nghe xong làm người ta phải sở lạnh.

Kẻ làm cha đã không đau, kẻ làm mẹ cũng không thương đứa con dị nhân, để nó sống còn bị cái gì uy hiếp? Trái lại, nếu nó chết, Hiền phi cùng gia đình tuyệt lộ.

Hoàng Phủ Kiệt tiếp tục sống, lớn lên trong cung. Dù cho mẫu thân nhìn hấn thống hận, phụ hoàng xem thường hấn, cung nữ, thái giám chán ghét hấn, phi tần, hoàng tử, hoàng nữ đều cười nhạo hấn. Phải chịu đựng lời lẽ lạnh nhạt, sự ngược đãi, hành hạ, quanh năm gian khổ, ăn cũng không đủ no.... hấn vẫn sống!

Hoàng Phủ Kiệt là một hài tử vô tri lặng lẽ.

Hấn sống, thế nhưng sống được rất đau xót. Hấn không hiểu mình khiến ai chịu bi ai, hấn chỉ biết là bị đánh hội đồng, bị mắng chửi, bị đói bụng đến hoa mắt chóng mặt, không thể đứng vững.

Lúc đầu, hấn còn khóc với kẻ hầu, với Hồng Tụ, xin người ta đến cứu. Lâu dần, hấn biết rằng có kêu cũng vô dụng, trái lại càng làm cho kẻ khác ghét mình.

Hấn nghĩ, ghét hấn nhất hấn là mẫu thân, thứ nhì là người phụ trách chăm sóc hấn – Hồng Tụ. Sau đó lần lượt là các nương nấng trong cung, các cung nữ thái giám, huynh đệ tỷ muội. Tuy rằng hấn chưa từng gặp qua bọn họ, thế nhưng có người nói rằng họ giống phụ hoàng, đều phi thường chán ghét hấn.

A, đến ngoại công cũng phi thường ghét bỏ hấn. Thậm chí lúc Hồng Tụ đưa hấn đến chỗ ông, ngoại công chỉ ở xa xa nhìn hấn một cái rồi cau mày quay sang chỗ mẫu thân.

Năm nay hấn năm tuổi.

Chuyện trước 5 tuổi, hấn nhớ không nhiều lắm. Năm năm qua, hấn vững vàng nhớ kỹ một việc, không được khóc, đặc biệt khóc trước những trò mà kẻ khác bày ra, càng khóc sẽ càng bất hạnh.

Đã qua trưa mà hần vẫn không có bữa cơm, đồ ăn sáng tựa hồ cũng chẳng thấy. Cung nữ, thái giám chăm sóc hần đi đâu không rõ.

Hồng Tụ thường rất ít quần, đem hần cho một người cung nữ, một người thái giám chiếu cố. Đôi cung nữ thái giám lúc đầu còn cho hần ăn cơm, thời gian lâu, phát hiện căn bản không có nhân quần, liền sơ suất cả sinh hoạt hàng ngày. Vốn hai người đó trong bụng nghĩ cơm nước không dành cho hần nên chặm chạp.

Hần nghĩ thấy mùi hương bay ra từ gian ngoài, nơi mẫu thân hần nghỉ ngơi truyền đến.

Hần suy nghĩ một chút, sờ sờ cái bụng lép, quyết định mò vào trong phòng xem thử. Nếu vận khí tốt, trong phòng không có ai, hần có thể ăn điểm tâm trên bàn.

Ngày hôm nay vận khí hần tựa hồ cũng không xấu. Mẫu thân ở trong phòng nhưng nằm trên giường giả như đang ngủ.

Điểm tâm để trên bàn phía trước giường, hần chỉ cần lặng lẽ tiến lại, lặng lẽ cầm lấy một cái rồi đi ra, hần sẽ không bị ai phát hiện.

Len lén từng bước một tiến đến trước giường, hần nhanh chóng với lấy điểm tâm nhét vào miệng, sau đó vội vã lui ra.

Mẫu thân hần không tỉnh. Hần vẫn an toàn.

Mỹ vị đích điểm tâm hần không có thưởng thức mà nuốt trọn xuống bụng.

Liếm liếm môi, ăn một chút điểm tâm, bụng càng thêm đói. Nếu lấy thêm lần nữa, chắc cũng sẽ không bị phát hiện. Không sợ, phải nhanh lên một chút !

“Người làm gì ở đây?”

Một tiếng la chói lói vang lên ngay sát tai khiến hần sợ hãi đánh đổ mâm ngọc trên bàn.

“Người đâu! Các người chạy đâu rồi! Để nghiệt tử này đến đây mà không ai hay biết!”

Vừa lên tiếng thì không biết từ đâu xuất hiện ba, bốn cung nữ và thái giám, Hồng Tụ cũng có mặt.

Hiền phi ném gậy trúc cho Hồng Tụ nói:

“ Người dạy hần thế nào? Khiến hần chạy đến trước giường bản cung ăn vụng?”

“Hồng Tụ đáng chết.” Hồng Tụ vội vã quỳ xuống, nhặt lấy gậy trúc nói: “Hồng Tụ không để ý dạy bảo Tứ hoàng tử cho tốt, Hồng Tụ nguyện ý chịu phạt.”

“Chịu phạt? Vì sao người phải chịu phạt? Vương tử phạm pháp tội giống thứ dân, ngày hôm nay bản cung sẽ cho hần biết phạm tội sẽ lãnh hậu quả gì! Xuân Lan, thay bản cung vả miệng!”

Tiếng “Vâng” đáp lại dứt khoát, một cung nữ đi tới trước mặt Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt ngơ ngác nhìn cung nữ trước mặt, lúc thấy đối phương đưa tay lên cao định đánh, hần vội nhắm chặt mắt lại.

Cung nữ tát mỗi bên má hần một cái, mẫu thân hần ở bên cạnh giáo huấn một câu: ” Tát này giáo huấn người để người biết lễ nghi của hoàng tử”

“Chát!”

Cảm giác khuôn mặt nóng lên, đau rát. Hoàng Phủ Kiệt không dám sờ lên xem thử, cũng không dám khóc, lại càng không dám né tránh. Bởi vì hần biết nếu làm thế, mẫu thân càng tức giận, đến lúc đó hần sẽ phải chịu giáo huấn nhiều hơn.

“Tát này giáo huấn người đường đường là hoàng tử, vậy mà dám học nhân thói ăn vụng. Bản cung quyết đánh, dạy bảo tên tham ăn như người. Để xem sau này người có dám ăn vụng hay không!”

“Chát! Chát!”

Khóe miệng hữu huyết chảy ra. Hoàng Phủ Kiệt bị đánh đến thân thể gục xuống, ngã nhào trên đất.

Hiền phi không thèm để ý, lệnh thái giám nâng Hoàng Phủ Kiệt dậy, cho nữ tỳ Xuân Lan bạt tai đủ mười cái.

Mười bạt tai chưa đánh xong, Hoàng Phủ Kiệt rốt cuộc đau quá phải khóc lên. Hắn cũng muốn nhẫn nại chịu đựng, hắn cũng không muốn rước thêm sự chán ghét, nhưng hắn thực sự rất đau, mà hắn không thể chạy đi đâu được.

Hiền phi nghe hắn kêu khóc, nhìn vẻ mặt biến dạng vì khóc, vùng xung quanh mi cốt càng nhăn sít, ánh mắt nàng lộ ra vẻ chán ghét.

“Hong Tụ, người nghe cho rõ lệnh bản cung, hai ngày sau trừ nước ra, không cho hắn ăn cơm! Gọi người trông chừng hắn, không được để hắn ra khỏi cửa phòng một bước!”

” Rõ, thưa nương nương.”

” Nếu như hắn không nghe lời, còn dám kêu khóc, người thay bản cung ban phát, hảo hảo giáo huấn hoàng nhi.”

“Vâng, nương nương.” Hong Tụ nắm chặt trong tay gậy trúc, đây là Hiền phi ban cho nàng quyền lực giáo huấn hoàng nhi.

Tối đến, đói không chịu nổi, Hoàng Phủ Kiệt lấy ở dưới gầm giường một cái thìa đồng, bắt đầu đào phía góc tường.

Trong phòng không ai giúp hắn đốt đèn nên tối như mực. Có điều, hắn đã quen rồi. Hơn nữa, hắn cũng không hiểu được sao buổi tối phải điểm đăng (thắp đèn), hắn cho rằng đêm tối nên là như vậy.

Đào mãi, đào mãi, hắn dần mất khí lực.

Thế nhưng nếu như không đào, hai ngày sau hắn sẽ không có đồ ăn, nếu như không thừa dịp hiện tại còn thể lực, để mặc cũng chỉ có thể nằm ở trên giường gượng đợi thời gian trôi qua. Cái loại cảm giác khổ sở ấy, hắn đã hưởng qua một lần rồi lại một lần, nếu như có thể tránh được, hắn cũng mong muốn tránh.

Ngón tay mò mẫm, Hoàng Phủ Kiệt nhặt lấy thứ gì đó mềm mềm, nhét vào trong miệng.

Không thể ăn, nhưng mà vẫn phải ăn.

Đây là bí mật của hắn. Bí mật chỉ có lúc đói.

Hắn đem một ít sâu bắt được trong hoa viên, nhất là loại mềm, cùng bùn len lén giấu ở góc tường trong phòng.

Chỉ cần đào khai một khối gạch, chỗ đó cất giấu các loại bảo bối giúp hắn vượt qua cơn đói. Có sâu, cũng có vô số thứ hổ lốn khác.

Những thứ kia giúp hắn vượt qua rất nhiều lần trừng phạt. Vì thế hắn càng chăm thu thập chúng hơn.

Khoảng chừng qua nửa năm sau, một hôm, hắn bị người ta đưa đến một gian phòng lớn. Ngày đó, mẫu thân hắn cùng cung nữ, thái giám đem hắn ra hảo hảo chỉnh trang lại một phen, dùng kéo cắt tóc, mặc cho hắn một bộ quần áo vải bông màu tử sắc, thoát nhìn rất sức sống.

Thời gian hắn đến, nội phòng đã có rất nhiều người. Ai cũng nhìn hắn, thật giống như đang chờ hắn.

Ngay lúc hắn từng chút một nhìn những người xa lạ thì có một tiểu hầu tử đột nhiên khóc rống lên. Vừa khóc vừa kêu là có quỷ tới.

“Có quỷ a! Nương, nương, ta sợ, ta sợ lắm!”

Ngồi ở bên đấy khóc lớn là một tiểu hầu tử, thoát nhìn cũng chỉ năm, sáu tuổi là cùng. Hầu tử kia nhìn hắn, ánh mắt vừa hoang mang, vừa sợ hãi.

Bọn nhỏ vây quanh đó so với hắn lớn hơn một chút.

Trong phòng có đại nhân quát bọn nhỏ lui xuống, nhú mày nhìn hần, không ngừng lắc đầu: “Hoàng tử dị mạo, không phải điềm tốt.”

Thanh âm của đại nhân tuy nhỏ nhưng mấy hài tử kia đều nghe thấy. Họ nhìn nhau giây lát.

Chỉ một lần như thế. Một thời gian sau, hần không được phép tiến vào đại phòng lần thứ hai.

Nghe cung nữ Đông mai chăm sóc hần nói, hần hình như khiến bảo bối hoàng đế thương yêu nhất sợ hãi, sợ đến phát bệnh, liên tục sốt cao hai ngày.

Do đó, hoàng đế giận dữ, quở trách kẻ đưa Tứ hoàng tử đến thư viện đọc sách là nhất phẩm Phiêu Kị đại tướng quân – Ngôn Tịnh. Dĩ nhiên, lý do quở trách là tại hần.

Không riêng hoàng đế giận dữ, mẫu thân hần cũng tức khí vô cùng.

Ngoài việc hai ngày không để cho hần ăn cơm, nàng còn cho phép Hồng Tụ dùng gậy trúc quật lên lưng hần hai mươi cái, trừng phạt tội xấu xa dọa nạt Lục hoàng tử. Mẫu thân cũng phải đến cung Đức phi nhận lỗi với Lục hoàng tử cùng mẫu phi của y. Sau khi trở về, chẳng hiểu vì sao, hỏa giận bốc lên, nàng lấy thoa cài trên đầu đâm vào mi cốt hần.

Da chỗ hàng mi cốt bị đâm thủng, xuất huyết.

Sáu tuổi, Hoàng Phủ Kiệt kiễng đầu ngón chân soi mình trước gương đồng, chính mình cũng đưa tay chọc vào mi cốt.

Vì sao nó không thể thấp xuống?

Mẫu thân từng đâm nó, còn dùng tám phiến đèn lên, Hồng Tụ cũng dùng vải buộc chặt đầu hần rất lâu, thế nhưng vẫn chẳng có tác dụng. Mi cốt hần so với thường nhân vẫn cao hơn.

Hần tuy còn nhỏ nhưng cũng hiểu, nếu như không có mi cốt cùng cái bớt, mẫu thân và Hồng Tụ, bọn họ sẽ không chán ghét hần. Mà đệ đệ của hần cũng sẽ không vì thấy hần mà sợ đến khóc vắng lên.

“Phanh!”

Hần liền linh đập trán, ước ao mi cốt vì thế mà trở lại bình thường.

“Phanh! Bang bang!”

Vết máu in dấu trên tường, để lại đám hồng sắc tròn nhỏ.

.....

Nghe nói các ca ca tìm đến hần chơi đùa, hần có điểm hoài nghi, cũng có chút sợ, nhưng đồng thời cũng le lói tia hy vọng vui vẻ.

Các ca ca của hần.

Ngoại trừ ngày đó tại đại phòng thấy bọn họ một lần, hần tựa hồ chưa từng gặp qua các ca ca này.

Mà trừ hôm ấy, hần cũng chẳng bao giờ bước ra khỏi tiểu viện của mình một bước.

Hồng Tụ đem hần tới trước mặt các ca ca.

Khi các ca ca muốn dẫn hần ra ngoài chơi đùa, Hồng Tụ không chỉ không ngăn cản, mà còn mỉm cười dặn phải nghe lời các ca ca, không được làm các hoàng tử mất hứng.

Vì vậy, hần cùng các hoàng tử ca ca đến Lục điện.

Bọn họ còn tìm thêm mấy người tỷ muội, nói cùng nhau chơi trò bất quý.

Bởi vì hần lớn lên rất giống quý, tất nhiên hần phải sắm vai quý.

Đám tỷ muội cách hần rất xa, hai tay nhỏ bé bưng mắt len lén qua khe hở nhìn hần, vừa sợ, vừa hiếu kỳ.

Hắn cho rằng đó là trò chơi, cũng lấy tay che mắt, len lén qua khe hở ở giữa nhìn các nàng, cũng cười cười với các nàng.

Kết quả. các nữ hài tử kêu lên sợ hãi, cùng nhau trốn sau các ca ca.

Hắn khổ sở buông tay, cúi đầu.

Sau đó hắn bắt đầu giả quỷ.

Quy tắc trò chơi chính là hắn trốn trong hoa viên, ở chỗ nào cũng được, rồi người khác phải tìm ra hắn. Nếu như tìm được, cho hắn một đồng, bắt hắn làm một việc. Cái này gọi là có tiền thì có thể sử dụng thôi ma (!). Mà quỷ không được cự tuyệt, càng không thể chạy trốn.

Hoàng Phủ Kiệt trốn sau giả sơn thạch, nghĩ mình sẽ không chạy trốn. Nếu hắn chạy, bọn họ sẽ không bao giờ chơi cùng hắn nữa. Vì thế, vô luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần bắt được, hắn nhất định sẽ làm theo lời họ.

Hôm đó, hắn bị bắt rất nhiều lần, cũng làm rất nhiều chuyện. Mọi người đều hài lòng, nhất là các tỷ muội, tựa hồ không còn sợ hắn, cười đùa suốt.

Buổi tối trở về, mẫu thân mà hắn hiếm khi gặp gọi hắn đến, bắt quỳ trên mặt đất cúi đầu trả lời. Nương hỏi hắn hôm nay cùng các hoàng tử, hoàng nữ chơi trò gì.

Hắn đáp: Các huynh đệ đứng thành hàng, bắt hắn bò dưới khổ mà đi. Hắn từng dọa khóc Lục hoàng tử nên phải quỳ rạp xuống đất làm ngựa, công y một vòng quanh hoa viên. Còn bị thoát quần tiểu lên, bôi bùn lên mặt, dùng chân đạp.

Xong, hắn nói chơi vui. Còn nói các huynh đệ cũng rất cao hứng, nói sau này sẽ còn đến tìm hắn chơi đùa nữa.

Hiền phi nương nương cảm lạnh không nói nên lời, cuối cùng mệt mỏi cười lạnh một tiếng, phân phó Hồng Tụ: “Sau này dạy hắn lễ nghi nghiêm chỉnh. Bằng không hắn vĩnh viễn không rõ cái gì xấu, cái gì nhục, không phản kháng, thế nào cũng sẽ bị công kích.”

Học được lễ nghi nghiêm chỉnh, Hoàng Phủ Kiệt khó chịu vì phải ăn cơm thừa canh cặn của kẻ khác hoặc không được cho ăn. Con giun xéo lấm cũng oằn, hắn nói với Hiền phi là thái giám Cao Tân và cung nữ Đông Mai ăn vụng đồ của mình.

Cao Tân và Đông Mai bị gọi tới hỏi, tự nhiên vừa dập đầu vừa kêu oan.

Hiền phi thuận miệng bảo Hồng Tụ chú ý hơn bình thường một chút, nói không được để cho kẻ khác bắt nhược điểm.

Thân đứng đầu đám nô tài ở cung này, đối với tình huống bất kính, bất trọng rõ ràng, Hồng Tụ bèn mắng Cao Tân và Đông Mai một trận, khấu trừ hai tháng lương bổng nghiêm phạt.

Hoàng Phủ Kiệt cho rằng từ nay hắn không còn lo bị đối xử nữa. Nhưng đến ngày thứ hai, sau khi ăn no, bao tử liền đau buốt, đau đến chết đi sống lại.

Mà phụ trách chăm sóc hắn là Cao Tân, Đông Mai lại an vị trước mặt, dùng khăn nhét vào miệng hắn, hỏi : cơm tối ăn được không a? Sau này mỗi ngày cho người ăn đến no mới thôi, tránh để người đi cáo trạng.

Hôm sau, hắn lại đau nhức, khóc lóc kể lể với Hồng Tụ rồi bị Hồng Tụ bực mình đẩy ra.

Hắn cố lấy dũng khí đi tìm mẫu thân, kết quả trái lại còn bị Hiền phi quở mắng, nói tầm mắt hắn chật hẹp, không biết đợi thời trả thù.

Về sau hắn bị Cao Tân, Đông Mai liên hợp lại chính thêm vài lần.

Như là buổi tối để hắn ngủ trên đệm chăn ẩm ướt, lạnh lẽo. Kết quả hắn bệnh nặng một thời gian ; bồn cầu đầy cũng không giúp hắn đỡ, khiến cho gian phòng hơi thối không gì sánh được ; đưa tới cơm canh lạnh lẽo, khẩu vị kỳ quái, còn bẩn nữa; Đông Mai giúp hắn chải đầu thì cố ý kéo tóc, cào xước da đầu hắn ; giúp hắn chuẩn bị nước tắm, nếu không phải bóng giầy thì cũng lạnh băng, hắn không muốn đi vào, bọn họ tức thì bắt phải vào, tựu chung đều là những chuyện khó để lại vết tích bị hành hạ.

Cho đến khi hấn phải quỳ xuống, khóc thút thít nói sau này không dám cáo trạng bọn họ, đồng thời ưng thuận về sau có gì đáng giá nhất định sẽ hiếu kính hai người. Thế nhưng hai kẻ đó không vì vậy mà ân cần chiếu cố hấn.

Khoảng chừng qua hai, ba tháng, hấn lại bị gọi vào đại phòng. Hồng Tụ nói ngoại công đã vì hấn vất vả, hấn phải hảo hảo quý trọng.

Vì vậy, hấn bắt đầu đọc sách viết chữ.

Hấn xuất hiện tại Thái học viện, bọn ca ca đệ đệ hình như đều phi thường vui vẻ, bình thường gọi hấn cùng chơi đùa, còn có thể thường thường tặng vài thứ cho hấn ăn.

“Ô! Hảo ác tâm, người thực sự ăn nó.” Lão tam che miệng lại.

Lão đại thú vị truy vấn : “Ăn ngon không?”

Hấn gật đầu, đem con kiến trong hộp nhét vào miệng.

“Quái vật!”

Có một lần, đại ca muốn cùng hấn luận võ, đánh hấn mặt mũi bầm dập. Các huynh đệ chỉ vào hấn cười ha hả, nói mặt hấn so với bình thường cân xứng hơn. Vì thế họ hướng Đại hoàng tử cúc cung nói lời cảm tạ, cảm tạ kẻ thi triển quyền cước khiến hấn trở nên giống người hơn.

Hấn không nguyện ý thì đã bị mấy huynh đệ tiến tới dè ra, bắt quỳ xuống, dập đầu trước đại ca.

Vài ngày sau, mặt hấn lại sưng lên, lần này là do nhị ca. Vẫn như cũ, bị đánh xong phải dập đầu nói lời cảm tạ.

“Cảm tạ nhị ca cho ta dung mạo. Cảm tạ nhị ca quyền cước ban ân.”

Sau đó là tam ca, còn có ngũ đệ, lục đệ.

Lục đệ không có sức khỏe, đẩy hấn xuống hồ nước bắt hấn phải bò lên. Cứ mỗi lần hấn bò lên là đẩy lại xuống nước, hơn chục lần như vậy, cho đến khi hấn nằm rạp trên đất bất động.

Cứ thế, cái trò chơi làm bạn kéo dài bốn, năm tháng trước khi bị tiên sinh phát hiện ngăn lại.

Hấn còn nhớ rõ lúc tiên sinh nhìn hấn, dùng ánh mắt phi thường thương hại xen lẫn chán ghét: “Thương cảm người tất có chỗ đáng trách. Người ta nói tương do tâm sinh (tương mạo ứng với lương tâm), xem tướng mạo người cũng không phải kẻ lương thiện. Trời đã định người kiếp trước gieo nghiệp chướng, kiếp này phải hoàn lại. Thật đáng buồn mà cũng đáng thương!”

Hoàng Phủ Kiệt không hiểu nhiều lời tiên sinh nói, nhưng hấn biết đó chẳng phải là những lời tốt lành.

Buổi tối, Hoàng Phủ Kiệt cầm thìa đồng đào nơi góc tường.

Bên trong xuất ra một ít cơm cặn nhưng ăn nhiều sẽ no, rồi hấn ngồi ngắm người.

Trong phòng tối như mực.... băng lãnh... băng lãnh...

Đã biết đọc sách viết chữ, hấn không còn là đứa trẻ cái gì cũng không hiểu nữa. Hấn đã biết cái gì hảo, cái gì xấu. Cũng biết hấn vô luận nỗ lực ra sao đều khó, phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Cho dù hấn khiếu nại sự tình bi thảm, cũng sẽ chẳng có người đồng tình, trái lại còn cười nhạo hấn, thậm chí là bỏ đá xuống giếng (giật đổ bìm leo).

Hấn nên chết sớm. Không, hấn căn bản là không nên sinh ra.

Thế nhưng hấn tịnh không muốn chết. Hấn thậm chí không biết chết như thế nào. Chỉ là nghe được bọn cung nữ thái giám trong cung thường chỉ vào hấn nói, sao mi còn không sớm chết đi.

Nhìn thìa đồng trên tay, một đầu đã bị hấn mài thập phần sắc bén, hấn nhẹ nhàng dùng phần đầu bén nhọn đâm vào đầu ngón tay, mỉm cười.

Ngày hôm sau, lão nhị Hoàng Phủ Cẩn phát hiện trên ghế mình có một bị túi giấy gói lấy gì đó, không khỏi hiếu kỳ mở ra nhìn một chút. Vừa nhìn xuống, Hoàng Phủ Cẩn biến sắc.

Mà Lục hoàng tử nhỏ tuổi nhất, đứng phía sau trông thấy thứ ở trong túi, cũng sợ hãi la toáng lên, lập tức khóc inh.

Hoàng Phủ Kiệt cũng đứng dậy, nhón chân lên xem. Xem xong, sợ đến mức run bần.

Một chiếc vòng trong túi rơi ra, phát tiếng kêu lạnh lạnh.

“Ai? Là kẻ nào làm!” Một lúc lâu, lão tam mới lên tiếng.

Lão tam tính tình nóng nảy, thanh âm giờ nghe như tiếng khóc, nhặt chiếc vòng lên, nhìn đồng huyết nhục, đau đớn nói :

“Đây là vòng của Tuyết nhi, là Tuyết nhi của ta ư? Kẻ nào? Là ai? Lâm Ý, mau, người mau quay về xem Tuyết nhi còn sống hay không, mau a!”

Thư đồng Lâm Ý liền vội vã xông ra ngoài.

Tiên sinh nhìn không được, trước tiên thu lại đồng huyết nhục.

Sau một nén nhang, Lâm Ý trở lại nói không tìm được khuyên Tuyết nhi mà tam hoàng tử yêu quý.

Tam hoàng tử kinh hoàng tại chỗ, nắm vạt áo Nhị hoàng tử lên hỏi hẩn chuyện gì đã xảy ra.

Thư viện trở nên đại loạn.

Tiên sinh vội vã ngăn lại, Tam hoàng tử không thèm nghe theo. Nhị hoàng tử cũng tỏ vẻ không biết chuyện gì xảy ra, càng làm cho nhiều con mắt nhìn về phía Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử cười ha hả, ung dung đi qua chỗ Tam hoàng tử, nói sẽ trình lên phụ hoàng, nhất định phải tra ra hung thủ để xử lý nghiêm khắc.

Hoàng Phủ Kiệt bị bỏ qua như mọi ngày.

Sau này tội danh chẳng biết sao lại đổ lên đầu hẩn, hoàng đế bắt Hiền phi trừng phạt hẩn nghiêm khắc.

Hoàng Phủ Kiệt biết rằng không cần có chứng cứ phạm tội xác thực, mà là vì bọn họ cần có một hung thủ và tất cả đều nhận thức giống nhau. Hẩn chính là kẻ thích hợp nhất.

Hẩn cãi lại dù một câu không phải, sẽ không còn có thể mở miệng.

Bị Hiền phi trừng phạt nghiêm khắc, Hoàng Phủ Kiệt nằm liệt giường hơn một tháng.

Bị thương dù sao vẫn tốt hơn là đến Thái học viện, lại bị Tam hoàng tử mượn cớ đánh. Tam ca chắc không cho rằng hung thủ sẽ là hẩn chứ.

Cuộc sống dần trôi.

Mười tuổi, không biết do hẩn thông minh hay mỗi ngày đọc sách tại hoa viên nhiều hơn người khác, rất nhiều vấn đề tiên sinh nêu ra trên lớp, hẩn đều có thể lý giải. Thế nhưng tiên sinh chưa từng có hỏi qua hẩn.

Hôm nay, tiên sinh tùy ý hỏi mọi người một vấn đề —— mễ (gạo) từ nơi nào đến?

Lục hoàng tử 8 tuổi đáp: trong ngự thiện phòng.

Ngũ hoàng tử 9 tuổi đáp: từ các địa phương cống nạp.

Tam hoàng tử 12 tuổi đáp: dùng bạc để mua về.

Nhị hoàng tử 13 tuổi đáp: đến từ tự nhiên.

Tiên sinh hỏi qua bốn vị hoàng tử, sau hỏi sang Đại hoàng tử.

“Điện hạ, người có biết mễ từ nơi nào đến?”

Cũng mười ba tuổi, so với Nhị hoàng tử lớn hơn một tháng, Đại hoàng tử khẽ nhìn lướt ra sau Nhị hoàng tử, giả vờ kinh ngạc nói:

”Tiên sinh đừng nói giỡn, mẽ đương nhiên từ ruộng đồng mà ra, ta tuy là hoàng tử, ngay việc thường thức này cũng biết.”

Tiên sinh hơi gật đầu, tựa hồ cảm thấy vui mừng.

“Hảo, tốt. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử diện hạ không hổ Đại Á hoàng triều, tương lai sẽ thành rường cột nước nhà. Tuổi còn nhỏ đã biết rõ dân gian sự tình, cho thấy hai người bình thường cũng rất chăm chỉ. Không sai, không sai.” – Vấn đề này đã hỏi qua rất nhiều con dòng cháu giống, tám chín phần mười đều không biết mẽ từ nơi nào đến, thực sự đáng buồn.

Đại, nhị hoàng tử trên mặt đều ra vẻ đắc ý.

“Mẽ từ bách tính mà ra.” Một thanh âm nặng nề vang lên.

Mọi người nhìn lại, người trên lớp không bao giờ phát ngôn – Hoàng Phủ Kiệt.

“Nếu như quang hữu thổ địa mà không có bách tính trồng trọt, lương thực không khác loài cỏ dại thân dài. Nếu như thiên thời địa lợi đều có, dân chúng khổ cực lao động, nhưng tham quan ô lại hoành hành, triều đình hủ bại, bách tính sẽ lầm than. Khổ cực canh tác lương thực nhưng đại bộ phận phải nộp lên trên, bọn họ không chịu nổi nữa, sẽ phản kháng. Bọn họ một khi phản kháng, sẽ không có ai làm lương thực, chúng ta cũng sẽ không có mẽ mà ăn. Tương tự, nếu phát sinh chiến tranh, chúng ta cũng vì vậy mà không có lương thảo.”

“Nói đi nói lại, nhất định phải có dân mới có lương thực, chúng ta mới có mẽ ăn. Vì vậy mẽ chính là từ bách tính mà ra.”

Tiên sinh Chu Lễ im lặng hồi lâu, chỉ quan sát hẩn.

Lúc đầu hẩn còn e sợ nhưng sau lại thấy chút đắc ý. Kỳ thực những điều này hẩn không phải hiểu hết, nhưng hẩn đã từng đọc sách, trong lúc vô tình có hỏi qua thái giám hầu hạ, sau đó thái giám kia nói cho hẩn biết.

“Khụ, hôm nay chúng ta ôn tập lại một chút”. Chu Lễ cầm sách, bắt đầu hướng các hoàng tử đọc một vấn đề tùy ý.

Hoàng Phủ Kiệt đợi nửa ngày không có ai tán dương, không tránh khỏi thất vọng. Chẳng qua hẩn vốn xấu xí, khó nhìn ra biểu tình chân chính.

2. Chương 2

Trương Bình nằm thẳng người trên chiếc giường bằng ván gỗ, cấn chặt răng.

Y ngay cả cử động cũng không dám, mà cũng không thể động. Cả tứ chi bị trói vào tấm ván gỗ lớn trên giường, ba ngày qua môi y khô rang, lót dạ bằng nước bọt.

Vết thương ở cuống hoa đau đớn vạn phần. Thế nhưng vết thương lớn do thụ là thế.

Đã sang ngày thứ ba, chỉ cần nhẩn nại chịu đựng nốt hôm nay, y có thể ly khai khỏi gian phòng đầy mùi hôi này.

Vết thương của y rốt cuộc khép lại tương đối tốt, kẻ hoạn cho y cũng nói chuyện này có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Đây là chuyện tốt, y tự an ủi.

Có người kể trong phòng này kẻ chết không ít. Y coi như tương đối may mắn.

Để phân tán sự chú ý, Trương Bình bắt đầu nghĩ xem Đại thái giám sẽ phân công tác gì cho y.

Người như y mới vào cung, không có người chiếu cố, cũng không có bạc biếu kính, chỉ là một tiểu thái giám, tám phần mười sẽ bị phân cọ rửa nhà xí hoặc canh gác đêm. Nói chung không có chuyện tốt chờ y.

Bất quá là do y muốn huyễn tưởng một chút.

Hay là Đại thái giám thấy y hiểu chuyện, đưa y đến bên hoàng đế. . .

Ngẫm thử, hoàng đế ư ! Không hiểu hoàng đế trông như thế nào nhỉ? Liệu có giống như lời đồn đãi phong lưu phóng khoáng, diện mục như ngọc?

Nghe nói trong hậu cung hoàng đế có rất nhiều cung phi mỹ lệ như tiên nữ, chính là mỗi ngày đều có thể thấy.

Nếu như những người đó có chuyện vui sẽ ban thưởng cho y một ít bảo vật, y và người nhà cả đời này ăn mặc không hết.

Nhớ tới người nhà, Trương Bình nhin không được nhớ đến khuôn mặt tươi cười của một người. Khuôn mặt tươi cười tuy rất xấu xí, nhưng tốt xấu cũng là đang cười.

Y đã tự nguyện tiến cung làm thái giám.

Ban đầu cha mẹ y biết y nhất thời muốn thành thái giám, thiếu chút nữa bị dọa kinh hãi. Sau, y vội vội vàng vàng chạy đi tìm mại bản trả lại ngân lượng, mại bản hừ lạnh một tiếng: Giấy trắng mực đen, người đừng đùa!

Đi tìm thôn trưởng, thôn trưởng nói những kẻ trong cung tiểu dân chúng ta không thể trêu vào. Nói chung muốn trách thì trách nhi tử nhà ngươi, không ai buộc mi ấn dấu tay, chính mi nhanh nhẩu hơn kẻ khác.

Ngay khi cha mẹ y đương bàn bạc đem cả nhà đi lánh nạn, y đứng ra nói :

“Cha, nương, không phải là làm thái giám. Nương trước đây từng nói có là trạng nguyên vinh hoa cũng chỉ giống như quan hoạn, huống hồ hoạn quan cũng là quan a. Nói không chừng nhi tử tương lai năng hầu hạ hoàng đế sẽ được ngài ban thưởng, mọi người sau này sẽ không phải lo cho lão tứ, lão ngũ, còn có tiền sinh lễ cho đại cháu trai. Hơn nữa, cha không phải cũng nói bí kíp võ công thiên hạ phân nửa giấu trong tàng thư lâu tại hoàng cung ? Nhi tử vào làm thái giám, càng có cơ hội được xem.”

Miệng cha y há ra nói không nên lời. Ông bảo bí kíp phân nửa giấu tại hoàng cung chỉ là thuận miệng gạt tiểu hài tử, miễn cho y suốt ngày đòi xông vào Thiếu lâm tự. Không nghĩ tới....!

Họ trợn tròn mắt, há hốc mồm trước sự thực không thể thay đổi. Mà bọn họ cũng cần hai mươi lượng bạc cứu mệnh. Phu thê hai người chỉ còn nước nghìn dặm, vạn dặm thẳng con rằng hoàng cung đại uyển chính là ma cung ăn thịt người, chỉ sợ y sinh chuyện. Nhưng đứa con thứ ba này không hề gốc . Y cũng là người thứ hai của Phương Đình thôn tiến cung.

Lúc đưa tiễn, mọi người trong nhà đều đi, tiễn y đến tận thôn khẩu.

Cha mẹ y cầm lấy tay y, còn đương dặn dò phân phó thì đại ca ở bên cạnh liền chen vào : Tam đệ, người yên tâm lên đường. Tương lai người xuất cung, ca nhất định dưỡng lão người!

Các đệ đệ phía sau cũng không muốn xa y, ồn ào xung quanh, lão tứ học đại ca hấn: Tam ca, huynh cứ đi đi. Tương lai huynh xuất cung, đệ nhất định làm cơm cho huynh ăn.”

Lão đại tức giận một cước dạt hai bên tả hữu.

Cha y nhân lúc không ai chú ý liền kéo y sang một bên nói nhỏ: “Đã biết phải làm gì rồi chứ? Mẹ người dạy người không ít chữ nhưng người trong cung tốt nhất không nên lộ ra.”

“Sẽ không có đâu cha. Con sẽ cẩn thận.” Trương Bình tươi cười nói để cha y an tâm.

Cha y vẫn nhăn mặt “Người biết? Người phải cố không làm ra việc xuẩn ngốc.”

“Cha, bất quá chỉ là đi xa thôi. Tương lai sẽ còn gặp lại mà.”

“Nhưng. . . nhưng. . . . A, đều tại cha vô dụng!” Cha y gạt lệ, con của mình ông rõ tận gốc rễ.

“Cha, người đừng nói vậy, người và nương, còn có đại ca nữa, sức chỉ có hạn, huống chi cả nhà ta đều đã tận lực.”

Trương Bình nhìn cha y khóc, mũi cũng khụt khịt, cổ không để cha mình khó xử, y vui vẻ nói: “Còn về nhà ta, hài tử nhiều như vậy không sợ Trương gia đoạn tử tuyệt tôn.”

“Tiểu tử ngươi không hiểu, ngươi còn nhỏ, ngươi không biết đối với nam nhân mà nói” Cha y đậm chân thở dài.

“Cha, người đừng nghĩ nữa, hiện tại muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi.”

Một người mạnh mẽ như cha y đã phải rơi lệ thở dài. Mẹ y đi tới, đẩy cha y ra, vỗ vỗ vai con trai kiên cường cười nói: “Một thời gian sau, chúng ta sẽ đến kinh thành thăm con. Bản thân con vạn sự phải cẩn thận, kìm hãm tính nóng, nghìn vạn lần không được đắc tội với người ta. Còn nữa... ” mẹ y hồ hởi điểm lên mặt y “...nghìn vạn lần không nên xen vào chuyện của người khác!”

“Rõ rồi, thưa mẹ.”

Mẹ y thở dài, biết quý gì! Con trai của nàng, nàng hiểu rõ hơn ai, đừng chỉ xem tướng mạo lão tam thành thật thôi đâu, y trong nhà cũng là người hào hiệp trượng nghĩa.

Trương Bình cũng gãi gãi đầu từ biệt đại ca.

Vì sao y vào cung làm thái giám mà còn phải đi an ủi người nhà?

Mãi đến khi kẻ mại bản đến giục, cả nhà y đều vừa khóc vừa tiễn.

Lau nước mắt, y ở trong hắc phòng đã một ngày đêm, Trương Bình vừa mong đợi, vừa sợ thực tế.

Sáng sớm ngày thứ hai thì có người đến dẫn y ra ngoài.

Y được an bài đợi trong phòng có khá nhiều người ở.

Một thái giám có tuổi chỉ dẫn y ở chỗ này tĩnh dưỡng ba tháng, đợi vết thương toàn bộ dưỡng hảo sẽ học tập quy tắc trước rồi mới đưa đến chỗ Đại thái giám nhận nhiệm vụ.

Trương Bình tâm tư yên ổn một chút. Nghĩ thầm đãi ngộ của hoàng cung xem ra không tệ, một chút cũng không giống như cha mẹ nói, ăn thịt người chỉ là chuyện đùa.

Một khi an tâm, vết thương cũng lành nhanh hơn.

Đến khi có thể bước xuống giường đi lại được thì một thái giám đến dạy y quy củ trong cung. Lão thái giám đông dài, nhưng Trương Bình lại nghe rất tỉ mỉ. Y biết theo như lời lão thái giám nói, kinh nghiệm đều là dùng chính máu và nước mắt đổi lấy. Nếu muốn ở chỗ này sống sót, phải nhớ kỹ những lời này.

Lão thái giám thường nói câu: chủ sinh nô sinh, chủ tử nô tử; chủ quang vinh nô bỉ nhân cường, chủ ti nô bỉ cầu không bằng.

(chủ sống nô sống, chủ chết nô chết, chủ vinh quang, nô mạnh, chủ hèn mọn, nô không bằng cầu)

Trương Bình đem câu nói ấy khắc cốt ghi tâm.

Sau đó học đập đầu, học vãn an, học quỳ, lúc nào ở lại, lúc nào đi, học làm sao đầu cúi xuống đất vãn có thể thấy phía trên.

Rốt cục cũng đến ngày được gặp Đại tổng quản.

Y đi cùng mười lăm tân thái giám. Trong đó có hai kẻ có họ hàng với thái giám quyền thế trong cung, thần sắc không hề căng thẳng, có lẽ đã được an bài chỗ hảo.

Còn lại đều giống y, hai tay trống trơn đợi số phận an bài. Thần sắc họ vừa hồi hộp vừa chờ mong.

Có điều, y thật không ngờ vẫn còn hai người nữa đã chuẩn bị sẵn bạc tạ ơn. Tuy rằng không nhiều lắm nhưng cũng đủ để Đại thái giám cân nhắc bọn họ, dành cho thiện ý an bài: một người đi Thư mặc ti học tập, quản lý, tu sửa thư tịch; một người đi Chung cổ ti học tập kích trống minh điện và một ít tạp kỹ hí khúc.

Mà hai người có quan hệ, một phân đến Thiện ti giúp việc, một phân đến Thực ti phụ trách rượu thủy, du diêm tương thổ trà (dầu, muối, tương, dấm, trà), rau dưa, trái cây và thu mua thịt cầm.

Mọi người thấy vậy đều âm thầm ước ao không ngớt.

Bên cạnh là một đám thái giám còn trẻ có người đến lĩnh đi, bọn họ người lớn nhất cũng chỉ mới mười bảy tuổi.

Còn lại sáu người. Trương Bình âm thầm điều chỉnh lo lắng trong lòng, đợi Đại thái giám xem xét, quyết định số phận.

Đại thái giám tên Tôn Thần nhìn sổ ghi chép trong tay, lấy tay chỉ vào đứa trẻ bên cạnh nói : “Người là Hứa Phúc? Xem ra cũng khỏe mạnh.”

“Tạ ơn tôn gia khích lệ.” Hứa Phúc tuổi không lớn, mới mười một tuổi nhưng cũng không phải trì độn, không hiểu chuyện, lập tức khom người nói tạ ơn.

Tôn Thần gật đầu, nghĩ hài tử này lanh lợi, lớn lên cũng thanh tú, nên đưa y đến chỗ nào mới thích hợp đây?

“Người có chỗ nào muốn đến hay không?”

Hứa Phúc ngẩn ra rồi vội vã lắc đầu “Ngài sai nô tài đi chỗ nào, nô tài sẽ đi chỗ ấy”.

Tôn Thần thoả mãn điểm lên đầu y mỉm cười, “Đã như vậy, về sau người cứ theo ta.”

Hứa Phúc mừng rỡ, vội vã quỳ xuống dập đầu, miệng gọi sư phụ.

Trương Bình thấy đỏ mắt, Đại thái giám Tôn Thần chính là người của nội cung, theo hẳn một tháng sẽ học được bao tri thức. Người của nội cung phụ trách toàn bộ hoàng cung, trừ Tổng quản thái giám và các thái giám đứng đầu ti ra, toàn bộ thái giám đều do hắn phụ trách xử phạt hay mại bản, là một chức cực kỳ được bọn thái giám hối lộ.

Ánh mắt Tôn Thần cuối cùng cũng rơi xuống trên người Trương Bình đang cúi đầu.

Tôn Thần quét hai mắt, cũng hỏi : “Người tên Trương Bình ? Có chỗ nào muốn đến hay không?”

Trương Bình muốn đi Thư mặc ti sau đó vào Tàng thư lâu. Vừa mở miệng lại nghĩ nếu nói thẳng ra ước nguyện bản thân, Tôn Thần sẽ khẳng định y và Hứa Phúc thái độ đối lập, đến lúc đó...

Vì vậy Trương Bình chăm chú suy nghĩ một chút, đáp: “Tiểu nhân ngu dốt, tất cả thỉnh Tôn gia an bài.”

Tôn Thần cũng gật đầu nhìn sổ ghi chép một lát, mở miệng quyết định chỗ đến Trương Bình.

“Nhìn người đáng đáp thành thật, vừa lúc trong cung Hiền phi nương nương thiếu một người hầu hạ, người có muốn đi?”

Hiền phi nương nương? Không nghĩ tới bản thân một bước lên trời, chạy đi hầu hạ hoàng phi, Trương Bình từ điểm thất vọng ban đầu lập tức vui mừng trong bụng. Nhưng cũng không mộng lâu, y biết bản thân không thực sự hầu hạ nương nương mà hắn là ở trong cung năng quét tước, thay hương trầm, làm các việc nặng khác.

Tiếp tục xem sổ ghi chép, Tôn Thần không nhìn Trương Bình nữa, phất tay ra hiệu một thái giám dẫn y đến Thụy hoa cung. Trong lúc Trương Bình bái tạ cảm ơn thì Tôn Thần đột nhiên nói: “Về sau thấy ai đều phải xưng nô tài. Nếu không, sau này sớm muộn cũng đắc tội”.

Trương Bình vội vàng dạ. Điều này y nhất định nhớ kỹ.

Cùng ngày, y đến bái kiến Hiền phi nương nương – người đứng đầu Thụy hoa cung, cũng là một trong tứ phi.

Hiền phi nương nương thoát nhìn còn rất trẻ, không nhìn ra đã ba mươi. Bình thường thì ánh mắt câu hồn, nếu cười nhất định làm kẻ khác hồn xiêu phách lạc, không cười lại có điểm sắc bén bức người.

Trương Bình không có may mắn được thấy Hiền phi nương nương cười, chỉ lên nhìn phía sau.

Hiền phi nương nương tựa hồ cũng không quan tâm y, đợi y khấu kiến xong kêu Hồng Tụ dẫn xuống phía dưới, phân phó Hồng Tụ dạy y quy tắc ở Thụy hoa cung.

Trương Bình đã có kinh nghiệm, đứng trước mặt Hồng Tụ cúi đầu đợi Hồng Tụ phân phó. Hồng Tụ thoát nhìn so với Hiền phi nương nương có nhiều tuổi hơn. Nhưng khuôn mặt vẫn động lòng người.

Hồng Tụ nhìn Trương Bình từ trên xuống dưới, thấy khá hài lòng. Nàng đã đưa hai mươi lượng bạc, nói riêng với Tôn Thần giúp nàng tìm một người mới đến thành thật, đáng tin cậy, biết giữ miệng, mong rằng không bị thất vọng.

Trương Bình may mắn cha mẹ sinh ra y khuôn mặt thành thật. Cửa thứ nhất y coi như qua.

“Người mới đến, chuyện trong cung rất rõ ràng. Cái gì không biết thì không nên biết, cái gì phải biết, người đều sẽ biết.”

Trương Bình vẫn cúi đầu như trước, đợi Hồng Tụ nói tiếp.

“Dù là ở Thụy hoa cung hay bất kỳ chỗ nào, làm nô tài nhất định phải nhớ kỹ : tự biết giữ miệng mình! Hiểu chưa?”

“Vâng. Nô tài hiểu rõ.” Trương Bình kính cẩn trả lời.

“Trong Thụy hoa cung có một số việc sau này người chắc chắn sẽ biết. Để tránh cho người phạm sai lầm, ta sớm nói người hay.”

“Đa tạ Hồng Tụ tiểu thư lưu tâm.”

“Hoàng thượng đã lâu không tới Thụy hoa cung.”

Hồng Tụ lặng lẽ rất lâu.

Trương Bình đẩy lên các loại ý niệm, đầu tiên là thất vọng. Ba tháng trước, lúc đợi vết thương khép lại, y nghe người ta nói, nếu như được phân đến bên cạnh một phi tử hoặc hoàng tử, sẽ liên quan đến cả đời. Chủ nhân sống, y sống, chủ chết, y cũng khó thoát.

Trách không được y vừa tới đã thấy trong phủ nặng nề dị thường, hơn nữa cũng không tráng lệ như trong tưởng tượng. Cũng khó trách Hiền phi nương nương sắc mặt khó coi, thần sắc vô tình.

Nghĩ lại, cung nữ Hồng Tụ so với y càng đáng thương hơn. Nếu như hoàng đế không đến, nàng ngay cả cơ hội thân cận hoàng đế cũng không có, chứ đừng nói đến ơn mưa móc bề trên. Hiện tại Hồng Tụ đã qua thời kì xinh đẹp nhất, mà cung nữ nào đáng sợ nhất? Có gì có thể đáng sợ hơn mỹ nhân tuổi xé chiều nhưng đợi không được thánh ân, cũng không thể xuất cung ?

Trương Bình nghĩ tới đại tỷ của mình. Tuy rằng đại tỷ xuất giá không lâu, y cũng hiểu nàng được yêu thương. Nàng biết nghe lời nên mẹ chồng đối đãi không tệ, còn hạnh phúc hơn nữ tử trong cung rất nhiều lần.

“Hừm, Thụy hoa cung chúng ta tuy rằng không có thánh ân đã lâu, nhưng nương nương dù sao cũng là Hiền phi – một trong tứ phi. Phụ thân nàng là Phiêu Kị đại tướng quân đương triều, người khác không thể khi dễ, cũng không cho phép nô bộc ở chỗ này làm càn!”

Trương Bình nghe thế, vội vã quỳ xuống nói: “Nô tài hiểu rồi, nô tài nhất định không dám phạm vào quy củ trong cung. Nô tài nhất định nỗ lực làm việc.”

Hồng Tụ sắc mặt giãn ra, ra hiệu cho y đứng lên nghe tiếp.

Trương Bình vội vã đứng dậy.

“Người có biết vì sao hoàng thượng không hề đến Thụy hoa cung?”

Trương Bình làm sao có thể biết được, chỉ có thể lắc đầu.

“Bởi vì chúng ta có Tứ hoàng tử.” Hồng Tụ cười nhạt ” Vì vậy trong lòng nường nường chúng ta vĩnh viễn đau khổ!”

Tứ hoàng tử? Hấn làm sao? Vì sao ngôn từ lẫn thần sắc Hồng Tụ đối với hấn căm thù đến tận xương tủy như vậy? Trương Bình không khỏi nổi lên một điểm phản cảm đối với vị Tứ hoàng tử chưa từng gặp gỡ. Tám phần mười chắc chắn là do hấn ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, là một hoàng tử tùy hứng khi dễ kẻ yếu.

“Hấn là một ác ma. Là lời nguyện hãm hại mẫu thân mình. Hấn không chỉ tướng mạo xấu xí, tâm mắt cũng thập phần nhỏ hẹp, mà lại không ít thói xấu. Nường nường cùng ta giáo dục hấn tổn hao không ít, chung quy vẫn không khá hơn...” Hồng Tụ vừa nghĩ đến khuôn mặt đó, nhin không được cảm thấy buồn nôn. Đã tám, chín năm rồi mà nàng vẫn không cách nào quen được.

“Sau này, ngươi bắt đầu hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của hấn.”

Trương Bình trong lòng cả kinh, kêu to thảm thiết. Y làm sai chuyện gì mà bị phân đến hầu hạ Tứ hoàng tử?

“Ta biết trong lòng ngươi có chút sợ, còn có chút ủy khuất. Bất quá ngươi cũng không cần lo lắng nhiều như vậy, bình thường cũng không bắt ngươi làm gì nhiều, chỉ cần phụ trách mặc quần áo, chải đầu, tắm rửa, giúp hấn sửa soạn gian phòng. Nhớ kỹ, không tiếp xúc nhiều với hấn. Đối với ngươi không có lợi!”

“Vâng.”

Hồng Tụ sắc mặt trở nên dịu dàng một ít “Ta xem ngươi cũng là người thành thật, sẽ không để ngươi hầu hạ hấn mãi. Người nọ hiện tại tuy rằng là Tứ hoàng tử, thế nhưng chuyện sau này không ai biết được.”

Trương Bình an tâm, cũng nói với Hồng Tụ vài điều dễ nghe.

Hồng Tụ bỗng mặt lạnh, khẩu khí biến đổi.

“Nguyên Tứ hoàng tử cũng có hai người hầu hạ hấn. Thế nhưng hai kẻ đó làm việc sơ suất, làm sai quy tắc Thụy hoa cung, hiện tại đã không còn. Hai kẻ, một không có phẩm chất cung nữ, một không có phẩm cách thái giám, không biết xấu hổ mà âm thầm kết thành phu thê, ăn chơi trác táng, trong lúc uống say vô ý làm đổ giá nến rồi bị chết cháy. Đáng tiếc chính là.....”

Đáng tiếc chính là cái gì? Không tiện thể thiêu cháy Tứ hoàng tử chăng? Trương Bình trong lòng cũng có chút oán giận, nếu như Tứ hoàng tử lúc đó chết đi, y cũng không cần phải đi hầu hạ nữa.

“Ta nói với ngươi việc này chính là muốn ngươi chú ý, không nên quá gần gũi cung nữ. Nếu nường nường biết sẽ không tha cho ngươi!”

“Vâng. Nô tài nhớ kỹ.” Trương Bình nghĩ thầm, đã mất đi cái đó, còn ham muốn cung nữ gì nữa. Mục tiêu của y khi tiến cung chỉ có hai điều: một là âm thầm trở thành cao thủ võ lâm đệ nhất thiên hạ, hai là nghĩ cách sao cho lúc trở về gia đình mang theo thật nhiều bổng lộc.

Hồng Tụ thoả mãn gật đầu, nói trong hoàng cung không ít quy tắc, có quy tắc của Thụy hoa cung, có quy tắc của nường nường, còn có quy tắc do Hồng Tụ lập. Y ngoan ngoãn nghe giáo huấn suốt một canh giờ liền, không có nửa điểm sót ruột, không có điểm không muốn.

Hồng Tụ thầm nghĩ : Phái người này đi hầu hạ sủng nhân (người xấu xí) tựa hồ lãng phí, nhưng tùy tiện cắt cử cá nhân cũng không hảo. Nếu như đồn thổi ra ngoài, đối với Thụy hoa cung, đối với nường nường đều có ảnh hưởng.

Tuy có điểm đáng tiếc, nhưng có một kẻ nghe lời, miệng mồm kín đáo cũng rất cần thiết.

Đứng ở trước cửa sân chỗ Tứ hoàng tử, Hồng Tụ lạnh nhạt nói với Trương Bình : “Còn có chuyện ngươi nên biết. Tứ hoàng tử không nghe lời, ngoan cố, nường nường để giáo huấn hấn có lúc nghiêm phạt một phen. Ngươi có thấy cũng không nên lăm mồm.”

“Vâng. Nô tài hiểu rõ.” Trương Bình khom lưng nói.

“Vào đi.” Hồng Tụ đẩy cửa bước vào.

3. Chương 3

Trương Bình lần đầu gặp Hoàng Phủ Kiệt, ấn tượng đầu tiên là một tiểu hài tử kỳ quái.

Hai người đi vào căn phòng âm u, vị Tứ hoàng tử kia đang quỳ thẳng đưa lưng về phía họ, mặt quay vào tường.

“Đó là nương nương phật hán diện bích tinh tâm.” Hồng Tụ nhẹ nhàng giải thích một câu bên tai Trương Bình.

“Điện hạ, xoay người lại. Ta dẫn theo nô tài đến chào hỏi người.”

Ngữ khí của Hồng Tụ trước mặt Tứ hoàng tử chẳng hề tôn kính khiến Trương Bình trong lòng cảm thấy thập phần kinh ngạc.

“Nô tài Trương Bình khấu kiến Tứ hoàng tử điện hạ. Điện hạ vạn an.” Trương Bình quỳ xuống, dập đầu vắn an sau lưng Tứ hoàng tử.

Hồng Tụ nhìn Trương Bình không nói thêm gì.

Tứ hoàng tử nghe Hồng Tụ phân phó, xoay người lại nhìn ra. Vừa lúc Trương Bình khấu kiến hần, thành ra mặt đối mặt.

Ánh mắt Tứ hoàng tử rất kỳ quái, nhìn thiếu niên ở trước mặt hần quỳ rạp, không nói gì.

“Trương Bình, người ngẩng đầu lên. Điện hạ, thái giám này tên Trương Bình, sau này sinh hoạt hàng ngày đều do y phụ trách chăm sóc người.”

Trương Bình theo lời ngẩng đầu lên, vừa nhắc thấy khuôn mặt kia càng hoảng sợ, nhưng lá gan y lớn, cố không lộ ra sự thất thố.

Trên mặt Trương Bình chỉ toát ra vẻ kinh ngạc, thần sắc không có chút hoảng sợ khiến Hồng Tụ không khỏi đưa mắt nhìn y. Ngay cả ánh mắt Tứ hoàng tử cũng rơi xuống trên mặt y.

“Nô tài Trương Bình, khấu kiến Tứ hoàng tử điện hạ.” Trương Bình lần thứ hai ra mắt.

“Được rồi Trương Bình, người đứng lên đi. Điện hạ, người cứ tiếp tục. Ta đưa Trương Bình ra ngoài nhận biết chỗ này.”

Tứ hoàng tử từ lúc bọn họ đến không nói qua một chữ, nghe Hồng Tụ nói vậy liền xoay người, tiếp tục quay mặt vào tường chịu phạt.

Hồng Tụ dẫn Trương Bình đi ra, chỉ cho y biết chỗ đặt các vật dụng để sau này y không phải đến tìm nằng phiền nhiễu. Sau cùng nằng dẫn y đến phòng riêng đã sắp xếp.

Căn phòng của y rất nhỏ, cũng phi thường đơn sơ. Nhưng từ nhỏ y đã cùng các đệ đệ nằm chung một giường, nay có phòng riêng thật khiến người ta cao hứng.

“Mỗi ngày người phải hầu hạ Tứ hoàng tử dùng bữa. Bữa tối nay người tự lĩnh, mang theo thẻ bài đi cùng mọi người đến Thực đường, ăn ở đó cũng được, mang về ăn cũng được, còn những cái khác không cần người quan tâm. Sẽ có người ở Ngự Thiện phòng đưa đồ ăn tới cho Tứ hoàng tử, người chỉ cần nhớ kỹ đúng giờ đến chỗ phó bếp Xuân Lan lĩnh về.”

Hồng Tụ nói rồi kín đáo đưa cho y một thẻ bài.

“Được rồi, đồ ăn Tứ hoàng tử hôm nay người không cần lĩnh thay, nương nương muốn y tiếp thu giáo huấn, để y bụng rỗng một ngày cho tịnh tâm.”

“Vâng.”

Vừa phạt quỳ vừa không cho ăn, Hiền phi nương nương đối với nhi tử thật nhẫn tâm, quả nhiên không giống cái tên Hiền phi a. May là mẹ y không phải người “hiền”, y ngày trước có phạm lỗi, nhiều lần chỉ bị đánh vào mông. Nhớ đến tướng mạo đáng sợ kia, còn nhỏ tuổi đã có vẻ âm trầm, Trương Bình đối với Tứ hoàng tử sinh ra không ít thương cảm.

Hồng Tụ phân phó xong liền rời đi, y ở lại quét dọn lại gian phòng. Y treo áo tân thái giám ngày hôm nay lên, đem giày và ít tư trang mang theo để vào một cái tủ cũ.

Xong xuôi, y ngồi ở trên giường si ngốc.

Một vị hoàng tử không có cung điện của mình, vẫn sống cùng mẫu thân, cũng không có phủ đệ mỹ lệ, mà chỉ ở một góc đơn độc nơi sâu nhỏ.

Y biết hoàng tử nào cũng giống nhau đều rất phô trương, nghĩ thế nào cũng cảm thấy bất thường, kể hầu người hạ đứa nhỏ sao chỉ có một?

Hết lần này tới lần khác thái độ Hồng Tụ đối với hần cực kỳ không giống với một cung nhân.

Phải hầu hạ hoàng tử này, căn bản không giống y tưởng tượng một bước lên trời mà chính là một cước rơi xuống vực sâu. Bất quá dù thế nào đi nữa, hiện tại y coi như đã bình yên xuống tới vực.

Đưa tay sờ sờ giữa hai chân, đến giờ y vẫn có chút chưa quen. Lúc đó đau buốt khiến y hối hận vạn phần. Nếu như y biết sau khi bị hoạn sẽ đau như vậy, sợ rằng chỉ ít cũng sẽ do dự vài ngày.

Y chỉ muốn làm một nhi tử hiếu thuận mà thôi. Y không nỡ để gia đình, các đệ đệ, cháu trai, cháu gái gặp nạn.

Làm anh hùng thật không dễ a. Trương Bình than thở. Chỉ một đao mà có thể giúp cả nhà vượt qua cửa ải khó khăn thì cũng coi như đáng giá đi.

Nghe nói y sau này không thể mọc râu, thanh âm cũng không đổi. May mắn là không ảnh hưởng đến chiều cao, y còn muốn cao hơn nữa, thành một kẻ cường tráng.

Sự đã rồi chớ nhắc lại. Trong cung hảo hảo tiền bạc, chờ tương lai xuất cung cũng không phải lo ăn uống, y không thể để đại ca dưỡng lão, hơn nữa còn muốn dùng chính bạc tiền thay đổi vận mệnh của mình. Cha mẹ y nói mệnh là do người nắm lấy. Đương nhiên tối trọng yếu chính là y ở đây để luyện ra tuyệt thế võ công.

Sau khi chỉnh trang lại phòng ốc, y chịu khó ra ngoài quét sân.

Không hiểu các hoàng tử nơi đây đều như thế, hay chỉ có Tứ hoàng tử như vậy. Ách, thoát nhìn so với nhà y có hơn nhưng lại kém xa nơi ở các hoàng tử trong tưởng tượng.

Tiểu viện này hầu như không có người lai vãng, lá rụng đầy trên mặt đất. Trong sân, hoa cỏ mọc hỗn độn. Một cây hòe trơ trụi tại góc sân, lá rụng quanh gốc. Nơi này tổng cộng có ba gian phòng cho hai người, còn có một tiểu trù phòng, mà chỉ có hai người là y và Tứ hoàng tử ở nên tương đối quanh què. Nhưng được cái không ai theo quản, y có thể tự do làm việc, hơn nữa nhờ thế mà cũng ít bị trách mắng. Nghĩ vậy, đột nhiên y cảm thấy bị phân đến đây hình như cũng không tệ. Trong lòng khoái trá, quét rác càng hăng hái.

Sân quét tước sạch sẽ xong xuôi, y bắt đầu hiếu kỳ.

Tứ hoàng tử có thật sự nghe lời, thật quay mặt vào tường tịnh tâm?

Lặng lẽ đi tới ngoài cửa phòng Tứ hoàng tử, y kiễng đầu ngón chân, len lén vén rèm lên xem. Mơ hồ thấy một cái bóng quỳ gối nơi góc tường vẫn không hề nhúc nhích.

Chà! Thật đúng là nghe lời! Trương Bình bội phục. Nhà y mấy người huynh đệ bị phạt chưa ai từng nghe lời thế, chỉ làm màu trước mặt cha mẹ hoặc đại ca.

Thấy trời sắp tối, bên ngoài truyền đến tiếng chuông, Trương Bình tự nhủ phải đi lĩnh cơm. Quả nhiên, vừa đi ra khỏi viện đã gặp bọn thái giám đi lĩnh đồ ăn, là do Hồng Tụ căn dặn họ chờ y.

Trương Bình mặt mũi thiện lương, ít nói. Bọn thái giám đối với y ấn tượng không xấu, lúc đầu còn im lặng, sau đã bắt chuyện.

Trương Bình nghĩ thầm Hồng Tụ cô nương bình thường trong cung rất nghiêm khắc, bằng không các tiểu thái giám tuyệt đối sẽ không cười nhạo chuyện của nàng. Trương Bình qua các tiểu thái giám biết được, Hồng Tụ thống hận người khác nói nàng mập mập, bởi vì khuôn mặt tròn dài từng bị Thực phi châm biếm.

Trương Bình hảo quan hệ với mọi người, ở lại Thực đường ăn tối, song cũng có ý tìm hiểu một ít chuyện Tứ hoàng tử.

Ăn cơm xong, Trương Bình quyết định đi xem tiểu chủ nhân.

Trong phòng tối lạnh, cái gì cũng không thấy rõ. Trương Bình khê vỗ trán, chết tiệt, y dĩ nhiên quên thấp đèn cho Tứ hoàng tử. Nhanh chóng trở về phòng cầm đèn cầy đến, y gõ cửa phòng.

“Điện hạ, nô tài tới điểm đăng cho ngài.”

Hồi lâu, trong phòng không có phản ứng.

Trương Bình đã là người của Thụy hoa trong cung, vào phòng Hoàng Phủ Kiệt phải hỏi qua hần, nhưng Hoàng Phủ Kiệt không hề hưởng ứng.

Lần thứ hai gõ gõ cửa, Trương Bình trong lòng bất an, vừa nói thất lễ, vừa đẩy cửa sang một bên đi vào trong phòng.

Ánh nến yếu ớt chiếu rọi bóng đen nho nhỏ nơi góc tường. Trương Bình tìm được giá cắm mới phát hiện không có nến, trong tay y chỉ có duy nhất ngọn đèn cầy, bất đắc dĩ y quay sang Tứ hoàng tử nói:

“Điện hạ, nô tài bỏ quên nến, xin ngài chờ sợ. Nô tài lập tức trở về.”

Bóng đen vẫn không nhúc nhích.

Trương Bình chưa từng thấy tiểu hài tử nào kỳ dị như thế, gian nhà tối tăm, hần dám một mình ngồi đợi?

Trương Bình quay lại phòng tạp vụ, ôm một hộp đầy nến đến.

Cắm ngọn nến lên giá, nháy mắt gian phòng âm u đã được chiếu sáng.

Trương Bình nhìn Tứ hoàng tử vẫn quỳ gối góc tường như cũ, không hề dạn dò điều gì nên y cũng không dám nói thêm.....Y mới đến, rất nhiều chuyện còn chưa thông, chỉ cho là sự tình kỳ quái, nghĩ Tứ hoàng tử như vậy tựa hồ có điểm thương cảm. Nhưng cũng không có liên quan đến mình, y chỉ có thể yên lặng rời khỏi.

Đêm khuya, y nằm ngửa trên giường ngủ, không cảm thấy quen. Một là lạ chỗ, hai là hạ thể còn truyền đến đau đớn. Nhẹ nhàng trở mình, bỗng Trương Bình mở mắt. Trong phòng có người!

“Ai ?!”

Vắng lặng, trong phòng yên tĩnh dị thường.

Trương Bình vỗ tai, cảm giác của y luôn luôn nhạy bén, trong phòng có người y không thể không biết. Quả nhiên, khi y tập trung lắng nghe, một hơi thở yếu ớt trong góc phòng truyền đến.

Trương Bình nhồm dậy.

Một bóng đen chạy rất nhanh đến bên cửa sổ, hai tay đặt trên bệ cửa tính nhảy ra.

Trương Bình động tác so với hần nhanh hơn, đối phương chưa kịp nhảy ra khỏi cửa đã bị bắt lại.

“Người là ai? Chạy vào phòng ta làm.” Trương Bình còn chưa dứt lời, bỗng ngáy ra.

Cảm giác trên tay y bất thường. Một thân thể gầy yếu, nhỏ bé.

Trời đất! Tiểu quỷ này sao lại gầy đến thế. Ví như chỉ toàn xương.

“Điện hạ?” Trương Bình thử hỏi.

Bóng đen quay đầu lại.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, xuất hiện trước mắt Trương Bình chính là khuôn mặt nửa đêm hù chết người.

So với thường nhân mi cốt cao hơn, mắt sâu hơn, ấn đường chia hai đạo hình chữ nhân cách xa nhau, gò má còn có cái bớt màu huyết. Sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tối lại.

Trương Bình thở dài. Tứ hoàng tử tướng mạo thật là khác người.

Mẹ y cũng xấu, thế nhưng chí ít vẫn nhìn ra ngũ quan, cùng lắm gương mặt có điểm không đẹp, tương phản với Tứ hoàng tử. Cũng không còn cách nào, đó là do mẹ y khi sinh ra, bị người ta kéo đầu mà thành như vậy.

Cũng vì thế mà mẹ y nửa cuộc đời bị không ít tội, gả cho cha y nhưng do tướng mạo xấu mà gia gia, nãi nãi ngăn cản. May mắn là cha thật lòng yêu mẹ.

Trương Bình buông tay ra. Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt lập tức treo cửa sổ chạy ra ngoài.

Trương Bình gãi gãi đầu, y có hay không bị đòn a? Còn Tứ hoàng tử điện hạ vì sao chạy vào phòng y?

Thấp sáng nên mọi nơi xem xét, tựa hồ thiếu cái gì đó. A! Trương Bình nhìn chằm chằm mặt bàn, y nhớ kỹ đã gói bánh màn thầu cùng ít đồ ăn đem về. Y còn định lúc buổi tối để đói, có thể ăn thêm.

Hiện tại đến nửa cái bánh màn thầu cũng không thấy.

Chà, hoàng tử trộm cơm canh nô tài? Nói ra nhất định không ai tin.

Hài tử này đại khái đói bụng lắm ha. Gầy như vậy. Một hoàng tử sao lại gầy trơ xương như thế?

Hơn nữa nghe nói hần đã chín tuổi rồi? Sao nhìn nhỏ vậy? Y nhớ ngũ đệ năm, sáu tuổi cũng cao chừng đó. Nếu như y kéo lão ngũ đến trước mặt Tứ hoàng tử, khẳng định không ai tin Tứ hoàng tử lớn tuổi hơn.

Còn không nhanh chân đến xem hần? Trương Bình do dự.

Có nên hay không đem việc này báo cho Hồng Tụ cô nương?

Đứng si ngốc hồi lâu không nghĩ ra điều gì, Trương Bình chọn cách quay về giường ngủ một giấc. Song y cũng quyết định không đi báo việc này.

Ngày thứ hai, Trương Bình dậy thật sớm.

Sáng sớm dậy nấu nước, sau đó đi lĩnh đồ ăn sáng, cũng lĩnh luôn phần của Tứ hoàng tử. Cho rằng sẽ thấy cái gì mà sơn trân hải vị, mỹ vị giai hào, kết quả cũng bình thường thôi, nhưng nhìn qua tuyệt đối tốt hơn đồ ăn của y.

Chờ tất cả chuẩn bị xong, trống canh năm vang lên. Lúc này ở bên trong, hoàng đế và các hoàng tử phi tần cũng đã dậy

Chuẩn bị hảo khăn mặt, nước nóng, y bưng bồn đồng đi tới ngoài phòng Tứ hoàng tử. Trương Bình đứng ở ngoài cửa nhẹ giọng gọi: “Điện hạ, dậy thôi.”

Phòng trong truyền đến động tĩnh.

Trương Bình được biết Tứ điện hạ mỗi ngày giờ Thìn phải đến Thái học viện nên y đã rửa mặt và lĩnh bữa sáng trước nửa canh giờ.

Trương Bình đang chuẩn bị gọi lần thứ hai, bỗng cửa “kẹt” một tiếng mở ra.

Tứ hoàng tử điện hạ không ngờ đã mặc xong y phục, vẻ mặt như muốn ra ngoài.

“Điện hạ, ngài muốn đi đâu?”

Hoàng Phủ Kiệt kỳ quái liếc y một cái, tựa hồ lúc này mới phát hiện trong tay y đang bệ bồn đồng. Hiện đang giữa xuân, khí trời có chút hàn lãnh, nhiệt khí trong bồn đồng bốc lên thoát nhìn rất mê người. Chỉ

sợ thái giám này cũng như người trước đây —— dùng nước nóng với hần, vì thế hần quyết định nhìn xem có nước hay không, nếu có, thì dùng nước lạnh rửa mặt.

Theo dõi phía sau Hoàng Phủ Kiệt, Trương Bình phát hiện Tứ hoàng tử điện hạ dùng gáo múc nước lạnh rửa mặt, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Hần không lạnh sao? Y sáng sớm ra giếng múc nước, lạnh đến không chịu nổi.

Trương Bình không thể không quay đầu nhìn, vị Tứ hoàng tử bất đàm (không nói) này chính là một tiểu quý. Nhà bọn họ từ đại tỷ đã xuất giá đến các đệ đệ, cho tới giờ chưa một ai rửa mặt bằng nước lạnh trong lúc trời đại lạnh như vậy.

Để thau nước xuống sân gạch, tiến lên giữ lấy gáo trong tay Hoàng Phủ Kiệt, Trương Bình mạnh mẽ ôm lấy Tứ hoàng tử, đem cả người vào phòng mời ngồi lên ghế. Y quay lại hòa thêm nước lạnh vào bồn.

Trương Bình xách thêm nước vào nhà, thuận tiện đem thêm cả cơm vào.

Làm xong, Trương Bình lo lắng sợ Tứ hoàng tử nổi giận, nhưng hần dường như nhu thuận, thậm chí bộ dạng có chút sợ, làm y cũng yên lòng. Dù yên tâm nhưng vẫn thấy có điểm không tự nhiên.

Y nghĩ, Tứ hoàng tử sao chẳng giống như lời Hồng Tụ và kẻ khác, là một người bất hảo đáng ghê tởm?

Hoàng Phủ Kiệt bị Trương Bình đoạt lại gáo cũng không dám tùy tiện lộn xộn, hần không rõ thái giám này vì sao lại hung hăng? Lẽ nào sau này ngay cả dùng nước lạnh rửa mặt cũng không thể? Hay là hần nhất định phải dùng nước nóng bỏng rẫy, cũng giống như trước đây phải đem cơm canh thượng cống cho y?

Hần sẽ bị đánh?

Y thoát nhìn so ra khỏe mạnh cao lớn, tuy là không cao to như người đã thành niên, nhưng đối với hần cũng đủ tràn ngập uy hiếp. Hần vòng tay quanh người, y so với đại huynh, nhất định sẽ đánh đau hơn nhiều a?

Tối hôm qua hần ăn vụng bánh màn thầu, y nhất định đã báo cho Hồng Tụ và mẫu thân, đến lúc đó không biết sẽ bị bỏ đói bao lâu.

Hoàng Phủ Kiệt thu hai chân trên ghế chăm chú nhắm tịt hai mắt lại, đợi thống khổ phủ xuống.

Ấm ấm, lúc đầu hần sợ hãi, nhưng sau lại rất thoải mái, khăn ấm xoa nhẹ nhàng trên mặt hần.

Vừa lau mặt cho tiểu hoàng tử, Trương Bình vừa nghĩ thầm khuôn mặt hoàng tử có vẻ như chưa từng chăm chú tẩy qua. Tóc trên đầu cũng bốc mùi. Buổi chiều chờ hần đi học về, y sẽ hảo hảo tắm gội cho hần.

Rửa mặt xong, y giúp hần chải đầu. Tóc bết lại, buộc lên nhìn cũng đến nỗi, tiểu hài tử xa xa nhìn không rõ nhưng đến gần mới thấy rối bời.

Chải đầu xong, Trương Bình có chút hối hận. Phải gội đầu cho hần trước tiên mới đúng, nhìn chẳng ra gì! Còn có rận.

Tiểu quý thực sự là Tứ hoàng tử? Nhi tử của hoàng đế?

Hần thế nào bẩn như vậy cũng không ai quản? Cho dù cá tính bất hảo đi nữa thì hần cũng là hoàng tử a!

Mười năm nay chưa bao giờ ly khai khỏi quê nhà nên Trương Bình không rõ bên dưới nơi phồn hoa, phú quý chính là cấu bẩn.

Cũng không dám mạnh tay, sợ làm đau tiểu quý, Trương Bình không thể làm gì khác hơn là dùng khăn đắp nước thấm ẩm tóc. Thật vất vả mới có thể chải cái đầu dài để búi tóc ngay ngắn, lại thêm rửa mặt tốn hao thời gian, đã hết nửa canh giờ.

Thời gian Trương Bình đi ra ngoài thay nước, y vẫn không hiểu sao chẳng ai đến giúp mà Tứ hoàng tử đã mặc xong quần áo, xem ra Tứ hoàng tử sinh hoạt tập quán cùng với hỉ ác bất thường.

Trương Bình đi ra ngoài thì Hoàng Phủ Kiệt rốt cục cũng dũng cảm mở mắt nhìn.

Giơ tay lên sờ sờ tóc. Không đau, cũng không có chỗ nào thụ thương. Tiếp đó, hần thấy hộp cơm để trên bàn.

Trương Bình bước vào thì phát hiện Tứ hoàng tử điện hạ vẫn duy trì tư thế cũ, không hề dời khỏi chỗ, chỉ có con mắt đang mở lớn.

“Điện hạ, nô tài hầu hạ người dùng bữa.”

Trương Bình nói rồi đem đồ ăn trong hộp bày ra.

Một bát cháo, hai bánh bao, hai sủi cảo hấp, một quả trứng luộc, cuối cùng là thịt xào với dưa.

Trương Bình, Hoàng Phủ Kiệt cùng nhau nuốt nước bọt.

Hoàng Phủ Kiệt đưa mắt len lén nhìn Trương Bình, không biết y có chứa chút gì cho hắn ăn không, dù là một ngụm cháo cũng được.

Trương Bình nhớ tới bánh màn thầu điểm chút dưa muối của bản thân, chỉ hy vọng người kia ăn nhanh lên một chút kéo y chẳng có gì vào bụng. Y thật ngu ngốc, lẽ ra phải ăn trước rồi mới trở lại hầu hạ tiểu quỷ này mới đúng.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn Trương Bình rồi mang dưa đặt trước mặt y, đẩy tô cháo qua. Y vẫn đứng bất động một bên.

Y không ăn sao?

Hoàng Phủ Kiệt nhìn chằm chằm bát cháo đoán rằng hay là trong đó có cái gì.

Chung quy đói quá nhịn không được, Hoàng Phủ Kiệt cầm lấy dưa.

Chờ Hoàng Phủ Kiệt ăn xong điểm tâm Trương Bình mới thu dọn. Hoàng Phủ Kiệt vẫn chưa tin ngày hôm nay hắn được ăn một mỹ vị điểm tâm.

Đợi lát nữa xem bao tử có đau hay không?

Suy nghĩ một chút, cuối cùng cho rằng lát nữa nhất định sẽ không có chuyện tốt, Hoàng Phủ Kiệt nhân lúc Trương Bình quay về phòng mình, hắn cầm lấy túi sách chạy ra khỏi tiểu viện.

Vốn dĩ Trương Bình dự định chỉnh lại vật áo cho tứ điện hạ lần nữa để đi Thái học viện, mà quay lại phòng thì Tứ hoàng tử điện hạ đã không thấy bóng.

Trương Bình không rõ y có phải mang bữa trưa đến cho hắn hay không.

Trùng hợp là Hồng Tụ cũng tìm hắn hỏi những việc đã làm. Hắn thuận tiện đem ra hỏi nàng.

Hồng Tụ đáp: Trước đây tựa hồ không chuyển, nhưng theo lý là phải đem đến.

Trương Bình không biết Hồng Tụ nói lời này có ý tứ gì, chỉ có thể tự mình lý giải.

Hồng Tụ hỏi hắn ấn tượng đối với Tứ hoàng tử thế nào.

Trương Bình rất thành thật trả lời: Tứ hoàng tử điện hạ tướng mạo dị nhân, nô tài không dám tùy ý đánh giá.

Ngoại trừ tướng mạo bên ngoài? – Hồng Tụ hỏi lại.

Trương Bình giữ nguyên thái độ, hồi đáp: Nhân có điểm quái, khó trách làm người khác sợ hãi.

Hồng Tụ rất cục mím cười thỏa mãn, đặc biệt dẫn dò một câu: “Tứ hoàng tử dù sao cũng là hoàng tử, mặc cho hắn bất hảo đáng ghê tởm thế nào, người cũng không nên biểu hiện ra trước mặt Hiền phi nương nương. Phép tắc của tiên nhân người nhất định phải nhớ, người và hắn, hai người ở trong viện, chỉ cần không gây ra đại sự sẽ không ai đi quản người. Người rõ chưa?”

Trương Bình minh bạch. Hắn rất cục mịch nhìn Hồng Tụ cô nương phi thường chán ghét Tứ hoàng tử điện hạ. Không rõ Hiền phi nương nương mà biết có người đối với nhi tử của nàng như vậy, sẽ có cảm giác gì?

Trương Bình dù có điểm sưng sốt, nhưng tốt xấu gì cũng chẳng phải ngốc, đương nhiên trừ phi y không muốn sống mới đến trước mặt Hiền phi nương nương cáo trạng cung nữ được nàng sủng tín (tin yêu).

Hồng Tụ cũng nói, trong viện chỉ có hai người, y và Tứ hoàng tử, y đối với Tứ hoàng tử thế nào, chỉ có y và Tứ hoàng tử biết. Thôi thì như cha y đã nói, sống sao cho không thẹn với lương tâm.

Hồng Tụ dường như rất thích y, làm một chuyện ngoại lệ là tự mình hướng dẫn y. Đại khái như là thiếu cái gì phải tìm đến ai, người nào thì không nên đắc tội.. v...v..buổi trưa còn gọi y cùng với mấy cung nữ thái giám khác đến hầu hạ Hiền phi nướng nướng dùng bữa, sau đó Hiền phi ban rất nhiều đồ ăn cho y.

Nhìn sắc trời, Trương Bình quyết định ngày hôm nay sẽ không đem bữa trưa cho Tứ hoàng tử, hiện tại hẳn phải về chuẩn bị nước tắm cho điện hạ.

Điều Trương Bình không ngờ đến chính là một lần giúp hoàng tử tắm rửa khiến y mới tiến cung ba tháng đã làm trái lời hứa với mẹ mình — tuyệt không xen vào chuyện của người khác.

Đại thể trong lòng y chỉ nghĩ, hài tử này ngoan ngoãn đến mức đáng kinh ngạc.

Y đem bữa trưa hâm nóng lên hầu hần ăn khi hần đi học về. Trong khi ăn, Tứ điện hạ dùng loại ánh mắt hết sức kỳ quái nhìn y.

Tiểu hài tử này rất ham ăn, đã ăn sạch toàn bộ đồ ăn sáng rồi mà phân lượng bữa trưa vốn không ít, hần cũng đều ăn cho kỳ hết, ăn đến căng cả bụng.

Lúc y thu dọn thực hộp (hộp cơm) , tiểu hài tử chạy đến hoa viên chơi đùa, Trương Bình cũng không quản hần. Lớn như vậy mà tiểu hài tử này luôn luôn lấm lem bùn đất. Không ai nói cho hần hay hoàng tử cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, hần cũng chỉ dựa vào chính mình để sống.

Y đến bẩm báo với Tứ điện hạ rằng nước tắm đã được rồi, xin hầu hạ hần tắm rửa, tiểu hài tử này rõ ràng co rúm lại một chút. Nhưng khi Trương Bình vươn tay về phía hần thì hần cũng không có cự tuyệt.

Hoàng Phủ Kiệt không dám cự tuyệt.

Thái giám hần gặp phải này quả là một người kỳ lạ.

Hần không biết y định làm gì, chung quy hần vẫn nghĩ y giống người hầu trước, có lẽ thái giám kia đợi một tân cung nữ đến cùng y giễu cợt hần, đùa dọ hần.

Vì sao thái giám và cung nữ không thể chết hết đi?

Trong dự phòng(phòng tắm) rất ấm áp. Trương Bình mang rất nhiều than củi và bó củi đến, đốt bếp lò lên chuẩn bị đun nước nóng dự phòng.

Trương Bình xin giúp Tứ điện hạ cởi áo ra thì tiểu hài tử run rẩy một chút, bàn tay nhỏ bé nắm lấy đai lưng.

“Điện hạ, nô tài trước tiên giúp người gội đầu có được không?” Trương Bình thấy hần cự tuyệt, cũng không hảo miễn cưỡng.

Hoàng Phủ Kiệt vẻ mặt âm trầm nhìn y. Mà e rằng vẻ mặt của hần cũng không phải là âm trầm, bởi vì tướng mạo ấy làm cho thoát nhìn mặt hần đã âm u, giống như tiểu ác ma đang ôm ấp một loại ác tâm nào đó.

Trương Bình có phần nhúc óc, nghĩ thầm tiểu hài tử trưởng thành như thế nào? Khó trách Hồng Tụ cô nương ghét hần như vậy, cũng không thể trách hoàng đế cha hần không hề lui tới Thụy hoa cung.

Nếu như y không phải bị phân đến hầu hạ tiểu quý này thì dù có thấy hần tại ven đường, Trương Bình tin tưởng bản thân tuyệt đối sẽ không muốn cùng hần thân cận. Con người luôn thích đẹp ghét xấu, đây là bản tính của mỗi người.

Chẳng qua hôm nay y là nô bộc, chiếu cố hần cũng là chuyện phải làm.

“Điện hạ, nô tài mạn phép.” Nói rồi, Trương Bình nhẹ nhàng ôm Tứ điện hạ nằm yên qua đùi mình.

Hoàng Phủ Kiệt nhắm hai mắt lại, tựa tử nhân (người chết) mặc Trương Bình bế ra.

Hần hoàn toàn không hiểu Trương Bình sẽ làm cái gì, cả cơ thể đều căng cứng.

Tới, sẽ tới!

Tóc được thả xuống, tóc tiểu hài tử vừa dài vừa có vẻ yếu đuối vô lực, da đầu thô ráp, chân tóc cũng khô xơ xác.

Một bàn tay ấm áp nâng ót hần lên, múc một gáo nước ấm vừa đủ, dội xuống đầu.

Nước trong gáo dần dần thấm ướt mái tóc dài của hần, thái giám kia chẳng biết vuốt lên tóc hần cái gì, hai tay xoa bóp trên đầu.

Kỳ thực động tác Trương Bình chẳng hề ôn nhu, y là một đại nam hài thì có thể mong chờ động tác ôn nhu chỗ nào?

Nhưng y từng có kinh nghiệm chăm sóc các đệ đệ nên cũng quen việc tắm gội nhẹ nhàng cho tiểu quý. Tất nhiên sẽ không để nước và dầu gội dính vào mắt hay tai.

Y không có móng tay, lúc gội cũng không dùng lực mạnh làm bị thương da đầu tiểu hài tử.

Nhu a nhu, chà xát a chà xát, một gáo dội sạch. Tứ hoàng tử điện hạ tóc chân thật bẩn! Trương Bình bên cạnh muốn trừ rận cho hần. Tuy nói hoàng đế trên người cũng có vài ba con ngọc sắt (rận ngọc), nhưng nhĩ tử của hoàng đế trên người cũng không thể nhiều chấy rận đến vậy a.

Hoàng Phủ Kiệt cả người căng thẳng rồi thả lỏng một chút. Cảm giác rất kỳ diệu, hần không biết phải hình dung như thế nào.

Đây là cảm giác sướng lên tiên?

Ta thành tiên rồi ư? Hoàng Phủ Kiệt mông mông lung lung, có một loại ý niệm không muốn tỉnh lại trong đầu. Mỗi lần tay thái giám kia gội gội, xoa bóp da đầu hần thì toàn thân đều tê dại.

Trương Bình nhìn chỗ thùng gỗ chứa nước, hiện tại đã dùng hết hai xô đầy, khế lắc đầu. May mà y kinh nghiệm phong phú, chuẩn bị nhiều nước, bằng không nước bẩn còn không hết.

Cố gắng vắt kiệt nước trên tóc tiểu hài tử rồi y dùng khăn lau khô. Xong xuôi, để Tứ hoàng tử điện hạ đứng lên.

Tứ điện hạ vẫn mơ mơ màng màng, đứng cũng không vững. Trương Bình vội đỡ lấy hần, “Điện hạ, nô tài xin ngài hãy cởi áo ra, trên người cũng phải vệ sinh một chút.”

Hoàng Phủ Kiệt mở mắt, bàn tay nhỏ bé vô tình phản ứng lại, giữ lấy đai lưng.

Trương Bình chú ý tới, nửa cương quyết kéo tay tiểu hài tử xuống, nửa cởi bỏ y phục tiểu hài tử. Y cho rằng tiểu hài tử chỉ là sợ người lạ mà thôi.

Tay của Hoàng Phủ Kiệt không còn giữ y phục, đứng ngơ ngác để Trương Bình tùy ý lột trần hần.

Ngực tiểu hài tử lộ ra, Trương Bình mở to mắt.

Tiểu quý này đánh nhau với ai mà có cả cục bầm tím? Chả trách Hồng Tụ nói hần cá tính bất hảo, quả nhiên là có nguyên nhân.

Song tại sao có nhiều điểm bầm tím đến vậy? Trương Bình có chút thương cảm, dù không phải em trai y nhưng tiểu hài tử nhỏ như vậy mà trên người đầy thương tích thật khổ sở. Nhớ năm y cùng tiểu hài tử trong thôn đánh nhau, đều là đánh với kẻ lớn hơn, đối với bọn thấp nhỏ hơn mình y chưa từng xuất thủ.

Cởi áo mặc, phát hiện không chỉ trước ngực, trên cánh tay cũng có nhiều vết thương. Trương Bình nắm hai cánh tay lật qua lật lại nhìn một chút, thấy hoài nghi. Không hề giống do đánh nhau mà ra.

Trong lúc vô tình nhìn sau lưng tiểu hài tử, mắt Trương Bình đứng tròn.

Đây là. . . . ? Tựa hồ trong đầu bị cái gì đó xuyên qua, lửa giận bốc lên đầu.

Tên vương bát đản nào không phải người, có thể ra tay tàn nhẫn như vậy đối với một tiểu hài tử? Ta chửi tổ tông mười tám đời nhà ngươi! Ngươi chờ đó, đừng để Trương tam ta bắt được! Trương Bình hai mắt đỏ ngầu.

Nhỏ như thế, da lông mỏng manh như thế mà không hề có lấy một chỗ lành lặn. Còn nữa, vết thương chồng chất, tầng tầng lớp lớp, trên bề mặt còn rớm máu.

Là tên súc sinh nào hạ thủ?

Trương Bình thương cảm đến cực điểm, khó chịu đến cực điểm. Lúc này y thấy may mắn đã tự bán mình, bằng không tương lai chưa biết chừng các đệ đệ ở bên ngoài sẽ gặp chính khổ nạn này a. Mà đây chính là hoàng tử à, không phải hài tử nô bộc bình thường dễ dàng bị ức hiếp!

Tay y nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên lưng tiểu hài tử, thân thể bé nhỏ run lên, nhắm chặt mắt lại.

Trương Bình nổ ra “Nói cho ta! Ai làm vậy? Không được! Ta phải báo cho mẫu thân ngươi!”

Trương Bình phẫn nộ đứng vọt lên, ngay cả cách xưng hô cũng quên. Y thấy mẹ ruột của Tứ hoàng tử – Hiền phi nhất định chẳng rõ sự tình. Nếu như mẫu thân y thấy trên người nhi tử của mình xuất hiện những thương tích này, không liệu một đao tới lấy mạng kẻ gây ra mới là lạ!

Vừa nghe Trương Bình muốn đi tìm mẫu thân, Hoàng Phủ Kiệt sợ hãi, vội mở mắt ra ôm lấy chân Trương Bình.

“Ừm!” Tứ hoàng tử nhỏ bé cứ như vậy tại dục dũng (bồn tắm) quỳ xuống chân y.

“Ta sai rồi, ngươi đừng đi tìm mẫu thân. Ta cầu ngươi, ta sẽ đem cơm canh tặng cho ngươi, trong phòng có gì đáng giá cũng tùy ngươi lấy, ngươi đừng đi tìm mẫu thân có được không?” Hài tử nắm chặt tay áo Trương Bình đau khổ cầu xin, trông rất khó coi.

Đây là lần đầu tiên Trương Bình nghe tiểu hài tử nói chuyện.

Khoan đã, tiểu hài tử vừa nói với y cái gì?

Đây là hoàng tử?

Một hoàng tử mà lại quỳ xuống trước thái giám không có phẩm trật(tước vị)?

Trên đời có thể có hoàng tử hèn mọn đến vậy?

Lửa giận lẫn yêu thương vô pháp miêu tả trong nháy mắt trào dâng dữ dội trong tim Trương Bình, khiến y quên sạch lời dặn của mẹ.

Y không thể nhìn một tiểu hài tử bị người ta khi dễ. Đối xử thế vì hấn xấu? Dù thế nào xấu xí cũng không có tội! Từ nay về sau, y hội đủ khả năng làm người bảo hộ hấn. Đi theo y, hoàng tử sẽ không có vấn đề gì.

Trương Bình ngồi xuống, nâng tiểu hài tử dậy.

“Điện hạ, người không có sai. Nô tài không biết vì sao thân thể người tích tụ vết thương, nhưng người kêu nô tài không đi tìm nương nường, nô tài sẽ không đi.” Trương Bình chưa từng nói nhiều câu dịu dàng đến thế, giống như không muốn tiểu hài tử sợ hãi thêm.

“Vậy, nô tài giúp người tắm rửa, sau đó nô tài thoa dược cho ngài. Như thế vết thương trên người sẽ càng mau lành.”

Trương Bình đem toàn bộ y phục còn lại của tiểu hài tử cởi xuống, mắt thấy tiểu hài tử gầy yếu, trên tiểu thân thể đầy vết thương, có cái bị vật cứng đánh mà ra, có cái bị vật nhọn đâm vào, có vết phỏng, còn có vết thương do đao chém.

Nhỏ như vậy, thân thể nhỏ như vậy, nhưng hằng hà vết thương.

Người hầu hạ của hấn đều mù mắt cả ? Hay.

Người làm mẹ nào có thể cam lòng nhìn nhi tử như vậy? Vì sao Tứ hoàng tử không cho y đi tìm mẫu thân hấn?

Chuyện này đều do Hồng Tụ đứng sau điều khiển?

Trương Bình đột nhiên đứng lên đi vòng quanh tiểu hài tử, tay siết lại, tung một đấm, miệng gầm lên:

“Hồn dân! Không phải người! Các người tốt nhất đừng rơi vào tay Trương Bình ta! Bằng không xem ta đem các người đánh đến kêu cha khóc mẹ!”

Hoàng Phủ Kiệt con người ngơ ngác theo sát bước y, trong lòng có điểm sợ.

4. Chương 4

Trương Bình hít sâu một hơi, nỗ lực bình tĩnh trở lại. Cố nén lửa giận và thương cảm, y cẩn thận tắm rửa cho tiểu hài tử, dùng chăn bông quấn lấy tiểu hài tử, ôm hẩn bế vào phòng người hầu đặt nằm xuống.

Y lục tìm trong chiếc túi mà mẹ y đã đưa, cũng là thứ y đã lén giấu ở để giày mang vào cung làm của riêng, sau đó nhanh chóng quay trở lại bên tiểu hài tử.

Hoàng Phủ Kiệt bị y ôm vào tiểu phòng im lặng không nói, đưa đôi mắt đen sâu thăm nhìn y.

Tay thái giám này thực sự rất kỳ quái.

Hắn nhất định đợi y lộ ra chân diện mục (bản tính), thế nhưng hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác kỳ diệu này. Chấn nệm hảo ấm áp, hảo mềm mại, nhịn không được len lén cựa vào.

Cảm giác thoải mái là thế này ư?

“Điện hạ, nô tài thượng được cho ngài, có khả năng điểm đông, người kiên nhẫn một chút. Nơi tụ huyết cũng phải nhu khai (làm tan đi), bằng không sẽ lưu lại rất lâu.” Trương Bình mang tiểu lư ở dục phòng đến, bên ngoài trời đã gần tối, y liền điểm đăng.

“Điện hạ, nô tài giúp người hảo được sau đó đi lấy bữa tối cho người, nếu người đói bụng, phải nói cho nô tài một tiếng.” Trương Bình mở chăn lộ ra tiểu hài.

Tiểu hài tử có lẽ bị lạnh, tiểu thân thể co lại, Trương Bình cởi áo khoác ngoài đắp lên rồi ôm tiểu hài tử vào trong lòng.

“Người nhẫn nại, chốc lát sẽ hảo.”

Tế thuốc xâm nhập da, tiểu hài tử đau đớn nắm chặt góc áo Trương Bình.

Tối, hắn đã biết điều này nhất định sẽ tới!

Thuốc trị thương không nhiều lắm, đại đa số đều dùng ở tại vết thương trên lưng.

Thấy tiểu hài tử đau đớn cả người run lên, Trương Bình cũng không đành lòng tiếp tục giúp hẩn nhu khai tụ huyết, ôm hẩn dỗ dành : “Chớ sợ chớ sợ, lão hổ tại gia, bệnh thống dám đến, lão hổ cắn chết. Điện hạ chúng ta can đảm như đại hổ, đau đớn nho nhỏ không gây khó dễ.”

Tiểu hài tử ngẩng đầu, so với trước đây, đau nhức này thực sự không giống. Thăm nghĩ nếu như mỗi ngày đều được ăn uống no đủ như ngày hôm nay, hẩn nguyện ý mỗi buổi tối đều chịu đau khổ.

“Chớ sợ chớ sợ, lão hổ tại gia, bệnh thống dám đến, lão hổ cắn chết. Điện hạ chúng ta can đảm như đại hổ, đau đớn nho nhỏ không gây khó dễ.” Hắn toàn bộ nhớ kỹ, đem ra nghiền ngẫm.

Trương Bình nghe hẩn dùng ngữ điệu non nớt lặp lại, mỗi lúc một trôi chảy, không khỏi bật cười. Tiểu hài tử này thực sự có cá tính bất hảo đi nữa thì cũng nhất định không giống Hồng Tụ từng nói. Huống hồ hẩn vẫn an tĩnh như thế.

“Điện hạ, người nghỉ ngơi một chút, nô tài đi chuẩn bị bữa tối cho ngài.”

Hoàng Phủ Kiệt nghiêng đầu nhìn y một chút, nói ra câu thứ ba trong ngày hôm nay : “Người là nô tài của ta?”

“Vâng” Khuôn mặt Trương Bình nỗ lực làm ra biểu tình nghiêm túc “Nô tài Trương Bình, đúng thật là người hầu của ngài.”

Hoàng Phủ Kiệt mi cốt gồ lên khiến đôi mắt lộ ra phi thường sâu thẳm, hồi lâu không nói lời nào vẫn nhìn Trương Bình.

Trương Bình bị hấn nhìn đến nổi da gà mà ánh mắt vẫn chưa dời đi.

Ta biết người giống bọn họ, ngoài miệng thuyết là nô tài của ta, nhưng kỳ thực cười trên đầu ta. Tiểu hài tử ánh mắt thâm thúy bắn ra tia nhìn vô cùng oán độc quang mang(hận thù).

Trương Bình ngẩng đầu lên, Hoàng Phủ Kiệt dùng chân bông che khuất mặt mình.

Trương Bình nghĩ thầm bản thân tuy không xem hấn là chủ nhân thật nhưng ftuyệt đối sẽ không nước chảy bèo trôi khi dễ hấn. Trong khi đó hấn tối coi thường Trương Bình, cho rằng y nhất định là người như thế! Trái lại y vẫn muốn bảo vệ hấn.

Không biết hài tử này có hiểu hoàn cảnh của mình, nếu đã biết, dĩ nhiên y phải dốc lòng giúp hấn.

Trương Bình rời phòng thì Hoàng Phủ Kiệt mới lộ mặt khỏi chăn, nhìn bóng lưng Trương Bình mà lộ ra tiểu dung âm u tràn đầy ý vị châm biếm.

Trương Bình bản thân hầu hạ tiểu hài tử ăn xong bữa tối liền đi vào trong phòng tiểu hài tử xem xét, càng xem càng thấy không giống chỗ ở của hoàng tử, thoát nhìn so với trong phòng y tốt hơn, nhưng giường chiếu bao lâu rồi chưa thay?

Một mạch đem chăn màn, giường chiếu toàn bộ ra ngoài phơi.

Trời đã tối rồi, ngày mai chờ tiểu hài tử đến Thái học viện, y muốn quét tước gian nhà sạch sẽ từ đầu đến cuối.

Trở lại phòng mình, tiểu hài tử đã cuộn tròn ngủ trên giường.

Trương Bình ánh mắt lưu tâm, lo lắng có người trong phủ chột đến bên ra ngoài sân cài then cửa gỗ.

Chờ y trèo lên trên giường, quay đầu lại bỗng thấy một đôi mắt đen sâu thẳm đang theo dõi y.

Trương Bình dù có gan lớn đến đâu cũng bị hù sợ.

“Trương Bình .”

“Điện hạ.”

“Trương Bình .”

“Điện hạ người có gì cần phân phó?”

Hoàng Phủ Kiệt nhìn y không biết phải phân phó cái gì, suy nghĩ một chút, hấn nói: “Ta chỉ ăn rất ít, cái khác đều cho người. Người giúp ta gọi đầu có được không?”

Trương Bình tâm vừa vui vừa có chút đau đớn.

“Điện hạ, nô tài mỗi ngày sẽ hầu hạ người như vậy. Một ngày ba bữa cơm, người bữa nào cũng phải ăn, người xem người gầy trơ xương như thế. Nô tài có ngũ đệ năm nay tám tuổi, thoát nhìn cũng rắn chắc, cao hơn người nhiều lắm.”

“Người có đệ đệ?”

“Đúng vậy.” Thấy tiểu hài tử không có ý định ngủ, Trương Bình thẳng thắn đem chuyện vui của các huynh đệ ra kể cho hấn nghe.

Hoàng Phủ Kiệt yên lặng nghe, không xen vào một câu.

Trương Bình kể xong miệng khô, muốn tìm nước uống thì phát hiện tiểu hài tử đã ngủ say.

Tiểu hài tử trong lòng y bỗng trở mình một cái. Thân thể nhỏ bé, ấm áp. Chạm vào toàn thấy khớp xương gờ lên.

Nếu như ta mặc kệ hần, biết đâu có một ngày hần rất có thể sẽ như vậy mà biến mất?

Cha không phải nói tương phùng tức là hữu duyên? Ta đã ở bên cạnh hần, như vậy khẳng định ông trời muốn ta làm điều gì đó.

Chỉ là nếu như ta quản hần, chắc chắn sẽ đắc tội Hồng Tụ cô nương và những người khác.

Thế nhưng nếu không quản? Lẽ nào mặc cho Hồng Tụ khi dễ hài tử như vậy?

Không được, ta phải nghĩ ra biện pháp tốt nhất, vừa có thể bảo hộ tiểu hài tử này, vừa không làm hại đến bản thân.

Lúc này Trương Bình còn không rõ tình cảnh của Hoàng Phủ Kiệt, y cho rằng chỉ có Hồng Tụ lừa trên gạt dưới âm thầm ngược đãi không tốt Tứ hoàng tử. Mãi đến hôm sau lúc đến Thái học viện đưa cơm trưa thì.... .

“Chạy! Chạy nữa!”

Thanh âm đại đại của trẻ con vọng lại từ Đình viện.

Song song còn có thanh âm của mấy hài tử khác la lên : “Mau! Mau lên! Người thua phải ăn bùn!”

Trương Bình mang theo thực hộp(hộp cơm) đi thẳng đến, xa xa nghe được không khỏi mỉm cười. Trò chơi này y không lạ. Ngũ đệ y thích nhất được y đặt trên vai, cùng y tranh đua với các hài tử khác trong thôn.

Đi tới gần nhìn ra. Ô! Thật náo nhiệt. Mặc hoàng sắc y bào hoặc mặc cẩm phục, trên người có đeo trang sức hoa văn hình rồng, đích thị là hoàng tử, còn có mười mấy thái giám hộ vệ. Một vòng người vây quanh hai người ở giữa đang hô quát.

Trương Bình trong lòng vui vẻ, tuy rằng tiểu hài tử bị nữ quan giáo dưỡng ngược đãi nhưng cũng may hần còn có các huynh đệ tuổi tác tương đương. Bình thường cùng nhau học tập, cùng nhau chơi đùa, hần là cũng đỡ bị thương?

Nếu như mang sự tình Tứ điện hạ bị Hồng Tụ dùng biện pháp ngược đãi cho các ca ca hần biết, các ca ca của hần sẽ giúp hần ha? Tuy nói bọn họ cùng cha khác mẹ, nhưng dù sao cũng là huynh đệ, gần bó như tay với chân.

Trương Bình tìm kiếm Tứ điện hạ của y trong đám người. Đảo một vòng không thấy, ánh mắt liền theo dõi hai người ở giữa sân.

Trò chơi này và trò hần đã từng chơi không giống nhau, dù tiểu hài tử trong thôn bướng bỉnh nhưng cũng không ai nguyện ý quỳ rạp trên mặt đất làm ngựa. Trừ phi bị bắt nạt.

Trương Bình hiểu được nơi này là hoàng cung, không thể so bên ngoài. Trong hoàng cung bọn thái giám đang làm gì? Còn không hay hoàng tử hoàng tôn bị xem như món đồ chơi. Không biết bản thân là mệnh tốt hay xấu để y hầu hạ một người mà mẫu thân không đau, phụ hoàng không thương, chẳng có khí chất hoàng tử, càng không hiểu vì sao con trẻ ngang ngược.

Hai người, cười ở trên là một tiểu hài tử thoát nhìn khoảng chừng sáu, bảy tuổi, mặc hoàng phục, bò trên mặt đất xem chừng là một thái giám, còn có một.

Trương Bình sắc mặt đại biến.

Tuy rằng đã cỡ ngoại y, nhưng nội y bên trong chính tay y mặc vào, y thế nào không nhận ra?

“Mau! Mau a! Sao vẫn chậm thế? Người nhanh lên một chút cho ta!” Cười trên người Hoàng Phủ Kiệt chính là Lục hoàng tử Hoàng Phủ Giác, Ngũ hoàng tử phía sau lập tức vượt qua, hần tức giận gờ roi da nhỏ trong tay liên tục quát dưới thân “Mã thất”.

Hoàng Phủ Kiệt động tác nhanh hơn, chống khuỷu tay liều mạng lao về phía trước.

Trương Bình vội xông tới, bước chân ngày một nhanh. Ban nãy y còn nghĩ tiểu mao đầu điều võ dương oai kia lớn lên sẽ thập phần khả ái, bây giờ lại thấy diện mục khả tăng (bộ mặt đáng ghét).

“Lục đệ, ngươi không nhanh lên sẽ thua đó!” Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử cười ha hả. Nhị hoàng tử khoanh tay đứng nhìn.

Mắt thấy Ngũ hoàng tử sắp tới đích, bọn thái giám vây quanh ngoài vòng tròn cũng la lên trợ uy giúp điện hạ.

Roi da trong tay Lục hoàng tử càng quật xuống nhiều hơn.

Trương Bình nhân thần tức giận đến đỏ ngầu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, suy nghĩ một lúc, đột nhiên y xoay người đi đến chỗ vắng, đặt thực hạp ở đó rồi quay lại chỗ cũ.

Ở đây không phải là Thái học viện sao? Tiên sinh ở trong vì sao không ngăn lại?

Trương Bình không biết tiên sinh mới đầu còn biết mà ngăn cản, nhưng nhiều lần như thế, một thời gian sau đại nhân không ra mặt để bọn họ tùy ý. Chỉ cần không xảy ra đổ máu, không gây ra đại sự, họ cũng không dám đắc tội với các hoàng tử quyền thế.

Ngũ hoàng tử cuối cùng cũng đến đích, tiếng hoan hô vang lên.

Lục hoàng tử lập tức nhảy xuống theo, tức giận đá Hoàng Phủ Kiệt một cước.

Hoàng Phủ Kiệt lấy tay che lại, tránh được chỗ hiểm.

Trương Bình đứng một bên nhìn rõ, hàm răng nghiến chặt. Nếu như hiện tại bị khi dễ chính là đệ đệ của y.
.....

“Ăn bunn! Ăn bunn! Người thua phạt hăn ăn bunn!”

Hoàng Phủ Kiệt diện vô biểu tình(sắc mặt không đổi) quỳ dưới đất, nhìn hai thái giám cầm lấy một vốc nước bunn chỗ bồn hoa đưa đến trước mặt hăn.

“Đều là người hại ta bại dưới Ngũ ca! Ta tháng này chưa từng thua bạc! Mau ăn! Tất cả đều ăn cho ta !”
Lục hoàng tử quơ roi da tức giận dìm thường.

Một đạo vết roi xuất hiện trên mặt Hoàng Phủ Kiệt, tiểu hài tử đau đớn cả người run lên, nhưng không có kêu một tiếng.

“Điện hạ!” Trương Bình vọt tới trước, vì phạm lỗi mà đệ đệ của hăn làm vậy? Nhi tử của Hoàng đế là thế à? Không ai thương hăn, ta thương! Sau này hăn chính là đệ đệ của Trương tam ta!

“Hiền phi nương nương khiêu ngài hồi cung, nói rằng có chuyện khẩn cấp!” Trương Bình tiến đến kéo tiểu hài tử đi.

Không ngờ Hoàng Phủ Kiệt nghe nói mẫu thân muốn gặp hăn, lại sợ đến co rụt lại.

“Đứng lại! Ngươi là người hầu của cung nào? Không thấy các điện hạ đều đang ở đây?” Thái giám tùy tùng của Đại hoàng tử thấy ánh mắt của điện hạ, lập tức chắn lối, lớn tiếng quát, khiển trách y.

“Phốc” Trương Bình dừng cước bộ, quay nhìn hài tử lớn nhất mặc hoàng phục rồi quỳ xuống, vừa dập đầu vừa nói: “Nô tài đáng chết, nô tài là người của Thụy hoa cung, bởi vì Hiền phi nương nương có việc gấp, lệnh nô tài tìm được Tứ điện hạ thì nhanh chóng đưa về nên nhất thời lỡ mồm xông tới trước mặt các điện hạ. Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

Hoàng Phủ Kiệt ngơ ngác đứng nhìn Trương Bình không ngừng dập đầu tạ tội Đại hoàng tử.

Nghe nói Hiền phi muốn Hoàng Phủ Kiệt cấp tốc quay về, Đại hoàng tử cũng không làm quá. Tuy nói Hiền phi đã nhiều năm không được ân sủng, nhưng nàng qua bao nhiêu năm vẫn an tọa vị trí Hiền phi, đủ thấy được ý tứ hoàng đế.

Đây không chỉ là gia sự (chuyện nhà) của riêng hoàng đế mà còn là yên ổn trong thiên hạ. Tứ hoàng tử tuy không có quyền thế nhưng phía sau hăn dù sao cũng có một ngoại công (ông ngoại) là nhất phẩm Phiêu kỵ đại tướng quân. Nếu không phải đại nhân đã mặc kệ, bọn họ cũng không dám đối với Hoàng Phủ Kiệt như vậy.

Từ nhỏ đã được giáo dục tương lai thành hoàng đế, Đại hoàng tử tự nhiên bất hảo, không nể mặt Hiền phi, phát tay nói :”Nếu Hiền phi nương nương kêu Tứ đệ trở về dĩ nhiên là phải nhanh chóng quay về. Có điều thua vẫn là thua, nên hẳn phải ở lại chịu phạt. Tứ đệ ngươi nói xem thế nào?”

Hoàng Phủ Kiệt khuôn mặt đỏ ửng nhìn thứ trong tay thái giám đang rỉ ra.

Trương Bình đứng thẳng dậy đến nắm lấy tay tùy tùng thái giám Đại hoàng tử bôi lên mặt. Bôi xong dập đầu nói với các hoàng tử:

“Nô tài được nương nương phân phó sau này phải theo Tứ điện hạ, nương nương căn dặn không được để điện hạ chịu lạnh, chịu nóng, càng không thể thụ thương, trên người cũng không thể dơ, bằng không mệnh nô tài không còn. Cầu các điện hạ khai ân, tha nô tài một mạng. Tứ điện hạ thân thể tôn quý ăn bần sợ sẽ làm phiền thái y, nô tài nguyện ý thay tứ điện hạ ăn bần tươi.”

Đại hoàng tử cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Hoàng Phủ Kiệt. . . .

Thư đồng Vi Vãn Tâm bên cạnh khẽ ho một tiếng, kéo ống tay áo Đại hoàng tử.

Thư đồng Vi Vãn Tâm đã mười tám tuổi lớn hơn các hoàng tử, là con trai của tể tướng. Đại hoàng tử Hoàng Phủ Hồn đối hắn đặc biệt coi trọng, quay đầu lại nhìn hắn.

“Điện hạ chậm đã.” Vi Vãn Tâm thấp giọng bên tai Đại hoàng tử nói: “Hiền phi nương nương đã như vậy tất có thâm ý. Trước đây cũng không thấy bà ấy phái thái giám tùy tùng theo Tứ điện hạ, nhưng hôm nay lại sai một người đến. Hơn nữa tên nô bộc này cực kỳ lưu tâm Tứ điện hạ, sợ là Hiền phi nương nương nghiêm lệnh phân phó.”

“Tuy nói Tứ điện hạ tướng mạo xấu xí, tính tình cổ quái nên không được Hiền phi nương nương yêu thích, nhưng bà ấy cũng chỉ có độc nhất một nhi tử. Bọn Nhị điện hạ cũng ở đây nhưng chỉ mình ngài làm ác nhân, khiến Hiền phi nương nương oán hận ngài, sẽ không hay”

Những người khác dĩ nhiên nghe không được Vi Vãn Tâm nói gì với Đại hoàng tử, chỉ thấy Đại hoàng tử sắc mặt chuyển biến, rất buồn chán nói với Vi Vãn Tâm: “Ngươi đói bụng thì phải nói sớm một chút, ta đi dùng bữa thôi. Lão nhị, lão tam, các người cứ chơi tiếp. Vãn Tâm, chúng ta đi.”

“Tạ ơn điện hạ quan ái (yêu mến).” Vi Vãn Tâm thấy Hoàng Phủ Hồn thông tuệ như vậy, không khỏi cảm thấy vui mừng sâu sắc, tin tưởng rằng mình chưa hề chọn sai chủ. Lập tức theo Hoàng Phủ Hồn hướng về phía nhà chính đi đến.

Nhị hoàng tử mỉm cười, đối với người bên cạnh nhân đạo: “Các ngươi không đói bụng sao?” Nói xong, cũng nhắc chân đi.

Thấy lão đại lão nhị đều ly khai, lão tam đảo mắt, cũng ồn ào kêu đói bụng, chạy về phía học đường.

Chỉ có lão ngũ, lão lục ham chơi, bốc một nắm bần to, bắt Hoàng Phủ Kiệt ăn.

Trương Bình giữ lấy tay thái giám, ăn say sưa, từ mặt xuống cổ đều là nước bần. Vừa ăn vừa nói ngon lắm, ngon lắm.

Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử tâm tính trẻ con, thấy Trương Bình ăn còn làm ra vẻ như thế, so với Hoàng Phủ Kiệt ở phương diện này đùa vui hơn nhiều nên đều vây quanh nhìn hắn, để Hoàng Phủ Kiệt đứng trơ ngoài vòng tròn. Các tiểu quý đứng xem một hồi đều có tùy tùng nhắc nhở dùng bữa, cũng thỏa mãn bỏ đi.

Trương Bình dùng tay áo quạt ngang mặt, đứng lên. Nói với Tứ điện hạ đang ngơ ngác nhìn y: “Điện hạ, ngày hôm nay quay về dùng bữa có được không?”

Hoàng Phủ Kiệt gật đầu.

Trương Bình đi phía trước, Hoàng Phủ Kiệt ở phía sau, hai người chậm rãi rời học viện. Ra khỏi học viện thì Hoàng Phủ Kiệt nhìn thấy Trương Bình xách thực hộp từ ghế đá đến.

“Mẫu thân không gọi ta, đúng không?”

“Đúng.” Trương Bình nghĩ tiểu quý này cũng không ngốc.

” Ăn bunn sẽ đau bao tử.” Tiểu hải tử lại nói.

”Nô tài biết.” Trương Bình nghĩ thầm, ta cũng không phải ngu si đem bunn ăn vào bụng thật. Nước bunn trên mặt y kỳ thực là do y vừa ăn vào trong miệng đã nhè ra, vừa ăn vừa nhè, một tiểu hải tử sao có thể nhìn ra hẳn rốt cuộc có thật ăn bunn vào bụng hay không.

Hảo! Tốt! Coi như ta không may theo chân một hoàng tử bị mọi người cười lên đầu lên cổ. Bất quá chỉ được đến hôm nay, sau này xem kẻ nào còn dám khi dễ hắn! Xấu thì sao? Tình tình cổ quái thì sao? Chẳng qua là bị người ta khi dễ.

Hừ, Trương Tam ta đã quyết, ta phải ở trong hoàng cung này bồi dưỡng ra một thiên hạ đệ nhị!

Trương Bình dọc đường đi liên tục bẻ ngón tay răng rắc. Hoàng Phủ Kiệt bị y hù cho thối lui chỉ sợ bị đánh.

Trương Bình mặt không thêm rửa, cứ giữ nguyên khuôn mặt đầy bunn trở về Thụy hoa cung.

Người hầu bên trong nhìn thấy liền chạy đi bẩm báo cho Hồng Tụ.

Còn chưa đi đến cửa tiểu viện, chợt nghe phía sau có người quát: “Trương Bình, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Trương Bình quay đầu lại, Hoàng Phủ Kiệt cũng yên lặng xoay người.

”Đã có chuyện gì? Ngươi như vậy sẽ làm nường nường mất mặt!” Hồng Tụ lớn tiếng khiển trách.

”Bịch!” Trương Bình tức khắc quỳ xuống, dụi dụi đôi mắt đỏ :”Hồng Tụ đại nhân!”

Vẫn còn là thiếu niên nên giọng nói trong vắt, hơn nữa giọng điệu ủy khuất vì thế mà thành ra có chút yếu đuối, vừa nghe đã có cảm giác tiểu thái giám này muốn nói ra suy nghĩ của chính mình.

”Chuyện gì đã xảy ra?” Hồng Tụ tuy chất vấn nhưng trong lòng kỳ thực cũng đoán được, tám phần mười là các điện hạ trêu chọc Tứ hoàng tử cũng không quên chỉnh luôn cả nô tài. Bất quá nàng không biểu hiện ra mình biết hoặc làm gì đó, không nghĩ tới vừa hỏi, thiếu chút nữa đã phải hít mạnh một hơi khiến phổi muốn nổ tung.

”Nô tài không dám giấu diếm đại nhân, nô tài cũng không dám mong Hồng Tụ đại nhân làm chủ cho nô tài nên nô tài không dám nói.” Trương Bình dập đầu nói, giọng có phần ghen ngào.

”Nói, dù có chuyện gì ta tuyệt sẽ không trách ngươi.” Hồng Tụ thấy hắn như vậy càng tỏ ra hiếu kỳ. Nhìn lại Trương Bình đứng dậy cạnh Tứ hoàng tử, bộ dạng vẫn như cũ nhưng thoạt nhìn dường như có điểm nhẹ nhõm hơn bình thường.

Trương Bình lau lau mắt, nước mắt chẳng biết có chảy hay không chảy, nhưng y một mực lau, trên mặt càng lộ ra vẻ chân thật.

”Hồng Tụ đại nhân, người nghe nô tài nói. Nô tài nghe đại nhân phân phó buổi trưa mang cơm cho điện hạ, kết quả vừa tới Thái học viện nhìn ra, phát hiện điện hạ đang quỳ làm ngựa cho Lục hoàng tử điện hạ cười lên, vừa cười vừa nói.”

”Nói sao?” Hồng Tụ nhíu mày, nghĩ thầm tìm người thành thật cũng có điểm bất hảo, không đoán ra nổi ý tứ của nàng.

”Lục điện hạ nói. Tứ điện hạ chỉ có thể làm ngựa cho hắn, còn nói Hiền phi nường nường với mẫu thân hắn không xứng tầm.”

”Cái gì ?!” Hồng Tụ giận dữ.

Trương Bình không ngừng dập đầu, ”Hồng Tụ đại nhân tha mạng, lời này đều không phải nô tài nói. Là Lục điện hạ nói ra. Nô tài xông lên ngăn lại, kết quả bị người hầu của Đại hoàng tử điện hạ cản trở, Đại hoàng tử điện hạ hỏi nô tài là người của cung nào, nô tài thành thực trả lời, còn thỉnh Đại điện hạ thuyết Lục điện hạ xuống khỏi người Tứ điện hạ. Đại điện hạ lại nói.. . . .”

Hồng Tụ phần nộ trừng mắt nhìn y, cũng không rõ đương giận ai.

Trương Bình mặc kệ nàng biểu tình ra sao, hít một hơi nói rằng:

“Đại diện hạ nói: người chỉ là một người tiểu thái giám mà dám ăn nói như vậy với bản điện, ngay cả Hiền phi nương nương thấy bản điện cũng phải dập đầu vấn an. Ta dạy dỗ Tứ hoàng tử thì sao? Người trong cung, bản điện muốn sát ai thì sát! Đại diện hạ nói đến đây thì một thiếu niên kéo cấm y, thiếu niên hướng Đại hoàng tử nói gì đó rồi Đại hoàng tử nói với nô tài : Chủ của người là ai? Bản điện muốn hỏi hẳn dạy dỗ người thế nào!”

Nghe Trương Bình nói vậy, Hồng Tụ đoán rằng người ngăn Đại diện hạ làm càn khăng định là tâm phúc khôn khéo, con trai tể tướng Vi Thanh Tử. Những lời kia của Đại diện hạ không hẳn sai nhưng tâm ý không tốt. Nói ra không khỏi khinh người quá đáng!

Trương Bình khẩu khí gấp gáp, tiếp tục nói: “Nô tài không dám nói ra sợ liên lụy đến người trong cung. Người hầu của Đại hoàng tử đã nô tài một cước, chợt nghe Tam hoàng tử điện hạ bên cạnh nói : Nô tài của Thụy hoa cung không phải đều do cung nữ Hồng Tụ dạy bảo sao?”

Hồng Tụ nghe nhắc tới nàng, mặt mày lập tức biến sắc.

“Đại hoàng tử điện hạ hỏi Hồng Tụ là ai. Tam hoàng tử điện hạ nói: Trong cung không phải có duy nhất một người phụ trách giáo dục hoàng tử hoàng nữ, nhưng chỉ có một nữ quan ngũ phẩm. Đại diện hạ hỏi Tam điện hạ sao biết cung nữ đó, cung nữ Hồng Tụ phải chẳng đẹp như Hiền phi? Sau đó Tam điện hạ nổi cáu, cất giọng thô lỗ : Đẹp cái gì! Chỉ là một lão bà mập mạp mà thôi! Ta nhớ kỹ nàng bởi nàng cùng Hiền phi từng đến bái kiến mẫu thân ta, mẫu thân ta tuy chê nàng nhưng chẳng buồn nói ra, thật không muốn nói chuyện cùng. Kết quả ta nhớ kỹ khuôn mặt mập ú như trư của nàng ta.”

Hồng Tụ điên tiết, thét lên the thé: “Câm miệng, câm miệng!”

Hồng Tụ trời sinh khuôn mặt tròn, hận nhất người khác nói nàng mập mạp, nghe Tam điện hạ ở sau lưng vũ nhục nàng như vậy, không khỏi để bụng oán hận. Ngay lập tức nhớ tới chuyện cũ, Thụy phi mẫu thân của hắn từng dằn vặt nàng.

Thống khổ a, thống khổ a! Ai bảo nàng khi dễ thiên hạ đệ nhị của ta. Trương Bình trong lòng hài lòng, nhưng vẫn chịu khó dập đầu.

“Những lời này điều không phải nô tài nói. Nô tài nghe bọn hắn vũ nhục Hồng Tụ đại nhân và nương nương như thế, liền theo chân bọn họ lý luận, kết quả Đại diện hạ cùng mấy người bên cạnh dúi mặt nô tài xuống nước bùn, còn nói phải để cho người ở Thụy hoa cung nhìn, sau này nhớ kỹ cách đối nhân xử thế. Còn nói muốn người của Thụy hoa cung nhớ rõ, dưỡng hoàng tử có ích lợi gì, cũng chỉ là một khối bùn dưới chân họ mà thôi.”

“Nô tài thực sự tức giận, nói Tứ điện hạ chúng ta trời sinh dị mạo chính là Long thần hạ phạm, nương nương là cửu thiên tiên nữ hạ phạm thụ kiếp, tương lai nhất định có ngày sẽ khiến tứ bề kinh sợ. Rốt cuộc các điện hạ không thích nghe điều đó, cho bọn người hầu nhét bùn vào miệng nô tài. Ô ô!”

Hồng Tụ im lặng hồi lâu. Hoàng Phủ Kiệt bị các điện hạ khi dễ, bị các cung nữ thái giám khinh mạn, bọn ta biết. Có thể nói cục diện này do nàng và nương nương cố ý tạo ra.

Các nàng hận, các nàng thấy tướng mạo dị thường của Tứ hoàng tử sẽ nghĩ đến các nàng có ngày hôm nay đều là hấn hại. Các nàng hận không thể tảo tử tảo hảo (sớm giết tốt) hắn, hết lần này tới lần khác Hoàng Phủ Kiệt mạng lớn sống đến tận bây giờ.

Sau này Thụy hoa cung sẽ ra sao? Nương nương thanh xuân đã qua, khả năng muốn tái hoài thai long tử là không thể. Nghĩ đến ngày hôm qua Đại tướng quân có đến, lần thứ hai nhắc lại có muốn hay không phù trợ sủng tử (hoàng tử xấu xí). Nếu vậy. ánh mắt Hồng Tụ rơi thẳng xuống trên người Tứ hoàng tử vẫn không hề hé răng.

Trời sinh dị mạo Long thần hạ phạm?

Có lẽ nàng phải đến chỗ nương nương hảo hảo nói một chút, mặc kệ Tứ hoàng tử xấu xí bao nhiêu, hoàng đế chán ghét thế nào, hắn là hoàng tử, đây là sự thật không thể chối cãi. Chỉ ít các nàng còn hơn các tần phi khác ở chỗ có một hoàng tử, không phải sao?

Hồng Tụ bản thân không nghĩ mình ngu ngốc đến thế, nàng vốn là một nữ nhi bằng chính đôi chân mình mà trở thành nữ quan trong cung, trí thông minh không thể xem thường.

Chín năm qua, Hồng Tụ và Hiền phi bị oán hận, thất vọng che mờ mắt, cố chấp chờ đợi ước ao để rồi đánh mất đi tuổi thanh xuân. Chính các nàng cũng biết bản thân đã không có lợi thế gì, nếu như không phải các nàng còn có một chỗ dựa vững chắc là Ngôn Tịnh, e rằng đã sớm bị biếm lãnh cung.

Các nàng cũng từng nghĩ tới phù trợ Hoàng Phủ Kiệt, bằng không Ngôn Tịnh cũng sẽ chẳng năm lần bảy lượt cầu thiên tử cho Hoàng Phủ Kiệt tới Thái học viện đọc sách. Nhưng Hoàng Phủ Kiệt tướng mạo thực kinh người, cũng không thấy có nhiều thông tuệ, cả ngày chỉ biết sợ hãi rụt rè, thấy nô tài cũng có thể quỳ xuống, làm các nàng trông càng thêm tức giận.

Vừa lúc ngày hôm qua Ngôn tướng quân vì các nàng phân tích thế cục hiện nay, các hoàng tử tuổi tác lớn dần, nếu các nàng không cầu tôn vị sẽ không thể tự bảo vệ mình. Hai năm nữa, dù các nàng không chủ động, thế lực Ngôn gia sẽ vì hoàng tử mà thân cận với các nàng, chỉ bằng các nàng bây giờ tự nắm lấy thế chủ động.

Dựa vào một hoàng tử tương lai thế bại sẽ bị liên lụy, không bằng bồi dưỡng một người trung lập, nắm chắc binh quyền, sẽ không ai dám đắc tội mà còn phải lấy lòng hoàng tử tương quân, đối với các nàng mà nói chính là điều có lợi nhất.

Vậy nên, các nàng háo hức lo toan quyết định. Chờ Hoàng Phủ Kiệt lớn hơn một chút xem biểu hiện, cũng là coi xem phù trợ sẽ khó khăn đến đâu.

Niệm tưởng trong lòng Hồng Tụ như sóng biển đại dương, nhưng miệng cũng không nhiều lời. Giả bộ răn dạy Trương Bình vài câu, để y cùng Tứ hoàng tử quay về tiểu viện.

Từ đầu đến cuối, Hồng Tụ không hề hoài nghi lời Trương Bình nói. Thứ nhất, nàng rất rõ ràng các điện hạ bình thường khi dễ Hoàng Phủ Kiệt, khi dễ gay gắt. Thứ hai, nàng căn bản là không tin mới vừa vào cung chưa bao lâu, người có khuôn mặt thành thật như Trương Bình lại đi nói dối. Huống hồ Trương Bình mới đến Thụy Hoa cung ba ngày, y cần gì phải nói dối?

5. Chương 5

Y vì sao phải nói xằng? Hoàng Phủ Kiệt dốc hết trí não ra nghĩ vẫn không sao giải thích được.

Kỳ thực Trương Bình chẳng qua lên cơn tức khí, không thể đánh người hả giận, đành kìm nén sự khó chịu mà nói những điều thật thật giả giả, một là muốn tất cả mọi người đều đồng tình với y, hai là muốn các đại nhân xuất đầu lộ diện vì hài tử xả giận.

Dù thế Trương Bình trái lại không hoàn toàn dựa dẫm vào sự thay đổi quan điểm của Hồng Tụ, y mong muốn dùng chính năng lực của y, dùng chính phương pháp của y mà bang trợ tiểu hài tử.

Trương Bình kéo tiểu hài tử trở lại trong viện nấu nước rửa mặt, rửa tay, ăn cơm. Tiếp đó y mới có thể đưa ra quyết định phi thường sáng suốt.

Hai người đều đói bụng, Trương Bình cùng mang cơm canh của mình và tiểu hài tử ra, “Ăn đi.”

Hoàng Phủ Kiệt thấy y ngồi ăn cùng bàn với mình cũng không có phản đối. Đương nhiên là hắn sẽ không phản đối. Chỉ là trong lòng nghĩ tay thái giám này quả nhiên vẫn để cho hắn ăn đồ của mình.

Ăn uống no đủ, lau miệng xong, Trương Bình thu dọn thực hạp ra phía sau, ra ngoài bệ một tiểu lư hương và đỉnh đồng toát ra mùi thơm mát hảo đến, trở lại phòng Tứ hoàng tử ôm lấy tiểu hài tử đặt lên ghế.

“Ngồi xuống, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu. Hắn đang nghĩ người này rốt cục đã lộ ra chân diện mục.

Trương Bình nhìn chằm chằm đầu tiểu hài tử, rất nghiêm túc mà nói: “Ngẩng đầu lên.”

Tiểu hài tử sợ hãi ngẩng đầu.

“Ta cho ngươi lựa chọn. Ngươi mong ta làm nô tài của ngươi hay mong ta làm đại ca của ngươi? Làm nô tài hảo hảo hầu hạ ngươi, điều này không cần bàn đến. Chức trách duy nhất của nô tài chỉ là hầu hạ ngươi.”

“Làm đại ca, nếu như ta là đại ca ngươi, ta sẽ thương ngươi, ái ngươi, giáo dục ngươi. Ta cũng sẽ bảo hộ không để cho người khác khi dễ ngươi. Nếu như người khác khi dễ ngươi, ta sẽ giúp ngươi đánh hắn, mặc kệ hắn là ai đi nữa, dù cho hắn có là cha ngươi cũng không được! Ngươi chọn đi, ngươi muốn ta làm nô tài hay đại ca?”

Câu hỏi của Trương Bình vừa vô lý vừa ấu trĩ, nhưng đối với y mà nói thì cực kỳ quan trọng.

“Đại ca sẽ giúp ta gọi đầu?” Tiểu hài tử hỏi.

Điều kiện thực giản đơn. Trương Bình cười.

“Phải. Giúp ngươi tắm cho đến khi ngươi là ông lão mới thôi.”

“Đại ca có phạt ta không?” Tiểu hài tử lại hỏi.

“Có, nếu như ngươi làm chuyện sai trái.”

Tiểu hài tử không hé răng nữa.

“Nhưng mà.. ” Trương Bình bổ sung: “Ta sẽ không để huynh đệ của mình đói bụng, cũng sẽ không đánh hắn cả người bị thương. Nếu như ngươi làm chuyện sai, ta sẽ phạt ngươi viết chữ, phạt ngươi học thuộc lòng. Sẽ không đánh ngươi, lại càng không bỏ đói ngươi.”

Tiểu hài tử ngẩng đầu, “Đại ca và đại hoàng huynh có giống nhau không?”

Trương Bình cười, lắc đầu “Đương nhiên khác nhau. Hắn là anh ruột của ngươi, còn ta là đại ca kết nghĩa của ngươi.”

Từ đây về sau tiểu hài tử nhớ kỹ: thân sinh huynh đệ không bằng huynh đệ kết nghĩa.

“Đã vậy hãy nói cho ta biết, ngươi lựa chọn thế nào?” Trương Bình dụ dỗ.

“Đại ca.” Tiểu hài tử không chút do dự nói.

“Tốt.” Trương Bình vui vẻ vỗ tay tán thưởng hô một tiếng. Sau này không sợ cha mẹ y nói y dĩ vũ phạm cấm, Tứ hoàng tử chọn y làm huynh đệ, y làm đại ca phải bảo hộ đệ đệ, truyền thụ võ học gia truyền của Trương gia, là đạo lý hiển nhiên. Thiên Vương lão tử có tới y cũng có lý lẽ của mình!

“Ta, Trương Bình, người Phương Đình thôn cách kinh thành hơn năm trăm dặm. Trong nhà là con thứ ba, người trong thôn gọi ta là Trương tam. Trên có hai huynh, một tỷ, dưới có ba đệ đệ. Ngày hôm nay ta thay mặt phụ mẫu nhận ngươi này làm con nuôi, không hề ép buộc, chúng ta hiện tại có thể kết bái?”

Hoàng Phủ Kiệt không rõ y muốn gì nhưng vẫn gật đầu.

Trương Bình thấy hắn gật đầu, trong bụng hài lòng lắm. Tuy nói tiểu quỷ bị thất sủng, nhưng vẫn là hoàng tử a. Nếu như cha mẹ y biết y thay bọn họ thu nhận một hoàng tử làm con nuôi, họ sẽ có biểu tình gì đây? Ha ha!

“Đến đây, cùng ta quỳ xuống.” Trương Bình châm ba nén hương cho mình và Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt tiếp nhận nén hương quỳ xuống bên cạnh y, không rõ vì sao vừa phải quỳ vừa cầm hương.

“Ngươi tên gì?” Trương Bình phát hiện y đến bây giờ còn không biết tên của tiểu quỷ.

“Hoàng Phủ Kiệt.” Tiểu hài tử lần này không phớt lờ, rất nhanh nói ra tên mình.

” Hoàng Phủ kiệt? Hảo! Tên rất hay! Vừa nghe tên đã biết ngươi trong tương lai nhất định sẽ không trì trung chi vật”(không phải người bị gò bó trong ao tù)

Tiểu hài tử lắc đầu, “Kiệt, trong kiệt ngạo bất tuân. Có ý là hung ác độc địa đáng ghê tởm.” Đại khái là đã có rất nhiều người giải thích ý tứ cái tên này nên hẳn nhớ rất kỹ.

Trương Bình sững sốt, lập tức cười nhạo nói: “Ai nói vậy? Kiệt cũng có nghĩa là kiệt xuất. Gọi người như vậy nhất định hàm chứa ý tứ đặc biệt.”

” Ý tứ đặc biệt cái gì?”

Trương Bình suy nghĩ một chút, bắt đầu gạt tiểu hài tử: “Ý tứ chính là người đừng quan tâm đến tướng mạo xấu xí. Tục ngữ nói trời đã sinh ra ta tất có chỗ dụng tài, chỉ cần người nỗ lực, tương lai chắc chắn trở thành người phi thường kiệt xuất. Phải hao tâm lăm mẫm mới nghĩ ra cái tên này cho người a.”

Tiểu hài tử mơ màng. Thật vậy chẳng? Phụ hoàng đặt cho hắn tên này đích thực mong hắn không chú ý đến vẻ ngoài xấu xí, tương lai nỗ lực trở thành người kiệt xuất ? Nếu quả thực vậy, phụ hoàng vì sao không đến thăm hắn?

Biểu tình của tiểu hài tử không lọt qua mắt Trương Bình, Trương Bình không muốn nhìn hắn khổ sở, cũng muốn giúp hắn tạo lòng tin, tiếp tục nói bừa: “Là hoàng thượng đặt tên cho người? Hoàng thượng quả là người cơ trí, người nghĩ đi a, nếu như người lớn lên không bắt hảo như vậy, các vị tần phi, còn có các hoàng tử chẳng phải sẽ hận người? Ngài là vì muốn bảo vệ người đó thôi.”

Tiểu hài tử ngẩng đầu nhìn y.

Trương Bình hung hăng gạt đầu một cái ” Tin tưởng ta!”

Tiểu hài tử cuối cùng vẫn không nghĩ ra y nói sai chỗ nào, tránh không khỏi có một tia vui vẻ mong ngóng. Phụ hoàng a, nếu như người biết hắn bị khi dễ, có đến giúp hắn không? Có không? Chắc chắnlà có.

Thế nhưng mẫu thân và Hồng Tụ từng nói phụ hoàng cực kỳ chán ghét hắn, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không muốn. Hắn sinh ra suýt chút nữa bị phụ hoàng tưởng là yêu nghiệt ném chết.

“Khách khách.” Tiểu hài tử bỗng nhiên bật cười.

Trương Bình lại bị hù, tiểu hài tử này cười lên thật quỷ dị. Nhưng không sao, từ nay về sau y chính là đại ca của hắn, đệ đệ trong nhà lớn lên xấu đến đâu y cũng có thể thông cảm. Huống chi là nam nhân, xấu một chút cũng không việc gì.

“Lại đây, chúng ta bắt đầu kết bái. Người nói theo ta.” Trương Bình nghiêm nghị, cầm ba nén hương hướng về phía lư đồng nói:

“Ta Trương Bình.”

“Ta.”

“Hoàng Phủ Kiệt.” Trương Bình nhắc hắn.

“Ta Hoàng Phủ Kiệt.”

“Chúng ta thề trước thần linh, từ nay khởi kết làm huynh đệ khác họ.”

“Chúng ta thề trước thần linh, từ nay khởi kết làm huynh đệ khác họ.”

“Sau này vinh nhục có nhau, họa phúc cùng hưởng, tuyệt không tương phụ (phản bội), tuyệt không tương khi (lừa dối).” Trương Bình thần tình trang trọng, mỗi chữ đánh thép.

Hoàng Phủ Kiệt nhắc lại theo y. Hắn không hiểu những lời này có ý nghĩa gì, nghi thức kết bái cũng làm rất đơn giản, nhưng thâm tâm hắn lại run lên một cảm giác trang nghiêm.

“Nếu làm trái lời thề này, ngũ lôi oanh đỉnh, vạn tiễn xuyên tâm, chết không có chỗ chôn!”

Tiểu hài tử ngẩng người, mở miệng: “Nếu làm trái lời thề này.”

“Chờ một chút! Bỏ đi, người không cần phải nói. Người còn nhỏ không hiểu ý tứ trong đó, chờ người lớn lên nếu như người thật tình nguyện ý, chúng ta sẽ thề lại.”

Dù sao ta cũng chỉ cần mượn cơ đem người huấn luyện thành thiên hạ đệ nhị, chính đại quang minh bảo vệ hoàng tử, bảo vệ huynh đệ của mình.

Tiểu hài tử nhìn y một chút, nói tiếp: “Nếu làm trái lời thề này, ngũ lôi oanh đỉnh, vạn tiễn xuyên tâm, chết không có chỗ chôn.”

Trương Bình nhìn chăm chăm tiểu hài tử một lát, rắng sức gật đầu một cái.

Tiểu hài tử mỉm cười, hấn hy vọng thề ngôn khiến Trương Bình hài lòng, nếu như chỉ cần thề y mới đối với hấn hảo, thì hấn thề nhiều ít không thành vấn đề. Làm sai lời thề sẽ thế nào? Hấn còn không biết mình sống được bao lâu, lúc này có người cho hấn ăn no mặc ấm, đây mới là tối trọng yếu.

Trương Bình dĩ nhiên chẳng rõ tâm tư tiểu hài tử, tuy rằng tiểu hài tử chẳng rõ có hiểu được ý tứ lời thề hay không, nhưng chính miệng hấn nói ra khiến y rất cảm động. Tiếp đó, y và Hoàng Phủ Kiệt cùng nhau quỵ bái thiên địa thần minh, sau hai người mặt đối mặt lạy nhau tứ bái.

Tỏ rõ với thần minh, Trương Bình từ trong người móc ra một cây trúc thiêm ——chính là xin ở Ngự Thiện Phòng, trong cung không cho phép mang vật nhọn, hôm nay tạm chấp nhận cái này. Dùng trúc đâm vào ngón giữa, nặn ra một giọt máu nhỏ lên đỉnh đồng.

Sau đó y nhìn về phía tiểu hài tử. Tiểu hài tử trái lại vươn tay phải ra. Trương Bình cũng điểm huyết tích lên đỉnh đồng.

Tiếp theo Trương Bình đổ một chén nước vào trong đỉnh, để máu hai người điều khai, điều quân. (hòa lẫn trong nhau)

“Ngày hôm nay không có rượu, chúng ta dùng nước trong thay thế. Nào, người uống một nửa “

Hoàng Phủ Kiệt theo lời nâng đỉnh đồng lên, ngửa đầu uống phân nửa.

Trương Bình nhận lấy, uống hết phân nửa còn lại.

Đem đỉnh đồng kính cẩn bày trước lư hương, Trương Bình xoay người chăm chú nhìn Hoàng Phủ Kiệt nói:

“Từ nay về sau chúng ta là huynh đệ. Hiện tại trong cơ thể người có máu ta, trong cơ thể ta cũng có máu của người. Ta là đại ca của người, người là đệ đệ của ta. Ta sẽ liều mạng làm kẻ bảo vệ người, giáo dục người. Mà người từ hôm nay trở đi phải học tập làm một người không để người khác khi dễ. Giờ, gọi ta một tiếng đại ca.”

“Đại. ca.” Hoàng Phủ Kiệt trương liễu trương chủy(căng thẳng), không giống với lúc này, hiện tại hai chữ theo miệng hấn phun ra cảm giác phi thường quái dị. Làm hấn thật muốn khóc. Nhưng rõ ràng thân thể không đau mà.

“Hảo đệ đệ.” Trương Bình đem hấn ôm vào lòng.

“Người làm đệ đệ của ta tuyệt đối sẽ không thiệt thòi, đại ca người hiện tại tuy là một tiểu thái giám, thế nhưng chưa đến mười năm nữa ta nhất định sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ. Người yên tâm, từ nay về sau ta nhất định sẽ hảo hảo huấn luyện người, đem người bồi dưỡng thành đệ nhị cao thủ không hề tầm thường. Đến lúc đó người sẽ không còn sợ người khác khi dễ người nữa.”

Hoàng Phủ Kiệt trợn to mắt nhìn chăm chăm bức tường trắng trơn, thật vậy chẳng? Đại ca mới của hấn sẽ là thiên hạ đệ nhất cao thủ?

Trương Bình thỏa mãn. Y rốt cục đã làm được việc quan trọng nhất trong đời: tìm một người cùng y kết bái!

Có điều y nghĩ rằng kết bái với một nam nhân trong đời phải trải qua vô số sự tình, tựa như phụ thân y, tựa như các anh hùng trong truyền thuyết.

Y cho rằng vào hoàng cung sẽ không còn có cơ hội này, kết quả là y dính ngay vào thân tình với một hoàng tử sa sút. Mà tình huống của vị hoàng tử này rất phù hợp với y, dựa dẫm vào y, là điều kiện để y trở thành một anh hùng. Điều này khiến y tìm được động lực sinh tồn trong hoàng cung, cũng tự nhận việc mình đến đây là có ý nghĩa riêng.

Y kỳ thực từ lúc bị hoạn đã bắt đầu hối hận trước kia tự nguyện tiến cung làm thái giám, y nói là vì người nhà, nhưng đôi khi y nghĩ có thể vẫn còn có biện pháp khác. Ân, đều là do tâm lý âm u của Trương Bình mà ra.

Hiện tại y đã lấy lại Thăng bằng.

Hai người, một tiểu hài tử còn chưa hiểu biết, một người râu cũng chưa mọc, cứ thế bị đẩy vào thế kết bái huynh đệ. Ách, Trương Bình rất kích động, Hoàng Phủ Kiệt lại phi thường bị động.

Vào lúc ban đêm Trương Bình thao thao bất tuyệt nói tiểu hài tử không nên nhiều chuyện, lặp đi lặp lại rằng quan hệ hai người phải bí mật. Đóng cửa lại thì bọn họ là huynh đệ, nhưng ra bên ngoài phải làm bộ không phải huynh đệ.

Tiểu hài tử dù chẳng hiểu lắm nhưng đem toàn bộ ghi nhớ vào đầu.

Hoàng Phủ Kiệt trong lòng vẫn xem Trương Bình là một quái nhân. Mà dường như, quái nhân này rất thông minh.

Người xem, y hiện tại chẳng những không cần quỳ xuống như nô tài khác, ngay cả ăn cũng ngồi cùng bàn với hắn, cơm canh hoàng tử y cũng ăn vụng một ít nhưng không hề giấu diếm, còn lấy vải bông may thành một bộ bao lấy đầu gối hắn, nói rằng như thế sẽ không sợ phải quỳ, thuận tiện y cũng làm cho mình một bộ.

Bất quá.

Hoàng Phủ Kiệt ngồi bệt ở bồn hoa trầm nghĩ: hình như đại ca thực sự là hảo nô tài.

Đại ca Trương Bình hai ngày giúp hắn gội đầu, một lần tắm, còn giúp hắn bắt rận. Trên đầu và dưới da đã không còn ngứa đến không chịu nổi.

Đại ca Trương Bình mỗi ngày còn quét tước phòng hắn, đốt bếp lò sưởi ấm; buổi tối giúp hắn thấp rất nhiều ngọn nến.

Đại ca Trương Bình còn có thể xem khí trời để mang chăn phơi nắng, phơi nắng thật ấm áp, ngủ lên rất thoải mái. Nếu như khí trời xấu, y đem đến sấy ở gần bếp, cũng ấm áp như nhau.

Đại ca Trương Bình giúp hắn mặc quần áo, giúp hắn chải đầu rửa mặt. Mỗi lần y phục đều rất sạch sẽ, còn rất ấm áp, hơn nữa bên trong không có rách. Trước đây y phục hắn hình như đều do thái giám chuyên trách đến thu, nói là đưa đến Hoán y ti (phòng giặt là) tẩy trừ. Nhưng mỗi lần đưa đi đều rất lâu, hơn nữa áo ngoài và áo trong của hắn đều bị tẩy rách. Giờ hiện tại không thế.

Từ lúc đại ca hắn vỗ vai tiểu thái giám đến lấy y phục, tặng tên đó vài món ăn, hắn mỗi ngày đều có y phục sạch sẽ để thay đổi.

Tiểu hài tử sờ sờ tóc, mượt hơn trước rất nhiều, nhan sắc cũng không đen như trước. Đột nhiên nhớ rằng đại ca nói tay hắn bẩn không được sờ loạn, vội thả tay xuống dưới.

Nói đến y phục, sau khi đại ca Trương Bình tới, quần áo mới của hắn cũng nhiều lên. Đại ca nói là suất được lĩnh, trước đây người hầu hạ khó chịu bỏ chạy nên cũng không đi lĩnh cho hắn.

Đại ca Trương Bình sẽ không để hắn ăn đồ nguội, mỗi lần đưa vào miệng đồ ăn đều nóng sốt.

Đại ca Trương Bình hiện tại mỗi ngày đưa hắn đi Thái học viện, nói là tùy thị thái giám của hắn. Buổi trưa còn lấy cơm cho hắn ăn. Trước đây thì hắn chỉ có thể nhìn người khác ăn. Tuy rằng đại ca nói hắn có ăn nhiều cũng không thành hảo hoàng tử, nhưng hắn đã ăn rất no.

Người trong học viện có thể khi dễ hắn, nhưng mỗi lần đại ca đều ra mặt giúp hắn. Đại ca thay hắn làm ngựa cưỡi, đại ca đứng ra chịu quyền cước hoàng huynh hoàng đệ; đại ca bị đại hoàng huynh giáng một bạt tai, bởi vì khi đại hoàng huynh đẩy hắn ngã xuống đất, y nói đại hoàng huynh thoát nhìn không nhân từ như nhị hoàng huynh. Sau đó nhị hoàng huynh cũng đánh đại ca, bảo y nói bậy.

Tại Thụy hoa cung, đại ca Trương Bình cũng thay hắn bị đánh. Bởi vì mẫu thân đột nhiên có một ngày gọi hắn đến khảo thi văn, hắn đáp không được. Mẫu thân muốn phạt hắn, kết quả đại ca nói y là tùy thị, chủ

nhân không đọc sách tốt, đều là bởi vì y không có hầu hạ hảo. Bất quá sau này mẫu thân phạt không cho hấn ăn, đại ca đều chia cơm của y cho hấn.

Đại ca Trương Bình tới được năm tháng, hấn đã có nguyệt ngân.

“Điện hạ, người ngồi đó nghịch bừa không bằng đứng tấn. Nhanh lên một chút, trước tiên đứng tấn một nén nhang, làm xong mới được ăn.”

Hoàng Phủ Kiệt quay đầu lại, thấy đại ca Trương Bình mang theo thực hạp đi vào sân.

Ân. Đại ca không phải người xấu, từ sau khi bọn họ kết bái, y mỗi ngày đều nhượng hấn đứng tấn, buổi tối còn nhượng hấn ngồi thiền. Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Phủ Kiệt ngoan ngoãn đến đứng tấn dưới gốc cây hòe. Mới nửa năm, bộ dạng đứng tấn của hấn đã chuẩn.

Đứng tấn và cơm nước xong xuôi, Trương Bình ngồi ở bàn học bên cạnh tiểu hài tử nói: “Ngày mai ta đưa ngươi đến Tàng thư lâu, ngươi là hoàng tử khả dĩ có thể đi vào, cũng có thể mượn sách. Ta đã đi tìm bạn ở Thư mặc ti nhờ giúp đỡ, vốn định nhờ hấn mượn sách ra, nhưng hấn nói bên trong kiểm tra rất nghiêm, hấn chỉ là một tiểu thái giám, bị tra ra việc đem sách ra ngoài là tội lớn. Thế nên ngày mai ngươi đến mượn sách đem về.”

“Sách gì?” Hoàng Phủ Kiệt một bên mở giấy luyện chữ, một bên hỏi.

“Bình thư.”

Bình thư? Hoàng Phủ Kiệt nhìn y.

“Tiểu bổn dẫn(ngốc), ngươi thế nào còn chưa hiểu? Ngươi là ngoại tôn của Phiêu Kị đại tướng quân Ngôn Tịnh! Có người lợi hại vậy đứng sau mà không biết tận dụng, khó trách kẻ khác đều cười lên đầu ngươi.”

Trương Bình hận a. Lão thiên gia, nghìn vạn lần đừng cho y một phù trợ một hài tử bất tài vô dụng, bằng không y chỉ còn nước bắt cóc hài tử này trốn đi.

“Ngoại công không thích ta.”

“Thì sao?” Trương Bình trừng mắt, “Ông ta không thích ngươi là một chuyện, ngươi là ngoại tôn của ông ta, là nam tôn duy nhất mới là chính sự!”

Trương Bình vò vò đầu tiểu hài tử, mong sao càng vò hấn càng thông minh.

“Ngoại công không thích ngươi, trừ tướng mạo bên ngoài xấu ra còn bởi vì ngươi không chịu tranh đấu. Đương nhiên không thể trách ngươi, ngươi chỉ là tiểu hài tử, dù muốn đấu tranh cũng không có ai dạy ngươi.”

Cũng không biết mẫu thân ngươi nghĩ gì, nhi tử xấu thì sao? Người ta nói con không chê mẹ xấu, mẹ cũng không nên ngại con xấu a! Chẳng qua y không thể nói những lời này với hấn. Y luôn luôn gạt hài tử này, nói mẫu thân hấn giấu đi tình thương trong sâu thẳm, nghiêm khắc với hấn cũng là mong hấn sớm thành tài.

“Ta không hiểu bày binh bố trận, binh pháp càng đặc cán mai. Ngươi chỉ có thể tìm Ngôn tướng quân dạy ngươi. Không nên nhìn ta như vậy, tiểu quý, ngươi nếu muốn thoát ra, muốn người khác không khi dễ ngươi, phải nắm trong tay binh quyền phi thường trọng yếu. Nhưng nếu ngươi muốn cầm binh quyền trong tay, phải học thế nào là chiến tranh. Ta có thể dạy ngươi, cho ngươi hoành hành vô lâm. Vô lâm là cái gì? Đợi lát nữa thuyết ngươi hay.”

“Nói chung trong binh thư có rất nhiều bộ, ngươi chỉ có thể thỉnh giáo ngoại công. Nếu ngươi muốn ngoại công chú ý, ngươi phải biểu hiện cho ông ta thấy. Tìm đọc binh thư, tìm một cơ hội cùng ông trò chuyện, cho ông ngươi biết ngươi muốn cường đại hơn, muốn tự bảo vệ mình.”

Trương Bình nói mãi cũng có chút kích động. Dù sao nếu như có thể làm một thái giám theo hầu đại tướng quân vẫn hơn xa làm một thái giám bên cạnh một hoàng tử vô năng. Y na căn phía dưới mặc dù bị cắt nhưng nhiệt huyết nam nhi quyết không biến mất. Tối trọng yếu là y rốt cục đã có cơ hội đến Tàng thư lâu!

Tiểu hài tử vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Người không cần sợ” Trương Bình an ủi tiểu hoàng tử của y ” Một vị ca ca không lớn hơn người bao nhiêu. Đại hoàng huynh, Nhị hoàng huynh người bắt quá cũng mới mười hai tuổi, bọn họ hiểu biết so với người không nhiều hơn là mấy. Người hiện tại có thể đuổi kịp.”

Trương Bình cũng biết một điểm không thể nói ra. Tuy rằng đại, nhị, tam hoàng tử tuổi tác so với Tứ hoàng tử không lớn hơn nhiều, nhưng bọn hắn từ nhỏ đã nhận giáo dục của đế vương, mẫu gia bọn họ càng chuyên tâm bồi dưỡng. Chỉ xem thư đồng bên người bọn hắn cũng biết mẫu gia bọn họ đã nỗ lực rất nhiều tâm huyết.

Mà bọn hắn...Trương Bình tính toán một lúc thấy sầu a. Người nói bồi dưỡng một thiên hạ đệ nhị thế nào lại khó như vậy? Chẳng lẽ nguyên do là bởi vì y không có phải thiên hạ đệ nhất?

Y nghĩ hài tử này không ngốc, vậy mấu chốt là ở đâu? Đại đa số thời gian hắn là một người khó hiểu, dạy hắn cái gì hắn cũng nhớ kỹ, nhưng để nói một suy ra ba thì đừng hy vọng. Xuất khẩu thành thơ, cảm kỳ thư họa càng không dám nghĩ tới.

Tuy rằng cảm thấy thái độ của Hiền phi nương nương và Hồng Tụ đối với Tứ hoàng tử có chuyển biến, nhưng còn cách chỗ tận tâm bồi dưỡng một quãng xa. Như vậy không minh bạch, thật không minh bạch, không biết các nàng rốt cuộc có ý tứ gì.

Đôi lúc Trương Bình phi thường hoài nghi Hoàng Phủ Kiệt rốt cuộc có đúng là do Hiền phi thân sinh hay không. Nhưng nếu không phải do nàng sinh ra, sừ hài nhi có lẽ đã sớm bị các nàng bóp chết.

Ngay lúc Trương Bình chưa nghĩ ra cách thông suốt thỏa đáng, sự tình bỗng nhiên xoay chuyển. Tuy rằng tình thế xoay chuyển là do y nỗ lực dùng máu và bạc đem tới, nhưng từ đó về sau, Hoàng Phủ Kiệt trở nên tích cực chủ động tranh đấu hơn.

Đó là ngày thứ hai.

Vì sao chọn ngày hôm nay đến Tàng thư lâu? Bởi vì ngày hôm nay Thái học viện nghỉ một ngày. Nói là hoàng đế muốn coi thử học thức của các hoàng tử, ngoại trừ Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt, mọi người đều bị gọi đến Ngự thư phòng. Hoàng đế bệ hạ hình như đã triệt để quên đứa con này.

Hoàng Phủ Kiệt ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng cảm thấy ra sao Trương Bình đều nhìn ra, chỉ là không mấy dễ chịu.

Để an ủi rằng cha hắn thương hắn, Trương Bình ôm hài tử này ngủ một tối, kể lại chuyện xưa cho hắn. Tiểu hài tử dường như khá thỏa mãn.

Sáng sớm ngày kế, Trương Bình vẫn như hôm qua, đưa tiểu hài tử ra ngoài sớm, làm như hắn vẫn phải đi học.

Trương Bình vừa bưng bồn đồng đi vào trong viện, thấy tiểu hài tử đánh quyền uy vũ sinh phong, nhất thời nghĩ y hẳn là một sư phụ tốt.

Cũng coi đó là một loại gửi gắm tình cảm ha? Trương Bình vuốt cằm giả vờ từng trải. Nói thật, bởi vì có y ở trong cung bên cạnh tiểu hài tử này nên mới có thành quả kia.

” Ăn nhiều vào, ăn xong phải đi Tàng thư lâu.”

Tại cửa tàng thư lâu, hai người bị ngăn lại.

“Tứ điện hạ?” Hai gã trông coi Tàng thư lâu nhìn ra.

“Xin lỗi, chúng tôi chưa thấy qua Tứ điện hạ, không dám tùy tiện để người tiến nhập.” Lão thái giám già cả ở trong nói ra.

“Hai vị công công, xin hỏi các người bình thường làm sao nghiệm chứng thân phận của các điện hạ?” Trương Bình nhăn thanh nuốt giận.

Quần áo trang sức có khả năng chứng minh Hoàng Phủ Kiệt là hoàng tử gì đó rất ít, nhưng không đến mức không có. Trong hoàng cung, có thể mặc vải có hình rồng âm văn, đai lưng hoàng sắc được mấy người?

Huống chi trong cung ai chẳng biết Hiền phi có một sủu hoàng tử. Y cũng chẳng thấy Hoàng Phủ Kiệt hôm nay bỗng nhiên biến mất. Thị nhân trông coi không để cho bọn họ đi vào, đơn giản là mắt cầu thấy nhân thấp, không thưởng bạc cho bọn chúng.

“Đưa ra ngọc bội của Tứ hoàng tử điện hạ?”

Trương Bình biết làm vậy dư thừa, nhưng đối phương yêu cầu, không thể làm gì khác hơn là quay đầu sang tiểu hài tử nói: “Điện hạ, ngài có mang ngọc bội?”

Ngọc bội đại diện cho thân phận hoàng tử thống nhất một hình dạng, chính diện khắc văn lộ long đằng tường vân, phản diện khắc tên cùng hàng thứ của hoàng tử. Tính chất ngọc bội không đồng nhất, đều do các cung tự chuẩn bị.

Để phòng ngừa thợ thủ công mô phỏng theo, ngọc bội phải kinh qua bảy đường mài, mỗi đường nghiêm ngặt quy định riêng. Không có người thợ thủ công nào biết toàn bộ hoa văn và kỹ xảo. Nói cách khác, trong thiên hạ biết được hình dạng chân chính của ngọc bội, hoa văn, cách làm, ngoại trừ người trong hoàng thất, những người khác chỉ biết đại khái.

Huống hồ trong hoàng cung, hoàng tử căn bản là không cần phải đeo ngọc bội. Các hoàng tử vị thành niên ít xuất cung, trừ những lần theo hoàng đế xa giá, hoặc du sơn, lễ bái, hoặc đồng khánh mừng năm mới. Nói cách khác, hoàng tử vị thành niên đơn giản không thể đơn độc xuất cung.

Ngoài cung không dùng được ngọc bội, trong cung chúng nó tài đều quen thuộc mặt hoàng tử công chúa, dù không quen tất nhìn ăn vận cũng có thể đoán ra, ngọc bội thực sự vô ích tại nơi này.

Hoàng tử thành niên sẽ được thụ phong xuất cung, ngọc bội hoàng tử cũng sẽ không có tác dụng. Bọn họ mặt khác sẽ biểu thị thân phận qua ăn mặc. Thế nên nói trắng ra đối với các hoàng tử, ngọc bội không có nhiều tác dụng, chỉ là một loại trang sức mà thôi.

Người tưởng, trong hoàng cung sẽ có kẻ dám phục sức hoàng tử làm vậy ư? Cho dù may ra có thích khách hoặc đạo tặc giả mạo, thân là nô bộc thái giám và cung nữ cũng tuyệt không dám lớn gan đi nghiệm chứng thân phận hoàng thất của đối phương.

Không nghĩ tới Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt ngày hôm nay lại ở Tàng thư lâu ngoại cung bị yêu cầu đưa ra ngọc bội chứng minh thân phận hoàng tử. Xem như đó là điểm đáng chê cười chốn hoàng cung.

Trương Bình minh bạch, bởi vì đối phương xác định Hoàng Phủ Kiệt chính là Tứ hoàng tử, nên bọn họ mới dám yêu cầu nghiệm chứng ngọc bội.

Hoàng Phủ Kiệt đưa ngọc bội ra, hai gã thị nhân liền tiếp nhận, giả bộ nhìn một chút, đắp lên mặt bộ dạng tươi cười.

“Yêu, lão nô thất lễ, chẳng biết là Tứ điện hạ giá lâm. Xin hỏi Tứ điện hạ hôm nay đến Tàng thư lâu có gì chỉ giáo?”

“Điện hạ tới mượn sách.”

“A, mượn sách à. Tứ điện hạ chăm chỉ hiếu học, thực sự là Đại Á chi hạnh. Lão nô xin hỏi Tứ điện hạ dự định mượn sách gì?”

Hoàng Phủ Kiệt không có phản ứng với lão thái giám vô lễ, hẳn cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Trương Bình tức giận cắn chặt răng, giận bản thân thế nào không dạy tiểu hài tử tỏ ra khí thế bức nhân và gặp phải loại chuyện này phải xử lý như thế nào. Kỳ thực y bất quá cũng chỉ mới mười lăm tuổi, vừa vào cung chưa được một năm kinh nghiệm, làm sao có thể biết hoàng tử phải xử lý loại sự tình này thế nào? Y chẳng qua tức giận vì thái độ Hoàng Phủ Kiệt quá mềm yếu.

“Công công, điện hạ dự định tự mình vào tìm.” Trương Bình thu cơn giận, lấy lại vẻ tươi cười như cũ trên mặt, thương lượng.

“Cái này. . . .” Lão thái giám không nói được hay không được.

Trương Bình âm thầm huých huých tiểu hài tử, muốn hắn quát vài câu.

Kết quả tiểu hài tử dĩ nhiên quay đầu trông lại y.

Trương Bình sững sốt, nhìn ta làm gì? Người muốn cho ta phát uy a! Những thị nhân bắt nạt kẻ yếu, bọn họ chẳng qua là len lén hưởng thụ cảm giác ưu việt vì có thể khi dễ hoàng tử mà thôi.

“Trương Bình” Tiểu hài tử mở miệng.

Được rồi, người không phát uy, ta tạo uy cho người. Trương Bình cắn răng quỳ xuống phịch một cái, liên tục đập đầu trên đất.

“Điện hạ thứ tội, điện hạ thứ tội, nô tài hỗn trưởng, nô tài đáng chết. Nô tài không làm tốt chuyện, cầu điện hạ tha thứ, nô tài biết sai rồi, nô tài thực sự biết sai rồi.”

Để càng có sức thuyết phục, y dùng hai tay tự vả vài cái vào mặt mình đến xuất huyết.

Hoàng Phủ Kiệt sững sốt, hần vừa muốn nói: Trương Bình, chúng ta trở về đi. Không nghĩ tới Trương Bình sẽ đột nhiên quỳ xuống, hơn nữa còn bắt đầu tự trách đánh bản thân, y tại sao phải làm vậy?

Hoàng Phủ Kiệt vươn tay, muốn ngăn Trương Bình lại.

Trương Bình thuận thế giữ cái tay kia, kính cẩn dị thường nói: “Cảm tạ điện hạ khai ân. Để nô tài nhượng hai vị công công này thỉnh điện hạ đi vào.”

Trương Bình đứng dậy, khoe môi nhếch lên một chút máu, cũng không thêm lau đi. cứ diện vô biểu tình đi tới chỗ hai thái giám trong coi bên cạnh, nói : “Hai vị công công, điện hạ của ta muốn vào thư lâu mượn sách, mong hai vị công công chỉ dẫn.”

Hai gã thái giám quản lý đưa mắt nhìn nhau, đã sớm bị hành vi tự phạt của Trương Bình dọa cho sợ, lại nhìn thấy Tứ hoàng tử xấu xí đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ âm trầm địa về phía bọn họ, nhất thời vã mồ hôi lạnh.

Bọn họ làm quá rồi chẳng? Vị sừ hoàng tử kia dù không được sủng ái cũng là một vị hoàng tử a! Huống hồ ngoại công hần chính Phiêu Kị đại tướng quân.

“Lão nô thất lễ, thỉnh Tứ điện hạ tha tội. Chỉ vì tàng thư trong Tàng thư lâu rất nhiều, phân loại cũng cực kỳ phức tạp, nguyên lai muốn hỏi tứ điện hạ duyệt thư nào, lão nô hảo thay người tìm, cũng là tiết kiệm khí lực Tứ điện hạ đi tầm thư. Bất quá nếu Tứ điện hạ muốn tự mình tầm thư cũng được. Tứ điện hạ, thỉnh!”

Đại môn Tàng thư lâu rất cực đã mở cho bọn họ. Trương Bình nhượng Hoàng Phủ Kiệt đi đầu, sau đó bản thân cũng theo vào. Ngày hôm nay bằng hữu của y, cũng là thái giám cùng khóa huấn luyện với y – Thiệu Quân trực ở bên trong. Y căn bản không lo lắng sẽ tìm không được sách muốn tìm.

Tàng thư lâu thực sự rất lớn, hơn nữa còn rất sâu.

Hàng loạt thư tịch đặt lên trên các kệ lớn, rõ ràng mỗi ngày đều có người quét tước chỉnh lý nhưng lại luôn có cảm giác lạnh lẽo vô pháp tỏa ra.

Dưới sự trợ giúp của Thiệu Quân, Trương Bình rất nhanh tìm được các loại thư tịch binh pháp, lo rằng một chuyến đến tàng thư lâu không dễ dàng, y cầm hết quyển này đến quyển kia lên xem. Không hiểu vô công bí kíp ở đâu nhỉ?

Hoàng Phủ Kiệt không biết gì, cứ đứng ở một bên nhìn. Hồi lâu, thấy Trương Bình tìm sách đến mê mẩn, hần buồn chán cũng tùy ý nhìn bốn phía một chút. Xa xa, thái giám già kêu Thiệu Quân len lén thăm dò hần. Hoàng Phủ Kiệt liếc mắt qua, đối phương lập tức sợ hãi lui trở về.

Hần thực sự đáng sợ đến thế ư? Trương Bình vừa dẫn hần tìm đến người này thì hần ta quay ra hét lên một tiếng, lật úp thư tịch đang chỉnh sửa ở trên bàn.

Nếu như hần thực sự đáng sợ như thế, vì sao Trương Bình chưa bao giờ sợ hần, buổi tối còn dám cùng hần ngủ chung một chỗ?

Nhớ thái giám Cao Tân trước đây hầu hạ hần từng nói, ban ngày còn tầm tàm chứ buổi tối thấy hần, người sống cũng sẽ bị hần hù cho chết đi.

Hắn thực sự rất xấu, rất đáng sợ đúng không?

“Điện hạ, ngài cũng đi chung quanh một chút, xem có quyển sách nào hứng thú. Ở đây là bảo địa, chỉ để người tài và hoàng thất ra vào a. Có rất nhiều sách không có ở bên ngoài.” Trương Bình cảm thán, đây là ước mơ tha thiết của ít nhiều người đọc sách.

Hoàng Phủ Kiệt gật đầu nghe lời, bắt đầu từ giữa thư phòng tùy ý đi lại, có lúc hứng khởi sẽ tiện tay rút ra một quyển xem thử.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Đi tới đi lui hết đông lại tây, ánh mắt Hoàng Phủ Kiệt bỗng nhiên dừng lại trên quyển sách nằm lẻ loi xiên vẹo trong góc tối bên trái. Hấp dẫn hẳn chính là mặt bìa quyển sách, bìa mặt của các sách khác đều có tên, nhưng quyển sách này lại.

“Hoàng thượng giá lâm ——”

Cái gì? Trương Bình và Hoàng Phủ Kiệt cùng ngẩng đầu.

Hoàng thượng tới? Ngài thế nào đột nhiên tới nơi này? Ngài không phải đang ở Ngự thư phòng khảo vấn các hoàng tử?

Không lâu sau chợt nghe ngoài thư lâu vọng đến thanh âm bá kiến:

“Khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế ——”

Trương Bình quay đầu tìm hoàng tử điện hạ của y.

Hoàng Phủ Kiệt từ trong một góc phòng đi tới trước mặt Trương Bình.

“Điện hạ?”

Hoàng Phủ Kiệt ngơ ngác nhìn về phía cửa.

Trung môn của Tàng thư lâu mở rộng, ánh dương quang chiếu nghiêng vào trong thư lâu âm u, chiếu sáng một đạo thân ảnh phủ hoàng long bào, đầu đội tử kim quan thon dài, thân ảnh nắm tay một người nhỏ nhỏ bước vào trong lâu, một đoàn người nối đuôi phía sau theo vào.

Trương Bình thấy tiểu hài tử không có phản ứng, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Xem ra vẫn còn cách vài ba kệ sách, tạm thời sẽ không ai phát hiện ra bọn họ.

Đi ra ngoài yết kiến hay ở chỗ này quỳ lạy?

Thiệu Quân tu sửa thư tịch trong Tàng thư lâu cũng đã chạy đến trước cửa quỳ lạy nghênh tiếp, hô vạn tuế.

Tiểu hài tử thân thể chuyển động, hẳn bước ra ngoài.

Trương Bình thấy thế, đầu tiên là cả kinh, sau vui vẻ. Phụ tử thiên tính, nhi tử muốn nhìn cha cũng là thường tình. Vốn nghe tiểu hài tử chưa từng gặp phụ thân, ngày hôm nay hẳn lấy dũng khí đi ra ngoài yết kiến cũng là chuyện tốt.

Trương Bình liền theo ra.

“A a a!” Bỗng nhiên có tiếng hét chói tai của một tiểu hài tử vang lên phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Bụi bay lượn dưới ánh dương quang, Trương Bình đứng từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy rất rõ ràng. Tiếng hét chói tai kia là của Lục hoàng tử Hoàng Phủ Giác, cũng là tiểu hoàng tử đang được thánh thượng yêu chiều nhất hiện nay. Người hoàng thượng đang dắt trong tay chính là hắn.

Hắn là người đầu tiên phụ hoàng đưa đến, cũng là người đầu tiên đi ra phía sau giá sách nhìn thấy một bóng ma đang đứng – Hoàng Phủ Kiệt.

6. Chương 6

Đương kim thiên tử Hoàng Phủ Thắng cũng bị kinh động.

Ngày hôm nay ngài kết thúc lâm triều sớm, tại ngự thư phòng chỉ bảo học hành cho các hoàng tử, rồi tự nhiên cao hứng dẫn các nhi tử đến Tàng thư lâu tuyển thư. Không ngờ cửa vừa mở, ngài mới đi đến giữa lầu đương cúi đầu nói chuyện với ái nhi, thì lục tử mà ngài yêu thương nhất trên mặt bỗng xuất hiện biểu tình kinh khủng, bắt đầu thét lên chói tai.

Hoàng đế ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt của nhi tử.

Đơn độc xuất hiện giữa các kệ sách là khuôn mặt đáng sợ thần quỷ dị đậm, càng tăng thêm vẻ âm lãnh của Tàng thư lâu.

Mi cốt cao cao khiến đôi mắt sâu thẳm, giữa hai hàng lông mày có đường vân đỏ như máu hình chữ nhân kéo dài từ khoé mắt đến dưới tai.

Ánh mắt âm trầm, biểu tình cổ quái. Thân hình tuy nhỏ nhưng đã giống như hồn đêm kinh hãi.

“Lớn mật! Yêu nghiệt phương nào dám xuất hiện ở trước mặt thiên tử, người không sợ thánh hoá thiên lôi diệt người vô hình!(biến mất không để lại dấu vết)“. Thiên tử tức giận, ôm lấy ái tử đang kinh hãi.

Thân ảnh nho nhỏ im lặng dõi theo ngài.

Sau giá sách bỗng xuất hiện một thân ảnh khác rồi cùng với kẻ dị mạo quỳ xuống đất bái kiến.

“Thị nhân của Thụy hoa cung khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Hoàng Phủ Kiệt quỳ xuống nhưng không có mở miệng thỉnh an, vẫn ngẩng cao đầu như cũ.

Lục hoàng tử được hoàng đế ôm vào lòng cũng an tâm phần nào, quay đầu ra nhìn chòng chọc nam hài đang quỳ trên mặt đất, cúi đầu oán giận một tiếng : “Nguyên lai là hắn.”

Hắn? Hoàng thượng trong đầu tựa hồ nhớ ra điều gì đó.

“Hoàng thượng thứ tội! Đây là lão nô bất lực khiến tiểu điện hạ vào Tàng thư lâu phải kinh sợ, quấy nhiễu thánh giá. Lão nô tội đáng muôn chết a.” Lão thái giám quản lý đang ở ngoài cửa nghe động tĩnh bên trong, sợ bị liên lụy tới mình liền nhanh chóng bỏ từ cửa tới, lớn tiếng thỉnh tội.

“Phụ hoàng, cầu nô quả thực đáng chết. Hắn để người khác tiến vào cũng không bẩm trước một tiếng, kết quả làm kinh sợ đến lục đệ. Người đầu, lỗi cầu nô xuống phía dưới.” Đại hoàng tử từ phía sau hoàng đế bước ra, sai người xử trí thái giám trông coi.

“Hoàng thượng tha mạng, Đại điện hạ tha mạng a!” Lão thái giám vừa nghe đã biết muốn ông ta chết mà, lập tức sợ hãi vùng lên la to :

“Thị nô bên cạnh Tứ điện hạ hung hăng muốn vào Tàng thư lâu, lão nô không đồng ý, hắn cùng Tứ điện hạ uy hiếp lập nô. Lão nô bất tài phải để bọn họ tiến vào, lão nô cũng không rõ có phải Tứ điện hạ hay không a!”

“Lão nô bị thánh giá xé trời uy chấn làm cho khiếp sợ, nhất thời rối loạn quên không bẩm báo, cầu hoàng thượng xem xét công lao lão nô trông coi Tàng thư lâu ba mươi ba năm chưa phạm sai lầm, tha cho lão nô một mạng a, hoàng thượng tha mạng a!”.

Trương Bình trong lòng cả kinh, lão thái giám hảo khôn khéo! Mặt ngoài thừa nhận bản thân có tội nhưng lại âm thầm đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu y. Làm sao bây giờ? Trương Bình cắn răng nghĩ, vội vàng tiến lên phía trước phân trần:

“Cầu hoàng thượng và Tứ điện hạ làm chủ. Tứ điện hạ chỉ muốn đi vào Tàng thư lâu tuyển thư. Nhưng vị công công này có mắt như mù nên làm chuyện thất lễ. Tứ điện hạ tới trước mặt mà ông ta cũng không nhận ra, bắt Tứ điện hạ xuất ra ngọc bội hoàng tử nghiệm minh thân phận mới cho vào Tàng thư lâu.”

“Tứ diện hạ tuy chịu nhục nhưng người tuổi còn nhỏ, tâm địa thiện lương, cũng không trách vị công công kia một câu. Không ngờ vị công công này lại nói không biết có phải Tứ diện hạ thật hay không. Lẽ nào công công tuổi cao mắc bệnh đãng trí, vừa mới nghiệm chứng ngọc bội hoàng tử mà nay đã quên ngay được?”

Thắng đế lông mày khẽ động, nghĩ thầm tiểu thái giám cũng cơ trí, không để cho bản thân tự kêu oan mà để ngài và hoàng tử làm chủ. Nếu như lão tứ thực sự phải chứng minh thân phận mới có thể vào Tàng thư lâu, như vậy dĩ nhiên thị nô như y sẽ không thể làm chuyện cáo mượn oai hùm. Đồng thời lời lẽ của lão thái giám tự nhiên thành khi quân.

“Hoàng thượng, lão nô oan uổng a!” Lão thái giám chẳng ngờ tên tiểu thái giám kia cứng cựa không phải loại dễ chọc, vội vã kêu oan, định nói thêm cái gì đó.

Hoàng đế vung tay lên, cả giận nói: “Cãi nhau còn ra thể thống gì, đương ở chỗ nào? Trẫm cho người lui!”

“Vâng, Vâng, Lão nô này xin lui, xin lui ngay.” Lão thái giám nhặt về được một cái mệnh, nào dám nói thêm nữa, lập tức rời ra ngoài cửa.

Trương Bình âm thầm thở hắt ra một hơi mới phát hiện trên người đã có một tầng mồ hôi lạnh. Con bà nó, mưu tính cái gì nữa? Mỗi chuyện tuyển thư thôi cũng gặp chuyện. Lần đầu tiên vào Tàng thư lâu đã không thuận lợi, còn kết thù với thái giám quản lý chỗ này, y thậm nghĩ về sau đơn độc đến đây chẳng phải đã khó khăn lại càng thêm nan giải sao?

Thắng đế khẳng định tiểu thị nô có điểm thông minh hơn người, để ý trong lòng, ánh mắt chuyển dời đến chỗ khuôn mặt tiểu hài tử giống như bóng ma. Hiện giờ hoàng đế cuối cùng cũng nhớ ra ngài còn một tứ nhi – sửu nhi tử.

Tuy nói ngoại trừ lần hấn mới sinh ra, không nghĩ bản thân ngài lần đầu thấy nhi tử thì vẻ mặt có chút ôn hoà. Nhưng vừa nghĩ tới ban nãy không chỉ có Lục hoàng tử đang nằm trong lòng bị hù dọa mà còn kinh động, thất lễ với ngài, không khỏi thập phần cáu giận.

Rõ ràng đều là con ngài, rõ ràng Hiền phi cũng một đời mỹ nhân xinh đẹp, thế nào lại sinh ra một người đáng ghét như thế?

Trong lòng thầm so sánh với những diện mạo kim đồng, kiều tử, lại nhìn khuôn mặt quái vật đối diện ngay cả thỉnh an cũng không có, Hoàng Phủ Thắng càng nhìn càng chán ghét. Nhãn thần của hấn có ý tứ gì? Oán hận chăng?

Hoàng Phủ Kiệt dùng ánh mắt thập phần khát vọng hòa ước ao nhìn phụ hoàng và lục đệ. Hấn vừa sinh ra đã bị phụ hoàng mắng là yêu nghiệt, nghĩ tới là trái tim đau nhức, nhưng hấn cũng đang hy vọng, bởi vì Trương Bình từng nói phụ hoàng đối với hấn cũng có chút mong đợi cùng quan ái.

“Người thấy trẫm sao không bái kiến?”

Nghe được khẩu khí hoàng đế bất hảo, Trương Bình ở phía sau vội vã khẽ đẩy Hoàng Phủ Kiệt, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, mau thỉnh an phụ hoàng của ngài.”

Hoàng Phủ Kiệt trong lòng kích động, vừa hy vọng vừa sợ, hấn có nghe thấy phụ hoàng nói với mình nhưng căn bản không biết trả lời sao. Được Trương Bình ở dưới nhắc nhở, phản ứng quay về với hấn liền quỳ mọp, cúi thấp đầu run giọng nói: “Nhi thần Hoàng Phủ Kiệt khấu kiến phụ hoàng.”

“Ân. Hãy bình thân.” Hoàng Phủ Thắng ngữ khí bất minh, không ai biết ngài đang suy nghĩ điều gì.

Các hoàng tử đứng phía sau Hoàng Phủ Thắng biểu tình khác nhau, tỉnh táo nhất phải nói đến Nhị hoàng tử chỉ mỉm cười nhìn, Đại hoàng tử, Tam hoàng tử trong mắt rõ ràng châm biếm, Ngũ hoàng tử lại đổ kỵ nhìn Lục hoàng tử đang được hoàng đế ôm trong ngực.

Hoàng Phủ Kiệt đứng lên, không biết bản thân muốn nói gì hay làm gì, cứ đứng tại chỗ ngơ ngác.

Hoàng Phủ Kiệt vừa đứng dậy liền lộ ra thân ảnh thị nhân ở phía sau hấn, Trương Bình.

Thắng đế ánh mắt hướng đến kẻ đang nằm úp sấp trên đất không dám ngẩng đầu, quét qua người Trương Bình rồi nói với Hoàng Phủ Kiệt: “Người thu nhận được một hảo nô bộc!”

Hoàng Phủ Kiệt run lên. Trương Bình cũng cả kinh, ta làm sao?

“Hoàng Phủ Kiệt, ngươi dung túng thị nô kiêu ngạo ương ngạnh, lấy tên ngươi ra ức hiếp cung nô, ngươi có biết tội?”

Nói vậy là ý gì? Hoàng Phủ Kiệt ở phía dưới kinh hoảng, tuy bối rối nhưng cũng biết hoàng đế đang trách cứ hẳn, sợ hãi quỳ sụp xuống “Nhi thần biết tội.”

Trương Bình âm thầm kêu lên một tiếng: thảm rồi!

Bất quá hoàng thượng vì sao muốn khai đao với y? Trương Bình không rõ.

“Ân.” Thấy tứ tử tướng mạo tuy rằng xấu xí, người lại có điểm ngơ ngẩn nhưng không phải không hiểu tiến lùi. Hoàng Phủ Thắng thoáng thở mãn gặt đầu.

“Ha ha.” Ai đó đột nhiên cười, tiếp đó chợt nghe người này dùng một loại khẩu khí phi thường khinh xuất nói: “Hoàng thượng, ngài không biết chứ, kẻ thị nhân bên cạnh Tứ điện hạ thực sự to gan lớn mật đến cực điểm, cái gì cũng dám nói. Lần trước y ở trước mặt các vị hoàng tử, nói đại điện hạ không nhân từ bằng nhị điện hạ.”

“Câm miệng! Diệp Chiêm ngươi nói bậy cái gì đó!” Nhị hoàng tử điện hạ quá sợ hãi, lập tức quát bảo ngưng lại.

Người thiếu niên tên gọi Diệp Chiêm tựa hồ cũng tự biết mình lỡ miệng, vội vã quỳ xuống thỉnh tội.

Trương Bình lần thứ hai toát mồ hôi lạnh. Y còn đương suy đoán xem hoàng thượng có chuẩn bị đem mình ra thị uy con ngài hay không, thì bên này các nhi tử khác bắt đầu lợi dụng ngài để hãm hại nô tài.

Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Cẩn lập tức quỳ xuống trước hoàng đế nói: “Phụ hoàng thứ tội, nhi thần dạy kẻ dưới không nghiêm, làm hấn khẩu thuyết nói bậy. Thỉnh phụ hoàng giáng tội.”

Diệp Chiêm cũng liên tục dập đầu thỉnh tội, nói bản thân đều là nói bậy.

“Được rồi!” Đại hoàng tử Hoàng Phủ Hồn sắc mặt khó coi, “Nhị đệ có cần phải vậy? Người làm thế khác làm bảo ta thực sự không nhân từ.”

“Chuyện này là sao?” Hoàng Phủ Thắng diện sắc không rõ.

“Khởi bẩm thánh thượng, để vi thần giải thích.” Thư đồng Vi Vấn Tâm của Đại hoàng tử tiến lên, chấp tay mở miệng nói.

” Nói đi.”

“Vâng.” Vi Vấn Tâm ngữ khí dừng lại, tự thuật: “Đó là chuyện hơn nửa tháng trước, Đại điện hạ học đấu võ, muốn trở tài với kẻ dưới nên nhiều lần thi đấu với y. Bởi vì Đại điện hạ liên tiếp đánh ngã năm tên thị nhân, lại muốn tỷ thí với thị vệ, các thị vệ đều là người trưởng thành sợ rằng làm bị thương đến đại điện hạ, vì thần liền nói điện hạ dừng lại.”

“Điện hạ tâm tính tiểu hài tử, liền đi tìm Nhị hoàng tử điện hạ chơi đùa, bị Nhị hoàng tử điện hạ cự tuyệt. Sau lại điện hạ có tìm Tam điện hạ, Tứ điện hạ ở một bên tịch mịch nhìn, ngài liền gọi luôn cả Tứ điện hạ chơi cùng. Vì Tứ điện hạ chưa từng học võ, nhiều lần đều bại dưới tay điện hạ. Người hầu ở một bên đứng nhìn tức khí không phục, liền thuận miệng nói bậy là điện hạ không nhân từ như Nhị điện hạ.”

“Nhị điện hạ, ngài bảo vi thần nói thế có đúng không?”

Nhị hoàng tử vội vã chấp tay nói: ” Những câu nói của Vấn Tâm đều sự thật, một điểm không sai. Diệp Chiêm cũng chỉ là muốn nói rõ những điều thị nô này che giấu, tuyệt không có ý niệm khác trong đầu.”

Trương Bình nghe bọn hấn không thêm để tâm đến sự thật, khi quân phạm thượng, rõ ràng hư tình giả ý nhưng làm ra bộ dạng huynh đệ thân thiết, vừa tức lại vừa sợ, cả người run lên. Y đương nhiên sợ, ngày đó y thực sự có nói vậy nhằm gây xích mích ly gián.

“Vậy là tốt rồi. Phụ hoàng, người cũng nghe được, Nhị đệ cũng chứng minh rồi, nhi thần chỉ là muốn cùng các đệ đệ thân cận mà thôi. Đều là tiện nô kia nói lung tung, muốn phá tình huynh đệ chúng nhi thần.”

“Nô tài chỉ nói ra suy nghĩ của mình, thỉnh hoàng thượng ân chuẩn.” Trương Bình trong lòng bất bình, tức giận há miệng nói to.

La một tiếng liền rước lấy ánh mắt của mọi người nhìn về phía y. Tiểu thái giám sao lại không hiểu những ánh mắt đó? Lúc này là lúc y có thể kêu oan? Lẽ nào y không hiểu đây không phải lúc y vì diện hạ hiến thân?

Ngay cả Hoàng Phủ Kiệt cũng nhin không được nhìn về phía y. Bất quá trong ánh mắt hàm ý: ta kính nể, đại ca, lá gan ngươi thật lớn!

Thắng đế từ lúc bắt đầu tiến nhập Tàng thư lâu trong lòng đã không vui, bây giờ lại nhìn thấy huynh đệ trong nhà cãi cọ nhau, có sự tình tốt đẹp gì đều khai ra, bằng không bản thân còn không biết sẽ đau đầu thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng toàn bộ đều do đôi chủ tớ nghiệt tử này gây ra. Xem tướng mạo tiểu nô tầm thường lại dám kêu to, không khỏi giận dữ, trách cứ Hoàng Phủ Kiệt:

“Người nhìn người xem! Bên cạnh ngươi là loại người nào? Đại hoàng huynh thương cảm ngươi, hảo ý cùng ngươi thân cận. Nhưng ngươi dung túng tùy tùng nói bậy, gây xích mích quan hệ các hoàng tử trong nhà. Trẫm biết ngươi tướng mạo dị thường tất sẽ bị người ta bài xích, nhưng ngươi không thuận lòng lại mang oán hận, xúi giục tùy tùng gây xích mích ly gián giữa các hoàng tử. Ngươi. . .”

“Hoàng thượng!” Trương Bình thấy thánh thượng bắt mình nguyên do, một mực trách cứ Hoàng Phủ Kiệt bao che kẻ dưới, trong lòng y nổi sóng, tâm không yên, không đếm xỉa đến lễ tiết.

“Tứ diện hạ oan uống a! Ngài chưa từng có đã làm việc này. Trái lại thì . . . Ô ô!” Trương Bình bị bịt miệng bởi đám thị vệ bên cạnh hoàng đế. Cũng không biết hoàng đế ra lệnh cho bọn họ lúc nào, khiến y đem những lời còn lại đổ hết vào trong bụng.

Hoàn hảo hoàn hảo, chúng hoàng tử và các thư đồng sắc mặt đều đại biến rồi lần nữa thay đổi trở về như cũ. Thị nô hèn mọn này điên rồi sao? May mà hoàng thượng thánh minh.

Hoàng thượng đương nhiên thánh minh, làm hoàng thượng nhiều năm, ngài biết rõ chuyện nào có thể nghe, chuyện gì căn bản không nên nghe. Tiểu thị nô còn trẻ không hiểu chuyện, chỉ muốn nói cho đã miệng. Y chỉ muốn đem toàn bộ mọi chuyện nói ra, cùng lắm thì mất cái mệnh hèn. Thế nhưng tạo thành hậu quả y có muốn cùng không thể liều cái tiện mệnh.

Trương Bình không hiểu, liều mạng giãy dụa mong thoát ra. Có nên đánh ngã hai gã thị vệ để thoát thân không? Trương Bình do dự. Nếu như cứ như vậy chạy ra khỏi hoàng cung, không phải là bị hoạn toi công rồi sao? Còn có thiên hạ đệ nhị của hần làm sao bây giờ?

Trương Bình không nghĩ chỉ một chuyến hành trình bình thường đến Tàng thư lâu sẽ làm y rơi vào khốn cảnh như vậy. Theo miệng vàng lời ngọc của hoàng thượng nói, y gây xích mích làm tan vỡ quan hệ các hoàng tử, y khẳng định bản thân sống không quá ngày hôm nay. Xem ra mẹ y nói không sai, hoàng cung quả nhiên là hang ma quỷ ăn thịt người, đã bước vào đừng tưởng sẽ nguyên lành đi ra.

Ấn, công lực hiện tại của y nếu muốn chạy khỏi hoàng cung sợ rằng vô kế khả thi, hơn nữa dù có chạy thoát, người nhà của y sẽ ra sao? Nếu phải chết, vậy chết sao có giá trị một chút. Y mong hoàng thượng biết được chuyện con của ngài thực tế bị người ta khi dễ, dù ngài chỉ cần biểu đạt một chút tình thương của người làm cha cũng tốt, như vậy con đường Hoàng Phủ Kiệt sau này cũng có thể yên ổn một ít.

Đáng tiếc Trương Bình bao phen toan tính đều uống phỉ, đừng nói y hiện tại nói không nên lời. Dù y nói được đi nữa thì có thể làm cái gì? Thắng đế dù minh bạch Tứ hoàng tử bị các huynh đệ khi dễ, ngài cũng sẽ không làm bất cứ chuyện gì. Con của ngài có rất nhiều, bớt đi một tứ nhi quái vật, vẫn còn có năm nhi tử ưu tú.

Ngài sẽ vì một sừ nhi cực kỳ chán ghét mà đi trách cứ các nhi tử khác sao? Không, ngài sẽ không! Trái lại ngài còn nhận thức tứ nhi không chỉ riêng mạo xấu, còn nhu nhược vô năng!

“Hồn nhi.”

“Có nhi thần.” Đại hoàng tử nghe Thắng đế gọi tên hần, không biết phụ hoàng hần có ý tứ gì, trong lòng thấp thỏm bất an, không khỏi sâu hận Trương Bình lắm miệng.

“Chuyện này giao cho người xử trí. Đem thị nô kia trưng tể hay giam vào nội thị, đều do người phán xét”

Trương tể ?! Cha, mẹ, xin lỗi, hài nhi cũng không ngờ nhập cung chưa được một năm thì bản thân đã bị giết. Ta đi, mọi người cần phải nhớ kỹ dặn dò con cháu sau này giúp ta giải oan a.

Trương Bình nghe nói bị trưng tể trái lại rất bình tĩnh, cũng không phản kháng nữa, chỉ là ánh mắt sâu sắc nhìn tiểu hài tử.

Tiểu quý, sau này phải dựa vào chính người. Nếu như có thể biến thành quý, ta nhất định biến thành quý đến bảo hộ người.

Không sợ, ta một điểm cũng không sợ. Bất quá chỉ là trưng tể mà thôi, y khê cần môi cam chịu, sẽ không sao.

Trương Bình thực ra rất sợ, y mới mười lăm tuổi, có quý mới nói không sợ. Y không thể không oán, rõ ràng là Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đánh nhau, hẳn chỉ là thị nô xui xẻo ở giữa, ai có thể nói y không oán?

Hoàng Phủ Kiệt thấy Trương Bình nhìn hẳn, sắc mặt đột nhiên trở nên bình tĩnh như vậy, thậm chí còn cười với hẳn, trong lòng có cái gì đó bành trướng, kêu gào đòi xông ra!

“A? A! Vâng, nhi thần tuân chỉ.” Hoàng Phủ Hồn trong lòng mừng như điên. Hoàng đế trước mặt đông đảo huynh đệ đem chuyện này giao cho hẳn làm, ngụ ý gì không cần nói cũng biết. Hẳn tất nhiên là mừng rỡ như điên.

“Còn nữa, người thân là Đại hoàng tử, phải nhớ bảo vệ các huynh đệ tỷ muội khác. Các người nghe rõ chưa?”

“Vâng, chúng nhi thần tuân chỉ.” Chúng hoàng tử cùng nhau khom người.

Thắng đế không muốn dây dưa ở đây nữa liền ôm lục tử xoay người nhanh chóng rời đi.

“Hoàng thượng khởi giá —— “

“Phụ hoàng!” Hoàng Phủ Kiệt chấp đôi tay nhỏ bé nắm tay ẩn dưới tay áo, hẳn minh bạch một khi Thắng đế rời đi, Trương Bình tất không còn đường sống. Lê gồi đến bên cạnh, thanh âm mềm mỏng cầu xin: “Van cầu người, tha cho thị nô của nhi thần.”

Tiểu hài tử nói xong, ra sức dập đầu xuống đất. Hẳn biết trưng tể là gì, trước đây hẳn từng thấy mẫu thân trưng tể một người cung nữ. Hẳn không thể để Trương Bình tử. Trương bình không thể chết được.

Hoàng Phủ Thắng xung quanh lông mày nhăn lại thật sâu.

“Phụ hoàng, van cầu người tha hẳn.” Vừa dập mạnh một chút, cái trán ngẩng lên đã chảy máu.

“Ồ đồ!” Hoàng Phủ Thắng tức giận phất tay áo, xoay người muốn đi.

Lục hoàng tử trong lòng nắm lấy tay ngài, còn nói “Phụ hoàng, Tứ ca luôn làm ta sợ, người giúp ta đánh hẳn.”

“Người a, không buông tha cả trẻ con. Được rồi, phụ hoàng đã cho giáo huấn thị phó của hẳn. Nhưng y thay Tứ ca người bị phạt. Về phần. . .” Hoàng Phủ Thắng liếc mắt nhìn tứ nhi, quay đầu nói với tiểu nhi tử: “Sau này trăm để Tứ ca người đeo mặt nạ, như vậy sẽ không làm người sợ, người có chịu không?”

“Hảo, phụ hoàng thật tốt, cảm tạ phụ hoàng.” Tiểu hài tử thỏa mãn cười rộ, Lục hoàng tử Hoàng Phủ Giác lúc này ngọt ngào mỉm cười với phụ hoàng hẳn. Lại không biết phía sau hẳn không xa, Ngũ hoàng tử hẳn đến bóp gáy tay thái giám bên cạnh.

Hoàng Phủ Thắng ôm tiểu nhi tử vừa định đi thì góc bào bị ai đó kéo lại.

Hoàng Phủ Kiệt quỳ đến trước mặt Hoàng Phủ Thắng, túm lấy y bào, thống khổ cầu xin: “Phụ hoàng, van cầu người không nên trưng tể hẳn.”

“Cút ngay!”

“Phụ hoàng, van cầu người. . .” Hoàng Phủ Kiệt lại dập đầu, hần chỉ biết dập đầu, trán nhỏ đã xuất đầy huyết tích.

“Ồ ô!” Không nên cầu hần! Chết thì chết, cùng lắm thì mười tám năm sau là hảo hán! Trương Bình thấy yêu thương vạn phần tiểu hài tử, cuối cùng cũng không uổng phí yêu thương vì hần mà chết. Năng lực hần chỉ đến được thế, y đã thỏa nguyện. Ai nói hoàng cung không có chân tình? Không có tình cũng là do bị mài mòn đi mà thôi.

Hai gã thị vệ bao vây y nhìn nhau một cái, tiểu tử này sao có nhiều sức thế? Cánh tay bọn họ đều tê dại.

“Tứ đệ, đừng như vậy. Người làm thế không phải là đang gây khó dễ cho phụ hoàng sao? Như vậy đi, đợi lát nữa Nhị ca sẽ tặng người một thị phó lạnh lợi, biết nghe lời hơn đi theo hầu, được không?” Nhị hoàng tử cười khư khư, chìa tay nâng Hoàng Phủ Kiệt dậy.

Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, còn lớn mật ôm lấy Thắng để không cho đi.

“Phụ hoàng, van cầu người, van cầu người. . .”

“Tứ đệ!”

“Buông ra! Còn ra cái thể thống gì!” Trước mặt nhiều nhi tử và đại thần như vậy, Hoàng Phủ Thắng chẳng thể một cước đá văng nghịch tử ghê tởm này.

“Các người kéo Tứ hoàng tử ra cho trẫm! Hồ Vinh, truyền ý chỉ trẫm, nói Hiền phi đến lĩnh tứ tử về đóng cửa tự kiểm nửa tháng.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Hoàng Phủ Kiệt bị bọn thị vệ dùng sức tách khỏi Hoàng Phủ Thắng.

“Phụ hoàng, nhi thần xấu xí, không ai nguyện ý hầu hạ ta, chỉ có hần không chê ta xấu, không khi dễ ta. . .” Tiểu hài tử rơi nước mắt.

Thắng để không dừng bước, đầu cũng không quay lại, khăn trương rời đi khỏi Tàng thư lâu. Ngược lại Lục hoàng tử trong lòng ngài thò đầu ra làm mặt hề với Hoàng Phủ Kiệt đang quỳ gối trên đất.

“Cung tiễn hoàng thượng.” Tất cả khom người, cúi đầu tiễn Thắng để rời đi.

Phụ hoàng, vì sao người không chịu quay đầu nhìn ta? Nếu như người đích thực giống như lời Trương Bình nói, đối với ta có mong chờ, vì sao không thể ôm ta một cái giống như ôm lục đệ? Vì sao ta trong mắt người chỉ có chán ghét và cự tuyệt?

“Tứ đệ, người trưng bộ dạng đáng thương cho ai nhìn?”

Hoàng Phủ Hồn cười nhạt, ngẩng đầu ưỡn ngực bày đủ tư thái, bước đi thong thả đến trước mặt Trương Bình.

“Hảo cho tiện nô người lớn mật, thân là thị nô của hoàng tử, nhưng không biết dốc lòng hầu hạ điện hạ, chỉ biết miệng lưỡi xúi giục, cáo mượn oai hùm, thậm chí bụng dạ khó lường ý đồ gây xích mích huynh đệ thân tình giữa các hoàng tử. Thực đáng trách! Ngày hôm nay không giáo huấn cho người, sau này thị nô trong cung chẳng phải đều phải cười lên trên đầu các hoàng tử hay sao? Các người mau thay bản điện lôi hần ra ngoài, trưng tể hần!”

“Rõ.” Nghe được Đại hoàng tử phân phó, hai gã thị vệ áp chế Trương Bình bắt đầu lôi y đi.

Nếu như ta giết Đại hoàng tử, gia đình ta có bị tru di cửu tộc? Trương Bình bỗng nhiên nảy lên một ý nghĩ kỳ quái.

Hoàng Phủ Kiệt trông thấy Trương Bình cúi đầu, giống như là buông xuôi mọi hi vọng, chờ chết.

“Đại hoàng huynh!” Hoàng Phủ Kiệt trong lòng có cái gì nổ tung. Lớn tiếng hét chói tai, thoáng cái vọt tới chặn trước mặt hai người thị vệ.

“Không nên trưng tể hần! Không nên trưng tể hần!”

“Người điên rồi hả? Hét to thế làm cái gì!” Bị Hoàng Phủ Kiệt chưa từng giận dữ và sợ hãi như vậy ngăn lại, Hoàng Phủ Hồn rất bất mãn.

“Các người sưng ra đó làm gì? Không nghe thấy mệnh lệnh của bản điện sao?”

Hai thị vệ đưa mắt nhìn nhau, mặc kệ Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt cản trở, đi lách qua hẳn.

Bỗng nhiên, Hoàng Phủ Kiệt bắt đầu nhào tới. Giơ tay lên đánh tới tấp vào người Trương Bình.

“Ta đánh chết người! Đánh chết người! Cho người không còn nói bậy, cho người không thể nói bậy trước hoàng huynh! Đánh chết người, đánh chết người!”

Không riêng gì Trương Bình, chư vị hoàng tử cùng nhiều thư đồng lưu lại Tàng thư lâu chơi đùa cũng bị hành động đột ngột của Hoàng Phủ Kiệt làm kinh hãi.

Hoàng Phủ Kiệt dụng quyền đánh lên đầu còn chưa đủ, còn dùng chân đá, vừa đấm vừa đá, đánh cho Trương Bình mũi huyết đỏ chảy ròng ròng.

Hoàng Phủ Hồn nhướn mày, định quát bảo ngưng lại thì Vi Vãn Tâm đưa tay ra kéo hẳn.

“Ân?” Hoàng Phủ Hồn quay đầu lại.

Vi vãn Tâm tựa hồ đang quyết định cái gì, suy tư một phen, viết trên lưng Hoàng Phủ Hồn bốn chữ: ân uy tịnh thi. (thi hành ân uy)

Hoàng Phủ Hồn cũng chẳng phải ngu ngốc, thoáng nghĩ đã minh bạch Vi Vãn Tâm muốn nói gì. Thanh âm muốn quát bảo ngưng lại nay biến thành chất vấn: “Tứ đệ, người hiện tại giáo huấn hẳn có phải đã muộn rồi không?”

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu, thở hổn hển nói: “Đại hoàng huynh, ta sẽ hảo hảo giáo huấn hẳn. Thỉnh huynh không nên tức giận.”

“A? Người giáo huấn hẳn thế nào? Chỉ đánh hẳn vài cái như thế? Lẽ nào hẳn vũ nhục bản điện, gây xích mích quan hệ hoàng tử tội lớn như thế mà chỉ đánh có vậy liền quên đi?”

Hoàng Phủ Kiệt thở không ra hơi, hít sâu dẹp loạn khí huyết bốc lên trong cơ thể nói: “Ngu đệ ta sẽ trả lại đại hoàng huynh một cái công đạo.”

“Người nói trả lại cho bản điện cái gì?” Hoàng Phủ Hồn tựa hồ rất kinh ngạc. Không phải trước giờ lão tứ bình thường đều mặc cho bọn hắn áp đặt, dù mở miệng nói gì, đa phần là cũng là cầu xin tha thứ. Hôm nay hẳn thật kỳ lạ, rất biết ăn nói.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn về phía thị vệ đang áp chế Trương Bình.

Hoàng Phủ Hồn nhìn thị vệ ra ý bảo: “Buông ra hẳn.”

Thị vệ buông tay, Trương Bình quỳ rạp trên mặt đất.

Trương Bình nhất thời được tự do, lấy khăn trong miệng ra.

“Điện hạ, ngài. . .”

Hoàng Phủ Kiệt một cước đá lệch mặt Trương Bình.

Hoàng Phủ Kiệt tiến tới nắm tóc Trương Bình, kéo y đến chỗ Hoàng Phủ Hồn.

Trương Bình không hiểu hẳn muốn làm gì, bất động cho hẳn kéo, chỉ có thể ủy khuất giữ hai khủy tay bò về phía trước. Thoạt nhìn giống như Hoàng Phủ Kiệt đang kéo y lùi đi.

Lôi Trương Bình tới trước mặt Hoàng Phủ Hồn, Hoàng Phủ Kiệt đối với đại hoàng huynh nói: “Hoàng huynh, ngu đệ giao lại tên này cho huynh.”

Các hoàng tử, thư đồng khác chẳng rõ hẳn muốn làm gì, bắt đầu vây quanh nhìn. Ngay cả thái giám Thư mặc ti – Thiệu Quân vẫn đương quỳ rạp trên đất cũng len lén ngẩng đầu lên xem.

“Phanh!”

Thanh âm thân thể đập mạnh xuống đất cứng vang lên. Nghe rất đau.

“Phanh! Phanh!” Hoàng Phủ Kiệt nắm tóc Trương Bình, vừa nắm đầu y động xuống đất, vừa mắng chửi: “Ta xem ngươi còn dám nói bậy! Xem ngươi còn dám vũ nhục hoàng huynh! Xem ngươi còn dám ý thể hiếp người! Xem ngươi còn dám gây xích mích ly gián! Tiện nô này, còn không chịu nhận lỗi với đại điện hạ!”

Trương Bình lơ mơ, không rõ tiểu quỷ này tại sao phát điên? Hắn thực nghĩ đầu y làm bằng sắt chắc?

Một cái, hai cái. . . , Trương Bình đành mở miệng cầu xin tha thứ: “Nô tài sai rồi, cầu đại điện hạ tha mạng, cầu các điện hạ tha cho tiện nô một cái mạng chó.”

Tiếng Trương Bình cầu xin từ cường chuyển nhược, dần dần không thể nghe thấy.

Trên nền đá xuất hiện thâm sắc vết máu, dần dần, máu loãng giàn giụa chảy ra.

Mỗi lần Hoàng Phủ Kiệt nắm tóc Trương Bình bắt ngẩng lên, là có thể thấy trên trán Trương Bình giờ huyết nhục không rõ, máu chảy xuống mặt, nhìn như lệ quỷ.

Hoàng Phủ Kiệt không dừng tay, vẽ mặt thê lương, biểu tình điên cuồng. Thái độ ấy, tướng mạo ấy, giống như đang đối đãi với cừu nhân mà hắn hận nhất, máu bắn lên, một ít dính trên đùi, trên hài. Hắn tựa như không có cảm giác, liều mạng động đầu Trương Bình xuống đất như muốn giết chết.

Ngũ hoàng tử còn nhỏ, đã sớm sợ hãi trốn vào trong lòng thị nô bên cạnh.

Ngay cả các Nhị, Tam hoàng tử cũng không dám đưa mắt nhìn thẳng vào. Bọn họ nghiêm phạt kẻ dưới tuy nhiều, nhưng chưa từng trừng phạt giống việc đang xảy ra trước mắt lúc này. Hơn nữa hình dạng Hoàng Phủ Kiệt càng tăng thêm phần sợ hãi trong họ.

Đại hoàng tử thủy chung nhìn từ đầu đến cuối. Trong đáy mắt nhìn Hoàng Phủ Kiệt có phần kinh ngạc, cũng có tia tàn nhẫn.

Nhị hoàng tử ngẩng đầu, tiến về phía trước nửa bước.

Vi Vãn Tâm vẫn chú ý đến hắn, thấy thế liền kéo tay áo Hoàng Phủ Hồn.

“Được rồi. Tứ đệ.”

“Hoàng huynh. . .”

Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử thanh âm song song vang lên.

Không đợi Nhị hoàng tử nhiều lời, Đại hoàng tử Hoàng Phủ Hồn lớn tiếng nói với Hoàng Phủ Kiệt: “Tứ đệ, ngươi có thể buông hắn ra.”

Hoàng Phủ Kiệt buông tay.

Trương Bình nằm úp sấp trong vũng máu, người rơi vào hôn mê.

“Nếu tứ đệ hiểu chuyện, cũng hiểu được sau này phải hảo quản giáo thị nô, chuyện này liền như vậy quên đi, miễn cho thương tổn hòa khí giữa huynh đệ chúng ta. Tứ đệ, ngươi nói xem có đúng không?” Hoàng Phủ Hồn cười nói. Thánh thượng đã vừa nói rất rõ rằng hắn phải bảo vệ huynh đệ, tuy hắn vẫn chán ghét Hoàng Phủ Kiệt nhưng hiện tại cũng miễn cưỡng sinh ra chút tình huynh đệ.

“Vâng. Đại hoàng huynh nói rất đúng.” Hoàng Phủ Kiệt cũng thoát lực, thanh âm khàn giọng yếu ớt, biểu tình có chút mong lung, thân thể run rẩy.

Nhìn Hoàng Phủ Kiệt như vậy, Hoàng Phủ Hồn cuối cùng cũng thoả mãn. Lão tử mềm nhũn như quả hồng không còn biểu hiện nóng nảy giống vừa nãy. Chuyện qua đi hắn liền trở nên nhu nhược.

“Nhưng mà. . . tuy rằng bản điện muốn buông tha thị nô của ngươi, nhưng phụ hoàng cũng vừa xuất lời vàng ngọc, nói nếu không trọng tể sẽ tống giam vào Nội thị xử trí. Tứ đệ chớ trách bản điện phải xử lý hắn.”

“Hoàng huynh nói gì vậy, hoàng huynh nhân từ, nhớ đến tình nghĩa huynh đệ mà buông tha cho cái mạng chó của thị nô, xử trí khoan dung đến cực điểm. Tứ đệ thế nào lại trách cứ hoàng huynh đưa y giam vào Nội thị? Tứ đệ nói sao?” Lão nhị Hoàng Phủ Cẩn mỉm cười chen vào.

“Vâng. Ngu đệ cảm kích đại hoàng huynh nhân từ.” Hoàng Phủ Kiệt si ngốc đứng trơ người.

“Không riêng gì phải cảm kích hoàng huynh đại lượng khoan hồng, người còn phải nhớ kỹ ân tình sâu dày của hoàng huynh.” Hoàng Phủ Cẩn chột thêm một câu.

“Vâng, vâng.”

Đại hoàng tử ngậm hàm tức giận trừng mắt nhìn Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử quay lại mỉm cười một cái.

Lần này do phụ hoàng bất công, nhượng lão đại thắng trước một ván. Nhị hoàng tử tuy trong lòng bất mãn nhưng trên mặt một điểm cũng không biểu lộ ra ngoài. Vừa nghe Thắng đế thuyết muốn đem việc này giao cho Hoàng Phủ Hồn xử trí, hơn nữa lại cố ý chia ra hai lựa chọn thì Hoàng Phủ Cẩn minh bạch đây là phụ hoàng chỉ điểm lão đại phải lôi kéo lão tứ.

Nếu như Hoàng Phủ Hồn không hiểu ý tứ Thắng đế, cố ý trả thù diệt khẩu, hẳn dĩ nhiên sẽ đứng ngoài quan sát. Nhưng vẫn như mọi lần, Hoàng Phủ Hồn cũng là một kẻ tâm kế, hơn nữa bên cạnh hắn còn có một kẻ giỏi giang không kém – Vi Văn Tâm.

Bất quá, hắn sẽ không thua. Luận học thức, luận tâm kế, bản thân hắn không thua kém Đại hoàng tử, chỉ là võ nghệ bản thân không bằng, nhưng hắn còn có Diệp Chiêm mang tuyệt học võ công bên người, đối với hắn rất trung thành và tận tâm.

Chưa tới cuối, chưa biết ai thắng ai?

“Các người đem hắn giam vào Nội thị, nói bản điện muốn người ở Nội ti hảo hảo giáo huấn tiện nô làm sao thành một thị nô biết an phận, sau đó trả về Thụy hoa cung.”

“Rõ”

Trương Bình đã ngã xuống bất tỉnh bị kéo lê như loài cẩu.

Các hoàng tử thấy vậy cũng rời đi.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn Trương Bình bị lôi đi, nắm chặt bàn tay nhỏ dưới tay áo. Hắn cái gì cũng đều không thể làm, cái gì cũng không được phép làm.

Cho đến giờ duy nhất có một người tốt với hắn thì đã bị kẻ khác bắt đi.

Y còn có thể trở về?

Hắn là hoàng tử nào có ích gì? Ngay cả bản thân mình còn không tự bảo vệ nổi, huống chi là một thị nô thân phận nhỏ bé không đáng kể.

Tàng thư lâu to như vậy, bên trong ban nãy đông đúc mà giờ chỉ còn khoảng không vắng vẻ.

Không khí âm lạnh lần thứ hai tràn ngập cả tòa thư lâu.

Ngoại trừ vết máu trên sàn đá, tựa hồ chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

“Điện hạ, thời gian không còn sớm, nô tài cũng phải đến Thụy hoa cung tuyên chỉ. Thỉnh!” Đại thái giám Hồ Vinh hầu hạ bên hoàng đế ngoài cười nhưng trong không cười, nhắc nhở hắn.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu, im lặng nhìn về phía Hồ Vinh. Hồ Vinh trong lòng chột sợ hãi, không dám đối diện với Hoàng Phủ Kiệt.

7. Chương 7

Trương Bình mơ mơ màng màng, cảm giác như bị ai đó dội nước lên. Mất máu quá nhiều khiến y vội vã há miệng điên cuồng uống.

Nước chảy vào cuống họng làm y ho lộ khụ, đầu đau như muốn nứt ra. Không, không phải muốn nứt ra, đầu y thực sự vỡ rồi.

“Xuẩn nô không biết trời cao đất rộng, vừa mới vào cung hơn nửa năm đã bị đưa vào Nội cung ti này, chính đại diện hạ chỉ đích danh người nữa. Người a, chờ đấy, sẽ bị lột da a!” Có ai ghé vào lỗ tai y ác ý cười nhạo.

Một tháng Trương Bình ở trong hình phòng của Nội cung ti thực sự bị lột mất một tầng da.

Y mở miệng nói một câu nô tài liền bị vả miệng, bị thuyết là không đủ cung kính.

Y bị bắt lột quần luyện tập quỳ trên đá cứng, quỳ đến hai đầu gối sưng đỏ, da rách thịt bong.

“Tiểu tử này có đúng là bị Tứ hoàng tử đánh đến hôn mê bất tỉnh? Sao hắn lại khóc như chết rồi? Ta nghe nói hắn khóc rất thảm, những người nghe hắn gào khóc lỗ tai đều đau!”

“Ai biết? Khả năng đầu hắn bị đập đến ngớ ngẩn, càng đánh hắn càng gào to. Lúc hắn được đưa tới, máu trên đầu chảy liên tục, vẻ mặt huyết ô thoát nhìn rất giống quỷ. Có thể cứu trở về đúng là phép lạ.”

“Người biết hắn phạm vào chuyện gì không?”

“Ta nói với người, người đừng nói với người khác. Nghe nói tiểu tử này to gan lớn mật dám bảo Đại hoàng tử nói bậy.”

“Thiệt hay giả? Hắn không muốn sống nữa sao?”

“Hay a, xuẩn, quả thực không biết là xuẩn gốc hay tài giỏi nữa”

“Không ngu hắn sẽ không bị đưa đến chỗ này!”

“Cũng đúng. Đây! Hảo quỳ thật thấp xuống! Lại để ông đây thấy người không cúi gập lưng, ông đánh chết người.”

Thái giám chủ sự hình phòng của Nội cung ti làm việc rất chu đáo, dạy y quản trị miệng lưỡi, dùng châm đâm vào đầu lưỡi của y, đổ nước nóng vào mồm y, nói là “tẩy chuỷ” (rửa miệng)

Y được dạy cho biết thế nào là nô tài thân phận thấp hèn, một bên vừa hô “Tạ ơn ngài ban cho” một bên quỳ dưới đất ăn như loài cẩu.

Họ còn sợ y không nhớ kỹ giáo huấn, đem cấm trúc vào móng tay y, mỗi lần quỳ rạp đều chà xát trên mặt đất rất đau.

Trương Bình thời gian ở đây chưa bao giờ trưng ra tính anh hùng, y bị thụ hình khóc rất thê thảm, gào khóc lớn tiếng hơn bất cứ ai. Kẻ ngu si mới cứng ở đây, hơn nữa y cũng không phải không có oán hận. Trong lòng y thể độc tương lai nhất định sẽ đòi lại đủ.

Y một bên khóc lóc, còn một bên cầu xin tha thứ, người ta bảo y làm gì y sẽ làm cái đó. Khiến cho thái giám phụ trách thụ hình y nhin không được phải quát lên : “Câm miệng! Con mẹ nó, thật chói tai! Nếu lúc đầu người ngoan ngoãn nghe lời như thế thì đã không phải chịu khổ.”

Hình phạt dần vật tội nhân của Nội cung ti rất đa dạng và phong phú. Vì không có chỗ dựa, không có người đồng tình ủng hộ, cũng không có bạc hiếu kính nên Trương Bình chỉ có thể nhất nhất chịu đựng mọi giáo huấn của thái giám chủ sự.

Như vậy Trương Bình sẽ thay đổi? Biến thành một nô bộc biết nghe lời như Đại hoàng tử kỳ vọng ư?

Trương Bình đích thực có thay đổi. Chỉ ít biểu hiện ra ngoài của y là như thế.

Bên trong, Trương Bình cũng cho rằng bản thân y đã thay đổi. Y nghĩ rất nhiều về sự kiện ở Tàng thư lâu cho tới những chuyện khác. Tỷ như, y biết mình không thể ăn nói lung tung, thích nói gì thì nói, ngoài ra nghìn vạn lần cũng không được để kẻ khác tóm ra nhược điểm; tỷ như, trăm ngàn lần không nên chống lại

các hoàng tử, dù y có tuyệt thế võ công cũng phải xếp xó cam chịu. Huống chi y hiện tại chưa luyện đến bậc thiên hạ đệ nhất võ học.

Hay là y căn bản không nên làm thái giám. Trương Bình phát giác làm hoàng đế mới gọi là vĩ đại. Giả như có thể làm một người vừa mang tuyệt thế võ công, vừa cầm quyền sinh sát của hoàng đế trong tay, sống như vậy mới gọi là sống!

Chẳng biết trên đời này có thái giám làm hoàng đế không nhỉ?

Ân, mặc kệ y có thể trở thành hoàng đế thái giám đệ nhất thiên hạ hay không, ngược lại phòng giam của hình phòng thực sự là nơi tôi luyện tốt để y trở thành cao thủ a. Trương Bình mỗi ngày đều suy tư rất nhiều, cuối cùng cảm thán một câu như thế.

Bất luận cảm giác của Trương Bình thế nào, thiếu niên sôi nổi, phẩm chất anh hùng, vừa tràn đầy tinh thần trọng nghĩa lại ngây thơ không biết trời cao đất dày kia sau khi nhập cung gần một năm rốt cục bị nơi đây tàn nhẫn giày vò mài đi gai góc.

Bị giam trong hình phòng, chịu sự quản lý của Ti nội cung một tháng khiến y thay đổi, sự thay đổi mà đáng nhẽ ra cần phải tốn vài năm, thậm chí vài chục năm mới làm được. Thái giám từ nơi này đi ra dù trước đây có kiệt ngạo bất tuân đến đâu, gian ngoan thế nào đi nữa, sau khi rời khỏi đây nhất định sẽ trở nên phi thường nghe lời, phi thường thành thật.

Trương Bình lúc được thả ra cũng có vẻ phi thường thành thật, phi thường nghe lời.

Hoàng Phủ Kiệt lại bắt đầu đối bụng. Bởi vì làm sai một chuyện, Hiền phi thiếu chút nữa đem trâm cài đâm nát lưng hắn. Nếu là trước đây, Hiền phi rất có thể sẽ đâm vào mi cốt hắn nhưng Hồng Tụ đã nhắc nhở nàng. Hoàng Phủ Kiệt đã tới Thái học viện đọc sách, không nên lưu lại vết thương trên mặt.

Mười lăm ngày trôi qua.

Đêm khuya, bên ngoài hình phòng Nội cung ti xuất hiện thân ảnh nhỏ bé, hẩn xác định chỗ của hình phòng rộng lớn xong bèn loạt xoạt bò tới.

Bên trong truyền đến tiếng người khóc bi ai.

Chỗ này và lãnh cung được xưng là hai nơi u ám nhất trong hoàng cung, chẳng phân biệt ngày hay đêm, luôn luôn đầy rẫy tiếng la thảm thiết cùng kêu khóc vọng ra, người bình thường sẽ không ai chạy đến nơi đây.

Không ai chú ý tới hắn. Cũng chẳng có ai nghĩ sẽ có người chạy đến đây chỉ vì một thái giám tội nhân. May ra có người canh cửa chú ý tới, nhưng cũng không đặc biệt lưu tâm. Dù sao chỉ là một hoàng tử đi dạo trong cung vì tối không ngủ được. Chỉ cần hắn không bước vào khu vực cấm tiếp cận thì ai sẽ đa sự?

Bóng đen nằm trên thân cây găng sức nhìn vào bên trong phòng.

Trong phòng có ánh sáng, tựa hồ như ai đó đang chịu thụ hình. Thỉnh thoảng truyền ra tiếng chửi bậy, tiếng cười nhạo cùng thanh âm đánh đập, còn có âm thanh khóc lóc van cầu rất thê thảm.

Khóc rất thê thảm là một thái giám trung niên đang bị treo lên.

Bị đánh rất thê thảm là một thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi, cũng bị treo. Tiểu thái giám này dường như mất đi tri giác, nhắm mắt cúi đầu mặc cho hình quan đánh chửi gã.

Bóng đen trên cây biến mất.

Sau đó mỗi đêm bóng đen đều tới, mỗi lần đều nấp trên cây nhìn thủ lĩnh thái giám Nội cung ti xử phạt các thái giám và "giáo dục" tiểu thái giám nọ.

Hình phạt mỗi tối đều không giống nhau, mỗi ngày đều tiến hành "giáo dục" tiểu thái giám lúc đêm khuya.

Bóng đen vẫn nhìn, nghe, chứng kiến tất cả.

Đêm đã khuya, Hoàng Phủ Kiệt vận một thân hắc y đứng trong sân, nhìn con chim nhỏ nằm trên mặt đất. Điều nhi cánh đã bị gãy, con mắt đã mù, cái mỏ bị vỡ, lông chim cũng bị vặt phân nửa, trên bụng còn bị thủng một lỗ, nội tạng theo đó phòi ra.

Nhìn một hồi, Hoàng Phủ Kiệt ngồi xổm xuống nhặt lên một tảng đá, ác độc dùng đá đập đầu chim nhỏ, sau đó là đến cánh, thân thể, hai chân, đập đến không nhìn ra hình thù gì mới thôi.

Hoàng Phủ Kiệt đứng dậy dùng chân đi đi trên đất, xoa sạch mọi thứ.

Nhìn bùn đất dưới chân, nam hài âm thầm phát ra tiếng cười kỳ quái.

Hết thời gian đóng cửa tự kiểm, Hoàng Phủ Kiệt lại đến Thái học viện. Hắn thoát nhìn giống như cũ, nhưng hình như vẫn có điểm khác.

Khi thủ hạ của Tam hoàng tử được lão tam bày mưu “vô tình” làm đổ nghiên mực của hắn, kết quả Hoàng Phủ Kiệt vốn luôn cam chịu bất ngờ đứng lên đá tên thị nô một cước, còn hung hăng mắng y một câu: Mất chó của người mù rồi!

Tam hoàng tử lúc đầu ngạc nhiên sau đó thì tức giận, lại nghe Hoàng Phủ Kiệt âm trầm theo sát hắn nói: “Tam hoàng huynh, ngu đệ vụng về đã thay các hoàng huynh giáo huấn y. Không thể để tiện nô cười lên đầu ta làm mất mặt mũi và uy nghiêm hoàng gia.”

Nhị hoàng tử vỗ tay cười to, đứng dậy bảo hắn nói được lắm.

Đại hoàng tử cũng nói: “Lão tứ nói không sai. Lão tam, người phải hảo hảo dạy bảo lại quy củ cho thị nô.”

Tam hoàng tử là một chủ nhân khôn khéo, hắn vỗ bàn quát “Cẩu nô! Bản điện phạt ngươi quỳ bên ngoài!”

Gã thị nô vội vàng dập đầu nhận tội, nhanh chóng ra ngoài điện quỳ.

Ba tháng sau, Trương Bình trở nên phi thường thành thật, phi thường nghe lời bị đuổi về Thụy hoa cung. Có người nói y ở trong đó thêm 2 tháng nữa để dưỡng thương, bởi vì Đại hoàng tử không muốn y chết, muốn đem tiện nô đã được hảo hảo dạy dỗ làm lễ vật tặng lão tứ.

Hiện phi nhận lại tiểu thái giám, vốn định trách phạt y nhưng thấy y run rẩy quỳ trên đất, vẻ mặt si ngốc, bộ dạng khùng dại, cũng chẳng có hứng thú mắng mỏ. Nương nương bèn phất tay ra hiệu cho Hồng Tụ tổng y trở về viện của Tứ hoàng tử.

Trương Bình nơm nớp lo sợ lui ra, theo sát phía sau Hồng Tụ.

“Trương Bình.”

“Có nô tài.” Trương Bình lập tức đáp lại theo phản xạ có điều kiện.

Hồng Tụ nhìn y một chút, ba tháng không gặp, tiểu thái giám mười lăm tuổi này chỉ còn một tầng da mỏng. Nguyên sơ y thành thật nhu thuận, lại có phần chất phác ngây thơ hiếm có, nay khuôn mặt đã biến đổi tràn ngập sợ hãi, rất hèn mọn.

“Ai, ta từng nói ngươi thành thật nhưng ngươi thế nào lại ngu như thế? Kể ở bên trong kia có đáng để ngươi làm vậy?” Hồng Tụ thở dài thương xót. Hài tử hảo hảo như vậy mà bị phế đi.

“Bỏ đi, sau này ngươi chỉ cần hầu hạ Tứ hoàng tử cho tốt là được. Chờ hai ngày nữa ta sẽ phái một cung nữ đến chăm sóc cho ngươi.”

Trương Bình vâng dạ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Thấy Hồng Tụ dẫn Trương Bình bước vào, Hoàng Phủ Kiệt đang ngồi ở bàn học hơi ngẩng đầu lên.

Hồng Tụ lơ đãng, thái độ của Hoàng Phủ Kiệt đối với nàng luôn sợ đến nỗi không dám nói lời nào.

Trương Bình vừa bước qua cửa, lập tức lấy tư thế quỳ sát đất chuẩn mực nhất hô lên: “Nô tài Trương Bình khấu kiến Tứ điện hạ. Tứ điện hạ vạn phúc an khang.”

Hồng Tụ sau khi tùy ý dặn dò vài câu liền rời đi.

Trương Bình vẫn quỳ trên đất như cũ, không hề cử động.

Hoàng Phủ Kiệt cũng không có mở miệng bảo y đứng lên, chỉ tiếp tục vẽ tranh.

Trong phòng rất an tĩnh, không biết từ lúc nào Hoàng Phủ Kiệt ngừng bút, xoay người đối diện với Trương Bình đang quỳ rạp, yên lặng nhìn.

Trương Bình vẫn không cử động.

Hoàng Phủ Kiệt rốt cục từ ghế trên nhảy xuống đi tới bên cạnh Trương Bình.

Trương Bình khí tức rất an nhiên.

Hoàng Phủ Kiệt ngồi xổm, cúi đầu chổng mũi nhìn kỹ mặt Trương Bình.

Trương Bình duy trì tư thế quỳ sát, hai tay đặt thẳng ở phía trước...đã ngủ say.

Hoàng Phủ Kiệt khẽ đẩy y.

Trương Bình ngã sập sang một bên, hai chân vẫn duy trì tư thế cuộn lại, ngủ không biết trời trăng.

Tiểu hài tử chọc chọc mặt y, thấy y ngủ say như chết liền nằm nép vào trong lòng y, đầu dựa sát vào ngực, bàn tay nhỏ bé đặt lên thắt lưng, một chân gác lên hông Trương Bình, cũng nhắm mắt lại ngủ theo y.

May là Trương Bình nửa đêm giật mình tỉnh giấc, bằng không ngủ thẳng căng đến sáng sớm ngày thứ hai, y không sinh bệnh mới là lạ.

Trương Bình tỉnh lại liền chú ý tới một thứ ấm nóng như lửa ở trước ngực. Tiểu hài tử bởi vì hàn lãnh, hận bản thân không thể chui sâu vào người Trương Bình, bầu vú vào y như chú khỉ con.

Trương Bình lau mặt, khổ não a.

Y định chạy trốn khỏi hoàng cung, thế nhưng hài tử này như thế bảo y phải ly khai thế nào đây? Dẫn hẳn cùng đi ư? Đại khái là không chờ đến lúc bọn họ ra khỏi kinh thành, quan binh đã giết đến Phương Đình thôn.

Tuy trải đời không nhiều, nhưng cái gì nên cái gì không nên, bản thân y hiểu rất rõ.

Trương Bình đập đập tay lên trán tiếp tục khổ não. Cách y đối đãi với vị hoàng tử này có đúng hay không? Kinh qua ba tháng “giáo dục”, y không dám liều khăng định.

Hiện tại ngẫm lại, ba tháng trước y sao mà ấu trĩ!

Y cho rằng bản thân có khả năng trợ giúp Hoàng Phủ Kiệt, kết quả thì sao? Y chẳng qua cũng chỉ là một thái giám không có phẩm trật, tối hèn mọn, y có tư cách gì cùng một hoàng tử xưng huynh gọi đệ? Cho dù y được sủng ái bao nhiêu cũng chẳng có thân phận tềo cao. Biết trợ giúp hẳn, dạy bảo hẳn thế nào?

E rằng y thực sự sai rồi.

Trương Bình nhin không được cảm thán, nghĩ bản thân phải trưởng thành hơn mới có thể gánh vác được trọng trách.

Thân thể đã khôi phục tri giác, Trương Bình ôm lấy tiểu hài tử đi tới bên giường.

Muốn đem tiểu hài tử đặt lên giường, nhưng làm thế nào thì tiểu hài tử treo tòng teng trên người y cũng quyết không buông.

Gỡ tay trái, hai chân lại quặp chặt lấy y.

Gỡ tay phải, tay trái lại quấn lên.

Tiểu hài tử khả dĩ biết có người muốn tách hẳn ra khỏi Trương Bình, mặc kệ ý nguyện Trương Bình thế nào, tiểu hài tử ôm càng lâu càng chặt, sống chết cũng không chịu buông tay.

Trương Bình dở khóc dở cười. Này, tiểu quỷ, người như vậy còn ngủ được sao?

“Điện hạ, thỉnh ngài thứ lỗi, nô tài trên người có thương tích, có thể thỉnh ngài buông nô tài ra?” Trương Bình cung kính nói, âm giọng có điểm khàn đục.

Tiểu hài tử lập tức buông tay. Trương Bình đặt tiểu hài tử nằm xuống giường. Tiểu hài tử đưa tay kéo vạt áo của y lại không chịu thả.

“Nô tài muốn đi thấp nền.”

Tiểu hài tử thả tay, Trương Bình bước tới chỗ giá cắm nến thấp sáng căn phòng.

“Ngài có đói bụng không? Nô tài đi chuẩn bị đồ ăn cho ngài ngay.” Trương Bình quay trở lại trước giường, cúi đầu chờ tiểu hài ra lệnh.

Tiểu hài tử dùng ánh mắt rất âm trầm nhìn y trừng trừng.

“Điện hạ, xin hỏi ngài đối với nô tài có gì phân phó?” Trương Bình cảm nhận được ánh mắt đối phương, không dám ngẩng đầu mà dè dặt hỏi.

“Đại ca.”

Ân?

“Người là đại ca, không phải nô tài.”

Trương Bình cúi đầu cười mỉa “Trước đây đều là nô tài nói vậy, điện hạ chớ tưởng thật.” Trương Bình mơ hồ nói, vết phồng trong miệng y vẫn chưa lành.

Tiểu hài tử lăn lông lốc một vòng, xoay người úp mặt vào tường không nói thêm gì với Trương Bình.

Trương Bình đứng chờ ở bên giường, nghĩ bản thân có nên quỳ mà chờ không. Suy nghĩ một chút, y quỳ xuống.

Trương Bình cúi đầu, lần thứ hai suy nghĩ đến chỗ y sẽ đi sau này.

Y từng tìm mọi cách tốt nhất để bang trợ Tứ hoàng tử, thậm chí còn muốn dạy dỗ tiểu hài tử ấy.

Nhưng sự thực chứng minh y còn ấu trĩ và nông cạn lắm. Y căn bản không có cách làm đạo sư của tiểu hài tử, chứ đừng nói đến bảo hộ hắn.

Y mới mười lăm tuổi, không phải là lão già năm mươi, chẳng có lấy chút kinh nghiệm phong phú về nhân sinh cùng học thức cao rộng, lấy gì chống lại những kẻ khi dễ Hoàng Phủ Kiệt? Hơn nữa bọn họ có quyền lực lớn, đối với y càng có quyền sinh sát.

Hay là y chỉ nên an phận làm một lão thị nô, ngày ngày hảo hầu hạ tiểu hài tử.

Hay là từ giờ trở đi, y phải để tiểu hài tử nhận thức được đặc quyền của hoàng tử, mà đặc quyền này ngoại trừ phụ hoàng của hắn, không ai đủ quyền lực cướp đoạt.

Y không có biện pháp dạy hắn thành thiên hạ đệ nhị, dạy hắn thành một hoàng tử chu toàn sao?

Mà muốn dạy tiểu hài tử trở thành một hoàng tử chân chính, nhất định phải làm tiểu hài tử này nhận thức được hắn là chủ nhân của y, còn y chỉ là nô bộc của hắn. Hắn chỉ có thể tùy ý tức giận trách phạt y, không cần thiết phải nương tay thương tình.

Trương Bình cho rằng bản thân y đã chạm đến điểm mấu chốt, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

Vai tiểu hài tử hơi run run.

Trương Bình giật mình.

Âm thanh nức nở nhỏ nhỏ kìm nén bị thương truyền đến tai y.

Y sao lại không chú ý tới Tứ điện hạ đang khóc.

“Ta biết ta vô dụng. . .”

“Ta không hiểu được. . . Ta không biết cách bảo hộ người. . .”

“Ta nỗ lực cầu xin, thế nhưng. . . mẫu thân ngay cả liếc mắt nhìn ta cũng không nguyên.”

“Ta là hoàng tử thì có ích lợi gì chứ. . . Còn chẳng bằng một tần phi chịu sủng, thậm chí dưới cả một người cung nữ.”

“Bọn họ đều ghét bỏ ta, thậm chí thống hận ta, bây giờ ngay cả người cũng không muốn ta nữa. . .”

“Nô tài không có!” Trương Bình nghe đến đây, rốt cục nhin không được mở miệng.

“Ta không cần nô tài, ta cần đại ca!” Tiểu hài tử không nén nổi, khóc rống lên. Oa oa khóc, khóc đến tiểu thân thể co rúm lại.

“Ta muốn đại ca, ta cần đại ca, người trả đại ca lại cho ta. . . Ừ ư!”

Trương Bình cố gắng nhẫn nại. Tiểu hài tử tựa hồ đem toàn bộ ủy khuất của hắn từ trước đến nay trút ra, khóc lác cả giọng.

Dần dần, tiếng khóc của tiểu hài tử nhỏ dần, trở nên nghẹn lại thút thít.

Khóc khóc, tiểu hài tử đột nhiên đập đầu vào tường.

“Bộp bộp!”

“Đại ca của ta đã không còn. . . Đại ca của ta cũng chê ta xấu, không muốn đến gần ta. . .”

Trương Bình nhin không nổi nữa, quát to một tiếng, kéo tiểu hài tử lại gắt gao ôm vào trong lòng.

“Ai nói ta không cần người nữa! Ta chỉ nói giỡn dọa người mà cũng không được a! Ai kêu người ngày đó động đầu ta thiếu chút nữa bể gáo. Còn nói người không hung hăng, bình thường cũng không thấy người. . .” Những suy nghĩ bị ép dưới đáy lòng quá lâu đang gào thét, Trương Bình thẳng thắn đem ra nói hết.

“Ô ô! Đại ca, đại ca! Trương Bình, Trương Bình!” Tiểu hài tử sống chết ôm lấy y, con mắt khô cạn không thể khóc nữa chỉ có thể gào khan.

“Được rồi được rồi, đêm hôm khuya khoắt cẩn thận kéo người ta nghe thấy. Ngoan, đừng khóc nữa.” Trương Bình mười lăm tuổi vừa yêu thương vừa trùu mến ôm Tứ hoàng tử nhỏ bé đang khóc ầm, nhẹ giọng an ủi hắn.

“Suyt, đừng khóc, ngoan.”

Tiểu hài tử dần dần ngừng kêu khóc, rúc vào trong lòng y tí tách rơi lệ.

Trương Bình đương vỗ về hắn, trong miệng bỗng lợm tanh. Vừa lúc tiểu hài tử ngẩng lên, thấy y đau đớn đến trợn mắt.

“ . . . Làm sao vậy?”

“Lưỡi lại rách, đau chết ta.” Trương Bình thực sự đau buốt, bùm miệng chờ đau đón qua đi.

“Ta xem.” Tiểu hài tử với tay về phía y.

Trương Bình cũng không có ý che giấu, mặc tiểu hài tử dùng tay mở miệng y xem xét.

“Tê! Đau, nhẹ thôi.”

Tiểu hài tử nghiêng đầu, để ánh nển chiếu rõ hơn một chút.

“Tiếng nói của người làm sao vậy? Vì sao thanh âm khàn khàn như thế? Người nói trên người không chỉ một vết thương, còn bị thương ở đâu nữa?” Tiểu hài tử bịt miệng, nén tiếng nấc nghẹn của mình.

“Không có gì, chuyện cũng qua rồi. Ta còn nhân họa đắc phúc (trong họa được phúc), nội công tăng thêm một bậc. Ha ha! Về phần thanh âm. . . có thể thanh quản đã bị thương rồi.”

Trương Bình không muốn làm tiểu hài tử lo lắng, giả vờ vui vẻ nói. Nhưng trong bụng y thì mắng chửi thái giám Nội cung ti tới bởi. Con bà nó, tất cả đều là bọn biến thái súc sinh giày vò con người! Cha mẹ y nói không sai, hoàng cung là mồ chôn người sống mà.

Tiểu hài tử gục đầu xuống, bàn tay nhỏ nắm chặt lại, thân thể đã run nhè nhẹ. Sao lại không việc gì? Hắn đã nhìn thấy hết! Trương Bình chịu khổ ra sao, hắn hiểu rõ nhất.

“Thực sự ta không sao.”

Tiểu hài tử vòng tay ôm chặt y.

“Ta sẽ biến cường. Người hãy chờ, ta nhất định giúp người báo thù.” Tiểu hài tử nặng nề nói, đồng thời trong lòng cũng tự thề độc.

Trương Bình vui vẻ, mặc kệ tương lai ra sao, tiểu hài tử này tâm luôn luôn tốt.

“Hảo! Người nỗ lực biến cường vì ta và cũng vì chính người. Chúng ta chung quy không thể để bị dẫm nát dưới đế giày của kẻ khác, đúng không? Tốt nhất người nên biến cường làm hoàng đế, đến lúc đó chúng ta không còn sợ ai nữa. Để không bị người khác khi dễ, phải trở thành kẻ đứng đầu thiên hạ!” Trương bình bắt đầu có ý nghĩ kỳ quái.

“Người xem phụ hoàng cha người uy phong lẫm liệt, ông ta muốn ai sống thì người đó phải sống; muốn ai chết thì người đó không thể không chết; Hoàng hậu, tần phi còn có các hoàng tử trong hậu cung, ai được sủng ái, ai không được sủng ái, cuộc sống ai hảo, ai bất hảo, tất thấy đều do ý niệm của ông ta.”

“Nếu như người thực sự trở thành hoàng đế, đừng nói là báo thù, xấu cũng có thể nói thành mỹ. Khi ấy người trong thiên hạ không một ai dám nói người xấu, hơn nữa bọn họ còn nói người là chân long hạ phạm, vốn trời sinh dị mạo. Ha ha!”

Trương Bình càng nói càng cảm thấy đúng. “Ta biết lúc trước ta căn bản đã đặt ra mục tiêu sai lầm cho người. Ta không nên bồi dưỡng người thành võ lâm cao thủ đệ nhị, ta phải bồi dưỡng người thành hoàng đế có võ công thiên hạ đệ nhị mới đúng!”

Tiểu hài tử nghe xong, chăm chú hỏi y : ” Làm hoàng đế so với làm tướng quân càng cường đại hơn?”

“Đúng vậy.” Trương Bình trả lời không chút do dự.

Tiểu hài tử gật đầu : “Hảo, tương lai ta nhất định làm hoàng đế”

” Hảo, hảo, dứt khoát lắm! Không hổ là người ta chọn. Nhưng người không được nói với ai, nếu không đừng nói là làm hoàng đế đến cái mạng của chúng ta cũng chẳng giữ nổi. A...đau!”

Trương Bình tìm được mục tiêu mới của cuộc đời, trong lòng nhất thời hưng phấn, càng nói với tiểu hài tử càng hùng hồn, tâm tình khoái trá nên nhin không được mở miệng cười to. Kết quả vết thương ở miệng tét ra, y đau đón bùm miệng che đi nhưng vẫn ôm tiểu hài tử lẩn qua lẩn lại trên giường, thuyết rất nhiều chuyện.

Gió thổi qua bứt lá hộc bay theo gió, khí trời dường như sắp có tuyết rơi.

Trương Bình bởi vì dưỡng thương nên đã bỏ lỡ tân niên đầu tiên trong hoàng cung. Tân niên đến, địa vị của Hoàng Phủ Kiệt cuối cùng cũng có nâng lên.

Biến hóa lớn như vậy nguyên nhân là do hoàng đế ở Tàng thư lâu từng thuyết các hoàng tử phải thân thiết với nhau. Mà yến thượng năm nay, Thắng đế đem lời này ra nói lại lần nữa. Lần này ngài tuyên ngôn trước mặt toàn bộ phi tần, hoàng tử cùng công chúa tới dự.

Tuy rằng như mọi khi, Hiền phi và Tứ hoàng tử không được mời tới dự niên yến nhưng thái độ của các hoàng tử đối với Hoàng Phủ Kiệt từ sáng chuyển vào tối, chỉ ít biểu hiện ra ngoài Hoàng Phủ Kiệt đã không còn bị khi nhục.

“Yêu, đây không phải là Trương công công gặp đại nạn không chết sao? Nghe nói người đắc tội Đại hoàng tử điện hạ, bị đánh thành tên gốc tử, có thật không?”

Trương Bình cúi đầu, mang thư túi đi phía sau Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt quay đầu nhìn một chút.

Cung nữ cười nhạo Trương Bình tựa hồ hoàn toàn không có đem hoàng tử này đặt ở trong mắt, thấy hắn cũng chỉ thỉnh an lấy lệ, bắt đầu chọc ghẹo Trương Bình ở phía sau.

Thấy Hoàng Phủ Kiệt chạy tới cửa viện, xem ra cũng không có ý định quản Trương Bình, các cung nô khác lập tức nhào đến.

“Này Trương Bình, ngươi thực sự ngốc à? Vậy ngươi thiếu ta bạc lúc nào đưa ta?”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, ngươi cũng nợ ta không ít bạc. Khi nào trả đây?”

“Trương bình, nhìn ta đi, ta là Liễu Thuận, ngươi không nhận ra sao?” Trong thanh âm hỗn loạn trêu ghẹo cũng có quan tâm.

Trương bình ngẩng đầu, cười khúc khích cộc lốc trả lời. “Hắc hắc.”

“Thảm rồi thảm rồi, thực bị đánh đến đần độn rồi.”

“Các người đừng náo loạn nữa, hắn đã đủ đáng thương rồi a.”

” Hảo ngốc tử, ngươi đi theo Tứ hoàng tử chúng ta, không ngốc cũng bị dọa cho ngốc thôi.”

“Suyt, La Lan nhỏ giọng một chút, ngươi cẩn thận khéo Hồng Tụ đại nhân nghe thấy.”

“Hừ, sợ cái gì. Hồng Tụ đại nhân có nghe được cũng sẽ không nói gì, đứa ngu si xứng với kẻ quái nhân, không đúng sao. Này, Trương Bình, đập đầu với cô đây một cái, cô đây sẽ cho ngươi qua”

“La Lan, ngươi đừng như vậy.”

”Sao, một thái giám không có phẩm trật như ngươi dám quản ta? Trương Bình có là người hầu hạ hoàng tử thì sao, y chẳng qua cũng chỉ là tiểu thái giám giống ngươi, La Lan ta đường đường cung nữ lục phẩm, phụ trách ngự tẩm sao không thể bắt y quỳ xuống?”

Trương Bình ôm thư túi ngơ ngác nhìn La Lan cười.

“Cười cái gì! Còn không quỳ xuống cho ta!”

“Vâng. Vâng. Nô tài khấu kiến nương nương, nô tài thỉnh an nương nương.” Trương Bình không hề phản đối, nằm sấp xuống lạy.

“Muốn chết hả, ngươi nói bậy bạ gì đó! Đứng lên đứng lên, đi đi, thực không ra gì!” Cung nữ La Lan miệng nói không ra gì, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra dáng ý ngầm cười trên mặt nàng.

“Trương Bình, ngươi còn lơ ngơ gì đó?” Hoàng Phủ Kiệt cuối cùng cũng mở miệng gọi một tiếng.

Mọi người nghe Tứ hoàng tử gọi y, cũng không dám bạo gan ở lại trêu đùa Trương Bình nữa, bèn tản ra làm việc.

Trương Bình bò dậy, vẻ mặt kinh hoảng chạy về bên cạnh Hoàng Phủ Kiệt.

Cửa viện đóng lại !

Thấy Hoàng Phủ Kiệt vẻ mặt âm trầm hờn dỗi, Trương Bình mở miệng nói:

“Đừng tức giận nữa, không có gì đáng để tức giận. Nàng ta thân phận cao hơn ta, đó là sự thực. Nhưng nàng ấy là một cung nô nhỏ tại sao dám coi thường một hoàng tử? Ngươi có nghĩ tới chưa?”

Hoàng Phủ Kiệt không có gạt đầu cũng không có lắc đầu.

Trương Bình nghĩ hắn đã minh bạch nguyên nhân, nhưng bản thân vẫn nói: “Bởi vì trong lòng nàng ta, ngươi hư danh vô thực uy. Nếu ngươi muốn làm hoàng tử thật sự, cần phải tạo uy. Ngươi cần biến cường trước, đầu tiên là không được sợ ai. Ngươi phải khiến họ sợ mình mới có khả năng nói tới lập uy.”

“Ngươi cần nhớ kỹ bản thân mình là hoàng tử. Trong cung, ngoại trừ đương kim thánh thượng, hoàng hậu nương nương và ba huynh trưởng ra thì chức ngươi lớn nhất. Ngươi không cần phải sợ bất luận kẻ nào, kể cả mẫu thân ngươi và Hồng Tụ.”

“Cung nô ở trước mặt người có điều võ dương oai bao nhiêu thì kỳ thực trong lòng bọn họ phi thường sợ hãi bấy nhiêu. Chúng sợ vì chúng tự biết mình nhỏ bé nên phải tận dụng cơ hội làm càn. Một ngày nào đó người bày ra uy nghiêm hoàng tử, ta cam đoan không còn kẻ nào dám cười lên đầu người.”

“Nào, điện hạ của ta, thỉnh ngài uốn ngực cho ta xem.”

Ngực nhỏ lập tức vươn cao.

Ngày mười lăm Tết nguyên tiêu, Trương Bình lui cui ở tiểu trù phòng làm cho tiểu hài tử một bát trường thọ diện. (mì trường thọ)

Tiểu hài tử vì không biết, gấp mì lên phát hiện sợi mì thật dài muốn cắt bớt.

“Chờ một chút.” Trương Bình vội vã ngăn lại “Đây là mì trường thọ, phải ăn từ đầu đến đuôi, không thể làm đứt đoạn.”

“Mì trường thọ? Ngày hôm nay mừng thọ ai?” Tiểu hài tử khó hiểu nhìn y.

“Ngày hôm nay không mừng thọ ai, bởi vì năm ngoái gặp đại nạn, nên năm nay làm cái này cầu cho người có một năm xuôi chèo mát mái, cuộc sống viên mãn thuận lợi.”

“Đây là cho ta?”

“Đúng vậy.” Lê nào tiểu hài tử chưa từng ăn mì trường thọ?

“Sinh thần đều ăn mì này?”

“Àn.”

“Tại sao. . . ngày trước ta không có ăn”. Tiểu hài tử không nói tiếp, sắc mặt trở nên u ám.

“Có thể trong cung không có tập quán này, ăn mì trường thọ là phong tục quê ta. Nào, người ăn đi, ném thử tay nghề của đại ca. Nếu người thích ăn, hàng năm ta sẽ làm cho người. Nếu như người không thích ăn, chúng ta sẽ làm cái khác.” Trương Bình cười nói, dời đi chú ý của tiểu hài tử.

Không, trong cung cũng ăn mì trường thọ. Tiểu hài tử từng nghe các hoàng tử khác đề cập qua, còn nghe bọn hần so đo lễ vật phụ hoàng tặng vào ngày sinh thần. Những ký ức ấy vẫn bị hần đặt trong góc sâu nhất, bởi vì mỗi lần nhớ tới trái tim hần đều đau đớn, dần vật. Hần không thích loại cảm giác ấy, vì thế hần cấm bản thân suy nghĩ đến nó.

Ngày hôm nay rốt cục đã có người nhớ tới sinh thần của hần, đồng thời còn làm cho hần một bát mì trường thọ. Tuy rằng ngày hôm nay không phải sinh thần, nhưng chứng tỏ cuối cùng cũng đã có người đặt hần ở trong lòng. Hần liệu có thể chờ mong nhiều hơn một chút ?

“Lần đầu tiên có người làm sinh thần cho ta.” Tiểu hài tử cúi đầu.

Àn, cũng đoán được.

“Phụ hoàng luôn luôn làm sinh thần cho các hoàng huynh hoàng đệ, còn tặng bọn họ lễ vật. Có quả cầu bằng ngọc lung linh, tiểu mã cầu, ngọc bội, san hô, vệt, bảo kiếm, cung tiễn, văn phong tứ bảo, thật nhiều...thật nhiều... Đối với ta, người chưa từng có tặng gì.” Tiểu hài tử càng cúi đầu thấp hơn.

Trương Bình há mồm, tiểu quý này học được binh sách bị ai từ bao giờ ? Vừa muốn cười lại không dám cười, mục đích của tiểu hài tử đã rất rõ ràng, hần cũng muốn có quà. Y cũng chẳng đành lòng nhìn hần như thế.

“Được rồi được rồi, ta biết khắp thiên hạ này chỉ có hoàng tử người tốt không được yêu thương. Mau, ăn mì đi.”

Tiểu hài tử chẳng tức giận, ngẩng mặt lên, hai mắt thâm thúy bắn ra tia mong chờ.

” Ăn mì xong rồi còn có cái gì nữa?”

“Người phải ăn trước đã, không làm sợi mì đứt đoạn mới được.” Trương Bình phát hiện tiểu quý so với trước đây rất có tinh thần. Vừa nghĩ đây là công lao của y, không khỏi nho nhỏ đắc ý.

“Ăn thế nào a? Nhiều như vậy, ta sao nhét được hết vào mồm?” Tiểu hài tử nhìn mặt bát, đau đầu nói.

Trương Bình cười, thâm thương hấn ngay cả chuyện bình thường này cũng không biết làm sao. Xem ra không uống phí ta mất một lượng bạc cho người ở Ngự thiện phòng mua mì về. Một lượng bạc chỉ bán cho y có một bát mì! Mụ nội nó, thật hiếp người quá đáng mà!

“Người cho mì vào trong miệng nuốt, nhưng không được dùng răng cắn, bí quyết là dùng môi giữ lấy.”

Tiểu hài tử nghĩ cũng có lý, lập tức cầm đũa nếm thử. Thử dùng miệng hút sợi mì, từng chút một, không làm đứt giữa chừng. Trương Bình cố ý đem mì ra làm lý do tặng quà cho tiểu hài tử.

“Sợi mì thật dài, mệnh cũng thật dài. Ngày hôm nay Tết nguyên tiêu, Trương Bình ta chúc người trường mệnh bách tuế, tuế tuế bình an, suốt đời viên mãn.” Trương Bình nói lời lành xong, lấy trên cổ mình chiếc trường mệnh tỏa (vòng trường mệnh) đeo lên người tiểu hài tử.

“Ta là một kẻ nghèo hèn, không có gì tốt cho người, chỉ có cái này. Đây là vật ta mang trên người từ thuở lọt lòng. Theo tập tục của người xưa, tiểu hài tử phải đeo suốt cho đến ngày truyền lại cho con cháu mình. Nhưng ta hiện tại đã là thái giám, khẳng định không thể trông mong có hài tử. Trường mệnh tỏa tặng người, cũng ngụ ý Trương Bình ta giao tính mệnh bản thân cho người.”

Trương Bình giúp tiểu hài tử hảo chỉnh lại vật áo, dùng bộ mặt nghiêm nghị hiếm thấy nói tiếp.

“Ở quê ta, đem trường mệnh tỏa tặng cho người khác có nghĩa là muốn giúp người đó tránh được đại họa. Người hảo hảo giữ lại, chờ sau này có chiếc tốt hơn sẽ thay thế.”

Tiểu hài tử tay đặt trước ngực, mân mê chiếc vòng.

Trương Bình cười “Không phải là cái gì đáng giá, làm bằng đồng thau thôi. Người đừng tưởng nó là bảo vật gì.”

Tiểu hài tử đột nhiên nhảy từ ghế trên xuống, đi tới bên cạnh Trương Bình giang hai tay ra.

Trương Bình đã thành thói quen, ôm tiểu hài tử bế ngồi lên đùi.

Tiểu hài tử cũng im lặng, thò tay vào trong y phục móc trường mệnh tỏa ra để trong lòng bàn tay ngắm nghía.

Trương Bình cứ như vậy ôm hấn, thuận miệng nói với hấn rất nhiều chuyện cần chú ý.

“Nếu muốn trường mệnh bách tuế, ngoại trừ cần phải giả bộ ngu ngốc trước mặt kẻ khác, còn phải chú ý đến quan hệ thiết hơn sau này. Người xem Nhị hoàng tử điện hạ không có võ nghệ, nhưng lại có thể cùng Đại điện hạ địa vị ngang nhau. Là vì sao? Nguyên nhân là Nhị hoàng huynh người biết lôi kéo nhân tâm các hoàng tử khác, mượn đao giết người. Hấn tuổi còn nhỏ mà đã rất lợi hại trong giao tiếp với các hoàng tử. Người sau này phải học Nhị hoàng huynh người rất nhiều.”

“Ân.”

Tiểu hài tử nhớ kỹ: Hồ ly lợi hại hơn sài lang, bởi vì nó có thể mượn đao giết người.

Trương Bình thấy hấn gật đầu, vui mừng xoa xoa cái đầu nhỏ. Khó trách mẹ y ưa truyền thụ tri thức cho huynh đệ bọn y, nguyên lai là cảm giác giáo dục người khác không tệ chút nào.

8. Chương 8

Mười ngày sau, bên ngoài tấm điện Thụy hoa cung.

“Ta muốn gặp mẫu thân.”

“Xin lỗi điện hạ. Nương nương hiện tại đang nghỉ ngơi, người phân phó nô tỳ không cho ai vào.” Một cung nữ chắn lối đi của Hoàng Phủ Kiệt.

“Người vào bẩm với mẫu thân, ta có chuyện quan trọng cần gặp.”

“Điện hạ, thỉnh ngài không nên làm khó nô tỳ. Nương nương nói không cho bất luận kẻ nào vào cũng gồm có ngài trong đó.” Cung nữ miệng nói khiêm nhường nhưng biểu tình lại có điểm kiêu căng. Hừ, vị hoàng tử tướng mạo kinh người này được đãi ngộ trong cung thế nào, các nàng và cung nô đều rõ hơn ai hết. Nói khó nghe chính là nàng thật sự không để vị hoàng tử này vào mắt.

Hoàng Phủ Kiệt giương mắt nhìn nàng một chút nói:

“Người tên là gì?”

“Cái gì?”

Hoàng Phủ Kiệt không hề tức giận, lại hỏi một lần nữa: “Người tên là gì?”

“Nô tỳ tên La Lan.”

“La Lan tỷ tỷ.”

“Nô tỳ không dám nhận.” La Lan vui vẻ hơi cúi đầu xuống.

“La Lan tỷ tỷ, có thể phiền người giúp ta vào bẩm báo một tiếng?” Hoàng Phủ Kiệt buông tay áo bái một cái, có ý kính nhờ.

La Lan không nhịn được thở ra.

“Điện hạ, ngài muốn nô tỳ nói mấy lần? Nương nương nói không gặp thì bất luận là ai cũng không gặp. Điện hạ mời trở về đi, miễn cho kinh động đến nương nương lại bị trách phạt.” La Lan đe dọa tiểu hải tử.

“Người thực sự ngay cả giúp ta thông báo một tiếng cũng không được?”

“Điện hạ, nô tỳ vừa cũng vừa nói xong, thỉnh ngài không nên làm khó nô tỳ. Nếu như nương nương sinh nô trách phạt xuống, nô tỳ cũng khó thoát tội.” La Lan sắc mặt khó coi, thái độ càng thêm bất kính.

“Quỳ xuống.”

La Lan dĩ nhiên ngăn người.

“Bổn hoàng tử bảo người quỳ xuống, người không nghe sao?”

La Lan nhìn thoáng qua xung quanh, xa xa có một cung nô đang quét tước, nàng không thể không làm theo khuôn phép, trong lòng dù chẳng nguyện ý cũng chỉ có thể chậm rãi quỳ xuống.

“Bổn hoàng tử không cho người đứng lên, người sẽ không được đứng lên. Bằng không chiếu theo cung quy xử trí. Hiểu chưa?”

“Nô tỳ chẳng làm sai chuyện gì cũng bị điện hạ phạt quỳ.” La Lan cắn môi, trong lòng cay độc chửi mắng sủi hoàng tử.

Người tính làm gì?! Nếu như ta có cơ hội gặp hoàng thượng, nếu như ta có cơ hội được hoàng thượng lâm hạnh, đến lúc đó còn không biết ai mới là kẻ phải quỳ!

“Người không có làm sai chuyện gì. Bổn hoàng tử thích thế mà thôi.”

Cái gì! La Lan hoài nghi lỗ tai mình. Đây thật là Tứ hoàng tử dù bị cung nô khi dễ cũng không dám đánh trả? Hắn...làm sao vậy?

Hoàng Phủ Kiệt cũng không nhìn nàng nữa, cất bước hướng vào trong điện.

“Điện hạ không thể! Nương nương nói không cho ai tiến vào, ngài không thể đi!” La Lan vọt lên trước, thoáng cái đã chắn lối đi Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt vung chân đá vào đầu gối nàng.

La Lan chẳng ngờ Hoàng Phủ Kiệt lại động thủ với nàng, không có phòng bị nên bị đá trúng.

Tuy nói Hoàng Phủ Kiệt còn nhỏ, nhưng cước này chứa nhiều cảm phần nên vừa đá vào đầu gối La Lan một cái, khiến La Lan kêu thảm một tiếng, té xuống tại chỗ.

Hoàng Phủ Kiệt đi qua nàng, đẩy cửa cung vào trong.

“Ồn ào cái gì! Không biết nường nường đang nghỉ ngơi sao?” Thân ảnh Hồng Tụ từ bên trong cánh cửa hiện ra, nổi giận nói.

Hoàng Phủ Kiệt bình tĩnh đi đến trước mặt nàng.

“Hồng Tụ, ta muốn gặp mẫu thân.”

“Là người.” Hồng Tụ cũng không ngờ Hoàng Phủ Kiệt sẽ triệu tới, kinh ngạc một lát, sau đó giận tái mặt nói: “Điện hạ, lẽ nào cung nữ bên ngoài không nói với người nường nường đang nghỉ ngơi, ai cũng không gặp?”

“Ta có chuyện quan trọng.” Hoàng Phủ Kiệt đứng thẳng. Đây là lần đầu tiên hắn ưỡn ngực nhìn thẳng Hồng Tụ.

Hồng Tụ vì chưa từng thấy thái độ cường ngạnh này của hắn, cảm thấy rất kinh ngạc, cũng không sao giải thích được.

“Điện hạ, dù người có chuyện trọng yếu gì, phải chờ nường nường tỉnh dậy sẽ nói sau.”

“Hảo. Ta ở chỗ này chờ.” Hoàng Phủ Kiệt cũng không bước ra, trái lại tiến đến trước, tùy ý tìm một chiếc ghế ở trong điện ngồi xuống.

Hồng Tụ cực kỳ kinh ngạc. “Người. . .”

“Thế nào? Bỗng hoàng tử không thể ngồi ở chỗ này?”

Hồng Tụ sắc sảo nhìn hắn một cái, “Điện hạ nếu muốn ngồi ở chỗ này chờ, vậy ngồi ở đây chờ là được rồi.”

Hồng Tụ xoay người đi tới cửa đại điện, cũng sai người dẫn La Lan xuống dưới.

La Lan đang thút thít được hai gã thái giám đỡ lui ra.

Nửa canh giờ qua đi, Hồng Tụ lần thứ hai xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Kiệt.

“Điện hạ, nường nường cho mời.”

Trong điện Thụy hoa.

“Người muốn gặp bản cung có chuyện gì không?” Hiền phi nường nường tỉ mỉ tô lại móng tay hồng, ngắm nghĩa bàn tay trắng như ngọc, mỹ lệ lạ thường. Đáng tiếc là không có người tán thưởng.

Hồng Tụ đứng ở một bên hầu hạ.

Hoàng Phủ Kiệt đứng ở trước mặt mẫu thân hắn, ngữ điệu bình tĩnh:

“Nường, hài nhi muốn thỉnh ngoại công dạy hài nhi võ nghệ và binh pháp.”

Hiền phi nường nường dựng đứng ngón tay.

“Người nói cái gì?”

“Hài nhi nói muốn thỉnh ngoại công Ngôn tướng quân dạy hài nhi võ nghệ cùng binh pháp. Hài nhi đã hỏi qua, ngoại công ba tháng trước đã gửi giấy báo nói ngày mốt sẽ vào cung gặp nường.”

“Vì sao?” Hiền phi không hề kinh ngạc chuyện làm sao hắn tra ra được ngày Ngôn Tịnh vào cung, chỉ buông tay, dáng ngồi vẫn như cũ.

“Hài nhi muốn biến cường, muốn bảo hộ bản thân, bảo hộ người.”

Ha! Bảo hộ ta?

Một lúc lâu, Hiền phi chậm rãi quay người, đối mặt với hài tử của mình.

Xấu, thực sự xấu.

Nếu như hắc không phải hài tử của mình, ngay cả thân cận nàng cũng không muốn.

Bao nhiêu lâu nàng không có hảo hảo nhìn hài tử này?

Hài tử luôn sợ bóng sợ gió kia đang nói với nàng cái gì?

“Nương, hài nhi trước đây không hiểu chuyện, không hiểu được nhi vinh mẫu diệc vinh, nhi tổn mẫu diệc tổn (con giỏi mẹ được nhờ, con hư mẹ bất hạnh). Hài nhi trước đây vẫn tự ti bản thân lớn lên xấu xí, chỉ biết xót xa cho bản thân, không có chí tiến thủ, uống phí nương giáo dục khổ tâm.”

“Khổ tâm?” Hiền phi kinh ngạc cười khê nói, nàng thật muốn xem sữu tử rốt cuộc muốn nói gì.

“Vâng. Sách thánh hiền nói : trời muốn con người tâm khổ để rèn luyện ý chí, lao khổ để rèn luyện gân cốt, đói khổ để rèn luyện thân thể, sống khổ cùng để luyện tâm nhẫn, sau này mới có thể làm nên nghiệp lớn. Lúc hài nhi đọc đến đây, mới hiểu được mẫu thân cho tới nay đã khổ tâm không ít.”

“Nay hài nhi hoàn toàn tỉnh ngộ. Ngày thường những kẻ ngoài kia nói nương thấp hèn, âm thầm cười nhạo nương sinh ra sữu tử, không thêm nhìn sữu tử cũng là vì hài nhi khiến địa vị nương thấp đi. Tương lai một ngày nào đó hài nhi sẽ để nương làm mẫu nghi thiên hạ. . .”

“Câm miệng!”

Hoàng Phủ Kiệt lập tức ngậm miệng.

Nguyên lai ta đối hắc chẳng buồn quan tâm, để người khác khi dễ hắc thực ra là đang bồi dưỡng hắc?

Nguyên lai tất cả những việc ta làm tính đến nay chính là để được nghe hắc nói những lời ấy?

Mẫu nghi thiên hạ? Mẫu nghi thiên hạ thống lĩnh hậu cung! Ha ha ha!

Thật vậy chẳng? Thật vậy chẳng? Ta thực sự sẽ có một ngày này ?!

Đúng, nàng đã mộng, đã cách giấc mộng này không xa. Nhưng chỉ vì nàng sinh hạ sữu nhi tử mà bị hoàng đế xa lánh, đỉnh quyền lực ngày càng xa vời tầm tay.

Nguyên do nàng sinh hạ một sữu nhi tử mà những ân ái, thề non hẹn biển, ca ngợi trước kia, tất cả không bao giờ quay trở lại.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà lão thiên gia đối với nàng như vậy?

Dựa vào cái gì các nữ nhân khác tới cười nhạo nàng?

Dựa vào cái gì mà chỗ nàng an vị không phải bảo tọa hoàng hậu!

“Người biết bản thân đang nói gì không?”

“Hài nhi biết.” Hoàng Phủ Kiệt nắm chặt tay, trấn tĩnh nói.

“Lời này người còn nói với ai nữa?”

“Không có. Hài nhi chỉ có nương, ngoại trừ nương, không còn ai muốn nghe hài nhi nói.” Hoàng Phủ Kiệt chậm rãi quỳ xuống trước mặt Hiền phi.

“Nương, hài nhi ngu muội, còn thỉnh nương chỉ giáo nhiều.”

Hiền phi nhìn sữu tử, lần đầu tiên nàng nghĩ hài tử này đích thực là con của nàng và Hoàng Phủ Thảng.

“Bản cung vẫn nhớ, người bình thường bị các huynh đệ khi dễ đúng không?”

“Vâng.”

“Cao Tân và Đông Mai chết như thế nào?” Hiền phi đột nhiên hỏi.

“Hài nhi đêm đó nhìn thấy bọn chúng uống say, càn quấy một lúc rồi cả hai nằm sấp trên bàn ngủ. Hài nhi nghĩ đó là một cơ hội ngàn năm có một, liền mang tất cả đầu thắp trong viện tưới lên người bọn chúng, lên bàn, sau đó châm lửa.”

Hoàng Phủ Kiệt mười tuổi đang kể lại chuyện hấn giết hai thị nô nhưng một điểm thất kinh cũng không có. Thậm chí ngay cả đối mặt với mẫu thân hấn vô hình trung sự căng thẳng đã biến mất. Hấn thậm chí còn mỉm cười ẩn ý nói ra bốn chữ cuối.

Hồng Tụ ngẩng phắt lên nhìn Hiền phi.

Các nàng lúc đó có hoài nghi, nhưng chưa từng nghĩ là do Hoàng Phủ Kiệt tuổi còn nhỏ đã hạ thủ.

Cái này gọi là gì? Mẫu tử tri âm?

Hồng Tụ không đánh giá cao Hiền phi đến vậy. Hiền phi nhìn biểu hiện của nhi tử hôm nay tự nghĩ rằng nước chảy rồi có ngày đá sẽ mòn, e rằng Hoàng Phủ Kiệt ngoài mặt nhu nhược nhưng bên trong đã sớm có động thái, chỉ là nàng không phát hiện ra. Hơn nữa Cao Tân và Đông Mai từng là thị nô của hấn, đối với hấn bất hảo, cái chết rất ly kỳ.

Lúc đó thật không ngờ Hoàng Phủ Kiệt có đủ can đảm lấn tâm kế, cho nên mới không giải thích được cái chết của hai kẻ thị nô kia. Hôm nay nghe nhi tử nói muốn được ngoại công dạy dỗ, nàng cũng chỉ là tùy ý hỏi. Không ngờ...

Hiền phi cùng Hồng Tụ trầm mặc nửa ngày.

Các nàng bỏ mặc hài tử này rất lâu liệu có sai lầm không?

Các nàng nghĩ hài tử này dần dần gỗ mục bất khả điều (gỗ mục không thể chạm khắc), các nàng tin vào cảm giác của mình có đúng không? Nhìn hấn lớn lên xấu xí như vậy, liền cho rằng hấn không có chỗ nào thông minh hơn người.

Các nàng liệu có bị cừu hận che mờ mắt ?

Hài tử này nhu nhược, sợ phiền phức, thật ra là do hấn giả bộ ?

Hoàng Phủ Kiệt nếu như biết suy nghĩ trong lòng mẫu thân hấn lúc này, hấn có thể sẽ...

Hấn chỉ là một hài tử nhỏ, không ai quan ái, không ai làm chỗ dựa. Từ khi sinh ra đã bị mẫu thân cùng cung nữ thân cận nàng đày đoạ, ngay cả cung nô cũng khi dễ hấn chứ đừng nói đến các huynh đệ. Hoàn cảnh ấy đã hủy hoại hấn, một tiểu hài tử xấu xí như thế nào lại có thể không sợ, không nhu nhược?

Ai mới là chỗ dựa vững chắc cho tiểu hài tử? Ai không khi dễ hấn, lúc hấn khổ sở thương tâm sẽ an ủi hấn, khích lệ hấn, khiến hấn cảm thấy an tâm?

Tiểu hài tử ngày hôm nay đi tới trước mặt mẫu thân hấn, cường liệt biểu thị bản thân muốn biến cường không chỉ vì hấn đã bị đối xử bất công, còn bởi vì hấn kỳ vọng. Hấn đã được khích lệ, được ban cho một cơ hội.

Bởi vì có một người đã hy vọng, cầu mong hấn trở thành người đáng trọng nên lúc này đây hấn mới có thể phấn đấu hùng cường, không thể chịu thêm sỉ nhục nào nữa cho đến khi hấn mười lăm, mười sáu tuổi.

Tiểu hài tử chưa từng được ai yêu mến, tôn trọng. Mười năm hấn sống cảm nhận được tất cả mọi người đều chán ghét, bài xích hấn. Mà từ chán ghét và bài xích đã trở thành khi dễ, sớm bóp gãy tâm hồn yếu đuối của tiểu hài tử.

Tâm tư méo mó, tiểu hài tử không biết cách bảo vệ bản thân, cũng không nghĩ đến việc bảo vệ mình, dù sao hấn còn quá nhỏ. Vì thế nên hấn chỉ có thể nhất nhất kiềm chế nhẫn nại cho đến khi không thể nhịn được nữa mới đem phát tiết một chút trong chốc lát.

Sau đó một ngày, có một người xuất hiện ở trước mặt hấn. Hấn được ném tư vị bảo bọc, được thương yêu, được quan tâm.

Trong ánh mắt người đó nhìn hấn, có kinh ngạc nhưng không có sợ, có thương hại nhưng không hề chán ghét. Dần dần, phần thương hại biến thành quý mến, đối với hấn cưng chiều, thương yêu.

Người kia tự cách rành rành hèn mọn như thế nhưng y lại nói với hấn hai điều : một là y sẽ bảo vệ hấn, hai là sẽ dạy hấn cách bảo vệ bản thân. Thế nhưng y không có địa vị lẫn quyền thế, chỉ vì bảo vệ hấn mà y

vô pháp bảo vệ chính mình. Còn nữa, người kia...biết nói thế nào nhỉ, bên ngoài hiền lành nhưng bên trong chứa một bầu nhiệt huyết ?

Vì vậy hần nghĩ, hần phải mạnh mẽ hơn, như thế mới không làm con người nhiệt huyết sôi trào ấy lại bị tổn hại vì bảo vệ cho hần.

Hần phải biến cường. Vì chính hần, cũng vì người kia!

Hiền phi tâm tình sung sướng hiếm có khê đứng lên.

Nghe được chính nhi tử mình sinh ra mới chín tuổi đã sát hại hai người trưởng thành, chẳng những không cảm thấy sai trái, chẳng những không cảm thấy không nên, nàng thậm chí còn cho rằng người như vậy mới giống con trai của nàng.

“Cao Tân, Đông Mai thân là cung nô lại không biết hảo hầu hạ điện hạ, càng lừa trên gạt dưới, ở trong cung làm việc cầu thả, quả thực đáng chết.” Hiền phi ra hiệu cho Hồng Tụ châm trà.

“Nhưng việc xảy ra ngoài điện hôm nay là sao?” Hiền phi sắc mặt lấy lại vẻ nghiêm khắc. Đúng là nhi tử trở nên có tiền đồ, thế nhưng nàng sẽ không cho phép hần chạm đến uy nghiêm của nàng.

Hoàng Phủ Kiệt quỳ trên mặt đất, chấp tay hành lễ nói: “Nương, hài nhi chỉ tìm cơ hội giáo huấn kẻ không biết thẹn, một cung nô vọng tưởng trèo cao mà thôi.”

“Có ý gì?” Hiền phi tiếp nhận chén trà.

Hoàng Phủ Kiệt trong đầu suy xét những điều cần nói, hần đang chờ lúc hảo để nói ra thâm ý của mình.

“Hai ngày trước, hài nhi từ Thái học viện trở về. Trên đường đi ra khỏi viện thấy phía trước phụ hoàng và Lục hoàng tử đang chơi đùa, các cung nô theo xa xa. Hài nhi sợ làm kinh động phụ hoàng, không dám lộ diện, liền nấp sau một thân cây chờ phụ hoàng và Lục hoàng đệ đi khỏi. Đúng lúc đó, quả cầu bằng ngọc trong tay Lục hoàng đệ rơi xuống lan can, hài nhi vốn định ra mặt tìm hộ, nhưng thấy. . .”

“Nói tiếp.” Hiền phi nương nương khước mắt khê nhếch lên.

“Hài nhi thấy cung nữ La Lan hầu hạ ở điện mẫu thân chẳng biết từ nơi nào đi ra, nhanh nhẹn nhặt lên quả cầu ngọc, hướng phụ hoàng quỳ xuống. Khi đó La Lan trang phục khác với bình thường, có vẻ kiêu diễm hơn. Hài nhi nhất thời không nhận ra, ngày hôm nay nhìn thấy nàng đứng canh ở bên ngoài cửa điện của mẫu thân, mới nhớ tới ngày đó kẻ hướng phụ hoàng quyến rũ chính là nữ tử La Lan này. Hài nhi bỗng thấy tức giận nên. . .” Hoàng Phủ Kiệt vung nắm tay, biểu thị phẫn nộ.

“Choang!”

Chén trà bị dãn xuống bàn, lập tức vỡ thành nhiều mảnh.

Hiền phi hai mắt bốc hỏa, trong lòng cực hận.

“Nương nương bớt giận.” Hồng Tụ vội vàng quỳ xuống.

Hiền phi hít sâu một hơi, cười lạnh nói: “Hồng Tụ, không ngờ trong điện của bản cung còn có loại người này, đồ đệ tiện không biết tới liêm sỉ! Người hiện tại biết phải làm gì rồi chứ?”

“Nô tỳ hiểu, nương nương đừng phiền muộn, nô tỳ biết phải làm gì để nàng ta an phận”

Gật đầu, Hiền phi vuốt lại tóc, sắc mặt liền thay đổi trở lại vẻ tươi cười hiền lành.

“Kiệt nhi, người trở về đi. Chuyện người muốn thỉnh ngoại công, bản cung sẽ an bài sau.”

“Hài nhi cảm tạ nương, hài nhi xin cáo lui, thỉnh nương hảo hảo nghỉ ngơi.” Hoàng Phủ Kiệt mục đích đã đạt được, vâng lời lui ra.

Sau khi Hoàng Phủ Kiệt rời đi, Hồng Tụ vừa nhặt những mảnh vỡ của chén, vừa nói:

“Chúc mừng nương nương, điện hạ cuối cùng đã thông suốt.” Nàng hần là vui mừng giống nương nương mới đúng, thế nhưng hiện tại trong lòng nàng có cảm giác hoang mang thay nương nương vì điều gì đó.

“Hồng Tụ”. Hiền phi sắc mặt vui mừng. Nàng không phải đã trông chờ điều này sao?

“Có nô tỳ”

“Người giúp bản cung đệ một phong thư cho Ngôn tướng quân.”

“Vâng.”

Tiểu hài tử đi ra tới cửa điện thì toàn bộ cung nô đều lên nhìn hần cười cười.

Mặc kệ đám cung nô cười thầm phản ứng kỳ quái của hần ở sau lưng, nói chung, tâm tình của hần rất tốt, chưa từng tốt như vậy.

Nguyên lai có thể làm như vậy. Đúng, ta là hoàng tử. Ta làm như vậy

không có sai.

Nguyên lai lời nói dối lại hữu dụng như thế. Khó trách Trương Bình bảo làm người không thể nói dối nhưng nếu nói dối có thiện ý thì được phép. Ta giúp y giáo huấn kẻ khi dễ y, đối với y đó là thiện ý, thế nên lời nói dối này xuất phát từ lòng tốt, mà sự thực chứng minh lời nói dối mang thiện ý quả nhiên được phép.

Hai ngày sau, Phiêu Kị đại tướng quân Ngôn Tịnh tiến cung bái kiến Hiền phi.

Ngôn Tịnh nâng chén trà lên thổi nhẹ: “Theo nương nương nói, hài tử này không vô năng như chúng ta từng nghĩ hồi xưa?”

“Phàm là kẻ tầm thường sẽ không cuồng ngôn. Nhưng vẫn còn cần phụ thân đại nhân hao tổn tâm trí.” Hiền phi ngồi ở thượng vị, hơi cung kính khom người.

“Không dám, nương nương đa lễ.”

“Phụ thân, ở đây không có người ngoài. . .”

“Không được. Cẩn thận là trên hết.”

Hiền phi biết phụ thân nàng là một người cực kỳ nghiêm cẩn, cũng không miễn cưỡng nữa.

“Điện hạ đâu?”

“Đang chờ ở bên ngoài.”

Ngôn Tịnh suy nghĩ chốc lát, “Việc này phải bàn bạc kỹ thêm.”

“Phụ thân?”

Ngôn Tịnh giơ tay chặn lại. “Việc này không phải chuyện thường, ta vốn thăm nghĩ bang trợ hần tự lập để bảo vệ mẫu tử các người và Ngôn gia. Nhưng hiện tại người lại nói. . .”

Ngôn Tịnh lắc đầu, nói tiếp: “Cẩn bản chư vị hoàng tử cũng không có coi Tứ điện hạ là đối thủ, hiện tại các hoàng tử còn nhỏ, việc đối kháng cũng không kịch liệt, bất quá thể lực mẫu gia của họ khắp nơi đang âm thầm đấu đá. Nếu như Tứ điện hạ bỗng chốc thay đổi tính nhu nhược, chẳng phải sẽ làm cho người ta cảnh giác?”

“Ý của phụ thân là gì?”

“Phải từ từ.”

“Từ từ? Còn chậm thế nào nữa? Lại còn phải đợi nữa sao?” Hiền phi khẩu khí có điểm cấp thiết, cũng khó trách nàng nóng vội, nàng đã đợi bao nhiêu năm, kìm nén cũng không ít.

“Ta sẽ sai người tiến cung phụ trách giáo dục hần. Hần hiện có mấy người hầu hạ bên cạnh?”

Hiền phi dừng một chút, đáp: “Có một người.”

“Một người?” Ngôn Tịnh kinh ngạc, nhưng một lát sau liền khôi phục vẻ tự nhiên “Có thể tin được không?”

“Cái này. . .”

Thấy Hiền phi đáp không được, Hồng Tự hầu hạ bên cạnh bèn nhẹ giọng trả lời: “Có thể tin được. Hài tử đó tên Trương Bình, tiến cung được một năm, nô tỳ an bài y đi hầu hạ điện hạ. Sau do y đắc tội với Đại

điện hạ, bị đưa đến Nội thị xử trí, sau khi trở về tuy có điểm ngây ngô nhưng hàng ngày hầu hạ không có vấn đề gì.”

“Ân. Người đã nói tin được, vậy thì không có vấn đề gì. Nhưng vẫn phải cẩn thận là hơn, người tốt nhất tìm cách điều tra xem thử y xuất thân từ đâu, lão phu cũng sẽ đi nghiệm chứng một phen.”

“Vâng, nô tỳ đã biết.”

“Người bên cạnh hầu hạ khá ít, muốn an bài kẻ khác đến bên cạnh rất dễ. Bất quá vấn đề là làm thế nào đưa người vào cung, lại không để kẻ khác nghi ngờ”. Ngôn Tịnh xoa xoa râu mép, rơi vào trầm tư.

“Phụ thân, việc này để sau khi trở về phủ người từ từ nghĩ. Người có thể nói cho nhi tử biết ngoại trừ an bài người đến dạy dỗ hầu, những cái khác có dự định gì không?”

“Nương nường, việc này tuyệt đối không thể gấp gáp. Nhất là bình thường lời nói và việc làm càng phải cẩn trọng. Chờ tứ điện hạ đủ mười lăm tuổi được phép xuất cung, khi đó. . .”

“Khi đó an bài cũng đã đã muộn!” Hiền phi tức giận, nghĩ phụ thân nàng không toàn tâm toàn ý muốn giúp nàng. “Phụ thân, người muốn duy trì thể trung lập đến bao giờ? Nếu như người không có một nữ nhi làm nhất phẩm phi tử ở trong cung, nếu nữ nhi không sinh cho người một ngoại tôn, chuyện này còn có thể không vội. Thế nhưng. . .”

“Nương nường không cần nhiều lời. Cựu thần trong lòng cũng minh bạch lợi hại thiệt hơn.”

“Phụ thân, nữ nhi đều không phải trách cứ người, người không nên tức giận.”

Ngôn Tịnh lắc đầu, đối với tính tình bảo bối nữ nhi của ngài phi thường có thể lý giải.

“Ta chưa từng nói không giúp hầu, nhưng giúp hầu trở thành một hoàng tử trung lập. Đó là hai việc hoàn toàn khác nhau! Huống chi chín năm qua chúng ta không làm bất luận điều gì chuẩn bị, hiện tại bắt đầu đã có điểm muộn. Không nói đến tương lai có thể thành công hay không, người có thể quên đi tướng mạo hầu, bệ hạ có thể thay đổi ấn tượng với hầu? Người có hay không nghĩ tới, không có bệ hạ ủng hộ, chúng ta muốn thành sự có bao nhiêu trắc trở? Cái giá phải trả cho nỗ lực là bao nhiêu?”

Hiền phi im lặng.

“Sở dĩ hiện tại quan trọng nhất cần phải làm là bồi dưỡng hầu, cái khác tạm thời không bàn đến. Chỉ có đợi thời cơ.”

“Ta phải đợi bao lâu?” Hiền phi tuy đáng tươi cười nhưng cũng có điểm thê lương.

“Người phải có kiên trì, tiếp tục giấu tài, cũng phải đối đãi với điện hạ như trước, chớ chống lại chính diện các hoàng tử.”

“Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi.” Hồng Tụ tiếp lời nói.

“Đúng. Nếu như điện hạ hiểu được liêm kỳ phong mang (phải giấu đi móng vuốt), chư vị hoàng tử chỉ cần thấy lão phu đứng sau cũng sẽ không tùy tiện động vào hầu. Đợi đến khi xuất cung, được phong vương bên ngoài, đến lúc đó tự bảo vệ mình nhất định không thành vấn đề.”

“Ta đây thì sao? Ta sẽ tiếp tục ở chỗ này đến rửa nát? Chờ nhi tử kẻ khác đứng đầu thiên hạ, chờ nữ nhân khác trở thành Hoàng thái hậu mà ta vẫn như xưa, mỗi lần gặp nữ nhân đó phải cúi đầu xưng thần với nàng ta?”

“Phượng Chi!” Ngôn đại tướng quân thở dài “Ta biết người đã chịu ủy khuất.”

“Phụ thân!” Hiền phi lệ rơi đầy mặt.

Hoàng Phủ Kiệt đợi nửa ngày không thấy mẫu thân hầu truyền vào.

Mãi cho đến lúc gần đến bữa trưa mới thấy Hồng Tụ đi ra.

Hoàng Phủ Kiệt ra mắt ngoại công, lần đầu tiên hấn chính thức bá kiến, khó tránh khỏi có chút khấn trương.

Ngôn Tịnh cũng lần đầu tiên tử mĩ đem hấn nhìn một lượt từ đầu tới chân.

Bữa trưa, không ai nói gì.

Ăn cơm xong, Ngôn Tịnh cáo từ.

Hoàng Phủ Kiệt hướng đôi mắt trông mong nhìn phía ông.

Ngôn Tịnh trước khi đi chỉ nói với hấn một câu: Lấy nhược bác cường, tự giải quyết cho tốt.

Hoàng Phủ Kiệt sau khi trở về hỏi Trương Bình những lời ấy có ý gì.

Trương Bình thuận miệng đáp: là bảo ngươi tiếp tục giả ngốc tử.

Hoàng Phủ Kiệt trầm tư.

Trương Bình vỗ vỗ tiểu hài tử, cười nói: “Đừng nghĩ nhiều, bảo toàn sinh mệnh quan trọng nhất. Chuyện khác để nương và ngoại công thay ngươi an bài. Có muốn chơi bắn cung không?” Nói rồi móc ra chiếc cung nhỏ từ trong ngực, đưa đưa trước mặt hấn.

“Muốn!” Tiểu hài tử lập tức nhào tới, tay cướp được thì lật qua lật lại nhìn một chút, không do dự kẹp chiếc đuũa làm tiễn bắn.

“Vút!” Chiếc đuũa bắn tới chỗ cửa sổ.

Trương Bình rất kinh ngạc. “Tiểu tử ngươi nói không chừng là thiên tài bắn cung!” Dĩ nhiên có thể dùng cung bắn đuũa đi, tuy rằng không xa, nhưng nếu tay buông lỏng thì sẽ rơi xuống đất.

Tiểu hài tử được khích lệ, vui vẻ bắn thêm đuũa nữa.

Đáng tiếc lần này trực chỉ mặt đất thẳng tiến.

Trương Bình nhặt hai chiếc đuũa về, an ủi hấn: ngựa có lúc sẩy móng, người có lúc lỡ tay là chuyện thường.

Tiểu hài tử không phục, tiếp tục giương cung.

Trương Bình cười lộ hàm răng trắng, lúc này mới giống một tiểu hài tử bình thường nha. Làm nũng người lớn một chút chẳng khiến tiểu hài tử hư hỏng. Chơi mê muội, thỉnh thoảng phát sinh một ý nghĩ kỳ lạ kèm theo lời nói hào sảng, đấy mới là sống đúng với tuổi hài tử. Chỉ ít tiểu hài tử nhà bọn họ đều lớn lên như thế.

Lúc này trong lòng Trương Bình hoàn toàn không nghĩ đến lời thề với tiểu hài tử, chỉ cầu Hoàng Phủ Kiệt tương lai có thể xuất cung làm Vương gia bình thường, thuận tiện ban cho y một chức tổng quản vương phủ bình bình là được. Bất quá mục tiêu cuối cùng vẫn như cũ không mất, tiêu chuẩn chỉ cao hơn một điểm so với dự định, động lực làm việc cũng lớn a.

Mà tiểu hài tử lại vững vàng nhớ kỹ lời Trương Bình nói: không muốn bị người khác khi dễ, phải làm người đệ nhất thiên hạ! Nhưng trước tiên, hấn cần học giả ngốc tử thế nào, đồng thời tìm cách bảo vệ một cái mạng nhỏ, đương nhiên cả mạng Trương Bình nữa.

Rất nhanh Hoàng Phủ Kiệt đã nghiệm ra tầm quan trọng của việc giả ngốc.

Hôm nay tại Thái học viện, đang giảng bài thì Chu Lễ tiên sinh hỏi mọi người một vấn đề khó hiểu “Mẽ từ nơi nào đến?”.

Hoàng Phủ Kiệt nghĩ mình trả lời rất tốt nhưng tiên sinh cũng không có biểu dương hấn, chỉ biểu dương Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử. Hoàng Phủ Kiệt cũng chẳng hề ủy khuất, bởi vì hấn đã quen với việc tiên sinh làm lơ mình. Hấn thậm chí có điểm hối hận không nên đem suy nghĩ trong lòng hấn nói ra.

Quả nhiên sau đó đến giờ nghỉ ngơi buổi trưa thì Đại hoàng tử đặc biệt điếu đến trước mặt hấn.

“Tứ đệ hôm nay hiểu biết chính xác, hoàng huynh bội phục. Nghe nói ngày hôm trước trên đường phụ hoàng hồi cung đệ đã quỳ xuống cầu phụ hoàng thỉnh Dương đô úy dạy võ cho mình đúng không?”

Trương Bình nói đúng thật, cái này gọi là vách có tai, mà Dương đô úy vừa vặn có quan hệ với Ngũ hoàng tử.

Ai hiểu biết cũng sẽ nói giữa các hoàng tử, ngoại trừ sừu hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt ra, người tối không có khả năng kế vị chính là Ngũ điện hạ. Một là bởi vì mẫu thân hần vốn xuất thân cung nữ, sinh được hoàng tử mới sắc phong làm Chiêu Dung. Hai cũng là vì vị nương nương này không có chỗ dựa vững chắc, chỉ có một vị huynh trưởng ở trong cung đảm nhiệm chức đô úy, là thủ lĩnh kỵ binh cấm vệ quân dũng mãnh.

“Đại hoàng huynh, thái y nói ta thân thể nhược, muốn ta tập võ cường thân, nương liền bắt ta đi cầu hoàng thượng xin cho ngu đệ chút phúc khí, cầu không được cũng là do ngu đệ vận mệnh chỉ có thế. . .” Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu, thanh âm càng nói càng nhỏ, đáp án này ngược lại hần đã sớm chuẩn bị tốt, Hoàng Phủ Kiệt không lo sẽ nói sai.

“Cậu ta sẽ không đồng ý!” Ngũ hoàng tử bá đạo nói.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu nhìn về phía Ngũ hoàng tử Hoàng Phủ Lưu, lắp bắp: “Ngũ đệ, ngu.. ngu huynh muốn tập võ cùng đệ.”

“Người cho là theo ta tập võ sẽ không bị đánh có đúng không?” Nhỏ hơn Hoàng Phủ Kiệt một tuổi, Hoàng Phủ Lưu quơ nắm tay lên uy hiếp nói.

Hoàng Phủ Kiệt rụt cổ.

“Phụ hoàng đồng ý không?” Hoàng Phủ Hồn nhìn về phía Hoàng Phủ Kiệt, trong mắt không hề khinh thường, cũng có một tia lo lắng.

“Phụ hoàng nói phải lo quốc sự, bảo ta hướng Đại hoàng huynh học tập nhiều hơn.”

“Ân. Phụ hoàng nói như vậy cũng là muốn tốt cho người.” Hoàng Phủ Hồn trong mắt hiện lên tia vui mừng, phụ hoàng có lẽ đã thiên vị hần hơn lão nhị.

“Ngu đệ biết.”

“Uy, quái nhân, nếu như người ưng thuận sau này để cho ta đánh và người không được đánh trả lại, ta sẽ đi cầu phụ hoàng và cậu cho người cùng học võ với ta.” Hoàng Phủ Lưu sau một hồi đi qua đi lại, đột nhiên đổi giọng.

Hoàng Phủ Hồn hướng hần nhìn một chút, đoán có thể là tâm tính tiểu hài tử, muốn tìm một món đồ chơi không chống đối. Nhưng vẫn là lo lắng, âm thầm đưa mắt nhìn gã thị nô bên cạnh Hoàng Phủ Lưu.

“Sao? A, hảo, hảo hảo.” Người tinh mắt đều có thể nhìn ra Hoàng Phủ Kiệt tịnh không nguyện ý.

Hoàng Phủ Hồn thấy học võ chẳng phải điều bản thân Hoàng Phủ Kiệt mong muốn, không khỏi càng thêm yên tâm.

Trương Bình mang theo thực hạp đi vào lớp học thấy các hoàng tử vây quanh Hoàng Phủ Kiệt, cũng không dám kinh động, khôn khéo đứng ở một góc chờ.

“Tứ đệ, ngày hôm nay trên lớp nghe người nói làm ngu huynh hiểu ra một phen. Không biết là vị hiền sư nào hướng dẫn người a? Có thể dẫn đến giới thiệu giúp nhị ca?” Lão nhị Hoàng Phủ Cẩn cũng bước tới, cười tủm tỉm hỏi thăm.

Hoàng Phủ Kiệt có điểm hoang mang, nếu như nói lão đại là sài lang thì lão nhị sẽ là hồ ly cắn người, đối hai người huynh trưởng, hần luôn luôn vừa hận vừa sợ, hận nhất lão đại, sợ nhất lão nhị.

“Không, không phải hiền sư nào. . .” Không cần sợ, Trương Bình nói không cần sợ bọn họ.

“Là ai a? Bản điện cũng cảm thấy rất hứng thú.” Hoàng Phủ Hồn cũng tra hỏi.

Trương Bình đứng ở phía sau sốt ruột thay hần, nhưng y không thể làm gì.

“Là. . . Ngày hôm trước ta đứng đợi phụ hoàng thì nghe người và một vị đại thần nói chuyện có nhắc tới, vị đại thần kia hình như đang nói tới cái gì tình hình thiên tai. . .” Hoàng Phủ Kiệt giống như tự biết lỡ lời,

hai tay vội che miệng lại.”Ta, ta không phải có ý nghe trộm phụ hoàng nói, ta chỉ là trong lúc vô tình nghe được, ta, ta. . .”

“Nguyên lai là phụ hoàng. Phụ hoàng anh minh.” Nhị hoàng tử đi trước Đại hoàng tử một bước, chấp tay về phía đông, mỉm cười.

Đại hoàng tử hừ lạnh một tiếng, “Phụ hoàng thì sao? Lời người nói có bao giờ sai!”

Hoàng Phủ Hồn bực bội vì bản thân chậm hơn Hoàng Phủ Cần, vừa lúc thấy Trương Bình trốn ở một góc không dám tiến đến liền mắng:

“Tên đàn kia! Lúc nào rồi mà còn không đem cơm trưa đến! Muốn cho điện hạ nhà ngươi đói bụng chết hay sao!”

“Dạ, dạ.” Trương Bình bị quát lớn, ngay lập đi về phía trước, kết quả đi quá nhanh đụng vào cạnh bàn, y đau đớn la thảm một tiếng, bùm xương hông tiến đến chỗ Hoàng Phủ Kiệt.

“Tên đàn độn, một điểm cũng không dùng được!”

“Dạ, dạ.” Trương Bình khom thắt lưng, vẻ mặt sợ hãi.

Những người hầu khác nghe Đại hoàng tử quát lớn Trương Bình, cũng nhanh chóng tiến lại, chuẩn bị cơm trưa và nước uống.

Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu, đáy mắt hiện lên một tia oán độc quang mang.

9. Chương 9

Hiền phi cố ý hạ mình tự đi thăm hỏi mẫu thân của Ngũ hoàng tử – Dương Chiêu Dung, hai nữ nhân không biết lúc đó đã có thỏa thuận gì.

Mà Thăng đế trong lòng có lẽ thực sự cảm thấy đối với Hoàng Phủ Kiệt có điều thua thiệt. Nói chung, Hoàng Phủ Kiệt rốt cuộc đã được đền bù theo mong muốn, bắt đầu cùng Ngũ hoàng tử theo Dương đô úy tập võ, rèn luyện cơ thể.

Nửa tháng sau, trong tiểu viện của Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt nghênh đón tân thị phó.

Là hai cung nữ, cộng thêm hai lão bộc có tuổi.

Như vậy biến động xảy ra tại hoàng cung phi thường lặng lẽ, căn bản bình thường sẽ không có ai để ý chuyện này.

Hai lão bộc nghe nói từng làm việc tại Hoán y ti suốt nửa đời người, trước đó hình như hầu hạ một vị phi tử bị biếm lãnh cung. Vừa lúc Hiền phi muốn tìm hai người biết rõ quy củ trong cung, lại thận trọng để hầu hạ Tứ hoàng tử, người ở Nội cung ti liền đem hai lão nô tiến cử với Hiền phi.

Hai cung nữ còn lại là tú nữ mới tuyển tiến cung năm ngày trước, vừa đúng lúc hai cung nữ ở Thụy hoa cung là Đông Mai và La Lan bất ngờ bị trộm đạo giết chết. Hai cung nữ mới tới bởi vì đắc tội với mama giáo tập nên bị ném vào trong sổ cung nữ bổ sung đến Thụy hoa cung.

Hiền phi nhìn họ một chút, tùy ý lệnh bốn thị nô đi hầu hạ Tứ hoàng tử, bảo Hồng Tụ đưa người đến viện của Hoàng Phủ Kiệt.

Vừa bước vào tiểu viện, biểu tình Hồng Tụ liền cải biến, vén áo thi lễ rất kính trọng với hai lão nô.

“Hồng Tụ ra mắt hai vị đại sư phụ.”

Lão thái giám và bà cung nữ nhận thi lễ, lão thái giám không nói gì nhưng bà cung nữ trái lại mỉm cười một chút, “Hồng Tụ cô nương quá khách khí, cô nương bên cạnh nương nương là ngũ phẩm nữ quan, bà

già này hẳn phải bái kiến cô nương trước mới đúng. Hơn nữa đề phòng vạn nhất, từ nay về sau Hồng Tụ cô nương cứ kêu hai người lão nô là Triệu công công và Dương mama là được rồi.”

“Vãn bối không dám.”

Hồng Tụ lần thứ hai vén áo thi lễ, trên mặt biểu tình cung kính mà trong lòng chẳng hề có ý phản đối. Trước đây tại phủ tướng quân, nàng tôn xưng bọn họ một tiếng đại sư phụ, nhị sư phụ, nhưng sau khi nàng tiến cung, bọn họ chỉ là người của tướng quân, luận thân phận nàng so với họ cao hơn một bậc. Nàng hành lễ như vậy cũng chỉ là làm cho đẹp mặt mà thôi.

Lão thái giám và bà cung nữ là người như thế nào? Hồng Tụ tuy lợi hại nhưng vẫn chỉ là một nữ nhân còn trẻ chưa trải hết sự đời, dù biểu tình trên mặt có che dấu tốt đến đâu cũng chẳng thể giấu nổi con mắt sắc sảo của hai người từng trải kia.

Chỉ là hai lão nhân ấy cũng không thất lễ đến mức nói toạc ra. Bọn họ khác với Hồng Tụ, họ từng bán mình làm nô cho Ngôn gia, từng chịu ân huệ của Ngôn Tịnh, lại được Ngôn Tịnh khẩn cầu mới vào Ngôn phủ bảo hộ cho ông ta, đồng thời cũng làm người dạy dỗ các gia tướng của Ngôn phủ. Bây giờ để đáp trả ân tình, bọn họ tiếp nhận lời cầu của Ngôn Tịnh, mạo danh thế thân nhập cung giúp đỡ ngoại tôn ông ta – Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt, thời hạn là năm năm.

Nếu như Hoàng Phủ Kiệt tuổi nhỏ dễ bảo, bọn họ sẽ tự nhiên ái mộ truyền dạy; nếu như Hoàng Phủ Kiệt vừa không xây nên tường (ý nói vô dụng), bọn họ phải phụ trách bảo hộ Hoàng Phủ Kiệt an toàn. Lúc Hoàng Phủ Kiệt xuất cung lập phủ họ cũng sẽ rời đi. Năm năm sau, bọn họ hoàn trả hết ân tình sẽ được tự do.

Sở dĩ họ không để trong lòng thái độ của Hồng Tụ vì đối với họ mà nói, nghiền chết một người như Hồng Tụ dễ như nghiền tử một con kiến. Ai nói họ sẽ tức giận vì một con kiến?

Hồng Tụ bái hai vị lão nhân xong quay sang mỉm cười với hai cung nữ. Lần này không đợi Hồng Tụ mở miệng, hai cung nữ nhất tề cúi người vấn chào.

“Tiểu muội Thanh Vân, tiểu muội Bạch Liên ra mắt Hồng Tụ tỷ tỷ.”

“Hai vị tiểu muội mau mau đứng lên, sau này Tứ điện hạ và hai vị đại sư phụ đều phiên hai vị muội muội chiếu cố. Tứ điện hạ đã có một thái giám hầu hạ, các muội muội chỉ cần chiếu cố hai vị đại sư phụ hảo là được.” Hồng Tụ đặc biệt làm trò trước mặt hai lão nhân, phân phó hai cung nữ.

“Phải rồi Hồng Tụ tỷ tỷ, tứ điện hạ không có ở phủ sao?” Hai cung nữ cùng hỏi. Cung nữ tuổi nhỏ nhất Thanh Vân, khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi đáng đáp có vẻ hoạt bát hơn so với Bạch Liên.

“Điện hạ hiện đang ở chỗ Dương đô úy tập võ với Ngũ hoàng tử, khoảng chừng hơn nửa canh giờ nữa mới về. Triệu công công, Dương mama, hai vị muội muội, đây là nơi ở về sau của mọi người, nếu như thiếu cái gì thì xin trực tiếp nói cho Hồng Tụ biết.”

Lúc này, ở Vũ thần viện chỗ Ngũ hoàng tử tập võ đã qua gần nửa canh giờ.

Như mọi ngày, Ngũ hoàng tử Hoàng Phủ Lưu sau khi thấy Dương đô úy ly khai liền chạy đến đấu võ với Hoàng Phủ Kiệt. Hoàng Phủ Kiệt kinh qua hơn nửa năm tập võ rèn luyện cũng không còn yếu đuối như trước đây. Nhưng mỗi lần sắp thắng, thị nô của Hoàng Phủ Lưu là Lữ Vĩ sẽ ngáng chân hắn, nếu không dùng chân ngáng trở thì sẽ giả bộ đau nhưng cố ý giữ cho Hoàng Phủ Lưu thừa cơ ra tay.

Lữ Vĩ là người trưởng thành, lại cùng Hoàng Phủ Lưu tập chút võ nghệ, tuy rằng chỉ là một thời gian ngắn nhưng cũng đủ khiến Hoàng Phủ Kiệt nể mặt vị đẳng tậ cùng.

Lập đi lập lại, chỉ cần Dương đô úy ly khai, đôi chủ tớ cứ như vậy liên hợp lại khi nhục hắn.

Trương Bình muốn bấm báo lên trên, nhưng mỗi lần muốn cáo trạng đều bị đôi chủ tớ ác nhân tố cáo trước, làm hại y bị Dương đô úy hai lần trượng côn, nói nếu như còn làm ảnh hưởng đến việc tập võ của hoàng tử thì sẽ không cho y đến Vũ thần viện nữa.

Bất đắc dĩ Trương Bình chỉ có thể đứng nhìn, trừ phi đôi chủ tớ ra tay quá mức còn lại y không dám nhúng tay vào. Nếu không đến một ngày bị cách ly Vũ thần viện, không có thị nô ở bên hầu hạ, đôi chủ tớ càng khi dễ Hoàng Phủ Kiệt nhiều hơn. Buồn bực đến mức thiếu chút nữa y lao vào đánh Lữ Vĩ rách bươm như bao tải, nếu không phải là lo lắng chuyện sau này, y thực sự rất muốn làm thế. Cho nên hiện tại y chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Hoàng Phủ Kiệt lần thứ hai bị Lữ Vĩ đẩy té, Hoàng Phủ Lưu xông lên ngồi đè lên người hắn.

Bây giờ phải dựa vào chính người, Trương Bình âm thầm mong Hoàng Phủ Kiệt nỗ lực lên.

Hoàng Phủ Kiệt liều mạng giãy dụa muốn hất Ngũ hoàng tử đang cười trên người hắn xuống.

“Tuyệt a! Điện hạ, chiêu sức nặng ngàn cân này của ngài phi thường tuyệt, quả thực hay tuyệt không thể tả. Nếu Dương đô úy có nhìn thấy cũng sẽ gơ ngón tay cái tán thưởng ngài.” Lữ Vĩ đứng bên cạnh tăng tốc.

“Ha ha, Lữ Vĩ, người xem hắn có giống con rùa lớn? Liều mạng trở mình a trở mình, bất quá cũng không lật người lại được.” Ngũ hoàng tử hài lòng cười nói, giờ kiểm soát trong tay lên đâm vào tay Hoàng Phủ Kiệt.

“Ha ha, điện hạ, nô tài cũng không dám nói lung tung. Ngài nói cái gì thì là cái đó”. Lữ Vĩ che miệng cười hắc hắc.

Trương Bình cố gắng nhẫn nại, nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Kiệt, âm thầm khuyến khích hắn, cố gắng lên! Cố gắng lên!

Hoàng Phủ Kiệt ngó chăm chú Trương Bình một cái, phát hiện ra trong mắt y ngập tràn lo lắng sốt ruột, còn có phần nộ. Cúi đầu, nam hài run cánh tay chống đỡ nửa người trên, đột nhiên dồn sức vào chân đem Hoàng Phủ Lưu hất xuống.

Hoàng Phủ Lưu bị bất ngờ, chân ngã đập trên đất, miệng ngoác ra khóc. Lữ Vĩ cả kinh, vội vã tiến đến nâng Hoàng Phủ Lưu dậy.

“Điện hạ, ngài có bị làm sao không? Để nô tài xem ngài bị thương chỗ nào?”

Gã quay sang Hoàng Phủ Kiệt oán giận nói: “Tứ điện hạ, ngài là huynh trưởng sao lại mạnh tay với điện hạ? Điện hạ tôn quý, nếu như bị thương chỗ nào thì lấy ai gánh chịu?”

Ngũ điện hạ nhà người tôn quý bộ Tứ điện hạ chúng ta không tôn quý chắc? Trương Bình tuy tức giận đi tới nâng Hoàng Phủ Kiệt dậy, nhưng không hề mở miệng nói. Họa là từ miệng mà ra, y đã minh bạch đạo lý này.

“Lữ Vĩ, Lữ Vĩ, giúp ta đánh hắn! Đau quá! Đau quá! Đau chết mất! Ô ô!” Ngũ điện hạ thương thế không có nghiêm trọng, đầu gối chỉ bị sưng đỏ, ngay cả xước da cũng không nhưng lại khóc lóc như thể bị chặt đứt chân.

Trái lại, trên người, trên tay Hoàng Phủ Kiệt đều có vết thương, trên lưng cũng có vết tích bầm tím. Trương Bình yêu thương dẫn Hoàng Phủ Kiệt sang một bên, lấy túi nước dội lên giúp hắn rửa sạch vết thương. Muốn băng bó cho hắn thì Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu cự tuyệt. Hiện tại có hảo băng bó cũng vô dụng, lát nữa hắn vẫn còn bị khinh nhờn, chịu thương tích thêm lần nữa.

Lữ Vĩ sợ bị trách phạt, cẩn thận đỡ Ngũ điện hạ ngồi xuống ghé đá. Gã không thể đánh hoàng tử, nhưng thân là lục phẩm thái giám gã có thể thị uy với thái giám không có phẩm trật bên cạnh Hoàng Phủ Kiệt.

Lữ Vĩ đi tới chỗ Trương Bình đang tẩy trừ vết thương cho Hoàng Phủ Kiệt, giang tay tát cho y một cái.

“Cầu nô lớn mật, thấy Ngũ điện hạ thụ thương còn không đi gọi thái y!”

Trương Bình bưng mặt, nhỏ giọng nói: “Nô tài phải hầu hạ Tứ điện hạ, không thể ly khai.”

“Tứ điện hạ các người không có thụ thương, ở đây lại chỉ có hai thị nhân chúng ta, ta phải hầu hạ Ngũ điện hạ, người không có việc gì sao không đi? Lẽ nào người cố ý muốn thương thế của Ngũ điện hạ nặng thêm mới chịu đi thỉnh thái y tới?” Lữ Vĩ làm bộ muốn đánh Trương Bình lần nữa.

Người mù hử? Tứ điện hạ trên tay, trên người vết thương lộ lộ như vậy mà người nhìn không thấy! Trương Bình cúi đầu, ép xuống phần nộ.

“Không, không phải. Nô tài lập tức đi ngay.”

“Còn không mau đi !” Lữ Vĩ đá một cước.

Trương Bình bị Lữ Vĩ một cước đạp ngã xuống đất, không dám cãi lại, đứng lên nói với Hoàng Phủ Kiệt: “Điện hạ, nô tài đi thỉnh thái y. Ngài chờ nô tỳ làm xong việc sẽ quay về.”

“Người đi mau! Còn phiền nhiễu cái gì!” Lữ Vĩ rống lên giận dữ, tiếng khóc Ngũ hoàng tử càng lớn hơn.

Hoàng Phủ Kiệt liếc mắt nhìn Lữ Vĩ, quay sang gạt đầu với Trương Bình. Hắn nhìn ra Trương Bình đang phần nộ, thực sự nếu không để y ly khai, không biết y sẽ gây chuyện gì nữa. Hắn cũng không muốn Trương Bình bị Dương đô úy trách phạt.

Trương Bình được phép liền khập khiễng rời đi.

Trương Bình rời đi, thao trường chỉ còn lại ba người, chủ tớ bọn họ và Hoàng Phủ Kiệt. Lữ Vĩ đảo mắt, Dương đô úy mỗi ngày đều để cho bọn họ tập luyện nửa canh giờ, chưa hết thời gian tuyệt không đến. Thời gian lúc này còn khá dư dả.

“Tứ điện hạ, Ngũ điện hạ ta đã thụ thương, không thích hợp làm đối thủ của ngài, ngài xem nô tài thay thế có được không?”

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu, hắn còn chưa kịp nói Lữ Vĩ đề tiện thì bên kia Hoàng Phủ Lưu đã lớn tiếng reo lên: “Đúng! Lữ Vĩ, người giúp ta đánh hắn! Giúp ta báo thù!”

Lữ Vĩ quay đầu lại nhìn nọt cười nói. “Điện hạ, nô tài cũng không dám đánh Tứ điện hạ, nô tài chỉ là thay ngài làm đối thủ cho Tứ điện hạ luyện tập mà thôi.”

“Ta mặc kệ người làm cái gì! Người động thủ nhanh lên một chút cho ta!”

“Vâng. Nếu điện hạ đồng ý, nô tài xin vượt quyền.”

Lữ Vĩ đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Kiệt, ngoài cười nhưng trong không cười, chìa tay ra “Tứ điện hạ, thỉnh ngài ra tay trước.”

Hoàng Phủ Lưu ở một bên trợ uy, trong lòng vui vẻ phi thường. Hai người giao đấu, ai thắng ai thua vừa nhìn đã hiểu ngay, một người trưởng thành hai mươi mấy tuổi, thân thể cường tráng, một người là tiểu hài tử gầy yếu chưa quá mười tuổi.

Hoàng Phủ Lưu chỉ là tiểu hài tử, không nghĩ tới cái gì đề tiện với không đề tiện, chỉ cần làm hắn hả giận là được.

Mà Lữ Vĩ tự biết rõ cái gọi là đề tiện vô sỉ nhưng gã muốn lấy lòng Ngũ điện hạ mong thoát khỏi trách phạt. Gã làm đối thủ của Tứ hoàng tử chỉ cao đến thắt lưng mình.

Hoàng Phủ Kiệt không có cự tuyệt, nói với Lữ Vĩ:

“Người có thể làm đối thủ của ta nhưng người lớn hơn ta, khỏe hơn ta, để công bằng, ta phải xài vũ khí. Người chịu không?”

Lữ Vĩ có chút tự phụ không thèm để mắt tới tiểu hài tử, vui vẻ rộng rãi nói :”Đương nhiên rồi, cứ theo ý ngài”

Hoàng Phủ Kiệt đi tới trước giá để vũ khí, cân nhắc một hồi.

Lữ Vĩ cười thâm trong lòng, người có thể nhắc nổi thương đao ở đó mới là lạ! Hừ, vậy cũng tốt, đến lúc người bị thương ta cũng chỉ có thể nói là do người tự chuốc lấy.

Hoàng Phủ Kiệt vừa ý thanh bối đao trọng lượng lục cân tam lưỡng (63 cân), chuôi đao không dài, ngay cả chuôi đao bên trong cũng không quá hai thước, sống đao lại khá dày. Hoàng Phủ Kiệt rút nó ra, hai tay rắng sức cầm lấy chuôi đao, cách sử dụng y như đàn bà.

Thấy Hoàng Phủ Kiệt chỉ rút đao đã hết sức, Lữ Vĩ càng cười khinh thường. Dù sao cũng là tiểu hài tử, cho rằng có vũ khí thì sẽ thiên hạ vô địch. Để ta xem người có thể vung nó lên hay không!

“Lữ Vĩ, hấn lấy đao, ngươi cũng lấy đao!” Ngũ hoàng tử bên cạnh gào lên.

Lữ Vĩ quay đầu lại, “Điện hạ, không thể được. Nếu như nô tài cầm đao đả thương Tứ điện hạ sẽ không phải chuyện tốt.”

“Thế nhưng. . .”

“Điện hạ không cần lo lắng, nô tài sẽ làm cho ngài hết giận.” Những lời này Lữ Vĩ nói rất nhỏ.

Hoàng Phủ Lưu ngẫm hiểu, cũng len lén nở nụ cười.

Hoàng Phủ Kiệt cuối cùng cũng rút được đao lên, kéo đao đi tới giữa sân.

Lữ Vĩ khom người, nói: “Đắc tội rồi.” Chân liền xuất chiêu đá ngã Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt căn bản không phải đối thủ của Lữ Vĩ, hai ba lần bị Lữ Vĩ đánh ngã. Bối đao cũng rơi xuống bên cạnh hắn.

“Ha ha! Lữ Vĩ ngươi thật lợi hại! Đánh hấn đánh hấn!” Hoàng Phủ Lưu cao hứng bưng bưng, chỉ thiếu phần hoa chân múa tay vui sướng.

Lữ Vĩ đi bước một tới bên Hoàng Phủ Kiệt, nhìn hấn vật lộn muốn bò dậy, cố ý chìa tay đỡ. Chỉ có nâng hấn đứng lên, gã mới có thể chính đại quang minh đánh vị sừ hoàng tử này mà không bị trách mắng.

Vừa nghĩ bản thân đã đánh ngã được một vị hoàng tử, từ đáy lòng Lữ Vĩ khó ức chế nổi niềm hưng phấn tuôn trào. Là do ngươi xui xẻo thôi, ai bảo ngươi thân là hoàng tử nhưng lại bị hoàng đế chán ghét.

“A a a!”

Không ai rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Bởi vì chuyện xảy ra quá nhanh, ngay cả đương sự Lữ Vĩ cũng chỉ khi bàn tay truyền đến kịch liệt đau đớn mới biết ba ngón tay phải của gã đã đứt lìa khỏi thân thể.

Lữ Vĩ phát ra tiếng kêu thảm thiết. Gã không ngờ Hoàng Phủ Kiệt thừa lúc hấn chìa tay kéo dậy liền hươ đao xuống tay phải gã.

Hoàng Phủ Lưu sợ đến ngây người, ngay cả kêu lên sợ hãi cũng quên mất.

Bàn tay Lữ Vĩ máu phun dữ dội, gã kêu to thảm thiết. Vì sao lại như vậy? Vì sao?!

Hoàng Phủ Kiệt âm hiểm cười, thừa dịp Lữ Vĩ mất đề phòng dùng toàn lực hai tay vung đao chém xuống chân Lữ Vĩ.

Lữ Vĩ ngã vật xuống, đầu gối chảy rất nhiều máu. Hoàng Phủ Kiệt chém rất ngọt, khiến gã không thể đứng lên, lăn lộn trên đất kêu thảm thiết.

Hoàng Phủ Lưu run bắn, hấn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy tứ hoàng huynh, người vẫn bị hấn khi dễ vung một đao rất nhanh bổ lên người Lữ Vĩ.

Máu, máu chảy khắp người.

Trên người, trên mặt Hoàng Phủ Kiệt dính không ít máu, cười âm u, kéo đao đi tới cạnh Lữ Vĩ nhìn gã một chút, chậm rãi giơ bối đao trong tay lên.

“Không nên——! Tứ điện hạ tha nô tài a! Tha nô tài một cái mạng chó! Người cứu mạng! Người cứu mạng a! Ngũ điện hạ người cứu mạng a ——!”

Lữ Vĩ sợ hãi đến phát điên, gã chẳng ngờ Hoàng Phủ Kiệt có thể nhắc nổi đao, càng mù mịt chuyện Hoàng Phủ Kiệt dùng đến thủ đoạn độc ác. Hấn có thật chỉ là một tiểu hài tử? Hấn sao dám vung đao chém người? Hơn nữa còn chém đứt các ngón tay của gã.

Lữ Vĩ đứng ra không nên té ngã chỗ này, gã lẽ ra phải đứng tại một bên khinh thường Hoàng Phủ Kiệt. Gã thực không nghĩ hấn sẽ có đủ lực vung đao chém tới. Nhưng gã chỉ mất cảnh giác một chút đã bị Hoàng Phủ Kiệt rút đao gây thương tích.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn đệ đệ cùng cha khác mẹ Hoàng Phủ Lưu, môi hé ra câu dẫn, bỏ một đao xuống.

Máu văng tung tóe trên mặt gã thị nô đương giã giũa trên đất, thậm chí còn bắn lên mặt hắn. Bất quá không quan hệ, lau một chút sẽ sạch sẽ.

Người nô nằm trên đất van xin rất nhiều, rất êm tai. Gã đang cầu xin hắn tha cho một cái mạng nhỏ.

Nếu như Lữ Vĩ có dũng khí chạy trốn, gã có thể còn lưu được một mạng. Nhưng gã đã choáng váng vì Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên bộc phát tâm tư hung tàn, sợ hãi từ nhỏ với người trong hoàng thất chậm rãi bao phủ lên toàn bộ thần trí gã.

Gã quên rằng mình đã từng diễu võ dương oai như thế nào trước Tứ hoàng tử, gã cũng quên rằng Tứ hoàng tử vẫn còn nhỏ, lực võ yếu, căn bản không phải đối thủ của gã.

Hoàng Phủ Kiệt vẫn nhìn Hoàng Phủ Lưu, vừa nhìn vừa vung một đao.

Một đao lại một đao, đao chém xuống, Lữ Vĩ thanh âm từ từ chuyển nhược, thân thể co quắp vài cái rồi không còn cử động nữa.

“A a a! Nương! Cậu! Nương ——!” Hoàng Phủ Lưu rất cục gào to, khóc rất lớn, nhưng vẫn bất động không chạy nổi. Chết lặng ảm áp chảy ra từ quần hắn.

Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu nhìn người ở dưới chân đá một cái, xác định gã sau này không còn có thể uy hiếp ai, kéo bối đao đã dính máu đến chỗ Hoàng Phủ Lưu.

Tốt, nếu người đã chết, Trương Bình sẽ không cần ra tay. Rõ ràng Trương Bình rất mạnh nhưng phải giả vờ yếu sức chịu đòn của người.

Hoàng Phủ Lưu vẫn đương thét chói tai.

Hoàng Phủ Kiệt dùng ánh mắt khó dò chiếu tướng hắn, khuôn mặt tươi cười lộ ra quỷ dị. Người ở ngoài viện nếu nghe thấy tiếng la của Ngũ hoàng tử, có chạy tới không?

Hoàng Phủ Lưu thấy bản thân đã gặp ác ma, một ác quỷ đến từ địa ngục.

“Nhớ kỹ, Lữ Vĩ muốn giết người nên hai ta đồng lòng giải quyết hắn. Nếu như người quên, ta sẽ giết người.”

Ác ma ghé vào lỗ tai hắn nói, lặp đi lặp lại mãi cho đến khi hắn gật đầu.

Sau đó kẻ ma quỷ kia mạnh mẽ kéo tay hắn đến chỗ Lữ Vĩ, mặt gã đã bị chém nát, nhét đao vào tay hắn, cùng hắn nắm chặt chuôi đao.

“Lữ Vĩ là do chúng ta cùng giết. Nhớ kỹ chưa?”

Hoàng Phủ Lưu gật đầu, hắn rất sợ, chỉ còn biết gật đầu.

Máu vẫn còn ảm. Nhìn thấy rất rõ những tơ máu trên mặt gã, Hoàng Phủ Lưu trừng trừng nhìn hai mắt Lữ Vĩ như muốn rút khỏi tròng không thể khép lại, sau đó hạ đao xuống vung máu lênh láng.

Lữ Vĩ đã bị giết, hắn đã chứng kiến Lữ Vĩ bị sát hại.

Hoàng Phủ Lưu không biết tự khi nào Hoàng Phủ Kiệt đã buông tay hắn ra, cũng không để ý Hoàng Phủ Kiệt tự chém mình một đao, nằm sấp bên cạnh hắn.

Hoàng Phủ Lưu bị dọa đến quên khóc, cứ như vậy ngơ ngác ngồi ở đó.

Trương Bình mời được thái y đến Vũ thần viện thì nơi đây đã trở nên đại loạn. Thái giám, cung nữ, cả thị vệ đứng chật ních trong sân.

Tim Trương Bình đập mạnh, đã xảy ra chuyện gì? Ý cô ý kéo dài thời gian với thái y, chỉ trì hoãn một lúc mà thế nào ở đây xảy ra biến động?

Dương đô úy ôm cháu trai của mình về không ngừng, dù hắn hỏi gì, tiểu hài tử một câu cũng không nói. Ngơ ngác chờ đợi như khúc gỗ.

Dương đô úy sốt ruột đến độ muốn giết người! Bất quá hấn án lệ tuần tra có nửa canh giờ, nhưng lúc trở về lại phát hiện Vũ thần viện khắp nơi đều là người, hoảng loạn rối ren.

Trên mặt đất một thân người mang rất nhiều vết thương đã chết, nhìn kỹ thì trên mặt cháu trai đầy máu, hấn sợ đến nỗi giằng lại cháu mình từ trong lòng cung nữ kiểm tra. May mắn chỉ là máu kẻ khác, mới thở phào một chút thì phát hiện tiểu hài tử thần sắc có vấn đề.

Ngũ hoàng tử trong miệng một mực nhắc đi nhắc lại cái gì đó, Dương đô úy ghét sát tai nghe kỹ, phát hiện Hoàng Phủ Lưu nhất nhất nói một câu: “Ta giết hấn. . . Ta giết hấn. . .”

Dương đô úy quay nhìn tử thi trên mặt đất, hấn lay gọi thế nào tiểu hài tử cũng không hoàn hồn, lại bắt gặp Tứ hoàng tử nằm trên đất, bụng có một đạo vết thương, vậy mà hài tử đó vẫn chịu đựng không khóc, hỏi đệ đệ hấn có bình yên vô sự?

Dương đô úy không biết đã xảy ra chuyện gì đành hỏi Tứ hoàng tử.

Tứ Hoàng Tử ôm bụng nói ngắt quãng: “Gã, gã. . . đánh ta, rút đao muốn giết ngũ hoàng đệ, nói cái gì là số tiền lớn, còn nói muốn giá họa cho ta và ngũ hoàng đệ, cả hai. . .” Hoàng Phủ Kiệt nói còn chưa dứt lời liền ngất đi.

Chuyện ở Vũ thần viện rất nhanh đến tai hoàng đế.

Dương đô úy tự mình đến nhận phạt, bị Thăng đế phạt đánh ba mươi trượng ở pháp đình.

Thị nô Lữ Vĩ đã chết, Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt trọng thương, Ngũ hoàng tử Hoàng Phủ Lưu bị dọa đến phát sốt.

Còn lại Trương Bình cũng bị gọi đến tra hỏi.

Trương Bình thành thật nói rằng Lữ Vĩ nhất quyết bắt y đi thỉnh thái y tới trị liệu vết thương cho Ngũ điện hạ, Tứ điện hạ bắt đắc dĩ đành để y đi. Chuyện sau đó y không hề biết chút gì.

Việc ở Vũ thần viện điểm đáng ngờ rất nhiều, nhưng vô luận thế nào mọi người đều hiểu đại thể là thị nô Lữ Vĩ tâm sinh phản bội, đâm thương Tứ hoàng tử sau rút đao ám sát Ngũ hoàng tử, nhưng gã không ngờ lại bị tứ, ngũ hoàng tử liên thủ phản kháng, cuối cùng không địch lại bị giết chết.

Hoàng đế hoài nghi, sự phụ của hai vị hoàng tử Dương đô úy hoài nghi, mẫu thân Ngũ hoàng tử Dương chiêu dung hoài nghi, mẫu thân Tứ hoàng tử Hiền phi cũng hoài nghi.

Thế nhưng cho dù bọn họ có hoài nghi thế nào đều không thể vẽ ra một bức tranh hoàn chỉnh, bọn họ đều thấy khuyết một mảnh nào đó, nhưng lại nghĩ không ra là thiếu mảnh nào.

Hiện tại chân tướng còn phải chờ Ngũ hoàng tử hảo dưỡng bệnh xong mới biết.

Trương Bình cũng hỏi Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt nằm ở trên giường uống hết bát thuốc, nói với Trương Bình: “Đắng”

Trương Bình cười, “Thuốc đắng dã tật, có lợi cho bệnh. Người đừng coi thường vết thương trên bụng.”

Hoàng Phủ Kiệt lại nói: “Đắng.”

“Hảo, hảo, ta sợ ngươi rồi. Người muốn ăn đồ chua hay ngọt?”

Hoàng Phủ Kiệt suy nghĩ một chút. “Chua đi.”

Trương Bình không thể làm gì khác hơn là đứng dậy mang toan mai (ô mai) ướp cho hấn. Thật không hiểu tiểu tử này sao lại thích ăn đồ chua.

Trương Bình gắp ba viên toan mai vào đĩa đem đến trước mặt tiểu hài tử, dùng tăm nhọn xuyên một viên đưa hấn.

Tiểu hài tử ăn khen ngon.

“Hiện tại ngươi có thể nói ra không? Ngày hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tiểu hài tử ngậm toan mai không chịu nhả hạt, giữ lại thưởng thức, đưa đẩy trong miệng nói: “Lữ vĩ muốn giết Ngũ đệ, ta và Ngũ đệ hợp sức giết hắn.”

“Thực sao?” Trương Bình chưa từng hồ nghi tiểu hài tử nói dối, chỉ là cảm thấy vô cùng kinh ngạc vì hai tiểu hài tử không những có thể đoạt được đao trong tay một người trưởng thành, mà còn giết được hắn.

“Thật.” Tiểu hài tử phun ra mai hạch, tươi cười.

Trương Bình ôm tiểu hài tử vào lòng, an tâm thở nhẹ “Người không có việc gì là tốt rồi.”

Sau này mặc kệ ai nói gì, ta quyết sẽ không ly khai khỏi người. Giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Tiểu hài tử dựa trong lòng Trương Bình, lấy tay y cọ cọ lên mặt.

“Có sợ không?”

“Sợ.” Hắn sợ lão ngũ tinh táo lại không để ý đến uy hiếp của hắn mà nói ra chân tướng.

Hai ngày sau Ngũ hoàng tử Hoàng Phủ Lưu đã có thể nói chuyện. Đường kim thiên tử biết tin, tự mình đến thăm hỏi.

Thắng đế ngồi ở trước giường ngũ nhi, cố gắng dùng thanh âm ôn nhu nói: “Lưu nhi, nói phụ hoàng biết còn có chỗ nào khó chịu.”

Hoàng Phủ Lưu lắc đầu, mẫu thân hắn ở một bên chăm sóc cũng lo lắng nhìn hắn.

“Ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người còn nhớ rõ không?” Thắng đế xoa dịu nhi tử vài câu, liền muốn tìm ra đáp án cho nghi hoặc trong lòng.

Hoàng Phủ Lưu liều mạng lắc đầu, tiếp đó khóc nức lên.

Mẫu thân hắn Dương chiêu dung ở bên thương tâm nói: “Hoàng thượng, tiện thiếp cũng hỏi qua hài nhi vài câu giống vậy, nhưng vừa hỏi hài nhi đều khóc lóc, có lúc còn gào lớn. Thái y đến khám nói là Lưu nhi bị sợ hãi, kiến nghị hay nhất không nên nhắc lại một chuyện cùng ngày, miễn cho khuấy đảo tâm tư hắn.”

Thắng đế thở dài, “Tại sao lại bị như thế?”

“Hoàng thượng, ngài cần phải làm chủ cho Lưu nhi a.” Dương chiêu dung dậm lệ. “Hai mẫu tử chúng thần cho tới giờ chưa từng nghĩ đến tranh chấp cái gì đó, chỉ cầu một đời bình an. Hoàng thượng. . .”

“Trẫm biết người hiểu chuyện.” Thắng đế nhìn nữ tử trước mắt, tâm trạng nhất thời nhu hòa không ít.

” Chuyện Vũ thần viện trẫm sẽ cho điều tra rõ, cấp cho hai mẫu tử người hầu một cái công đạo.”

“Tiện thiếp thay mặt Lưu nhi tạ ơn bệ hạ quan tâm.”

Thắng đế cảm thấy hài lòng, nói với Dương chiêu dung vài câu liền rời đi, vừa xoay người đi một đoạn chợt nghe phía sau có người gọi:

“Phụ hoàng, phụ hoàng!”

“Lưu nhi?”

Hoàng Phủ Lưu lệ tuôn đầy mặt, vươn tay hướng Thắng đế.

Thắng đế đau lòng, đi tới cạnh giường ôm nhi tử vào lòng, “Đừng sợ, phụ hoàng ở ngay bên cạnh người.”

“Phụ hoàng, ta, ta giết hắn. . . Ta giết hắn. . .” Hoàng Phủ Lưu khóc thút thít nói.

“Người giết ai?”

“Lữ Vĩ. . . Ta giết Lữ Vĩ.”

Thắng đế trong lòng lóe lên điểm nghi hoặc, “Người vì sao muốn giết hắn?”

“Bởi vì, bởi vì. . .” Trong đầu Hoàng Phủ Lưu nảy lên lên điều gì đó, hình như có ai đó đã ghé vào tai hắn lặp lại không ngừng : Lữ Vĩ muốn giết hắn, nên bọn hắn đã giết gã.

“Bởi vì hần muốn giết ta.” Hoàng Phủ Lưu nắm chặt vạt áo phụ hoàng, vùi người vào thật sâu.

“Phụ hoàng, tứ ca. . . đã cứu ta. . .”

Nửa tháng sau, Thụy hoa cung có khách tới.

“Điện hạ, Ngũ điện hạ tới thăm ngài. Người xem. . .” Một trong hai cung nữ ngoài cửa, Thanh Vân bẩm báo.

Hoàng Phủ Kiệt đang nằm trên giường xem sách, nghe vậy lặng lẽ nhét xuống dưới gối.

“Thỉnh người vào.”

Lại nói tiếp, từ ngày hần thụ thương trở về, phát hiện trong viện có bốn nô bộc. Một lão thái giám, một bà mama và thêm hai cung nữ nữa.

Lúc đầu hần còn cảm thấy rất kinh ngạc, sau nghe Hồng Tụ đặc biệt giới thiệu, hần mới biết chuyện gì xảy ra.

Ban đầu ngoại trừ Trương Bình ra, hần không thích kẻ nào khác hầu hạ, sau phát hiện hai nàng cung nữ cũng không muốn thân cận hần, chủ yếu đi hầu hạ hai vị kia, lúc này hần mới an tâm.

Bởi vì hần thụ thương nên việc gặp mặt cũng khá giản đơn. Hai vị lão nhân thấy hần, trong mắt có kinh ngạc nhưng không nói thêm gì. Trái lại ánh mắt hai cung nữ nhìn Hoàng Phủ Kiệt rõ ràng kinh sợ và chán ghét.

Hoàng Phủ Kiệt nằm ở trên giường chờ Hoàng Phủ Lưu tiến vào. Hần tuyệt không lo lắng mục đích đến đây của Hoàng Phủ Lưu. Hoàng Phủ Lưu nếu đã tỉnh lại nhưng không nói ra sự thật, hần chẳng có gì phải sợ.

Hần thừa nhận hơn nửa là do hần bị kích động, lập mưu hạ sát Lữ Vĩ nhưng sau này hần xác thực có chút hối hận. Theo kế hoạch ban đầu, hần không nên để lại dấu vết mới đúng, thế nhưng ngày đó hần đã rất tức giận.

Hần bắt quá chỉ là một hài tử mới mười tuổi, so với các hài tử bình thường khác có trưởng thành hơn một chút nhưng bản chất vẫn là một hài tử. Mà tiểu hài tử lúc vui thì sẽ cười, giận thì sẽ đập phá. Tiểu hài tử luôn luôn làm việc ấu trĩ, không bận tâm đến hậu quả, lúc hần có thể nghĩ đến việc sửa chữa tàn cục thì đã muộn rồi.

Hoàng Phủ Lưu được cung nữ dẫn đến, Trương Bình đi theo sau, Thanh Vân cũng đóng cửa rồi đi.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu nhìn về phía Ngũ hoàng đệ có chút hoảng sợ.

Hoàng Phủ Lưu trừng ánh mắt chết chóc nhìn hần, đáy mắt phát ra tia cuồng loạn kỳ lạ.

Hoàng Phủ Kiệt ngờ vực, đột nhiên nói: “Trương Bình, người ra ngoài trước.”

Trương Bình lo lắng nhìn hần một cái, theo lời yên lặng lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Hoàng Phủ Lưu, Hoàng Phủ Kiệt đối mắt nhìn nhau một lát.

Hoàng Phủ Lưu mở miệng trước: “Người. . .Ta sẽ không nói cho người khác.”

Hoàng Phủ Kiệt nghiêng đầu.

Hoàng Phủ Lưu từng bước đến gần, trong mắt tựa hồ phát quang.

“Người lá gan thật lớn, người làm sao dám. . . ? Ta chóng bị người hù chết rồi! Ta lần đầu tiên thấy sát nhân. . .” Ngũ hoàng tử run lên một chút, nhớ tới bản thân đã tề ra quần thì mặt đỏ ửng.

Hoàng Phủ Kiệt không rõ rốt cuộc Hoàng Phủ Lưu có ý gì? Không phải đến uy hiếp hần? Cũng không phải đến mắng hần? Nó thế nào lại kích động như vậy?

Hoàng Phủ Lưu cắn môi, “Ta không muốn. . . khi dễ người, thế nhưng tất cả mọi người đều khi dễ người, nếu như ta không làm, bọn họ sẽ khi dễ ta.”

Hoàng Phủ Kiệt vẫn nghiêng đầu nhìn hấn.

“Mẫu thân ta là Chiêu dung, đại hoàng huynh, nhị hoàng huynh còn có tam hoàng huynh chưa từng để mắt đến ta. Trước đây phụ hoàng thương yêu ta, bọn họ đổ ky, âm thầm hạ thuốc xổ, mùa đông còn đẩy ta xuống hồ. Bọn họ còn hại ta xấu mặt trước phụ hoàng, khiến phụ hoàng không bao giờ yêu thương ta như trước đây nữa... Lữ Vĩ là do đại hoàng huynh tặng cho ta, bởi nguyên lai thị nhân theo hầu ta đã bị hấn đánh chết, nói là do bất kính với hấn.”

Hoàng Phủ Lưu không để ý Hoàng Phủ Kiệt có nghe hay không nghe, liên tục nói như sâu bò trong ống, nói rất nhiều, nói quá khứ hấn cũng là người đáng thương, từ nhỏ đến lớn bị các huynh trưởng khi dễ cho đến khi xuất hiện Tứ hoàng tử địa vị kém hơn hấn, hấn mới thoát khỏi khổ cảnh.

Hoàng Phủ Kiệt nghe vậy không những không có cảm giác đồng bệnh tương liên mà trái lại trong lòng phát sinh cảm phần kỳ lạ. Nhưng hấn không đem phần nộ biểu thị ra ngoài.

Hoàng Phủ Lưu tiến đến gần hơn một chút, phi thường thành khẩn nói với Hoàng Phủ Kiệt: “Chúng ta sau này chơi cùng nhau được không?”

“Tốt.” Hoàng Phủ Kiệt thoát nhìn rất hài lòng cười nói với Hoàng Phủ Lưu.

“Chúng ta sau này chính là một.” Hoàng Phủ Kiệt như đang nhắc nhở chính mình. Hấn không nghĩ sự kiện giết thị nhân lần này sẽ mang đến cho hấn kết quả như thế, chẳng qua kết quả này so với sự mong đợi của hấn có tốt hơn.

Nhưng hấn cũng minh bạch nếu như ngày đó bản thân không chống lại lão ngũ, giết Lữ Vĩ uy hiếp hoàng đệ, lão ngũ đại khái cũng sẽ không sinh ra cảm giác muốn chơi với hấn.

“Ân! Chúng ta về sau cùng nhau theo cậu ta tập võ, ta không bao giờ ... khi dễ người nữa.” Ngũ hoàng tử cười mỉa.

“Không quan hệ, chính là người đánh không lại ta. Trước đây bắt quá là ta nhường người mà thôi.” Hoàng Phủ Kiệt lần đầu tiên biểu hiện ra mặt cường ngạnh xen lẫn tự tin của mình trước mặt một hoàng tử.

Hết lần này tới lần khác bị Hoàng Phủ Kiệt điên cuồng và hung tàn làm chấn động, Ngũ hoàng tử sản sinh ra tâm lý sùng bái khác thường, hấn nghĩ sử hoàng huynh lúc này thật phi thường cao to.

“Người, người trước đây giả bộ yếu đuối?”

“Đều không phải. Ta trước đây không được ăn no, thân thể cũng không lớn nổi.”

Là sao?

“Nói cho người một bí mật, ta hình như trời sinh sức khỏe vô cùng.” Bí mật này mấy tháng trước hấn phát hiện ra, ngay cả Trương Bình, hấn cũng không nói cho biết.

“Thật à ?” Ngũ hoàng tử kích động truy hỏi, “Vì thế người mới có sức lực vung đại đao đúng không?”

“Ân.”

“Ta sẽ không nói ra ngoài, người yên tâm.” Ngũ hoàng tử muốn phát thệ.

“Không sao, bọn họ sớm muộn đều sẽ biết.” Hoàng Phủ Kiệt cười cổ quái. Hải tử nhỏ này lộ ra tiểu ý làm cho người ta nhìn vào thực sự rất không thoải mái.

“Về sau người không nên tùy tiện tới tìm ta, cũng không cần đối với ta hữu hảo trước mặt kẻ khác, đối đãi ta như trước đây là được.”

Hoàng Phủ Lưu gạt mạnh đầu, “Ta minh bạch, ta biết ý tứ của người. Tất nhiên chuyện chúng ta là đồng minh không thể để những người khác biết.” Tiểu hải tử cũng không rõ đang nghĩ gì, hưng phấn hoa chân múa tay.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn đệ đệ tuổi nhỏ hơn so với hấn sao mà ấu trĩ.

Hoàng Phủ Kiệt lại không biết biểu tình trên mặt hắn hiện tại mang theo cười nhạo hòa đắc ý, thoát nhìn cũng khá ầu trĩ.

Nói chung, hai tiểu nam oa một người chín tuổi, một người mười tuổi cứ như vậy tìm được đồng minh ngầm cho bản thân.

10. Chương 10

Tuy Thắng để nói sẽ cấp cho mẫu tử Dương chiêu dung một cái công đạo nhưng sau khi tra ra Lữ Vĩ là do chính Đại hoàng tử tặng cho Ngũ hoàng tử, kết cục là không thể giải quyết được gì.

Nhưng để biểu hiện ra là mình có điều tra đến nơi đến chốn, hoàng đế bắt mọi người nói rằng Dương gia từng gây thù chuốc oán nên có kẻ vì muốn báo thù đã mua chuộc thị nô Lữ Vĩ bên cạnh Ngũ hoàng tử, ý đồ ám sát Ngũ hoàng tử, khiến Dương gia chịu đả kích lớn.

Dương chiêu dung vừa nghe đã biết rõ không phải như vậy nhưng đành chấp nhận. Ngược lại Ngũ hoàng tử lại không cảm thấy gì, Thắng để vài lần đến thăm thấy hắn phi thường vui vẻ.

Mấy kẻ bị ép cung khai nhận tội tự nhiên lăn ra chết, chết rất nhanh, không đợi được đến khi vắn trảm.

Mà chuyện này chỉ duy nhất một người được lợi, chính là Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt.

Bởi vì chính miệng Ngũ hoàng tử làm chứng Tứ hoàng tử cứu hắn nên Thắng để phải ngợi khen sửu nhi tử này. Một ngày Thắng để tâm tình tốt, gọi Hoàng Phủ Kiệt đến diện kiến, hỏi hắn muốn được ban thưởng cái gì.

Hoàng Phủ Kiệt thoát nhìn thập phần kinh sợ, quỳ trên mặt đất cung kính nói:

“Phụ hoàng, nhi thần cái gì cũng không muốn. Nhi thần ngày đó không nghĩ tới chuyện được ban thưởng, chỉ thấy thị nô muốn sát hại ngũ đệ mà tức giận xông đến. Nhi thần thực sự không có ý cứu ngũ đệ.”

“Ân, mặc kệ chuyện người cứu hắn vì cái gì, người không phải nghĩ nhiều, người xem trăm nên ban thưởng cho người bao nhiêu vàng bạc, cung nữ?”

Thắng để nghe được câu trả lời của hắn cảm thấy rất thoải mái. Hảo, một tiểu hài tử sao có thể nghĩ đến chuyện cứu người, nếu Hoàng Phủ Kiệt nói đến huynh đệ tình thâm, chắc chắn ngài sẽ không tin. Hoàng Phủ Kiệt nói như vậy, ngài càng cho rằng đứa trẻ này tướng mạo tuy xấu nhưng tâm địa thiện lương, đối nhân xử thế có chỗ phúc hậu.

“Phụ hoàng, nhi thần không cần vàng bạc, cũng không cần cung nữ. Nếu như phụ hoàng thật muốn ban thưởng, vậy có thể ban cho nhi thần một con ngựa a.” Hoàng Phủ Kiệt mạnh dạn mở miệng xin.

“A? Người vì sao muốn có một con ngựa?” Còn tưởng hài tử này sẽ giống mấy đứa con khác của ta yêu cầu cái gì đó trân quý, nhưng lại nói không cần vàng bạc, không cần cung nữ, chỉ cần một con ngựa. Yêu cầu này hiển nhiên gây hứng thú cho Thắng để.

“Bởi vì. . .” Hoàng Phủ Kiệt xấu hổ vịn vẹo ngón tay, thật thà nói: “Bởi vì nhi thần muốn ra trận giết địch, vì phụ hoàng bảo vệ non sông đất nước. Nhi thần tự biết mình lớn lên xấu xí, ắt toàn bộ nam nhân trong quân doanh sẽ sợ nhi thần.”

“Ha ha!” Hoàng Phủ Kiệt bật cười trước lời nói của tứ nhi, đồng thời trong lòng cũng có vị chua xót.

“Hảo! Trăm ban thưởng người một con ngựa. Mặt khác, trăm còn ban thưởng người một chiếc mặt nạ, sau này người đeo mặt nạ trăm ban cho sẽ không làm người khác kinh sợ.”

“Tạ ơn phụ hoàng ban ân.” Hoàng Phủ Kiệt quỳ xuống dập đầu.

“Trăm còn có chuyện muốn hỏi người.” Hoàng Phủ Kiệt dường như vô tình hỏi tới.

“Thỉnh phụ hoàng nói, nhi thần nếu biết sẽ đáp.”

“Ngày ấy tại Vũ thần viện, làm sao người có thể nhắc nổi thanh đao lục cân tam lưỡng?”

Hoàng Phủ Kiệt im lặng, ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, cuối cùng dừng lại bên bình phong khảm đá cẩm thạch.

“Phụ hoàng, có thể để nhi thần thử di chuyển bình phong kia?”

“Sao? Người có thể di chuyển nó?” Hoàng Phủ Thắng nhìn bức bình phong, đo lường sức nặng.

“Nhi thần muốn thử xem.”

“Hảo, người làm thử ta xem.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Kiệt đứng dậy đi tới bình phong trước mặt, nếu gắng sức đẩy trực diện bình phong sẽ không được. Suy nghĩ một chút, Hoàng Phủ Kiệt đứng tấn, ôm lấy bên sườn bình phong.

Một thái giám hầu hạ Ngự thư phòng nhích lại gần, sợ ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra.

Nhất, nhị, tam!

Trán nổi đầy gân xanh, Hoàng Phủ Kiệt ôm lấy bình phong nhắc lên.

Ước chừng di chuyển được một đoạn, đến khi trên trán đổ mồ hôi hột, lúc này Hoàng Phủ Kiệt mới thả bình phong rơi xuống đất.

“Hồ Vinh.”

“Có nô tài.”

“Trọng lượng của bình phong là bao nhiêu?” Hoàng Phủ Thắng hỏi.

“Nô tài nhớ rõ là khoảng nhất bách nhất thập cân (110 cân)” Hồ Vinh cũng rất kinh ngạc.

Hoàng Phủ Thắng nhìn tứ nhi đang quỳ xuống trước mặt, ngạc nhiên vạn phần nói: “Người khí lực không nhỏ a!”

Hoàng Phủ Kiệt ngại ngừng nói: “Nhi thần cái khác không biết nhưng khí lực quả thực có lớn một chút.”

“Hảo! Tốt. Sau này cho người học cách hành quân, bày binh bố trận với ngoại công, nói không chừng tương lai trên chiến trường sẽ lập nên chiến tích. Người lui được rồi.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Thắng tư lự, Hoàng Phủ Kiệt khẳng định sẽ không trở thành thái tử, ngài vốn đang lo lắng hấn đối với huynh đệ tâm còn oán hận, sợ là tương lai sẽ lợi dụng thế lực trong tay trả thù. Hôm nay lại thấy hấn tâm địa thiện lương, người có vẻ mộc mạc, bẩm sinh có sức khỏe lớn, tương lai để hấn làm tướng quân chắc chắn không sai.

Đương nhiên tâm tính hài tử này ngài còn phải quan sát tỉ mỉ thêm, nếu như hấn không giống với suy nghĩ, để hoàng triều yên ổn, ngài cũng chỉ có thể quân pháp bất vị thân (vì nước quên tình nhà) tiêu diệt nhân tố gây bất an này.

Ngoài Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt, ở Thụy hoa cung còn ban thưởng cho Hiền phi biết cách dạy con, đặc biệt ban thưởng sáu bộ trang sức. Đồng thời cho phép nàng dự yến ngắm hoa đầu xuân.

Không nhắc tới Hiền phi sau mười năm lại được Thắng đề ban thưởng, lại được dự yến hội hoàng gia thì có bao nhiêu vui vẻ lẫn đau buồn. Lại nói tiếp, Hoàng Phủ Kiệt nửa tháng sau ban ân đặc biệt kia, ngồi tại bàn nọ nụ cười.

Trương Bình nhìn không ra biểu tình cười vậy có ý gì, bởi vì Hoàng Phủ Kiệt khuôn mặt khác với người thường, vẻ mặt hấn luôn không dễ dàng nhận ra.

Nhưng Trương Bình có cảm giác Hoàng Phủ Kiệt không hề cao hứng, ngược lại tâm tư còn bị tổn thương.

“Mặt nạ này thoát nhìn không tệ, đầu báo hình rồng, không quá đẹp để quý giá, cũng không quá mộc mạc, thoải mái lại cổ phác, thực sự không xấu.” Trương Bình tán dương. Nhưng hoàng đế ban thưởng tứ nhi một mặt nạ nhìn sát ngược, hung bạo có ý tứ ra sao? Cảnh cáo hay nhắc nhở hần?

“Người cũng hiểu là ta cảm thấy thế nào nếu đeo mặt nạ?” Hoàng Phủ Kiệt đeo mặt nạ lên mặt, đưa mắt nhìn xuyên qua nó nói với Trương Bình.

Trương Bình nghĩ vấn đề này thật khó trả lời, ung dung bước hai bước ngồi xuống trước mặt Hoàng Phủ Kiệt.

“Ta năm nay mười sáu, nếu ở bên ngoài thì đã đến tuổi cưới vợ. Vậy người nghĩ ta có nên cưới vợ không?”

Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, không hiểu.

“Đối với người khác mà nói, ta là một người khiếm khuyết, một kẻ khỏe mạnh khiếm khuyết. Nhưng ta có nên tự ti mặc cảm, vĩnh viễn tránh né ánh mắt người đời để sống trong bí ẩn cùng thê lương?”

Hoàng Phủ Kiệt theo bản năng lắc đầu.

“Đúng, ta sẽ không làm như vậy, trái lại ta phải mở lòng mình ra, đường đường chính chính mà sống. Có điều trên đời này không chỉ có mình ta, ta không thể chỉ có bản thân thấy hạnh phúc mà không chú ý đến tâm tình kẻ khác. Giả dụ, ta thú một thê tử, nhưng vì thân thể ta khiếm khuyết e rằng ta có khỏe mạnh hay nhiều bạc đến đâu đi nữa thì cũng chỉ làm hại cả đời oa nữ mà ta thú làm thê tử.”

Trương Bình dừng một chút để tiểu hài tử tiêu hóa những lời y nói.

Tiểu hài tử quả nhiên không hiểu nhiều, tốt bụng hỏi thăm: “Người thiếu hụt chỗ nào? Vì sao sẽ làm khổ oa nữ cả đời?”

Trương Bình cười khổ, biết tiểu hài tử sẽ hỏi vấn đề này. Do dự một chút, mặc kệ, quay ra đối diện tiểu mao đầu, quyết tâm dùng hai tay kéo quần xuống.

“Xem đi, đây là chỗ ta thiếu hụt.”

Tiểu hài tử khom lưng cúi đầu nhìn, thấy áo Trương Bình ngăn trở ánh sáng, liền vén lên.

Nhìn một chút, tiểu hài tử nhảy từ trên ghế xuống, ngồi xổm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn kỹ.

Tuy Trương Bình da mặt dày nhưng bị tiểu hài tử nhìn kỹ như vậy, mặt đỏ tới tận mang tai.

“Được rồi được rồi, người muốn xem tới khi nào? Xem qua là được rồi.”

Trương Bình đưa tay kéo quần, tiểu hài tử nắm quần không cho y kéo lên. Không chỉ thế, hần còn đưa tay chạm vào.

Trương Bình sợ đến mức hai chân còn vướng quần vẫn cố nhảy tránh thật xa.

“Người ..người ...người ..người.. tiểu hài tử này! Nhìn thì nhìn, sờ loạn cái gì !” Y vội vàng kéo quần lên, buộc đai lưng lại.

Hoàng Phủ Kiệt vẫn ngồi yên tại chỗ, có thể do lần đầu nhìn thấy hạ thân thái giám, thực sự có chấn động một chút.

“Không có.”

“Cái gì?” Trương Bình còn đương mặt đỏ tới mang tai, để che lấp hoảng loạn tiện tay cầm chén trà uống, uống xong mới phát hiện y uống trà của Tứ điện hạ.

“Không có kê kê.”

Không có. . . Không có. . . bốn chữ ấy nhất thời châm vào lòng Trương Bình, tuy rằng đó là sự thật nhưng ai kêu người lớn tiếng như vậy? Người không hiểu thế nào là vạch khuyết điểm người khác a!

“Không có nó thì sao! Ta là thái giám đương nhiên không có! Người xem toàn bộ hoàng cung có thái giám nào có không! Cho dù có mọc lại thì vẫn bị cắt đi!” Trương Bình quả thực quát to. Cũng không không thể

trách y, hảo tâm để tiểu hài tử hiểu, kết quả tiểu hài tử cũng tàn nhẫn sát muối thêm vào vết thương lòng của y.

Y biết tiểu hài tử không hiểu chuyện nên bản thân rất tức giận. Sớm biết sẽ không cho hắn nhìn! Trương Bình hối hận vạn phần.

“Người giận?”

“Không có.” Khuôn mặt Trương Bình bối rối, đè nén thanh âm xuống. Y thiếu chút nữa đã quên trong viện có hơn hai người, có lẽ là cao thủ. Ban nãy nói to giờ Trương Bình xót xa, trên mặt thoát xanh, thoát trắng.

“Người đừng nóng giận, được rồi, ta cũng cho người xem, người sờ cũng được. Người không nên giận nữa có được không?” Tiểu hài tử nói rồi liền cời quần.

“Không!” Trương Bình đầu đập vào cửa, bỏ chạy.

Tiểu hài tử cúi đầu kỳ quái nhìn hạ thân mình, lại ngẩng đầu nhìn chỗ Trương Bình vừa biến mất, không hiểu tại sao lại tức giận như thế. Chẳng phải chính y nói là không nên tự ti mặc cảm thân thể khiếm khuyết sao? Vì sao y bỏ chạy?

Từ đây về sau, nó thành một câu đố mà tiểu hài tử không sao giải thích được. Mãi cho đến mấy năm sau....

Mà bên này Trương Bình chạy về phòng mới nhớ là mới giải đáp cho tiểu hài tử có một nửa.

Có nên trở lại nói cho hết không? Có nên hay không? Có nên hay không. . .

Trương Bình vương mắt, rắc rối cứ đan xen cả buổi sáng. Cuối cùng y quyết định đi gánh nước.

Từ lúc này trở đi, Hoàng Phủ Kiệt đều đeo mặt nạ do hoàng đế ban thưởng. Ngoại trừ lúc ở trong phòng, mỗi khi đi ra ngoài nhất định sẽ đeo nó.

Ánh mắt người trong cung nhìn hắn đã ở cải biến, chán ghét và bài xích lúc đầu đã dần dần được giấu đi.

Hoàng Phủ Kiệt minh bạch, không phải do tác dụng của mặt nạ mà do nó là đồ của phụ hoàng ban. Hơn nữa lúc hắn mười một tuổi, Thăng đế lần đầu tiên gọi hắn đến dự tân niên, đối xử giống với hoàng tử khác, còn cổ vũ hắn cố gắng, ban thưởng lễ vật tân niên.

Hoàng Phủ Kiệt lặng lẽ biến đổi, mẫu thân hắn, ngoại công hắn, còn có hai vị sư phụ trong viện chỉ dẫn không gây nên cừu hận và cảnh giác với các hoàng tử khác, hắn cố bớt đi thông minh tài trí, ra vẻ là người nhu nhược ngu muội.

Mà hắn tại yến hội tân niên hoàng gia, bộc lộ bản thân chỉ là một đứa trẻ thô sơ gặt kẻ khác, tuy rằng không tới nỗi bị khinh bỉ và cười nhạo nhưng các hoàng huynh hoàng đệ sau này không tùy tiện gây phiền phức cho hắn.

Chậm rãi, Hoàng Phủ Kiệt trưởng thành trong hoàng cung ô trọc, lừa người dối ta, cá lớn nuốt cá bé.

11. Chương 11

Bầu trời đêm không trăng nhưng lại tỏa ra ánh sáng kỳ lạ trên màn mây lam hắc sắc.

Sâu trong hoàng cung và hoa viên tĩnh mịch, những chiếc đèn lồng điểm trên hành lang gấp khúc đẹp đẽ, kỳ ảo vẫn không giấu nổi sự yên tĩnh đáng sợ.

Không hề có người, bầu không khí quỷ dị âm u trôi lững lờ trong cung điện to lớn. Rõ ràng chưa đến mùa đông, vậy mà tòa cung điện và hoa viên đều mang theo âm lãnh khiến kẻ khác phải chùn bước.

Mặt ao gợn sóng, bởi vì trong nước có một người đương giã dựa, những gợn sóng cứ thế khuếch tán tròn. Nhưng nếu lắng nghe kỹ, có thể nghe được bên cạnh tiếng người ngộp nước còn có những âm thanh thăm thẳm.

“Cảm tạ người a. Người không cảm thấy mặt nạ làm ra rất hợp với ta sao?” Hấn mỉm cười. Hấn biết rõ khuôn mặt mỉm cười của mình giữa đêm khuya sẽ đem lại hiệu quả như thế nào đối với kẻ khác.

Hoàng Phủ Giác lộ đầu lên, hai mắt tròn to chứa đầy sợ hãi.

“Người. . .khắc khuya !”

Hấn dùng tay nhấn khuôn mặt kia vào nước lần nữa.

Hết lần này tới lần khác, vị Lục hoàng tử được chiều chuộng kia chỉ cần hơi lộ đầu lên, hấn sẽ để kẻ kia thở chút rồi lại đè xuống nước.

“Người còn nhớ người đã từng đá ta xuống nước không? Nhờ phúc của người, hiện tại ta sẽ không để người chết đuối dễ dàng như vậy.”

Ha ha, hấn muốn nghe kẻ kia cầu xin tha thứ nhưng hấn cũng không muốn bọn thị vệ tuần tra phát hiện nên không để tên kia có cơ hội mở miệng. Nhưng nhìn nhân thân sợ hãi của tiểu tử, nước mắt chảy dài cầu xin tha thứ lại thêm việc y bắt đắc dĩ liều mạng giãy dụa cũng rất là thỏa mãn.

Nhìn khuôn mặt đẹp của y vì quá sợ hãi mà méo xẹo, tâm tình của hấn trở nên khá tốt.

Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử năm trước đã được phong vương xuất cung ra ngoài.

Kể từ khi Đại hoàng tử được thụ phong xuất cung tới nay, quần thần trong triều liên tục khuyên Thắng đế sớm lập thái tử. Nhưng thái độ Thắng đế vẫn bất minh khó dò.

Đại thần trong triều do tể tướng Vi Thanh Tử dẫn đầu, đa số ủng hộ lập trưởng, nhưng có nhánh lại xem trọng Nhị hoàng tử hơn, thậm chí còn có người muốn lập Lục hoàng tử.

Mẫu thân Lục hoàng tử – Đức phi là con gái của quan trọng thần ti nông (quan coi về ruộng nương), huynh trưởng nàng làm chức Vệ úy cấm vệ quân, phụ trách bảo vệ Tẩm cung và Trường Nhạc cung an toàn, được Thắng đế cực kỳ tin tưởng.

Những kẻ ủng hộ Lục hoàng tử vì một lý do rất đơn giản: Mọi người đều không thấy bề hạ tri hoân không lập thái tử, nhưng lại rất sủng ái Lục hoàng tử sao?

Đúng vậy, chuyện Thắng đế sủng ái Lục hoàng tử cả thiên hạ đều biết. Nhưng ngài có dám vì cưng chiều Lục hoàng tử mà phế trưởng lập ấu, chẳng một ai có thể đoán ra thánh ý. Ngay cả thái giám Hồ Vinh hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của Thắng đế cũng không rõ.

Thế nhưng Thắng đế luôn bác bỏ những lời khuyên lập con trưởng làm thái tử cũng là sự thật.

Lẽ nào Thắng đế đang đợi Lục hoàng tử lớn lên, dự định chờ thế lực của hấn ngang với địa vị của Đại hoàng tử thì sẽ lập hấn làm thái tử?

Nghi vấn này vừa đưa ra, ngay lập tức có không ít người tán thành.

Phái ủng hộ Đại hoàng tử tất nhiên có điểm lo lắng. Ngay cả hoàng hậu cũng nhịn không được mà nói bóng nói gió với Thắng đế.

Đúng lúc này, Lục hoàng tử chết. Chết đuối tại ao sen ở Lưu vân cung.

Không ai biết Lục hoàng tử vì sao tới Lưu vân cung bị đồn là có ma. Một năm trước có vị tần phi khó sinh đã chết chỗ này, từ đó đến nay nơi đây bị bỏ hoang không có ai vào ở.

Hai người hầu đi theo Lục hoàng tử đến Lưu vân cung cũng đã chết, bị cung nữ bắn chết, tên bị rút ra. Chính vì nguyên nhân tử thương ấy nên khả năng ma quỷ quấy phá được gạt bỏ.

Tin tức vừa truyền ra, hậu cung và trong triều nổi lên một trận phong khởi vân dưng.

Mẫu thân Lục hoàng tử, Đức phi nghe tin nhi tử bị giết lập tức ngất đi. Trong triều Thắng đế nổi trận lôi đình, giận dữ nghiêm lệnh cho quan Đại Lý tự, thượng thư Hình bộ và tam pháp ti Đô Sát viện hợp tác tra rõ án.

Con của Đức phi mất, các phi tử khác đều đến an ủi nàng.

Hiền phi cũng đi. Nàng cùng Đức phi khóc một hồi, dùng khăn lụa chấm khóe mắt xót xa nói:

“Muội muội, tỷ tỷ đối với muội thực sự vừa ao ước vừa đổ kỵ, ao ước có một nhi tử tương mạo tuấn mỹ nhu thuận thông minh giống muội, đổ kỵ mẫu tử muội được thánh sủng. Muội cũng biết nhi tử của ta...” Hiền phi cười khổ.

“Có điều ta thà nguyện để con muội tương lai vào Đông cung, cũng không nguyện làm một người mẹ ... Hừ! Đáng tiếc. Muội muội, tỷ tỷ cũng không sợ người đi cáo trạng, nếu như nhi tử của ta nhận được thánh sủng, sợ rằng người chết đuối tại hoa sen trĩ ngày hôm nay chính là con ta. Lòng dạ đàn bà quả nhiên rất độc, ta vẫn hoài nghi trước kia kẻ hạ bùa chú ta chính là nàng nhưng khổ nỗi không có chứng cứ. Muội muội, nếu nàng muốn báo thù cho nhi tử, thật nan giải a!”

Hiền phi tựa hồ nhớ đến việc nàng đã hạ sinh sủng nhi tử, ủy khuất khóc còn muốn bi thương hơn cả Đức phi đang để tang con.

Đức phi nắm chặt khăn lụa, hai mắt đỏ ngầu.

Trong tiểu viện của Tứ hoàng tử.

“Lá gan người thật đúng là không nhỏ.” Dương mama lắc đầu thở dài.

Hoàng Phủ Kiệt cười khê, “Mama, ta không biết người đang nói cái gì. Lục hoàng tử chết không can hệ đến ta, ai kêu hần độc chiếm thánh sủng, mà phụ hoàng lại chân chừ không chịu lập Đại hoàng huynh làm Thái tử.”

“Bà già này không tin Đại hoàng tử sẽ đại đột như vậy, chỉ ít Vi Vấn Tâm không phải loại người ngu dốt.” Dương mama cười nhạo.

“Ha ha, mama nói không sai. Nhưng còn mẫu thân Đại hoàng huynh thì sao? Người biết là mọi bà mẹ luôn luôn lo nghĩ cho con mình, e rằng nàng ta phát hiện ra một cơ hội tốt, không kìm được đã ra tay.”

“Khả năng ngược lại cũng có. Nhưng. . . thân già này không tin người chẳng nhúng tay vào chuyện này.”

“Mama không tin cũng đành chịu. Đúng rồi, mama, nghe nói lần trước mama khoe với Trương Bình là mình có mấy vị đồ nhi, nói bọn họ trà trộn trên giang hồ tạo dựng danh tiếng. Chẳng hay ta có vinh hạnh được gặp các vị sư huynh?”

Hoàng Phủ Kiệt ngồi xếp bằng thiền trên đỉnh đao mỉm cười, tâm tư Dương mama muốn thu nhận Trương Bình làm đệ tử không phải ngày một, ngày hai. Đáng tiếc Trương Bình thâm sư cảm thấy hứng thú nhưng lại lãnh đạm với việc bá sư.

“Haha, tiểu tử, đừng quá tham lam. Dù người có thông minh nhưng tâm bất chính, không phải người hiền. Bà già này hiện tại chỉ nhìn thấy người làm hoàng tử coi như nỗ lực, nhưng làm hoàng đế còn kém xa lắm.” Dương mama tiện tay cầm lược kiểng kê lên vai Hoàng Phủ Kiệt thi triển nội lực nhưng vẫn giữ nguyên dáng điệu tươi cười hiền lành.

Hoàng Phủ Kiệt trên trán toát ra mồ hôi hột, nhưng do hần đeo mặt nạ nên chẳng ai nhận ra. Hần hiện tại đã nói không nên lời, chỉ có thể vận khởi công lực toàn thân chống đỡ nội lực của Dương mama.

Dương mama mỉm cười, “Thân già năm đó thấy người đọc quyển sách ấy, biết rằng tuyệt học sư môn của ta nhất định sẽ không thất truyền. Trời đã định, sư môn già này tìm quyển sách đó đã một giáp(60 năm), không ngờ nó lại ở trong hoàng cung. Người hồi đó mang nó ra khỏi Tàng thư lâu vì tò mò bìa sách?”

Hoàng Phủ Kiệt miễn cưỡng gật đầu. Hần nhớ rất kỹ, trên sách vẽ một nam nhân giống quỷ. Lúc trước hần tưởng là truyện ký về thần tiên, ma quái, nhưng sau này đọc mới biết không phải.

Dương mama dùng tay còn lại nâng chung trà lên nói: “Người có biết vì sao ta không để Trương Bình dạy tiếp người đạo gia chính tông công pháp, mà sửa thành ngã môn võ công? Chính vì người thiên tính thích hợp với ngã môn võ học, đặc biệt ta còn phát hiện ra người có trong tay âm hệ bí tịch của ngã môn, coi như

thiên duyên đã định trước a. Người còn nhớ trước đây lão nhân đã nói với người, ngã môn phái chia làm hai hệ âm dương không?”

Hoàng Phủ Kiệt chớp mắt mấy cái, mồ hôi nhỏ ròng ròng.

“Nhưng âm hệ 60 năm trước thất truyền cùng với sự biến mất của một vị sư thúc. Sách Trương Bình đưa người xem chính là của ngã môn phái âm học. Già này dạy người dương công nhập môn, để người quen thuộc, nhớ ra những điều trong sách, để âm dương hợp nhất thông suốt. Mà Trương Bình dạy người chính tông đạo gia công pháp làm nền tảng chắc chắn cho việc luyện khởi ngã môn võ học, công lao không nhỏ. Phúc khí tiểu tử người cũng không nhỏ.”

“Mama nghĩ hiện tại ta...” Hoàng Phủ Kiệt không chịu tỏ ra yếu thế, dám bức ra một câu.

“Ân, dương công của người đã luyện tới bốn tầng, hiện tại đúng là lúc cho người dẫn thông kinh mạch âm dương giao nhau.” Dương mama tán thưởng, gật đầu nói.

“Đa tạ mama chỉ dẫn.”

“Ha ha, không cần cảm tạ. Miễn là người tương lai giao sách cho già mang đi, già sẽ mang hết toàn lực chỉ bảo người.”

“Mama không cần lo lắng, ta. . . Hoàng Phủ Kiệt đã nói. . . nhất định giữ lời. Nếu như người cần....ta hiện tại có thể hai tay dâng sách.” Hoàng Phủ Kiệt vất vả nói.

“Ha ha.” Dương mama cười cổ quái, “Tiểu tử người nên ít giả bộ lương thiện trước mặt già, tính tình người thế nào lão Triệu mù lòa nhìn không ra, nhưng thân già này lại rất rõ. Khuôn mặt người và mặt nạ kia là giống nhau.”

Hoàng Phủ Kiệt cũng cười, mặc kệ người trước mặt nói sao cũng được : “Mama đã. . . biết ta, cũng phải hiểu ta. . . giữ lời. Chỉ cần mama chân thành chỉ dạy...khi ra xuất cung phong vương chắc chắn sẽ...tặng sách cho người.”

“Tiểu tử người còn lo lắng già giấu diếm phải không? Tuy rằng tiểu tử người tâm tính bất chính, nhưng tính tình hợp với lão nhân. Già này có mấy người đồ nhi nhưng không có ai được bảy, tám phần chân truyền như người. Còn lại hai, ba thành là cầm kỳ thư họa và kỳ hoàng thuật, người tất không cảm thấy hứng thú.”

Hoàng Phủ Kiệt thân thể buông lỏng, Dương mama thi triển nội lực.

Hoàng Phủ Kiệt vội điều tức.

“Năm nay người đã mười bốn?”

“Đúng.” Hoàng Phủ Kiệt thu khí vào, thả lỏng toàn thân. Biểu tình cũng quên rằng dưới thân tọa chính là đạo nhon.

“Giờ người đã luyện đến bốn tầng càn khôn tử công, cảm giác so với bình thường có chỗ nào khác biệt?”

Hoàng Phủ Kiệt ngẫm nghĩ một chút, ánh mắt có điểm mất tự nhiên, gật đầu.

“Cung nữ không muốn gần gũi người, người có tức giận?”

Hoàng Phủ Kiệt không trả lời, nhưng nhìn thoáng qua Bạch Liên ở xa xa. Hắn đã tới tuổi hiểu đời, Thanh Vân, Bạch Liên hơn hắn vài tuổi nhưng đẹp động lòng người, tự nhiên khiến hắn có chú ý một chút.

“Ha ha, không nên có tâm ý với các nàng ấy, người bây giờ không thích hợp lưu lại con cái nối dõi, bằng không người ích kỷ như mẫu thân người có thể phế bỏ người đi trợ giúp cháu trai của nàng ta. Dương nhiên là nếu nhi tử của người không có di truyền tướng mạo xấu xí của người.”

Hoàng Phủ Kiệt chẳng hề tức giận khi nghe Dương mama vũ nhục mẫu thân hắn, trái lại còn hiểu rõ cười cười. Mẫu thân hắn mấy năm nay một mực lôi kéo chú ý của hoàng đế, ý đồ của nàng rất đơn giản, muốn sinh thêm hảo nhi tử thay thế cho kẻ vọng chi sinh yểm (nhìn đã ghét), như thế sẽ không cần trợ giúp sủng tử nữa.

“Nếu như người thật muốn ném thử tư vị ngư thủy chi hoan(thân mật), cũng không phải không có biện pháp. Hơn nữa người cũng cần một người giúp người ngăn trở ý niệm trong đầu mẫu thân.” Dương mama gõ ngón tay, chỉ ra.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu nhìn bà ta “Người nói Trương Bình ?”

Hắn không phải không hiểu thanh thuần của hảo hài tử, dơ bẩn trong cung hắn biết nhiều hơn ai khác. Tiểu thái giám tướng mạo tuấn tú, vóc người khỏe mạnh không chỉ có thể được cung nữ ưu ái mà đôi khi cũng bị xem như đàn bà để tiết dục.

Theo hắn biết, phụ hoàng cùng mấy hoàng huynh, hoàng đệ đều không có sở thích này, nhưng thật ra một ít vương công đại thần và số ít thị vệ quan ác hữu thực quyền, thường tìm cơ hội trêu chọc tiểu thái giám nhỏ tuổi. Việc này trong cung phạm có biết thì mọi người cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, đùa bỡn thái giám không có nghĩa đùa bỡn người hoàng thất, hơn nữa lại là tiểu thái giám không phẩm trật, chỉ cần không làm tổn hại đến mặt mũi hoàng gia, sẽ không ai bắm lên cấp trên. Tiểu thái giám bị trêu chọc càng không có gan đi cáo trạng.

“Người phản ứng không bằng lòng, chẳng phải người sớm có ý niệm này trong đầu?”

Hoàng Phủ Kiệt không trả lời, mà xuống khỏi đỉnh đao.

“Nhắc tới Trương Bình, tâm tư của người rất rõ ràng. Người phải cẩn thận.” Dương mama cười hắc hắc.

Hoàng Phủ Kiệt biết bà thử mình, cước bộ dừng lại, quay đầu nói: “E rằng đề nghị này của người không sai. Ta xấu như thế, chỉ có Trương Bình không chê ta, y luyện chính tông đạo gia công pháp, mà ta biết ngả pháp môn, cùng y tái hợp âm dương vừa vặn.”

Hoàng Phủ Kiệt nói xong cỡi ngoại bào đi luyện bắn cung, lưu lại Dương mama biểu tình trên mặt như nuốt phải ếch.

Bà chỉ nói giỡn chơi. Bất quá muốn cười nhạo hoàng tử trong ngoài không đồng nhất. Nếu như vì vậy mà dẫn đến tương lai Trương Bình thế nào, lỗi của bà lớn lắm.

Nhắc đến Trương Bình, bà nhớ lại lúc trước. Ngày đó vô tình phát hiện Hoàng Phủ Kiệt tuổi còn nhỏ mà trong ngoài bất nhất, còn ẩn giấu nội tâm rất sâu, nhất thời nghiên cứu xem ý tứ. Khi bà phát hiện nội tức hắn có người chỉ dẫn, luyện được chính tông đạo gia công pháp thì sự hiếu kỳ lên đến đỉnh điểm.

Là ai dạy cho hắn?

Lúc đó bà cũng không vội đi hỏi Tứ hoàng tử mà bắt đầu quan sát người chung quanh. Quan sát kỹ thì phát hiện ra một người thú vị.

Người này tên Trương Bình, một gã tiểu thái giám bình thường. Tiểu thái giám này biết bà đã nhận ra võ công y che giấu, thẳng thắn đem tất cả ra nói. Y còn tuyên bố muốn bồi dưỡng Hoàng Phủ Kiệt thành Đại hoàng đế võ công thiên hạ đệ nhị. Võ công giao cho y, nhưng giáo dục Hoàng Phủ Kiệt trở thành hoàng đế thì giao cho bọn họ.

Hơn nữa khi tiểu thái giám phát hiện bà và ông bạn già võ công so với y cao hơn rất nhiều, y không chỉ xấu hổ vì trước đây đã tự phụ, mà còn nghĩ bản thân đã tìm được con đường trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ một cách nhanh nhất.

Y bắt đầu học lén, mà bà...cũng để y thâm. Có điều tiểu tử này tình nguyện thâm sư cũng không chịu quang minh chính đại bái bà làm sư phụ.

Được, Trương tiểu tử tuy rằng có điểm gây kinh ngạc, nhưng có y trong tiểu viện tĩnh mạch này thì dù hoàng cung có buồn chán đến đâu cũng trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Bà đặc biệt muốn xem Trương Bình giả ngu với hai tiểu nha đầu Thanh Vân, Bạch Liên, chưa kể Trương Bình còn cố núp dưới bóng hai nha đầu này.

Chẳng biết y có thành công hay không, nhưng thực sự Hiền phi và Hồng Tụ, kể cả Ngôn phủ cũng không dò ra nổi thực lực của Hoàng Phủ Kiệt, nhất là Trương Bình, hai tiểu nha đầu khi báo cáo lại dường như đã quên mất sự tồn tại của y.

Hừ, phân tâm thì có nhưng tuyệt không ngu. Còn Trương Bình? Ở bên cạnh hẳn từ sáng đến tối sao không phát hiện ra?

Trương Bình vừa vui vẻ vừa chờ mong, ngóng đợi suốt một năm rồi cực y lại có thể gặp cha mẹ, lần này cả ngũ đệ cũng tới.

Từ lúc y tiến cung cha mẹ y hàng năm đều lên kinh một lần. Năm đầu y bị đưa đi giáo huấn nên không gặp, chuyện tốt là hàng năm đều có thể gặp.

Cha mẹ y thuật lại mọi chuyện trong nhà cho y yên tâm, đại tẩu y đã có thêm hai chất nữ, lão tứ năm ngoái đã thành thân với nàng Thúy trong thôn.

Trương Bình hai năm tích góp tiền bạc kín đáo đưa cho mẹ y.

Mẹ y cũng không từ chối, để lại phân nửa, phân nửa này đưa y giữ lại dứt lốt. Trương Bình chỉ chừa lại năm lượng bạc, còn lại đều đưa hết cho mẹ.

Lý do là y hầu hạ hoàng tử, bạc để dứt lốt không cần nhiều lắm, hàng tháng y đều được phát tam lương lục tiền.

“Tứ hoàng tử mà con hầu hạ thế nào? Đối với con có tốt hay không? Bình thường không đánh chửi con chứ?” Cha hẳn hàng năm hầu như đều hỏi chung một vấn đề.

Trương Bình cười vui vẻ với cha mẹ y. “Tứ điện hạ đối với con rất tốt, chưa bao giờ đánh chửi cả.” Mắt lại nhìn về phía lão ngũ bên cạnh cha mẹ, tiểu tử ấy dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá y, đến bây giờ vẫn chưa nói với y một câu.

Cha mẹ y nhìn kỹ, phát hiện khí sắc Trương Bình thoát nhìn rất tốt, vóc dáng cũng cao hơn, hiện tại đã cao hơn cha y. Có điều nhìn không giống tiểu tử hai mươi tuổi, dung mạo nảy nở nhưng vẫn còn lưu lại vài nét niên thiếu, không giống với ấn tượng lúc trước.

Nhưng trên người Trương Bình có khí âm nhu cũng không sao, có thể vì tập võ lâu nên thân thể thoát nhìn rắn chắc, tiếng nói không biết sao cũng không lạnh lạnh như các thái giám khác, trái lại còn khàn khàn dần theo điểm ôn nhu, nghe không hề chói tai.

“Nghe nói vị Tứ điện hạ này lớn lên xấu xí, thực sự có đúng không?” Cha y lại gần nhỏ giọng hỏi.

“Cha!” Trương Bình cười, “Cha đừng nghe chuyện phiếm bên ngoài! Tứ điện hạ là hoàng tử, tướng mạo chỉ có điểm khác với thường nhân, xấu xí thế nào đều do đồn thổi.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi, nhi tử người mỗi ngày hầu hạ hẳn, hẳn xấu hay không xấu con còn không biết? Cha, người mau đưa mẹ trở về, trên người mang nhiều bạc như vậy, lúc về phải cẩn thận.” Trương Bình âm thầm lau mồ hôi, ngay cả dân gian cũng lưu truyền chuyện này, Tứ điện hạ của y cũng thật đáng thương.

“Hừ, giờ còn tính toán đường xá cái gì. Muốn làm cha người. . . Ừi đau, mẹ nó ơi, lâu không gặp nhi tử, người nể mặt ta một chút được không?”

“Nể mặt? Mặt ông dày bằng chần bông còn muốn sĩ diện? Nhìn chăm chăm hỏi hoàng tử người ta xấu hay không xấu, ông cũng định chê ta vừa già vừa xấu chứ gì?”

“Mẹ nó à, oan cho ta quá. Nương tử, nàng biết ta đối với nàng. . .”

“Biến đi!” Mẹ Trương Bình mắc cỡ đẩy chồng mình ra, kéo tay nhi tử nói : “Con bình thường làm gì cũng phải cẩn thận. Nương cũng không có gì để nói, gần vua như gần cọp, làm bạn với hoàng đế hay với nhi tử ngài cũng như nhau. Con hầu hạ hoàng tử kia lúc thường cũng phải chú ý đúng mực, đặc biệt không được làm gì quá phận.”

“Hoàng cung không thể so bên ngoài, mọi lúc mọi nơi đều có người theo dõi, con giờ không cảm nhận được, chờ sau này con....”

“Còn nói ta nhiều chuyện, nàng còn nói nhiều hơn.” Cha Trương Bình ở bên nói thầm.

Mẹ y mặt trắng bệch, hai người liên cãi nhau âm ỹ.

Trương Bình lòng tràn ngập vui tươi, cười khúc khích, tiễn hai người bọn họ ra khỏi cung. Hiện tại nơi bọn họ gặp mặt chính là phòng chuyên dành cho các thái giám gặp người thân, kiến trúc xung quanh chính là cửa bắc.

Lão ngũ Trương Hỉ bỗng nhiên rút lại phía sau, đi bên cạnh Trương Bình.

“Hỉ tử, trong nhà thế nào?” Trương Bình nhỏ giọng hỏi đệ đệ. Đệ đệ này đã 5 năm không gặp, thân thể lớn hơn nhưng dung mạo không đổi.

Trương Hỉ mười ba tuổi ngẩng đầu nhìn y một cái, không nói.

“Người cứ nói thật, đừng giấu ta.” Trương Bình ôm bờ vai của đệ đệ. Trương Hỉ giãy dụa muốn thoát ra.

“Năm ngoái. . . cha thấy huynh không trở về, vết thương cũ tái phát, nằm liệt giường hơn nửa năm. Bệnh nặng một thời gian không khỏi, nói đúng hơn là không dậy nổi. Mẹ suýt bị hù chết, cho rằng cha sẽ không qua nổi. May là cha có một lão bạn hữu tinh thông y thuật đến chơi, chữa được cho cha. Người nọ thấy gia cảnh chúng ta bất hảo, sứt sùi nửa ngày, ngay cả tiền thuốc cũng không lấy. Nói thế nào ông cụ cũng không nhận, nói là tặng cho đồ đệ.”

Trương Bình tâm tình nặng trĩu, cha y bị đau cũng một phần tại y lúc ấy, y cũng không biết cha mình bị bệnh, nhưng năm ấy cha mẹ có dặt mấy hài tử quay về nhà bắt đầu sinh hoạt yên ổn như những người dân khác...

Một đồng tiền bức tử anh hùng hảo hán, cho dù cha mẹ y trước đây thế nào, hiện tại họ đều là dân lành bốn ba sinh kế. Biết cuộc sống không dễ dàng, bắt đầu từ năm kia, mỗi năm y đều gửi bạc về, nhưng hai người thà chết già chứ không chịu sống dựa. Có điều năm nay thực sự khó khăn, hai người sợ rằng sẽ không thể không cầm tiền như trước. Y trong cung làm thái giám dưỡng gia, đối với cha mẹ y mà nói luôn đau đớn trong lòng. Vì vậy cha mẹ y mới không muốn nhận tiền y gửi.

“Người có biết người nọ tên gì?” Trương Bình nghĩ sau này nhất định phải báo đáp người kia, thuận tiện còn xem lão thế nào, không thể để người ta khi dễ mình được.

Trương Hỉ suy nghĩ một chút: “Nương gọi ông ấy là Hồ huynh, cha gọi ông là Dục Lâu Tử, ta không biết, chỉ có cha mẹ hiểu.”

Trương Hỉ đột nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Tam ca, huynh biết không, người trong thôn đều chê cười nhà chúng ta, nói nhà ta có một người làm thái giám. Ta chơi đùa trong thôn, bọn họ chê cười ta phía dưới có hay không. Tam ca, huynh vì sao nhất định phải làm thái giám? Trong Phương thôn, Thập lai gia cũng bán hai người con mà không bị ai chê cười họ. Tại....”

Trương Hỉ những lời này ghen trong lòng đã lâu, ngữ khí khá nhanh.

“Còn cha, từ khi huynh đi, cha thường đứng ở cổng thôn trông ra, lúc trở về hai mắt đều đỏ. Năm ngoái Dục Lâu Tử cũng nói cha do quá bi thương mà vết thương cũ tái phát. Cha bình thường hay nói với chúng ta, nói cha có lỗi với huynh. Còn nói chờ huynh xuất cung chúng ta nhất định phải hảo hảo đối đãi, bằng không chẳng phải là hài tử Trương gia.”

“Nương ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng coi huynh như bảo vật. Đại ca, nhị ca mỗi lần nhắc tới huynh cũng đều muốn xin lỗi huynh. Tam ca, huynh đừng làm thái giám nữa, huynh theo chúng ta về nhà có được không?” Trương Hỉ nói tới đây ghen ngào.

Trương Bình nhìn không được ôm đệ đệ thiếu niên vào lòng, những lời tiểu hài tử nói tuy đâm vào lòng y nhưng đều là sự thật.

“Ca ca xin lỗi các người. Ca lúc đó không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ đến cuộc sống khá giả trước mắt. Nếu lần sau có người lại chê cười ca người làm thái giám, người đi theo họ nói: ca ta không đắc tội với ai, không trộm cắp, không lừa gạt, còn ai dám nói ca ta không phải nam nhân!”

Trương Hỉ chùi nước mắt, có điểm mắc cỡ. Năm năm không gặp được tam ca, nên đối với gần gũi hiện tại có điểm xấu hổ.

“Tam ca, huynh đừng hiểu lầm. Ta không phải nói huynh bất hảo, ta chỉ. . .”

“Ta minh bạch ý tứ của đệ. Nếu như đại ca nhị ca ai làm thái giám, bị người ta châm chích, ta cũng sẽ bị họ đánh không góc nổi đầu.”

“Không đúng! Tam ca nhất định sẽ xông lên đánh những kẻ nói vậy.” Trương Hỉ kêu lên, hết ngượng ngùng.

Trương Bình ha ha cười nói: “Đúng vậy, tam ca người nhất định không phải người không biết nghĩ. Hỉ tử, sau này ca về nhà đều dựa vào người bảo hộ rồi.”

“Ân. Tam ca yên tâm, huynh đệ chúng ra đã hẹn rồi, chờ huynh trở về sẽ để huynh ở phòng lớn nhất, huynh muốn ra ngoài sẽ có người theo hầu, nhất định sẽ giúp huynh, không khi dễ huynh! Sau này còn ai dám chửi huynh là thái giám, ta sẽ liều mạng với họ!”

“Ha ha.” Trương Bình cười ra nước mắt.

“Liều mạng cái gì ? Tiểu tử ngốc, tam ca người võ công cao cường còn cần người liều mạng? Huống hồ thực sự ta đi làm thái giám, bọn họ muốn cười thì để họ cười, chỉ cần bản thân chúng ta không hổ thẹn là được. Về sau ca sẽ nỗ lực tích góp tiền bạc, chờ giàu lên rồi thì nói không chừng người cười nhạo ca làm thái giám sẽ hối hận ngày xưa không đi làm thái giám. Ha ha!”

Trương gia nhị lão quay đầu lại, khó hiểu nhìn hai huynh đệ nói cái gì mà cười ra nước mắt. Nhưng thấy Hỉ tử thân thiết với tam ca hần, hai người phi thường vui vẻ. Lần này đưa lão ngũ đến vì không biết hần ăn phải cái gì, nói không bao giờ muốn gặp tam ca nữa, bị đại ca hần hung hăng đánh cho một trận.

“Tam ca, huynh thực sự không theo chúng ta trở về?”

Trương Bình lắc đầu, “Ta bây giờ không thể về, phải đợi trong cung thả người mới được.”

“Tới khi nào mới thả huynh về?”

“Rất nhanh thôi, chờ người thú vợ.” Trương Bình nói liền.

“Hảo, ta về nhà nói nương tìm vợ cho ta.” Trương Hỉ nghiêm túc gật đầu.

Trương Bình ôm chặt ngũ đệ y cười to. Y thể nào lại nghĩ đệ đệ và điện hạ giống nhau, bình thường rất thông minh nhưng thỉnh thoảng không biết sao lại ngơ ngẩn? Chẳng qua huynh đệ nhà mình hảo, không thể oán giận, nói được ra thì tốt rồi. Không giống với những kẻ trong cung.

Nếu như Hoàng Phủ Kiệt ở đây lúc này, hần nhất định sẽ nói với Trương Bình: Huynh đệ ai cũng giống nhau, đừng coi ta khác họ.

12. Chương 12

Lưu luyện không muốn rời phụ mẫu và ngũ đệ, Trương Bình vừa đi vừa ngoái đầu lại. Ôm trong lòng thịt ba chỉ mẹ y gửi cho, bước đi cũng nhẹ ba phần.

Nhưng vừa bước vào nội cung, biểu tình Trương Bình liền biến đổi, vừa trở nên khờ ngốc, vừa có điểm sợ hãi.

Trở lại năm năm trước trong viện, điện hạ đang luyện tập bắn tên. Sân không lớn, hần chỉ có thể luyện bắn cự ly gần và độ chính xác của cánh tay. Hai vị sư phụ ở hai bên, Triệu công công dùng kiếm truy kích hần.

Người mang mặt nạ Hoàng Phủ Kiệt không những phải tránh truy kích của Triệu công công mà còn phải liên tục bắn tên, bắn trúng tâm mới thôi.

Thời gian đầu huấn luyện, Triệu công công dùng kiếm gỗ, sau đó là sống kiếm, sau nữa là lưỡi kiếm.

Năm ngoài Hoàng Phủ Kiệt không chỉ vô pháp bắn trúng hồng tâm mà còn bị thụ thương. Hiện tại tuy có điểm thụ thương nhưng tỷ lệ bắn trúng hồng tâm cao hơn rất nhiều, mười tiền thì có bốn, năm tiền trúng.

Nếu như đứng im hoặc không có cao thủ truy kích, Hoàng Phủ Kiệt tuyệt đối bách phát bách trúng. Chưa kể lực tay của hắn cũng lớn, đừng nói bách bộ xuyên dương, e là dù cự ly có xa gấp đôi, hắn vẫn có thể bắn trúng mục tiêu.

Triệu công công đối với tiền pháp của Hoàng Phủ Kiệt rất hài lòng, ông chủ yếu dạy hắn cưỡi ngựa bắn cung, binh pháp, vũ kỹ đẳng ngoại công.

Dương mama ngồi thêu hoa cạnh đó, truyền thụ nội công cho Hoàng Phủ Kiệt, còn chỉ dạy y một ít nguyên ý cổ quái nào đó.

“Trương Bình, cha mẹ ngươi tới đúng không? Họ có mang theo đồ ăn ngon tới không?” Thanh Vân chạy tới đầu tiên.

“Thanh Vân muội muội.” Trương Bình cười khúc khích. Y rất thích Thanh Vân hoạt bát, nếu như không phải na căn ở dưới đã không còn thì y sẽ tìm cách cưới Thanh Vân làm vợ.

“Cười cái gì mà cười? Bộ dạng ngốc nghếch!” Thanh Vân điểm ngón tay lên trán Trương Bình.

Hoàng Phủ Kiệt một tiền bắn ra ngoài.

“Trong lòng ngươi ôm cái gì? Mau lấy ra xem.”

“Là thịt ba chỉ. Buổi tối sẽ làm cho các ngươi ăn.”

“Thật tốt quá! Ta thích thịt ba chỉ.” Thanh Vân mười tám tuổi cười tươi như hoa.

Đi qua chỗ mọi người đang so chiêu, Trương Bình vào trù phòng quen thuộc chế củi nấu nước. Ở trong viện 5 năm, y cơ bản làm tạp dịch nặng nhọc, phàm là Thanh Vân, Bạch Liên không muốn làm chuyện gì sẽ kêu y làm chuyện đó.

Trong cung vốn có các thái giám phụ trách nhưng tình hình ở tiểu viện khá đặc biệt, không hy vọng có kẻ quấy rầy. Chính vì vậy mà mọi việc của thái giám tạp dịch đổ hết lên đầu Trương Bình.

Trương Bình cũng coi đó như là luyện công. Nên chế củi giỏi, nấu nước ổn a, lá rụng trong viện cũng quét sạch.

Thời gian Trương Bình nấu nước cho các đại nhân tắm rửa, Hoàng Phủ Kiệt cũng thuận lợi kết thúc luyện tập kỹ năng ngày hôm nay.

Thấy Hoàng Phủ Kiệt mười tiền đã có chín tiền trúng hồng tâm, Triệu công công gật gù thỏa mãn. Ông không rõ bản thân yêu thích Tứ hoàng tử này thế nào, nhưng trên phương diện võ học lại cực kỳ ca ngợi thiên tư. Hai năm trước thu hắn làm đồ đệ, đem tất cả tuyệt học cất dưới đáy hòm ra dạy, đối với hắn rất nghiêm khắc.

“Điện hạ, đây là thư của Ngôn tướng quân truyền đến.” Bạch Liên đi tới vén áo thi lễ, đưa cho hắn một phong thư mật.

Hoàng Phủ Kiệt ngồi xuống ghế đá trong viện. Bạch Liên lập tức dâng trà thơm rồi lui ra.

“Ngoại công ngươi báo tin gì?” Dương mama vừa thêu hoa vừa hỏi.

Hoàng Phủ Kiệt giơ cao tay cầm thư “Tin tức tốt.”

Buổi tối, trong phòng Tứ hoàng tử.

“Ngũ hoàng tử hình như bị gọi đi tra hỏi, thị nô Lục hoàng tử làm chứng Ngũ hoàng tử đưa giấy mời Lục hoàng tử tới Lưu vân cung ngày hôm đó. Thế nhưng Ngũ hoàng tử vì sao muốn giết Lục hoàng tử? Còn nữa, việc hắn làm chẳng phải rất dễ bị phát hiện?”

Trương Bình không sao giải thích được, cau mày tự hỏi. Tiểu quý kia tuy rằng đáng ghét, nhưng nghe tin nó chết y cảm thấy không dễ chịu chút nào. Ở đây không đề cập đến tư cách hoàng tử mà là một mạng người.

Hoàng Phủ Kiệt đương cầm cờ đi trên bàn, hai người cầm quân chơi thoát nhìn giống các tiểu hài tử đang chơi đùa.

“Điện hạ, hỏi người mà.” Trương Bình chọc chọc Hoàng Phủ Kiệt đang hết sức tập trung.

Tứ hoàng tử ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thâm thúy khác người, gương mặt tuyệt đối khiến cho bất cứ ai đã gặp qua là không quên được. Đặc biệt là bốt huyết sắc kéo dài từ giữa mi tâm tới tai, hình chữ nhân, thoát nhìn truật mục kinh tâm(kinh sợ).

Nhưng Trương Bình đã nhìn quen, y không chỉ không cảm thấy khuôn mặt ấy xấu xí mà còn nghĩ rất có dương cương chí khí (khí chất mạnh mẽ).

“Không phải hần.” Nói xong ba chữ, Hoàng Phủ Kiệt lại cúi đầu.

“Người nói kẻ sát nhân không phải hần? Vì sao người lại khẳng định như vậy?”

“Ngày đó chuyện lão ngũ mời lão lục đến Lưu vân cung bị đồn có ma, lão tam, ta, còn có trưởng, tam công chúa đều biết. Lão lục độc chiếm sủng ái của phụ hoàng, luôn bị các hoàng tử hoàng nữ đố kỵ, sớm đã có người muốn giáo huấn hần một chút.”

“Ngày đó tại ngự hoa viên chính trưởng công chúa đưa ra đề nghị hù dọa Lục hoàng tử, lúc đó nàng ta bắt ta hóa trang thành quỷ dọa hần. Ta đã cự tuyệt. Sau đó lão ngũ nói hần muốn mời lão lục đến Lưu vân cung để thử can đảm.”

“Người nói kẻ biết Lục hoàng tử đến Lưu vân cung không chỉ một mình Ngũ hoàng tử?”

“Àn.” Hoàng Phủ Kiệt tiếp tục chơi cờ.

“Trưởng công chúa biết thì Hoàng hậu nương nương cũng biết, Hoàng hậu nương nương phía sau có Đại hoàng tử. Tam công chúa biết, quý phi nương nương dĩ nhiên biết, Nhị hoàng tử lại là nhi tử của quý phi nương nương. Hảo a, mọi người đều bị hoài nghi.”

“Đúng.” Tứ hoàng tử khoe môi hơi cong lên lộ ra câu dẫn.

Được ngoại công báo tin, hần biết trong triều tình thế bất minh, tuy Thắng đế chưa lập thái tử nhưng do triều thần gây áp lực, hoàng đế tối hậu tám chính phần mười sẽ lập trưởng tử Hoàng Phủ Hồn làm thái tử.

Dễ dàng khinh suất như vậy sao?

Haha...

“Người cũng phải cẩn thận. Sau này người muốn đi đâu nhất định phải cho ta theo cùng, tuy rằng hiện tại công lực ta chưa hơn thiên hạ đệ nhất, nhưng bảo hộ người ta thừa sức.” Trương Bình cố ý quấy rối ý nghĩ hiểm độc đang che giấu, y mỗi ngày nhìn Hoàng Phủ Kiệt thao luyện sa bàn, đại thể cũng hiểu được một ít.

Hoàng Phủ Kiệt lấy lại tinh thần, phát hiện hần bố trí hai quân phục binh ngầm. Ngẩng đầu nhìn Trương Bình nhếch môi cười.

“Người có tin ta có hai quân mai phục, chắc chắn giành phần thắng không?”

“Hả? Nếu thật vậy, Triệu công công nhất định rất cao hứng.” Trong lòng Trương Bình nổi lên loại cảm giác kỳ quái, vì sao Hoàng Phủ Kiệt tựa hồ không buồn để ý đến chuyện hoàng tử bị giết? Hơn nữa, vì sao y có cảm giác kỳ quái rằng điện hạ biết hung thủ là ai? Trương Bình lắc đầu, ép cảm giác kia xuống.

Hoàng Phủ Kiệt dưới ánh nhìn Trương Bình, thấy cổ có xung động. Hần nghĩ tốt nhất nên đem chuyện hôm đó kể cho Trương Bình. Hần biết lão ngũ thống hận lão lục, hận kẻ kia độc chiếm sủng ái của phụ hoàng, muốn đoạt lại quan tâm của phụ hoàng. Hần chẳng qua chỉ vô ý hàn huyên với lão ngũ vài câu, nói cách thực hiện mấy trò đùa dai.

Sau đó tất cả cứ như vậy tự nhiên mà xảy ra.

Hần cũng không lo sẽ có người tra ra hung thủ là hần, tại hần thấy Lục hoàng tử không biết gì nên cuối cùng tương kế tựu kế, thay vì lão ngũ giả quỷ hù dọa, hần biết lão ngũ có khả năng kéo một người xuống nước. Nước ao quấy đục, không dễ tìm ra hung thủ. Huống chi bây giờ không phải lúc đó. Ha ha!

Thấy khuôn mặt tiểu tử trồi lên mặt nước bất động, lòng hắn thực sự cao hứng, không biết sao hắn nghĩ tới Trương Bình năm trước thụ hình ở tràng điện, đêm đó hắn mộng tỉnh.

“Trương Bình.” Bản thân hắn không dám nói với y. Đúng vậy, không dám. Hắn vô pháp tưởng tượng ra nếu Trương Bình dùng ánh mắt chán ghét nhìn hắn thì hắn sẽ ra sao. Hắn cũng vô pháp chịu đựng việc Trương Bình ly khai, vừa nghĩ đến chuyện Trương Bình có thể rời bỏ mình, hắn sợ đến mức không thể ngủ yên.

“Thế nào? Chuẩn bị chịu thua chưa?” Trương Bình cười, lộ ra tiểu răng nanh.

Hoàng Phủ Kiệt muốn chạm vào răng nanh ấy. Bất quá hắn chỉ là tưởng, cũng không có động thủ.

“Không thể nào?” Hoàng tử mười bốn tuổi rưỡi cười nói. Dương mama quả chọn không sai người.

Tam pháp ti hội thẩm, sau cùng tra ra kết quả khiến người khác trợn tròn mắt.

Ngũ hoàng tử, Trưởng công chúa, Tam công chúa bị phạt bế môn tự kiểm ba tháng, cũng bị khấu trừ một năm bổng lộc hoàng gia. Tứ hoàng tử biết rõ sự tình nhưng không báo cũng bị phạt nửa năm bổng lộc hoàng tử.

Xử phạt này do Thăng để tự mình hạ chỉ. Không ai dám khinh thường, bởi vì hung thủ sát hại Lục hoàng tử còn chưa rõ.

Thế nhưng ngay cả phái ủng hộ Nhị hoàng tử cũng cho rằng đây là Hoàng hậu nương nương mượn cớ có sát thủ chạy tội.

Bọn thị vệ phụ trách tuần tra Lưu vân cung đêm đó đều bị trọng hình, may nhờ Vệ úy cung Trường Nhạc cầu xin mới được miễn tử tội.

Trên dưới trong triều, nội ngoại cung đều đồn đãi Đại hoàng tử vì ngôi thái tử mưu sát Lục hoàng tử. Thăng để liên hạ thánh chỉ thứ hai.

Một là nói án Lục hoàng tử bị hại, Tam pháp ti điều tra rõ là do thích khách biệt quốc gây nên. Giết ái tử của ngài vì muốn làm dao động tâm tư, khiến ngài không còn lòng dạ lo việc triều chính.

Hai là ra chiếu thư lập Đại hoàng tử làm thái tử.

Trong Thụy hoa cung.

“Hoàng thượng hạ ý chỉ cũng là do tình thế bức bách. Chúng cứ bắt minh, không thể giam Đại hoàng tử tra rõ ngọn nguồn. Không muốn lời đồn đãi bay tán toan trong triều tổn hại đến uy nghi hoàng thất, ngài chỉ có thể lập Hoàng Phủ Hồn làm thái tử.” Hiền phi sắc mặt không hề giận mà còn có điểm trào phúng.

“Vâng. Phụ hoàng đại khái cũng lo lắng Đại hoàng tử làm loạn, đến lúc đó sẽ mất cả chì lẫn chài. Hắn ngày hôm nay có thể làm thái tử, ngày mai cũng có thể bị phế làm thứ dân.” Hoàng Phủ Kiệt từ khi nghe tin Thăng để xử phạt hắn cùng với các hoàng tử, hoàng nữ khác, trong lòng có một cảm giác kỳ dị.

“Đáng tiếc lần này sấm đại, hạt mưa tiểu. Căn bản không có bè phái nào bị tổn thất. Hừ!”

Hoàng Phủ Kiệt đeo mặt nạ lên, đứng, chính thể. Phụ hoàng sủng ái lục đệ, tại sao có thể đơn giản buông tha bọn họ? Tuy nói hung thủ chưa xác định, nhưng xử phạt không tránh khỏi có điểm nhẹ. Giống như đang bảo vệ vệ ai đó.

Hoàng đế muốn bảo vệ ai?

Dĩ nhiên không phải hắn

Còn lại ai ?

Đại hoàng tử? Nhị hoàng tử? Trưởng công chúa? Tam công chúa? Hay chính là Ngũ hoàng tử?

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười. Nếu quả thật là như vậy, hắn sẽ thay đổi trình tự biến đổi.

“Người đi ra ngoài làm gì?”

Trương Bình giật mình, sửu tiểu tử trốn ở góc nào trong phòng sao y không phát hiện ra, sơ suất, thật sơ suất.

“Không có gì. Ta ra ngoài luyện cước.”

“Phải không? Ta hình như nghe nói mấy thái giám ở nội thị giam chưởng hình phạt không tốt lắm? Có người bị đánh, có người rơi vào hồ nước? Ta còn nghe nói trên giường đại thái giám nội thị giam có xà tròng, lão ta phát hiện có một con bạch xà ẩn trong chăn, sợ hãi phát bệnh ba ngày liền. Mà bạch xà chính là thú quý được nuôi trong vườn.”

“Người nghe ai nói?” Trương Bình nhãn tình sáng lên, đánh lửa thắp nến.

Trong phòng sáng tỏ, chiếu đến khuôn mặt âm trầm của Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt không mang mặt nạ trên mặt mà cầm trong tay, chăm chú nhìn y.

Thấy Trương Bình không giấu được vẻ đắc ý nho nhỏ trên mặt, Hoàng Phủ Kiệt trong lòng tựa như bị móng vuốt cào, ngứa ngáy khó chịu. Trong hai năm, công phu Trương Bình cao hơn, lá gan càng lớn. Quái sự trong cung cũng theo đó mà phát sinh nhiều hơn.

Lúc đầu hắn không có để ý, sau này lặp đi lặp lại mới dần dần phát hiện.

Quái sự một : năm hắn mười một tuổi, phụ hoàng ban lễ vật cho hắn – một con ngựa trắng. Bởi vì Tam hoàng huynh thích nó liền đem đi. Hắn không thể cự tuyệt.

Sau đó khoảng hai tháng, hắn nghe nói tam hoàng huynh liên tục giẫm phải phân chó trong hoàng cung, làm trò cười cho thiên hạ. Đương nhiên bọn thị vệ cũng cảnh giác canh chừng, nhưng chẳng chop được thủ phạm, mà từ lúc đó, tam hoàng tử không bao giờ dám nuôi chó nữa.

Quái sự hai : năm mười hai tuổi, hắn đi chúc thọ phụ hoàng. Dồn hết tâm tư, cũng không biết đã luyện tập xé bỏ bao nhiêu tờ giấy, qua ba tháng, mới vừa ý viết một chữ “Thọ” lên cẩm khăn dâng tặng Thăng đế.

Thăng đế xem thử lễ vật, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngợi khen, nhưng thái giám Hồ Vinh tùy tùng bên cạnh lại thở dài nói :”Tứ diện hạ hiếu tâm thật đáng khen ngợi, đáng tiếc chữ thọ viết trên cẩm khăn không thích hợp a.”

Thăng đế hỏi vì sao không thích hợp, Hồ Vinh sợ hãi vội phần đáp :” Bởi vì cẩm khăn không thể bảo tồn lâu, chỉ cần rơi vào nước, khăn bị ướt, chữ trên đó chẳng phải sẽ... nên lão nô cho rằng không thích hợp.”

Thăng đế hiển nhiên hiểu ra thâm ý, vẻ khen ngợi trên mặt cũng trở nên có chút bất mãn. Ngày đó lễ vật của các hoàng tử trình lên, chỉ có hắn không được hoàng đế khen thưởng.

Hoàng Phủ Kiệt xem lễ vật của các huynh đệ tặng có ngọc khí, có đồ sứ, có thi họa, cũng có bảo ấn, lẽ nào những thứ ấy không dễ hỏng? Nhưng Hồ Vinh chẳng nói nửa câu bất hảo, đối với bức thi họa danh nhân đương đại vẽ vượn thọ đồ của Đại hoàng tử rất tán thưởng.

Cực kỳ châm biếm, nhưng hắn có thể làm gì? Về sau hắn mới biết hối lộ bạc cho sủng thị bên cạnh hoàng đế là chuyện rất quan trọng.

Cuối năm Thăng đế ban thưởng yến rượu, sủng thị Hồ Vinh của ngài trước mặt mọi người chẳng hiểu sao té bậc thang, mặt mũi bầm dập, gãy mất một cái răng.

Vì việc này, Hồ Vinh lời tất cả đại, tiểu thái giám thấy trò hề của lão đi giáo huấn, nói thái độ họ bất kính, toàn bộ đều bị lời xuống đánh bằng roi. Đương nhiên Hồ Vinh lấy đại một lý do cho việc này rằng lão phát hiện trên bậc thang có một viên đá cuội, nhận định có người muốn hại hoàng đế bệ hạ, liền thỉnh ngài hạ thánh chỉ điều tra việc này.

Thăng đế cho rằng chỉ là chuyện bé xé ra to, nhưng bản thân cũng cho phép hắn. Ngài cũng hiểu thái giám sủng thị của mình chẳng qua tức giận muốn tìm chỗ phát tiết mà thôi.

Vì chuyện đó, có rất nhiều thái giám gặp xui xẻo.

Buổi tối hôm ấy, Hoàng Phủ Kiệt phát hiện tâm tình Trương Bình có điểm không tốt, miệng luôn nói ‘thế nào lại liên lụy quá nhiều người như vậy, lần trước cũng làm hại bọn thái giám Trị điện ti phụ trách quét tước bị hình phạt’, y vừa lẩm bẩm vừa thở dài. Hoàng Phủ Kiệt bắt đầu nghĩ có điều gì đó bất thường.

Sau đó hắn bắt đầu lưu tâm đến hành động của Trương Bình.

Một khi lưu tâm, Tứ hoàng tử so với các tiểu hài tử khác thông minh hơn, cũng cứng rắn hơn, có thể lường trước được sự tình sẽ xảy ra trong kế hoạch thị nô Trương Bình để ngăn cản y hoặc yểm trợ y.

Sở dĩ Dương mama thường nói Hoàng Phủ Kiệt có thể lên làm hoàng đế, năm phần do cừu hận, năm phần còn lại do hắn lớn lên bên cạnh Trương Bình, một người trẻ tuổi nhưng rõ ràng không hề ngốc. Thực tế chứng minh: năng lực của con người là do bị bức mà có!

“Ta phát hiện người hiện tại nhạy tin hơn rất nhiều, Thanh Vân và Bạch Liên nói cho người sao?” Trương Bình vừa nói, vừa cởi quần áo.

“Đều không phải. Là Dương mama.” Hoàng Phủ Kiệt trả lời.

“Ha! Ta biết.” Trương Bình không hiểu có chuyện gì vui, hát nho nhỏ một điệu dân gian, cười cười, cởi đai lưng.

“Điện hạ.”

“Ân?”

“Ta muốn thay quần áo.”

“Người thay đi.”

“Ta phải thay quần.”

“Người ra ngoài làm cái gì mà ngay cả quần cũng phải thay?”

Ta tới Thái y viện lấy được liệu, chuẩn bị một hòm thuốc, trên người toàn ám mùi hoàng vị. Nếu không nhanh tắm rửa sẽ bốc mùi.”

“Dương mama sai người đi?”

“Đúng vậy. Điện hạ, người có thể về phòng mình trước được không? Có gì đợi lát nữa ta đi tìm người hãy nói.”

“Ta đêm nay muốn ngủ ở đây.” Tứ hoàng tử điện hạ nghiêm túc nói.

“Cởi áo giúp ta.” Nói rồi, Tứ hoàng tử điện hạ đến bên Trương Bình.

Mấy năm nay trở mã, Tứ điện hạ đã cao gần bằng Trương Bình, thân thể tinh tráng hơn so với người cùng lứa, một cơ thể xinh đẹp khiến người khác nhìn không được muốn chạm vào. Nếu như không phải tướng mạo của hắn khác với thường nhân, e rằng cung nữ đã sớm tự tiến cử mình mong đầu gối tay ấp với hắn.

Đáng tiếc a đáng tiếc! Trương Bình nhớ đến hai ngày trước, Hiền phi nương nương đưa một cung nữ đến, dĩ nhiên vừa nhìn thấy khuôn mặt mang mặt nạ của Hoàng Phủ Kiệt liền kinh hãi ngất đi. Trương Bình đoán rằng có lẽ do ánh nến làm tăng vẻ uy hiếp chẳng?

Thành thật mà nói, y nghĩ so với không mang mặt nạ thì Hoàng Phủ Kiệt lúc đeo mặt nạ còn dọa người hơn. Hay do y đã nhìn quen khuôn mặt này, hiện tại không cảm thấy hắn xấu mà chỉ nghĩ gương mặt này rất nam tính, ngay cả cái bớt cũng có điểm yêu dị.

“Được rồi được rồi, người đừng chê giường ta nhỏ là được. Thật là, lớn như vậy rồi cũng không nên đòi ngủ chung giường với ta chứ.” Trương Bình nói nhỏ, nghĩ đi nghĩ lại cũng không thấy có gì sai, Tứ hoàng tử bình thường hay đến phòng y, nhờ y thay áo cũng là chuyện thường.

Hoàng Phủ Kiệt vì mới tắm rửa nên chỉ thuận tiện mặc mỗi trường y, Trương Bình giúp hắn cởi áo ra, nội y bên trong không đủ dài để che phía dưới.

Do Trương Bình có thói quen cúi đầu, dĩ nhiên thấy thứ ở khổ hạ na căn của hắn. Tuy không có nghĩ nhiều, nhưng tự tôn của Trương Bình cũng bị đả kích, có điểm ước ao và đổ kỵ.

Trương Bình đem trường y mới cởi vắt lên ghế, bản thân cầm lấy áo đến dực phòng tắm rửa.

Hoàng Phủ Kiệt kéo tay y lại.

Trương Bình ngắc đầu, lão đại à, ngươi lại muốn gì đây?

Trên mặt Hoàng Phủ Kiệt có điểm ứng hồng, bốt hình chữ nhân trên mặt càng đỏ lên yêu dị. Ánh mắt theo dõi mặt y mang theo hàm ý, chậm rãi kéo tay y xuống khổ mình.

“Điện hạ?” Trương Bình hoảng sợ, rút ngón tay lại. Tay y dĩ nhiên đung phải.... Tuy rằng lúc giúp tắm rửa thỉnh thoảng có đụng tới nhưng dù sao cũng không giống chuyện này a.

Hoàng Phủ Kiệt không nói, chỉ hé môi thở dốc một tiếng.

Trương Bình tròn tròn mắt. Điện hạ muốn làm gì? Lại cầm lấy tay y cọ liên tục na căn tôn quý, cũng không quan tâm bàn tay y đã nắm chặt lại thành nắm.

“Chạm vào.” Hoàng Phủ Kiệt mở miệng yêu cầu.

Trương Bình há miệng nhìn hắn.

“Ngay cả ngươi cũng không muốn?” Hoàng Phủ Kiệt nhàn thần tựa hồ oán trách, tiếng nói càng hàm chứa ủy khuất.

“Điện hạ, cái này... Người nên lệnh cho Thanh Vân hoặc Bạch Liên đến hầu hạ, các nàng hẳn đã thụ qua giáo dục, biết hầu hạ người hơn. Ta...” Trương Bình không cự tuyệt dứt khoát, vừa thương cảm điện hạ, vừa buồn cười. Ngoài ra y chẳng hề tức giận, do bình thường y với Hoàng Phủ Kiệt cũng có quan hệ thân thiết.

Hoàng Phủ Kiệt nghe vậy hung hăng trừng mắt, “Ta lệnh cho ngươi, ngươi không nguyện ý?”

“Điện hạ, ngươi đừng hồ đồ, ta là thái giám, tuy rằng không có na căn, nhưng vẫn là nam nhân, ngươi nói ta hầu hạ ngươi thế nào?” Trương Bình xấu hổ nhìn xuống dưới, thẳng thắn nói.

“Vẫn là ngươi không muốn! Đi ra ngoài!” Hoàng Phủ Kiệt tức giận hất tay y, quăng mình lên giường, đưa lưng về phía y hờn dỗi.

Trương Bình xoay người...nhưng rồi quay lại. Mỗi lần giận, hắn đều dùng chiêu này, luôn úp mặt vào tường quay lưng với y. Giờ còn đỡ, năm ngoái hắn còn đập đầu vào tường chảy máu. Trương Bình nghĩ không ra lúc đó y đã gây nên chuyện gì, hình như bởi vì y xuất cung bởi cha mẹ một đêm, không trở về bởi hắn?

“Điện hạ?”

Hoàng Phủ Kiệt không thèm để ý, cái mông quay về phía y.

Trương Bình muốn cười nhưng chỉ có thể cố nén. Ngẫm ra tiểu tử này cũng chỉ hơn ngũ đệ của y có một tuổi, theo lý vẫn là một hài tử. Nhưng thành thật mà nói, mông Tứ điện hạ nhà y rất đáng nhìn, xem đi, đầy đặn lại săn chắc, khiến cơ thể y có chút dao động.

Hoàng Phủ Kiệt vẫn không chịu để ý đến y, bắm dính lấy tường.

“Điện hạ.” Trương Bình thở dài, đi đến gỡ chân ra, hắn định cứ giữ nguyên tư thế ấy ngủ đến sáng chắc? Nếu như y mặc kệ sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Lúc kéo chân ra, Trương Bình không nghĩ rằng sẽ thấy điện hạ của y, na căn giữa hai chân dựng thẳng, mà điện hạ dường như không biết nên làm thế nào, cứ cố nén, thân thể có điểm phồng hồng.

“Điện hạ, nếu như ngươi khó chịu, có thể dùng tay mình chà xát sẽ tốt hơn.” Trương Bình dù sao cũng đã kinh qua thời kỳ trưởng thành, liền hướng dẫn.

Hoàng Phủ Kiệt thân thể vẫn bất động, ủy khuất nói : “Ngươi quan tâm ta làm gì! Dù sao ta như vậy cũng không ai cần, còn chẳng bằng làm thái giám!”

“Điện hạ, người nói bậy bạ gì đó. Ai nói không ai cần người? Người đường đường là Tứ hoàng tử Đại Á hoàng triều, không thiếu kẻ muốn đồng sàng với người. Hôm trước người nương nương đưa tới lá gan quá nhỏ, nàng không có phúc hầu hạ người. Hai ngày nữa, nương nương nhất định sẽ an bài nhiều cung nữ khác.”

“Ta không cần!”

Hả?

“Người cũng không phải không biết tính toán của mẫu thân ta. Người phái cung nữ đến không phải vì muốn hầu hạ ta mà vì muốn ta có con! Ta là gì chứ? Ta làm hoàng tử cái gì? Hiện giờ ngay cả người cũng cười ta, chạm vào ta cũng không nguyện. Người ra ngoài cho ta!”

“Điện hạ...”

“Người phải giúp ta, nếu không giúp được thì đi ra ngoài! Đừng có đứng đây nhiều lời vô ích!” Hoàng Phủ Kiệt xoay người rộng to hơn.

Trương Bình sững sốt vội vã bịt miệng hắn : “Điện hạ, chuyện này sao có thể kêu lớn tiếng như vậy?”

Hoàng Phủ Kiệt trừng mắt nhìn y, nhưng cũng không đẩy tay ra.

Trương Bình nhìn thẳng vào hắn, chỉ chốc lát đã đầu hàng.

“Hảo, hảo, ta giúp người, nhưng người không được phát ra âm thanh đó.”

Nửa đêm, Trương Bình lặng lẽ chuồn ra khỏi phòng mình. Y phát hiện Tứ điện hạ sự tình này khó hầu hạ a, phát tiết một lần chưa đủ, còn ô mỵ cợt cợt, nếu không phải bản thân phản ứng nhanh, đến cái quần cũng bị hắn lột mất không biết chừng.

Ai! Trương Bình nghĩ y muốn làm một tùy thị thái giám thực sự không dễ dàng.

Khi Trương Bình chuồn ra sau nhà, Hoàng Phủ Kiệt ôm chăn vẻ mặt tươi cười thỏa mãn.

Lúc này, Trương Bình còn không biết loại chuyện này thường đã có lần một, tất sẽ có lần hai, lần ba.... Mà y cũng chẳng thể không chế hướng phát triển về sau.

13. Chương 13

Chuyện của Lục hoàng tử qua đi, ánh mắt Thanh Vân, Bạch Liên nhìn Tứ hoàng tử có tia kính nể, lời nói và việc làm lúc thường cũng cẩn thận hơn rất nhiều. Các nàng không biết hung thủ sát hại Lục hoàng tử là ai nhưng mơ hồ mình bạch có liên quan đến Tứ điện hạ.

Thời gian trôi đi chậm rãi, chuyện Lục hoàng tử bị giết hại đã tạm thời lắng xuống. Nhưng rất mau chóng, nó lại bị kẻ khác khơi lên.

Đầu năm, Tam hoàng tử được phong vương. Điều cốt yếu là Thắng đế phong vương lão nhị, lão tam tựa hồ cũng quên phong cương (phong đất) cho hai nhi tử, vẫn lưu lại bọn họ tại kinh thành như cũ.

Thắng đế như vậy cư nhiên sẽ khiến nhân tâm ám nghị, muốn nhân cơ hội này nỗ lực tranh giành thế lực. Mà phe phái thái tử vẫn không có động tĩnh.

Cuối cùng, Tứ hoàng tử cũng đến tuổi được phong vương.

Thắng đế cấp hắn làm vương nhưng cũng không phong cương. Được phong làm Ninh vương, Tứ hoàng tử dọn vào ở trong một phủ đệ cũ của vương tộc.

Người trong triều thấy vậy cũng chẳng có ai bất mãn. Nhị hoàng tử phong làm Huệ vương, Tam hoàng tử phong làm An vương đều được ngự ban tân vương phủ, chỉ có Tứ hoàng tử phong vương không có lễ mừng long trọng, cũng không có vương phủ mới, chỉ tu sửa một phủ đệ cũ rồi dọn vào ở.

Vì vậy trong triều ai cũng hiểu lời đồn Tứ hoàng tử luôn lạng lẽ này không được sung ái là sự thật.

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt mười lăm tuổi mấy ngày đầu cảm thấy rất thích thú.

Lúc đầu khi hắn nghe tin Trưởng công chúa bị kẻ lạ đột nhập vào tẩm cung cắt trụi tóc thì hắn thực sự cao hứng, đại tiểu tam thanh(cười lớn ba tiếng). Không phải sao, vì nữ tử của hoàng hậu - đại hoàng tử Hoàng Phủ Kỳ chẳng bao giờ nhìn hắn thuận nhãn, đặc biệt là không hề muốn hắn xuất hiện trước mặt người hoàng thất. Trước đây hắn được mời đến ngự hoa viên tham dự thưởng hoa yến, nàng rõ ràng thâm giễu cợt, liên hợp với mấy nữ con quan cùng nhau cười nhạo hắn.

Mà nguyên nhân đơn giản là do hắn nhượng ghế lại cho một vị cô nương tuổi chừng mười bốn, mười lăm, sau mới biết tiểu cô nương ấy là Khuê Hình Lan con gái của Hộ bộ thượng thư Khuê Hiệt Chi.

Trưởng công chúa châm biếm hắn trước đông người, nói hắn là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Hắn như thế nào cũng không sao nhưng tiểu cô nương được hắn nhượng ghế bưng mặt khóc chạy đi. Kết quả...hắn tự nhiên trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hiện tại Đại hoàng tử tóc bị người ta cắt trụi, vừa nghe tin tức âm thầm truyền lưu, hắn đã nhận định hung thủ có liên quan tới người nào đó bên cạnh hắn. Bởi vì sự việc này rõ ràng không phải để lấy lòng ai, hơn nữa người nổi giận vì hắn không nhiều.

Mà người có thực lực, cũng có lý do làm vậy bên cạnh hắn trùng hợp có một. Hoàng Phủ Kiệt nghĩ tới đây liền ôm đầu.

Đại hoàng tử cùng hoàng hậu tọa trong điện của hoàng tử.

Điều này có nghĩa là gì?

Nó ám chỉ hoàng cung canh gác sơ hở, cấm vệ quân nhất định bị xử phạt, phụ hoàng cũng nhất định sẽ nghiêm tra chuyện này. Lại nhớ Lục hoàng tử chưa chết quá một năm, trong cung sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa?

Vì sao người không nhận ra cắt tóc nàng sẽ bắt hảo? Vì sao cứ phải lưu tiến tẩm cung hoàng hậu?

Chẳng phải là bày ra cho kẻ khác thấy nếu có người muốn giết hoàng hậu, thậm chí là hoàng thượng đều dễ như trở bàn tay?

Tuy rằng sự thực không đúng thế. Nếu như không phải người nào đó đã ở trong cung sáu năm trời, thăm dò được thời gian bọn thị vệ tuần tra cùng đường đi nước bước, hơn nữa y tài cao mật lớn có mang theo một ít mê dược Dương mama đặc chế thì dù y muốn thành sự cũng chẳng dễ như vậy.

Dương mama, người từng nói sẽ không bao giờ đưa được vật để y làm bấy nữa mà? Người không thể chỉ vì muốn xem cảnh náo nhiệt mà mượn tay tên gốc ấy thương sử a!

Đúng vậy, kinh qua sáu năm, Hoàng Phủ Kiệt cũng đủ hiểu người nọ bên cạnh hắn là người như thế nào.

Không sai, người nọ thiện lương, chính nghĩa, tâm tư giàu tình cảm, còn là người biết chăm sóc. Người nọ giống như y tự nhận, là một thiên tài võ học, còn rất thông minh...những điều này chưa từng sai. Nhưng người nọ cũng là tên gốc tử!

Thế nào là một gốc tử?

Gốc tử chính là mọi ngày đều rất bình thường, nhưng thỉnh thoảng đầu óc sẽ phát nhiệt làm ra vài chuyện kích động, cũng không phải người sẽ bận tâm đến hậu quả về sau. Y lại cứ khẳng định cho rằng bản thân mình đã suy xét tới nơi tới chốn.

Mà kẻ luôn phạm vào “bệnh gốc” ấy chính là thị nô bảo bối Trương Bình.

Quả nhiên đúng như Hoàng Phủ Kiệt dự liệu, Thăng đế âm thầm hạ lệnh nghiêm tra chuyện trưởng công chúa bị nhục nhã.

Bởi vì liên quan đến trưởng công chúa cũng liên quan tới danh dự hoàng thất nên việc này chỉ ngầm điều tra.

Không đề cập tới trưởng công chúa khóc sụt mướt, mỗi ngày đòi tìm đến cái chết, nói tới bên này, huynh trưởng được phong làm thái tử của nàng - Hoàng Phủ Hồn cũng phát thệ nhất định phải tìm ra hung thủ vũ nhục thân muội.

Bầu không khí trong hoàng thất bắt đầu căng thẳng.

Mà người đầu tiên bị điều tra chính là người không được ai yêu mến, Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt.

Ai cũng nói Tứ hoàng tử trong cung nhu nhược, nhu nhược như trái hồng, tuy rằng không giống khi còn nhỏ bị khi dễ, đã trở nên lợi hại hơn. Nhưng là trốn không thoát khỏi châm chọc khiêu khích hoặc cố ý khinh mạn.

Thái tử Hoàng Phủ Hồn từ khi được phong làm thái tử tới nay có điểm không đem chỗ dựa vững chắc của Tứ hoàng tử - Ngôn gia để vào mắt. Hai năm trước hắn còn e ngại thế lực này nên phải che đậy nỗi chán ghét, hư dử ủy xà (sống giả tạo) với sừ hoàng tử chỉ có khí lực mà không có đầu óc.

Hiện tại hắn đã được phụ hoàng thừa nhận, đường đường chính chính là thái tử điện hạ. Ngoại trừ lão nhị Hoàng Phủ Cẩn, còn sợ ai?

Hoàng Phủ Kiệt đứng ở trên ngọn cây quan sát cả tòa vương phủ.

Vương phủ hắn ở giữa đông đảo phủ thân vương khác là nhỏ nhất, cũng là tòa điện khó thấy nhất.

Nghe nói chủ nhân của vương phủ này trước khi phụ hoàng đăng cơ đã chết, nghe đâu là chủ nhân bệnh tử, cũng không có con nối dõi. Có người nói chủ nhân trước cũng là hoàng tử không được sủng.

Trước khi hắn dọn đến, ngoại công đã tìm người tu sửa lại nơi đây một chút. Vì bất hảo nên không cần giống trống khua chiêng, chỉ cần tu bổ lại những chỗ hư hỏng, trừ cỏ dại, cọ rửa lại tường ngoài, tổng thể bài trí vẫn không có gì thay đổi.

Nhưng dù vậy Trương Bình cũng thật cao hứng.

Ngày đầu y đến đã chạy xem từng gian phong một. Còn khen đây chính là phủ đệ không thể nhầm được. Tổng quang phòng có trên dưới một trăm hào nhân, thêm một người ồn ào hăng hái muốn làm tổng quản vương phủ nữa.

Hoàng Phủ Kiệt nghĩ đến Trương Bình, nhân thần âm ám không tự chủ được nhu hòa đi rất nhiều.

Đúng vậy, hắn phải vui vẻ mới đúng.

Ở chỗ này, hắn càng được tự do. Tuy nói người hầu kẻ hạ trong phủ, kể cả tổng quản đều do ngoại công hắn tìm giúp nhưng hắn thực sự là chủ nơi này.

Hắn phải lấy đây làm khởi điểm, bành trướng từng chút một, bồi thực thế lực của bản thân lớn hơn nữa.

Sẽ rất khó khăn. Nhưng biết làm sao? Hắn chưa có có gì hảo.

Hoàng tử khác sẽ lo lắng thế lực phía sau mình có bồi tiến giúp mình hay không, hắn, chỉ cần có thể lợi dụng thì sẽ lợi dụng triệt để. Không luyến tiếc bất cứ điều gì.

Cho dù thất bại, những người phía sau dựa vào hắn sẽ chết thế nào? Hắn không có chút cảm giác yêu thương.

“Điện hạ, ngài định đạp đất thành tiên? Hay là ngài định Thăng thiên chăng?” Trương Bình ở dưới cây ngẩng đầu gọi hắn.

Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu nhìn, cười cười, từ trên cây nhảy xuống.

“Cẩn thận người khác thấy ngươi như vậy.” Trương Bình đi lên phía trước, hiển nhiên giúp hắn sửa sang vạt áo, phủi phủi bụi bám.

“Tiểu viện này trừ người ra, chẳng có ai không được phép mà dám tiến vào.” Hoàng Phủ Kiệt giang hai tay, xoay người một vòng nói.

“Được rồi.” Trương Bình đứng dậy, nói thầm :”Vì sao ta không thể làm tổng quản? Vì sao ta chỉ là thiếp thân hầu hạ người? Thái giám thì sao, thái giám không được làm tổng quản vương phủ a.”

“A” Hoàng Phủ Kiệt cười “Người lại bị tổng quản mắng?”

“Đúng vậy. Lão ấy tưởng ta không hiểu, quay ra chửi ta là tên hoạn lù đù. Người nói, ta có nên giả bộ ngây ngốc tiếp?”

Ninh vương mười lăm tuổi càng cười ôn nhu, kéo tay thị nô thiếp thân nói:”Không phải người rất vừa lòng bộ dạng vờ vịt ấy của chính mình, còn cho rằng làm như vậy thì người khác sẽ không phòng bị người?”

“Đó là bởi vì ta không có làm tổng quản vương phủ! Trong phủ ngoại trừ chúng ta ra có mấy người, những người còn lại đều không phải biệt nhân? Mama cũng nói ra khỏi cung, vạn sự phải cẩn thận. Hoàn hảo là mama và Triệu công công lưu lại, bằng không chúng ta càng thân đơn thể cô. Đến lúc đó ta với người gặp không ít rắc rối.”

Dẫu sao cũng là một chàng trai hai mươi một tuổi, nếu như y không phóng túng giả bộ e dè, sợ hãi, cởi bỏ y phục thái giám mà đi trên đường, tuyệt không ai có thể nhìn ra y là một nam nhân khiếm khuyết.

“Ta xem người và Thanh Vân có nhiều chỗ khác thường?” Hoàng Phủ Kiệt lơ đãng thuận miệng hỏi.

“Ha ha, người nhìn ra? Vậy người nghĩ ta và Thanh Vân kết thành đôi, nàng có đồng ý không?”

“Người muốn làm hại cô nương nhà người ta?” Ninh vương điện hạ lúc này tươi cười, bộ dáng tuyệt đối có thể xưng là ôn hòa.

Nhưng Trương Bình sờ sờ cổ, cười mỉa nói :”Ta nói chơi một chút, ta nào dám trông mong cái gì.”

“Dương mama từng nói bà ấy có thể sử dụng được liệu điều trị cho người, chỗ đó chưa tái sinh sao?”

“Đã muộn a. Ta không còn là tiểu hài tử, trong cung hàng năm đều phải kiểm tra, nếu có tái sinh sẽ bị cắt bỏ. Hiện tại không có ai kiểm tra nhưng mama cũng nói ta đã bỏ lỡ thời kỳ tốt nhất. Hơn nữa tương lai thực có thể dài ra một chút.” Trương Bình so sánh rồi thở dài. ”Đi tiểu cũng tiện, có già cũng không cần tã.”

“Trương Bình.” Hoàng Phủ Kiệt trọng trọng nín tay y.

“Ân?”

“Người tương lai có dùng tã ta cũng sẽ không ghét bỏ người.”

“Ha ha.” Trương Bình cười to, “Không tới phiên điện hạ ngài hiếu kính ta, đại ca của ta, còn có mấy người huynh đệ đã sớm nói chờ ta lão, bọn họ phụ trách dưỡng ta. Hơn nữa sư phó lúc trước giúp ta hoạn tay nghề không tệ, một nhất là xong, lúc già cũng chẳng thấm đến thế.”

“Trương Bình, người già rồi không theo ta nữa sao?” Hoàng Phủ Kiệt biểu tình tựa hồ rất kinh ngạc.

Trương Bình cũng khó hiểu, “Lúc ta lên lão, vì sao phải ở cùng với người? Dù tương lai người có thành hoàng đế hay không, tới lúc ta già rồi chẳng phải cuối cùng người vẫn thay người hầu hạ a ? Ta nghĩ rồi, người làm vương gia cũng được, làm hoàng đế cũng tốt, chờ ta kiếm đủ bạc ta sẽ quay về quê. Người cũng sẽ cho ta về chứ? Nếu không thái giám niên lão ở trong cung rất thảm.”

Hoàng Phủ Kiệt trừng mắt nhìn y, dường như không tin y lại có ý nghĩ như vậy.

“Nếu như ta làm hoàng đế cũng không được, làm vương gia cũng không xong, chuốc lấy thất bại thì sao? Người sẽ ly khai ta ư?”

Trương Bình điểm thẳng lên trán hài tử. “Thì sao nào? Người ngốc à? Hay sốt rồi a? Người nghĩ đi, nếu như sự bại, ta nhất định mang người đi tiêu dao khắp bốn bể, thiên hạ to lớn với võ công của ta còn sợ không đi được? Dù người bị bắt, ta nhất định sẽ cứu người ra. Chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, dù ta có

chết cũng quyết cứu người. A, được rồi, nói đến đây thôi, người phải giúp ta an bài hảo người nhà, tránh liên lụy đến bọn họ nếu sự không thành.”

Hoàng Phủ Kiệt đờ người, sững sốt nửa ngày, nói tóm lại : “Người nói là người sẽ vì ta dù chết cũng không từ, nhưng người sẽ không theo ta đến già. Đúng không?”

Trương Bình nghĩ câu hỏi của hắn có điểm kỳ quặc, nhưng vẫn không biết sai chỗ nào, gãi gãi mũi, miễn cưỡng gật đầu. Sau đó còn nói một câu: “Người không thể bắt ta bảy tám chục tuổi còn giúp người tắm rửa, thay quần áo a? Tốt xấu gì người cũng nên cho ta về hưởng mười, hai mươi năm thanh phúc a. Người nói có đúng không?”

Hoàng Phủ Kiệt nhìn y một cái, bỗng mỉm cười.

“Người nói đúng, ta thế nào để người bảy, tám mươi tuổi còn phục vụ ta tắm rửa thay quần áo, chờ người niên lão, ta nhất định để người hưởng thanh phúc, người muốn làm gì thì làm. Có điều trước tiên người phải ở đây trợ giúp ta đã.”

Dương mama nhìn Trương Bình đang quét sân đứng đờ ra ở chân tường, khó hiểu hỏi: “Y làm gì thế? Bí tịch khó quá y ngộ không ra sao?”

Hoàng Phủ Kiệt mang mặt nạ nên không ai nhìn ra vẻ mặt hắn, chợt nghe hắn nhẹ giọng nói : “Không, y đang sầu thôi.”

“Hả? Hắn cũng biết sầu?” Dương mama cho rằng khắp thiên hạ tối không tìm được chủ nhân có ý nghĩ này. Ngay cả lúc bị coi thường là thái giám, y cũng tứ bình bát hương(bình thần), tối ngủ vẫn ngon như ai.

“Y đương nhiên sầu, y cũng đâu phải kẻ khờ. Y chẳng những không ngốc mà còn rất thông minh. Người xem, y chưa từng dựa dẫm vào ai. Chúng ta thấy y sống vui vẻ với người khác cũng bởi vì y giỏi phức tạp hóa chuyện đơn giản.” Hoàng Phủ Kiệt hạ một quân cờ.

“Đúng vậy, y sở trường biến sự tình đơn giản thành phức tạp.” Dương mama nhìn y mở một nước cờ, lông mi giật giật. Tiểu tử này kỳ nghệ đã tiến rất xa.

“Chỉ ít y đã giúp ta xả giận, cũng nỗ lực không làm liên lụy đến những người bên cạnh ta, hơn nữa còn làm ra những hành động sẽ khiến người ta nói y không biết thẹn. Hai năm y ở trong cung đã giúp ta giáo huấn bao nhiêu người? Nhưng chưa có ai đem hoài nghi đổ lên đầu y. Người nói y thông minh hay không thông minh?”

Dương mama một lời cũng không nói, tuy tiểu tử này có lúc khiến người ta nhin không được thú vị khoe mắt giật giật, nhưng nghĩ kỹ thực sự không có chuyện động trời nào y chưa làm qua.

“Y từng thụ qua giáo huấn. Người ta thấy y lỗ mãng, kỳ thực y làm việc vô cùng cẩn thận. Ngay cả trả thù nhỏ cũng cần hai năm, nắm chắc mười phần thắng mới tiến hành.” Hoàng Phủ Kiệt một nước cờ cắt đứt hậu phương chi trì.

Dương mama trong mắt lóe lên một tia tinh quang, chuyển hoá trọng tâm câu chuyện nói: “Lần này hoàng thượng lệnh thái tử điều tra chuyện trưởng công chúa bị nhục, người có tính toán gì không?”

Hoàng Phủ Kiệt nâng chung trà lên chờ Dương mama nghĩ nước cờ tiếp theo.

“Tuy rằng Trương Bình làm chuyện này khiến ta giật mình, nhưng cũng là một cơ hội tốt.”

“Nga? Nói nghe xem.”

“Rất đơn giản, ta muốn lợi dụng cơ hội lần này chia rẽ thái tử và Vi Vãn Tâm.”

“Làm như thế nào?”

Hoàng Phủ Kiệt cười khẽ.

“Nếu như người có thể ly gián thái tử và Vi Vãn Tâm, chỉ sợ là Hoàng Phủ Hồn tọa ngôi thái tử không lâu.” Dương mama nhân thần thoạt nhìn có điểm xót thương cùng hứng thú.

“Đúng vậy, ta thỉnh sư phụ truyền tin cho ngoại công, thỉnh ông liên hợp với mấy vị đại nhân khác giục hoàng thượng ban hôn cho thái tử. Bọn họ nhất định sẽ đề cử một người thích hợp, nếu phụ hoàng muốn bang trợ Hoàng Phủ Hồn cũng cố bảo tọa thái tử, nhất định sẽ vì hấn mà tuyển trạch nhi nữ của một vị đại thần.”

“Nếu như hoàng thượng một mực không tuyển nữ nhi?” Dương mama tâm có điểm hiểu rõ.

Hoàng Phủ Kiệt cười, “Vây chỉ có thể thấy rõ, phụ hoàng đối với tân phong thái tử bất mãn, muốn động hấn. Chẳng phải rất tốt sao?”

“Thế rốt cuộc Trương Bình vì sao lại sàu?” Dương mama suy tư nửa ngày, bản thân nhin không được hỏi lại lần nữa.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu nhìn Trương Bình đang chờ ra, lộ ra nụ cười chỉ hấn mới hiểu hàm ý.

Dương mama thấy nhân thần ánh lên ở đáy mắt Hoàng Phủ Kiệt, trong lòng thoảng chút bất an.

Trong triều có ai không biết con trai tể tướng, quan bá tam phẩm, một trong số hàn lâm học sĩ – Vi Vấn Tâm?

Có ai không biết Vi Vấn Tâm bác học thông tuệ, lại thêm dung mạo tuấn tú là tâm phúc của thái tử?

Nhưng rất ít người biết trưởng công chúa có tình ý với Vi Vấn Tâm, sớm quán lấy Thắng để nhờ tứ hôn.

Mà càng ít người biết Vi Vấn Tâm từ lâu đã có người trong mộng, là Lý Điển Chi, ấu nữ của thượng thư bộ binh, cựu thần hai triều – Lý Thư Hữu.

Những điều này các hoàng tử khác và bọn họ ít nhiều cũng biết. Lẽ tất nhiên chỉ không biểu hiện ra ngoài.

Vi Vấn Tâm hai ngày nay khá phiền não, hấn được thái sơn đại nhân(bố vợ) tương lai nhiều lần khiến tín báo Thắng để đã tìm ông trao đổi mấy lần, mỗi lần đều giả như vô ý nhắc tới hôn sự của thái tử.

Thái tử đã mười tám nhưng đến nay chưa thú thái tử phi. Vi Vấn Tâm cũng không rõ Thắng để ý tứ ra sao. Hiện giờ xem ra Thắng để muốn kết thông gia với Binh bộ thượng thư Lý Hữu.

Mà Lý gia chỉ có duy nhất một ấu nữ đến tuổi kết hôn, năm nay vừa tròn mười bảy là Lý Điển Chi.

Vi Vấn Tâm năm nay cũng hai mươi mốt, bởi vì Đại hoàng tử chưa vị định nên hấn phải kéo dài chuyện hôn sự. Hiện tại Hoàng Phủ Hồn đã được phong làm thái tử, hấn năm nay cũng gấp gấp muốn cưới vợ, mong chờ Lý Điển Chi xuất giá về nhà mình. Nhưng bây giờ lại có tin dữ.

Hấn nên làm như thế nào?

Vi Vấn Tâm cực kỳ phiền não.

Một bên Vi Vấn Tâm suy tư xem có nên gặp Thắng để đề trình tình thì bên này Ninh vương phủ trước nay chưa từng náo nhiệt đã phát sinh một chuyện.

Thái tử tới.

Hoàng Phủ Hồn lần đầu tiên bước vào tân vương phủ Hoàng Phủ Kiệt, vừa vào đã bị sự bần hàn không tả nổi làm chấn động.

Vương phủ quá nhỏ, kiến trúc lại cổ xưa, đi mãi cũng không thấy chỗ nào trang trí cho ra hồn. Người hầu ít đến thương cảm, tổng quản thấy hấn cũng không dám ngăn lại, mặc hấn tùy ý xông vào Ninh vương phủ.

Hoàng Phủ Hồn căn bản không sợ sừu lão tứ dám nói gì. Huồng hồ lần này bản thân hấn phụng mệnh đi điều tra án trưởng công chúa chịu nhục.

Như vào chỗ không người, hấn trực tiếp xông thẳng đến viện mà kẻ hầu nói Ninh vương đang ở.

“Nô tỳ khấu kiến thái tử điện hạ.” Hai nữ tỳ từ trong viện đi ra, nhận ra người trước mặt lập tức quỳ xuống, chặn lối đi của hắn.

“Vương gia các người đâu? Nói hẳn ra gặp ta.”

“Vâng. Nô tỳ xin đi thỉnh Vương gia.” Một cung nữ đứng dậy, xoay người hướng tấm ốc (phòng ngủ) của Hoàng Phủ Kiệt.

“Chờ một chút.” Hoàng Phủ Hồn nheo mắt, theo lý thì sửu lão tứ đã nghe thấy thanh âm của hắn, thế nào đến giờ còn chưa thềm lộ mặt? Nghĩ đến đây, hắn lập tức gọi người cung nữ lại :”Hắn ở bên trong đúng không? Bản điện đi vào tìm hắn.”

“Điện hạ chậm đã. Điện hạ, Vương gia bây giờ còn chưa ngủ dậy, xin để nô tỳ thỉnh ngài ra nghênh tiếp.” Tỳ nữ trẻ tuổi lộ ra vẻ lo lắng, đánh bạo đứng ra ngăn cản Hoàng Phủ Hồn.

“Hừ! Tránh ra!” Hoàng Phủ Hồn thấy nàng lo sợ như vậy càng sinh nghi trong phòng có điều ám muội, đẩy nàng cung nữ ra liền lệnh thị vệ mở cửa.

Trong phòng, một mảnh vắng vẻ.

Hoàng Phủ Hồn theo người hầu vào trong, vừa lúc thấy Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt từ trên giường ngồi dậy, đeo mặt nạ, buông sa trường.

Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Hồn thấy sau sa trường rõ ràng có một người ẩn thân.

“Nguyên lai là thái tử điện hạ, ngài sao lại tới đây?” Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt có điểm cực xúc bất an, thấy hắn tới, vội vội vàng vàng đi giày vào nghênh tiếp.

Thương cảm cho hắn làm một Vương gia, cứ như vậy bị cả đồng người xông vào phòng ngủ, chẳng những không thể trách cứ mà trái lại còn phải tương nghênh.

Hoàng Phủ Hồn liếc mắt quét qua người hắn, quần áo cũng không chỉnh tề, hiển nhiên mới vội vã xuống khỏi giường.

“Bản điện đến thăm người.”

“Thái tử đại giá quang lâm, thật sự là... Ha ha, đại hoàng huynh, mời ngồi.”

Hoàng Phủ Hồn không khách khí, phất áo choàng thấp người ngồi xuống ghế.

Đến lúc này, Hoàng Phủ Hồn mới lưu ý đến bày trí trong phòng.

Đây là tấm thất của hoàng tử?

Quả thực thiếu thốn vô cùng. Nói khó nghe thì chẳng bằng phòng của một Đại thái giám.

“Chẳng hay hoàng huynh lần này tới có chuyện gì phân phó?” Hoàng Phủ Kiệt cao giọng lệnh Bạch Liên phụng trà.

Ánh mắt Hoàng Phủ Hồn nhìn lướt qua giường.

Hoàng Phủ Kiệt chú ý tới ánh mắt của hắn, cúi đầu cười hắc hắc hai tiếng.

“Bên trong là ai? Ai có thể khiến tứ đệ đã qua trưa rồi vẫn còn triền miên trên sàng không muốn đứng lên?” Kỳ thực Hoàng Phủ Hồn muốn nói là nữ nhân nào lá gan lớn có thể đồng sàng với người mà không bị người dọa ngắt xiū.

“Ha ha...” Hoàng Phủ Kiệt hình như có điểm xấu hổ, nhìn đám người theo hầu Hoàng Phủ Hồn.

Hoàng Phủ Hồn xem ra không phát hiện, vốn ở trong hoàng cung, hắn không bao giờ tùy tiện đơn độc ở chung với ai.

Hoàng Phủ Hồn đột nhiên đứng dậy, đi tới trước giường giật sa trường xuống.

Động tác này của hắn vô lễ đến cực điểm, nhưng hắn thân là thái tử mà Hoàng Phủ Kiệt trong lòng hắn chỉ là một hoàng tử nhất gan, tầm thường không đáng coi trọng, nên chẳng ai ở đây thấy cử chỉ đó bất nhã.

Ngay cả Hoàng Phủ Kiệt cũng chỉ “A” lên một tiếng, đi nhanh đến bên giường, cười xòa với thái tử: “Hoàng huynh, ngu đệ ta...ngài cũng biết ngu đệ tướng mạo dọa người, chỉ có thể dùng tiền nô này tiết hỏa dục mà thôi.”

Giữa sa trường, Hoàng Phủ Hồn thấy một gã thái giám trẻ tuổi nhìn khá quen.

Hiện tại tên thái giám này bị người ta dùng dây thừng trói lại quần trong chăn, tóc tai rối bù, trên da thịt lộ ra những vết hồng, dưới chân còn có những dải nhỏ.

Nhìn tên thái giám lạnh run, nô tương ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, Hoàng Phủ Hồn ánh mắt lộ ra một tia khinh thường.

Khép sa trường, Hoàng Phủ Hồn xoay người lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Lão tứ, ngươi thật không biết ta tới làm gì a?”

“Ngu đệ không biết.” Thấy Hoàng Phủ Hồn không truy cứu hành vi của hắn, Tứ hoàng tử nhất thời có vẻ nhẹ nhõm.

“Nga? Ngươi không biết chuyện trưởng công chúa?” Hoàng Phủ Hồn hỏi thử. Việc này mặc dù bị cấm khẩu nhưng không có nghĩa các hoàng tử không biết sự tình, mẫu thân bọn họ sẽ trường tụ thiện vũ. (mạnh vì gạo, bạo vì tiền, ý nói thừa cơ gây chuyện)

“A!” Hoàng Phủ Kiệt cuối cùng sợ hãi đứng bật dậy “Hoàng huynh, người, người nói sao?”

Hoàng Phủ Hồn trong lòng có điểm kinh ngạc, hắn sao lại thiếu kiên nhẫn như thế, chưa khảo đã xưng? Dù có tạt giạt mình cũng không thể bị hắn công hạ nhanh tới vậy?

“Ta biết tất cả nhưng vẫn muốn ngươi nói cho ta nghe.”

Hoàng Phủ Hồn liếc mắt buông chén trà, thăm dò. Nhưng thật ra là hắn liếc khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Liên vài lần. Trong lòng không khỏi nghĩ mỹ nhân như vậy cất đặt bên người lão tứ thật lãng phí. Có điều sừ tứ tám phần mười ăn không được, nếu không đã chẳng đụng đến gã thái giám ngờ nghệch kia.

“Hoàng huynh, ta, ta...” Hoàng Phủ Kiệt cảm thấy khó mở miệng.

“Nói!” Hoàng Phủ Hồn sa sầm nét mặt.

“Vâng, vâng.” Hoàng Phủ Kiệt liên thanh trả lời, do dự một lúc mới nói: “Ta định khẩn cầu phụ hoàng tứ hôn cho ta, không ngờ lại chọn trúng người hoàng huynh thích, nếu như ta biết người cũng chọn nàng, ngu đệ tuyệt đối không dám đoạt sở ái của hoàng huynh.”

“Ngươi đang nói cái gì? Ngươi nói muốn thỉnh phụ hoàng tứ hôn cho ngươi?” Lần đầu tiên nghe hắn nói vậy, Hoàng Phủ Hồn trợn mắt, lộ ra điểm hứng thú.

“Vâng.”

” Là nữ nhi nhà ai?”

“Là...là Khưu Hình Lan, chi nữ Bộ hộ thượng thư.” Hoàng Phủ Kiệt thanh âm rất nhỏ.

“Ngươi đã thấy nàng?”

“Đúng, ngu đệ lúc ở ngự hoa viên thưởng hoa yển đã gặp nàng, có điều...”

“Có điều trưởng công chúa cười nhạo ngươi cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nên ngươi muốn trả thù trưởng công chúa đúng không?”

“Cái gì?!” Hoàng Phủ Kiệt kêu to, “Ta trả thù trưởng công chúa? Ta nào có cái lá gan ấy? Hơn nữa ta làm sao muốn trả thù nàng? Tuy rằng nàng và mấy hài nữ khác cùng nhau cười nhạo ta nhưng mọi lời các nàng ấy nói đều là sự thật. Huống hồ...” Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu, khê nhãn nhỏ.

Trương Bình ở trên giường vuốt nước miếng, điện hạ nhà y càng ngày càng giỏi giả vờ. Có điều sợi dây trói này buộc thật chặt, tiểu tử ấy học đâu ra thứ công phu một tay trói người a?

“Huống hồ cái gì?”

Kỳ thực Hoàng Phủ Hồn ngay từ đầu đã nghĩ sửu lão tứ tuyệt đối không có gan lớn gây ra chuyện tày đình này, càng không có công phu cao siêu quay vào cung.

Mà người bên cạnh hắn, nhìn thế nào cũng không thấy được công lực và can đảm. Nếu như nói chỗ dựa vững chắc phía sau – Ngôn tướng quân phái người trợ hắn? Ngôn đại tướng quân đa mưu túc trí tuyệt sẽ không làm chuyện mạo hiểm, liều lĩnh như phái một cao thủ đến giúp ngoại tôn cạo tóc công chúa xả giận. Nghĩ thế nào cũng thấy không có khả năng.

Bất quá mặc kệ có khả năng này hay không, hắn chỉ muốn đến một chuyến. Bởi vì Hoàng Phủ Kiệt tối có lý do động thủ, còn vì hắn nghĩ huynh đệ bọn hắn bình thường không thêm để mắt chú ý xem Hoàng Phủ Kiệt lúc thường đang làm cái gì.

Hiện tại hắn yên tâm, một người ngay cả nữ tỳ bên cạnh cũng chẳng có, chỉ có thể hiệp ngoạn với thị nô nhút nhát có gì hảo lo lắng? Mặt trời lên cao đến đỉnh còn phóng đảng, tương lai sẽ làm nên trò trống gì?

Hoàng Phủ Kiệt đáp: “Huống hồ Khưu tiểu thư có viết một phong thư cho ngu đệ, nói ngày đó nàng thất lễ khiến ta phiền lòng. Nếu như ngày đó đại tỷ không trêu chọc ta, Khưu tiểu thư sao có thể nhớ ta mà chuyển thư cho ta. Hoàng huynh, ngu đệ thực sự thích nàng, giống như Vi đại nhân thích Lý tiểu thư của Bộ binh thượng thư vậy, đều là thật tâm. Người...”

“Sao ngươi biết?” Hoàng Phủ Hồn sắc mặt đại biến, vung tay lên ra hiệu kẻ hầu người hạ lui ra.

“Cái gì? A, người muốn hỏi chuyện Vi đại nhân thích con gái của Lý thượng thư sao?” Thấy Hoàng Phủ Hồn đuổi người hầu ra ngoài, Hoàng Phủ Kiệt thanh âm có điểm sợ hãi.

“Ta hỏi ngươi, ngươi làm sao biết việc này.” Hoàng Phủ Hồn trên mặt toát ra sát ý dị thường.

“Ngày đó tại ngự hoa viên, ngu đệ thấy Vi đại nhân âm thầm tặng hoa cho Lý tiểu thư, mà Lý tiểu thư cũng lên lút tặng lại một vật. Nên ngu đệ suy đoán bọn họ...”

“Câm miệng!”

“Vâng.”

“Hoàng Phủ Kiệt, đừng để bản điện biết ngươi ra ngoài nói lung tung, hừ!” Hoàng Phủ Hồn đột nhiên rút kiếm, lao bổ về phía giường.

Hoàng Phủ Kiệt đôi mắt nhanh chóng hẹp lại, mở miệng kêu một tiếng: “Hoàng huynh, đó là thị nô rất biết nghe lời, cầu huynh cho ngu đệ giữ lại.”

Hoàng Phủ Hồn đương thủ thế chợt dừng lại, nghe Hoàng Phủ Kiệt nói tiếp: “Ngu đệ có thể bảo chứng hắn sẽ không ra ngoài nói lung tung, hắn cũng chỉ có một cái mạng.”

Hoàng Phủ Hồn quay đầu “Nhìn không ra ngươi lại coi trọng thị nô này đến thế.”

Hoàng Phủ Kiệt cười mỉa, “Chỉ là ngu đệ vốn không có ai hầu hạ.”

Hoàng Phủ Hồn thu kiếm, lạnh lùng hừ một tiếng, “Nhớ kỹ lời ngươi nói.” Rồi hắn xoay người bỏ đi.

“Ngu đệ tiễn hoàng huynh.”

14. Chương 14

Mở sa trường, Trương Bình ở trong tròng mắt nhìn hắn.

Hoàng Phủ Kiệt cười mỉa “Xin lỗi người, thiếu chút nữa lộng xảo thành chuyết (khéo quá hóa vụng). May là hắn còn có điểm kiêng dè ngoại công của ta.”

“Ngươi vì sao bắt ta làm bộ dạng này cho thái tử xem?” Trương Bình không rõ tại sao từ lúc nghe được thái tử tới, Hoàng Phủ Kiệt lại đưa ra yêu cầu này với y.

“Đều không phải người nói sao, nói muốn đối phương tưởng rằng người không uy hiếp được ai, phương pháp chơi bởi hoang đường này là hay nhất. Ta cũng bị bốn cột giống người a?”

“Như nhau cái rắm!” Trương Bình giận dữ. “Vậy người trói ta lại làm gì? Còn cởi sạch y phục của ta? Ta đã đáp ứng giúp người diễn trò, vì sao người còn dụng mê dược của Dương mama với ta!”

Hoàng Phủ Kiệt gỡ mặt nạ xuống, tiếp tục cười mỉa. Sao có thể nói mục đích hẳn cùng Trương Bình diễn trò vốn là nhất tiễn hạ song điêu?(một đá ném hai chim)

“Mi còn không cởi dây trói cho ta!” Trương Bình tức giận đến kính ngữ gì đó cũng quên sạch.

“A, hảo, ta đến đây.”

Hoàng Phủ Kiệt thò tay xốc chần lên.

Sau đó thiếu niên mười lăm tuổi ho khan một tiếng.

Chần hạ, trên người Trương Bình ngoại trừ sợi dây trói, cái gì cũng không mặc.

Hoàng Phủ Kiệt mò lấy đầu mối buộc.

“Người đem mối dây buộc ở chỗ đó?” Trương Bình quả thực muốn xỉu.

Hoàng Phủ Kiệt chậm rãi gỡ đầu dây.

Mặt Trương Bình càng ngày càng đỏ. Sau này nếu y lại đáp ứng hẳn diễn trò khi này, y sẽ trực tiếp trông chính sợi dây thừng ấy mà treo cổ tự vẫn cho rồi.

“A!” Trương Bình kêu một tiếng gấp gáp, thanh âm rất ngắn nhưng khiến hai người đều run lên một chập.

Mà càng run, dây càng trói chặt hơn.

“Nhanh lên một chút!” Trương Bình giục.

“Làm ngay đây, người đừng vội, người càng giục ta càng loạn.”

Loạn cái đầu người! Trương bình quả thực muốn cầm đao chém người, có thể đem dây thừng kết lại ở chỗ đó sao? Người....học cách trói của ai hử?

Hoàng Phủ Kiệt để cởi mối kết, phải mở hai chân Trương Bình ra.

Bởi vì dược tính chưa hết, chỉ có thể mặc người thao túng, Trương Bình nhắm mắt lại cự tuyệt nhìn. Nếu như có thể không có cảm giác được thì càng tốt.

Loại cảm giác này rõ ràng ... !

Hoàng Phủ Kiệt nhìn chằm chằm giữa hai chân Trương Bình, đây là lần thứ ba hắn thấy.

Lần đầu khi hắn còn nhỏ, ngoại trừ lưu lại ấn tượng sâu sắc không huyền ảo hiện tại, còn lại tuyệt không nghĩ gì khác.

Lần thứ hai là trước khi thái tử bước vào vương phủ, bởi vì nhận tin chậm nên không có thời gian chuẩn bị, cho Trương Bình uống mê dược rồi trói lại cũng vội vàng vàng chưa kịp tỉ mỉ thưởng thức.

Lần thứ ba, nuốt nước miếng, không biết lần sau phải đợi tới khi nào, nên lần này hắn phải nhìn cho no mắt! Còn muốn sờ nữa!

Trương Bình chỗ nào trên da cũng có vết lằn, nhìn khá giống sẹo. Nhiều người sẽ cho rằng như thế rất xấu xí nhưng Hoàng Phủ Kiệt không cảm thấy vậy, bởi vì đây là thân thể Trương Bình, là cái giá mà Trương Bình trả để giúp hắn.

Đúng, hắn từ lâu đã nhận định Trương Bình vào cung là dành riêng cho hắn.

Hoàng Phủ Kiệt sợ làm tổn thương Trương Bình, trói cũng không chặt lắm, cố ý lỏng một chút, nhưng hiện giờ trên mặt Trương Bình lộ vẻ quần quai. Từ chỗ đó dọc theo đùi có một thứ trắng tấp.

Trương Bình cũng không biết là do đau hay khó chịu, thân thể có điểm hơi run.

Hoàng Phủ Kiệt cởi dây, nhẹ nhàng chạm vào.

Trương Bình trong miệng phát sinh một tiếng rên rỉ kỳ quái. Y tưởng nước tiểu.

Hoàng Phủ Kiệt bỗng nổi lên can đảm, vươn ngón cái xoa nắn.

Trương bình chửi ầm lên.

Lúc Dương mama bước vào thì Hoàng Phủ Kiệt đã cởi xong dây trói, trả lại y phục cho Trương Bình mặc.

Trương Bình sắc mặt ửng hồng, hai mắt mờ lung, chợt thấy hai kẻ một già một trẻ đang chăm chú nhìn mình càng hoảng sợ.

Trương Bình cực kỳ tức giận.

Bên này thái tử vừa ly khai vương phủ, bên kia Ngũ hoàng tử Hoàng Phủ Lưu nhận được tin Hoàng Phủ Kiệt truyền đến.

Đọc xong, Hoàng Phủ Lưu tiện tay vò xé, hẳn đã biết phải thế nào. Hẳn không có hứng thú làm hoàng đế, thế nhưng đối với Đại hoàng tử ở phía sau, bản thân lại rất thích thú. Hơn nữa điều hẳn định làm chẳng gây tổn thất hay nguy hiểm đến bản thân.

Chẳng qua chỉ là một lời tiến cử mà thôi.

Trương Bình không muốn tái phát sinh loại sự tình này. Dường như thái tử không muốn nghe có người nhắc tới chi nữ Bộ binh thượng thư có quan hệ tâm tình gì đó với Vi Vấn Tâm.

Nếu như không ai đề cập tới, hẳn có thể giả vờ không biết chuyện ngồi đợi Thăng để tứ hôn.

Nếu có người nhắc tới, mọi người sẽ biết hẳn muốn kết hôn với nữ tử trong lòng đại thần tâm phúc. Khi đó nhất định hẳn sẽ phải cân nhắc có nên bỏ đi danh dự của bản thân.

Vi Vấn Tâm, hẳn nào muốn trước khi đăng cơ lại mất đi kẻ cường mạnh trợ giúp mình.

Lý Điển Chi, nữ tử chi lan ngọc tú mà hẳn đã thầm chọn từ lâu, nhưng khổ nỗi kẻ tâm phúc bên cạnh cũng thích nàng, mà lại chậm chạp chưa hành động.

Vừa vặn Thăng để muốn chỉ định thái tử phi cho hẳn, càng khéo sao phụ hoàng muốn thái tử lấy chi nữ Bộ binh thượng thư, vừa củng cố địa vị, vừa đem Lý Điển Chi cho hẳn. Vừa có tình, vừa có quyền, hẳn tuyệt không thể buông nữ tử này ra.

Làm thế nào mới tốt đây? Giờ không nói đến triều thần, đến cả sừ tứ kia cũng biết chuyện Vi Vấn Tâm và Lý Điển Chi, khó bảo đảm chuyện này không truyền ra ngoài gây xôn xao. Đến lúc đó vô luận thế nào, để giữ lấy tình nghĩa lâu năm cũng phải bỏ chi nữ Lý gia.

E rằng lão ngũ nói không sai, Hoàng Phủ Hồn nhớ tới kiến nghị hôm nay của Ngũ hoàng tử.

Lão ngũ vừa thấy hẳn tựa hồ minh bạch hẳn vì sao mà tới. Thăng thần nói hẳn tịnh không biết gì, càng không oán không cừu với trưởng công chúa.

Việc lão ngũ biết trưởng công chúa chịu nhục, Hoàng Phủ Hồn không cảm thấy kỳ quái. Dù sao thủ lĩnh thị vệ phụ trách hoàng cung cũng là cậu của hẳn.

Hoàng Phủ Hồn cũng minh bạch sự tình không liên quan đến hẳn, Ngũ đệ này luôn dễ bảo hơn so với các huynh đệ khác, ngoại trừ sừ tứ, hẳn tối yên tâm lão ngũ không đứng sau giật dây.

Lão ngũ cùng hẳn nói chuyện phiếm vài câu, sau có nhắc tới trưởng công chúa lúc này chịu nhục không phải ai không biết, hơn nữa nàng mỗi ngày đều tìm đến cái chết là chuyện chẳng phải bàn. Chi bằng nhân cơ hội này chiêu một phò mã cho trưởng công chúa, vừa trấn an nàng đồng thời cũng tránh cho sau này có người đồn nhảm tổn hại đến danh dự công chúa.

Mà các huynh đệ tỷ muội đều nói trưởng công chúa thích hàn lâm học sĩ Vi Văn Tâm, không bằng để phụ hoàng tứ hôn cho nàng. Công chúa và hàn lâm cũng coi như là một giai thoại, chưa kể bản thân Vi Văn Tâm là tâm phúc của hân, nếu như y cưới thân muội, dĩ nhiên cả hai đã thân càng thêm thân.

Hoàng Phủ Hồn càng nghĩ càng thấy đề nghị ấy có thể thực hiện được.

Đúng, cứ như vậy! Hân thú Lý Diễm Chi làm thái tử phi, Vi Văn Tâm thú trưởng công chúa, giai đại đều vui mừng. Còn không vẹn lòng đôi bên? Hân phải lập tức đi đề xuất với phụ hoàng, càng nhanh càng tốt.

“Thái tử diện hạ thú Lý gia chi nữ, Vi đại nhân thú trưởng công chúa, đối với bọn họ chỉ có lợi không có hại a?” Thanh Vân không sao giải thích được, hỏi Trương Bình.

Trương Bình nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Kiệt đang so chiêu với Triệu công công, không nói. Ý hiện tại vẫn bức bối chưa tiêu.

Thanh Vân không biết Trương Bình giận cái gì, lúc đó các nàng ngăn cản thái tử đơn giản là vì Vương gia muốn các nàng làm như vậy, các nàng cũng không biết trong phòng xảy ra chuyện gì.

Dương mama nở nụ cười rất hiền, đáp: “ Cái này gọi là kế sách lâu dài.”

Thanh Vân nghiêng đầu nhìn Dương mama.

Dương mama giơ tám lạng thêu hoa thảo lên hỏi Trương Bình: “Người thấy sao?”

Trương Bình nhìn lướt qua, tiếp tục nhặt quả hạch đào nói :” Đẹp lắm, so với nương ta thì thêu đẹp hơn.”

“Ha ha.” Dương mama vui vẻ cười, “Tiểu tử ngươi không nên khinh thường việc thêu thùa. Nhẫn lực, kiên trì, ổn lực, tỉ mỉ, sức tưởng tượng, thiếu một cái cũng không được.”

“Mama, người còn chưa nói vì sao đây là kế sách lâu dài.” Thanh Vân làm nũng hỏi, Bạch Liên cũng hiếu kỳ lại gần.

Dương mama thở dài, dùng tú hoa châm gãi gãi da đầu nói:” Các ngươi kém xa diện hạ.”

“Đó là đương nhiên, người ta là diện hạ mà.”

“Các ngươi đều biết Vi đại nhân thích tiểu thư Lý gia đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Các ngươi nghĩ thái tử cưới tiểu thư Lý gia, Lý tiểu thư sẽ hạnh phúc sao?”

“Thái tử là nơi chốn tốt nhất.” Bạch Liên đột nhiên nói.

Dương mama mỉm cười, “Vậy các ngươi cho rằng hân sẽ chỉ thú một thái tử phi đã thỏa mãn rồi ư?”

“Sẽ không.” Lần này đến phiên Thanh Vân lắc đầu, “Theo nô tỳ biết, thái tử đã có bốn trắc phi, cung nữ cao cấp cất đặt hầu hạ bên cạnh cả trăm người.”

“Các ngươi cho rằng Vi đại nhân cưới trưởng công chúa thì hân có hạnh phúc không?”

“Nô tỳ chưa từng nghe qua Phò mã nào có thể sống khoái hoạt. Trưởng công chúa là ai chứ, là con gái của hoàng hậu, thân thể ngàn vàng, gả cho Vi đại nhân chỉ sợ cũng chịu không nổi nửa điểm ủy khuất. Vi đại nhân sẽ ngày ngày khổ sở a.” Thanh Vân cảm thán.

“Người xem, có thể thấy hai đôi phu thê cuộc sống sau này sẽ chẳng hạnh phúc. Nói cách khác chi nữ Lý gia và Vi đại nhân chính là vật hy sinh cho hai cuộc hôn nhân ly biệt. Vi đại nhân hiện giờ vì đại cục phải nhẫn nhịn trong lòng, quyết trả oán sau này đúng không? Đây là trường viễn chi sách. Chôn một hạt giống xuống rồi ngồi chờ hạt nảy mầm, khác với việc chúng ta hao tâm tổn sức, hao nhân lực phái người giết kẻ mạnh hơn a?” Dương mama nói xong, ha hả cười, ngồi thêu tiếp.

“Không sai, thường bên ngoài muốn giết ai đó rất khó, nhưng muốn phá vỡ nội bộ cũng rất dễ. Đây chính là điều binh pháp đã nói, tiên an nội tài khả nhượng ngoại.(bên trong vững chắc mới có thể bài trừ bên ngoài)” Hoàng Phủ Kiệt đi tới nói một câu chốt lại.

Thanh Vân, Bạch Liên đưa mắt nhìn nhau ngẫm phân công nhau dâng trà trải khăn.

Hoàng Phủ Kiệt hướng Trương Bình, “Người đi theo ta, ta có lời muốn nói với người.”

Trương Bình tay chỉ dùng chút lực, quả hạch đào cứng ngắc trong nháy mắt đã vỡ từng mảnh nhỏ. Hoàng Phủ Kiệt mí mắt khẽ giật một chút.

Nhìn Trương Bình đi theo sau Hoàng Phủ Kiệt vào trong phòng, Dương mama dùng tú hoa châm gỡ gỡ đầu, tiếp tục thêu thùa. Triệu công công đi tới chỗ người bạn già nói chuyện.

Cửa đóng.

“Người đánh ta đi.”

Cái gì?

“Ta biết người tức giận, người đánh ta đến khi nào hết giận đi.” Hoàng Phủ Kiệt vừa nói vừa tháo mặt nạ xuống, mở rộng vạt áo.

“Người nhượng ta đánh người, người cởi quần áo làm gì?”

“Ngày hôm qua ta cũng cởi hết y phục của người, để công bằng, ta hiện tại cũng nên cởi sạch, nếu như người cần dây trói, ta cũng có thể tìm một cái cho người.”

“Không cần. Không được phép cởi nữa.”

Hoàng Phủ Kiệt do dự một chút, để lại cái quần.

“Trương Bình, ta sai rồi. Ta không nên liên lụy đến người, ngày hôm qua thái tử suýt chút nữa đã giết người. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ. Nếu như hôm qua kiếm của hắn chém xuống, ta nhất định sẽ giết hắn.” Biểu tình thiếu niên nghiêm túc khôn tả.

“Được rồi, không nên nói như vậy, để kẻ khác nghe được sẽ không hay. Dù sao ta đã quyết sau này không bao giờ giúp người làm sự tình như vậy nữa. Cho nên chuyện hôm qua chính là....” Trương Bình ngừng lại để hắn tự hiểu, nắm tay lại thối phù phù, vẻ mặt độc địa nói:

“Vương gia, người giữ lời chứ? Thực để ta đánh người một trận?”

“Àn.” Hoàng Phủ Kiệt ưỡn ngực, nhắm chặt mắt lại.

Trương Bình vung nắm tay....đến trước chớp mũi liền chững lại, nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày chợt thu quyền về, y đánh không được ! Y quyết định chịu thua.

Trút một hơi dài khó hiểu, Trương Bình trĩu vai đi ra.

Hoàng Phủ Kiệt mở mắt ra nhìn phía cửa phòng vừa mở, khóe miệng hơi nhếch lên.

Không lâu sau, trong triều quả nhiên truyền đến tin Thái đế tứ hôn cho thái tử và trưởng công chúa.

Thái tử thú chi nữ Bộ binh thượng thư Lý Hữu – Lý Điển Chi, trưởng công chúa gả cho hàn lâm học sĩ Vi Vấn Tâm. Bên trong vui mừng chúc tụng ra sao không cần phải nói. Dân chúng cũng vì thế hào hạo náo nhiệt một phen.

Riêng Ninh vương phủ vẫn như cũ, ngoài trừ việc Ninh vương bỏ lên giường người nào đó nhiều hơn trước.

Trương Bình đánh hắn vài lần, phát hiện hắn dạy mãi không sửa, cực lực cự tuyệt thì người ở đằng kia đòi ra, nằm quay mặt vào tường hờn dỗi khiến y hết cách.

Sau ngẫm lại thấy tiểu tử này không làm gì quá mức, mỗi lần chỉ mượn tay y giúp phát tiết, thời gian lâu y cũng từ từ quen với chuyện đó.

Trương Bình về sau nhớ tới lúc này liền chửi lớn bản thân là thiên hạ đệ nhất ngu. Khi đó y tuy rằng mình bạch Vương gia làm việc gì cũng tính toán cặn kẽ có trình tự, rất nhiều chuyện mới nhìn chưa thấy liên hệ, nhưng thời gian về sau đem xâu lại sẽ hoàn chỉnh. Chỉ là y thực sự không ngờ, ngay cả chuyện y kết bái nghĩa đệ cũng ở trong kế hoạch của hắn.

Hạ qua thu tới, khi sắc vàng phủ lên vạn vật chính là lúc các loài động vật mập mạp nhất, vì chúng phải tích trữ mỡ chuẩn bị cho mùa đông sắp tới. Lúc này dã thú không chỉ thịt ngon mà da lông cũng mượt.

Vì thế vào thời điểm này hàng năm, hoàng thất luôn thích đến ngọn núi thuộc khu săn bắn của hoàng gia tiến hành đi săn, còn thuận tiện cho các thần tử và hoàng tử thoải mái cưỡi ngựa bắn cung.

Lần săn bắn này, An vương Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử chưa phong vương đại náo. Thái tử vốn mạnh đấu võ, không ngờ năm nay bại dưới tay Tam hoàng tử.

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt lần này cũng đi, biểu hiện thường thường, sắc mặt dần theo giận dữ. Thắng để vừa đi vừa tán thưởng, ở phía sau có một người thúc ngựa ly khai doanh địa, thị nô Trương Bình dĩ nhiên cưỡi ngựa đuổi theo.

Nhị hoàng tử luôn chú ý đến biểu hiện khó coi của Hoàng Phủ Kiệt lần này, thấy hần ly khai doanh địa, lập tức lặng lẽ bám theo.

“Tam đệ xạ kỵ hiện tại thật hoàn mỹ a! Ngu huynh bái phục.” Nghe Thắng để ngợi khen một lúc, Hoàng Phủ Hồn phóng ngựa tới bên cạnh Tam hoàng tử thẳng thắn nói câu bái phục.

“Không dám không dám, ngu đệ chỉ là vận khí tốt mà thôi, đâu so được với thái tử điện hạ uy vũ trời sinh.” Tam hoàng tử Hoàng Phủ Côn đột nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện: “Được rồi, đại hoàng huynh có thấy lão tứ không?”

“Không có.”

“Ngu đệ thấy hần đi về hướng đông. Hơn nữa nhị hoàng huynh cũng theo sau.”

“Sao?” Nhắc tới đối thủ lớn nhất Hoàng Phủ Cẩn, Hoàng Phủ Hồn thoáng cau mày. Tuy nói hần giờ đã được phong làm thái tử, nhưng không ít người vẫn ngầm ủng hộ nhị hoàng tử, mà phe nhị hoàng tử cũng luôn tìm lỗi của hần. Hai phái tuy chưa đối đầu công khai, nhưng mọi người đều biết.

“Đại hoàng huynh, huynh không cảm thấy kỳ quái ư?”

“Có cái gì kỳ quái?”

“Lão tứ năm nay lần đầu tham gia săn bắn, theo lý hần phải nỗ lực thể hiện, thế nhưng từ lúc đầu hần đã cự tuyệt, nổi giận dưng dưng không hề có vẻ cao hứng.”

Hoàng Phủ Hồn cười nói: “Hay là có người ở trước mặt hần nói tướng mạo hần xấu?”

“Ha ha! Cái này, chỉ có thể hỏi thẳng hần mới biết được.”

“Đại hoàng huynh, nếu nhị hoàng huynh đuổi theo tứ hoàng huynh, chỉ bằng chúng ta cũng đi xem?”

Liệu có cạm bẫy không? Hoàng Phủ Hồn trong đầu nảy sinh một ý niệm. Ánh mắt hướng quan bái nhị phẩm phía sau, Vi Vấn Tâm cũng đang nhìn lại, chỉ thấy hần cũng phân vân.

“Điện hạ, bệ hạ vừa nói muốn cùng ngài bàn việc phong hầu cấp đất cho các điện hạ, người có muốn đi tới trước nghe thánh huấn?”

“Ai nha! May mà Vấn Tâm nhắc ta, bản điện thiếu chút nữa đã quên. Tam đệ, thứ lỗi, xem ra lần này ngu huynh không thể đi cùng người kiếm lão tứ rồi.”

“Vô phương, chỉ là thuận miệng nhắc tới mà thôi. Đại hoàng huynh hiện đã là thái tử được phụ hoàng coi trọng, dĩ nhiên quốc sự đặt lên hàng đầu.”

“Ha ha, ngu huynh cáo từ trước.” Hoàng Phủ Hồn tâm tình khoái trá, say sưa với cảm giác tài trí bản thân ưu việt hơn so với các huynh đệ.

“Hoàng huynh đi thông thả.” Tam hoàng tử trên lưng ngựa cúi người tiễn.

Hoàng Phủ Hồn thúc ngựa đi xa, phía sau theo một đồng người theo hầu.

“Vương gia.”

“Ân?” Hoàng Phủ Côn ngồi thẳng dậy.

” Vì đại nhân vừa nhắc tới chuyện phong cương...”

“Hừ, phụ hoàng ngay từ đầu lo lắng địa vị thái tử bất ổn, phong vương cho ta và lão nhị nhưng bắt phong cương, lưu chúng ta ở trong kinh thành, cũng không cho chúng ta thực quyền. Giờ lão tứ được phong vương xuất cung, phụ hoàng hiện cũng định phong cương ta và lão nhị, đại khái muốn chúng ta biết kiềm chế, hảo hảo bảo chứng Hoàng Phủ Hồn thuận lợi đăng cơ.”

“Nhưng... cũng có thể phụ hoàng thật không muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Hoàng Phủ Hồn nên hẳn mới có thể phong vương giống các hoàng tử khác nhưng không được phái ra khỏi kinh thành.” Hoàng Phủ Côn nhìn bóng lưng thái tử đi xa, cười nhạt.

“Ý Vương gia là...?”

“Bản vương? Bản vương không có có ý gì. Phụ hoàng nếu muốn phong cương cho mấy người huynh đệ chúng ta, chúng ta sẽ vô cùng vui vẻ làm vương thái ấp. Nếu không phải thì chúng ta lưu ở kinh thành. Lão đại căn cơ vững chắc khẳng định sẽ không bỏ qua cho lão nhị, chúng ta cũng không cần ra tay làm gì, tọa một chỗ làm ngư ông đắc lợi.”

“Vương gia hảo mưu kế.”

“Bớt tăng bớt đi ! Đi! Chúng ta theo xem lão nhị bám phía sau sữu tứ muốn gì.”

Bên kia thái tử Hoàng Phủ Hồn vẫy tay phía sau ra hiệu, một gã thị vệ tiến lên.

“Người đi theo An vương xem bọn hần muốn làm gì rồi trở về bẩm lại cho bản điện.”

“Rõ.”

Lúc này, đối tượng được quan tâm – Tứ hoàng tử tâm tình khó chịu, ngồi trên lưng ngựa, nói nhanh với Trương Bình bên cạnh chậm hơn nửa mã thân :” Huệ vương ở ngay sau chúng ta, ngày hôm nay ta sẽ cho hần mắc câu, chuyện này đối với ta rất quan trọng. Trương Bình, lát nữa ta có thể đối với người có phần quá đáng, người nhất định phải nhẫn nại, chỉ có thể thân thiết không thể phản kháng. Nhớ kỹ !”

Hoàng Phủ Kiệt căn bản chưa cho Trương Bình thời gian phủ quyết câu hỏi, đột nhiên ghì cương ngựa dừng lại.

Trương Bình cũng từ trên ngựa nhảy xuống, vừa mở miệng định hỏi thì Hoàng Phủ Kiệt đá hần một cước.

Huệ vương – Nhị hoàng tử phi tới bỗng nghe thấy tiếng Tứ hoàng tử nổi cơn thịnh nộ với thị nô.

“Người đang nghĩ gì hả? Bình thường ta đối với người hảo, người liền cả gan trèo lên đầu bốn hoàng tử phỏng? Người quý xuống cho ta!”

Trương Bình quỳ phịch xuống, liền nói: “Vương gia bớt giận, Vương gia bớt giận.”

“Một câu Vương gia hai câu cũng Vương gia nhưng người có thực đem bốn hoàng tử để vào mắt ? Hảo cho một Khưu Hình Lan dám cự tuyệt bốn hoàng tử, đáng chết! Đáng chết!” Hoàng Phủ Kiệt tức giận chửi ầm lên.

“Vương gia, ngài đừng nổi giận nữa. Chỉ là con gái một quan nhị phẩm mà thôi, nàng không muốn thì ngài có thể tìm người khác.” Trương Bình nghe thấy từ trong rừng truyền đến thanh âm cành cây bị đập gãy rất nhỏ, theo ngữ điệu Hoàng Phủ Kiệt diễn càng dụng tâm. Nghe những âm thanh ấy, y đã minh bạch mục đích của Hoàng Phủ Kiệt.

“Ta tìm ai? Bốn hoàng tử có thể tìm ai? Đám các người đều xem bốn hoàng tử như quý, ngay cả phụ hoàng...”

“Vương gia!” Trương Bình kêu lên.

“Người gọi ai!” Hoàng Phủ Kiệt tâm tình bất thuận, lại một cước đá ngã Trương Bình.

“Tiện nô nhà người, tối hôm qua cho người hầu hạ bốn hoàng tử mà người dám ra sức khước từ! Người cũng không nghĩ rằng nếu như không có bốn hoàng tử, người đã sớm bị đánh chết! Cởi sạch y phục cho ta!”

“Vương gia! Vương gia tha mạng, Vương gia van cầu ngài không nên ở chỗ này...” Trương Bình sợ đến nắm chặt áo khóc lóc cầu xin. Tiểu tử muốn gì a? Trong lòng Trương Bình cũng la hoảng.

“Không ở chỗ này thì ở chỗ nào? Bốn hoàng tử sẽ ở chỗ này lắng nghe ngươi! Nhanh lên một chút! Đừng có mè nheo lằng nhằng.”

“Vương gia không nên, ngươi tha nô tài a. Nô tài sau khi trở về nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ ngài.”

“Chát!” Hoàng Phủ Kiệt bật tai Trương Bình khiến y ngã lặn ra đất.

“Ngươi nếu muốn chết, cứ nói rõ cho bốn hoàng tử.” Hoàng Phủ Kiệt giơ lên bảo kiếm.

“Không nên! Vương gia tha mạng a!”

“Còn không cỗi cho ta !”

“Ồ ô.” Thị nô Trương Bình kinh hãi thất đảm, vẻ mặt sợ sệt đưa tay cởi áo.

“Nhanh lên một chút!”

Có lẽ Ninh vương nghĩ thị nô này tay chân chậm chạp, liền tiến lên phía trước xé rách y phục của y.

“Vương gia, van cầu ngài...”

Trương Bình cầu xin rất thương tâm nhưng Tứ hoàng tử vẫn cố tình, tựa hồ rất vui vẻ, biểu tình trên mặt rõ ràng là hưng phấn.

“Ngày hôm nay bốn hoàng tử mặc kệ tiện nhân ngươi có chết hay không!”

“Roạt!”

“Vương gia tha mạng!”

Hoàng Phủ Kiệt nhìn ngực trong của y lộ ra ngoài, không chờ được, lập tức nhào tới.

Thị nô Trương Bình cũng không dám phản kháng, chỉ có thể ai ai khóc cầu.

Hoàng Phủ Kiệt mang nửa mặt nạ, hấn vừa cắn vừa liếm, hai tay sờ loạn.

Trương Bình trong lòng lo lắng, chỉ cảm thấy màn trình diễn có điểm hơi quá. Nhưng hiện tại muốn kêu dừng lại cũng không thể. Hơn nữa vì sao nhất định phải dùng sự tình này với y?

Nhị hoàng tử sao chưa tới?

Khư gia không phải có quan hệ rất thâm tình với hấn sao?

Ngươi xuất hiện nhanh lên một chút cho lão phu, hảo bắt Vương gia a !

Lẽ nào ngươi đường đường là hoàng tử mà định đứng ở một bên xem xuân cung đồ từ đầu đến cuối ?

Nếu thực như vậy...

“Vương gia” Trương Bình thực sự nổi nóng, “Vương gia, van cầu ngài dừng...” Đứng dựa nửa có được hay không? Mau nhượng ta đứng dậy!

“A!”

Tên hỗn đản nhà ngươi, ngươi cắn ở đâu hả!

Hoàng Phủ Kiệt cọ sát, nhìn hai tiểu mỹ nữ trước ngực Trương Bình rất vừa ý. Tựa hồ giống như say đắm, mút cắn nhiều lần, có lúc còn lấy tay xoa nắn, nhéo một cái.

Trương Bình muốn khóc, hấn không ngờ giả thành thật a!

Vì sao lần nào Hoàng Phủ Kiệt cũng bắt y diễn trò này cho người khác xem? Lần trước là thái tử, lần này đến phiên nhị hoàng tử. Lần sau còn có ai nữa?

Vương gia nhà y rốt cục thành công cỡi ba nút kết buộc dây lưng, thuận lợi xâm nhập vào quần y.

Trương Bình ngay lập tức kẹp chặt hai chân.

“Vương gia!” Trương Bình quả thực kêu thảm thiết.

“Khụ khụ!”

Trương Bình nghe thấy âm thanh ho khan, quả thực như nghe thấy thánh âm, hai mắt nhất thời rơi lệ.

Nhị hoàng tử, ngài rốt cục đã xuất hiện rồi.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu, tựa hồ không khoái bị người khác quấy rối, khuôn mặt đeo mặt nạ lúc này thoát nhìn càng thêm đáng sợ.

“Nhị hoàng huynh?”

“Khụ, tứ đệ. Một thái giám thô tục, khóc suốt mướt, tứ đệ cảm thấy hần thú vị chỗ nào?” Vị phong lưu bác học – Nhị hoàng tử mỉm cười chậm rãi đi từ trong rừng ra.

Hoàng Phủ Kiệt ở trên người Trương Bình xoay lại, Trương Bình muốn trốn liền bị hần dùng tay giữ lấy. Một tay vẫn ở trong quần y như cũ.

Trương Bình cảm thấy phi thường nhục nhã, thân thể cuộn lại, hai tay che khuất khuôn mặt.

“Chính là không có gì thú vị, bất quá tiết dục mà thôi.” Hoàng Phủ Kiệt tự chứng minh lời hần nói, tay ra sức đưa đẩy giữa hai chân thị nô, chậm rãi giày vò.

Trương Bình phút chốc cứng người, không ngừng run rẩy.

Dừng tay! Dừng như vậy!

Hoàng Phủ Kiệt trong mắt có cái gì đó lưu chuyển, động tác ngón tay thông thả nhưng không có dừng lại.

Hoàng Phủ Cận từ cách đó không xa nhìn, có thể thấy rõ tay Hoàng Phủ Kiệt tại khổ thị nô co rút.

Mà thị nô càng thêm run lẩy bẩy nhưng không dám phát ra tiếng khóc. Có thể y sợ khóc sẽ càng bị nghiêm phạt a.

“Tứ đệ, ngươi có định buông thị nô ra hay không, huynh đệ chúng ta hảo hảo nói chuyện.”

“A, nhị hoàng huynh có gì chỉ giáo?” Hoàng Phủ Kiệt chẳng những không buông thị nô ra mà trái lại quát lớn một tiếng: “Mở hai chân ra!”

Thị nô cả người chấn động, mở miệng cầu xin: “Vương gia, cầu ngài tha nô tài, van cầu ngài...”

“Hừ! Tiện nhân! Quay về sẽ hảo giáo huấn ngươi.” Hoàng Phủ Kiệt vẻ mặt hống hển không chiếm được lạc thú, rút bàn tay ra, thuận thế đá y sang một bên. Tính tình lỗ mãng tàn bạo phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Hoàng Phủ Cận thấy vậy trong lòng xem thường, muốn mượn sức kẻ này nắm chắc hai phần thành công.

“Chẳng hay nhị hoàng huynh muốn tìm ngu đệ ta đàm đạo cái gì?” Hoàng Phủ Kiệt sửa sang quần áo đứng lên.

“Ha ha, tứ đệ, vừa nãy trong lúc huynh vô tình đi qua đây, nghe ngươi nói tựa hồ đối với Khư Hình Lan con gái Hộ bộ thượng thư Khư Hiệt Chi rất để ý, có đúng như vậy không?”

Hoàng Phủ Kiệt dăng lên điểm đề phòng, hai mắt quan sát nhị hoàng tử rồi mới chậm rãi nói: “Cũng chưa tới mức để ý, lần trước ở ngự hoa viên nhìn nàng một cái, nghĩ cũng không tệ lắm.”

“Nếu như tứ đệ có ý định, vi huynh thật sự có thể giúp ngươi kết chỉ hồng.”

“Sao?” Hoàng Phủ Kiệt nổi lên hứng thú, “Nhị ca không lừa ta chứ?”

“Vi huynh sao lại lừa ngươi. Nếu như ngươi không tin, chờ sau săn bắn vi huynh sẽ có tin tức tốt.” Dừng một chút, xa xa truyền đến chim hót, “Hình như có người tới, vi huynh sẽ không làm phiền ngươi....người cứ vui vẻ đi.” Nói xong, Huệ vương phong lưu có ý chỉ thị nô đã mặc lại y phục, đang quỳ trên mặt đất chờ ra.

“Nhị hoàng huynh.” Hoàng Phủ Kiệt gọi.

Hoàng Phủ Cẩn quay đầu lại.

Chỉ thấy khuôn mặt đeo mặt nạ của Tứ hoàng tử nghiêm túc nói : “Nếu như nhị ca thật có thể giúp đệ chuyện này, đệ nhất định đem ân ấy ghi tạc trong lòng. Hết thấy phiền nhị ca rồi.”

Hoàng Phủ Cẩn trong lòng cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ Tứ hoàng tử thực sự nảy sinh tâm tư với chi hoa nổi danh kinh thành. Trong lòng lập tức cười nhạt, bộ dạng người xấu như vậy còn muốn thú mỹ nhân, hừ! Người cùng thái giám quần lấy nhau, lá gan cũng chỉ hèn mọn thế thôi.

Khẽ gật đầu, Hoàng Phủ Cẩn lập tức đi vào trong rừng.

Hoàng Phủ Kiệt đi tới bên cạnh Trương Bình, đập y một cước, cúi đầu nói : “Người đoán còn có ai theo nữa?”

Trong lòng Trương bình lửa giận bốc lên, cúi đầu không thèm nhìn hắn.

“Người giận?”

Trương Bình không buồn để ý đến hắn.

“Mặc kệ người đến là ai, hắn nhất định sẽ đụng mặt Huệ vương, ngoài ra Huệ vương cũng nhất định sẽ nói cho đối phương biết ta đang cọt nhả với thị nô. Trương Bình, ta mặc kệ người đang giận thế nào, chúng ta phải tiếp tục diễn.”

Trương Bình vô pháp nhận ra những lời này của Hoàng Phủ Kiệt có hàm chứa tư tâm, y chung quy vẫn nghĩ hắn là một người đa mưu túc trí.

“Trương Bình, người biết ta sẽ không tổn thương người.” Hoàng Phủ Kiệt thanh âm rất thấp, chậm rãi, hắn lần thứ hai đẩy ngã nam nhân đã mất đi thứ tượng trưng cho nam nhân.

Hắn lại sờ soạng một lần nữa, loại cảm giác này rất kỳ diệu. Trương Bình phản ứng cũng không giống người bình thường.

“Người đừng sợ, người không phải chưa từng chạm qua ta sao? Không sai biệt lắm, chỉ là lần này ta có thể sẽ thô bạo một chút, hơn nữa đối từ người chạm vào ta thành ta chạm vào người. Chịu đựng thêm lúc nữa, chỉ cần bọn họ nghiệm chứng nguyên nhân thất thường của ta ngày hôm nay thì mọi thứ sẽ kết thúc.”

Thật vậy chăng? Trương Bình lơ mơ nghĩ sự tình không giống như Vương gia nói.

Vô luận là động tác, hay biểu tình của hắn đều không giống như đang diễn kịch, ngược lại...

Y cảm giác hạ thân áp dưới thân mình nơi nào đó đã cương.

“Nếu người thực sự không muốn, ta đem người trói lại có được không?”

“Không được!” Trương Bình buột miệng kêu lên.

”Cứ như vậy a. Cũng miễn cho người khó xử.” Hoàng Phủ Kiệt như mỉm cười dưới mặt nạ.

Trương Bình cũng không biết làm sao, chỉ nghĩ nhân thân của hắn xuyên qua mặt nạ khiến y sởn gai ốc.

“Người đừng như vậy. Ta có thể phối hợp, người đừng đem ta trói lại a.” Trương Bình hạ thấp thanh âm nhẹ nhàng cầu xin. Không nên đối đầu, thực sự không nên đối đầu.

“Hừ, người tự cho mình là nô tài rồi.”

15. Chương 15

Tam hoàng tử Hoàng Phủ Côn chạy tới quả nhiên bắt gặp hai người trong rừng đương làm những chuyện giống như lời Huệ vương nói.

Nhị hoàng huynh nói vì thấy một màn không tiện quấy rầy, liền ly khai.

Hoàng Phủ Côn đứng ở bờ rừng, nghe người đeo mặt nạ – Tứ hoàng tử nói mát, dường như rất bất mãn vì chuyện một nữ nhân nào đó cự tuyệt hẳn. Hắn còn cảm thấy phẫn nộ vì biểu hiện tỷ thí hôm nay không tốt, toàn bộ lửa giận đều phát tiết lên người thị nô.

Gã nhận ra thị nô kia chính là kẻ vẫn theo hầu Hoàng Phủ Kiệt, là thái giám Trương Bình đầu óc ngơ ngẩn từ lúc ra khỏi Nội thị hình phòng thị.

Lại nói tiếp, thái giám kia mệnh thực xui xẻo, bị phân đi hầu hạ Tứ hoàng tử thất sủng thì thôi đi, còn vì sủng tử mà đắc tội đương kim thái tử, thiếu chút nữa không bảo toàn nổi cái mạng nhỏ. Hiện tại càng hỏng, cứ như vậy trở thành công cụ tiết dục của sủng lão tử. Đáng thương thay, bị trói còn bị đùa giỡn, tám phần mười là không tình nguyện.

Trương Bình đầu chỉ tám phần mười không tình nguyện, y căn bản một điểm cũng không tình nguyện!

Hoàng Phủ Kiệt dùng đai lưng trói ngược hai tay y lại phía sau, áo cũng không cởi, mở phanh ra, quần bị kéo đến đầu gối rồi giật phăng, còn kéo hai chân y vòng qua hông mình.

Lúc Hoàng Phủ Kiệt mạnh mẽ mở hai chân thì y xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nhất là Vương gia dùng ánh mắt chăm chú theo dõi chỗ đó của y không tha.

Sau Vương gia dùng tay đẩy vào, nhìn tướng thô bạo, kì thực nhẹ nhàng ấn ngón tay cái vào bộ vị.

Trương Bình không ngăn được bản thân phát ra một tiếng rên nhạy cảm.

Nhân thần Hoàng Phủ Kiệt sau mặt nạ bắn ra thần sắc điên cuồng. Hắn khai mở hạ thân Trương Bình, nâng hông y lên, quan sát hậu huyết.

Ngón tay Hoàng Phủ Kiệt trượt qua lại nơi hạ thân Trương Bình, như xác định điểm xúc cảm.

Trương Bình bị bao phủ bởi cảm giác hoang mang, nhục nhã, cắn chặt răng kiềm chế.

Thiếu niên mười lăm tuổi thở dốc, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, giật khó đầu, phủ thân thể mình lên người thị nô.

Mà An vương chỉ thấy màn hiện tại: thiếu niên mười lăm, tuổi trẻ vội vàng một bên hùng hùng hổ hổ, còn một bên ra sức nhún nhường hạ thân. Thị nô dưới thân hắn tình trạng giống tử ngư(cá chết), tùy ý hắn chà đạp.

Tam hoàng tử nhìn một hồi, nghĩ đã có được đáp án cần xem, thỏa mãn rời đi. Chết tiệt, xuân cung của hai nam nhân khơi lên cảm giác của hắn. Hắn phải nhanh trở về tìm một tỷ nữ tiết hỏa dục.

Hoàng Phủ Kiệt nằm úp sấp lên người Trương Bình, thống khổ thở dốc nói:

“Giúp ta, giúp ta...”

Trương Bình không buồn để ý đến hắn.

Hoàng Phủ Kiệt nhanh chóng cởi đai lưng đang trói chặt tay y, kéo tay y ấn lên nam căn.

“Giúp ta, ta thật sự khó chịu!”

Trương Bình nổi giận, muốn mắng lớn nhưng nhìn khuôn mặt hắn đỏ bừng, chỗ đó cứng như thép, thăm trạng như vậy thực không đành lòng.

Hắn rốt cuộc nghĩ gì? Trương Bình thực sự không rõ.

Nếu như hắn thực sự muốn dùng thân thể y tiết dục, ban nãy hắn hoàn toàn có thể làm.

Nhưng hắn không có, hắn một mực chỉ dùng phần đỉnh ma sát hạ thể y, nhìn xa giống như bọn họ đang giao cấu.

Thế nhưng nhân thần hắn lúc đó...

“Bình, Trương Bình... Ta nói rồi ta sẽ không tổn thương ngươi, ngươi không tin ta sao? Ngươi không tin ta sao?” Hoàng Phủ Kiệt hình như thực sự rất thống khổ, “Ta thật sự khó chịu, như muốn nổ tung rồi!”

Trương Bình trong lòng vạn phần vướng mắc, còn chưa hết gút mắt tay đã có ý thức.

“Lần sau ta không bao giờ giúp ngươi làm những chuyện như vậy!”

“Trương Bình, thật thoải mái... Trương bình... A...” Hoàng Phủ Kiệt nằm trên người y, hai mắt mơ màng, miệng kêu tên y, một tay giữ lấy tay y, một tay vuốt ve bên trong vạt áo chưa khép lại.

Trương Bình tốc độ tay nhanh hơn, người kia càng lúc càng quá phận, trước đây y đồng ý chạm vào hắn, hắn vui vẻ muốn chết, hôm nay... Ai!

“Trương Bình... Trương Bình...” Hoàng Phủ Kiệt tưởng tượng bản thân ban này tiến nhập, tưởng tượng chính hắn dùng tay và lời lẽ khiêu khích đến thương cảm, tưởng tượng Trương Bình bị hắn giày vò chịu không được phải rên rỉ....

Hắn nghĩ đến rất nhiều điều, trong đầu ngày càng rõ hình ảnh 5 năm trước Trương Bình bị dẫn vào cung ti hình phòng thụ phạt.

Thân thể trẻ tuổi xích lô bị dây thừng treo lên, bởi vì vô pháp chịu đựng đau đớn mà buột ra tiếng rên rỉ, gây trúc quật lên cái mông rắn chắc đến chảy máu...

Hoàng Phủ Kiệt gầm một tiếng, bắn ra. Hắn không bình thường, điều này, hắn đã biết từ lâu.

Hắn từ lâu đã là một kẻ hư hỏng, một ác ma dơ bẩn tầm tối. Hôm nay hắn muốn kéo con người thiện lương, chất phác Trương Bình xuống địa ngục cùng hắn.

Hắn vừa lưỡng lự, vừa không muốn làm vậy bản Trương Bình bằng loại hưng phấn khó có thể nói rõ trong một lời.

Trương bình là của hắn. Từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, mỗi cọng tóc, mỗi giọt mồ hôi đều là của hắn. Ý của mama không sai, như vậy Trương Bình sẽ trở thành của hắn.

Tưởng tượng thấy Trương Bình không nguyện, nửa e ngại, nửa dám dăng nghe lời, hắn....

“Uy! Ngươi xong chưa?”

Hoàng Phủ Kiệt mở mắt ra, ngẩng đầu thấy hàm Trương Bình bạnh ra, nghiến chặt.

“Ta còn muốn.”

Trương Bình đánh lên đầu hắn một quyền. Ngươi đừng có được đằng chân lên đằng đầu.

Khi Hoàng Phủ Kiệt trở về, mọi người đều chỉ chỏ hắn cười hàm ý. Có kẻ còn cười tương đối hèn mọn ti tiện.

A, hảo sự bất xuất môn, phơi sự truyền thiên lý (chuyện tốt không truyền ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn vạ dặm), mới có một canh giờ, mà trên bãi sân còn kẻ nào không biết chuyện hắn cợt nhả với thị nô? Chỉ sợ phụ hoàng cao cao tại thượng không lâu sau cũng sẽ biết a.

Ngay cả đương kim thái tử lúc ở văn tiệc đặc biệt chỉ định hắn đến ngồi ghế bên cạnh, nhìn thị nô quỳ gối sau hắn, giọng điệu mang chút chọc ghẹo : “Lão tứ, sao không đổi thị nô? Cứ để một kẻ ngốc nghếch, đàn độn hầu hạ ngươi mãi. Chỉ có mình y hầu hạ ngươi không thấy buồn sao? Như vậy đi, ta cho ngươi chọn hai kẻ thông minh lanh lợi, ca ca tặng chúng cho ngươi, thế nào?”

“Hoàng huynh nếu thật muốn tặng ta lễ vật, xin tặng ta một nữ nhân xinh đẹp. Còn loại này... hừ !” Tứ hoàng tử lúc này mới lộ ra khẩu khí bất mãn vì chơi đùa với tiện nô.

“Bản điện nhớ là có hai nàng cung nữ hầu hạ bên cạnh người a?” Hoàng Phủ Hồn đột nhiên nói.

Nghe thái tử nhắc tới cung nữ bên cạnh mình, sắc mặt Hoàng Phủ Kiệt liền suy sụp. “Ai, đừng nói nữa. Đã để hoàng huynh bắt gặp, hai tiểu đệ tử ấy là do mẫu thân ta an bài đến đôn đốc ta. Đừng nói là chạm vào, chỉ e rằng có hơi bất kính thôi các nàng sẽ đến chỗ mẫu thân ta cáo trạng liền.”

Thấy Hoàng Phủ Kiệt thẳng thắn nói hết sự thật, Hoàng Phủ Hồn cảm thấy phi thường thỏa mãn ha hả cười : “Đã như vậy, ca ca ta sẽ giúp người không phải phiền não, giúp người chọn ra hai kẻ nhu thuận ngoan ngoãn phân đến.” Hoàng Phủ Hồn tâm hồn không lâu, mọi thứ đều phát triển có lợi cho hắn, tâm tình quả thực khá tốt.

“Đại hoàng huynh...” Hoàng Phủ Kiệt nghiêng đầu gần Hoàng Phủ Hồn, như muốn nói với hắn điều tư mật.

Hoàng Phủ Hồn cũng phối hợp ghé sát đầu lại.

“Ngu đệ không muốn những tên nhu thuận biết lấy lòng, ta cũng không muốn lại dọa ngất mấy người nữa. Hoàng huynh, ngài xem, ngài có thể chơi đùa với hai người ấy hay không....haha.”

“Tứ đệ, người nói cái gì vậy! Hồ đồ!” Hoàng Phủ Hồn nhẹ giọng quát lớn, thấy Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu, ánh mắt âm trầm mới thấp giọng nói : “Người vi huynh tặng cho người đương nhiên đều đã kinh qua giáo huấn biết thuận theo lòng chủ nhân, còn về chuyện sau cánh cửa phòng, họ như thế nào, bản điện sao biết được.”

“A! Ha ha! Đa tạ hoàng huynh!” Hoàng Phủ Kiệt phi thường vui vẻ, liền kính Hoàng Phủ Hồn tam bô tửu thủy.

“Hoàng huynh, chừng nào ngài đưa người tới?” Ánh mắt Tứ hoàng tử lộ vẻ tham lam hảo dục.

“Đừng nóng vội, hai ngày nữa sẽ có người cho người dẫn đi.” Thái tử khó có được một hoàng tử cùng chung sở thích, lúc này nhìn Hoàng Phủ Kiệt so với ngày xưa càng thuận mắt không ít.

Buổi tối, mọi người nghỉ ngơi trong trướng.

Trương Bình bưng nước rửa chân tối, Hoàng Phủ Kiệt rất tự giác cởi hài của mình ra.

Trương Bình buông chậu nước rửa chân trước ghế rồi ngồi xuống, cởi hài thả chân mình vào chậu nước ấm.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn hai chân mình, nhìn sang bồn nước rửa chân, lại ngơ ngác nhìn cự ly ước chừng khá xa với người kia.

Trương Bình ngâm chân nước ấm, trong đầu nháo nhào kịch liệt.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn người kia. Mặt y như hung thần ác sát, thoảng cái lại tràn đầy nghi hoặc khó hiểu, một lát sau khuôn mặt bỗng đỏ bừng, rồi từ đỏ chuyển sang trắng bệch. Thiếu niên khẽ thở dài, hiểu được ngày hôm nay hắn đã khuấy động người kia ra trò. Ngay cả khi hắn nhón chân đi tới trước mặt, y cũng không phản ứng.

Hoàng Phủ Kiệt quỳ một gối xuống, cầm lấy bố khăn vắt một bên nhúng vào trong chậu.

Trương Bình đến tận khi bàn chân nằm trong lòng bàn tay hắn, lúc này mới cảm giác được điều bất thường.

“Người đang làm gì vậy?”

“Rửa chân cho người.” Ninh vương trẻ tuổi cười nhạt nói.

“Người rửa cho ta... Ai nha! Nước này là ta bưng tới cho người dùng, sao lại là ta?” Trương Bình kinh hãi, lúng túng vội đặt chân ra ngoài.

Trong bụng y tuy rằng không nghĩ thiếu niên này là chủ nhân của mình, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài. Để tạo cho Hoàng Phủ Kiệt uy nghiêm của hoàng tử, y chưa từng tùy tiện vượt quá thân phận.

Hoàng Phủ Kiệt nắm lấy chân y, dùng bố khăn lau khô mới buông ra.

“Cái này... Hắc hắc, để ta đi thay nước lần nữa.” Vội vội vàng vàng buộc lại hài, hỏa khí vốn đang cuộn trong bao tử Trương Bình lúc này trái lại trở nên ngưng ngừng.

Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, bưng chậu nước đến bên giường, nhúng chân hần vào trong nước rửa.

“Như thế cũng được?” Trương Bình càng ái ngại.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu cười, “Có cái gì bất hảo, không phân biệt ai đã dùng qua. Lại giúp ta xoa bóp chân đi.”

“Hảo.” Trương Bình vội kéo ghế đầu ngồi xuống trước mặt hần.

“Ách, người thực sự để thái tử an bài người hầu bên cạnh người?” Người này còn đang lúng túng, tìm đại một chuyện để nói.

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười trong lòng nhưng mặt không lộ thanh sắc.

“Đừng lo lắng nhiều như vậy. Trước sau gì bọn họ cũng đưa gian tế đến cạnh ta, giờ ta chủ động cho bọn hần cái cớ. Một là giảm đi tâm cảnh giác, hai là có thể đề phòng tốt hơn.”

“Thế nhưng...”

“Phong vương không giống với trong cung, trong vương phủ thâm thiệp, nô tỳ đều tránh xa ta, không cần lo các nàng sẽ biết được những gì.” Hoàng Phủ Kiệt khẩu khí vui vẻ.

Trương Bình ngồi ở ghế nhỏ, vươn tay lau khô bàn chân cho Vương gia.

“Người tương lai nhất định còn có thể cao hơn nữa.”

“Sao người biết?”

“Nhìn người tuổi chưa lớn nhưng bàn chân lại to như vậy thì biết. Người thử so chân người với chân ta xem.” Trương Bình đứng dậy đi đổ nước rửa chân.

Hoàng Phủ Kiệt cười tươi, đuổi chân trần vòng qua thắt lưng Trương Bình không cho y đi.

Trương Bình không đẩy hần ra, y vẫn còn áy náy chuyện vừa rồi.

“Nhưng ta hiện tại lo bọn hần sớm đã thò tay vào vương phủ, e rằng họ đã an bài đầu vào đấy cũng không chừng.”

“Có gì phải lo lắng. Thụy hoa cung không giống vậy sao? Người nghĩ tại sao ta vẫn có thể sống đến giờ?” Hoàng Phủ Kiệt cười âm trầm.

“Nếu như bọn họ biết chuyện của tất cả người ở Thụy hoa cung, bao gồm cả mẫu thân ta, sao còn cho phép ta sống đến lúc này?” Nếu như ta hiện tại không lỗ mãng, háo sắc, hung vô chí lớn thì sao họ có thể yên tâm với ta? Thế nhưng chưa thể khác với không thể, bằng không phụ hoàng vĩnh viễn không để ta lộ mặt trước người khác.”

Trương Bình trầm mặc, y biết cái khó của Hoàng Phủ Kiệt. Nếu như hần thực sự không có hoài bão, chỉ cầu bình an, e là sẽ không gặp tình cảnh gian nan này. Tứ diện hạ chí hướng lớn, trước đây hần còn là một hài tử chỉ hào ngôn tráng ngữ nhưng hiện tại...

Trương Bình muốn nói với hần: không bằng bình yên làm hảo Vương gia võ công thiên hạ đệ nhị là tốt rồi. Không phải mục tiêu thay đổi mà là hiện thực khiến y nghĩ vậy. Làm hoàng đế dễ dàng đến mức muốn làm liền làm được ngay sao?

“Ta nghĩ bình yên làm Vương gia rất tốt, người nghĩ sao?” Trương Bình nghĩ sao nói vậy.

Hoàng Phủ Kiệt ở đằng sau y im lặng cả buổi.

Trương Bình kéo chân hần xuống khỏi lưng y, không chú ý người phía sau nghe y nói thế tâm tình ra sao, đứng lên đi ra ngoài đổ nước.

Chờ y trở về, Hoàng Phủ Kiệt đã khoanh chân ngồi ở trên giường.

“Người lại đây.” Hoàng Phủ Kiệt ngoắc y.

Trương Bình đi đến gần.

Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên giáng cho y một bạt tai.

Trương Bình kinh ngạc đến ngất người. Một hồi lâu, cái đau bỏng rát mới truyền lên não.

“Nếu như người khác cho người một bạt tai, người sẽ nhớ đến khi nào?”

Không đợi Trương Bình trả lời, hắn đã lẩm bẩm: “Cả đời.”

“Nhưng nếu như người luôn bị ai đó bạt tai, bị đánh, bị chửi, đối với người như loài chó lợn, thậm chí còn không bằng, người sẽ ghi hận bao lâu?”

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười: “Người sẽ không ghi hận, bởi vì người dần dần cho rằng đây là chuyện đương nhiên. Cho đến một ngày người có sức mạnh để chống lại. Nếu không thì cả đời này người đều chỉ có thể coi việc khi dễ, vũ nhục là chuyện đương nhiên.”

“Đại ca, lẽ nào người muốn ta quen thói vũ nhục của bọn chúng? Người muốn ta cả đời đều sống dưới bóng họ? Người muốn ta cả đời chỉ có thể mặc kệ người khác khi dễ mình?”

Trương Bình lắc đầu, Hoàng Phủ Kiệt thật lâu không có gọi hắn là đại ca, vì sao giờ hắn lại gọi y như vậy? Hắn đang nhắc nhở y về quá khứ của hai người sao?

“Đại ca, nếu như ta có thể leo lên đỉnh quyền lực, người là người bên cạnh ta, sau này tuyệt không có người nào dám khi dễ người, coi thường người. Lẽ nào người không hy vọng làm một hoạn quan tối quyền lực, ngẩng cao đầu trong thiên hạ?”

“Nào có dễ dàng như vậy? Người cho là thái tử và các hoàng tử đều ngồi không? Người đừng quên người còn có bốn người huynh đệ, so với người đều cường đại hơn.” Trương Bình cười, đùa với hắn một câu nhưng khóe miệng vừa nhếch lên đã truyền đến đau đớn, vội hít vào một hơi lạnh.

“Sao vậy? Xin lỗi, có đau không?” Hoàng Phủ Kiệt đưa tay vuốt mặt y.

Trương Bình lắc đầu, bắt gặp trong ánh mắt của hắn tràn đầy lo lắng.

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười với y “Yên tâm, ta sẽ không làm chuyện ngốc như bức vua thoái vị đâu.” Tay hắn khẽ xoa nhẹ lên gò má bị đánh sưng đỏ.

Trương Bình mới vừa buông lỏng tâm tư, đã nghe hắn nói tiếp.

” Dĩ nhiên trước chưa từng có nhưng đến lúc ta sẽ có.”

Trương Bình giật mình ngẩng đầu.

“Ha ha, ta tùy tiện nói giỡn một chút thôi. Giống như người đã nói, ta có sáu huynh đệ mà ta lại ở thế hạ du, muốn nghịch lưu vượt lên không phải chuyện dễ dàng. Ta sẽ nỗ lực tận dụng mọi cơ hội, đơn giản là ta muốn sống có tôn nghiêm a.”

Trương Bình suy nghĩ kỹ một lúc, gật đầu.

“Người nói đúng. Là ta ham an nhàn quên rằng người ta muốn an nhàn, nhất định phải nỗ lực bù vào.”

“Không sao, người chịu nhận sai là tốt rồi. Như vậy để phạt người nói bậy, người nhượng ta chạm vào người có được không?”

Trương Bình phản ứng rối loạn, chân tay nhanh hơn đầu óc, xuất một quyền đánh hắn.

Ánh mắt thiếu niên kia rốt cục đã ánh cười, không lùi mà tiến tới, cười hắc hắc quái dị, tiến đến ôm cổ Trương Bình đang giận đỏ mặt, giống như một đôi.

Chuyện Hoàng Phủ Kiệt và thị nô phóng đảng không lâu sau truyền tới tai Hiền phi. Thắng đế cũng biết chuyện nhưng cũng không để tâm. Chỉ chơi đùa với một thị nô mệnh nhỏ như con sâu cái kiến mà thôi,

chẳng phải chuyện chết người nào. Huống chi trong cung lan truyền Tứ hoàng tử tướng mạo xấu xí, chẳng có cung nữ nguyện cùng hấn thân cận, ngay cả người Hiền phi tặng hấn cũng bị dọa ngất đi.

Thắng để nghe xong việc này, đối với sừ tứ nhi này thực có điểm thương cảm chi tâm, cũng không định gọi hấn đến giáo huấn.

Nhưng Hiền phi hiển nhiên không nghĩ thế. Nàng sau khi răn dạy Hoàng Phủ Kiệt thì gọi Trương Bình vào.

“Hảo tiện nô người lớn mật! Dám câu dẫn hoàng tử cùng người làm chuyện bất chính!” Hiền phi nổi giận quở mắng.

Trương Bình quỳ trên đất, cả người phát run. Phân nửa là giả vờ, còn phân nửa là tức giận. Người nói chuyện này y có oan uổng không? Mà y cũng không thể mở miệng khiếu nại.

“Nương, người xem bộ dạng của y đi, sợ hãi rụt rè như vậy câu dẫn được ta? Nếu như không phải nữ nhân thấy ta không té xỉu cũng thét chói tai, ta còn cần một món đồ chơi ủy khuất bản thân?” Hoàng Phủ Kiệt cố ý liếc mắt quét qua Hồng Tụ.

Hồng Tụ bị hấn liếc mắt nhìn, trong lòng nhảy dựng lên, hấn có ý gì? Lẽ nào hấn ôm tâm tư khác thường với ta? Hừ, tên quái dị, cũng không nhìn xem người lớn lên thành cái giống gì!

Nhưng trong lòng vì sao có điểm vui vẻ? Còn có điểm chờ mong?

Hồng Tụ đáng thương, qua tuổi ba mươi vẫn chưa ném tư vị sắc dục, bắt quá mới bị một tiểu mao đầu để mắt mà tâm xuân đã nảy mầm.

Hiền phi thấy nhân thần nhi tử nhìn chòng chọc thủ lĩnh nữ quan, lập tức mở miệng mắng hấn: “Không giống ai!”

Hoàng Phủ Kiệt đeo mặt nạ, cười có chút không đứng đắn, “Nương, người lần sau tìm cung nữ hầu hạ ta thì tìm ai đó tuổi đã lớn mà chưa nhận biết sắc dục, nếu không nhi tử lại tiếp tục đùa với tên ngu xuẩn này. Chí ít hấn rất nghe lời, không ồn ào đòi tìm đến cái chết.”

Hiền phi nhú mày, “Còn chuyện này thì sao? Nhị hoàng tử có thể đáp ứng người?”

Hoàng Phủ Kiệt vừa nghe mẫu thân hấn nhắc tới chính sự, tức khắc thu lại vẻ phóng túng, nghiêm túc nói: “Nhìn thái độ lão nhị, việc này có năm phần thành công. Phụ hoàng vẫn chưa phong cương cho lão nhị, lão tam. Khoảng thời gian này là cơ hội của lão nhị, hấn nhất định mượn tay nhi tử xử lý thỏa đáng việc đó.”

“Ân.” Hiền phi đối với Hoàng Phủ Kiệt thái độ rất hài lòng, “Người phải nhớ kỹ, nữ nhân ấy là chúng ta đặc biệt chọn ra. Nếu như người có thể thú nàng, nhất định hữu ích cho tương lai của người. Đáng tiếc tướng mạo người xấu xí, Khư đại nhân là Hộ bộ thượng thư, là một trọng thần của triều đình, sợ hoàng thượng không tùy tiện chỉ hôn cho người. Người nhất định phải nhờ tay kẻ khác mới thành.”

“Hài nhi hiểu.” Hoàng Phủ Kiệt tựa hồ không thêm để ý đến chuyện mẫu thân hấn coi hôn sự của mình như một cuộc giao dịch.

“Vậy mà người hiện tại làm ra chuyện bê bối như thế! Thực sự là hồ đồ đến cực điểm!”

Hoàng Phủ Kiệt hơi khom người, “Xin nương yên tâm, hài nhi tự có thâm ý. Ta vốn không có trông mong Khư gia sẽ gả con gái cho ta.”

“Sao, người có thâm ý gì?” Hiền phi khước miệng dẫn theo chút cười nhạo.

“Cái này...” Hoàng Phủ Kiệt dừng một chút, đáp: “Thỉnh nương chớ trách hài nhi giấu diếm, là kế liên hoàn kế do Dương mama và Triệu công công kinh qua nhiều ngày lao tâm khổ tứ định đoạt, để phòng bất trắc không thể tiết lộ ra ngoài.”

“Ân, đã là nhị lão chi kế, nói vậy tự có vẹn toàn chi sách. Người phải hảo nghe họ giáo huấn, biết không?” Biết phụ thân nàng đã nhờ hai lão định kế sách, Hiền phi cũng không hỏi nhiều, lại ngược nhìn về phía thị nô đương quỳ trên đất.

“Hồng Tụ.”

“Có nô tài.”

“Người sai hai mama đến dạy tiện nô kia cách hầu hạ hoàng tử.”

Hồng Tụ giật mình.

Trương Bình cũng ngây người.

Chỉ có Hoàng Phủ Kiệt trong mắt hiện lên một tia quang mang bất minh ý tứ.

Thấy Hồng Tụ chưa hiểu ý nàng, Hiền phi không nhịn được nói tiếp: “Kiệt nhi cũng nên trải đời một chút, miễn cho tương lai bị thê tử chê cười. Huồng hồ đường đường là hoàng tử mà ngay cả kẻ hầu trên giường còn không có!”

“Nhất định phải dạy ra một người tri tâm hợp ý cho Kiệt nhi sử dụng, chi bằng để các mama hảo hảo chỉ dẫn thị nô đồng sàng với Tứ hoàng tử, cũng để hần phân biệt sự khác nhau giữa nam và nữ.”

“Rõ.” Hồng Tụ rút cục minh bạch ý của Hiền phi. Nàng lo lắng nhi tử của mình dùng thị nô làm tấm khiên che mắt mọi người nên nàng lợi dụng cơ hội này thử xem bên trong nhi tử có giống như hần biểu hiện ra ngoài.

Trương Bình cúi đầu, trong lòng bấn loạn.

Thăm thăm thăm! Ta nên làm gì bây giờ? Lẽ nào thực sự từ chuyện giả biến thành chuyện thật sao?

Hoàng Phủ Kiệt, rốt cuộc người muốn gì? Lẽ nào người một chút cũng không quan tâm?

Hoàng Phủ Kiệt đương nhiên là có để ý, so với Trương Bình đang hoảng loạn bất an thì hần chỉ im lặng chờ đợi.

Thật không ngờ mẫu thân hần vẫn cảnh giác, đẩy sự việc đến tình cảnh này! Ngay cả chuyện thị nô thị tẩm cũng hoài nghi bên trong có thủ đoạn gian trá. Nhưng may mắn là mẫu thân đã uống công vô ích, bằng không hần muốn triệt để giữ lấy Trương Bình sẽ phải tiêu tốn không ít thời gian nữa.

Trên đời này hần tối tôn trọng, cũng tối không muốn làm tổn thương người này.

Vì y, hần có thể nhẫn nại. Nhưng nếu có cơ hội, hần nhất định không bỏ lỡ.

Hần thích y, đáng tiếc thích của y đối với hần chỉ là đùa chơi, không phải loại tình cảm có thể khiến hần thỏa mãn.

Nếu tính tuổi, hần chính là một hài tử, thế giới của hài tử thích cái gì thì sẽ giữ chặt lấy cái đó. Hần chỉ hơn người thường ở chỗ biết kiềm chế dục vọng của mình với Trương Bình.

Có lẽ Hoàng Phủ Kiệt cũng phát hiện bản thân có tình cảm bất thường với Trương Bình, nhưng hần cố tình bỏ qua. Hần không muốn làm tổn thương người này, bất luận có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa.

Màn đêm buông xuống.

Trương Bình trở lại vương phủ hầu hạ Hoàng Phủ Kiệt, ngồi ở mép giường tỉ mỉ nghiên cứu đối sách đêm mai.

Hoàng Phủ Kiệt ngồi dậy, “Người đừng sợ, ta cũng không ngờ sự tình lại thành ra thế. Nói chung đêm mai chúng ta tùy cơ ứng biến.”

Trương Bình thở phà.

“Trương Bình, người phải tin ta, ta tuyệt đối sẽ không làm tổn thương người.” Hoàng tử trẻ nỗ lực an ủi thị nô đáng yêu của hần đừng sợ đêm đầu. A, đêm mai chính là đêm đầu của hần và Trương Bình, Hoàng Phủ Kiệt cố gắng kiềm chế hưng phấn bản thân.

“Không phải vấn đề tổn thương hay không, cái này...khác với chuyện được hay không?” Trương Bình nổi giận, “Người đương nhiên không có lo, đêm mai kẻ nằm dưới vĩnh viễn cũng không phải người!” Sống trong cung sáu năm, còn chuyện gì y không biết?

Hoàng Phủ Kiệt không nói nữa, ánh mắt bị ai nhìn y, thần sắc dường như rất đau lòng.

“Nhìn ta làm gì?” Trương Bình nhúc nhúc đầu, tên nhóc này dụng bị thương kể thành thần luôn rồi.

“Không được sao?”

“Cái gì không được?”

“Ta biết làm chuyện đó cùng ta hiển nhiên người ủy khuất. Ta thừa nhận ta nghĩ người sẽ không bài xích ra, ít ra cũng hơn những nữ nhân kia, ta tình nguyện cùng người hành phòng (làm chuyện vợ chồng)”

“Trương Bình, nếu như người thực không muốn, sáng sớm ngày mai ta sẽ tìm một lý do điều người ra khỏi phủ. Ta cũng không muốn người sau này khó xử bởi những chuyện đó tuyệt không ít. Cứ như vậy đi ha, người quay về ngủ đi.” Hoàng Phủ Kiệt không đợi Trương Bình trả lời, buông sa trướng xuống, ngăn cách không gian hai người.

Trương Bình từ mép giường đứng lên, bối rối vịn phần nhìn sa trướng.

Hắn lại nữa rồi! Lần nào cũng dùng chiêu này!

“Người muốn đem ta ly khai khỏi người?”

Người trong sa trướng giả bộ ngủ không trả lời.

“Sau này ai sẽ hầu hạ người?”

“Ai cũng được. Người cho là bây giờ còn giống như trước đây, hiện tại ai còn dám thất lễ với ta ?” Thanh âm của Ninh vương rõ ràng đang giần lẩy.

“Nếu như ngài thực nghĩ như vậy, nô tài cung kính không bằng tuân lệnh, tạ ơn Vương gia khai ân.” Trương Bình cúi người tạ ơn, xoay người đi ra ngoài. Ta không thể lần nào cũng đều trúng chiêu lừa của người a.

“Ta biết! Ta biết người đã sớm muốn ly khai ta! Người cút đi cho ta! Cút càng xa càng tốt! Trương Bình ——! Người nếu thật dám ra khỏi cửa, ngày mai ta sẽ ra ngoài cường gian mười nữ nhân!”

Trương Bình nghe hắn gào tên y, vội phóng vèo trở lại trước giường bịt miệng người nọ, “Người điên rồi hả? Sao lớn tiếng như vậy? Người thế nào còn ấu trĩ đến vậy? Nếu như để kẻ khác nghe thấy thì sẽ thế nào?”

Ninh vương giả dùng nhân thần “Sẽ thế nào?” nhìn y.

“Người đừng hét nữa được không?” Trương Bình ngậm ngụ ý cho tiểu hài tử.

Hoàng Phủ Kiệt nháy mắt mấy cái biểu thị đồng ý.

Trương Bình buông tay ra, chợt nghe Tứ hoàng tử dùng ngữ điệu nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn nói : “Trương Bình, nếu như ngay cả người cũng cự tuyệt ta, ta sẽ cầm đao đến cung Đại hoàng tử hoạn hắn, sẽ ra ngoài ngang ngược bắt về cung nhiều nữ hài xinh đẹp. Người xem đã đủ chưa.”

“... Người vô sỉ.”

Vương gia lộ ra ánh mắt đau thương, kéo kéo tay áo y hỏi : “Không được sao?”.

Trương Bình phiền muộn, xoay người lại trên giường, bịt chặt lỗ tai.

“Trương Bình, giúp ta đi, cầu người giúp ta đi mà. Trừ người ra không ai nguyện ý giúp ta cả. Nữ nhân khác sợ ta như vậy, các nàng không cam lòng tình nguyện hầu hạ ta, người cũng không hy vọng ta bị những nữ tử đó thương hại đúng không?”

“Hơn nữa... người tương lai không thể lấy vợ, người coi ta như thê tử của người, không được sao? Chẳng phải người luôn chăm sóc ta sao? Trương Bình, người phải giúp ta, người đã chăm sóc ta lâu như vậy, người giúp ta lần cuối a. Xin người mà, Trương Bình, Trương Bình ...”

“Người không để cho ai ngủ hả?” Trương Bình quả thực rất muốn vả vào cái miệng kia để bắt hắn im lặng “Nếu như người còn làm âm ỉ, ta sẽ bỏ về phòng mình ngủ.”

“Trương Bình !” thiếu niên ôm lấy y “Xin lỗi, đều là lỗi của ta. Nếu như... không có ta thì tốt rồi.”

“Người nói bậy bạ gì đó!”

“Ta không muốn có một hài tử giống ta. Trương Bình, trên đời này có một người như vậy là đủ rồi, ta không muốn nhìn hài tử của mình chịu đủ đau khổ giống ta. Nếu như ta để cho mẫu thân biết ta gạt người, nàng nhất định sẽ tìm cách bắt ta lưu lại con cháu, người muốn hài tử của ta phải chịu thống khổ từ nàng giống ta sao?”

Hoàng Phủ Kiệt thanh âm tựa hồ có chút nghẹn ngào “Ta biết ta có lỗi với người, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng để người khoái hoạt. Trước đây ta hại người bị thái tử trách phạt, hiện tại còn bắt người đáp ứng yêu cầu vô lễ như vậy. Nhưng ngoài người ra, ta không muốn tìm người khác. Trương Bình...”

Trương Bình trầm mặc, nghe hắn nói tiếp.

“Nếu như người thật muốn bỏ đi...” Thiều niên cười khổ hai tiếng, yếu ớt thở dài, “E rằng vận mệnh ta đã như vậy. Ngày mai mama giáo tập và Hồng Tụ tới, ta sẽ nói rõ sự thật với họ, sau đó để mẫu thân.....tặng ta nhiều cung nữ. Đại ca, xin lỗi, người mau ngủ đi.”

Tên giáo hoạt này, đương không gọi y là đại ca!

Lần này đến lượt Trương Bình không ngủ được.

Những lời Vương gia nói đều là sự thật, tuyệt không thể nghi ngờ.

Hoàng Phủ Kiệt bày ra cả đồng lý do khiến lòng y ưu sầu một chữ “hài tử”. Y và Vương gia tao ngộ tại đây mất, y càng minh bạch hơn ai hết hắn đã chịu kỳ thị và khinh mạn như thế nào.

Nếu như hắn có con, bọn họ có năng lực bảo hộ hài tử ấy hay không?

Nếu như hài tử không di truyền tướng mạo của hắn, Hiền phi tất nhiên sẽ nghĩ cách lợi dụng tôn tử.

Nếu như hài tử di truyền tướng mạo bên ngoài, hài tử này nhất định sẽ bị người ta giễu cợt, châm biếm, từ nhỏ đến lớn sống trong kỳ thị của mọi người.

Hơn nữa hắn cũng hiểu các cung nữ thấy Vương gia trong mắt chỉ có chán ghét và sợ hãi.

Khước từ cung nữ gần gũi mình càng không thể, Hiền phi nương nường sẽ không bao giờ đáp ứng. Một đứa trẻ so với một thiếu niên hiểu chuyện dễ khống chế hơn, hiện tại có thể chưa dùng nhưng tương lai nhất định hữu dụng.

Nói cách khác, bất luận nguyện ý của Hoàng Phủ Kiệt muốn hay không muốn, đều phải lâm hạnh nữ nhân. Trừ phi hắn có một lý do, có một người giống y để làm cái cớ.

Nếu như y đồng ý vì Vương gia sơ giải dục vọng, trở thành luyện sủng của hắn, như vậy Hoàng Phủ Kiệt có thể mượn cớ thoái thác nữ nhân mẫu thân hắn đưa đến. Nếu y “ngoan ngoãn” sẽ không làm Vương gia - tướng mạo vốn khác thường nhân này buồn bực. Hoàng Phủ Kiệt thậm chí không thể vin vào lý do này mà sợ nữ nhân, biết đâu còn khiến hắn có chút hứng thú với họ.

Hơn nữa Vương gia hoàn toàn có thể lợi dụng chuyện “sủng ái” y chống lại gián điệp bên ngoài đưa tới.

Y chỉ cần hi sinh bản thân mình một chút là có thể biến thành tấm khiên cho Hoàng Phủ Kiệt. Tuy rằng làm kẻ đứng mũi chịu sào ta sẽ bị nguy hiểm, nhưng ta mạo hiểm vì hắn còn tính toán gì nữa? Chung quy so với việc Vương gia tìm một người vô tội chịu thay...vẫn tốt hơn.

Quan trọng nhất là cảm giác của hắn. Nếu y nhất quyết không chịu đáp ứng Vương gia, hắn sẽ đi làm hại mười nữ nhân vô tội. Y không biết vì sao hắn lại có ý nghĩ này nhưng y thực sự tin hắn đã nói là làm.

Bỏ đi, không liên quan đến chuyện đó. Y có làm sao đâu? Sau này y cũng không có bị tổn thất gì. Ân...

Trương Bình nằm ngửa trên giường, vung nắm tay lên, quyết định.

“Được rồi, sự tình này, ta đáp ứng người. Người đừng giả bộ nữa, cũng đừng để giáo tập mama làm khổ ta. Đêm mai ta tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ người, được chưa?”

“Người... nói cái gì?” Căn bản là Tứ hoàng tử không có ngủ, đang chuẩn bị thực thi bước tiếp theo kế hoạch tác chiến, hắn hoài nghi lỗ tai mình nghe nhầm.

“Ân. Ta nghĩ kỹ rồi, ta làm thái giám, tương lai cũng không lấy vợ. Nếu người muốn cùng ta làm chuyện đó, tuy mới đầu không thoải mái nhưng ta da thô thịt chắc cũng không gặp vấn đề gì lớn. Có điều ta nói trước, ta không thích bị trói, lần này người dám làm vậy thì ta thực sự trở mặt với người!”

“Ừc.” Tứ hoàng tử nuốt nước miếng. Hắn không nằm mộng chứ?

“Chỉ cần... người đồng ý là tốt rồi, ta sẽ cố gắng không để giáo tập mama tới gần chỗ ấy của người. Ách, Trương Bình, người thực đồng ý sao?”

Trương Bình đáp Ninh vương xuống đất.

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt ngồi chờ dưới đất hồi lâu, xác định hắn không mơ liền nở nụ cười.

Tiếng cười hắc hắc khiến Trương Bình nhận không được mắng một câu.

Hoàng Phủ Kiệt vỗ tai, nghe được y mắng mình : chưa từng gặp tên nào thối như vậy.

Ninh vương gia gật đầu, đồng ý những lời này.

Đêm đó sau khi nghe y hứa hẹn, Tứ hoàng tử an tâm không niệm kinh bên tai Trương Bình nữa. Trương Bình rốt cuộc cũng an ổn tiến nhập mộng đẹp.

Mà khi đó Trương Bình hiển nhiên không ý thức được bản thân rốt cuộc đã đáp ứng chuyện gì. Phải chờ đến lúc y kinh qua thời gian về sau, mới thấy lúc này với lúc y nguyện ý làm thái giám như nhau, muốn hối hận cũng không kịp.

16. Chương 16

Tối ngày hôm sau.

Dương mama hiểu kỳ nhìn chằm chằm Trương Bình. Y làm gì a?

Thái giám trẻ tuổi Trương Bình đứng ngoài nội sảnh, tay nắm chặt thành quyền, đầu ngẩng cao kiên quyết, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Cái loại biểu tình này giống như sắp xông pha trận mạc, tràn ngập tinh thần gan dạ chấp nhận hi sinh.

Cuối cùng chàng thanh niên hít sâu một hơi rồi thở ra, dũng cảm đẩy chiếc cửa gỗ chạm trổ hoa văn bước vào nội sảnh.

Dương mama nhăn mặt, nếu y biết suy nghĩ thì nên ly khai mới phải.

“Đây là dự phòng đặc biệt, các người đều chuẩn bị đầy đủ chưa? Bản vương ở đây xem.” Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt ngồi ở thượng vị, nói với hai giáo tập mama đang ra mắt Hồng Tự.

“Vâng... Vâng.” Hai mama giáo tập ở trong cung đã nhiều năm, biết không ít người hoàng tộc cổ quái. Nếu hắn thích xem quá trình giáo huấn thì để cho hắn xem.

“Các người trước tiên phải lau mình cho y đúng không? Nói cho cùng, tiện nô kia dùng chính bản thân mình để lĩnh hội. Các người không được phép chạm vào hắn. Bản vương không thích có người động đến đồ của bản vương.” Ninh vương ra lệnh.

“Rõ.” Giáo tập mama nhận được sự cho phép của Hồng Tự, nhất tề vén áo thi lễ rồi lập tức đi tới bên cạnh Trương Bình đang quỳ rạp trên đất.

Vừa tẩy trừ cho Trương Bình theo trình tự, các giáo tập mama vừa bày ra các công cụ cần thiết.

“Cởi y phục ra.” Một trong hai giáo tập mama diện vô biểu tình nói với Trương Bình.

Trương Bình khẽ cắn môi, lưỡng lự chút rồi đem y phục trút bỏ hết.

Các mama đối với y không hề khách khí, bên cạnh còn có Hồng Tụ đứng xem. Ba nữ nhân nhìn y cõi sạch y phục, biểu tình trên mặt một điểm xấu hổ cũng không có.

“Xoay người, hướng lưng về phía Vương gia.”

Trương Bình động tác y lệnh, không chút phản kháng.

“Quỳ xuống, tứ chi chấm đất, trầm hạ thất lưng, nhắc cao mông. Cao lên một chút!” Giáo tập mama tiếp tục chỉ thị.

Hồng Tụ thấy y bởi vì sợ hãi nên thân thể khẽ run, nhưng cơ bản ngoan ngoãn nghe lời, thỏa mãn gật đầu.

“Tới gần ta.” Hoàng Phủ Kiệt bỗng nhiên mở miệng nói.

“Vương gia cho người tới gần, lùi về sau, không được phép đứng dậy.”

Trương Bình không còn cách nào khác hơn là “Ân” một tiếng, quỳ xuống đất, dùng khuỷu tay đẩy người lùi về hướng Hoàng Phủ Kiệt.

“Làm theo lời chúng ta và chỉ thị của Vương gia. Hai già này sẽ không động đến người, tất cả người phải tự làm lấy. Nếu như làm không được, hừ!”

Chiếc roi da quất xuống nền một tiếng ‘Chát!’ rất kêu.

Trương Bình thầm kêu xong đời rồi, còn hơn cả hình pháp Nội thị, đây được xem là gì?

Một trong hai mama cúi đầu nhìn kỹ phía sau y. Trong mắt lóe lên một tia kỳ quái, thần sắc khó hiểu, lập tức ngoác mama còn lại đến nhìn.

Hồng Tụ nhìn phía các mama.

Hoàng Phủ Kiệt tuy mang mặt nạ nhưng biểu tình bên trong biến hóa rất ít. Có điều hai mắt tựa hồ càng thêm sâu thẳm.

Một trong hai mama đi tới chỗ Hồng Tụ nói gì đó. Hồng Tụ kinh ngạc hỏi : “Sao lại như vậy?”

Giáo tập mama nhận được phân phó, trở lại chỗ Trương Bình quát hỏi: “Vương gia bình thường chưa từng làm qua ở đây?”

Hoàng Phủ Kiệt ánh mắt dao động, đây là hấn chưa đủ kinh nghiệm, hấn thật không ngờ giáo tập mama nhìn ra điểm này.

Trương Bình tự cảm thấy vô cùng hổ thẹn, thân thể co rúm, run giọng trả lời : “Vương, Vương gia ngại nô tài... chỗ đó bẩn. Ngài luôn, luôn luôn...”

“Dùng miệng của người đúng không?” Một giáo tập mama mở miệng nói.

Trương bình gật đầu.

Hoàng Phủ Kiệt tức khắc cảm giác ở hạ bộ một trận kinh luyện.

Hồng Tụ và giáo tập mama nhìn nhau, các mama gật đầu, vẫn giữ sắc diện bình thường.

“Được rồi! Đừng có bất động nữa, đêm nay chỗ ấy của người sẽ hầu hạ Vương gia. Nếu biết Vương gia ngại dơ, phải hảo hảo tẩy trừ. Tối nay rắc hoa lan vào nước tắm bốn lần, chờ tắm xong mới coi như hợp cách. Nhớ kỹ, sau này mỗi đêm trước khi đi ngủ phải lau ba lần, dưỡng thành tập quán, có thể hầu hạ Vương gia bất cứ lúc nào được truyền. Đã hiểu chưa?”

Bốn lần? Trương Bình mặt mũi trắng bệch, cái này không phải là giả bộ, bất kể là ai đều nhìn ra y vừa sợ, vừa bài xích.

Dạ dày Trương Bình cuộn lên từng đợt, rên rỉ thống khổ.

Trương Bình làm theo lệnh, lê từng bước mềm nhũn đi tẩy trừ thì Hồng Tụ vô tình nhìn về phía thượng vị, vừa vặn bắt gặp ánh mắt đối phương đương nhìn lại.

Đáng chết, hần sao cứ nhìn chăm chăm vào nàng? Nàng vốn tưởng hần chỉ chăm chú nhìn thị nô kia, không nghĩ tới hần lại dùng ánh mắt khát khao ngắm nàng.

Khát khao?

Hồng Tụ bỗng nóng người.

Hoàng Phủ Kiệt vẫn dùng ánh mắt hỏa nhiệt nhìn Hồng Tụ thay vì nhìn thị nô dưới đất, hỏa nhiệt đến độ hai giáo tập mama cũng nhận ra. Hai người nhìn Hồng Tụ, lộ ra dáng cười chỉ nữ nhân mới hiểu.

Trương Bình tại dục dừng tẩy đúng bốn lần, tịnh sạch sau thân. Giáo tập mama cầm lấy dương cụ dày bằng hai ngón tay, làm bằng gỗ thô đưa đến chỗ Trương Bình đang quỳ trước mặt Ninh vương.

“Đem cái này đưa vào trong cơ thể. Không có sự cho phép của Vương gia thì không được lấy ra.”

Trương Bình tiếp nhận vật đó, xem ngất, tìm chỗ ấy đưa vào.

Y bên này sợ hãi làm theo, bên kia Ninh vương gia vẫn đứng ngoài cuộc, cảm thấy bản thân có thể chịu đựng đến giờ quả là thánh nhân.

“Sạch rồi?” Hoàng Phủ Kiệt giấu hai bàn tay đang gắt gao chế trụ tay vịn dưới ống áo.

“Vâng.” Giáo tập mama đáp.

“Sao mặt y đỏ như thế?”

“Lão nô bôi cao lên mọc cụ, vừa để bôi trơn, vừa có tác dụng thúc tỉnh. Vương gia có thể thoải mái làm nhiều lần.”

Nhưng ánh mắt Hoàng Phủ Kiệt lại hướng về Hồng Tụ, trong mắt có điểm rất hứng thú. Hồng Tụ thầm mắng một câu cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Thế nhưng vì sao hai má nàng nóng bừng lên?

“Đa tạ các mama đã hao tâm.” Hoàng Phủ Kiệt thu lại ánh mắt, nhìn thị nô dưới đất cười nhạo nói : “Đứng lên, cứ như vậy nằm lên giường. Đợi lát nữa bản vương xem thử người nằm dưới ta mở miệng cầu xin hảo thể nào. Ha ha...”

Trương Bình dập đầu đứng lên, chậm rãi bước vào tấm thất của Ninh vương. Toàn thân trần như nhộng.

Hoàng Phủ Kiệt dõi theo bóng lưng y, ánh mắt nhìn y miễn cưỡng mang theo dị vật dời đi. Lại nhìn ba người trong nội sảnh.

“Lát nữa còn phiền các mama. Tiện nô ngoan ngoãn vâng lời như vậy thực không thú vị. Các người đã chỉ dẫn cho hần rất nhiều, tránh cho bản vương mất hứng.”

“Vâng.” Hai giáo tập mama quỳ xuống.

Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu nhìn Hồng Tụ cười khê một chút mới đứng dậy.

Hồng Tụ nghe tiếng cười như thế, thân thể bỗng run lên.

Đối với Trương Bình mà nói, từ khi bước vào phòng Hoàng Phủ Kiệt, đêm trở nên dài phi thường, cũng đặc biệt hỗn loạn.

Bên tai tựa hồ vẫn có người đang nói y phải làm như thế nào.

Như là nghe giáo tập mama nói phải mở thân, để Ninh vương biết nam nữ có gì khác biệt, cùng thái giám có gì bất đồng.

Y nằm sấp, quỳ sát mép giường, nhắc cao mông, hai tay che mặt, bày ra tư thế chuẩn bị được lâm hạnh.

Dương cụ trong thân thể được rút ra, một thứ nóng ẩm liền tiến vào khiến y giây dựa muốn cự tuyệt.

Sau đó hình như y bị Ninh vương gia đánh, trở nên dễ bảo....

Trong ấn tượng, y tựa hồ vẫn không cho phép bản thân bị thượng sàng.

Y bị giáo tập mama bắt thay đổi rất nhiều tư thế, nhưng vô luận tư thế nào cũng không cho y đổi mặt với Ninh vương.

Y mơ hồ nghe giáo tập mama nói với Ninh vương : thái giám chẳng âm chẳng dương, lúc chịu mưa móc thì không được nhìn chính diện. Một là để chủ nhân trọn hứng thú với thân thể khiếm khuyết, hai là không để uế khí dính vào chủ nhân. Mà các cung nữ rất kiêng kỵ chuyện này.

Sau y còn nghe giáo tập mama kinh ngạc vì sức bền của Ninh vương, nói ở tuổi này phi thường hiếm gặp.

Y không biết Hoàng Phủ Kiệt làm tình trên người y bao lâu, cũng không rõ giáo tập mama rời đi lúc nào. Y chỉ nhớ trước khi rơi vào giấc ngủ say mê mệt, trong thoáng chốc hần lộ ra biểu tình quen thuộc, nhìn y phi thường quan tâm, nói : ngày hôm nay người bị vũ nhục, tương lai ta nhất định giúp người đòi lại gấp trăm lần. Sau đó hình như y có quay lại nói một câu: không sao, ta không sao.

Rồi y bị người nọ ôm chặt lấy, ôm chặt đến mức nhượng y có cảm giác an tâm.

“Người nói thị nô kia rất sợ Tứ điện hạ?”

“Vâng. Thị nô kia rất nhát gan, cả đêm bị Vương gia dày vò ngay cả khóc cũng không dám.” Giáo tập mama trả lời.

“Vậy người thấy Tứ điện hạ đối với thị nô ra sao?”

“Vương gia đối với thị nô chưa từng lưu tình, hơn nữa cũng chẳng hề thương tiếc. Xem ra Vương gia dày vò hần đã thành thói quen hàng ngày.” Giáo tập mama đáp.

“Ân, Hồng Tụ, người thấy sao?” Hiền phi ngẩng đầu nhìn thủ lĩnh nữ quan.

Hồng Tụ khom người, “Nô tỳ hầu hạ suốt ngoài cửa, nghe trong phòng truyền ra thanh âm đích thực giống như các mama nói. Hơn nữa, theo nô tỳ quan sát... nương nương, nô tỳ có nên nói tiếp không?”

“Người nói đi.”

“Vâng.” Hồng Tụ liếc nhìn hai giáo tập mama, hai người phi thường biết điều liền lui ra.

“Nương nương, theo nô tỳ quan sát, Tứ điện hạ mặc dù phóng dăng với thị nô nhưng tựa hồ rất hảo nữ sắc.”

“A?” Người làm sao biết? Hiền phi nhìn nữ quan, như cười như không.

“Nương nương, Tứ điện hạ hiện tại sống ở bên ngoài. Mà thiên cao hoàng đế viễn (trời cao xa tầm tay hoàng đế), sợ rằng càng khó khống chế. Dựa vào nô tỳ thấy, tốt nhất là tặng hai gã tâm phúc đi theo hần.”

“Bản cung từ lâu đã nghĩ qua, lần trước có đưa một người đến đó, thế nhưng... Để tìm ra một kẻ có khả năng mê hoặc tâm thần khiến hần thực sự nghe lời rất khó.” Hiền phi nói thật lòng mình, mắt phượng nhìn Hồng Tụ.

“Hồng Tụ, bản cung có việc nhờ người.”

Ninh vương phủ, Tĩnh thủy tạ.

Hoàng Phủ Kiệt ngón tay lướt qua quân cờ trơn nhẵn, xúc cảm khiến hần nhớ lại đêm đó.

Hần mặc sức vuốt ve chỗ đó.

Toàn bộ thân thể Trương Bình mở ra trước mắt, hần muốn thế nào thì y làm thế ấy.

Hần đã quên rằng không chỉ làm để giáo tập mama nhìn mà chệch theo hướng khác, đơn thuần thỏa mãn dục vọng bản thân.

Trương Bình đêm đó hoàn toàn khác với mọi ngày.

Hần rất may mắn, đêm đó Trương Bình bị giáo tập mama quản chế, hần không thể nhìn thấy mặt y. Bằng không khi hần thấy ánh mắt cầu khẩn của Trương Bình thì sẽ chẳng đành lòng a.

Thế nhưng Trương Bình chưa từng hướng hấn khẩn cầu.

Y cố gắng chịu đựng.

Chịu đựng hấn tàn nhẫn xoa nắn nhũ đầu; chịu đựng hấn chẳng nương tình, thô bạo nơi hậu giang; chịu đựng hấn sờ soạng khắp cơ thể; chịu đựng hấn làm tình triền miên với mình.

Hấn phát hiện bản thân phi thường thích dị vật ấn vào nội giang Trương Bình.

Hấn dùng na căn mộc cụ thao Trương Bình đến phát khóc mới rút ra. Chờ hấn rút ra, chỗ ấy của Trương Bình xuất hiện co rút kịch liệt, hấn liền tiến vào trong y.

Lúc đó Trương Bình cự tuyệt, hấn có chút giáo huấn y. Trương Bình tỉnh ngộ, không còn phản kháng.

A, để chứng thực suy đoán của các mama giáo tập, ngay từ đầu hấn để Trương Bình dùng miệng hầu hạ mình.

Trương Bình đáng thương, lúc ấy trong mắt y đầy kinh hãi và hoảng loạn khiến hấn không đành lòng.

Thế nhưng hấn rất thích biểu tình và cảm giác khi Trương Bình ngậm nó. Hấn muốn Trương Bình sau này không chỉ dùng tay mà còn dùng miệng giúp hấn nhiều hơn. Đương nhiên “miệng” ở dưới càng không thể buông tha. Bất quá sợ rằng Trương Bình sẽ không đơn giản để hấn chạm vào y lần nữa a?

Hấn phải làm thế nào để Trương Bình thực mở lòng với hấn như vậy?

“Người và Trương Bình... Lão nhân ngày hôm trước thấy Hồng Tự dẫn theo hai giáo tập mama đến, là có chuyện gì?”

“Đặt tên này bất hảo, nguyên bản chủ nhân nơi đây đại khái giống như ao tù nước đọng nơi đình thủy tạ này nên mới gọi là Tĩnh thủy a.”

Hoàng Phủ Kiệt tâm tưởng vụt tắt, cầm cờ đen trong tay, suy tư một chút rồi hạ xuống.

Dương mama trộm coi hấn lảng tránh, chậm rãi mở miệng nói : “Người rốt cuộc đối với Trương Bình ý tứ ra sao?” Thuận tiện bà chặn thế công của Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn chằm chằm bàn cờ, một bên ngắm nghía quân cờ trong tay, một bên thờ ơ đáp: “Trương Bình là thị nhân của ta.”

Dương mama cười một tiếng lạnh nhạt, không đếm xỉa tới, nói : “Người có biết chúng ta vì sao nguyện ý lưu lại dốc lòng giáo dục người? Lão nhân trước đây chưa hề nghĩ sẽ đáp ứng điều kiện của ngoại công người. Nhưng lão nhân ở trong Ngôn phủ, khi ông ta phát hiện có thể huấn luyện oa nhi, liền khẩn cầu lão nhân đáp ứng tiến cung tài bồi người.”

Hoàng Phủ Kiệt cũng không ngăn đầu.

“Thành thật mà nói, mắt vừa thấy người, hai người lão nhân đều rất thất vọng. Bất quá già này về sau mới phát hiện ra chuyện thú vị mà chú ý quan sát người.” Dương mama thấy Thanh Vân đi tới liền phát tay áo, điềm đạm nói : “Ồ đây không cần người hầu hạ, người sớm lui xuống nghỉ trước đi.”

“Tạ ơn mama. Vương gia, nô tỳ xin cáo lui.” Thanh Vân đặt chén trà xuống, vui vẻ ly khai.

Dương mama nâng chén trà lên, mở nắp ra nhẹ thổi bọt.

“Trương Bình, y đối với người rất giữ gìn. Người còn nhớ ngày trước lão nhân ném người vào tường thì y đột nhiên chạy lại. Y nâng người dậy, nhìn khoe miệng người chảy máu, vội vàng dùng tay áo chùi cho người. Sự cấp thiết, yêu thương ấy không tài nào che giấu nổi.”

“Y ngược nhìn ta, ánh mắt tràn ngập thống hận. Tuy rằng nó nhanh chóng biến mất nhưng tiểu tử chưa ráo máu đầu sao qua nổi mắt lão nhân. Sự tình lúc đó vốn cho qua, chỉ nghĩ tiểu thái giám này trung thành với người.”

“Thấy người đứng lên không việc gì, y mới bình tĩnh hỏi lão nhân người đã làm sai việc gì đến mức phải nghiêm phạt. Lão nhân lúc đó nghĩ tiểu tử này rất thú vị.”

Hoàng Phủ Kiệt nghe Dương mama nhắc lại chuyện xưa, ánh mắt trầm xuống nhưng vẫn im lặng.

“Sau đó lão nhân bắt đầu để ý quan sát người và tiểu thái giám kia, thú vị nhất là ta phát hiện ra một đôi chủ tớ trong ngoài bất nhất. Mà kỳ diệu thay là năm đó người mới mười tuổi, quả thực khiến già này kinh ngạc! Lão nhân chưa từng gặp hài tử nào ở tuổi ấy có thể che giấu tâm tình bản thân như vậy, hơn nữa còn ẩn mình rất kỹ.”

“Tuổi còn nhỏ nhưng thoát nhìn giống như không quan tâm đến mọi vật. Mẫu thân người kiểm tra việc học của người, thấy người tập võ bất hảo, không hài lòng lệnh Hồng Tụ nghiêm phạt người. Người không hề khóc lóc ồn ào, chịu đựng tất cả.”

“Hoàng huynh hoàng đệ, hoàng tử hoàng muội, thậm chí một số cung nữ cũng châm biếm người, người không những không tức giận mà còn cung kính với họ. Chỉ có Trương Bình là thị nhân hầu hạ người.”

“Cạch” Hoàng Phủ Kiệt hạ một quân cờ.

Dương mama cười nói: “Nóng vội.” Thuận tay đi một nước phong tỏa đường lui của hắn.

Hoàng Phủ Kiệt cầm cờ trầm tư.

“Người đối với y không giống đối với người ngoài. Dù người cho rằng bản thân che giấu rất khá nhưng vẫn sơ hở. Hồng Tụ và mẫu thân người không thường tiếp xúc cho nên mới không phát hiện ra. Nhưng Thanh Vân và Bạch Liên đã hoài nghi, người cho rằng vì sao mẫu thân người vừa nghe đồn đã lập tức lệnh các mama giáo tập đến?”

Hoàng Phủ Kiệt cuối cùng cũng mở miệng, “Mama, người đừng quên lợi dụng Trương Bình là kẻ sách của người.”

“Ha ha, già chỉ tùy theo nguyện ý trong bụng người mà thôi.” Dương mama cười khỏ, Trương Bình a, ta xin thề lúc đó thực sự không nghĩ rằng tiểu tử này lại có tâm khác với người a!

Hoàng Phủ Kiệt cầm cờ bằng hai ngón tay, cười cười với Dương mama. Tuy rằng hắn đeo mặt nạ nhìn không ra biểu tình, nhưng khóe môi nhếch lên đã nói cho đối phương biết hắn đang cười.

“Khụ, mẫu thân người sẽ không cho phép xuất hiện một kẻ có ảnh hưởng đến nhi tử của nàng ta, đặc biệt là thị nô thiếp thân hầu hạ. Mặc cho Trương Bình biểu hiện ra sao, nếu y hiểu được điều đó mà che giấu thân phận, có thể sống lâu thêm một thời gian.”

“Nhưng dù thế nào, làm một thị nô chịu ơn mưa móc của người, kết quả vẫn khó lường trước. Nếu như người muốn đem y làm lá chắn, y càng hết đất sống.”

“Dù y võ công cao cường, nhưng mạnh đến đâu vẫn có cách. Nếu như y không biểu hiện võ công thì chẳng bàn, còn nếu lộ ra bản thân mang tuyệt thế võ công, đích tới sẽ chỉ là những đợt sóng truy sát triền miên.”

“Huống hồ võ công có cường thịnh nhưng không thể dùng phông có ích gì, một nhúm bột là đủ kết liễu mạng y. Người đừng quên, y tuy không ngốc, nhưng không có tâm mắt, muốn hại y thực đơn giản.”

“Chẳng hay mama nói với ta những lời này có ý tứ chi?”

Dương mama dừng một chút, ân cần cười nói : “Lão nhân chỉ muốn người biết, nếu thực muốn bỏ sẽ bỏ được. Nếu người thật sự mang chí lớn, sẽ không thể không buông. Lão nhân nhớ người đối với lập trường của mình rất rõ ràng.”

“Lập trường của ta? Ta có lập trường gì?” Hoàng Phủ Kiệt không hề suy tính, tùy tiện đặt một quân cờ.

Dương mama thấy hắn cờ loạn, hơi gật đầu.

“Ngoại công và mẫu thân người chỉ biết bề ngoài.”

Hoàng Phủ Kiệt tay đương mở chén trà chợt dừng lại.

“Hai người lão nhân vì sao lưu lại, đơn giản là hiếu kỳ muốn xem người sẽ như thế nào. Người có lẽ có năng lực hoặc có lẽ không. Già này cũng không rõ, nhưng ta ở đủ lâu để thấy được ý tứ hai oa nhi, nhất là người, già thật sự hảo kỳ vọng người đạt được sở nguyện.”

“Nếu như người nguyện ý, người có thể cùng Trương Bình rời đi, thiên hạ rộng lớn sợ gì không có đất dung thân.” Trong mắt Dương mama lúc này mới toát ra một tia chân tình.

Hoàng Phủ Kiệt không hề do dự, rất kiên định lắc đầu.

Dương mama từ lâu đã biết ván cờ đã hết, khe thở dài, thuận tay đảo loạn những quân cờ.

“Đáng tiếc cho oa nhi. Y... đã từng vì người mà tìm lão nhân. Y đoán ra lão nhân nhận ra sự nhất gan, ngốc nghếch ấy là giả trang, cho nên mới làm chuyện được ăn cả ngã về không.”

Hoàng Phủ Kiệt hiển nhiên lần đầu tiên nghe nói tới, không kiềm được đưa mắt nhìn thẳng Dương mama.

Bà già nọ không buồn nhìn hấn “Y nói tình cảnh của người với ta, nói người kiên cường, nói cha người không đau, mẹ người không thương, nói người tuy tướng mạo xấu xí nhưng là hảo hán tử đệ nhất thiên hạ.”

“Ha ha! Hấn cầu ta và lão già kia hảo hảo bồi dưỡng người thành tài, thương yêu người. Tính tình của y rất giống một đồ nhi của ta, đáng tiếc y....”

Dương mama chưa từng nhắc tới chuyện này. Y rốt cuộc là ai, chẳng lẽ Trương Bình là con trai đồ nhi của bà, đứng dậy nhìn về hướng phòng Trương Bình, bà đột nhiên lắc đầu nói : “Đáng tiếc nhất chính là ngày trước ta không lợi dụng cơ hội đó để thu y làm đồ đệ. Người nói tiểu tử này vì sao không muốn bái ta làm sư phụ? Lẽ nào võ công lão nhân trong mắt y chưa đủ hảo?”

“Y nói sư phụ của y chỉ có một người, chính là lão cha. Y không thể phản bội cha, bằng không sẽ làm cha y đau lòng. Hơn nữa người để y học lén, trong bụng y đã xem người như sư phụ thứ hai, bằng không y sẽ không giúp người trộm được liệu, trộm mỹ thực.” Hoàng Phủ Kiệt không hề dao động, sắp xếp lại bàn cờ, hấn dĩ nhiên bị Dương mama hạ một ván cờ liền khôi phục lại thần thái.

Dương mama thấy hấn không nói tiếp, quay đầu nhìn lại, vừa lúc bắt gặp Hoàng Phủ Kiệt chữa lại nước sai lúc nãy, đúng là kỳ nghệ không tồi.

Dương mama ánh mắt thoáng khâm phục. Vị Tứ hoàng tử tướng mạo dị nhân này đã gặp qua là không quên được. Xem ra ông trời cũng công bằng, tuy rằng cướp đi một thời niên thiếu quan trọng của hoàng tử song cũng ban cho hấn không ít.

Năng lực vô cùng, đã gặp qua là không thể quên, lại thêm biết lùi biết tiến, tâm mắt có thể sánh với Nhị hoàng tử nổi danh thông tuệ một chút, phía sau lại có Ngôn gia bảo hộ. Quan trọng nhất là hấn kiên định với mục tiêu, lại thêm nỗ lực cố gắng chịu khổ bền lòng, nếu như có phụ tá đắc lực, là thiên thời địa lợi có thể thành sự.

“Y sẽ không chết.”

Dương mama chợt dừng cước bộ định ly khai, xoay người lại.

“Nếu như ta ngay cả một người quan trọng cũng không bảo vệ được, còn nói gì chuyện thống trị thiên hạ.”

Từ khi Trương Bình đến bên ta ngày đó, ta đã không còn là sủu tứ hèn mọn ngày xưa.

Hoàng Phủ Kiệt đứng dậy, đi qua Dương mama cười ngạo nghễ.

Đây là lần đầu tiên Tứ hoàng tử biểu hiện vẻ kiệt ngạo, như thần long ngủ say dưới vực sâu cuối cùng đã kêu hãnh ngang đầu.

Thái tử và Huệ vương đều thực hiện lời hứa với Hoàng Phủ Kiệt.

Thái tử đưa tới hai mỹ nữ xinh đẹp.

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt đêm đó lâm hạnh hai nữ tử.

Cũng không biết Hoàng Phủ Kiệt đối với các nàng thế nào, hai nữ tử xinh đẹp mỗi lần thấy Hoàng Phủ Kiệt tới bất giác lộ vẻ sợ sệt, co rúm người.

Thái tử rất nhanh nhận được tin của các trinh thám truyền tới. Trên giấy chỉ viết hai câu: Ninh vương thiên tính nhất gan, sợ phiền phức, đối ngoại mềm yếu vô năng, đối nội cũng vô pháp chỉ huy. Nhưng trên giường lại tàn bạo, hảo độc ác, khó khống chế dục cường.

Thái tử đọc xong, vừa cười vừa nói với tâm phúc Vi Văn Tâm : “Sửu tứ vô năng, trái lại còn bị nữ nhân đùa giỡn uy phong. Ha ha!”

“Tuy là vậy, điện hạ cũng vẫn phải chú ý thêm.”

“Ân, đã biết.” Thái tử thuận miệng đáp một tiếng, dặn dò thông tri trinh thám tiếp tục thăm dò.

Bên này Huệ vương phái người gửi thư cho Hoàng Phủ Kiệt nói hần đã hảo bàn chuyện với Hộ bộ thượng thư Khuê đại nhân, chỉ cần hoàng thượng tứ hôn Ninh vương, Khuê gia nguyện ý đáp ứng hôn sự này.

Hoàng Phủ Kiệt đọc thư cười to, thưởng trọng cho người truyền tin. Vừa cười vừa trở lại tắm thất.

Trương Bình đang mài đồng tiền.

Mài nữa, mài nữa. Mài đến phi thường tỉ mỉ chăm chú. Mỗi đồng đều mài bén nhọn, nhưng độ dày vẫn tương đương những đồng tiền khác.

Từ đêm đó đến nay đã hơn nửa tháng.

Hơn nửa tháng qua, y nghĩ bản thân cư xử khác với bình thường, ngoài trừ việc mài tiền ra.

Y nghĩ, hần phải tìm ta làm sự tình kia.

Chỗ đang ngồi gọi là “Ninh viện”, hiện chỉ có hai người là y và Ninh vương. Cảm giác rất giống như những ngày đầu y bị phái đi hầu hạ Tứ hoàng tử.

Thế nhưng vẫn có điểm khác.

Trước đây y rất bận rộn. Nhưng hiện tại thái giám hầu hạ Ninh vương không chỉ có mình y. Hiền phi nương nương an bài ba thái giám đến, nhưng chỉ được ở ngoại viện, không truyền gọi thì không cho phép bước vào.

Công việc của y ngoài hầu hạ Ninh vương còn có phân phó ba thái giám kia làm việc. So với trước đây, y đã là thái giám có phẩm trật, dù chỉ là thất phẩm. Mà điện hạ của y, giờ đã là Vương gia, cũng không còn giống với cậu bé trong cung ngày xưa.

E là hần sớm thay đổi, từ từ, từng chút một, bản thân y ở gần hần nhất lại không phát hiện ra.

Từ lúc nào y mới cảm thấy hần khác trước?

Là từ sau chuyện Lục hoàng tử chết ư?

Vì sao y luôn nghĩ Vương gia có liên quan tới Lục hoàng tử?

Là bởi vì hài tử ngày đó đã cười sao? Dáng cười ả hàm một tia đắc ý sung sướng, giọng điệu bị vẫn đục. Chính bởi vì y đã quen với dị thường cho nên mới không cảm giác được sự thay đổi.

Y vẫn nghĩ hần thiện lương, mạo xấu tâm bất xấu, tính cách chỉ có điểm hơi lệch lạc.

Hoàng Phủ Kiệt có thể không biết y đã thấy hần nửa đêm lại chân tường đào bới vài thứ.

Nếu như người bình thường nửa đêm thấy người đồng sàng với mình đột nhiên thức dậy đào góc tường, sẽ không thể coi như không có việc gì. Đại khái mười người thì có chín bị dọa sợ chết khiếp. Y không sợ, bởi vì y thương cảm hài tử kia. Chỉ là về sau y càng quan tâm tìm cách khuyên răn hài tử này, nỗ lực làm hần vui vẻ, làm hần cảm thấy an toàn.

Y vẫn không có động đến góc tường ấy, bởi vì y muốn lưu cho hần một chỗ tư mật. Ai mà chẳng có bí mật? Giống như việc nói bản thân y không có na căn, thỉnh thoảng trốn trong phòng giả bộ là có, muốn cương. Kết quả là vô ích.

Từ lúc đến Ninh vương phủ, hài tử không còn đào chân tường, chấp nhận bản thân là dị nhân, kiên cường sống.

Y nghĩ hẳn cần phát tiết. Y biết áp lực sống của hẳn, cũng biết hoàn cảnh ấy có bao nhiêu điều xấu xa, tầm thường.

Mới đến vương phủ không lâu, một đêm y nghe trong viện truyền đến thanh âm động vật rên rỉ thảm thiết. Ló đầu nhìn, kết quả y bắt gặp một màn bản thân không hề muốn thấy.

Người nọ vả vào mồm cầu bị trối lại, vừa hiện lên vẻ hòa khoái vừa cắt đứt tứ chi, lột da nó.

Y nấp ở cửa sổ trừng trừng nhìn hẳn mổ bụng, phanh thây dã cầu, rồi vùi hết vào trong đất.

Y cũng không biết bản thân vì sao không chạy ra ngăn hẳn lại.

Y thương cảm dã cầu, nhưng càng thương cảm thiếu niên tàn nhẫn kia hơn.

Ngày đó cũng là ngày hẳn bị hoàng tử vũ nhục tại ngự hoa viên.

Sở dĩ y mạo hiểm liều lĩnh lên vào trong cung cũng là vì hẳn trút giận. Y mong làm như vậy có thể khiến trong lòng thiếu niên dễ chịu một chút, không cần phải kìm nén bản thân thành áp lực.

Y có điểm thiên vị, thiếu niên kia rõ ràng đã làm ra chuyện tàn nhẫn mà y lại thương cảm bỏ qua.

Nhưng y vẫn không an tâm, vẫn sầu lo. Vì sao y lại nghĩ những lời uy hiếp của hẳn sẽ thành sự thực?

E rằng y không muốn tâm hồn hẳn triệt để vỡ nát, mới chịu đáp ứng yêu cầu của hẳn.

Nghĩ như vậy có điểm dễ tiện, nhưng chính là sự thật.

Ký ức đêm đó của y tuy rằng vì mê được mà có điểm mơ hồ, nhưng y không quên cảm giác người kia gây cho mình.

Y tưởng như mình ngày đó biến thành dã cầu, để thiếu niên kia mặc sức tàn ngược trên người. Điểm khác ở đây chính là sự tàn nhẫn giết chóc biến thành một sự chiếm giữ thô bạo, an ủi tâm hồn thiếu niên.

Cảm giác rất kỳ quái, nhưng không cách nào xóa bỏ.

Từ đêm đó đến giờ đã hơn nửa tháng, hơn nửa tháng người nọ giữ y lại buổi tối không cho y rời đi, cứ như vậy tựa bên giường hẳn ngủ. Ngủ một, hai lần người kia sẽ không giữ tay y lại mỗi đêm, y cũng có thể quay về phòng mình ngủ đúng giờ.

Hẳn đối với y, có điểm khác thường a.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa. Trương Bình nỗ lực đem tư tưởng vươn cao vươn xa quay về.

Chung quy mà nói, y cho rằng bản thân thời gian này cư xử rất bình thường, thể nhưng nhân thần người nọ và Dương mama nhìn y luôn tràn ngập quan tâm.

Bọn họ làm sao vậy?

Lẽ nào bọn họ cho rằng y vì đêm đó mà tức giận?

Không, y không có giận. Thôi được, là y có điểm giận, ân, rất giận là đằng khác.

Nhưng chính miệng y đáp ứng, y sẽ không trách cứ bất kỳ ai. Nếu muốn trách, thì tự trách bản thân hồi xưa thể nào lại tiến cung làm thái giám.

Sau này bản thân quyết định chuyện gì, nhất định phải nghĩ sâu tính kỹ. Trương Bình cho rằng bản thân mỗi ngày một cẩn thận hơn, nếu là y hiện tại, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách giải quyết khác.

Bất quá nếu như y không có tiến cung làm thái giám, y không thể chạm mặt Hoàng Phủ Kiệt. Người xem, chuyện nào cũng liên quan tới nhau. Người vĩnh viễn không biết mình rốt cuộc làm đúng hay sai. Ai! Càng nghĩ càng phức tạp! Trương Bình cố gắng lắc lắc đầu xua đi tạp niệm.

Hiện tại... mục tiêu của y là luyện nội công đến tám phần mười. Song song còn muốn luyện phi tiêu đồng tiền. Bởi vì trong hoàng cung, thậm chí là Ninh vương phủ đều có nhiều hạn chế, gián điệp cũng nhiều, y ngoại trừ thỉnh thoảng so chiêu với hai lão nhân, nội công còn không bằng ba thành ngoại công.

Ta nhất định phải luyện võ công đến xuất thần nhập hóa. Những cái khác tạm thời không loạn tưởng.

17. Chương 17

Khí tức quen thuộc tới gần.

“Trương Bình”. Hoàng Phủ Kiệt kêu y một tiếng, ngồi xổm bên cạnh y.

“Vương gia, thỉnh ngài chú ý hình tượng. Ngài giờ đã không phải một tiểu hoàng tử ẩn mình trong thâm cung.” Trương Bình nói, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Hoàng Phủ Kiệt nhặt một đồng tiền cất vạt trên đất, hoàn toàn coi lời Trương Bình như gió thoảng bên tai, “Người nói phụ hoàng có tứ hôn cho ta không?”

“Huệ vương đã giúp người thành sự rồi?” Trương Bình lộ vẻ vui mừng, còn về đồng tiền....hắn muốn nghịch thì để cho hắn nghịch.

“Ta không biết hắn nói với Khuê đại nhân những gì, nhưng hắn bảo chúng chỉ cần phụ hoàng tứ hôn, ông ta nguyện ý gả nhi nữ cho ta.”

“Đây là chuyện tốt a! Nếu như người có thể lấy nhi nữ Hộ bộ thượng thư, trước mắt có thể giảm bớt không chế của mẫu thân người và Ngôn gia. Bất quá chỉ còn lại chuyện hoàng thượng có đồng ý hôn nhân hay không?” Trương Bình mài hảo đồng tiền, thổi phèo một cái.

“Mặc kệ ông ta có đồng ý hay không, ta nhất định sẽ không thú Khuê Hinh Lan.”

“Vì sao?” Trương Bình mở bàn tay, Ninh vương gia trao lại đồng tiền cho y, sau đó lại lấy tiếp đồng khác chơi trên đất.

“Cho dù là Thái tử hay Huệ vương, thậm chí cả An vương cũng không để ta thú nhi nữ Hộ bộ thượng thư. Đối với bọn họ mà nói, đem nhi nữ một trọng thần gả cho phế tử như ta, quả thực rất lãng phí.”

“Vậy người thì sao?”

“Ta cần một cái cơ.” Hoàng Phủ Kiệt tiện tay vẽ một bức tranh nguệch ngoạc.

Trương Bình đầu tiên không chú ý, sau nhìn lướt qua mới để ý, những nét vạch rành rành là địa hình tên sa bàn Ninh vương gia dạo gần đây.

“Ồ đây xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu, cười nói: “Trương Bình Trương Bình, nếu như người không phải một người thái giám thì...chắc chắc!”

Trương Bình cười hắc hắc hai tiếng, trên mặt đắc ý khó che giấu.

Hoàng Phủ Kiệt thích nhìn tiểu dáng dấp đắc ý của y như vậy, rất muốn chạm vào.

“Ngoại công ta thân là Phiêu Kị đại tướng quân, luôn nắm tin sớm hơn kẻ khác. Tình thế hiện tại e là không lâu sau tên ta sẽ có trong tấu chương trên án thư của phụ hoàng.”

Trương Bình ngừng tay mài tiền, nét mặt giấu nổi kích động: “Người nói là....chúng ta có cơ hội ly khai khỏi kinh thành?”

Hoàng Phủ Kiệt nháy mắt với y mấy cái rất con nít.

Trương Bình vui vẻ nhảy dựng lên.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn y vui vẻ như thế, trong lòng nhu hòa, rất muốn ôm y.

“Nhưng người định không bằng trời định, giờ ta cũng không biết sự tình sẽ phát triển theo hướng nào. Nếu như... Trương Bình, nếu như phụ hoàng thực chỉ hôn cho ta, mà Khuê Hinh Lan cũng không được gả cho ta. Người sẽ nghĩ sao?”

“Cái gì mà ta sẽ nghĩ sao?” Trương Bình sững sốt một chút, một lần nữa quay về ngồi trên đá.

“Người hiện tại không thú, tương lai cũng sẽ thú. Đúng là tiểu tử tử của Khuê gia bị ép gả cho người, nhưng ít nhiều gì cũng là Vương phi của người. Người phải tốt với người ta, không nên cố ý dọa tiểu cô nương nhà người ta sợ.”

“Ta biết người lo lắng chuyện hài tử, người có thể đề phòng, tái viên phòng* chờ đến khi có chút tin tức cũng không trễ. Huống hồ nếu đúng như người đoán rằng tình thế biên quan cấp bách, chúng ta đi chưa chắc hai, ba năm đã về.”

(viên phòng : chỉ người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới. Ý ở đây là thú thê nhưng không hành phòng)

“Người mong ta cưới vợ sao?” Hoàng Phủ Kiệt quỳ gối cạnh Trương Bình, ôm lấy thắt lưng y, nhẹ giọng hỏi.

Trương Bình vô tình lấy tay đẩy hắn ra. Hoàng Phủ Kiệt không còn là tiểu hài tử, tư thế bọn họ lúc này vô cùng thân mật. Nếu để người khác thấy đường đường là một Vương gia lại quỳ gối trước mặt một thái giám, lại còn ôm lấy thắt lưng y thì... ? Ách, lần trước người này còn giúp hắn rửa chân nữa.

Hoàng Phủ Kiệt không buông y ra, vẫn giữ nguyên tư thế.

“Có gì lại không muốn, không hy vọng, người chẳng phải là thái giám, đương nhiên muốn thú thê kết sinh tử.” Trương Bình thấy không đẩy nổi hắn ra, đành nói theo hắn.

“Nhưng ta không muốn nữ nhân này. Trương Bình, người biết thái tử tặng hai thị thiếp cho ta đúng không?”

Trương Bình gật đầu, hắn không chỉ biết việc này, còn nghe được nhiều lời đồn kỳ lạ.

“Ta đã thử. Không làm được.”

Là sao?

“Trương Bình” Ninh vương nói nhỏ “Ta chỉ có thể ôm người, những nữ nhân này... không được.”

“Không được? Người nói chuyện đó không được?” Trương Bình thanh âm càng nhỏ. Ta nhớ kỹ người rõ ràng rất được a.

Ninh vương gật đầu.

Trương Bình hoài nghi, không giống lời đồn chút nào. Bất quá chỉ là đồn đãi mà thôi, y không có vào hầu hạ. Ngày đó phụ trách hầu hạ hắn là Thanh Vân và Bạch Liên.

“Trương Bình, người sẽ coi thường ta sao?”

“Không có.” Một thái giám như ta có gì hảo coi thường người khác. Tốt xấu gì người còn có thể đối với ta.... Ách, Trương Bình nghĩ tới đây bỗng có sóng nhiệt chạy dọc từ cổ tới bàn chân, chậm rãi lan tỏa khắp người.

“Vậy người sẽ tiếp tục ngủ với ta nha?”

Trương Bình đột nhiên khom lưng bắt đầu mài tiền, mài hết sức chăm chú. Ngay cả trên lưng mình còn quần một đôi tay cũng quên.

Hoàng Phủ Kiệt sắc mặt lộ ra chút cười gian xảo, trái lại nằm úp sấp trên lưng Trương Bình, nhượng y chịu toàn bộ trọng lượng bản thân.

Trương Bình... trên lưng gánh một tên phiên toái đang rất vui vẻ, lại nặng nữa, nhưng vẫn chăm chỉ mài a mài a.

Không lâu sau khi Hoàng Phủ Kiệt khấn cầu Thắng để tứ hôn, nhận được một phong thư của Khuê Hình Lan.

Ngôn từ trong thư tha thiết, biểu đạt là một nữ hài đặc biệt khéo léo và ôn nhu.

Xem ý tứ có thể thấy Khuê Hình Lan thực là một tiểu thư khuê các có gia giáo, có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Nhưng dù nội dung trong thư dù khéo léo thế nào, khiêm tốn lễ độ ra sao, cũng diễn đạt một ý duy nhất : nàng không muốn gả cho hắn.

Hoàng Phủ Kiệt xem xong thư, khóe miệng khẽ cười. Đọc hết lượt, lập tức đề bút hồi đáp một phong thư.

Đại ý là hắn đối với nàng nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) ra sao, nhớ thương thế nào, cuộc đời này chỉ cần được kết đôi với nàng, những cái khác đều không cần. Hắn muốn đối phương có thể thấy hắn ôn khôi tình si, sẽ suy xét khả năng giữa hai người họ.

Phong thư rất nhanh đã ở trong tay Huệ vương, mà chờ Khuê Hình Lan nhận được thư thì thái tử bên kia cũng có được bản sao.

Thái tử tức giận vô cùng, mắng to lão nhị muốn dùng mỹ nhân kế lôi kéo lão tứ. Hắn phải phá hư chuyện này.

Vi Vãn Tâm khuyên hắn rất nhiều, nói nếu như bọn họ động thủ với Khuê gia, tất mọi hoài nghi sẽ đổ lên đầu bọn hắn. Việc này còn phải xem xét lại.

Thái tử suy tư một lát rồi hỏi Vi Vãn Tâm : vậy người thấy bản điện muốn lấy nhi nữ Khuê gia có được không? Như vậy lão nhị, lão tứ có giỏ trúc mà không có gạo, công mức nước cũng thành dã tràng..

Vi Vãn Tâm cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu cười nói với hắn : Người của Khuê gia đều là của Huệ vương, đừng nói bọn họ sẽ không đồng ý đem nhi nữ gả qua đây, mà có gả cũng chính là gián điệp. Huống hồ cũng khó ăn nói với thượng thư Lý đại nhân chỗ ngài a.

Thái tử không cần gã phải nhiều lời nữa. Trên mặt đã có vẻ bất mãn. Hắn là thái tử, chẳng phải nếu muốn thú nữ nhân nào cũng được sao? Hắn thân là thái tử, bên cạnh không thể chỉ có một thái tử phi a?

Hoàng Phủ Kiệt truyền thư báo ba ngày sau viếng thăm cửa phủ Hộ bộ thượng thư Khuê đại nhân.

Khuê Hiệt tiếp hắn, thái độ ôn hòa, ngôn từ rất khéo léo đưa đẩy câu chuyện

Hoàng Phủ Kiệt đến không lâu phát hiện có người sau bình phòng lén nhìn hắn.

Hoàng Phủ Kiệt cũng không buồn để ý, hàn huyên tình hình trong triều rồi rồi cáo từ rời đi.

Khuê Hình Lan hồi âm tới, lần này ngôn từ đã có nhiều mạnh dạn. Trước biểu đạt lòng biết ơn, sau còn nói nếu Ninh vương vẫn còn bức bách, nàng chỉ có thể xuất gia làm ni cô.

Hoàng Phủ Kiệt cầm phong thư cười nửa ngày, sau đó dùng vẽ mặt đưa đám đi tìm Trương Bình.

Trương Bình vì muốn an ủi hắn, đêm đó đồng ý bồi hắn đồng sàng, chung chăn gối. Hoàng Phủ Kiệt ôm y bản thân, y vỗ về hắn thiên nhai hà xử vô phương thảo. (khắp đất trời ở nơi đâu mà chẳng có hoa thơm)

Khi Hoàng Phủ Kiệt đưa tay vào trong nội y, do dự một chút y cũng ngậm đồng ý.

Đêm đó, y vô cùng đau đớn. Sau này mới biết được đêm đầu vì dùng được làm giãn ra mới không bị đau.

Bất quá Trương Bình lần thứ hai so với lần đầu hảo hơn nhiều. Tuy rằng đau đớn nhưng tâm tư không khó chịu như lần đầu.

Có lẽ là bởi vì lần đầu bị người khác xem là cái cớ. Trương Bình nhớ lại. Khi đó bản thân một điểm tôn nghiêm cũng không có.

Nhị hoàng tử tận lực biểu hiện muốn lôi kéo Tứ hoàng tử, trong triều các thượng thư cũng tấu Tứ hoàng tử đối với chi nữ Khuru gia ôm khối tình si, khẩn cầu Thăng đế vì Ninh vương mà tứ hôn.

Sắc mặt Khuru Hiệt không minh bạch ý tứ, chỉ nói nhi nữ nhà mình còn nhỏ, mong hãy đợi thêm hai năm nữa.

Phản ứng của Thăng đế cũng ở trong dự liệu của quần thần, chỉ nói ngài sẽ cân nhắc toàn cục.

Không lâu sau, truyền ra ngoài tin Khuru Hình Lan muốn đi tu.

Đêm đó Hoàng Phủ Kiệt cầu kiến Thăng đế, nói bản thân đối với Khuru Hình Lan một mảnh chân tình, không muốn nàng khó xử, lại càng không nguyện để phụ hoàng bức bách Khuru gia. Hắn nguyện ý chờ Khuru Hình Lan hồi tâm chuyển ý, nếu như đợi không được hắn cũng sẽ chúc phúc cho nàng.

Thăng đế cảm động trước chân tình của tứ nhi, tỏ ý sẽ không hề can dự vào việc này.

Việc này truyền ra, mọi người đều nói sừu hoàng tử nhân xấu tâm bất xấu, đối với chi nữ Khuru gia hết sức chân thành, đúng là tấm chân tình của nam tử hán.

Đương nhiên họ cũng biết Hoàng Phủ Kiệt cợt nhả thị nô, ngược đãi thị thiếp, ác ý nói sừu hoàng tử có c mà đòi ăn thịt thiên nga, vờ tha để bắt thật.

Mà Khuru gia lưỡng lự, ban đầu còn nghe theo Huệ vương, về sau tuyệt không muốn gả nhi nữ cho Ninh vương. Trái lại nhi nữ đã dao động, đưa ra lời mời cùng Ninh vương gặp mặt.

Vì vậy Hoàng Phủ Kiệt âm thầm gặp Khuru Hình Lan ở bên ngoài.

“Người có thể tháo mặt nạ xuống cho ta xem ?” Trước khi rời đi, Khuru Hình Lan đối với Hoàng Phủ Kiệt có một yêu cầu.

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười, “Bản vương e làm Khuru tiểu thư kinh sợ.”

“Không đâu.”

Thấy Khuru Hình Lan nhất quyết muốn xem, Hoàng Phủ Kiệt khẽ thở dài, gỡ mặt nạ xuống.

Khuru Hình Lan đầu tiên là cả kinh, sau từ từ bình tĩnh lại.

“Xin lỗi, bản vương vô ý làm nàng sợ.” Hoàng Phủ Kiệt đeo mặt nạ trở lại.

“Người phải nói xin lỗi là ta.” Khuru Hình Lan mặt ửng đỏ “Ta hoảng sợ vì bột trên mặt người, kỳ thực người...cũng không giống lời đồn.”

“Đa tạ Khuru tiểu thư an ủi.” Hoàng Phủ Kiệt chấp tay cảm tạ.

Khuru Hình Lan cúi đầu, vắn vẹo nhưng ngón tay thanh thanh, nhỏ giọng nói : “Hơn nữa người cũng không vô lễ như người ta đồn.”

“Ha ha, đồn đại đáng sợ a.” Hoàng Phủ Kiệt không để bụng cười nói.

“Ngày hôm nay cảm tạ người tới gặp ta.” Khuru Hình Lan vẫn chào, cùng nha hoàn lặng lẽ rời đi.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn theo bóng nữ hài, thầm nghĩ nguyên lai Trương Bình nói đúng, dung mạo hắn không còn giống hồi nhỏ, ban đêm dọa người đi đường. Chỉ ít hiện tại có một tiểu thư khuê các thấy hắn chỉ kinh ngạc một chút nhưng không sợ hãi. Dĩ nhiên cũng là có chút cố ý biểu lộ nhã nhặn.

“Nữ hài không tồi.” Trương Bình chợt mở miệng nói.

Hoàng Phủ Kiệt quay đầu lại, “Đúng vậy, gia đình nàng giáo dục rất khá. Khí độ ung dung, có thể làm hoàng hậu tương lai. Ha ha.”

“Khuru đại nhân ủng hộ Huệ vương, chuyện này tất cả mọi người đều biết. Lẽ nào ông ta định gả Khuru tiểu thư cho Huệ vương?”

Hoàng Phủ Kiệt gật đầu, “Đáng tiếc Diệp gia nhanh chân đến trước. Có thể nói lão nhị đã hợp ý Diệp gia hơn Khuru gia, vì thế vị trí Vương phi Nhị hoàng tử là của muội muội Diệp Chiêm.”

“Như vậy Khuê gia còn có thể nguyện ý vì Huệ vương? Thậm chí Huệ vương vừa mở miệng là họ đồng ý gả nhi nữ cho người?”

“Ha ha.” Hoàng Phủ Kiệt cười, “Người a, thông minh thì có thông minh, nhưng đối với nhân tính lại rất khờ. Khuê gia và Huệ vương có một sợi dây bền chắc, quan hệ sâu sắc, dăm ba câu cũng không thể nói hết.”

“Huệ vương cưới Diệp Thị thì sao nào? Bất quá chỉ là một vương phi thôi. Cái Khuê gia nhìn không phải là hiện tại mà chính là tương lai. Huống chi Khuê Hinh Lan còn nhỏ, Khuê phu nhân cũng không chỉ có một, người nói xem ông ta đâu sợ thiếu con gái?”

Trương Bình gật đầu, nghĩ tài trí Vương nha nhà y và lão nhị thực khó sánh nổi.

“Trương Bình, ta nghĩ nữ hài này có thể đồng ý hôn sự không biết chừng.” Hoàng Phủ Kiệt cười hắc hắc.

“A.”

“A là có ý gì?”

“A là a chứ sao.” Trương Bình xoay người quay về.

Hoàng Phủ Kiệt khẽ mỉm cười ở phía sau, từ từ bắt kịp.

Ngay lúc kinh thành xôn xao, đối với Ninh vương tán dương có, châm biếm có thì Khuê gia đột ngột truyền tin dữ.

Khuê Hinh Lan trên đường ra khỏi thành đến chùa Tĩnh An thắp hương thì bị giết hại.

Hoàng Phủ Kiệt nhận được tin này, cấp tốc tìm đến Khuê gia.

Ninh vương vừa thương tâm, vừa phẫn nộ, khiến những kẻ đến viếng ở Khuê gia khắc sâu ấn tượng.

Khuê Hinh Lan chết, kinh thành nổi gió to bão lớn.

Ninh vương trước mặt Thái đế chỉ tay lên trời phát thệ sẽ tìm bằng được hung thủ.

Thái tử, Huệ vương, còn có An vương cũng đều tỏ thái độ, nói muốn tìm hung thủ trừng phạt nghiêm khắc không tha.

Người sáng suốt đều biết ngoài mặt nói Khuê Hinh Lan chết do gặp cường đạo, nhưng bên trong nhất định có quan hệ tới tranh đấu của Thái tử và Huệ vương.

Nhưng cũng có người nói, chớ không phải Ninh vương năm lần bảy lượt bị cự tuyệt nên thẹn quá thành giận, tìm người sát hại Khuê Hinh Lan?

Nghi hoặc Ninh vương sát nhân rất nhanh bị tiêu trừ. Chính Hộ bộ thượng thư Khuê Hiệt nói cho người khác biết, nói nhi nữ trước khi chết mấy hôm có ý niệm đồng ý hôn sự. Còn nói Ninh vương là người có thể trao thân.

Vụ án được Hình bộ tiếp nhận, không lâu sau đã bắt về hai gã nghe nói là cường đạo kiếp sát (cướp+giết) Khuê Hinh Lan. Thẩm vấn cho một kết quả thất kinh, một trong hai tên cường đạo từng là nô bộc của phủ Đông cung thái tử, một năm trước vì đắc tội thái tử mà bị hình tượng đuổi ra khỏi Đông cung.

Gã cường đạo thú nhận bản thân không phải người của thái tử. Sau khi ly khai khỏi phủ thái tử mới tìm đến một tổ chức sát thủ nương nhờ. Lần này do hắn được lệnh sắm vai cường đạo sát hại Khuê Hinh Lan.

Hình bộ muốn ép hỏi chủ mưu là ai thì đêm đó có kẻ đột nhập vào giết người diệt khẩu....Tên còn lại cũng chết.

Vụ án rơi vào mê cục, bế tắc. Không ai rõ sát thủ giả danh cường đạo có đúng là bị thái tử đuổi ra khỏi Đông cung, hay đây là cố tình bày binh bố trận. Người ngoài đồn thổi không ít.

Ngay lúc Ninh vương vì nữ hài mình yêu thương bị giết mà đau đớn muốn chết đi sống lại thì biên quan gửi đến công văn khẩn cấp.

Vì vậy Ninh vương thuận tình xin Thắng để đưa mình ra biên quan bảo vệ nước nhà, dù cho làm một tên binh sĩ quèn cũng được, hẳn thâm muốn ly khai khỏi nơi chứa đựng quá nhiều thương tâm.

Cùng lúc đó, Nhị hoàng tử Huệ vương xúi Tam hoàng tử An vương thỉnh Thắng để để hẳn hộ tống Hộ quốc Đại tướng quân Lưu Bạch tới biên cương thăm dò tin tức trước. Vì vậy hoàng đế lập tức triệu tập mưu sĩ, họ đều tối ủng hộ Tứ hoàng tử sức khỏe hơn người ra biên thùy.

Khi tin truyền đến, Tứ hoàng tử cực kỳ cảm kích, nói : Nếu tương lai có ngày Huệ vương cần hẳn, hẳn nhất định tương trợ đắc lực. Ngôn từ cũng mơ hồ tỏ ra cường liệt bất mãn với thái tử, còn lộ ra việc xem thái tử chính là hung thủ.

Nhị hoàng tử đương nhiên vui vẻ trông mong kết quả. Sau đó hẳn liên lạc với các đại thần khắp nơi nhờ họ cực lực khuyên Thắng để đồng ý để Tứ hoàng tử đi biên cương.

Thắng để hiệp thương với các trọng thần, lúc đầu vốn định để Ninh vương làm phán quan giám quân, kết quả Phiêu Kị đại tướng quân Ngôn Tịnh thượng tấu, mong Ninh vương có kinh nghiệm cầm quân hơn là đảm nhiệm phán quan giám quân có thể ảnh hưởng đến chiến sự, chưa kể hẳn cũng thích hợp làm giáo úy ra trận giết địch.

Đề xuất của Ngôn Tịnh khiến mọi người thất kinh. Để một hoàng tử làm giáo úy? Thân chinh ra trận thống lĩnh hai, ba nghìn danh binh sĩ tử? Cái này....Lẽ nào Ngôn Tịnh muốn Tứ hoàng tử chết? Hay là ông ta muốn lùi để tiến?

Cho dù Ngôn Tịnh có mục đích gì, không ít người đều hận Thắng để đã lập tức đồng ý với đề nghị của Ngôn Tịnh.

Mà Thắng để mãi về sau vẫn luôn suy ngẫm chuyện này. Ngài tiếp nhận đề nghị của Thống soái Hộ quốc đại tướng quân Lưu Bạch, sắc phong Tứ hoàng tử cũng là Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt làm ngũ phẩm Võ đức Phó kỵ úy, theo Hộ quốc đại tướng quân Lưu Bạch bảo vệ biên thùy quốc gia.

Cùng đi còn có lão tam An vương, cũng là ngoại tôn của Lưu Bạch. An vương so với Hoàng Phủ Kiệt cao hơn một bậc, danh liệt tứ phẩm dũng sĩ Đô úy, trực thuộc trung quân.

Tứ hoàng tử Ninh vương trước khi rời kinh đã đến gặp Khuê thượng thư, tỏ ý tương lai nhất định sẽ vì Khuê Hình Lan báo thù. Khuê thượng thư trong lòng cảm động sâu sắc.

“Khâu tiểu thư e là chẳng phải do thái tử hại a?” Trương Bình thu dọn hành lý, hai ngày nữa y cùng Hoàng Phủ Kiệt ly khai khỏi kinh thành đến biên thùy.

Trương Bình rất muốn đi biên cương nên tâm trạng rất kích động.

Biên cương ư? Nó đại biểu cho thiên cao hoàng đế viễn, những kẻ giám sát bọn họ giảm đi, đại biểu cho việc thị nô hành xử ra sao cũng không bị để ý. Y cuối cùng đã có thể thực chiến, không cần phải giả bộ ngốc nghếch, nhất gan.

“Người cho là ta làm?” Hoàng Phủ Kiệt thấy Trương Bình tâm tình phấn chấn, có điểm nói không lọt tai.

“Không, ta không cảm thấy ngươi sẽ tổn hại nữ hài kia.” Trương Bình xoay người ngồi ở mép giường, chậm rãi chiết tiết y.

Hoàng Phủ Kiệt cười, “Người nói rất đúng, ta sẽ không làm hại nữ hài kia.”

Trương Bình minh bạch, thở phào nhẽ nhóm. Hoàng Phủ Kiệt thần tình luôn hướng về y, thế nào lại không nhận ra sự thay đổi.

Chỉ là lão nhị so với ta nhanh một chút. Hoàng Phủ Kiệt đi tới bên cạnh Trương Bình, đưa tay nâng cầm y.

“Lão nhị trong bụng cũng sợ động nữ hài kia, có ai ngờ Khuê Hình Lan thực sự cân nhắc chuyện gả cho ta. Đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, lão nhị tuyệt đối không cho phép bản thân lưu lại mầm họa ngầm. Lợi dụng Khuê Hình Lan lung lạc hoàng tử là một chuyện, còn gả nàng cho một hoàng tử là chuyện khác.”

Trương Bình chụp tay hấn tách ra. Hoàng Phủ Kiệt không để tâm, nhẹ giọng cười, lại chạm lên mặt Trương Bình.

Nghĩ đến Khuê Hinh Lan khiến lão nhị phải hạ thủ giết nàng, trong lòng bất giác cười.

Nữ hài này sống, nàng chỉ có duy nhất một giá trị đó là nhi nữ của Khuê thượng thư.

Nữ hài đã chết bởi vì nàng là nhi nữ của Hộ bộ thượng thư, đã đẩy hai vị hoàng tử đến chỗ bất đồng.

Lão nhị cho rằng đã tách hấn ra khỏi thái tử, thậm chí sau này chiếm được một ít trợ lực.

Có điều gã không ngờ hấn lại dùng cái chết của nàng làm bàn đạp tiến bước trên con đường đã định sẵn. Vừa khiến con mắt Nhị hoàng tử lăm lăm, vừa lấy cảm tình của Hộ bộ thượng thư.

Nếu như nữ hài không chết, hấn cũng sẽ tìm cách giết nàng a.

Dù sao vào lúc này, một nhi nữ Hộ bộ thượng thư đã chết có lợi cho hấn hơn nhi nữ Hộ bộ thượng thư còn sống.

Không có nàng, hấn vẫn có thể ra biên cương, thế nhưng lý do sẽ không trọn vẹn, cũng không khiến các hoàng tử khác tán thành.

Không có nàng, hấn sẽ bị mẫu thân chỉ hôn, ép thú một vương phi để có người nối dõi.

Không có nàng, hấn sẽ không có cơ vì Trương Bình lập một lá chắn.

Hấn, tự đáy lòng cảm kích nữ hài đã tử vong. Tương lai biết đâu hấn sẽ có thể tặng nàng vị trí Vương phi.

“Người đừng động tay động chân giống lão già háo sắc được không? Không giúp thì qua bên kia ngồi.” Trương Bình không thích Hoàng Phủ Kiệt hiện tại cứ hờ một tí là tìm cơ hội đụng chạm y, thực hiện hành vi dâm. Y không muốn ra tay đánh hấn, chỉ có thể dùng lời nói chỉ ra.

Kỳ thực y hoàn toàn có thể động thủ giáo huấn hấn, nhưng lại ngần ngại cho phép bởi vì hấn vốn bị người ta khi dễ rất nhiều. Không biết sao dưỡng thành thói quen chịu đựng cái tay sờ loạn của hấn.

“Trương Bình, lúc ta chạm vào người, cảm giác của người thế nào?”

Trương Bình tát vào miệng hấn, ngẩng đầu trợn mắt nhìn người kia.

“Ta muốn người được thoải mái, nên người có thể nói cho ta biết không. Cảm giác của người lúc ta chạm vào người thế nào?”

“Vương gia, ngài có muốn nô tài đánh ngài một trận vì ý nghĩ đó?” Trương Bình bỏ bàn tay trong y phục ra, lạnh lùng nói.

“Chúng ta cởi y phục đánh có được hay không?” Ninh vương vừa nói vừa cởi quần áo.

Trương Bình đứng dậy bỏ đi.

Hoàng Phủ Kiệt ôm cổ hấn, khẩn cầu : “Chúng ta không làm đến cùng, người để ta chạm vào người, hôn người, ta bảo chứng sẽ không khiến người khó chịu.”

“Vương gia, người mới mười lăm tuổi!” Ta mười lăm tuổi cũng không tràn đầy tính dục giống người a!

“Bình, Khuê Hinh Lan đã chết. Người cũng nói nàng là nữ hài tốt, là nữ hài tử duy nhất ta có hảo cảm. Ta thậm chí muốn để nàng làm Vương phi. Thế nhưng nàng lại bị lão nhị hại chết, bởi vì lão nhị không muốn để Khuê gia âm thầm giúp ta.”

“Trương Bình, trong lòng ta rất khổ sở, người bồi ta được không? Ta chỉ có người, ta sợ người cũng sẽ....”

Thăng đế tại vị mười chín năm, năm thứ mười lần đầu xuất quân bảo vệ đất nước.

Khi đó mọi người đứng ở trên tường thành nhìn theo đại quân rời đi, cũng không ai nghĩ những kẻ mà họ khinh thường đã duy trì chiến tranh liên tục trong thời gian dài.

Đến tận khi Thắng đến nhận được khoái báo yêu cầu tiếp viện, ngài cùng các đại thần mới minh bạch, nguyên lai thời gian họ quên đi man tộc thì chúng lần thứ hai trở nên cường đại.

Một trận chinh chiến kéo dài đúng sáu năm.

18. Chương 18

Chỉ chớp mắt ba năm đã qua đi.

Trương Bình đứng trên tường thành ngây dại.

Ngẩng đầu, y tựa hồ nghe vãn trong gió sự đổ nát, tiêu điều phủ lên mọi vật.

Cúi đầu, y có thể ngửi thấy mùi máu tanh tích lại qua nhiều năm tháng, rất khó tiêu tan.

Máu trong người như sôi lên.

Y biết những điều này.... đều là ảo giác. Đại quân Hung Nô đã tạm thời rút về, đợi mùa xuân năm sau sẽ trở lại xâm lược.

Còn nhớ rõ khi đó, trải qua nửa tháng đập tuyết phong sương, Đại quân tới cửa khẩu Nhạn Môn Quan. Y vừa nhìn đã rung động trước vẻ núi non trùng điệp, địa thế hiểm trở mà hùng vĩ của Nhạn Môn Quan.

Tọa ở phía đông là Nhạn Môn sơn, phía tây cũng có Long sơn dựa vào, lưỡng sơn sừng đôi, rất giống Thiên môn (cửa trời). Kết cấu gồm tam bộ phận, Quan thành ở bên trong, Ứng thành bao bên ngoài, và Vi thành xung quanh. Cửa ngõ Quan thành ba mặt đông, tây, bắc vốn mở nhưng vì hiện giờ đang có chiến sự nên thắt chặt canh phòng, kiểm tra ra vào phi thường nghiêm ngặt.

Quan thành ở bên trong, cửa bắc có Ứng thành, bên ngoài Ứng thành là Vi thành. Vi thành xây dựng theo thế y sơn (tựa núi), đầu mũi phía nam tường thành tương liên với hai phía đông, tây của Quan thành, dọc theo triền núi kéo dài xuống phía bắc bao vây lấy cốc vị, cũng là thành môn. Vi thành ở vòng ngoài gồm ba bức tường đá lớn và hai mươi lăm tường đá nhỏ xây nên, tạo thành một rào chắn kiên cố.

Có một quan khẩu như thế, khó trách đại quân Hung Nô mấy trăm năm nay chỉ có thể trông thành mà than thở.

Ba năm qua, công công thủ thủ, Thiên Vu (tên hiệu vua Hung Nô) không tiến vào nổi Nhạn Môn Quan mà bọn họ cũng không đánh tan được đại quân Hung Nô.

Nửa tháng trước, nơi hiểm yếu bước vào mùa đông, đại quân Hung Nô rút về đóng quân chờ đến đầu xuân năm sau.

Mà bọn họ cũng lui binh, về thủ ở Nhạn Môn Quan, trú đóng qua mùa đông.

“Nguy phong quá nhạn lai thu sắc, vạn lý hoàng sa tán tịch dương***” (Ải Bắc non thu, bóng nhạn lẻ. Vạn dặm hoàng sa ánh tà dương)

Trương Bình không cần quay đầu lại cũng biết người vừa cảm khái là ai.

“Mùa thu sớm đi. Tam hoàng tử cũng đã quay về kinh.”

“Ta biết.”

“Người không quay về sao?” Người này so với y đã cao hơn rất nhiều, đại khái là hơn nửa cái đầu a. Y cũng không phải thấp, là do người kia phát triển phi thường.

“Người muốn ta trở lại?”

Trương Bình quay lại, lắc đầu. Thành thật mà nói, y ở đây thoải mái hơn so với ở kinh thành gấp bội.

“Ta sẽ không về. Trở về lúc này không có lợi. Ta rất vất vả mới tạo dựng được chút địa vị, cũng có quân đội cho riêng mình, nếu như ta trở lại, những cái đó sẽ biến mất.” Hoàng Phủ Kiệt đưa tay khê vuốt chỗ hồng của lỗ châu mai nói.

“Đúng a, Tam hoàng tử vinh quy trở về, phong thưởng cái gì cũng có. Chưa tới hai năm, hần từ dũng sĩ Đô úy leo lên chức tướng quân. Mà kỵ úy đại nhân, ngài còn kém nhiều, ba năm qua bất quá chỉ là từ phó kỵ úy lên trưởng kỵ úy mà thôi.” Trương Bình ha hả cười nhạo Kỵ úy Vương gia.

“Ai kêu hần anh tuấn hơn ta làm chi.”

Trương Bình sững sốt một chút, lại cười rộ lên ha hả.

Những lời này của Hoàng Phủ Kiệt xuất phát từ một điển cố.

Nhớ khi trước, Đại tướng quân Lưu Bạch giới thiệu hai vị hoàng tử với các tướng lĩnh. Nghe nói lần này có hai vị hoàng tử tòng quân, đại đa số tướng lĩnh đều kín đáo chau mày nhìn hai cục nợ phiền phức.

Tam hoàng tử trực thuộc sự quản lý của Đại tướng quân thì chẳng bàn tới, nhưng Hoàng Phủ Kiệt tự mình đưa ra yêu cầu mong mọi người xem hần như các kỵ úy bình thường khác, chịu sự quản hạt trực tiếp của tướng lĩnh cấp bậc cao hơn hần.

Mà thượng ti (cấp trên) của hần chính là Võ đức kỵ úy Đào Chính Cương.

Đào Chính Cương, cá tính người này giống như tên của ông ta, có sai nói thẳng, nói không lưu tình, nể mặt. Thế nên khi Hoàng Phủ Kiệt mới nhậm chức một ngày, ông ta tới tận chỗ hần hỏi : Ngài không làm một hảo Vương gia mà chạy ra chiến trường làm gì ? Muốn lập công tranh hoàng vị?

Ta xem ước vọng của ngài cũng không lớn, Tam hoàng tử diện hạ vừa đến đã là dũng sĩ Đô úy trực thuộc Đại tướng quân. Ngài thì không những chỉ là một kỵ úy mà còn giữ chức phó. Có thể thấy được các ngài tuy rằng đều là hoàng tử, nhưng khác biệt không nhỏ a.

Hoàng Phủ Kiệt vẫn đeo mặt nạ, nghe ông ta nói thế, không chút tức giận, cười khê nói : Đúng a, ai kêu người ta anh tuấn hơn ta làm chi.

Đào Chính Cương vốn muốn hỏi hần vì sao mang mặt nạ, nhưng chính là miệng hỏi không ra.

Sau này, mỗi khi có người so sánh hần với Tam hoàng tử, hần nhất định dùng câu này trả lời. Lâu dần, mọi người đem lời nói ấy ra đùa cợt.

“Nếu người dám cười nữa, buổi tối ta khiến người khóc.”

Tiếng cười của Trương Bình chợt mắc lại trong cổ.

“Khụ, ta nói kỵ úy đại nhân a, ngài ba năm nay biểu hiện thường thường là có ý gì? Vì sao ta muốn phát huy bản lãnh một chút người cũng không cho?” Trương Bình nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện. Ba năm qua y học được một điều là không nên đối đầu với Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt hai mắt phiêu phiêu : “Người nên cười, ta thích nhìn người cười. Tính ra, đã lâu ta chưa ngủ với người a?”

“Khụ khụ! Kỵ úy đại nhân, ngài mới mười tám tuổi, không nên nói những lời giống một lão sắc quỷ biến thái chứ.”

Trương Bình không muốn tỏ ra yếu thế, nhưng ba năm qua không biết sao y có điểm sợ người thiếu niên trước mặt.

Tỷ như đồng sàng, y chung quy vẫn không thể hoàn toàn cự tuyệt hần, đôi khi cảm thấy khác với trước đây, không còn từ chối hần nữa. Nhưng...không có nghĩa là y có thể chịu được mấy hành vi biến thái.

“Trương Bình, người nhượng ta trối người lại thượng một tối, coi như đáp ứng ta nửa tháng liền không chạm vào người, được không?”

Người hảo quý! Trương Bình chẳng thể lý giải nổi vì sao người này cứ có cơ hội là đem y trối lại như cái bánh chưng?

“Hoàng Phủ Kiệt, người không nên quá trốn.” Trương Bình thấp giọng quát lớn.

Hoàng Phủ Kiệt khẽ cười, Trương Bình gọi đầy đủ tên hắn vậy mới giống y thường ngày.

“Lão tam thăng quan tiến chức trong quân cũng vô dụng, sau khi hồi kinh hắn sẽ không có thực quyền. Quân quyền vốn do ngoại công hắn nắm giữ. Nhưng chỉ cần trong lòng hắn còn muốn ngôi hoàng vị kia thì hắn cũng chẳng thể tiếp tục ở lại trong quân”

“Dù ta được mấu thân và ngoại công ký thác rất nhiều hy vọng nhưng ta vẫn khác hắn a. Theo ngoại công ta mà nói, ông càng muốn ta tiếp tục trụ lại trong quân lập nên đại công. Biện pháp tốt nhất chính là ta có thể học được thuật chỉ huy binh mã, tương lai nếu được phong cương sẽ âm thầm chiêu binh mãi mã ở ngay thái ấp, tự lập quân đội riêng.”

Trương Bình gật đầu, “Người hiện tại luyện càn khôn giới tử công được mấy thành?”

“Bảy thành, còn người?”

Trương Bình đắc ý cười: “Ngày nào đó chúng ta so chiêu, nếu người quá yếu, cẩn thận ta đánh văng người đo đất.”

Hoàng Phủ Kiệt nhìn dáng dấp đắc ý của y, hận không thể bắt lấy hung hăng chà đạp một phen.

“Người vững tin bản thân có thể thắng ta? Có muốn chúng ta đánh cuộc?”

“Đánh cuộc gì?” Trương Bình thích thú. Y vẫn tìm một cơ hội danh chính ngôn thuận giáo huấn tên hoàng tử điện hạ càng ngày càng khó ưa kia một chút. Nếu hắn đặc biệt mở cửa mời vào, y cũng không nên khước từ.

“Nếu như ta thua, ta sẽ nói cho người biết vì sao ba năm nay ta biểu hiện thường thường, cũng tiết lộ bước tiếp theo của kế hoạch. Nếu như ta thắng, ta dùng dây làm tặng người tiểu y.” (tiểu y =underwear)

Hoàng Phủ Kiệt cười, cười rất hòa ái vui vẻ.

Trương Bình cũng cười, cười đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hảo! Nhưng ta còn muốn thêm một điều kiện nữa, nếu như người thua, trong vòng một năm không được kéo ta lên giường.”

“Nhất ngôn vị định!”

“Nhất ngôn vị định!”

Một chủ một tớ đứng ở trên tường thành Nhạn Môn Quan, mặt đối mặt âm hiểm cười hắc hắc.

Đêm đó, trong phòng ngủ của Võ đức kị úy.

Trương Bình bị người ta trói lại như trói ếch, ngửa mặt nằm trên giường.

“Người dê tiện!”

“Người chưa từng nghe qua binh bất yếm trá (binh pháp lừa người) sao?”

Hoàng Phủ Kiệt không mang mặt nạ, dáng cười có vẻ tương đối dữ. Mười tám tuổi, khuôn mặt thâm trầm dị thường, nhất là đôi mắt vùi sâu dưới hàng mi cốt, gương mặt giống như được điêu khắc mà ra. Mà trên mặt hắn, cái bớt huyết hồng hình chữ nhân () khiến mặt hắn dù không hung hãn cũng có ba phần dữ tợn.

Nghiêm túc mà nói, gương mặt của Hoàng Phủ Kiệt cũng không đến nỗi xấu, thậm chí có thể dùng hai chữ “đương cương” để hình dung. Thế nhưng không ai dám đi theo nhìn hắn nửa ngày, thông thường trước khi nhìn được mặt hắn thì đã khiếp trụ (kinh sợ) bởi sự khát máu tỏa ra từ hắn.

Ba năm qua, Hoàng Phủ Kiệt tuy rằng biểu hiện thường thường nhưng hắn giết người không phải ít. Trương Bình đôi khi nghĩ nghĩ hắn và chiến sĩ Hung Nô luyện đao giống nhau, không chút nương tình, lúc sát địch khoái trá vạn phần. Đó cũng là nguyên nhân Trương Bình vì sao đối với hắn có tâm lý e ngại — người nợ tựa hồ không tha ai.

“Chúng ta chẳng phải từng nói để luận võ quyết định? Người thế nào lại dùng mê được? Ô! Người làm gì!”

Hoàng Phủ Kiệt hung hăng mút da thịt mềm mại nơi cổ y, để lại dấu đỏ, lúc này mới ngẩng đầu nói:

“Vì sao không thể? Người chưa từng nói không được dùng. Hơn nữa võ công người so với ta cao hơn, nếu như ta không dùng chút mê dược, chẳng phải là không đấu cũng biết người sẽ thắng?”

“Xảo biện!”

“Trương Bình, trước đây giáo tập mama không phải đã nói người mỗi đêm phải thanh tẩy thân thể, bất cứ lúc nào cũng có thể hầu hạ ta? Người sao chẳng hảo hảo nghe lời?”

Hoàng Phủ Kiệt dùng tay nắm lấy chỗ yếu nhất của Trương Bình, ra sức xoa nắn.

“A” Trương Bình rên một tiếng thảm ngắn.

“Hoàng Phủ Kiệt! Không ngờ người lại khi dễ thái giám như thế!”

“A, đáng tiếc Trương Bình ca ca, người nói sai rồi. Ta sẽ không khi dễ các thái giám khác, ta chỉ khi dễ một mình người. Người may mắn không có na căn, bằng không...” Hoàng Phủ Kiệt cười, chậm rãi cởi quần áo, hắn rất thích nhìn Trương Bình lúc này.

“Không nên gấp, Bình! Đêm còn dài, chúng ta cứ từ từ.” Tuy rằng mới mười tám tuổi, nhưng vô luận là chiều cao hay hình thể, hoàng tử điện hạ tuyệt đối có thể xưng là nam nhân trắng kiện. Hắn cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ mắt rốn khả ái.

Trương Bình đảo mắt, hận không thể đánh bất tỉnh kẻ kia ngay tức khắc.

Trương Bình mở miệng thở hổn hển, nằm úp sấp trên đùi Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt một tay ôn nhu xoa đỉnh cái của y, một tay lần theo giữa hai đùi, vuốt ve.

Hắn vừa phát tiết một lần, hiện tại cũng chưa cần vội. Giống như lời hắn nói, đêm còn rất dài, tối nay hắn phải hảo hảo hưởng thụ người này.

“Có đau không?” Thiếu niên trắng kiện quan tâm hỏi một tiếng.

“Đau, người đừng đùa nữa. Mau cởi trói cho ta!” Trương Bình khó chịu ngo ngoáy cái cổ.

“Rất đau sao?” Thiếu niên đem ba ngón tay ấn vào. Chỗ ấy vừa làm qua, bên trong còn rất nóng. Bởi vì dính tinh dịch, ngón tay đưa đẩy bên trong không gặp trở ngại.

Thân thể Trương Bình run lên, kêu một tiếng như là đau đớn nhưng lại không giống tiếng rên rỉ thống khổ.

“Ta bôi được cao cho người a, ta nhớ người rất thích được cao này. Mỗi lần giúp người thoa bên trong, người sẽ hưng phấn đến phát khóc.”

“Hoàng Phủ Kiệt!”

“Suyt, người lớn tiếng gọi tên ta như vậy, nếu để người khác nghe được thì cẩn thận họ sẽ trị người tội bất kính. Nào, nói một tiếng nô tài, ta nghe.”

“Xéo!”

“Nói theo ta: nô tài muốn, Vương gia nhanh lên một chút, dùng cái của người thâm nhập ta, ra sức đâm ta. Người nói đi, ta sẽ cởi trói cho người.”

“Ta nói xong... người thực cởi sợi dây này cho ta ?”

Hoàng Phủ Kiệt gật đầu, nhớ ra là y không nhìn thấy mình, đặc biệt nói thêm: “Ta không chỉ cởi trói cho người, đêm nay ta cũng không tái tiến nhập người.”

“Nô tài muốn, Vương gia nhanh lên một chút dùng cái của người thâm nhập ta, ra sức đâm ta.” Trương Bình nói nhanh một hơi. Chỉ là một câu nói a, y bất kể sĩ diện, quyết không cho tên Vương gia hỗn đản kia lại có thêm lý do dày vò mình.

Hoàng Phủ Kiệt biến sắc “Vừa rồi không tính, nói lại.” Ôm lấy người nọ quay lại, hắn muốn xem y nói.

“Người có biết phiền không? Cứ lật qua lật lại ta như vậy, người nghĩ thú vị lắm đúng không? A! Đừng đừng đừng ! Ta nói, ta nói. Vương gia, van cầu ngài đừng...dày vò nô tài nữa, chỗ đó khó chịu lắm, Vương gia...”

Hoàng Phủ Kiệt nuốt nước miếng.

Mặc dù khiếm khuyết nhưng nhờ tập võ mà cơ thể Trương Bình phi thường rắn chắc, thoát nhìn giống mọi nam nhân khác. Thậm chí càng có vẻ đẹp hơn.

Trương Bình dùng ngữ điệu khàn khàn mềm mỏng, tự xưng là nô tài, hai mắt nhuần sắc đen vì tức giận và vì điều gì đó. Hoàn hảo bày ra thân thể nam tính thập phần hoàn mỹ dù thiếu đi bộ phận quan trọng nhất. Hơn nữa bản thân y còn đương bị trời.

Những nhân tố ngầm ấy hòa hợp với nhau, thiếu niên mười tám tuổi Hoàng Phủ Kiệt sao có thể nhẫn nại chịu đựng.

“Trương Bình...”

Hoàng Phủ Kiệt ôm Trương Bình đặt lên đùi, mang hạ thể của hắn toàn bộ đẩy sâu vào trong hậu huyệt của y...

Trương Bình ngửa đầu ra sau, bị động.

Theo lý Trương Bình hẳn rất tức giận, thế nhưng y không rõ tại sao bản thân lại yếu lòng như vậy đối với tiểu tử kia.

Tối đó bị hắn dày vò chưa đủ, ngày thứ hai bọn họ lại tiếp tục. Y cũng chưa từng nghĩ tới việc chém cho tiểu tử ấy một đao hay gì đó đại loại thế.

Lẽ nào na căn ở dưới bị cắt khiến tâm tính cũng dần giống nữ nhân? Trương Bình cảnh giác.

Không thể vì thế mà nói y có tâm đàn bà được. Hiền phi nương nương cũng là nữ nhân, nhưng chưa hề yếu đuối trước nhi tử của nàng. Chuyện này thật có thể chứng minh con người ta dễ mềm lòng không can hệ đến việc là nam hay nữ.

Hơn nữa nghe đồn lần này đại quân Hung Nô quấy nhiễu biên thùy có liên quan tới nữ nhân.

Hoàng Phủ Kiệt nói với y, Thiên Vu đời trước sáu mươi tuổi cưới một tân nương mười sáu tuổi, Nguyệt Thị. Đáng tiếc, nhi tử ít tuổi nhất của ông ta sau khi gặp kẻ mẫu trẻ đẹp, mỹ lệ bỗng nổi tà tâm ham muốn chiếm đoạt.

Sau này Nguyệt Thị vương** liên hợp cùng Nguyệt Thị nội ứng ngoại hợp, giết hại Thiên Vu đời trước và hai vị huynh trưởng có khả năng lên ngôi, trở thành tân vương thống thị dân tộc Hung Nô.

Năm năm trước, Thiên Vu trẻ này đột nhiên dẫn binh đánh Nhạn Môn Quan, cũng thường xuyên quấy nhiễu bách tính nơi biên thùy. Chỉ vì một câu nói của Nguyệt Thị: nàng không muốn tiếp tục cuộc sống du mục, nàng muốn sống tại đất trung nguyên phồn hoa đô hội, trở thành nữ nhân cao quý nhất thiên hạ.

Đó là mong muốn của người con gái mà Nguyệt Thị vương yêu đến mê muội nên hắn quyết tâm giúp nàng ta đạt thành tâm nguyện. Ngoài ra, chiếm lấy trung nguyên vốn là mộng tưởng của mọi thế hệ Thiên Vu. Sau hai mươi năm bồi dưỡng và phát triển, hắn cho rằng bọn họ đã có đủ sức mạnh giành chiến thắng.

Đại Á tuy cường đại, nhưng gần hai mươi năm qua do hoàng đế hiện tại là Thắng đế đặc biệt trọng văn khinh võ, binh lực của Đại Á không còn khiến nhân tâm kinh sợ như trước đây. Trải qua ba mươi năm không có một trận đánh lớn nào khiến Thắng đế đối với võ quan càng tỏ ra xem thường. Vì thế không chỉ có mình Hung Nô, những nước khác như Tây Khương, Đại Uyên cũng bắt đầu rục rịch.

Thịt ngon bày trước mặt, kẻ nào chẳng muốn có phần. Hoàng Phủ Kiệt cười nói với y. Không riêng gì ngoại tộc, bên trong Đại Á, ai có quyền lực cũng đều mang theo dã tâm, có kẻ nào không chăm chăm nhắm đến ngôi vị hoàng đế kia?

Nếu như ta có thể ngồi lên bảo tọa ấy, ta nhất định sẽ hảo hảo chơi đùa với bọn họ một chút, nhất định là rất thú vị.

Trương Bình thở dài, y không thích Hoàng Phủ Kiệt nói ra những câu đùa giỡn mạng người, thậm chí là cả thiên hạ. Nhưng y cũng không nguyện hấn thực sự gánh trách nhiệm. Đây đúng là mâu thuẫn của con người a.

Những ngày bình thường như thế dần trôi.

Trong thành rất nhiều người không biết y là một thái giám, bởi vì hai ngày trước lúc y tới Nhận Môn Quan đã thay trang phục của binh lính. Nghĩ rằng Tứ hoàng tử tông quân nhưng Võ đức kỵ úy vẫn cần một thái giám đi theo bên cạnh hầu hạ sẽ không tiện, Hoàng Phủ Kiệt chủ động để Trương Bình thay phục sức thái giám. Đại tướng quân Lưu Bạch cũng không hề ý kiến.

Mùa đông của phương Bắc tương đối dài.

Hoàng Phủ Kiệt cùng Trương Bình ngày ngày luyện võ thao binh.

Trong ba năm, hấn đã có một đội quân trung thành với mình. Tuy chỉ có hai ngàn binh sĩ ít ỏi, nhưng hai ngàn người ấy khả năng cung xạ trong toàn quân rất mạnh, mà năng lực khác của họ cũng ít người biết tới.

Đương nhiên càng không ai biết hấn đã âm thầm cử một số người sống chết tận trung với hấn ra bên ngoài, sau đó thay người khác lấp vào chỗ trống. Dù đến hay đi, hấn chỉ duy trì số lượng hai ngàn binh sĩ, nhưng những kẻ được hấn âm thầm điều đi cũng không dưới trăm người. Mà điều này ngay cả Trương Bình cũng không biết chính xác số lượng.

Ba năm, hấn âm thầm dệt lưới giăng tơ khắp nơi; ba năm, hấn lợi dụng thực chiến, đối ứng chiến lược với Lưu đại tướng quân, khảo chứng sách lược của chính mình. Đôi khi hấn cảm thấy kế sách của mình rất tốt, đôi khi hấn đập bàn khen ngợi chiến thuật của Lưu đại tướng quân.

Hấn biết bản thân còn trẻ, khuyết thiếu rất nhiều kinh nghiệm. Hấn không kiêu ngạo, không nóng vội, càng không tranh công, không ôm lấy oán, vừa thu phục nhân tâm vừa tuần tự tiến hành từng bước một.

Đôi lúc hấn cũng nóng nảy, thỉnh thoảng rơi vào ác mộng lúc nửa đêm, khi giãy dụa tỉnh lại, hấn sẽ hận, hận phải kiểm chế sát ý của bản thân.

Mỗi lần như vậy hấn sẽ đi gặp Trương Bình. Điều lạ chính là Trương Bình lúc thường luôn ra sức cự tuyệt nhưng nhìn thấy hấn lúc đó, y luôn có chút mềm lòng, sau đó nằm yên trên giường mặc hấn lăn qua lăn lại.

Đêm qua hấn cũng không kiểm chế được bản thân, hấn nhớ Trương Bình hình như bị hấn lộng thương. Thế nhưng buổi sáng tỉnh dậy phát hiện người bên cạnh đã sớm rời giường không rõ đi đâu.

Nhặt một sợi tóc trên gối, Hoàng Phủ Kiệt sắc mặt âm trầm. Hấn không thích Trương Bình không nói gì với hấn mà đã bỏ đi mất hút. Sự tình này xảy ra khá nhiều lần. Nếu hấn muốn biết, e rằng cần phải nhắc nhở Trương Bình về sau đi đâu cũng phải thông báo cho hấn một tiếng.

Trương Bình lúc này đang ngồi trong thành ăn điểm tâm sáng trước quầy hàng cháo quẩy.

Điểm tâm gồm một bát cháo cùng bánh quẩy, nếu như có thêm hột vịt muối càng tuyệt. Đáng tiếc chủ quán không bán hột vịt muối, chỉ bán trứng kho.

“Uy, phong tử (người điên), đêm qua rốt xuống cống nào thế? Sao lại thối như vậy?” Trương Bình vung vẩy bánh quẩy, ý bảo chủ quán mang thêm một bát cháo nữa cho nam tử đang nằm úp sấp trên bàn.

Nam nhân bị Trương Bình gọi là người điên ngẩng đầu, cười ha hả hai tiếng, mũi ngửi thấy mùi thơm, giật lấy tô cháo trên tay chủ quán, không thèm dùng đũa mà đưa thẳng vào miệng húp soàm soạp.

Chủ quán bị hù, mắng gã một tiếng : “Phong tử đáng chết, đừng có phá hư chén bát!”

Người điên không có để ý đến hấn, húp sạch chút cháo còn lại rồi bốc trộm trứng kho trên đĩa Trương Bình.

“Uy, người đừng ăn vụng của ta có được không? Rõ ràng có nhiều tiền hơn ta, nhưng lại chiếm tiện nghi của ta.” Trương Bình biết hấn không có võ công, càng không biết đến xấu hổ, chẳng thể làm gì khác hơn là đành gọi chủ quán cho thêm hai trứng kho.

“Yêu, đây không phải Trương công công sao? Ăn sáng sớm a.”

Trương Bình nhướn mắt lên, nhận ra là một trong các thị vệ bên cạnh Tam hoàng tử. Không rõ người này có cừu hận gì với thái giám, ba năm qua chỉ cần đụng đến gã thì nhất định bị gã châm chọc khiêu khích một phen.

Lúc trước còn thấy may mắn vì Tam hoàng tử trở về kinh, nhưng vừa hết năm, người đó đã quay lại. Lần này, hắn thành giám quân.

Nghe nói Tam hoàng tử nhận chức giám quân quay về, tâm tình Hoàng Phủ Kiệt không tốt lắm. Điều này càng chứng minh Tam hoàng tử ở trong triều thế lực lớn, phụ hoàng điều hắn đi vì muốn các hoàng tử khiên chế lẫn nhau.

Tam hoàng tử vừa đến đã gọi Hoàng Phủ Kiệt theo hắn vào trong, không biết hắn thương thảo những gì với Kỵ úy Vương gia. Hoàng Phủ Kiệt sau khi trở về bực bội suốt hai ngày, rốt cục đêm qua phát tiết lên người hắn.

Tất cả là tại thượng ti của cái tên trước mặt hại khiến cái mông của y giờ vẫn còn đau âm ỉ, Trương Bình ngay cả liếc mắt nhìn gã một cái cũng lười, gắp một quả trứng lên hung hăng cắn một miếng.

“Hắc hắc, Trương công công, không phải do ta thất lễ a, người dù có ăn cả nồi trứng cũng không mọc một hòn a. Ha ha!” Vài tên quan binh đang ăn điểm tâm nghe tên thị vệ này châm biếm thì cười vang.

Những kẻ khác đều lên nhìn Trương Bình một chút, người nọ là thái giám? Mặc binh phục binh thường đúng là nhìn không ra, không hề có một chút cảm giác âm dương quái khí của thái giám.

Chủ quán càn kinh ngạc, binh sĩ tên Trương Bình này thường hay ăn điểm tâm chỗ ông, cho đến giờ ông vẫn chưa tin y có đúng là một hoạn quan?

Nhìn kỹ, người trước mặt đã hơn hai mươi, thân thể cũng tương đối tinh tráng nhưng trên cằm, một cọng râu cũng không có. Trước đây không phát giác nhưng hiện tại lại thấy có điểm kỳ quái.

Biểu tình của Trương Bình trở ra, cúi đầu chậm rãi ăn điểm tâm. Mặc kệ kẻ khác nói gì, y tựa như không nghe thấy.

“Lão đầu, mang cho ông đây một bát cháo, cho nhiều bánh quẩy và trứng kho một chút.” Gã thị vệ thấy y không phản ứng thì cũng chẳng đếm xỉa tới y nữa, ngồi xuống bắt chuyện với mọi người.

“Ngô thị vệ, trứng kho làm gì a? Người ta nói ăn gì bổ nấy, chúng ta cũng không nên tranh giành với người a?” Nhìn phục sức thì người vừa nói chính là giáo úy thuộc bộ binh.

“Vương giáo úy, ta không phải mới vừa nói sao, đã chết rồi thì có ăn gì cũng không bổ. Hơn nữa, dù hắn tẩm bổ thế nào, Vương gia sẽ lại cắt a.”

“Ai, lại nói tiếp, thái giám cũng thật đáng thương. Người nói hắn không có cái đó, bình thường đứng tiểu hay ngồi tiểu? Còn nữa a, nghe nói thái giám và cung nữ cũng....?” “Vương giáo úy thanh âm không lớn, vừa vặn để cách một bàn có thể nghe được.

Ngô thị vệ cười quái dị một hồi, cổ ý thấp giọng nói: “Thái giám với cung nữ lộng thể nào ta không biết. Bất quá ta nghe nói Tứ hoàng tử điện hạ đường phải không đi, cứ nhè chỗ cấm mà tiến, a, không tin cứ hỏi Trương công công chúng ta.”

“Người nói cái gì? Lê nào...”

“Người không thắc mắc Tứ hoàng tử điện hạ tại quân danh đã ba năm nhưng chưa từng chiêu kỹ? Trương công công chúng ta a, ban ngày khổ cực, ban đêm cũng không được nghỉ a. Ha ha ha!”

“Người nói thật? Yêm (nam nhân bị hoạn) kia thật cùng với Ninh vương có quan hệ đó?

“Còn giả sao. Khắp nơi trong kinh thành đều loan truyền chuyện này. Thái giám đây vốn không được tính là nam nhân, y làm gì có vợ.”

“Ta khinh! Đồ tử yêm, thật không biết xấu hổ!”

Trương Bình đứng lên, trả tiền phần điểm tâm của mình và phần của Phong tử.

Vương giáo úy khinh bỉ lén duỗi chân ở dưới, Trương Bình chỉ có thể giả vờ bị vướng té ngã một cái.

Quán cơm truyền đến một trận cười to, Ngô thị vệ gọi : “Ai nha, Trương công công, coi chừng bắn quần ngài!”

Trương Bình phải cúi đầu, bò dậy, cúi đầu nhanh chóng lỵ khai.

Thấy trên đĩa của Trương Bình còn quả trứng kho chưa ăn. Vương giáo úy càng cười to : “Trương công công, trứng của ngài! Ngài thế nào lại quên mang trứng đi! Ha ha ha!”

Ngoài trừ một số người cười nhạo, thì những người ngồi ăn điểm tâm ở đó đều là dân thường, gặp cảnh binh sĩ kiêu ngạo, càn quấy, trong lòng thương cảm cho thái giám Trương Bình.

Nam nhân bị Trương Bình gọi là người điên nghe những kẻ kia mở miệng cười nhạo thì nhìn chằm chằm bất chước trước mặt hắc hắc cười. Thấy Trương Bình bỏ đi cũng không quan tâm.

Sớm biết làm thái giám sẽ bị khinh thường, trước đây ở trong cung tuy không cảm thấy bất thường, nhưng sau khi ra ngoài thì chuyện bị cười nhạo sau lưng không phải ít.

Nếu như y là một yem nô có chỗ dựa vững chắc thì không sao, nhưng chủ tử lại khẳng khái không chịu hiến sơn lộ thủy (phô diễn tài nghệ), có lúc còn phải tỏ ra là một thị nô cam chịu uất ức.

Bọn họ một chủ một tớ rõ ràng mang tuyết học trên người nhưng chỉ có thể giả bộ là rùa rụt đầu, đừng nói Hoàng Phủ Kiệt thân là hoàng tử cao quý, chính y cũng phải khó khăn lắm mới kiềm chế nổi.

Hoàng Phủ Kiệt không thể kiềm chế được hai việc: sát nhân và ngủ với y.

Y cũng không từ bỏ được hai việc : luyện võ và đứng ở góc tường nghe lén.

Trương Bình không rõ từ khi nào y bắt đầu thám thính chuyện riêng tư của kẻ khác, sau đó lén nói các bí mật cho Hoàng Phủ Kiệt biết, hưởng thụ cảm giác đặc ý.

Cho dù chuyện này bắt đầu như thế nào, chủ tử của y rõ ràng khá thích y làm chuyện đó. Lúc đầu hẳn còn có điểm lo lắng sợ y bị người khác phát hiện và gặp nhiều phiền phức, một thời gian lâu, thậm chí lúc buồn chán hẳn sẽ hỏi y : Lưu đại tướng quân tối qua ăn cái gì?

Hiện tại y cũng không nói được Lưu đại tướng quân tối qua ăn thứ gì, nhưng y có thể biết chính xác những biến đổi chính trị tại trong quân.

Trương Bình ngồi ở trong mật thất, nghe thanh âm truyền lại từ chỗ cách đó không xa, nghĩ đây quả thực là nơi ẩn thân tốt nhất.

Vì sao bên ngoài canh phòng nghiêm ngặt, “bên trong” lại lơ đãng cảnh giới? Sẽ không có thị vệ hoặc binh sĩ tuần tra đến kiểm tra mật thất hoặc ám thất. Chỗ này chỉ có chủ nhân và một số tâm phúc mới được vào nên y lợi dụng điểm này.

Y thăm dò suốt hai ngày mới tìm ra được chỗ ở của sứ thần hoàng đế phái tới.

Về chuyện tại sao sứ thần ở trong gian phòng tương thông với mật thất thì chỉ có thể hỏi chủ nhân của y.

Đã là giờ thìn, đa số mọi người đã ăn xong điểm tâm, bắt đầu quay về làm công việc sinh kế trong ngày. Dĩ nhiên đó chỉ là phần đông, một số người vẫn còn triền miên trên giường. Tỷ như cái vị đang cách hần một cửa kia.

“Đại nhân.”

Chừng nửa canh giờ qua đi, đối diện truyền tới tiếng hô hoán.

“Ân... Chuyện gì?” Tiếng nói the thé, có điểm quái dị vang lên.

“Đại nhân, An vương gia và Lưu Vân đại nhân tới.”

“Bọn họ tới làm gì? Các người vào đây.”

“Vâng.”

Cửa phòng mở, có hai người bước vào trong phòng.

“Nói.”

“Thái thú đại nhân cùng An vương gia và Lưu đại nhân đến nội sảnh mật đàm, kẻ hầu người hạ không được tới gần. Ty chức vẫn chưa thám thính được vì sao.”

“Tiếp tục dò xét.”

“Rõ.”

“Chờ một chút!” Khăn mặt được vắt lên thành bồn “Chuyện thái thú đại nhân, ngoài chúng ta ra, bên ngoài còn ai biết nữa?”

“Có bốn binh sĩ phụ trách mở cửa thành lúc tối và một giáo úy thủ thành.”

“Giết.”

“Rõ.” Có người lui ra.

Một hồi sốt soạt qua đi, lại vang lên tiếng the thé của sứ thần đại nhân nói với tâm phúc :”Đi, theo ta đến hoa viên một chút.”

“Vâng.”

Cánh cửa lại mở ra rồi đóng lại. Phía đối diện trở nên tĩnh lặng.

Trương Bình vươn người, thu chân đứng lên, mò lấy chốt cửa mật thất liền kéo ra định chuồn đi. Y rất cảm tạ Dương mama đã để y lên thâu các ngón nghề, dạy y không ít phương thức sống tuyệt vời. Tỷ như: tìm kiếm trong phòng tối.

Trong phòng còn có một người nữa, khí tức rất bình ổn cũng rất yếu ớt, giống như đang ngủ say.

Trương Bình nhú mày, cảm thấy rất kỳ quái, ai ở trên giường tên thái giám đó? Trên giường một lão thái giám?

Dù là ai, y càng phải cẩn thận với kẻ đương ngủ kia mới được.

Trương Bình vén sa trướng đang rủ xuống đất.

Một thiếu nữ khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, mái tóc dài rối tung, người trần truồng nằm chéch một bên giường. Dù trong phòng có đặt lò sưởi ấm thì khí trời vẫn rất lạnh. Nhưng ở đây không có lấy một cái, người không có bệnh cũng có thể bị lạnh cóng phát bệnh.

Huống chi thiếu nữ này trên người đầy vết thương.

Vết thương còn rất mới. Một số còn là vết thương trí mạng. Khó trách hơi thở càng ngày càng yếu ớt.

Trương Bình đứng ở trước giường, cứu hay không cứu?

Cứu, dù chỉ là đắp cho nữ hài một cái chăn, đợi lát nữa tên cáo già Hồ Vinh quay về nhất định sẽ phát hiện điểm khác thường, từ đó bại lộ hành tung của bản thân.

Không cứu, chẳng khác nào người dễ tiện thấy chết không cứu.

Chú thích

** Ngụy phong quá nhận lai thu sắc, vạn lý hoàng sa tán tịch dương. Biên quan tất yếu, cổ thành phong yên.

Hằng Sơn hay còn gọi là Bắc Nhạc. Cùng với đông nhạc Thái Sơn, tây nhạc Hoa Sơn, nam nhạc Hành Sơn, trung nhạc Tung Sơn, được xưng là ngũ nhạc, nổi tiếng trong và ngoài nước. Với địa thế hiểm trở, dễ thủ

khó công, nơi này tự nhiên thành vùng giao tranh chiến sự, ghi dấu rất nhiều chiến công của các bậc đế vương, danh tướng, là một trong Ngũ nhạc sơn đấng tự hào. Đồng thời thông qua đó quan ải, thành bảo, phong hỏa đài cũng được bảo tồn. Vì vậy mà cổ nhân tán thán :” Nguy phong quá nhận lai thu sắc, vạn lý hoàng sa tán tịch dương” (Ải Bắc non thu, bóng nhận lẻ . Vạn dặm hoàng sa ánh tà dương)

***Nguyệt Thị quốc chính là kẻ thù lớn nhất của Hung Nô nằm ở vùng Tây Vực. Vua đứng đầu gọi là Nguyệt Thị vương.

****Nhận Môn Quan: là 1 trong các cửa ải của Vạn lý trường thành. Là nơi hiểm yếu quan trọng, bảo vệ trung nguyên khỏi sự xâm lược của người Mông Cổ. Nó nằm trên một thung lũng ở huyện Đại, tỉnh Sơn Tây, có khí thế hoành tráng, hai bên là vách núi dựng đứng, chỉ những con ngựa, con én mới bay qua được mà chỉ bay dọc theo thung lũng qua phía trước cửa ải, bởi vậy mọi người mới gọi là Nhận Môn Quan.

Nhận Môn Quan cũng nổi tiếng với điển tích Chiêu Quân cống Hồ.

(Vương Chiêu Quân là một trong Tứ đại mỹ nhân của lịch sử Trung Quốc, mang sắc đẹp được ví là “lạc nhận”. Chiêu Quân đi vào lịch sử TQ như một người đẹp hòa bình. Sự quên mình của nàng góp phần mang lại hòa bình trong 60 năm giữa nhà Hán và Hung Nô. Tiếng đàn của Chiêu Quân ở Nhận Môn Quan trở thành điển tích Hồ Cầm.)

19. Chương 19

Gần trưa, Trương Bình mới quay về doanh trại.

Đẩy cánh cửa bước vào tiểu viện của bọn hắn, liền thấy Kỵ úy vương gia chân bắt đinh bắt bát (đứng tấn), tay trái cầm dao hướng thẳng, tay phải cầm một quyền binh thư đọc say sưa.

Trương Bình không muốn quấy rầy, nhẹ nhàng đóng cửa viện đi qua hắn. Tiểu viện này rất nhỏ, so với tiểu viện của Vương gia còn nhỏ hơn. Nhưng nghĩ kỹ đây là quân doanh, có thể cấp cho Võ đức kỵ úy một tiểu viện riêng đã rất chiếu cố rồi, hơn nữa hắn thân là hoàng tử nên có cũng có chút quyền vương gia.

“Mới sáng sớm người đi đâu vậy?” Bên tai vang lên thanh âm hỏi thăm rất nhẹ.

Trương Bình dừng lại, “Ta ra ngoài ăn điểm tâm. Người còn nhớ ta từng kể có một quán cơm ở trong thành không? Quán ấy bánh quẩy thực sự rất ngon, vừa thơm, vừa giòn. Người nên nếm thử, không nhất thiết phải ăn mấy thứ đồ nguội lạnh không hương vị kia.”

“Ta hỏi người mới sáng sớm đã đi đâu?” Ánh mắt Hoàng Phủ Kiệt không rời trang sách, tay trái cũng không nhúc nhích.

“Đi loanh quanh trong thành. Hàng thợ rèn đóng cửa, hàng xóm nói hắn đi suốt đêm. Phủ Thái thú đại nhân tăng cường tuần tra, số binh sĩ canh phòng nhiều hơn trước. Tam điện hạ và quan lương thảo Lưu Vân đại nhân tới bái kiến Thái thú đại nhân. Thái thú đại nhân khước từ Hồ công công chẳng quản vất vả chạy suốt đêm để đến gặp hai vị đó. A, còn có người diên sáng sớm ăn vụng trứng kho của ta.”

“Có nhiều chuyện như vậy?” Hoàng Phủ Kiệt cuối cùng cũng di chuyển ánh mắt.

“Đúng vậy.” Trương Bình thành thật gật đầu nói.

“Thân phận người diên điều tra rõ chưa?”

“Đại khái cũng đoán được.”

“Hai ngày này người chú ý theo dõi gã thợ rèn có ra khỏi thành hay không. Nếu có, theo dõi xem hắn đi gặp ai ở thành môn, buổi tối ai mở cửa thành cho hắn; nếu như không, người điều tra xem hắn hiện tại đang làm khách chỗ ai. Mặt khác cũng phải nghĩ biện pháp dò ra mật chỉ Hồ Vinh mang tới.”

“Lưu Vân đại nhân thì sao... ?”

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng mặt, mỉm cười với Trương Bình “Hắn do ta phụ trách. Dù sao người để ta luyện chân a.”

Trương Bình nghe vậy chẳng ngại tôn kính, ngồi xuống xoa bóp chân cho Ninh vương, tán dương: “Không sai. Mạnh miệng lắm, luyện mấy ngày nữa thì chân thối ? Ta nói, Kỵ úy Vương gia à, ngài đứng như vậy đã bao lâu rồi? “

“Ta nói, lục phẩm thái giám Trương Bình của kỵ úy Vương gia, người sau này ra ngoài, đi đâu cũng nhất định phải nhớ báo cho chủ tử người – là ta một tiếng. Lời này của ta chắc hẳn không phải lần đầu người nghe thấy.” Hoàng Phủ Kiệt lại đưa mắt đọc sách, dùng ngón cái lật một trang nói.

Trương Bình đứng dậy, cười vui: “Ngay cả đi mao khanh(nhà xí) ta đây cũng cần phải báo cho ngài một tiếng?”

“Àn.” Hoàng Phủ Kiệt gật đầu.

“Người đang nói đùa đúng không?” Trương Bình nghi hoặc nhìn người này.

Hoàng Phủ Kiệt ngược nhìn y, “Người thấy ta giống đang nói giỡn sao?”

Trương Bình ôm cánh tay, suy tư một hồi rồi gật đầu, bước về phía chân tường, nhấc một tạ đá bên cạnh, rất tùy ý đặt thứ nặng lục thập cân(60 cân) lên cánh tay trái của Hoàng Phủ Kiệt. Sau đó....đứng ở một bên thưởng thức.

“Trương Bình, thái giám nhà người chuyên dùng cách này trả thù chủ tử sao?”

Hoàng Phủ Kiệt cánh tay trái run lên một chút. Trương Bình thả tạ đá đủ dè chết lạc đà xuống như thả một cọng rơm. Tuy rằng “cọng rơm” nặng hơn bình thường những thập lục cân nhưng với y nó chính là “cọng rơm”. Hoàng Phủ Kiệt dù trời sinh thần lực cũng là chịu không nổi, đao thế cân bằng bị phá hư.

“Thất lễ. Đây mới đúng.”

Trương Bình hừ lạnh một tiếng, giọng nói có phần âm dương quái khí, một cước đá vào chỗ hõm giữa hai chân Hoàng Phủ Kiệt. Lập tức đưa một ngón tay cái lên rồi xoay nó hướng xuống đất, bỏ ra ngoài cửa.

Thái giám, thái giám, cho nhà người thấy lợi hại của thái giám Trương tam ta!

Vừa quay ngón tay, vừa đi không nhìn đường, được ba bước y đụng đầu vào cửa. Trương bình tức giận chửi một câu thô lỗ, đập cửa một cái rồi sải bước đi nhanh như chạy.

“Đau.” Đầu gối chạm đất.

“Keng!” Không chỉ tạ đá, ngay cả chiến đao trong tay cũng rơi xuống đất.

“Trương Bình... ?”

Buổi sáng đã xảy ra sự tình gì mà hắn không biết? Hiện tại hắn chỉ có thể xác định được một điều duy nhất là Trương Bình đang rất tức giận.

“Ha!” Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên bật cười, “Ha ha ha!” Càng cười thanh âm càng lớn.

Trương Bình, Trương Bình, bảo bối người sinh động như vậy, người bảo ta sao có thể cam lòng buông người ra?

Trương Bình đề phòng có người theo dõi, bầy rẽ tám ngoặt, mới đến “Hong Nhai” nổi tiếng trong thành.

Sở dĩ được gọi là Hong Nhai (phố đỏ) vì chỗ này có Hồng viện. Hồng viện là nơi duy nhất trong thành treo biển hành nghề kỹ viện, vì có Hồng viện tồn tại nên xung quanh mới bắt đầu xuất hiện rất nhiều quán trọ hành nghề tương tự. Lâu ngày, con phố này nổi danh trong thành là chốn phong hóa (phong trần, ăn chơi), về sau mọi người đặt cho nó cái danh Hong Nhai. (giống khu đèn đỏ bây giờ)

Ngoài bách tính trong thành, những kẻ đến Hong Nhai còn có binh sĩ trong quân doanh. Có chút địa vị, có bạc thì có thể tới Hồng viện yêu đương, lính quèn ít bạc thì đến quán trọ ven đường thỏa mãn.

Trương Bình đi tới một quán treo hồng cân (vải đỏ) trước cửa, nhưng nhà của gái làng chơi cửa đóng kín mít. Hồng cân biểu thị nghề nghiệp quán trọ này, vốn nên mở rộng cửa chào đón, nhưng hiện tại hai cánh cửa đóng chặt, chứng tỏ bên trong đã có khách nhân.

“Cộc, thùng thùng cộc, thùng thùng.”

Đại môn đang đóng chặt hé ra một chút, Trương Bình lách người chen vào.

Đại môn khép lại lần nữa.

“Nàng ta thế nào?” Trương Bình vén sa trướng trên giường lên hỏi.

Phong tử tọa mộng trên ghế, hừ hừ.

“Uy, sáng sớm ta có mời người ăn điểm tâm rồi.”

“Ăn một bữa, người đòi đổi lấy một mạng người? Người có biết để cứu tiểu nha đầu này, công tử ta đã hao phí không ít bạc?”

“Như vậy đi, chờ tiểu cô nương này tỉnh lại thì để nàng làm a hoàn hầu hạ người cả đời. Người thấy sao?”

“Hảo cho thái giám chết bầm nhà người! Lừa bịp công tử hao bạc cứu nàng ta còn chưa tính sổ, người còn dám đem nữ sắc dụ ta? Đừng hồng!” Phong tử tức giận nhảy lên ghế kêu to.

“Nếu như người không muốn nàng, cần gì phải cứu?” Trương Bình buông sa trướng, đi tới trước bàn ngồi xuống.

“Chính người muốn cứu thị, không phải ta! Người lập tức mang người này đi cho ta!”

Trương Bình lắc đầu, “Buổi tối ta sẽ mang tới năm người nữa, đến lúc đó người không chỉ có a hoàn, còn có thêm thị vệ bảo vệ người. Cũng không cần cảm tạ ta, mấy người đó đều phiền phức, tốt nhất người cùng bọn họ rời thành, đi càng xa càng tốt.”

Phong tử phẫn nộ cười: “Ta đã là người điên, không ngờ người còn điên hơn ta! Người dựa vào cái gì bắt ta cứu người? Dựa vào cái gì bắt ta gánh phiền phức giùm người?”

“Dựa vào việc người chủ động thân cận ta. Ta là một thái giám nghèo, vô quyền vô thế, người tiếp cận ta khẳng định có mục đích. Hơn nữa nếu như không phải ta đoán ra thân phận của người thì người cho là ta có thể để người đến gần?” Trương Bình lắc đầu, không có nước.

“Thân phận của ta? Người nghĩ rằng ta là ai?” Phong tử giật lấy ấm trà ôm vào lòng.

“Vương gia thấy người phải gọi người một tiếng sư huynh a.”

Phong tử im lặng, gương mặt quan sát Trương Bình, lăm lăm khó chịu.

“Ta không hiểu người tiếp cận ta có mục đích gì. Nhưng ta có thể đoán ra người và Vương gia chắc chắn có quan hệ. Nếu như người muốn tiếp cận hần, trước tiên phải làm cho hần vài việc. Chuyện quan trọng nhất là cứu mấy người này.”

Phong tử vừa cười “hắc hắc hắc”, vừa gãi gãi mặt nói: “Trương công công, Vương gia nhà người hiện tại nên cầu hiền nhược khát (chiêu hiền đãi sĩ) mới phải a ? Để ta làm những việc như vậy thì có thể trông mong hần tìm ra kẻ nào bán mạng vì mình? “

“Nếu người thực sự hiền , vậy để Vương gia xem người hiền chỗ nào.” Trương Bình cười, “Ví như Vương gia ba năm nay chỉ biết mua chuộc lòng người, người nghĩ ta còn tìm đến người nhờ cứu người?”

Phong tử nhìn Trương Bình một lát, nói: “Nếu có ai nói với ta người là tên ngốc thì ta sẽ dùng trùy tử chọc cho hần một trăm tám mươi lỗ!”

Trương Bình đứng dậy, đi đến bên người điên, vỗ vỗ vai hần nói nhỏ: “Tiểu cô nương kia ý cầu sinh không lớn, dù cứu được rồi sợ rằng sẽ lại tìm đến cái chết. Người phải hảo hảo an ủi nàng khiến nàng ta vui vẻ, ta tin người nhất định có thể làm được.”

Phong tử đột nhiên nhảy dựng lên ghế hét lớn một tiếng : “Cút!”

Trương Bình thức thời xoay người rời đi.

Hồ Vinh sắc mặt âm trầm, ngồi ở giữa phòng chẳng nói câu nào.

Thái thú Lý Đăng chấp tay sau lưng bước qua bước lại, trầm tư không lên tiếng.

“Lý đại nhân, phủ Thái thú canh phòng nghiêm ngặt như thế, ngài cho rằng ai có bản lĩnh ngang nhiên xông vào phủ ban ngày ban mặt? Còn có thể vác theo một nữ nhân đương sống sờ sờ ra đó!”

Lý Đăng dừng cước bộ, quay đầu lại than khổ: “Hồ công công, bản quan nghĩ mãi cũng không sao giải thích nổi. Nhưng bản quan có thể bảo chứng, y không phải người trong phủ Thái thú.”

“Nga? Đúng không? Không rõ năm người giữ thành bị mất tích có liên quan tới ngài Thái thú đại nhân không?”

Lý Đăng thăm chửi một tiếng thái giám chết toi, vẫn giữ vẻ cười khổ, nói: “Bản quan thực sự không biết.”

Tên thái giám chết giẫm, thủ đoạn độc ác, muốn đem năm người thủ hạ của ông giết người diệt khẩu chỉ để che giấu hành tung của lão ta. Bốn binh lính bình thường cũng luyện tiết nhưng đáng tiếc nhất chính là Tu vô giáo úy – một trong những tâm phúc của ông.

Hôm nay, năm người sinh tử không rõ, cũng không biết Hồ yêm nói thật hay giả. E rằng Hồ yêm miệng trách cứ năm người hành tung bất minh, kỳ thực đã ngầm ra tay hạ sát.

Chuyện này cũng có khả năng. Lão thái giám mắc dịch, na căn phía dưới không còn nhưng sắc tâm không chết. Đưa đến một nha hoàn xinh đẹp, không biết làm gì với nàng ta mà hiện giờ không thấy người. Lại thấy người hầu mang sàng đan (khăn trải giường) dính máu ra ngoài, sợ rằng nha hoàn kia sớm đã lạnh ít dữ nhiều.

Lý Đăng trong bụng căm ghét Hồ Vinh đến cực điểm, nhưng vì lão ta mang thân phận đặc sứ, không thể không luồn cúi xu nịnh. Nhớ đến việc Tam hoàng tử sáng nay tìm đến ông bàn chuyện, tâm tư không khỏi biến động.

Hồ Vinh trong lòng càng sầu lo thì càng gia tăng hoài nghi. Sáng sớm quay lại phòng phát hiện thiếu nữ trên giường không cánh mà bay, hỏi kẻ dưới cũng chẳng ai biết nàng ta đi đâu. Sau đó lại phát hiện đầu giường một sợi dây, trong lòng nổi lên nghi hoặc.

Hồ Vinh là nhất phẩm thái giám bên cạnh hoàng đế, hiểu rất rõ phục sức của văn võ bá quan. Sợi dây kia nhìn màu sắc và chất liệu tương đồng với phối sức (phụ kiện đi kèm) của tam đẳng thị vệ. Mà ở Nhạn Môn Quan, chỉ có duy nhất hai tam đẳng thị vệ, chính là hai người bên cạnh Tam hoàng tử.

Cái này có thể chứng minh được điều gì?

Chứng minh Tam hoàng tử đã biết lão đến đây, chứng minh Tam hoàng tử đối với bí mật lão nắm trong tay, rất bất an.

Nhưng Tam hoàng tử vì sao bất an? Hôm nay hắn đến gặp quan trông coi lương thảo trong thành vì chuyện gì? Tại sao Lý Đăng không nhắc một lời tới việc Tam hoàng tử viếng thăm?

Hồ Vinh vốn đa nghi, trong vòng một ngày lại phát sinh nhiều chuyện liên quan tới an nguy của bản thân, lão ta càng nghi thần nghi quỷ.

Trương Bình ngồi ở trên triền núi nhìn Hoàng Phủ Kiệt huấn luyện đội quân của hắn trong đêm tối.

Một đội ngũ hai ngàn người, nhân số không nhiều nhưng đều tinh nhuệ. Vốn là quân của Đào Chính Cương, từ từ đã dần trở thành quân của Hoàng Phủ Kiệt. Ba năm dài, nhân sự đổi thay, hai nghìn binh sĩ từ lâu đã không còn là đội kỵ xạ ban đầu, ngay cả y cũng vô pháp nắm rõ bản chất thực sự của toàn đội.

Trong đội, người đáng quan tâm nhất chính là Đào Chính Cương. Vị này nguyên lai giữ chức vị chính, nhưng sau này cam tâm tình nguyện làm phó kỳ ủy đại nhân.

Hoàng Phủ Kiệt cũng hao tâm với ông ta rất nhiều. Hắn phân tích tính cách và sở trường những người bên cạnh, phát hiện Đào Chính Cương cá tính vô cùng ngay thẳng, dễ đắc tội với kẻ khác nhưng ông ta cũng vô cùng nghĩa khí, có dũng khí dám liều mạng, biết làm gương cho binh sĩ, luôn bảo vệ thủ hạ, rất được lòng kẻ dưới.

Vì thế hắn cứu mạng ông ta hai lần và trong một trận thua, gánh tất cả thất trách (tội không làm tròn bổn phận), chịu quân côn thay ông ta. Đào Chính Cương đại nhân quỳ xuống trước mặt hắn, dùng máu thề suốt đời tận trung. Sau đó người này dâng thư cho Lưu tướng quân, nói bản thân vô pháp đảm nhiệm chức vị chính, đề cử Hoàng Phủ Kiệt vị chính.

Lưu Bạch suy xét đến thân phận Hoàng Phủ Kiệt, liền chấp thuận.

Hoàng Phủ Kiệt rất thông minh, Trương Bình không muốn dùng câu lòng dạ thâm sâu khó lường để hình dung người thiếu niên kia. Thế nhưng y bất đắc dĩ phải thừa nhận, ngay cả y cũng có lúc vô pháp không nhìn ra được hắn muốn làm gì. Chỉ cảm thấy người kia nước cờ ngày càng cao, ngày càng khiến người ta không thể dò ra manh mối.

Theo quan sát của y, Hoàng Phủ Kiệt không hề giống bất cứ vị hoàng tử nào. Không đề cập đến chuyện lúc nhỏ, chỉ cần nhìn hắn hiện tại, người ta không thể thấy được hắn là hoàng tử chỗ nào.

Hành quân đánh giặc, hắn cũng giống mọi binh lính khác. Binh sĩ ăn cái gì thì hắn ăn cái đó, binh sĩ ngủ đâu thì hắn ngủ đó.

Quân sĩ làm được cái gì, hắn cơ bản sẽ làm được cái đó. Người kêu hắn đào hố nấu cơm, hắn có thể lập tức đem đến cho người một nồi cơm không hề không nát, tuyệt không dính một mảnh tro đen trên mặt.

Trương Bình biết đây đều do hoàn cảnh bắt buộc. Bọn họ vừa đến nơi này không lâu, trong một lần rời thành truy kích đã bị kẻ địch đánh từ hậu phương, vây khốn trong sơn cốc vô danh. Ở đó, sống tròn ba mươi ngày trong vòng vây ngoài Hoàng Phủ Kiệt ra còn có sáu mươi binh sĩ khác.

Nếu như không phải Hoàng Phủ Kiệt phát thệ trước mặt sáu mươi sĩ binh rằng hắn nhất định đưa bọn họ sống sót trở ra, thì với công lực của hắn và y, thoát một mình chẳng phải chuyện khó.

Thế nhưng đem sáu mươi sĩ binh thoát ra khỏi vòng vây xung quanh của kẻ địch, là chuyện vô cùng nan giải.

Đây cũng là lần đầu tiên Hoàng Phủ Kiệt thực hành sở học của mình, hắn cùng sáu mươi sĩ binh đánh du kích, lấy ít thắng nhiều, phát huy cao độ tinh hoa mỗi người.

Sau ba mươi ngày bị vây khốn, họ xông ra phá vòng vây. Lần này tổng cộng có bốn mươi bảy sĩ binh sống sót thoát được, hai trong số đó bị trọng thương. Hoàng Phủ Kiệt cũng không bỏ lại bọn họ, mạo hiểm tính mạng công họ trên lưng cùng chạy.

Lúc đó y vô cùng cảm động trước hành động của Hoàng Phủ Kiệt, các binh sĩ càng không cần phải nói, mà hai binh sĩ Hoàng Phủ Kiệt công trên lưng sau này trở thành hai thuộc hạ trung thành nhất.

Ngay cả Đào Chính Cương cũng bị hành vi của Hoàng Phủ Kiệt làm kinh hoàng, muốn báo lên trên thì Hoàng Phủ Kiệt ngăn ông ta lại. Đào Chính Cương sững sốt, sau đó cũng lý giải được.

Ban đêm, Trương Bình nhìn vẻ mặt người nọ không giấu nổi vui sướng cùng đắc ý, leo lên người y cầu hoan, y đột nhiên hiểu ra.

Bất quá y chẳng hề khinh bỉ Hoàng Phủ Kiệt dùng cách này thu phục nhân tâm, ngược lại lần đầu tiên y cảm thấy kính nể hắn.

Người nọ dùng chính sinh mệnh bản thân đổi lấy nhân tâm nhóm lính đầu tiên. Đổi lại là hoàng tử khác, ai có thể làm vậy?

Ba mươi ngày, dù cho bọn hắc thân mang tuyết học, bọn hắc cũng có thể lần lượt tử vong. Ba mươi ngày, thiếu ăn thiếu uống, ngay cả ngủ cũng là ước vọng xa vời. Trong tình huống ấy, muốn dẫn sáu mươi sĩ binh sống sót trở về, Hoàng Phủ Kiệt đã phải trả cái giá cho sự can đảm của mình lớn đến mức nào?

Hắn đang đùa giỡn với sinh mệnh kẻ khác, đồng thời cũng đùa bỡn với chính sinh mệnh mình.

Tục ngữ nói rất đúng: nhu sợ cương, kẻ ác sợ kẻ ác hơn, càng hung tàn thì càng chán sống, càng chán sống thì da mặt càng dày (!)

Hoàng Phủ Kiệt chính là hoàng tử như thế, hắn chẳng những không sợ chết mà còn chẳng cần sĩ diện. Cùng y làm chuyện bê bàng trước mặt Tam hoàng tử và Lưu đại tướng quân.

Một người luôn bền lòng, tràn đầy trí tuệ như vậy, trên đời này còn có chuyện gì hắn không làm được?

Đội kỵ xạ trở về, một bóng người rời khỏi hàng ngũ đi tới triền núi.

Hoàng Phủ Kiệt ngồi xuống cạnh y.

“Người thế nào biết ta ở chỗ này?”

“Người còn giận ta?”

Trương Bình lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười ác ý vì âm mưu đã thành công.

“Người đã làm những gì?”

Trương Bình không hề giấu diếm, đem toàn bộ kế hoạch bản thân đã an bài chỗ Hồ Vinh nói ra.

“Người hiện giờ học đâu sự giáo hoạt như thế?” Hoàng Phủ Kiệt cười, vỗ vai Trương Bình, tựa quàng tay qua vai y.

“Ta hình như cho tới giờ chưa từng nói bản thân là người chất phác thật thà a?”

Hoàng Phủ Kiệt ôm hắn ha hả cười, Trương Bình đẩy hắn ra, hắn lại kéo thắt lưng y ôm vào lòng.

Trương Bình không cự tuyệt thân mật nữa. Hoàng Phủ Kiệt cười đủ rồi thì hai người im lặng ngồi dưới bầu trời đêm lạnh lẽo, nhìn về phương xa trầm tư.

“Ta nói... xem ra hạ thân người không sao, ta làm thêm lần nữa?” Hoàng Phủ Kiệt tay từ thắt lưng Trương Bình trượt xuống mông.

Trương Bình cười nhạt, “Người muốn tìm nữ nhân phải đi Hồng Nhai.”

“Ta chỉ có thể xứng với nữ nhân Hồng Nhai?” Hoàng Phủ Kiệt ly khai tay mình khỏi vùng cấm.

Trương Bình nghiêng đầu, ngữ khí thiếu niên giống đang đùa, nhưng y nhận ra bên trong ngầm có ý mỉa mai cùng phần hận.

“Không, nếu người cần nữ nhân tốt nhất thiên hạ, ta sẽ tìm cho người. Chỉ là người không muốn mà thôi.”

“Ha ha, bảo bối, người nói sai rồi. Hiện tại thứ ta muốn ta còn chưa đạt được. Đợi thêm năm, sáu năm nữa.”

Năm, sáu năm sao? Người có biết ngữ khí của người khi nói chuyện này như thể đã nắm chắc trong lòng bàn tay rồi không? Trương Bình chăm chú nhìn người bên cạnh, nghiêm túc nói :

“Vương gia, người sẽ gặp được một hảo nữ nhân, tin tưởng ta. Nàng sẽ phát hiện người hảo, thật lòng thích người, toàn tâm toàn ý với người.”

“Ta không cần. Ta chỉ muốn người có thể thích ta.” Hoàng Phủ Kiệt quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi bên tai Trương Bình “Người thích ta, đúng không?”

“Đúng a, ta thích người.” Trương Bình sờ sờ đầu của hắn, thần tình sùng nịnh tựa như đối với một hài tử.

“Bình, người sẽ không ly khai ta đúng không?”

“Ta sẽ không.”

“Ta sẽ không cho người ly khai khỏi ta.”

“Ân.” Trương Bình hiển nhiên không đem những lời này của hắn để trong lòng, thuận miệng hỏi : “Buổi tối ngủ lạnh không?”

“Tạm tạm.”

“Đi thôi, hàn khí ngày càng nặng. Đợi lát nữa trở về ta pha nước nóng cho ngươi tắm, tẩy đi hàn khí. Lúc này là lúc dễ bị nhiễm phong hàn nhất”

“... Ngươi trực tiếp ngủ trong chăn với ta là được.”

Hoàng Phủ Kiệt trong mắt hàm chứa tiểu ý ám áp nhìn về phía Trương Bình. Con người ta cả đời có lẽ chỉ muốn nghe một câu vô cùng đơn giản như thế sao? Không có mục đích gì, chỉ đơn thuần là quan tâm. Dù làm hoàng đế hay dân thường, ai chẳng muốn có một người thật sự quan tâm đến mình, hỏi han ân cần bên cạnh?

“Ngươi có đi hay không? Không đi ta quăng ngươi cho đám sói hoang ăn!”

Nam nhân nào đó nghe đã kích liền đứng lên.

An vương đề xuất ý kiến với Lưu đại tướng quân : nhân lúc xuân hàn, đất chưa kịp mềm đi phải đánh úp bất ngờ đại quân Hung Nô.

Lý do là quân Hung Nô chỉ mạnh kỵ binh, nhưng hiện tại xuân hàn, đất cứng, cây cỏ không thể sinh trưởng, vô luận là lương thảo cho người hay ngựa đều không đủ, kéo dài lâu sẽ bất lợi. Mà Đại Á có mười sáu vạn bộ binh, lương thảo được cung ứng đầy đủ, chỉ cần bọn họ gia tốc hành quân là có thể khiến đại quân Hung Nô trở tay không kịp.

Kế sách An vương đưa ra không ít tướng lĩnh phản đối. Từ tháng mười một đến tháng ba năm sau là thời gian hưu chiến (đình chiến) cũng là chi ước của đôi bên. Không tính đến việc phá thế yên ổn, e rằng binh sĩ Đại Á khó có thể chiến đấu sát địch trong tiết trời xuân hàn. Đây là một trong nghìn bát bách (1800) đấu pháp sát địch có hại đến mình, nếu chưa lâm vào đường cùng sẽ chẳng có ai nguyện ý dùng.

Lưu đại tướng quân do dự. Hoàng Phủ Kiệt vẫn không tỏ thái độ.

Ngoại công hắn truyền tin báo, hoàng thượng thân thể kiện khang, sủng ái một tài nhân, đầu năm tài nhân này đã sinh hoàng tử. Hoàng thượng long nhan vui mừng, phong tài nhân làm nhị phẩm Sung Nghi.

Ngũ hoàng tử đã phong vương, nhưng hai năm qua vẫn lưu lại ở kinh thành. Bởi vì trước đây đã có ba vị hoàng tử phong vương nhưng bất phong cương nên thái tử cũng không có phản ứng lớn.

Chính là thái tử đối với An vương quay về kinh không lâu, được phong chức giám quân tương đối lo lắng, thậm chí còn dự định liên hợp với Huệ vương diệt trừ phe phái An vương.

Hoàng Phủ Kiệt minh bạch An vương vì sao nôn nóng như vậy. Ba năm qua tuy gã liên tiếp lập quân công, nhưng chưa đủ để phụ hoàng dao động, cũng vô pháp lung lay địa vị thái tử hiện tại.

An vương nếu muốn ở trong triều tranh hoàng vị với thái tử và lão nhị, gã nhất định phải làm ra đại sự khiến thiên hạ kinh hãi. Tỷ như: đánh lui đại quân Hung Nô.

Hơn nữa gã muốn mau chóng thành sự. Nếu không đem dài lắm mòng, đợi đến lúc lão đại, lão nhị nhận ra sự uy hiếp từ gã, sẽ quyết định liên hợp hạ thủ gã trước, cho dù có Lưu đại tướng quân ở phía sau bảo trợ thì gã cũng chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Hoàng Phủ Kiệt bỗng nhiên mỉm cười, Trương Bình từng nói với hắn cái gì nhỉ ? người bị bức sẽ sinh chuyện.

Những lời này quả thật không sai.

Nếu như lão tam không biểu hiện tài hoa áp đảo lão đại, lão nhị, nếu như lão tam không quay về kinh hưởng công trạng, nếu như dục vọng muốn làm hoàng đế của lão tam không lộ rõ, e rằng gã sẽ không hấp tấp chứng minh năng lực bản thân.

Thế nhưng lão tam không thể biểu hiện thường thường, mẫu gia của gã sẽ là những người đầu tiên không cho phép. Càng lớn, những kẻ có chung quyền lợi phía sau càng nhiều. Dần dần, gã và họ thành một thể cộng sinh, gã muốn rút lui, những kẻ đó không cho gã thối lui.

Đây là bi ai lớn nhất của hoàng tử. Các hài tử từ nhỏ đã bị người ta thuyết giáo suốt ngày bên tai rằng tương lai sau này nhất định phải làm hoàng đế, dần dà trở thành mục tiêu cả đời họ.

Bọn họ là một đám người không còn đường lui. Mà chờ một trong số đó lên làm hoàng đế, để giữ lấy quyền thế nhất định phải thú chi nữ một quyền thần, cứ như vậy vòng tròn luẩn quẩn không bao giờ dứt.

Sờ lên mặt mình, nếu như hắc sinh ra không xấu xí như thế, hắc có giống lão tam bị ép buộc múa trên giàn lửa mà không tự biết? Có lẽ hắc sẽ biến thành người như lão nhị, tùy thời mà chém kẻ khác một đao? Có lẽ, hắc cũng có thể giống thái tử, trở thành mục tiêu cho kẻ khác dục sát? (giết để thỏa mãn tham vọng)

Ha hã, vậy khuôn mặt này là thành tựu mà ta có được sao. Nếu Trương Bình biết ta so với các hoàng tử khác còn xấu xa hơn, y sẽ nghĩ thế nào?

Hoàng Phủ Kiệt vừa về đến doanh trại phát hiện ra Trương Bình đang nằm xụi lơ trong phòng.

“Người bị thương? Kẻ nào làm?” Hoàng Phủ Kiệt đóng cửa lại, tim đập rộn, bước nhanh tới trước giường lo lắng hỏi.

Trương Bình mở mắt, cười khổ: “Không có việc gì, đụng tới cao thủ, trúng phải một chưởng của hắc. Nhưng cũng đáng, ta đã xem được mặt chỉ.”

“Là kẻ bên cạnh Hồ Vinh?”

“Sai. Là lão già bên cạnh.” Trương Bình khẽ ngồi dậy, thân thể hơi nhoáng lên.

Hoàng Phủ Kiệt đỡ lấy y, vừa cẩn thận dìu y nằm xuống, vừa lót chăn để y nằm lên.

Trương Bình cười, “Có đôi khi ta không biết rốt cuộc người là Vương gia hay ta là Vương gia.”

“Người không phải là đại ca của ta sao?” Hoàng Phủ Kiệt cũng ngồi ở bên giường cười.

“Ta không dám. Làm đại ca người bị giết lúc nào cũng không biết.”

Hoàng Phủ Kiệt trên mặt tiểu ý bất biến, nhưng trong mắt quang mang hàn lãnh.

Trương Bình khẽ ho khan, y tự biết mình đã nói sai.

“Người là đại ca kết nghĩa của ta, không giống họ.” Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên xuất một câu.

“Đúng vậy, ta còn là thị nô người. Gọi ta tiếng đại ca này ngọt như đường mạch nha, cũng gạt ta cảm thấy vui vẻ. Được rồi, mặt của người không giận cũng đã đủ dọa người, giờ cứng đờ như thế, thiếu chút nữa ta bị người dọa tiểu ra quần thì biết làm sao?”

Kỵ úy Vương gia vẫn giận, bướng bỉnh ương ngạnh phun bốn chữ: “Ta giúp người thay.”

Trương Bình nghe vậy không dám chọc tổ ong vò vẽ thêm nữa, mọi việc nên một vừa hai phải, biết dừng lại đúng lúc, y không muốn hôm sau phải đi như cua.

“Thực sự là, càng lớn càng không thể nói giỡn. Chờ sau này người làm hoàng đế, ta nói sai một câu sẽ bị người chém đầu.” Trương Bình nhỏ giọng nói thầm.

Hoàng Phủ Kiệt cái lỗ tai rất hảo, hai tay nắm mặt Trương Bình kéo lại, khiến Trương Bình kêu oai oái, một hồi lâu nước mắt thi nhau chảy ra.

“Người yên tâm, ta thế nào chém đầu người, cùng lắm ta gọi người đến lột quần người, dùng bản tử trù của người...” Thiếu niên trắng kiện tàn nhẫn nói rồi tự giạt mình. Hắc chẳng qua chỉ nói chơi một chút, thế nhưng vì sao trong đầu hình ảnh hiện lên rất rõ ràng?

“Chờ lúc ta rảnh rồi, ta sẽ chọn vật liệu tốt nhất khắc hình dạng ta muốn, sau này người chọc giận ta, ta dùng nó giáo huấn người.”

Trương Bình hai má bị giữ chặt nói không nên lời hoàn chỉnh, chỉ có thể xua tay lia lịa biểu thị không nên. Hoàng Phủ Kiệt nhìn y đau đến mức chảy nước mắt, lúc này mới buông tay. Thương cảm cho Trương Bình hai mắt lệ lúng tròng, trên mặt còn lưu lại hai dấu tay tròn đỏ.

Trương Bình vuốt mặt mình, trợn mắt trừng hấn.

“Được rồi, đừng khóc, ngoan.” Hoàng Phủ Kiệt thấy y tức giận, vội dỗ y, cúi đầu hôn lên mặt y.

Trương Bình hơi nghiêng đầu, né tránh.

“Vương gia, ngài thực sự cần tìm một nữ nhân.”

“Bình, người đừng nóng giận a, người cũng có thể nắm ngược lại a, này, ta cho người nắm.”

“Ta đã nghe đề nghị của An vương, người định thế nào?” Trương Bình vươn tay chạm mặt hấn.

Gương mặt thiếu niên trong tay y bắt đầu cọ cọ, thanh âm trầm trầm: “Ta còn có thể làm gì? Hấn tới tìm ta đầu tiên, nhượng ta giúp hấn. Nếu ta nói không, hấn sẽ nói Lưu đại tướng quân tổng quân của ta làm tiên phong.”

“Hấn uy hiếp người?” Trương Bình nổi giận. Thật ép bọn họ nhuyển như trái hồng a!

Hoàng Phủ Kiệt ôm lấy tay kia của y, bắt đầu cẩn nhẹ những ngón tay.

“Uy! Ta đang nói với người chính sự!”

“Bình, ta muốn.”

“Ta nói rất nhiều rồi, muốn thì tìm nữ nhân! Người không nên cứ tự ti như thế, ngay cả thượng nữ nhân trên giường cũng không dám. Sau này người có tam cung, lục viện thì thế nào?”

“Không được a, ta vừa nhìn thì nữ nhân đã lộ ra vẻ tươi cười khinh thường hoặc sợ sệt, ta bắt lực.”

“Thực sự?”

“Thật. Bình, người sẽ thương cảm ta đáng thương...”

“Làm trò đủ chưa? Ta nói người tự ti, người liền sắm ngay vai hèn mọn đáng thương; lần trước ta nói người không nên ghét nữ nhân, người liền biểu thị bộ dạng đau khổ vì nữ nhân; giờ lại nữa? Là người nào trước kia không biết thẹn nói bản thân chẳng bằng thái giám!”

Hoàng Phủ Kiệt thất kinh, “Bình, người nhớ lầm rồi. Ta chưa từng nói ta chẳng bằng một thái giám, ta rõ ràng nói chính là không hơn người.”

“Hoàng Phủ Kiệt!”

“Được rồi, được rồi, người nói cho ta biết mật chỉ Hồ Vinh mang tới, rồi chúng ta thương thảo chuyện ứng phó với An vương. Sau đó chúng ta sẽ hoan lạc chút. Ngoan, nghe lời, đợi lát nữa sẽ cho người được thoải mái.”

Trương Bình mặt mũi, nhắm mắt lại uể oải nói: “Người không quên ta mới vừa bị trúng một chưởng chứ?”

“Người cường như thế, trúng một chưởng có là gì. Lần trước người thay ta chịu hai mươi quân côn, buổi tối còn làm với ta.”

“Đó là người hỗn đản!”

“Hảo hảo hảo, ta hỗn đản. Vậy người hiện tại có thể nói cho tên hỗn đản này biết, lão hoạn quan mang đến mật chỉ gì?”

“Ta cũng là hoạn quan vậy.” Trương Bình tuy rằng chán ghét Hồ Vinh, nhưng lão cũng là thái giám giống y, bị người trước mặt mắng là hoạn quan, trong lòng y cảm thấy không vui.

“Rồi rồi, hiện tại để cái lỗ tai người quen dần, sau này cơ hội để kẻ khác chửi sau lưng người là hoạn quan rất nhiều.”

Trương Bình... còn có thể nói cái gì? Y vốn đã hữu khí vô lực (không còn sức), giờ bắt đầu hấp hối. Y tin chắc đến lúc Hoàng Phủ Kiệt đem y ra thỏa mãn, y tắt thở!

Ngày thứ hai bị gọi đi nghị sự.

Lần này tướng lĩnh ủng hộ ý kiến của An vương nhiều hơn một chút.

An vương nhìn về phía Hoàng Phủ Kiệt, trong mắt ánh lên vẻ cảnh cáo. Hoàng Phủ Kiệt cố ý né tránh ánh mắt gã.

An vương giận dữ, hảo sữu tứ người không biết suy xét! Người đừng quên ở đây không phải địa bàn của Ngôn Tịnh, ở đây là đất của Lưu tướng quân.

Có người cố ý hỏi ý kiến Hoàng Phủ Kiệt, hần trước sau như một, không hề biểu đạt chính kiến, chỉ nói chờ nghe Đại tướng quân phân phó.

Ba năm qua, các tướng lĩnh bao gồm Lưu đại tướng quân đối với vị Kỵ úy Vương gia này vẫn bắt mình thâm ý.

Đại đa số ấn tượng của các tướng lĩnh là tài cán của vị hoàng tử này cũng giống linh binh. Nếu như không có Đào Chính Cương ủng hộ, cũng vô pháp ngồi vào chính vị. Bọn họ đều lý giải thỏa đáng chuyện Đào Chính Cương nhượng vị. Dù sao làm người chỉ huy trực tiếp một hoàng tử không phải việc dễ dàng.

Hôm nay vị hoàng tử này không tỏ ý ủng hộ ý kiến huynh trưởng, cũng không tỏ ý phản đối, trái lại giống như thiên lôi của Lưu tướng quân, sai đâu đánh đó, trùng khớp với thái độ một vị hạ tướng.

Hai ngày sau, Lưu Bạch đồng ý với kiến nghị của giám quân An vương, quyết định trước khi đất lạnh mềm đi sẽ tập kích đại quân Hung Nô. Lưu đại tướng quân lập tức an bài kế hoạch tác chiến, trong danh sách quân tiên phong bắt ngờ có tên của Võ đức kỵ úy.

An vương viết những lời hoa mỹ : hoàng tử làm tiên phong sẽ cổ vũ rất lớn sĩ khí binh lính. Hần tại chiến trường có thể cùng chư vị tướng lĩnh sát địch.

Dưới cái danh đại nghĩa, Hoàng Phủ Kiệt không nói thêm gì, linh binh xuất chiến. Trương Bình ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm An vương, không hiểu hoàng tử này thế nào chẳng có lấy một điểm cố huynh đệ chi tình. Vương gia y bất quá không tỏ rõ thái độ ủng hộ gã, gã lại nhẫn tâm trả thù, đưa chính đệ đệ mình làm tiên phong.

Mười ngày sau, tiền phương truyền đến tin chiến thắng, An vương lập tức chỉ huy bộ binh hướng đến chiến doanh của quân Hung Nô.

Mười ngày tiếp theo, hậu phương được tin cấp báo : An vương bị bắt.

Lưu đại tướng quân sau khi nhận được mật báo, trước mắt tối sầm.

Trương Bình ngồi xổm trên đất đóng cọc doanh trường.

Thời tiết đêm nay cho thấy sớm mai có khả năng bão lớn tràn về, Hoàng Phủ Kiệt hạ lệnh củng cố doanh trường.

Sau khi đã đóng cọc sâu chắc, Trương Bình khom người bước vào doanh trường.

Hoàng Phủ Kiệt đang xem sa bàn trước mặt.

“Hai ngày này chúng ta liên tục gặp bất lợi, phải lui về đây. Chỗ đại quân, các tướng lĩnh trốn tránh trách nhiệm chuyện An vương bị bắt, giờ ngay cả lão thiên gia cũng không đứng về phía chúng ta. Mà đại quân Hung Nô vì để bảo vệ phòng tuyến nên càng đánh càng hăng. Người nghĩ trận chiến này chúng ta sẽ thắng không?” Trương Bình nhíu mày sâu sắc.

Tuy nói Hoàng Phủ Kiệt có tài lãnh đạo nên dù bọn họ bị ép làm quân tiên phong, tổn thất cũng không lớn. Nhưng Trương Bình trong thâm tâm cảm thấy thương tiếc vì những tổn thất này lẽ ra đều có thể tránh được.

Y chung đội với các sĩ binh cũng không tệ, bọn họ không vì y là thái giám mà coi thường. Huống chi ở chung ba năm, sao có thể không sinh cảm tình, thấy bọn họ hi sinh vô ích, y có thể nào không đau. Ngoài ra, các đội tiên phong khác, tổn thất còn lớn hơn nữa.

“Rút.” Hoàng Phủ Kiệt lạnh lùng phun ra một chữ.

“Chỉ có thể rút quân?”

“Phải rút. An vương bị bắt, quân tâm dao động. Hơn nữa khí trời rất xấu, không bao lâu nữa binh sĩ sẽ gặp phải sương giá rét lạnh, có thể chết. Mùa đông vốn là không nên đối tác chiến. Đối với đối phương mà nói là bất lợi, đối với chúng ta mà nói cũng là nhược điểm.”

“Hơn nữa chúng ta càng tới gần, đại quân Hung Nô càng chống trả quyết liệt. Đến một ngày chúng ta thâm nhập sâu vào bên trong mà bọn chúng có cơ hội thiêu hủy lương thảo của ta, quân ta thương vong không thể đếm xuể.”

“Ngay từ đầu người đã biết sẽ có hậu quả này?”

Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, vì mang mặt nạ nên nhìn không ra vẻ mặt của hắn.

“Kế của lão tam cũng không sai. Thế nhưng không phải lúc nào cũng có thể áp dụng phương pháp này. Đây là binh pháp mạo hiểm. Ta không biết vị cao nhân nào đã chỉ cho lão tam, đại quân Hung Nô nhất thời gặp tấn công vào thời kỳ giáp hạt có thể nói là kế sách tuyệt diệu. Nhưng nó còn phải đi kèm với mấy điều kiện khác.”

Trương Bình bày ra tư thế chăm chú lắng nghe.

“Thứ nhất là quân tâm. Người phải chờ binh lính trong doanh địa hảo hảo, ăn uống đầy đủ qua mùa đông. Dưới thời tiết này để bọn họ nhỗ trại, mạo hiểm thâm nhập thì có thể dẫn tới chết còng vì lạnh hoặc nhiễm phong hàn, thậm chí gặp nguy hiểm vì đói và kẻ địch, đối lại là người, người có bằng lòng không?”

“Nếu như các tướng lĩnh bọn họ cùng lão tam và Lưu đại tướng quân đều một lòng, sự tình này nói không chừng có thể tránh được. Thế nhưng các sĩ binh và tướng lĩnh qua ba năm giao chiến, bọn họ đã sớm mệt mỏi. Mùa đông, hưu chiến là chi ước của đôi bên. Mà thỏa thuận ngầm ấy vì tư lợi của một hoàng tử đã bị phá vỡ, bọn họ đương nhiên không tình nguyện.”

“Người chắc sẽ hỏi lại ta, bọn họ không muốn sớm đánh đuổi Hung Nô, kết thúc chiến tranh sao? Không sai, ai cũng muốn chiến tranh sớm kết thúc, sau đó cầm quân lương về nhà với phụ mẫu, hoặc thú thê. Nhưng mau chóng không đồng nghĩa với hy sinh vô ích.”

“Ngay cả Lưu đại tướng quân đồng ý lần tấn công này cũng hàm chứa tư tâm. Ông ta là chủ soái còn không khẳng định nắm chắc phần thắng, thử hỏi bọn thuộc hạ có thể nào an tâm sát địch? Đây là điểm thứ hai, trên dưới một lòng.”

“Nhân tâm là vậy, nắm chắc trong tay, người mới thể đạt thắng lợi. Không nắm được, thì dù người có binh lực gấp nhiều lần, cũng sẽ thất bại thảm hại. Mà giám quân lần này là An vương, giờ hắn đã bị bắt làm tù binh. Chưa kể Lưu đại tướng quân vì muốn giúp ngoại tôn lập quân công, kết cuộc không chỉ cắt cử người theo trợ giúp, còn âm thầm mệnh lệnh nhất nhất nghe theo điều động của An vương.”

“An vương bị bắt, đại quân mất đầu, các tướng lĩnh không ai dám gánh chịu trách nhiệm, hiện tại họ chỉ có thể thâm nghĩ lui quân trước, tìm cách cứu An vương sau. Đã có tâm thoái lui, tiếp tục giao chiến nhất định thất bại.”

“Nếu như là người, người sẽ làm như thế nào?”

“Chuẩn bị. Kế sách phân làm hai, một loại ứng phó tức thời, quan sát người và địa lý, tùy cơ ứng biến, một loại đã được suy tính cặn kẽ, trù tính nhiều mặt, suy nghĩ hảo tất cả các phương án chuẩn bị. Phải nắm chắc đến chín phần, phần còn lại là sĩ khí và tài năng lãnh đạo.”

“Đề nghị của lão tam ứng với loại kế sách thứ hai. Nếu như hấn dùng kế sách này vào sang năm, phần thắng tăng lên không ít. Đáng tiếc hấn lại chọn lúc này.” Hoàng Phủ Kiệt nghĩ đến nội dung mật chỉ mà Hồ yêm mang tới, cười âm lãnh.

“Nhắc tới chuyện An vương bị bắt, ta nghĩ hoài không ra. Hấn ở sâu trong tâm quân doanh, ngày ấy quân Hung Nô muốn thiêu lương thảo bên ta nhưng không thành công, bọn họ thế nào lại có cơ hội bắt An vương từ trong đại quân? Bọn họ tìm được An vương thế nào? Có thể giải hấn đi như vậy mà không hề gây một tiếng động trong quân doanh?” Trương Bình nhìn về phía Hoàng Phủ Kiệt, ánh mắt tràn ngập hoài nghi.

Hoàng Phủ Kiệt không hề bối rối khi thấy ý tứ trong mắt Trương Bình, bình thản nói: “Muốn đem lão tam ra khỏi quân doanh chẳng phải chuyện nan giải. Tìm hai người thân thủ hảo, chỉ cần biết gã trụ ở trong đại trướng, thừa dịp đốt lương thảo thu hút chú ý của mọi người, xông vào bắt gã. Ta nhớ trong doanh trại Hung Nô có một vài cao thủ như vậy.”

“Làm sao biết hấn là người nào trong doanh trướng?”

“Quyết Đột (vua Hung Nô) nếu có thể an bài một thợ rèn trụ trong thành, vì sao không thể sắp xếp thủ hạ đột nhập doanh trại?”

“Người nói là trong quân ta có gián điệp đối phương?”

“Chỉ là suy đoán mà thôi.” Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu, mỉm cười.

Đây là một cơ hội tốt, đối với hấn mà nói.

Ngay từ đầu hấn còn lo lắng lão tam ngồi lên vị trí giám quân sẽ gây bất lợi cho hấn đầu tiên. Xem đi, huynh trưởng của hấn quả nhiên có chủ ý đánh phủ đầu, đưa hấn làm tiên phong đi vào chỗ chết.

Tốt, hấn vốn đang chần chờ có nên động thủ nhanh như vậy hay không. Mà tin tức Trương Bình do thám được khiến hấn lập tức hạ quyết định. Thắng để cấp quyền lực cho An vương, đồng thời cũng để phòng lão tam.

Khi hấn nhận được tin báo Hung Nô dẫn quân tập kích doanh lương thảo phía sau đại doanh. Hấn nghĩ cơ hội đã tới.

Nhớ tới biểu tình của vị đại tướng Hung Nô – Hô Diên Đan thiêu lương thảo thất bại kia lúc nhìn thấy nhìn An vương, Hoàng Phủ Kiệt hiện tại nhớ lại còn muốn cười. Quả rất tinh ranh!

20. Chương 20

Quyết Đột đã chứng minh thân phận An vương là chính xác.

Đại quân lui về Nhạn Môn Quan.

Lưu đại tướng quân còn muốn che giấu chuyện An vương bị bắt, không ngờ sứ giả của hoàng đế là đại thái giám Hồ Vinh đột nhiên xuất hiện trong quân doanh.

Hồ công công chẳng biết là đã nhận được tin tức gì, đòi thẩm vấn thị vệ bên cạnh An vương đầu tiên.

Lưu tướng quân cũng không hảo ngăn cản, An vương đột nhiên bị bắt, chứng tỏ có gián điệp. Mà những người bên cạnh An vương là đối tượng đầu tiên bị hoài nghi.

Hoàng Phủ Kiệt thủy chung từ đầu đến cuối đứng xem tựa như người ngoài cuộc, đối với việc An vương bị bắt biểu hiện lo lắng vừa đủ, đặc biệt là trước mặt đại thái giám Hồ Vinh, tâm phúc của hoàng đế.

An vương bị bắt, trong quân không ai hoài nghi người bên cạnh Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt. Thậm chí có người còn hạnh tai nhạc hòa (cười trên nỗi đau kẻ khác), nói: Đại quân Hung Nô bắt người cũng xem mặt. So với Tứ hoàng tử làm tiên phong thì Tam hoàng tử ở doanh trướng khó bắt gấp bội, nhưng bọn chúng lại

ngihtiên phương bách kế (trăm phương ngàn kế) bắt đi Tam hoàng tử có giá trị, nhượng Tứ hoàng tử đi tiên phong sống sót trở lại Nhận Môn Quan.

Kỳ hạn một tháng dài đằng đẵng trôi qua.

Quyết Đột muốn lấy chuyện không ngược đãi Tam hoàng tử đổi lấy chút lương thảo qua mùa đông. Lưu tướng quân chấp thuận.

Sau đó Quyết Đột bắt đầu đòi hỏi vải bông, dược thảo, muối ăn, trà chuyên. Lưu tướng quân căn bản không dám nhìn sắc mặt Hồ Vinh, nhất nhất đồng ý.

Quyết Đột bắt đầu lộ răng nanh sư tử hấn muốn năm nghìn tuần mã, ba vạn quân đao, nghìn cân muối ăn cùng mười hai vạn hoàng kim (vàng bạc) đổi lấy một cái mệnh Tam hoàng tử.

Lần này Lưu tướng quân chần chừ, yêu cầu của Quyết Đột không phải điều ông ta có thể một mình tự quyết định. Mặc dù coi trọng tính mệnh ngoại tôn, nhưng đổi lại là tiền đồ bản thân, ông ta do dự. Huống chi Hồ Vinh vẫn còn ở đây!

Lưu Bạch viết đòi hỏi của Quyết Đột lên chiếu tử, lệnh khoái mã hỏa tốc đem về kinh thành. Chờ đến lúc Thăng để ra ý chỉ, ông ta chỉ có thể vừa kéo dài thời gian với Quyết Đột, vừa an bài thủ hạ đi cứu An vương.

Quyết Đột coi An vương như mỏ vàng, không đơn giản để Lưu Bạch đem người cứu đi.

Loáng một cái, đã đến trung tuần tháng tư.

“Tam ca.”

An vương mở mắt, nhìn thấy Hoàng Phủ Kiệt mặc y phục binh sĩ Hung Nô.

Hoàng Phủ Côn nhân tình sáng lên, thiếu chút nữa hỉ cực (quá vui mừng) mà khóc.

“Sửu tứ, không, lão tứ, sao người lại tới đây? Người tới cứu ta ? Lão tứ, tam ca sẽ không quên ân tình này của người. Những người khác đâu? Bọn họ đang ở chỗ nào? Các người lên vào như thế nào?” An vương vốn không ngốc, trông thấy Hoàng Phủ Kiệt ăn mặc như vậy cũng biết bọn họ không quang minh chính đại trao đổi gĩa.

“Tam ca, ta mang theo thánh chỉ tới.” Hoàng Phủ Kiệt gỡ mặt nạ xuống để trong lòng.

Hoàng Phủ Côn không ngờ sẽ được thấy mặt Hoàng Phủ Kiệt, trong lòng chấn động, khê rùng mình. Bao nhiêu năm rồi gã chưa nhìn lại khuôn mặt này?

Ma quỷ! Đó là khuôn mặt tràn ngập khí tức huyết tinh, tàn ngược. Mà khuôn mặt đối diện ấy hiện giờ đang mỉm cười với gã.

“Thánh chỉ gì?” Hoàng Phủ Côn nắm song sắt tù trụ, thanh âm run rẩy hỏi.

Hoàng Phủ Kiệt cười mà không đáp.

“Người vì sao còn chưa cứu ta ra? Mau! Để bọn chúng biết thì sao? Mau mở khóa cho ta! Mau a!”

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười, tiện tay lôi một cái ghế, ngồi xuống trước mặt Hoàng Phủ Côn.

“Tam ca, người yên tâm, ta nhất định sẽ cứu người.”

Hoàng Phủ Côn thoáng an tâm một chút.

“Khi người còn bé đã chiếu cố ta, ta không thể nói không cứu người a.”

Hoàng Phủ Côn biến sắc.

“Lão tứ, chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa. Trước đây là ca ca ta hồ đồ, nhưng khi đó chúng ta đều là tiểu hài tử, sao hiểu chuyện? Tứ đệ, người yên tâm, ngày hôm nay người cứu ca ca ra, tương lai....ca ca nhất định trợ lực giúp người trèo lên bảo vị!”

“Thật sao?” Hoàng Phủ Kiệt tựa hồ có chút động tâm.

Hoàng Phủ Côn thấy hấn dao động, muốn rèn sắt ngay khi còn nóng, “Ca ca có thể phát thệ! Tứ đệ, ta van ngươi nghĩ tình huynh đệ đồng phụ dị mẫu, cứu ca ca ra. Ca ca nhất định sẽ không quên ân tình của ngươi.”

“Ta nghe nói trong tay ngươi có rất nhiều kim ngân, còn có binh khí, chúng ở đâu nhỉ?”

Hoàng Phủ Côn sắc mặt đại biến, “Tứ đệ, ngươi đang nói cái gì? Ca ca ta một điểm đều không rõ.”

“Phải không?” Hoàng Phủ Kiệt cười cười, đứng dậy, “Tam ca, ngươi cũng biết phụ hoàng bảo Hồ Vinh đem thánh chỉ tới nói gì?”

“Phụ hoàng nói gì?” Hoàng Phủ Côn nắm chặt song sắt, thần sắc bất an.

“Ngươi biết. Ngươi và ta đều biết sự tình, phụ hoàng sao có thể không biết?”

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì!” Hoàng Phủ Côn hầu như rống to hơn.

“Suyt, tuy ta đã dọn dẹp quanh đây nhưng hấn là sẽ nhanh chóng bị phát hiện. Thời gian chúng ta không còn nhiều, ngươi nói cho ta biết kim ngân và binh khí ở chỗ nào, nhờ đâu mà rơi vào tay ngươi, ta sẽ cứu ngươi ra ngoài. Nếu như không, ngươi tự đánh mất cơ hội.”

“Ta không tin! Ta không tin phụ hoàng sẽ đối với ta như vậy!”

“Ngươi cũng biết Quyết Đột ra yêu cầu gì với triều đình? Hấn muốn năm nghìn tuấn mã, nghìn cân muối ăn, còn có mười hai vạn hoàng kim. Ngươi cho rằng phụ hoàng sẽ cấp cho hấn sao?”

Hoàng Phủ Côn phản bác, nói: “Cái này, đây không thể tính toán, ta đường đường là một hoàng tử...”

“Ha! Tam ca, ngươi đương chạy trốn sự thật. Đáng tiếc là trong mắt phụ hoàng, ngươi hiển nhiên không đáng bằng những thứ kia.”

Hoàng Phủ Côn sắc mặt đại biến, vừa thẹn vừa giận, hận không thể đánh bay khuôn mặt tươi cười trước mặt. Thế nhưng gã chỉ có thể giữ trong lòng, hiện tại gã cần đối phương cứu mình ra. Hừ, thôi thì chịu vũ nhục một lúc, chờ ta ra khỏi đây, sừ tử, ta nhất định sẽ bắt ngươi trả giá vì dám đắc tội với ta!

“Xem ra, ngươi tựa hồ luyến tiếc những thứ đó, bỏ đi. Ta cũng không muốn mạo hiểm mang ngươi thoát ra.” Hoàng Phủ Kiệt đứng dậy rời đi.

“Chờ một chút!” Hoàng Phủ Côn vội vàng gọi lại.

Hoàng Phủ Kiệt quay đầu.

Hoàng Phủ Côn biến sắc mấy lần, lộ ra vẻ sâu thẳm cười nói: “Sừ tử a sừ tử, sợ rằng không ai có thể nghĩ ngươi như vậy mới thực là loài lang sói cắn người! Hiền phi và Ngôn đại tướng quân thật hảo mưu kế! Ngươi khi còn nhỏ cũng là giả bộ a? Chúng ta đối với ngươi như vậy, ngươi vẫn có thể nhẫn nhịn?”

Hoàng Phủ Kiệt nghe gã thay đổi cách thức, chuyển sang mỉa mai hấn, không hề tức giận mà còn mỉm cười nói: “Đúng vậy, ít nhiều đều do mẫu thân và ngoại công ta khổ công giáo dục. Tương lai ta cũng sẽ hảo báo đáp bọn họ.”

Hoàng Phủ Côn toàn thân sởn lạnh, Hoàng Phủ Kiệt rõ ràng mỉm cười, nhưng gã cảm thấy như đang chứng kiến loài ma quỷ ăn thịt người, nghe ra cái miệng đầy máu tanh.

“Tứ đệ, cứu ta ra. Chỉ cần ngươi đưa ta về đại doanh, ta lập tức dâng tặng tất cả kim ngân và binh khí cho ngươi.”

Hoàng Phủ Kiệt suy nghĩ một chút, đi tới trước song tù.

Hoàng Phủ Côn trên mặt khó nén thần tình kích động, nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Kiệt móc ra một túi vải nhỏ, dùng hai que sắt tinh tế mở khóa.

“Tứ đệ, đại ân bất ngôn tạ (không lời nào nói hết). Ca ca nhất định sẽ không quên ân tình của ngươi.” Không kịp suy nghĩ Hoàng Phủ Kiệt như thế nào biết được dâm xảo chi kỹ (tiểu xảo tà đạo), Hoàng Phủ Côn vừa nói vừa mở cửa tù định bước ra.

Hoàng Phủ Kiệt chặn trước mặt gã, đẩy vào.

“Tứ đệ?”

Hoàng Phủ Kiệt nhếch môi nói: “Ta nghĩ lại rồi, những thứ kia nên từ bỏ. Nếu ta thực sự đem người về đại doanh, đừng nói người sẽ không dâng tặng ta những thứ ấy, nói không chừng còn ở phía sau bắn lén một mũi tên giết chết ta.”

“Tứ đệ, người nói vậy bậy bạ gì đó? Ca ca sao có thể hại người?” Bộ mặt tươi cười của Hoàng Phủ Côn méo mó, vắn vẹo.

“Ta sợ a. Tam ca, ta đến bây giờ buổi tối nhắm mắt lại vẫn còn mộng thấy các người đối ta quyền dả cước thích (tay đâm chân đá), bắt ta chui qua đũng quần các người, ép ta ăn bùn. Tam ca người đặc biệt hảo dụng quyền đánh lên đầu ta giáo huấn, còn thích kẹp cổ ta răn dạy. Ác mộng liên tiếp tái diễn, ta sợ lắm.”

“Đúng rồi, lần này không phải chính người muốn ta làm tiên phong sao? Tam ca, ta thực sự rất sợ.” Hoàng Phủ Kiệt miệng nói sợ, nhưng trên mặt mang theo tiểu ý.

Hoàng Phủ Côn nhìn bộ dạng tươi cười hàn lãnh đến tận tim, đến tận giờ gã mới phát hiện Hoàng Phủ Kiệt so với gã cao lớn hơn rất nhiều. Trước đây vì sao gã lại nghĩ người này yếu đuối, dễ ức hiếp? Con mắt gã chạy đi đằng nào rồi?

“Tứ đệ, đừng nói vậy. Đó đều là sự tình lúc nhỏ. Chúng ta khi đó còn bé, ta lúc ấy chỉ là muốn hảo ngoạn(đùa vui) một chút mà thôi. Tứ đệ, ta phát thệ sau này sẽ bù đắp cho người. Muốn kim ngân, ta lập tức có thể nói cho người biết chúng ở đâu. Tứ đệ, ta là huynh trưởng đồng phụ đệ mẫu, người, người....chớ qua đây.”

Hoàng Phủ Côn vấp chính chân mình, ngã ngồi lên giường.

“Tam ca, không phải sợ. Hiện tại để ta dạy người cách dùng đai lưng thắt cổ vào song sắt, tin ta đi, cái này cũng rất hảo ngoạn.” Hoàng Phủ Kiệt cười, tới gần Hoàng Phủ Côn.

“Không! Không ! Cứu... Đừng!”

“Tam ca, người sợ sao? Ta đã nói chuyện này hảo ngoạn, muốn thắt cổ phải tìm chỗ cao, xà ngang là hay nhất. Nếu như không có, chúng ta chỉ có thể dùng song tù này. Song tù nhỏ như vậy làm thế nào để treo cổ một người? Cái này cần một ít kỹ xảo.”

“Đừng... Ô!” Hoàng Phủ Côn nước mắt đầm đìa, cầu xin.

Hoàng Phủ Kiệt gỡ bỏ từng ngón tay của gã, nhìn Hoàng Phủ Côn đau đớn đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, cười ha hả.

“Tam ca, người đã lớn như vậy, thế nào mới chịu đau đớn một chút đã khóc thê thảm đến thế? Đợi lát nữa người bị siết đến tắt thở, thì niệu (shit) đều chảy ra. Rất khó coi, bất hảo.” Nói rồi hấn rút đai lưng ra.

Trong mắt Hoàng Phủ Côn tràn ngập sợ hãi, người này điên rồi! Là ác ma, hẳn không phải người!

Cứu mạng! Cứu mạng! Ai tới cứu ta !

Hoàng Phủ Kiệt kéo đai lưng đến tù môn, vòng qua trước song tù, rồi quấn lên cổ gã.

“Tam ca, ta chính là cứu người, miễn cho man tộc dẫn vật người. Phụ hoàng truyền ý chỉ, nếu như đêm nay không thể cứu người ra, sẽ không cứu người nữa. Ngoại công người Lưu Bạch đại tướng quân định bụng lợi dụng cái chết của người khích lệ sĩ khí, khơi dậy dũng khí sĩ binh tới dạy cho đám man tộc một bài học. Tam ca, người cứ yên lòng ra đi. Chúng ta sẽ giúp người báo thù.”

Con người Hoàng Phủ Côn mở trừng trừng, lòi ra khỏi hốc mắt. Tuyệt vọng tràn ngập khuôn mặt gã, phụ hoàng bỏ mặc gã, ngay cả ngoại công cũng vứt bỏ gã!

Không... không...

Ánh mắt Hoàng Phủ Côn sau cùng chiếu thẳng vào khuôn mặt đối diện.

Mi cốt cao, hai mắt thâm thúy, bốt đỏ hình chữ nhân chạy từ ấn đường đèn gần tai, chia khuôn mặt làm hai, mũi thẳng, bờ môi mỏng.

khuôn mặt này đang cười, cười khoái trá.

Trương Bình nghe tiếng động lạ liền mở mắt.

“Là ta.”

“Muộn như vậy, người đi đâu?” Trương Bình nghe thấy thanh âm quen thuộc, lại tiếp tục rơi vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

“Đi ra ngoài loanh quanh một chuyến” Người kia lần tìm lên giường.

“Người làm gì?” Trương Bình đẩy tay đối phương.

“Bình, cho ta ôm.” Người nọ tựa hồ có điểm bức thiết.

“Trên người người có mùi gì?” Trương Bình mơ mơ màng màng hỏi.

“Không có.”

Người nọ gấp gấp đưa tay mò mẫm hạ thân y.

Trương Bình cự tuyệt hẳn.

“Bình, nhượng ta ôm, nhượng ta ôm!” Thanh âm càng khẩn thiết, quả thực giống như không thể chờ đợi.

“Cho người chạm vào nhưng không được phép làm đến cùng.” Trương Bình cảnh cáo, nửa từ chối, nửa đồng ý, tùy ý hẳn.

“Hảo, hảo.”

Người nọ đáp qua loa, Trương Bình đêm nay không mặc tiết khổ, hẳn đưa tay cắm vào giữa hai chân Trương Bình, cúi đầu thưởng thức mùi hương của y.

Trương Bình hơi nhắm mắt lại nhẫn nhịn.

Người kia lại dùng lực bài khai y, hơi thở càng lúc càng trở nên nặng nề.

Khí tức nóng bỏng từ từ tới gần dưới bụng y, Trương Bình nhắm mắt lại.

Đầu ngón tay chơi đùa bộ phận không trọn vẹn, điều này làm y rất khó chịu. Thế nhưng đối phương rất thích dày vò y ở chỗ đó, vô luận y nói như thế nào cũng không được.

Loại được mama sử dụng có chút tác dụng, ba năm qua, so với lúc trước có nổi lên một gờ nhỏ giống vết sẹo, xương dài nửa ngón út. May mắn không ở trong cung, nếu ở trong cung, y phải bị “xoát tra” (làm sạch) rồi.

Đối phương ngậm cái đó. Trương Bình siết chặt hai tay, không biết bản thân còn tính dục hay không. Nhưng mỗi lần Hoàng Phủ Kiệt liếm chỗ ấy, y có một loại dục vọng muốn phun trào.

Y khó chịu ưỡn lưng, người kia nhân cơ hội nâng cao thắt lưng và mông y lên.

Trương Bình không thể thừa nhận, ngay từ đầu chỉ cảm thấy thẹn tâm, Hoàng Phủ Kiệt mỗi lần dùng môi và lưỡi an ủi y ở đây, y sẽ có một cảm giác bất minh khó diễn tả.

Mà mỗi khi ngón tay đối phương cắm vào hậu huyệt y thì toàn thân rịn mồ hôi, cảm giác vô lực.

Hoàng Phủ Kiệt sẽ đùa giỡn “thỏa mãn” y, sau đó kéo tay y vòng qua người mình, phát tiết dục vọng bản thân, kết cuộc hai người ôm lấy nhau ngủ đến bình minh.

Đầu lưỡi nam nhân tiến vào hậu huyệt y thì Trương Bình phát ra một tiếng rên nhỏ, yếu đuối, đầu ngón chân đang căng ra liền thả lỏng, nằm xụi lơ trên giường không thể cử động.

Càng nhiều thóa dịch tiến nhập chỗ đó của y.

“Đừng!” Trương Bình đau phát tỉnh.

Chết tiệt, thứ hỗn đản ấy mà cũng đưa vào được.

“Người... Nếu không muốn bị đánh, hiện tại cút xuống phía dưới cho ta!”

“Không, ta không muốn.” Đỉnh chóp lưỡi người nọ vẫn hướng vào phía sâu.

“Ngày mai duyệt quân, chúng ta đều cưỡi ngựa, người quên sao?” Trương Bình co người lại muốn bứt hấn ra.

“Đau!” Thiếu niên cao lớn không chịu rút ra, vừa kêu đau, vừa hướng thất lưng muốn tiến vào.

“Biết đau thì đi ra ngoài cho ta!”

“Mơ tưởng.”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói người mơ tưởng!” Thiếu niên rút phân thân của mình, đột nhiên cúi đầu, hung hăng cắn lên lưng y một cái.

Trương Bình bị đau, kêu “Ai” một tiếng. Hỗn đản này bệnh cũ tái phát a?

“Người giãn ra cho ta! Ta muốn người co lại, người phải ép chặt, ta muốn người giãn, người phải giãn. Có nghe không?”

“Hoàng Phủ Kiệt, người không nên quá phận! Đi xuống cho ta!” Trương Bình trầm giọng quát.

“Trương Bình, người mới là người phải nhớ thân phận của mình. Người cho rằng người là ai! Nằm úp sấp hạo cho ta!”

Trương Bình lửa giận bốc lên, không nghĩ nhiều, vung tay đánh hấn.

Hoàng Phủ Kiệt hừ lạnh một tiếng, “pắc” hai cánh tay Trương Bình bị giữ chặt.

Trương Bình ở dưới đại đau nhức, còn chưa kịp duỗi chân đạp hấn, hạ thể truyền đến một trận kịch liệt đau đớn, Hoàng Phủ Kiệt kìm chặt chân y. Cái này, uống cho Trương Bình một thân võ nghệ cũng vô pháp thi triển ra.

“Tên hỗn đản này! Ta không sử dụng nội lực, người thừa dịp bóp nát tay ta. Người!”

“Trương Bình, đêm nay người phải hạo nghe lời ta, ta muốn người làm cái gì thì người làm cái đó. Ta không muốn tổn thương người, nhưng hiện tại rất nhiều hành động của người khiến ta khó chịu.”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì? Người... A... đừng, đừng... A a... !”

Thứ nóng hổi, cương cứng như sắt thọc vào cơ thể y, bắt đầu điên cuồng tàn phá bên trong.

Đêm dài đằng đẵng, dục vọng dày vò tìm cách phát tiết ra miệng thành những tiếng rên rỉ.

Một lần, hai lần, vẫn chưa thể thỏa mãn.

Mùi máu thoảng qua chóp mũi, càng mê hoặc hấn tiến càng sâu thêm, gắt gao giữ lấy.

Hấn có cái gì?

Hấn cái gì cũng không có, ngoại trừ thân thể ấm áp đang ở dưới thân.

Tiến nhập y, cắn y, xoa nắn, vuốt ve y, vô luận làm chuyện gì đều là xác nhận sự tồn tại của hấn. Hấn chỉ có thể dùng cách này chứng tỏ sự tồn tại của mình.

Dù ở bất cứ đâu, hấn sẽ không ly khai y. Chuyện này tạo cho hấn cảm giác an tâm không gì sánh được.

“Người nghe hạo cho ta, sau này không được ta cho phép, người không được rời đi.” Thanh âm thiếu niên bởi vì tràn ngập dục vọng mà trở nên khàn khàn, “Không có sự cho phép của ta, không được nói chuyện cùng bất cứ kẻ nào. Người là thị nô hầu hạ ta, người phải làm tốt bổn phận thị nô. Không được chọc giận ta, người nghe thấy không?”

“Ngô... A... !” Trương Bình thở không ra hơi, bị ép nằm sấp trên giường, thân thể đã mất đi ý thức, mồ hôi lạnh chảy dài trên mặt rơi xuống.

Thanh âm thiếu niên biến đổi, “Trương Bình, Trương Bình, người nghe lời, chỉ cần người không ly khai ta, ta nhất định sẽ đối với người hảo. Người không được ly khai ta, người không được ly khai ta! Người nghe thấy không? Trả lời ta, trả lời ta a!”

Để ý thức Trương Bình quay về, Hoàng Phủ Kiệt đưa tay luồn qua ngực y, ra sức vôn về đầu ngực.

Trương Bình trong một thoáng ánh sáng trắng xẹt qua đầu, tên hỗn đản này thực sự phát bệnh rồi.

“Người vì sao không nói gì? Người chán ghét ta đúng không? Kỳ thực người cũng giống những kẻ đó, đều chán ghét ta đúng không?”

“Không... Kiệt... tiểu Kiệt... ta thích... Người biết là ta thích người...”

“Người thích ta?” Tốc độ trườu tổng chậm lại.

“Àn...”

“Thật ư? Người không gạt ta?” Hoàng Phủ Kiệt cắn lên cổ, lên vai nam nhân, liếm dấu răng tinh tế để lại.

“Ta... không... lừa người. Người buông tha... thân thể ta... Ta hảo hảo hầu hạ... người.”

“Không! Người sẽ bỏ chạy.” Hoàng Phủ Kiệt nâng cao hạ thân y, rút dương vật rời khỏi hậu huyệt, lại đập thẳng vào trong y.

“A ! Kiệt, người như vậy... sẽ hủy hoại ta... Người cũng không muốn ta...trở thành phế nhân a? Nghe lời, ta sẽ không ly khai người...”

“Người thực sự sẽ không ly khai ta?” Hoàng Phủ Kiệt cắn vành tai y, giống như tiểu hài tử, không ngừng hỏi.

“Ta... sẽ không... Thực sự sẽ không.”

Thiếu niên do dự một hồi, ngón tay vô tình chà xát một điểm mềm mại trước ngực người kia, cũng không quản hành vi đó mang đến cho người kia nhiều đau nhức, sau một lúc lâu mới nói: “Được rồi.”

Trương Bình thở hắt ra, y không cần lo lắng tứ chi bản thân bị phế đi.

Chờ Trương Bình tỉnh lại, bên ngoài mặt trời đã lên đỉnh.

Trương Bình cảm thấy hai mắt khô khốc, chớp mắt liên mấy cái.

Một người ngồi trên ghế bên cạnh giường, người nọ ôm đầu, hai khừu tay chống lên đùi, thân ảnh cao to có điểm nghẹn khuất.

“Bình, người tỉnh rồi.”

“Ồ...ừ...” Cổ họng Trương Bình khàn đặc, phát không ra tiếng.

Người bên giường lập tức đứng lên lấy cho y chén nước, nâng đầu y dậy một chút để y dễ uống.

“Có sao không?” Người nọ ngồi ở đầu giường ôn nhu hỏi.

Trương Bình rên một tiếng, toàn thân nhất là các đốt ngón tay vừa xót vừa đau, khe động thì cả người đau đến mức phải la lên.

Người nọ đưa tay đỡ y.

“Xin lỗi, tối hôm qua ta mất kiểm soát.”

“Đừng... nói.” Trương Bình nhắm mắt lại.

Y biết Hoàng Phủ Kiệt chịu áp lực. Chuyện tối hôm qua cũng không phải xảy ra lần đầu, gặp phải tình cảnh tương tự đêm qua, y chỉ có thể cố gắng giảm bớt thương tổn bản thân. Lúc đó Hoàng Phủ Kiệt đã

mất đi không chế, hơn nữa lại phi thường bất an. Nếu như xử lý không tốt, không chỉ cơ thể y gặp họa mà hôm sau Hoàng Phủ Kiệt sẽ rơi vào cảm giác căm ghét chính mình, cực kỳ day dứt, cực kỳ hối hận.

“Bình, người có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì?”

Nghe bên tai truyền đến thanh âm dè dặt, trong lòng Trương Bình còn cào một cảm giác chua xót khôn tả.

“Vương gia, khụ.... Ta nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện. Chúng ta không thể tiếp tục như vậy thêm nữa. Ta.... ta thừa nhận có chút không chịu nổi.”

Hoàng Phủ Kiệt im lặng nửa ngày.

“Chúng ta vốn không nên đi đến bước này. Trước đây là do người muốn thoát khỏi không chế của nường nường, hiện tại ta nghĩ người đã không cần ta làm khiên chắn nữa. Ta biết áp lực đè nén lên người rất lớn, ta có thể làm bất cứ chuyện gì bang trợ người, dù là sát nhân, chỉ cần đối phương đáng chết. Thế nhưng....chuyện đồng sàng, ta nghĩ chúng ta nên dừng lại.”

Trương Bình cũng không rõ bản thân vì sao không dám mở mắt nhìn hắn, nhất cổ tác khí *

(Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.)

“Hay là trong mắt người... Ta là một nam nhân không trọn vẹn, thậm chí một số người còn xem ta thấp hèn hơn hoạn quan. Nhưng cơ thể ta căn bản là... bài xích việc này. Mỗi lần làm sự tình này với người, ta cũng không nghĩ ngợi nhiều. Nhưng giờ ta nghĩ...chúng ta nên chấm dứt.”

“Sau này ta sẽ dùng cách khác bang trợ người, Hoàng Phủ Kiệt, ta muốn người đáp ứng ta, về sau không bao giờ.....hướng ta yêu cầu loại sự tình này nữa. Nếu ngày sau người lại tìm ta đòi hỏi, ta sẽ hạ thủ không lưu tình.”

Thân ảnh cao lớn tại mép giường cuộn mình, ôm đầu gối lẳng lặng nói.

“Người không cần ta ư?”

Trương Bình quay đầu đi, cố gắng không nhìn tới hắn, “Đây là hai chuyện khác nhau.”

“Ta biết người không cần ta nữa.”

“Ta nói đây là hai chuyện khác nhau.”

“Tối hôm qua ta đi giết lão tam.”

“...”

Tĩnh mịch.

Một hồi sau, “Người vừa nói cái gì?”

“Lão lục cũng là ta giết.” Thân ảnh cao lớn phát ra tiếng cười cổ quái.

“Trương Bình, nếu như người không cần ta, ta sớm muộn có ngày sẽ phát điên.” Thanh âm trầm nhỏ giống như tiếng lẩm bẩm,” Người điên chuyên sát nhân. Mỗi lần nhìn những kẻ đó, người biết lòng ta suy nghĩ gì không? A, người căn bản là không nên biết. Trương Bình, Trương Bình, người dường như một hung thủ, một ác ma. Mà hôm nay người lại nói không cần hắn nữa... Hắc hắc.”

Trương Bình tọa ở trên lưng ngựa nhìn bóng lưng người nọ.

Thắng đề ra lệnh hoả tốc truyền thánh chỉ đến: yêu cầu bằng bất cứ giá nào cũng phải cứu Tam hoàng tử. Cho dù mặt chỉ trước đó ra sao cũng biểu thị Thắng đề thật lòng.

Mà tối ngày thứ hai thánh chỉ đến, Hoàng Phủ Kiệt đi giết thân sinh huynh trưởng.

Hôm nay đại quân đã biết tin An vương vì nước diệt thân.

Các tử sĩ đến cứu viện phát hiện An vương đã treo cổ tại song tù bằng chính đai lưng mình.

Mà châm biếm nhất chính là, An vương cơ bản cũng chưa chắc phải chết, nếu như hấn thắt cổ chậm một chút, vẫn còn cơ hội cho tử sĩ đến cứu gã.

Đại Á hy sinh cả trăm tên tử sĩ cùng rất nhiều gián điệp để đổi lấy một cỗ thi thể. Hơn nữa quân Hung Nô nhanh chóng chạy đến, bọn họ ngay cả thi thể cũng không thể mang về.

Triều đình Đại Á khiếp sợ.

Có người ca ngợi An vương hy sinh thân mình vì nước, có người âm thầm nghi hoặc Hoàng Phủ Côn là loại người vì đại nghĩa diệt thân?

Cho dù thế nào, cái chết của An vương đã khơi dậy sĩ khí toàn quân.

Tuyệt tan, cây cỏ có thể sinh trưởng, đại chiến sắp bắt đầu!

Bên cạnh đó, trong triều có nhân sĩ lợi dụng chuyện An vương viết tố văn, liên tục công kích Lưu Bạch làm thống soái thất trách.

Hai phe phái Thái tử và Huệ vương càng quyết liệt dâng tấu nói Lưu Bạch chinh chiến ba năm không có kết quả, lại phán đoán sai lầm dẫn đến Tam hoàng tử bị giặc bắt làm tù binh, thậm chí vì đại nghĩa diệt thân. Nếu như còn để Lưu đại nhân làm Hộ quốc đại tướng quân, triều đình ta sớm nguy thay!

Thắng để ba năm không nhận được chiến quả, trong lòng đối với Lưu Bạch cũng sản sinh bất mãn, nhưng vì lo lắng trước trận đối tượng sẽ khiến tâm sĩ bất ổn, hơn nữa rất nhiều tướng lĩnh trấn thủ Nhận Môn Quan là người do Lưu Bạch phái tới. Thay Đại tướng quân e rằng vô pháp khiến những kẻ đó tâm phục khẩu phục.

Thắng để triệu các thần tử tâm phúc mật nghị, có bề tôi hiến kế: Có thể lập Tứ hoàng tử làm phó thủ (phụ tá) của Lưu Bạch, nếu Lưu Bạch lại gây ra sai lầm hoặc có bất luận chuyện gì sai trái, sẽ để Ninh vương tạm thay chức Đại tướng quân cho đến khi có đại tướng mới.

Lời vừa nói ra, chúng thần trầm mặc.

Tể tướng Vi Thanh Tử nói: Ninh vương tại Nhận Môn Quan đã ba năm, lại có thân phận hoàng tử cao quý, nếu lên thay đại tướng quân có thể trấn an nhân tâm.

Ngay cả tể tướng ủng hộ thái tử cũng nói vậy, các đại thần khác nhất thời cảm thấy có lý.

Mà phái Huệ vương cùng tể tướng có chung suy nghĩ. Hoàng Phủ Kiệt ở biên cương ba năm, không lập nên đại công, cũng không mắc sai lầm lớn, nhưng vẫn an chức Vô đức kỵ úy. Ngoài ra, chỗ dựa của hấn – Ngôn đại tướng quân lại trấn thủ phía Tây Nam, hấn và Lưu đại tướng quân ở phía Bắc không thể làm gì.

Hiện giờ nếu phải đổi tướng, còn ai thích hợp hơn? Có điều là hai mươi vạn đại quân, ai cũng không muốn đem cái hư danh ấy rơi vào tay kẻ khác. Nhưng tình hình giao chiến không cho họ phí thời gian tranh cãi, liền an bài.

Như vậy Hoàng Phủ Kiệt tạm nhận chức Đại tướng quân, thân phận hoàng tử của hấn cũng làm an lòng quân tâm.

Quan trọng nhất là Hoàng Phủ Kiệt tuyệt không biểu hiện bản lĩnh xuất sắc, chỉ cần có thể kéo dài tới khi lập đại tướng mới, sứ mệnh của hấn sẽ kết thúc. Hơn nữa trong chiến trận, đao tiền không có mất, Hoàng Phủ Kiệt làm đại tướng quân rất dễ bị tấn công, thậm chí là ám toán của phe mình.

Nếu như Hoàng Phủ Kiệt chết trong chiến trận, những kẻ uy hiếp thái tử và Nhị hoàng tử chẳng phải mất đi một người? Tuy rằng cũng không rõ hấn có khả năng uy hiếp cái gì.

Vì vậy Thắng đế hạ chỉ: Lệnh Tứ hoàng tử làm Hữu hộ quốc tướng quân, phụ trợ Đại tướng quân Lưu Bạch đánh đuổi giặc Hung Nô.

Đồng thời phái sứ thần truyền mật chỉ cho Hoàng Phủ Kiệt: Nếu Lưu Bạch cầm quân không tốt, Ninh vương đứng ra lo liệu.

Hoàng Phủ Kiệt nhận được thánh chỉ, lập tức dâng thư cho Lưu Bạch đại tướng quân, nguyện làm tiên phong đánh đuổi Hung Nô, đoạt lại thi thể An vương.

Lưu Bạch vì chuyện An vương, tinh thần đã sớm bất an, người chết là Tam hoàng tử cũng chính là ngoại tôn của ông ta. An vương đang âm thầm làm những gì, ông ta rõ hơn ai hết, một người muốn trèo lên bảo đài vì sao có thể tự sát, ông nghĩ mãi cũng không ra.

Chẳng lẽ là trong đám tử sĩ có sát thủ do hoàng đế phái tới? Sau đó nguy trang thành thất cổ tự sát che giấu đi sự thật An vương bị giết?

Nghĩ đến Hồ Vinh bỗng nhiên xuất hiện, nghiêm hình bức cung các thị vệ bên cạnh An vương, còn có thái độ kỳ lạ của thái thú Lý Đăng và Hồ yêm....

Lưu Bạch càng nghĩ càng thấy kỳ quái. Hiện tại ngay cả chức đại tướng quân ông cũng khó giữ. Hoàng đế có thật đã biết chuyện? Hoàng đế thật muốn đối phó với Lưu gia bọn họ?

So với Lưu Bạch đang pháp phỏng bất an, tướng quân mới sắc phong Hoàng Phủ Kiệt hoàn toàn tương phản. Lưu Bạch đã chuẩn y thỉnh cầu của hắn, trước toàn quân hắn đứng lên huyết thư, phát thệ phải báo thù cho huynh trưởng, bằng không vĩnh viễn không trở lại kinh thành.

Hoàng Phủ Kiệt tọa ở trên lưng ngựa, gỡ mặt nạ xuống, đối mặt với quân địch.

Trương Bình nhìn bóng lưng hắn, hai tay run nhè nhẹ.

Sát khí. Nồng nặc sát khí vẫn vít quay thân người nọ tỏa ra.

Thân ảnh cao to, khuôn mặt giống như tượng khắc, cái bốt huyết hồng yêu mị như tiên huyết.

Bão lớn ào ào thổi qua.

Quân kỳ bay phấp phật trong gió.

Ngựa dậm móng, người cầm lệnh kỳ gắt gao nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Hoàng Phủ Kiệt.

Tĩnh, tĩnh đến đáng sợ.

Hoàng Phủ Kiệt chậm rãi giơ cánh tay lên, chiến đao trong tay đưa cao, chém mạnh một đường rạch ngang bầu trời.

“Sát !”

Lệnh kỳ huy động, toàn quân tiến công!

Thanh âm quyết sát chấn động phía chân trời.

21. Chương 21

Hoàng Phủ Kiệt trở thành Hữu tướng quân, so với ngày trước có bất đồng. Trước đây hắn bao giờ cũng tạo cảm giác dù cố gắng nhưng quyết đoán chưa đủ. Hiện tại, hắn cười trên lưng chiến mã tỏa ra khí thế áp bức khiến kẻ khác khó thở.

Mỗi lần hắn đều xông vào chính diện đại quân địch.

Nếu hắn là một lính thường thì không nói, nhưng hắn là hoàng tử.

Mấy ngày liền hoàng tử tôn quý không thềm quan tâm đến tính mệnh bản thân, anh dũng sát địch, binh sĩ há có thể không cố gắng sát địch!

Hắn là tiên phong, không có nhiều chiến thuật đáng bàn, chỉ nghe đại tướng Lưu Bạch chỉ huy, muốn sát chỗ nào, hắn sẽ sát chỗ đó.

Đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, giết địch như không.

Khuôn mặt ấy, khí thế ấy, không ai có thể quên, cũng không ai dám xem thường.

Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên giống như mãnh hổ xông chuồng, khát máu, tàn ngược, thể không thể đỡ.

Đến ngày thứ bảy khi đại chiến bắt đầu, hắn lệnh “sát”, tiến vào tận trung tâm địch doanh, đoạt thi thể An vương mang về đại doanh. Chỉ một câu nói ngắn ngủi, ít chữ, nhưng trong đó ngầm không ít hung hiểm, liệu có ai hiểu.

Chỉ có mình hắn toàn thân đầm máu — thực sự giống như tắm máu trở về.

Trương Bình chăm chú nhìn theo hắn, vùng xung quanh lòng mày càng cau có, nhãn sát.

Người khác thấy Hoàng Phủ Kiệt như vậy, sẽ nói hắn huynh đệ tình thâm, không sợ chết. Nhưng chỉ có y mới biết Hoàng Phủ Kiệt bắt đầu mất kiểm soát.

Hắn không phải không sợ chết, mà chính hắn tìm đến cái chết!

Hắn căn bản là không muốn sống sót trở về.

Mỗi lần thụ thương thì hắn sẽ quay đầu tìm kiếm y, cười cười với y, giống như là đang nói: đều không phải do người đối xử với ta sao? Vậy cho người nhìn ta thụ thương chảy máu, thậm chí tử vong. Ta sẽ không để người chạm vào ta một lần nào nữa.

Hắn đang nghiêm phạt y. Dùng chính sinh mạng của hắn.

Điên rồi!

Trương Bình thật muốn đem nam tử tự xưng là người điên kéo đến trước mặt Hoàng Phủ Kiệt, để gã thấy người điên chân chính là thế nào.

Không lâu sau Hoàng Phủ Kiệt có danh “Ma tướng”.

Hoàng Phủ Kiệt muốn ra ngoài doanh trường, Trương Bình chắn ở lối ra không cho hắn đi.

Hoàng Phủ Kiệt lạnh lùng trừng y.

“Người bao nhiêu tuổi rồi? Còn dùng chiêu này đùa giỡn ta?”

Hoàng Phủ Kiệt bàn tay để lại chuôi đao.

Trương Bình khoát tay, nói: “Người đánh không lại ta.”

Hoàng Phủ Kiệt cười lạnh một tiếng.

“Ta đều nói thật, nếu người liều mạng, biết đâu ta sẽ chết trong tay người. Nhưng giao đấu bình thường, người chắc chắn đánh không lại ta. Được rồi, người đừng làm loạn nữa. Ta không giống người nói, ta không phải không cần người, ta chỉ là...Uy!”

Hoàng Phủ Kiệt giận dữ cười, rút đao chém Trương Bình.

Trương Bình né người, để trống lối ra. Chờ y muốn chặn lại, người nọ đã chui ra.

Hai tháng qua đi, Hoàng Phủ Kiệt nói với y chưa quá một câu. Cũng không cho phép y tới gần hắn trong vòng ba thước.

Trương Bình sốt ruột.

Hoàng Phủ Kiệt biểu hiện dị thường, có tâm nghi kỵ

Bên cạnh hắn không có ai bảo hộ, dù hắn công phu tuyệt đỉnh đến đâu, sao có thể tránh được ám toán?

Lưu Bạch lại phái Hoàng Phủ Kiệt làm tiên phong tìm đến cái chết. Hoàng Phủ Kiệt cũng không khước từ, vết thương trên người hắn mỗi ngày một nhiều.

Ngay cả y cũng nhìn ra Lưu Bạch đương hấp tấp vội vàng, đó là điều tối kỵ với toàn quân!

Lưu tướng quân dù sao cũng già rồi, ông ta bắt đầu sợ chết, sợ thụ đảo hồ tôn tán (cây đổ bầy khi tan). Ông ta muốn sớm đạt thành quả, thừa dịp sĩ khí toàn quân dâng cao, nhất cổ tác khí tiêu diệt đại quân Hung Nô.

Nhưng đại quân Hung Nô đâu dễ dàng tiêu diệt đơn giản như vậy. Lưu Bạch chỉ có thể tăng binh, tăng binh, lại tăng binh. Mưu toan dùng sức mạnh số đông binh lực đè bẹp đối phương, nhưng chỉ khiến gia tăng thêm tổn thất tử thương phe mình.

Bên kia Thái tử lên phái người đến, chẳng rõ mặt đàm cùng Lưu Bạch cái gì. Trương Bình chỉ có thể từ hành động của Lưu Bạch suy đoán, ông ta muốn Hoàng Phủ Kiệt tử!

Doanh trường hé ra, Trương Bình mang theo hộp gỗ bước vào.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu sau đồng công văn, liếc mắt ra bên ngoài trường, sắc mặt không hài lòng.

Trương Bình gãi gáy ót, giải thích : “Thủ vệ canh bên ngoài ta đánh hôn mê rồi, bọn họ ngay cả cái bóng của ta cũng không phát hiện.”

Hoàng Phủ Kiệt mở miệng định gọi người.

“Đừng gọi! Ta cho người xem lễ vật.” Trương Bình cầm hộp gỗ đến gần án kỷ (bàn).

“Cút!” Đây là chữ duy nhất Hoàng Phủ Kiệt nói với Trương Bình suốt hai tháng qua.

Trương Bình cũng không thèm để ý, đặt hộp gỗ lên án kỷ, mở nó ra nói : “Này, tặng người.”

Hoàng Phủ Kiệt ánh mắt liếc xuống, từ khi Trương Bình bước vào trường, hắn đã ngửi thấy mùi máu tanh, rất nhẹ, nhưng hắn đã mẫn cảm với mùi máu.

“Đây là cái gì?”

Trương Bình thở ra, “Người cuối cùng cũng chịu nói với ta được hai câu. Người không nhận ra? Không thể nào? Tuy rằng thiếu một thân thể, nhưng gương mặt này không thay đổi a.”

Trương Bình kỳ quái cúi xuống nhìn... “Không thay đổi a, chẳng lẽ đây không phải Lưu đại tướng quân sao?”

Hoàng Phủ Kiệt nhắm mắt lại rồi mở ra “Người giết Lưu Bạch?”

“Đúng vậy.” Trương Bình gật đầu, “Thái tử phái người đến mưu đồ bí mật với Lưu tướng quân, hình như muốn Lưu tướng quân nương nhờ thái tử, thái tử sẽ bảo vệ ông ta, thuận tiện đem người giải quyết.”

Hoàng Phủ Kiệt nhân thần tối sầm lại.

“Ta xem trong khoảng thời gian này Vương gia người chỉ biết câu gắt với ta, ngay cả nguy hiểm bên cạnh cũng nhìn không ra. Nghĩ kỹ, giữ Lưu đại tướng quân lại đối với người không có gì hảo, hơn nữa trong tay người còn có mật chỉ, chẳng bằng đã làm thì làm đến cùng, ra tay cướp lấy. Ta cũng không muốn ông ta có cơ hội ám hại người. Ban nãy đi qua trường ông ta thấy chỉ có một người bên trong, thuận tiện sát hại.”

Hoàng Phủ Kiệt không biết nói gì. Trương Bình ngốc tử đâu phải bây giờ hắn mới biết.

Người này cho rằng hai tháng nay hắn bức bối với y? Ngay cả lúc hắn ra tay hạ thủ, y cũng chỉ xem như huynh đệ oán hận? Hiện tại thì tốt rồi, còn thuận tiện đem thống soái đại quân làm thịt.

Tuy rằng hắn hiểu rõ Trương Bình, biết y sẽ không làm bất luận chuyện gì mà không có chuẩn bị, kể cả “tùy tiện” sát nhân, thế nhưng... y cứ như vậy mà giết chết nguyên lão hai triều Hộ quốc đại tướng quân? Còn chặt đầu đặt trong hộp gỗ dâng hắn làm lễ vật?

“Người đừng tránh né nữa được không? Cái này coi như chứng minh hòa hảo giữa chúng ta. Người xem, ta giúp người sát Lưu Bạch, mạo hiểm rất nhiều, lát nữa ta còn dụng chiêu gấp lửa bỏ tay người. Thôi nào, người không nói chuyện với ta khiến ta rất khó chịu.” Trương Bình vươn tay chạm lên đầu hấn.

Hoàng Phủ Kiệt cứng đầu không thềm nhúc nhích, mặc kệ cái tay kia sờ sờ cái đầu tôn quý của hấn. Kỳ thực hấn vốn định né tránh, nhưng nghe câu cuối của Trương Bình, cũng không biết sao cái cổ ngoan cố trụ lại.

Trương Bình sờ sờ hai ba cái, ngượng ngừng thu tay lại.

“Người không chịu nói chuyện với ta sao?” Trên mặt Trương Bình có điểm thất vọng, chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong doanh trướng.

Ánh mắt Hoàng Phủ Kiệt di chuyển theo y.

Trương Bình dừng lại, Hoàng Phủ Kiệt vội hướng ánh mắt sang nơi khác.

“Được rồi, kỳ thực chuyện này cũng không phải không thể thương lượng... Ta chỉ là nghĩ người nên tìm nữ nhân.” Trương Bình thở dài.

Hoàng Phủ Kiệt cố gắng nhẫn nại, hấn muốn xem người này rốt cuộc tài cán gì khiến hấn lâm vào tình trạng này.

Trương Bình lại đi tới trước mặt hấn, đập tay lên mặt bàn, áp ứng nói: “Cứ như vậy a. Chúng ta hòa hảo có được không?”

“Thế nào là cứ như vậy?” Hoàng tử điện hạ bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng nói.

Trương Bình trên mặt nhuộm chút hồng.

Hoàng Phủ Kiệt cắn chặt răng theo dõi y không tha.

“Thì như vậy đó.”

“Loại nào?”

Trương Bình đột nhiên nằm sấp lên bàn, “Đến đây đi, người nhanh lên một chút. Xong việc ta còn phải đi vụ oan kẻ khác.”

Hoàng Phủ Kiệt nhìn chằm chằm cái khối thu lu nằm trên bàn, một lần nữa có cảm giác bảo bối thái giám Trương Bình nhà hấn rất cứng cỏi.

Hơn nữa vì sao hấn cảm thấy mắc nợ cái người mà hai tháng nay hấn oán hận. Không phải trong đầu vốn huyền tưởng bản thân ít nhiều có điểm bi ai sao?

Đổi lại là người khác, tính cách khác, bọn họ sẽ vì chuyện hai tháng trước mà ngày càng xa cách, thậm chí hiểu lầm, dẫn tới một ngày làm ra sự tình khó vãn hồi. Nhưng Trương Bình không phải người khác, y chính là y.

“Trương đại thái giám, người thật có bản lĩnh. Ta muốn hận người cũng khó.”

Trương Bình quay lại... nhìn hấn.

Hoàng Phủ Kiệt nhận thấy dưới đôi mắt kia có điểm nghi hoặc, trong ngực bỗng nhiên nhẹ nhõm, mỉm cười. Hấn quyết định, sau này nếu như bản thân hấn vì y mà đau khổ oán hận, hấn sẽ trực tiếp hoạn mình giống Trương Bình cho xong.

Đối với ngốc tử này, căn bản là không cần khách khí! Muốn triền thì triền, muốn giữ thì sẽ giữ lấy, muốn thượng thì dù phải gông y lại cũng phải thượng, hành hạ sủa tử (tên ngốc) nhà hấn.

Trương Bình thấy Hoàng Phủ Kiệt rốt cục cũng đã cười, trong lòng có chút vui vẻ. Y không biết Hoàng Phủ Kiệt đã nghĩ thông suốt, cũng không rõ hấn thông suốt cái gì, nếu như y biết.....Thế mới nói tai nạn trên đời khó biết trước.

Vỗ vỗ mông Trương Bình, cả người y tanh mùi máu, Hữu tướng quân Vương gia tức giận không có hảo ý nói : “Người chỗ này đã lâu không bị ta thao luyện, cẩn thận lát nữa sẽ bị rách.”

Trương Bình nói nhỏ, “Vậy người kiểm chế một chút. Ta còn có việc phải làm.”

Hoàng Phủ Kiệt cười ha ha bước ra, “Đừng nóng vội, trước đó có chút việc cần làm. Muốn chơi trò gấp lửa bỏ tay người, người còn phải theo học ta thêm nhiều.”

Trong quân doanh xuất hiện rối loạn.

“Bất hảo! Hữu tướng quân xảy ra chuyện!” Bên ngoài truyền đến kinh hô, binh sĩ tuần tra phát hiện thủ vệ bên ngoài doanh trưởng bất tỉnh.

“Câm miệng! Không cho phép nói lung tung! Các người xem chừng bên ngoài cho ta, người, còn có các người nữa, theo ta vào trong.” Là thanh âm của tướng Chu Trạ Giang, một thủ hạ của Lưu Bạch.

Doanh trưởng “soạt” mở, Chu Trạ Giang mang theo vài tên binh tuần tra chạy vào doanh trưởng.

Trong doanh trưởng tràn ngập mùi máu. Sau doanh trưởng còn rách một đường lớn, giống như ai đó rạch một đao.

Gió lạnh thổi vào vù vù, trong doanh trưởng một mảnh lộn xộn.

Bọn họ chỉ thấy Hữu tướng quân nằm trên mặt đất không rõ sinh tử, trên lưng trúng một đao, máu chảy đầm đìa.

Chu Trạ Giang cước bộ run rẩy, lẽ nào ngay cả... ?

Một thân tín bên cạnh nhanh nhẹn đến nâng Hoàng Phủ Kiệt lên quan sát kỹ càng.

“Chu đô úy, ngài mau đến xem! Hữu tướng quân còn sống!”

“Cái gì?” Chu Trạ Giang nhất thời giống như được bơm thêm sức sống, cả người nhảy dựng lên: “Mau! Mau gọi quân y! Nhớ kỹ, không được phép tiết lộ tin này ra ngoài! Trái lệnh, trảm!”

Bên này, trong doanh trưởng mật sứ thái tử phát hiện có một hộp gỗ bất minh nhìn xuống.

Mật sứ thái tử hoảng kinh ngã ngồi ra đất.

“Đại nhân, làm sao vậy?” Tên tùy tùng bên cạnh sứ thần bước lên trước kiểm tra, “A!”

“Làm sao bây giờ? Người nói làm sao bây giờ? Có thật là Lưu tướng quân? Đầu của ông ta thế nào lại...”

“Đại nhân chớ hoảng sợ, tiểu nhân ra ngoài thám thính một phen. Trước tiên ngài giấu hộp gỗ đi, chờ tiểu nhân trở về sẽ xử lý sau.”

Trốn từ một nơi bí mật gần đó, Trương Bình nhìn thấy tên tùy tùng mặc binh phục lính quèn đi ra từ doanh trưởng mật sứ, phát hiện gã đảo một vòng rồi trở lại, thân thủ nhẹ nhàng, không khỏi thầm khen một tiếng.

Đợi qua một tuần trà, không thấy bọn họ đi ra, nghĩ thầm Hoàng Phủ Kiệt đoán không sai. Đối phương căn bản không dám đem đầu người ra ngoài xử lý, có thể đã vùi lấp ngay tại chỗ.

Hiện tại y chỉ cần cho người tuần tra một vòng doanh trưởng rồi dẫn bọn họ tới đây là được.

Lát nữa các người hết đường chối cãi a.

Lưu đại tướng quân, xin lỗi. Ai kêu người muốn đụng đến Vương gia bọn ta? Người nói xem, người đã nhiều tuổi như vậy, còn liên hợp với đại ca ca khi dễ đệ đệ bị thất sủng thì giống cái gì?

Tháng sáu năm thứ hai mươi tư Trinh Thắng, Hộ quốc đại tướng quân Lưu Bạch bạo bệnh qua đời, Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt cầm trong tay mật chỉ tạm thời nhận chức thống soái.

Tháng tám cùng năm, truyền đến tin chiến thắng : Đại quân Hung Nô rút khỏi Nhạn Môn Quan năm mươi dặm, tử thương một vạn, bắt bốn trăm tù binh — đây là trận thắng lớn đầu tiên kể từ khi Ninh vương làm thống soái đại quân.

Thắng để long nhan vui mừng, truy phong Lưu Bạch là Hộ quốc công, ban thưởng Lưu phủ kim ngân vạn lượng, chỉ tước vị không được kế tục.

Mật sứ Thái tử phái đi biệt vô âm tín, vài lần sai người đến Nhạn Môn Quan dò hỏi, nhưng nhất vô sở hoạch (không có tin tức). Lại càng không biết mật thám sớm đã bí mật đưa vào kinh thành, về phần đưa đến chỗ ai thì...

Triều đình bắt đầu vì tìm người đảm nhiệm chức Chinh man đại tướng quân mà tranh luận không ngớt.

Tháng mười một cùng năm, biên cương lần thứ hai truyền đến tin chiến thắng : đại quân thừa thắng xông lên, quân Hung Nô tiếp tục thối lui năm mươi dặm nữa, tử thương gần vạn, chủ động yêu cầu đình chiến mùa đông.

Triều đình lại náo động một phen, trở nên long trời lở đất.

Thái tử một mặt đưa thái thú Lý Đăng ra Nhạn Môn Quan nhậm chức Chinh man đại tướng quân, một mặt phái kỵ binh dũng mãnh Đô úy Dương Hiểu phụ tá.

Nhận được lễ vật, cảm thấy hảo ý của Ninh vương, Huệ vương vẫn để Ninh vương đảm nhiệm chức thống soái như cũ, triều đình phái tướng Diệp Chiêm phụ tá.

Trong đó cũng có người nhắc tới Ngôn Tịnh mới từ Tây Nam trở về đảm nhiệm chức Chinh man đại tướng quân. Ngôn Tịnh nghe vậy vội vã rời khỏi hàng tấu rằng bản thân đối với tình thế Nhạn Môn bất minh, tùy tiện lao vào sẽ làm trễ thời cơ giao chiến. Huống chi biên quan hiện nay liên tục truyền đến tin thắng trận, thay tướng trước trận chắc chắn làm quân tâm dao động.

Ngôn Tịnh can gián: Chi bằng tiếp thu kiến nghị của Huệ vương, để Ninh vương tiếp tục đảm nhiệm Thống soái toàn quân, nếu hấn có bất luận điều gì không thỏa đáng sẽ đổi cũng không muộn. Ninh vương dù sao cũng đã chinh chiến ở biên quan ba năm, lúc này thay tướng khác sợ người đó sẽ không hiểu rõ tình thế biên quan bằng hấn.

Thắng để nghe vậy nghĩ cũng có lý.

Thậm chí có viên quan nói : Ninh vương trời sinh dị mạo, hiện tại Hung Nô cũng sợ gương mặt hấn, gọi hấn là “Ma suất”. E rằng Ninh vương từ nhỏ đã là đại tướng, vì Thắng để bảo vệ biên cảnh.

Lời vừa nói ra, có đông đảo người phụ họa.

Thái tử còn muốn nhiều lời, bị Vi tể tướng dùng ánh mắt ngăn lại.

Thắng để nghe bề tôi nói, nhớ lại lúc trước Tứ hoàng tử ở trước mặt hấn cũng nói giống vậy, lại nhìn biểu hiện của hấn trên chiến trường hôm nay, mở lời vàng ngọc quyết định hấn làm thống soái. Đồng thời cũng truyền thánh chỉ cho Lý Đăng, lệnh ông ta phụ tá Ninh vương đánh tan giặc Hung Nô.

Thái tử âm thầm nghiêng rằng, nhận định sử tử và lão nhị thông đồng với nhau.

Hoàng Phủ Kiệt nhận được thánh chỉ, biểu thị kinh sợ, tỏ ý nhất định không phụ thánh ân, ba năm điều binh khiển tướng đánh đuổi giặc Hung Nô, bắt Quyết Đột dâng hàng thư. (thư đầu hàng).

Trương Bình bên cạnh phi thường biết điều, xuất hai gói “đặc sản địa phương” phụng cấp đặc sứ.

Hồ Vinh đến truyền chỉ, ngoài cười nhưng trong không cười, gật đầu, đi gặp thái thú Lý Đăng rồi vui vẻ trở lại.

Lý Đăng tiến nhập đại tướng, lại bị nguyên tướng lĩnh Lưu Bạch mơ hồ bài xích. Hoàng Phủ Kiệt đối với ông ta chu toàn, lễ kính phi thường. Ý kiến Lý Đăng thường không được chấp nhận, nhưng sau Hoàng Phủ Kiệt sẽ tự mình đến lấy lòng ông, biểu thị tướng lĩnh đại đa số đều là người của Lưu tướng quân, hấn cũng không dễ can thiệp chuyện bọn họ.

Lý Đăng thấy Hoàng Phủ Kiệt ủy khuất cầu toàn như vậy chỉ có thể nén giận. Tin báo về nói quân của Lưu Bạch đối với mình bất mãn, Hoàng Phủ Kiệt làm đại soái lại tỏ ra mềm yếu.

Nhận được tin cho biết cảm giác Hoàng Phủ Kiệt tiếp chỉ và thệ ngôn, lại nhớ đến hần lúc trước, trong bụng cũng yên tâm —— dưới tình hình như vậy, nếu Hoàng Phủ Kiệt có thể đánh đuổi quân Hung Nô trong ba năm mới đúng là quý! Huống chi trong ba năm, cũng đủ cho bọn họ làm rất nhiều sự.

Bên kia buông lỏng đề phòng Hoàng Phủ Kiệt, hết sức chuyên tâm đối phó địch thủ duy nhất. Bên này biên quan, chúng tướng đồng lòng báo thù cho Lưu Bạch, thà phụ tá Tứ hoàng tử chứ quyết không nhượng thái tử thực hiện được dự định. Dần dần, họ giáo trái tim mình cho thống soái Hoàng Phủ Kiệt năng lực phi phàm.

Mùa hè năm thứ hai mươi lăm Trinh Thắng, “Ma suất” dụng kế ly gián quan hệ Thiên Vu Quyết Đột và đại tướng quân Hô Diên Đan thành công.

Hô Diên Đan nguyên là đệ đệ của chính thất Quyết Đột, nhưng từ khi Quyết Đột cưới Nguyệt Thị, lãnh đạm với chính thất, phong Nguyệt Thị làm chính thê. Hô Diên Đan vì thế đối với Quyết Đột có điều bất mãn, nhưng tỷ tỷ lại yêu Quyết Đột sâu sắc, nguyện ý nhượng bộ vì đại nghiệp của hần, Hô Diên Đan mới ần nhẫn đến nay.

Thế nhưng Phỉ Lạc có mang với Quyết Đột, bị Nguyệt Thị ghen ghét vu cáo hãm hại nàng hoài thai đã chừng. Khi Quyết Đột chinh chiến trở về, Phỉ Lạc đã bị Nguyệt Thị hạ ngục, hài tử cũng bởi vậy sanh non. Phỉ Lạc tự sát trước mặt Quyết Đột.

Hô Diên Đan nghe tin, nộ khí yêu cầu Quyết Đột trả lại sự trong sạch cho tỷ tỷ, cấp cho người một cái công đạo. Nhưng Quyết Đột che chở Nguyệt Thị, thậm chí chấp nhận chứng cứ Nguyệt Thị đưa ra, nói Phỉ Lạc tự biết có tội nên tự sát.

Hô Diên Đan không tin điều đó, đoạn tuyệt Quyết Đột. Dẫn binh lính bộ tộc mình ly khai Quyết Đột.

Trương Bình nhận được tin này, nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Kiệt nửa canh giờ.

“Trương công công, ngài cứ nhìn ta như vậy là do ta đột nhiên biến mỹ hay so với trước đây càng xấu hơn?” Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu hài hước cười.

Trương Bình đưa một ngón tay lên, phi thường nghiêm túc nói : “Đệ nhất, đừng gọi ta là công công, ta lớn hơn tôn tử nhà ngươi. Đệ nhị, nam nhân không cần quan tâm dung mạo bản thân. Đệ tam, người lần trước kêu ta mang tặng lễ vật cho Nguyệt Thị, lễ vật đó chính là chứng cứ?”

Hoàng Phủ Kiệt buông bút, thận trọng suy nghĩ một chút, nói: “Không sai. Một lễ vật nho nhỏ, mặc kệ nó thật hay giả, nhưng mượn tay kẻ khác chính là Nguyệt Thị. Nếu như nàng ta không có ác tâm hại Phỉ Lạc, lễ vật này nàng ta căn bản không để trong lòng.”

Trương Bình bẻ ngón tay răng rắc. Mặc kệ là chủ ý của ai, trương phu không nên xuất thủ với phụ nhân. Hơn nữa y không thích bị giấu diếm.

Hoàng Phủ Kiệt rất điềm tĩnh, bồi thêm một câu: “Bất quá kế ly gián này không phải chủ ý của ta.”

“Đó là ai?”

“Phong tử.”

Trương Bình xoay người bỏ đi.

Hoàng Phủ Kiệt ở phía sau y rất thành khẩn nói : “Ta và người điên bàn việc này không thể tìm người, dù tìm người hần cũng không đồng ý nói rõ mọi sự. Người biết hần hiện tại là quân sư của ta, ta phải nể mặt hần một chút.”

Trương Bình quay đầu, oán hận phun bốn chữ: “Cá mè một lứa.”

Hoàng Phủ Kiệt gạt đầu, lại cầm lấy bút viết tiếp chiết tử.

“Một canh giờ nữa người mời Chu tướng, Đào tướng tới, nói ta có chuyện quan trọng cần thương lượng. Người nhớ mời người diên tới trước. Sau đó ở đây hầu hạ ta đừng đi đâu. Ta muốn nói vài chuyện với người, đừng có suốt ngày chạy đông chạy tây, ta muốn tìm người đều tìm không được. Đi đi, đi nhanh về nhanh!”

Cuối năm thứ hai mươi lăm Trinh Thắng, đại quân Hung Nô tự hủy chi ước đình chiến mùa đông, tập kích Nhạn Môn Quan, bị Hoàng Phủ Kiệt xuất binh đánh đuổi. Nhưng sau đó không lâu, cung ứng lương thảo Đại Á xuất hiện nguy cơ.

Hoàng Phủ Kiệt ngay lập tức thảo sáu đạo tấu chương thúc giục, nhưng bên lương thảo trộn phân nửa đá vụn vào cây cỏ.

Hoàng Phủ Kiệt giận dữ kéo quan lương thảo ra trước đại quân đang thao luyện, trảm thủ.(chép đầu)

Hoàng Phủ Kiệt nắm đầu quan lương thảo, hô lớn trước đại quân:

“Quân Hung nô tự hủy chi ước đình chiến mùa đông tập kích chúng ta, mà triều đình lúc này lại muốn cắt lương thảo của ta. Trong này tất có người làm trò quỷ, thậm chí là cấu kết với địch!”

“Hiện nay lương thảo chỉ đủ dùng thêm một tháng, không biết tới khi nào triều đình mới đưa lương thảo đến. Quân Hung Nô không nhân, chúng ta cũng không nghĩa! Kể nay chỉ có một! Cướp lương thảo của địch sống qua mùa đông ——!”

Đại quân quần tình kích động, hò hét rung trời. Tiến hành chiến tranh mà không có lương thảo, phải làm sao? Đương nhiên là cướp!

Trương Bình nhìn ra một số người trở nên dữ tợn, nghĩ đến Hoàng Phủ Kiệt và Phong Tử đã quyết định chính xác đúng thời điểm, mỉm cười không biết là nên bội phục hay nên sợ —— người này thấu triệt lòng người, toàn quân hầu như bị hắn đùa đùa trong lòng bàn tay.

Trương Bình cũng minh bạch hẳn vì sao lớn mật, bởi vì hắn căn bản không sợ thất bại.

So với một người sắc sảo có dã tâm thì ai càng đáng sợ hơn?

Đáp án chỉ có một: người diên nhưng thông minh.

Hoàng Phủ Kiệt thắng!

Lo lắng một tháng sau không có cơm ăn, các binh sĩ đều găng hết sức, hơn nữa lúc trước bị tập kích, lửa giận dâng cao, ăn miếng trả miếng, hưng phấn dị thường.

Đơn thuần cho rằng quân Đại Á đến trả thù, quân Hung Nô vừa đánh vừa lui, đến khi bọn chúng phát hiện binh sĩ Đại Á đều mở to mắt nhắm vào mục tiêu lương thảo quân doanh thì đã muộn.

Thắng đế ngồi tại Thượng thư phòng xem mật báo biên quan: binh sĩ vì bất đắc dĩ phải mạo hiểm tấn công quân Hung Nô cướp lương thảo. Các tướng lĩnh tỉ mỉ ghi chép kết quả: không có thương vong, thành công đoạt lấy quân lương, cho Hung Nô một đòn đả kích lớn. Thắng đế vui vẻ vỗ án cười to.

Nhưng khi ngài biết phe mình mạo hiểm cướp lương thảo địch vì cung ứng gặp trắc trở, khuôn mặt Thắng đế tối lại.

Ngài không phải không biết thái tử và Huệ vương ngầm cạnh tranh gay gắt, nhưng trên cơ bản không làm hại đến Đại Á. Hiện nay phe thái tử vì muốn giáng cho thế lực Huệ vương một đòn mà gây chuyện hỗn trướng, cắt xén lương thảo, hừ!

Thắng đế cười nhạt, ngài có thể cho thì có thể thu.

Đầu năm thứ hai mươi sáu Trinh Thắng, Thắng đế không những không truy cứu chuyện Hoàng Phủ Kiệt trảm quan lương thảo trước trận, còn phái người do Ngôn Tịnh đề cử làm quan lương thảo.

Hành động này của Thắng đế khiến Huệ vương và Vi Văn Tâm nhận ra ngài muốn làm gì.

Diệp Chiêm lần thứ hai dâng thứ tấu Thắng đế, biểu thị muốn ra biên cương rèn luyện. Phe Huệ vương dĩ nhiên cực lực tiến cử.

Thắng để ngắm nghĩ một lúc, chấp thuận.

Lúc Diệp Chiêm đến Nhận Môn Quan thì đã là tháng ba đầu xuân.

Trương Bình ngồi xếp bằng trên giường vận công căng thẳng.

“Kẹt .”

Hoàng Phủ Kiệt mãi nói chuyện không gõ cửa, tiện tay đẩy cửa bước vào.

Trương Bình cũng không hề nhúc nhích. Hoàng Phủ Kiệt đến cạnh y, kéo chăn lại, cuộn tròn người ngủ.

Cũng không biết thời gian trôi đi bao lâu.

Trương Bình mở mắt ra, tinh quang trong mắt chợt lóe một vẻ chân thật tự nhiên.

Trương Bình đã ngoài hai mươi bảy tuổi, gương mặt vẫn gạt người bất đền mạng, cũng không vì sáu năm dầm máu mà thay đổi. Tương phản với y, người nọ thoát nhìn càng thêm chững chạc, càng thêm phác thực, khiến cho người ta vừa nhìn đã tin tưởng, thậm chí đối với hắn rất chân thành.

Thật ư? Chưa từng nghe qua câu cặn mặc giả hắc (gần mực thì đen) sao?

“Vương gia.” Trương Bình chọc chọc thân ảnh cao to đang say ngủ.

Người cao to trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

“Vương gia, nghe nói Lý thái thú muốn gả nhi nữ cho ngài?”

Người cao to tỉnh, không chỉ tỉnh, hắn còn vội vàng ngồi dậy ngay ngắn, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Ta còn chưa đáp ứng a, người biết rồi thì ta sẽ đáp ứng, cũng là kế sách tạm thời. Ta sẽ không thật lòng với nhi nữ ông ta...”

“Vương gia, theo ta luyện quyền cước a.”

“Ách, được rồi.” Hắn không tình nguyện, kéo dài thời gian đi hài. Thông thường Trương Bình nói hắn luyện quyền cước cùng y, chính là muốn đánh hắn một trận. Đặc biệt là hai năm gần đây, càng ngày càng không lưu tình nể mặt. Lẽ nào ta bị thất sủng rồi ? Thân ảnh cao to nhin không được ý nghĩ bị thương.

“Vương gia, ngài lại suy nghĩ lung tung cái gì? Ta mới vừa phá thập thành đại quan, muốn tìm một cá nhân nghiệm chứng xem võ công có hơn trước đây. Ở quân doanh cao thủ không ít, nhưng trừ người ra ta không thể chính đại quang minh tìm ai khác giao thủ. Mau! Nhanh lên!” Trương Bình hưng phấn ma quyền sát chưởng, cả người tràn đầy sức mạnh mà không có chỗ dùng khiến y khó chịu.

Hoàng Phủ Kiệt sầm mặt, thoát nhìn tương đối khiếp người. Từ khi hắn trở thành Đại thống soái thì không còn đeo mặt nạ, vì Trương Bình nói khuôn mặt hắn so với lúc mang mặt nạ có lực rung động hơn.

“Người muốn luyện quyền cước với ta không phải vì muốn đánh ta?”

Trương Bình khó hiểu trả lời: “Ta hảo hảo đánh người làm gì chứ?”

Khuôn mặt nam nhân càng tối lại, “ Người không phải vì Lý thái thú muốn gả nhi nữ cho ta mà tức giận?”

Trương Bình càng khó hiểu, “Ông ta gả nhi nữ cho người, ta tức giận làm gì?”

“Trương Bình.”

“Àn?”

“Đi! Chúng ta hiện tại phải đi lên núi, hảo hảo luyện!”

Trương Bình cũng không để ý trên mặt đối phương phần nộ cái gì, nghe hắn nói vậy liền hăng hái, nhất thời vui vẻ chụp lấy vai hắn cười đắc thắng, “Đi, chúng ta đi ngay bây giờ!”

Hoàng Phủ Kiệt thua quyền cước, gương mặt cau có từ chiều hôm trước đến tận sáng hôm sau.

Diệp Chiêm đợi gần một canh giờ mới nhìn thấy vị thống soái tướng quân.

Mà y mới nhìn cái người đang ôm một đồng bát mãn trong bụng thì khẽ rùng mình, càng không tin vào hai mắt chính mình.

Người trước mặt có thật là Tứ hoàng tử yếu hèn năm đó?

Sao có thể ?!

Bất quá chỉ sáu năm không gặp, hân thể nào lại có thể thay đổi thành một người khác hoàn toàn?

Hoàng Phủ Kiệt hai mươi mốt tuổi, thân hình cao lớn dọa người. Người ta thường nói đại hán bát xích (nam tử hán thân dài tám thước), hân đã cao cừu xích. Thân thể rắn chắc cân xứng với chiều cao, nhìn qua có cảm giác áp bức.

Vóc người đã khiến người ta bất an, gương mặt còn phát ra vẻ quyết đoán.

Đúng vậy, là khuôn mặt vô cùng mạnh mẽ.

Nguyên bản mi cốt cao, hai mắt thâm thúy nhưng hiện tại khuôn mặt giống như được khắc gọt mà ra. Hơn nữa, bốt huyết hồng chữ nhân chia ấn đường làm hai, gương mặt vô pháp nhận ra xấu hay đẹp. Đó là một loại ma tính. Chả trách quân Hung Nô gọi hân là “Ma suất”, thực sự xứng đáng.

Xung quanh nam nhân tỏa ra một loại khí thế, một loại....Diệp Chiêm trong lòng phát lạnh, đó là khí thế chỉ thuộc về chí tôn vương giả!

Không được, ta phải lập tức truyền tin cho Huệ vương. Thiên! Bọn họ đều mất cảnh giác, bọn họ và thái tử đều mất cảnh giác rồi! Tại Nhạn Môn Quan, bọn họ đã bỏ qua một địch thủ tuyệt đối không thể bỏ qua. Mà địch thủ này còn nắm hai mươi vạn đại quân trong tay.

Diệp Chiêm cảm thấy một trận choáng váng, bọn họ đã bỏ quên người này bao lâu rồi? Nghĩ đến chính họ đề cử người này làm thống soái, trời, bọn họ rốt cuộc đã làm chuyện ngu xuẩn gì thế này?

“Diệp Chiêm?” Hoàng Phủ Kiệt gật gật mí mắt.

“Vâng. Diệp Chiêm bái kiến đại soái.” Diệp Chiêm bị thái độ vô lễ của hân làm tức giận, nhưng nén xuống, lễ độ tương kiến.

“Người là võ quan?” Hoàng Phủ Kiệt trong mắt hình như có chút khinh thường.

“Vâng.” Diệp Chiêm nghiêng răng hồi bẩm. Năm đó chứng kiến tiểu tử này run rẩy, hiện giờ phải dè chừng hân. Huệ vương còn muốn y âm thầm khống chế hân, có thể sao?

Hoàng Phủ Kiệt giật giật ngón tay, “Đã như vậy, Chu tướng quân, vậy phiền ngài bồi Diệp đại nhân thủ cước a. A, đúng rồi, người ta kim chi ngọc điệp (cành vàng lá ngọc), đừng đả thương. Đến lúc đó ta khó ăn khó nói với nhị ca.”

Các tướng lĩnh ngồi dưới hàng cười rộ, Chu Trạ Giang lĩnh mệnh, ôm quyền hướng Diệp Chiêm thỉnh giáo.

Diệp Chiêm nhẫn nại, cố gắng mỉm cười.

Hừ, người này tuy rằng khí thế đáng sợ, nhưng cũng chỉ là hạng người tầm thường. Làm thống soái đại quân nhưng khinh mạn thuộc hạ, có thể nào đắc nhân tâm?

Khí thế của hân đại khái là do vóc người, ta không tin một người như hân có thể trở nên lợi hại như vậy. Hân nhất định có rất nhiều nhược điểm, hảo, ta sẽ dần dần tìm ra. Ta tuyệt không để người làm đối thủ của Vương gia!

“Đại soái, Diệp đại nhân đi cả chặng đường dài tới đây, đã mệt mỏi bất kham. Thuộc hạ nghĩ hay là để Diệp đại nhân hảo nghỉ ngơi một phen, buổi tối sẽ tiếp phong yến. Lúc đó cùng các tướng lĩnh so chiêu càng tăng thêm cảm tình, người thấy sao?”

Diệp Chiêm di chuyển ánh mắt nhìn người vừa nói, thấy người đó hào hoa phong nhã, khóe mắt cười nhẹ, vẻ mặt tường hòa (hòa nhã, tốt lành). Diệp chiêm đối với người này chợt nảy sinh hảo cảm.

Hoàng Phủ Kiệt trên mặt bất mãn, ai cũng có thể nhìn ra. Nhưng hắn tựa hồ có chút cố kỵ người này. Mặc dù bất mãn nhưng không biểu lộ rõ ràng, hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy bỏ đi.

Diệp Chiêm trong lòng cảm tức, nhưng chỉ có thể khom lưng tống tiễn.

Người vừa giúp y đi đến bên cạnh hòa ái cười nói : “Tại hạ Phong Chỉ, tự Vũ Sơn.”

“Điên... Diệp Chiêm ra mắt Phong đại nhân.” Diệp Chiêm vội vàng thu hồi ánh mắt kinh ngạc, đáp lễ.

“Ha ha, không sao, rất nhiều người đều đọc sai tên của ta. Thái độ đại soái vừa này thỉnh Diệp đại nhân chớ trách. Đại soái trong thời gian này khó chiều, ai cũng không vừa mắt. Ngài đừng để bụng.”

Diệp chiêm còn chưa minh bạch có ý tứ, mấy tướng lĩnh nghe nói vậy cùng cười ha ha.

Chuyện Hoàng Phủ Kiệt và thị nhân Trương Bình bên cạnh hắn, tất cả mọi người mập mờ đoán được một chút. Bất quá nơi này là quân đội, nữ nhân ít, nam nhân có chuyện đó cũng không đáng ngạc nhiên, chỉ cần không ảnh hưởng đến tác chiến sẽ không ai nói gì.

Mọi người cười chính là thị nô Trương Bình rành rành là yem nhân hầu hạ thống soái, nhưng thống soái khó chạm đến bảo khổ y. Bình thường hắn đối với y không giống một thị nô, thậm chí có lúc trước mặt họ đột nhiên nói một câu : tối qua lại bị đá xuống giường.

Mà trong mắt họ, Hoàng Phủ Kiệt làm thống soái đại quân ưu tú phi thường. Vị Tứ hoàng tử này tính cách không cứng nhắc, không có cảm giác cao cao tại thượng, thập phần quý trọng thuộc hạ, lúc thường không phân biệt cao thấp, có lúc cao hứng vui đùa không kiêng kỵ. Diệp Chiêm đến, hắn muốn mọi người so chiều, có thể nói hắn và Diệp Chiêm có cừu hận.

Các vị tướng lĩnh hiển nhiên không ai không để ý, chẳng ngờ thống soái bọn họ khi dễ ma mới.

Diệp Chiêm chẳng rõ nội tình bên trong, bị biểu hiện Hoàng Phủ Kiệt lừa gạt, toàn tâm toàn ý thu thập nhược điểm và sai lầm của Hoàng Phủ Kiệt.

”Ngày mười tháng ba, ta tiếp phong yển, Ninh vương thất thổ. Ta thắng Chu Trạm Giang sau bị Đào, Tiết tướng quân liên thủ đối phó.Mà hai tướng quân Đào, Tiết động thủ không lưu tình, nhượng ta nằm trên giường nửa tháng.

Ngày hai mươi tư tháng ba, dò ra Thái thú Lý Đăng muốn gả nhi nữ cho Ninh vương. Đây có thể là thái tử muốn lung lạc Ninh vương, đáng lo.

Ngày hai mươi lăm tháng ba, do thám thấy Ninh vương vẫn cấu kết với thị nô bên người.

Ngày tám tháng tư, Ninh vương tìm được sai lầm của ta, sai người đánh ba mươi quân côn.

Ngày mười lăm tháng tư, phát hiện Ninh vương cực đặc nhân tâm toàn quân. Cần phải cẩn thận.

Ngày hai mươi tháng tư, khai chiến với Hung Nô. Ninh vương phái làm tiên phong. Ta vì thân thể thương tích, suýt chút nữa chết trong tay đại tướng Hung Nô Chuy Hạ, lại được Ninh vương cứu.

Ngày mười tháng năm, Ninh vương từ chối chi nữ Lý Đăng khiến ông ta không vui. Có thể lợi dụng điểm này.

Tổng kết: người này bất hảo, âm thầm điều khiển từ trong bóng tối, kế hoạch cần thay đổi, đợi chỉ thị.”

Hoàng Phủ Kiệt nhìn tấm da trong tay, cười ha ha một tràng.

“Đừng cười nữa, vui đến thế sao?”

Trương Bình thở dài, y đã cắt đứt đường truyền tin của Diệp Chiêm. Theo dõi Diệp Chiêm tròn hai tháng, biết được chỗ gà liên lạc, bèn lấy bản gốc sao chép lại một phần rồi trả bản gốc về chỗ cũ.

“Vương gia, người xem làm sao bây giờ? Muốn phá? Muốn sửa? Hay mặc kệ nó?”

Hoàng Phủ Kiệt bắn đạn vãi, trả lời lạc quẻ : “Người lần trước nói cảm thấy thấy khó chịu, nguyên lai có chuột nghe trộm góc tường. Hắc hắc.”

Trương Bình trừng mắt, “Người đừng nói ta, chính người cũng không biết.”

Hoàng Phủ Kiệt nghe một câu oán giận, vẩy tay với Trương Bình.

“Người xem trên mặt ta viết gì? Ta đã khước từ đề nghị Lý Đăng. Người xem, ta vì người mà đắc tội với một đại nhân vật, người nói phải bồi ta thế nào?” Hoàng Phủ Kiệt vừa nói vừa kéo ống tay áo Trương Bình.

Trương Bình giật tay áo về, thô lỗ nói: “Liên quan gì ta! Lý Đăng đối với người mà nói đã không còn giá trị lợi dụng. Hắn giờ đã là thái thú mất quyền lực, nếu người muốn ông ta chết, bất cứ lúc nào ông ta đều có thể chết, còn khiến người ta không mấy may nghi ngờ. Người ghét nhi nữ người ta cũng đừng đem ta ra làm cớ.”

“Thế nào không liên quan người? Ta chướng mắt khuê nữ xinh đẹp nhà người ta cũng vì cái mộng này của người.” Nam nhân vô sỉ mỉm cười thâm hiểm, đưa tay ôm y.

Trương Bình tránh xa mười thước.

Hoàng Phủ Kiệt bỏ nhào về phía trước, bất mãn nói :”Người võ công đã đủ mạnh rồi, sau này không cho phép người luyện nữa.”

Trương Bình khinh thường nhìn hắn, “Nếu bản thân chịu khó luyện, sẽ không oán người khác võ công cao.”

“Có thể trách ta?” Hoàng Phủ Kiệt tức tối, bất bình nói “Ta thân là thống soái đại quân, ít việc lắm sao? Đương nhiên không có nhiều thời gian luyện công như người. Hơn nữa chẳng phải người bình thường tự xưng là thiên tài võ học? Ta là người bình thường sao có thể so với thiên tài võ học!”

Trương Bình suy nghĩ một chút, gật đầu, “Đúng vậy. Người tuy rằng thiên tư luyện võ cũng không tệ, nhưng so với ta thực sự còn kém một chút.”

Hoàng Phủ Kiệt quả thật rất muốn bắt lấy người này, lột phăng quần, hung hăng chà đạp cái mộng y.

Hiển nhiên ánh mắt nham hiểm của hắn phi thường rõ ràng, Trương Bình lui về sau hai bước.

“Người rốt cuộc dự định làm thế nào? Phong tử nói cho ta biết, người rõ ràng có năng lực đánh đuổi Hung nô ngay đầu năm nay, thậm chí buộc hắn thượng cống. Vì sao người đến giờ còn chưa đưa ra bất cứ chiến lược ứng chiến nào?”

Hoàng Phủ Kiệt ngoắc ngoắc ngón tay, “Người ngoan ngoãn đến tọa trên đùi ta, ta sẽ nói cho người.”

“Nhìn người cũng không gấp, xem ra tin tức này với người cũng không quan trọng. Như vậy ta trở về nghỉ ngơi. Ngài cũng đi ngủ sớm một chút.”

Ai đó chụp éch. Trương Bình nhanh như gió, thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tức giận vì chậm một bước không bắt được y, Hoàng Phủ Kiệt chửi một câu thô tục rất khó nghe.

Huệ vương Hoàng Phủ Cẩn truyền tin cho Diệp Chiêm, lệnh hắn ra sức lung lạc Ninh vương.

Nhưng vào lúc này, Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên phát lệnh toàn quân tấn công đại quân Hung Nô. Đồng thời, Trương Bình và quân sư Phong Vũ Sơn ly khai Ninh vương, chẳng biết đi đâu.

Cuối hè năm thứ hai mươi sáu Trinh Thắng, quân Nguyệt Thị vương Quyết Đột bỗng nhiên tan rã. Hoàng Phủ Kiệt thừa dịp trận thế Quyết Đột bất ổn, bức quân Hung Nô thoái lui vào sơn hậu.

Quyết Đột không có người kế thừa, các thủ lĩnh Hung Nô vì tranh ngôi Thiên Vu mà trở nên náo loạn.

Hoàng Phủ Kiệt phát động tổng công kích với Nguyệt Thị quốc, mượn cơ Đại Á đến giúp Hung Nô. Thế đơn lực mỏng, Nguyệt Thị diệt quốc.

Sau đó Hoàng Phủ Kiệt cho Hô Diên Đan mượn binh lực Đại Á thu phục phân nửa người trong tộc, tự lên làm Thiên Vu. Hắn biểu thị nguyện ý sinh thời hàng năm đều thượng cống Đại Á, cam chịu làm phụ thần.

Đến đây, Đại Á toàn thắng!

Hoàng Phủ Kiệt xạ tiễn bắn chết Quyết Đột, diệt Nguyệt Thị, trợ Hô Diên, thời gian không quá bảy tháng. Diệp Chiêm làm phó thủ Đào Chính Cương, ngày ngày bận việc bố chiến....căn bản không có cơ hội lung lạc Ninh vương. Kể cả việc lung lạc thượng ti cũng bất thành.

Đào Chính Cương là một người khó lay chuyển, ông ta ngay cả hoàng tử cũng không để vào mắt, huống hồ là một Diệp Chiêm nhỏ nhen. Diệp Chiêm có công, ông ta thưởng. Diệp Chiêm sai lầm, ông ta lập tức thưởng quân côn, không chút khách khí.

Mà tin tức Diệp Chiêm truyền ra, toàn bộ bị ngăn lại mà không biết. Đến khi Đào Chính Vương cầm những tin tức ấy xuất hiện ở trước mặt hắn, tố cáo hắn tiết lộ việc quân cơ, thông đồng với địch phản quốc thì Diệp Chiêm ngây người.

Cuối xuân năm thứ hai mươi bảy Trinh Thắng, Hoàng Phủ Kiệt nhận được chiếu lệnh Thắng đế yêu cầu hắn lập tức khai hoàn quay về triều.

Hoàng Phủ Kiệt co chân gác lên đồng công văn, nhìn chăm chăm thánh chỉ tại án thượng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trương Bình nhìn thần sắc hắn lộ ra một tia ngoan lệ (độc địa), đột nhiên mở miệng nói: “Trữ tác thái bình cầu, bất tác loạn thế nhân. (Thà làm chó thái bình còn hơn làm người thời loạn).Ta cũng không muốn làm đứa con trời dạt khắp nơi. Hơn nữa đến lúc đó loạn trong giặc ngoài, nội địch và ngoại địch thành bằng hữu, chúng ta sẽ bị truy sát. Đối sách sau này, chúng ta từng thương thảo rất nhiều lần, kế hoạch cũng định rồi, thay đổi chủ ý không phải điềm hảo.”

Hoàng Phủ Kiệt nhìn y tà mị.

Trương Bình bình tĩnh nói :”Ta biết ngươi rất lợi hại, nhưng dụng binh đao không dính máu mới thực lợi hại. Ngươi... được không?”

“Trương Bình.”

“Ta làm sao?”

“Ngươi nếu như sau này còn dám thối lui một bước, ta đem ngươi cột vào kỳ can (cột cờ) tại thao trường trước mặt toàn quân.”

22. Chương 22

Đầu hạ năm thứ hai mươi bảy Trinh Thắng, Hoàng Phủ Kiệt do dự, bố trí hậu phương rồi lập tức phụng chỉ quay về triều.

“Phải về kinh.”

“Đúng vậy.”

Trương Bình có điểm sầu mi khổ kiếm.(đăm chiêu)

Hoàng Phủ Kiệt nằm trong lòng y, ôm lấy khuôn mặt y, “Làm sao vậy? Dụng binh đao không dính máu đều không phải là người muốn sao? Ta không sầu mà ngươi hiện tại lại u sầu?”

“Ta không muốn trở về phải quỳ gối trước kẻ khác, còn phải tự xưng là nô tài. Vương gia, danh sách trận vong thêm một cái tên ta chắc cũng không nhiều hơn bao nhiêu?”

“Ngươi muốn ly khai ta đi đâu?” Hoàng Phủ Kiệt thanh âm bình thản hỏi.

Trương Bình nhếch môi cười nói: “Ta muốn đi ngao du khắp thiên hạ, người nói võ công ta cao như thế, không tranh thiên hạ đệ nhất sao được?” Kỳ thực Trương Bình lúc này không muốn ly khai, chẳng qua Hoàng Phủ Kiệt hỏi y như vậy thì tiện miệng đáp thôi.

Mà nghe y trả lời như thế, Hoàng Phủ Kiệt sẽ gạt bỏ cũng là chuyện đương nhiên, “Người chẳng phải nói muốn cùng ta đi tới đích sao?”

“Ta có nói sao? Được rồi, chờ sự tình trở lại bình thường, ta sẽ quay về gặp người, người thấy thế nào?”

Hoàng Phủ Kiệt khẽ cười, “Lần này quay về kinh, lão đại, lão nhị đại khái sẽ cực lực lôi kéo ta, mẫu thân ta cũng vì ta mà tìm một hảo Vương phi, thậm chí là thị thiếp. Phụ hoàng chắc chắn sẽ phong cương cho ta.”

“Những điều này chẳng phải rất tốt sao?” Trương Bình vô tâm khẽ vỗ vỗ hân.

Hoàng Phủ Kiệt bắt lấy tay y, ánh mắt chiếu lên gương mặt y, cười nhạt: “Người mới đúng là người vô tình không có trái tim, toàn nói dóc! Lúc trước là ai nói không ly khai ta? Là ai nói sẽ theo ta cả đời?”

Trương Bình hạ mắt trầm mặc hồi lâu.

“Người nói chuyện a!”

Trương Bình vẫn trầm mặc.

Hoàng Phủ Kiệt tức giận, quay lưng không thèm nhìn y nữa.

Thật lâu.

“Người cho rằng ta ngốc sao?” Trương Bình khe khẽ thở dài.

Hoàng Phủ Kiệt vẫn đưa lưng về phía y.

Trương Bình nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cảnh sắc xao động một chút.

“Ta là thái giám, chuyện này vĩnh viễn không thay đổi. Tại biên quan, các tướng lĩnh, bao gồm Phong Tử cũng đoán ra chuyện bên trong ta và người. Bọn họ bên ngoài không để ý nhưng trong bụng coi thường ta. Bọn họ tôn trọng người, sùng bái người, còn đối với ta chỉ là một hoạn quan, một thị nô. Người không phát hiện ra các tướng lĩnh và ta không hề qua lại?”

Hoàng Phủ Kiệt im lặng, hẳn đã sớm phát hiện tình trạng đó. Nhưng trong tâm tư, hẳn cảm thấy vui, thậm chí còn có thể nói chính hẳn cố ý tạo ra tình huống ấy. Hẳn không thích Trương Bình thân cận với kẻ khác.

Trương Bình gãi gãi đầu, miễn cưỡng mỉm cười, “Không phải ta muốn tiếp cận bọn họ, mà là bọn họ chẳng đáng. Trở về kinh, người cũng nói nường nường chỉ hôn cho người. Kinh thành không thể so với biên quan, ở đó cũng không chỉ có một nhi nữ thái thú. Đợi đến lúc người có thể thiếp, người còn định tiếp tục với ta sao? Quan hệ chúng ta ngay từ đầu đã vượt ranh giới, khi trước ta còn trẻ chưa hiểu hết thiệt hơn, hôm nay nghĩ lại cũng thấy nực cười.”

“Người nghĩ nực cười?” Hoàng Phủ Kiệt trong lòng vốn có một tia áy náy nhưng nghe câu ấy, bực bội quay lại trừng y.

“Chẳng lẽ không nực cười sao? Ta là một thị nô nhưng lại muốn làm đại ca một vị hoàng tử. Xin hỏi vương gia, ta hiện tại là đại ca ngài, hay là thị nô của ngài?”

“Tình nhân.” Hoàng Phủ Kiệt âm trầm phun ra hai chữ tối hậu.

Trương Bình muốn cười, “Tình nhân? Ta thế nào cũng không cảm thấy chúng ta chính là loại quan hệ này?”

“Đó là do người đàn.”

“Thật vậy chẳng?” Trương Bình hoài nghi.

“Đương nhiên là thật! Người ngủ với ta nhiều năm như vậy còn giả sao?”

“Ta ngủ với người?”

“Lẽ nào người không ngủ với ta? Loại sự tình này một người có thể làm sao?”

“Là.... Sai! Ta không muốn, là người muốn...”

“Người dám nói người một điểm khoái cảm cũng không có? Người dám nói bản thân người một điểm cũng không muốn?”

“Cái này...” Bọn họ phát sinh quan hệ này hơn sáu năm, biết nói sao cho rõ?

“Trương Bình, chúng ta là tình nhân, không phải trước đây, là hiện tại. Người nghĩ xem tại sao người không muốn trở lại kinh thành, nguyên nhân lớn nhất chính là vì không muốn ta thú thê?” Hoàng Phủ Kiệt ngồi dậy, chỉ ra.

“Cái này không sai, nhưng...”

“Không có nhưng, chính là vậy! Ngoài ta ra, người không muốn hầu hạ người khác đúng không? Người không muốn quỳ trước thê tử của ta đúng không? Người không muốn nữ nhân của ta cười nhạo ta thượng sàng người đúng không? Ân?”

Trương Bình chậm rãi gật đầu. Tuy rằng Hoàng Phủ Kiệt nói không sai nhưng tại sao y cảm thấy lời hằn hắc biểu đạt không giống với ý tứ của mình?

“Người đồ kị. Không nên phủ nhận!” Hoàng Phủ Kiệt vươn tay chặn, không để Trương Bình có cơ hội mở miệng, “Người nghĩ mình không có, nhưng kỳ thực suy nghĩ của người, hành vi của người đều chứng tỏ người đồ kị. Người không muốn ta làm chuyện đó với nữ nhân hoặc nam nhân khác. Người muốn ở cùng ta nhưng không muốn người khác chen giữa đôi ta. Người không quan tâm đến thân phận chúng ta, người chỉ ngại thân phận sẽ cản trở chúng ta ở cùng nhau.”

“Ách...”

“Người yêu ta. Yêu ta giống như một trượng phu ái thê tử của mình. Bằng không lúc trước vì sao người đồng ý quan hệ xác thịt với ta? Huynh đệ kết nghĩa sẽ làm loại chuyện này sao?”

“Là bởi vì...”

“Không, đó là bề ngoài. Trong lòng người nếu như đối với ta không có tình cảm sâu sắc, người sẽ đáp ứng ta ư? Người ngẫm lại xem, nếu như là thái tử cầu người làm chuyện này với hắn? Nếu như là Huệ vương? Đối lại là người khác, người sẽ làm sao?”

Không cần tưởng tượng, Trương Bình chỉ nghe hắn nói vậy mặt đã trắng bệch.

“Đúng không, ngoại trừ ta, người sẽ không chấp nhận ai khác như vậy. Trương Bình, người đã sớm yêu ta rồi.”

“Có thể lúc đầu, người chỉ thương hại ta, nhưng dần dần nó đã thay đổi. Người xem, giống như người nói, người là thái giám. Trong nội tâm người luôn cho rằng bản thân vô pháp lấy vợ, nhưng người là một nam nhân, người muốn hảo hảo yêu một ai đó và ta ở bên cạnh người.”

“Người đối với ta từ thương hại đã nảy sinh cảm tình rồi yêu ta. Chuyện đó cũng hợp lẽ tự nhiên.”

Trương Bình bị hắn triệt để làm cho mơ mơ hồ hồ.

Hoàng Phủ Kiệt biết rõ phải rèn sắt ngay khi còn nóng, “Ta hỏi người, lúc trước ta làm đại soái hai tháng không để ý đến người, người rất khó chịu, rất lo lắng đúng không?”

Trương Bình thận trọng nghĩ ngợi, xác thực như vậy, thành thật gật đầu.

“Lúc nhỏ ta không hiểu biết, người bực bội vì ta, đặc biệt muốn bang trợ ta, đúng không?”

Trương Bình lần thứ hai gật đầu.

“Khi ta chạm vào người, thật người không có cảm giác?”

Trương Bình đỏ mặt.

“Người là thái giám, theo lý người không có tính dục. Thế nhưng mỗi khi ta yêu thương người, tiến nhập người, lẽ nào người chỉ cảm thấy thống khổ?”

Trương Bình ngẩng người nửa ngày, đỏ mặt nhìn về phía cửa sổ.

Hoàng Phủ Kiệt đưa tay xoay mặt y lại đối diện mình, tổng kết : “Trương Bình, kỳ thực ngươi từ lâu đối với ta tình cảm đã ăn sâu bén rễ, chỉ là không tự biết mà thôi.”

Trương Bình nhìn về phía hắc, mở miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

“Được rồi, ta biết ngươi ủy khuất, ta sẽ cố gắng ly khai khỏi kinh thành. Đợi phong cương, ngươi là ngươi, ta là ta, bất luận kẻ nào cũng không ảnh hưởng đến chúng ta. Dù ta có thú nữ nhân, ngươi cũng không cần để ý đến các nàng.”

“Vương gia.” Trương Bình mở miệng.

“Àn?” Hoàng Phủ Kiệt nhìn y, ánh mắt có thể dùng bốn chữ “ôn nhu như thủy” để hình dung.

“Trọng tâm câu chuyện hình như trật.”

“Trương Bình ” Hoàng Phủ Kiệt cầm hai tay của y, vạn phần bi thương nói: “Ngươi cam lòng để ta đau khổ? Ngươi cam lòng bỏ ta lại hổ lang chi địa?”

Trương Bình im lặng. Ta chưa nói không theo ngươi đến kinh thành a, ta rõ ràng nói...

“Ngươi cũng không đành lòng để bọn họ khi dễ ta đúng không?” Nam nhân chưa xót bởi thêm một câu tội hậu như vậy.

Trương Bình không thể đồng ý cái này, từ trên giường nhảy xuống quan sát đối phương vài cái. Cười lạnh nói : “Vóc người, võ công, trí tuệ hiện nay, còn có ai có thể khi dễ được ngươi? Nếu như có người như vậy, ta thật muốn xem đối phương là loại người gì?”

Nam nhân trầm mặc, lại đau lòng nghĩ: quả nhiên vóc người trưởng thành quá lớn, dễ bị thất sủng. Trương Bình đối với hắc đã không còn ôn nhu giống trước đây.

Trương Bình không có trong mã xa của Vương gia, y trở về thăm gia đình.

Không lâu sau khi Trương Bình ly khai Phương Đỉnh thôn thì mọi người trong Trương gia, kể cả thân thích liên quan đều biến mất. Không ai biết họ đi đâu, ngay cả việc họ đi lúc nào cũng chỉ có vài người biết.

Mà bên này, Trương Bình ly khai bất quá mới có hai mươi ngày, nam nhân đã chờ y đỏ mắt trên mã xa.

Hoàng Phủ Kiệt không biết nên mở miệng nói gì, hắc cũng không mở miệng nói cho Trương Bình biết hoang mang nằm sâu trong lòng: hắc sợ Trương Bình cứ như vậy....không bao giờ....trở về nữa.

Hoàng Phủ Kiệt không rõ bản thân có coi Trương Bình là tình nhân hay không. Hắc cũng không biết tình nhân ở chung với nhau như thế nào. Hắc chỉ biết hắc không thể không có Trương Bình, lớn như vậy rồi, chỉ có Trương Bình là thực sự thuộc về hắc.

Thậm chí hắc có một loại cảm giác, chỉ khi nào bắt nốt Trương Bình lại, hắc mới có thể an tâm làm những chuyện khác. Không có Trương Bình, tất cả những thứ ấy chỉ là hư ảo.

Trương Bình, Trương Bình...

Có lẽ chỉ duy nhất điểm này thuộc về nhân tính của hắc, chỉ có người này hắc giữ được trong tay.

Hoàng Phủ Kiệt kéo hai chân Trương Bình, đụng chạm nơi riêng tư giữa hai chân.

“Ngươi điên rồi, chỗ này là trong mã xa!” Trương Bình kẹp chặt hai chân, quát lớn.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng mặt lên, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa tia điên cuồng sồn lạnh.

Trương Bình không nói nữa, nhân thân này, biểu tình này, y quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Im lặng thờ dài, Trương thị nhân xui xẻo thả lỏng người để người nọ đưa ngón tay vào chỗ giữa quần, ra sức tra tấn y.

“Hô... Người điểm nhẹ.” Trương Bình không chịu nổi đau đớn, đè thấp thanh âm, nói nhỏ.

Hoàng Phủ Kiệt gạt đầu, cúi đầu hôn môi y.

Trương Bình không kháng cự, hé miệng nhượng đầu lưỡi của hắn len lỏi bên trong.

Hoàng Phủ Kiệt cổ họng phát ra tiếng rên nhẹ cấp thiết, một tay chế trụ đầu Trương Bình, một tay luồn vào trong cổ.

Hoàng Phủ Kiệt vóc người cao to hơn thường nhân rất nhiều, thế nên tay chân lớn hơn thường nhân một vòng.

Trương Bình bị ép nâng cao chân, thuận tiện để người nọ thăm dò giữa hai đùi.

Đầu lưỡi khuấy động y, ngấu nghiến bờ môi y, khẩu thủy theo khoe môi chảy ra.

Nam nhân để lại vết tích liếm giáo, hơi thở gấp gáp, rồi lại lấp đầy miệng y a.

Trương Bình bị hắn khuấy động khoang miệng, rần rần tê dại, ngay cả đầu ngón chân cũng khó chịu co duỗi.

Bàn tay nam nhân lần giữa hai đùi, ngón tay cái xoa nắn vùng cấm, ngón giữa dài nhất đẩy vào trong hậu huyệt y, ngón trỏ cũng ấn vào.

Trương Bình phát sinh tiếng rên rỉ khiêu gợi.

Nam nhân bị thanh âm rên rỉ của y kích thích, hung hăng cắn lên bờ môi y một cái, rút tay ra cởi y phục đang mặc, trong nháy mắt đã đem y phục trút sạch.

Trương Bình không dám phát ra thanh âm lớn, cũng không cự tuyệt, chỉ liên tục nói khẽ : “Người điểm nhẹ, điểm nhẹ.”

Nam nhân cởi dây lưng ra, cưỡi lên người y, nâng đầu của y lên, nắm lấy bàn tay y đưa lên môi hôn nhẹ.

Trương Bình nuốt nước bọt. Y và người này đã lâu chưa quan hệ thân mật, không có nghĩa là y sẽ sợ hắn.

“Thấy người hồi đó nhỏ yếu như vậy, ai có thể tưởng tượng ra người bây giờ cao lớn thế này?” Trương Bình nhỏ giọng nói thầm.

Nam nhân bắt mạch, chà xát thứ đang ngậm trong miệng.

“Người đừng bướng, đến lúc đó người thống khổ, ta cũng thống khổ.” Trương Bình cảnh cáo hắn.

“Vậy người ngậm hảo cho ta!” Nam nhân ra lệnh.

Trương Bình bất đắc dĩ vươn đầu lưỡi liếm đầu nà căn có điểm ướt át.

Thân thể nam nhân run lên, phát sinh tiếng rên rỉ khàn khàn.

Đội quân trùng trùng điệp điệp bước, nhìn không thấy điểm đầu.

Mã phu đánh xe nghe thấy trong mã xa truyền đến gì đó, muốn nghe kỹ thì lại bị tiếng gió thổi bạt đi.

Tiếng thở dốc hoan lạc, khe khẽ quanh quần mã xa.

Hai thân thể ma sát lắc lư theo tiết tấu mã xa, phát sinh âm thanh kỳ quái. Có lúc đột nhiên nhanh hơn, có lúc chậm lại.

Thân ảnh cao lớn, cường tráng hoàn toàn bao phủ lấy một người khác, chỉ có thể nhìn thấy một chân người nọ trên cánh tay nam nhân. Mỗi lần nam nhân tiến nhập, người trong lòng sẽ phát sinh thanh âm rên rỉ đè nén.

Mã xa lộc cộc chạy, càng ngày càng gần đến kinh thành hơn....

So với ngày xưa ly khai kinh thành, Hoàng Phủ Kiệt lần này quay về có thể nói vinh quang vô hạn.

Năm dặm ngoài thành, Thái tử, Huệ vương cùng Ngũ hoàng tử Thư vương dẫn đầu quần thần đứng ở ngoài thành tương nghênh.

Thắng để tuy rằng không cùng các đại thần ra ngoài thành nghênh đón — hần là con của ngài, ngài không cần phải ... nhưng để biểu thị cho người khác thấy, ngài đặc biệt ban ngự mã phi hồng, cho phép Ninh vương không cần xuống ngựa, tiến thẳng vào đại điện.

Mã xa Hoàng Phủ Kiệt xuất hiện, Hoàng Phủ Kiệt từ trong mã xa bước ra. Mọi người đều thầm phát ra tiếng thét kinh hãi.

Đây là Tứ hoàng tử năm xưa điều đi Nhạn Môn Quan? Vì sao kẻ nằm trong trí nhớ bọn họ kém người này rất nhiều?

Nếu như không nhìn gương mặt kia, bọn họ đều không thể tin người này năm xưa tạo cảm giác hầu như không tồn tại, thậm chí là Ninh vương bị mọi người coi thường.

Hoàng Phủ Kiệt vừa xuất hiện, lập tức khí thế áp bách tràn ngập.

Vóc người cao lớn, cường tráng, gương mặt ma mị, khí thế huyết tinh, áp bách khiến xung quanh tĩnh lặng.

Đây là sát khí. Chỉ có người tại sa trường vào sinh ra tử, chém giết vô số sinh mệnh mới có thể phát ra sát khí người người run sợ!

Hoàng Phủ Kiệt khẽ cười, thu lại khí thế quanh thân. Thái tử, Huệ vương, Thư vương cùng quần thần dần dần khôi phục thần thái.

Chúng thần nhất tề chúc mừng. Lúc thái tử và Huệ vương biểu hiện niềm nở, mỗi người trong bọn họ đều nghĩ muốn củng cố thêm huynh đệ tình thâm hoàng thất. Hoàng Phủ Kiệt giả bộ cực kỳ cảm động, nói có được ngày hôm nay là nhờ phúc của các huynh trưởng; còn nói nếu như không có Lưu tướng quân giáo huấn, hần sẽ không có hôm nay; thuận tiện còn đại đại tán dương các tướng lĩnh bên cạnh một phen.

Huệ vương âm thầm tìm kiếm thân ảnh Diệp Chiêm nhưng không thấy, kiếm chế bất an, chống đỡ bằng khuôn mặt tươi cười.

Thái tử kéo cánh tay Hoàng Phủ Kiệt, nói muốn tặng hần một lễ vật thật lớn.

Ngôn Tịnh cũng sáu năm không gặp ngoại tôn, giờ thấy hần thay đổi trắng đen như vậy, lão an lòng, đồng thời cũng có chút cảnh giác. Sở dĩ vì vậy mà ông ta không biểu thị thân thiết giống thái tử và Huệ vương, chỉ đứng ở một bên nhìn.

Trương Bình thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ từ mã xa bước xuống, thay phục sức thái giám mà Hoàng Phủ Kiệt sai người đưa tới.

Tất cả mọi người đang vui mừng nghênh đón các chiến tướng khải hoàn quay về, không ai chú ý tới một thái giám nho nhỏ như y.

Hoàng Phủ Kiệt được thỉnh lên ngự mã, chúng tướng theo sau, những người nghênh tiếp đi cuối cùng, lớp lớp tiến vào kinh thành.

Trong kinh đã tẩy trần, quét tước, dọc hai bên đường treo đầy hồng cân, giấy màu, dân chúng đứng hai bên kiêng chân nhìn “Ma suất” trong truyền thuyết, bảo vệ non sông, chinh phục Hung Nô, còn khiến Nguyệt Thị diệt quốc.

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt cười trên ngự mã, không nhanh không chậm địa tiến nhập khắp đường phố kinh thành.

Trương Bình chẳng rõ lúc nào ở bên cạnh hần, đi bộ theo sau.

Đoàn người nhìn Ninh vương và các tướng lĩnh xuất hiện, tiếng hoan hô vang dậy.

Hoàng Phủ Kiệt cùng những người khác ôm quyền hướng quần chúng đang hoan hô, cảm tạ.

Tiếng hoan hô càng thêm vang dội, nhiều kẻ giống như người điên, chụm tay lại gào thét.

Trương Bình tai rất thính, nghe trong tiếng hoan hô hỗn loạn còn có tiếng kêu sợ hãi và thanh âm kinh ngạc. Có người truyền nhau rằng Hoàng Phủ Kiệt chính là người không mang mặt nạ đi ở giữa, là người cao lớn nhất.

“Ma suất!”

“Thật ma suất! Người nhìn mặt hắn! Người xem vóc người hắn!”

“Thiên a, đó chính là hoàng tử? Quả nhiên khác với thường nhân.”

“Uy nghi này phàm nhân sao có, Tứ hoàng tử là thần a, Tứ hoàng tử chính là long tử!”

“Một năm trước ta chợt nghe Chu Đường xem bói, tiết lộ thiên cơ, nói Tứ hoàng tử là long thần hạ phàm, Đại Á tất thắng. Quả nhiên không sai, quả của Chu Đường chưa bao giờ sai!”

“Nguyên lai là Long thần hạ phàm, trách không được!”

“Đại Á có Long thần a!”

Bách tính kích động, hưởng thân ảnh Hoàng Phủ Kiệt quỳ xuống, miệng hô Long thần giáng phúc.

Một người quỳ, trăm người quỳ. Sự kích động lan truyền từ người này sang người kia. Tiếng hô Long thần giáng phúc vang vọng khắp đường phố.

Trương Bình hiểu bầu không khí này là có người cố tình gây ra, nhưng nghe tiếng hoan hô điếc tai, nhìn bách tính kinh sợ lễ bái Hoàng Phủ Kiệt, y nhìn không được hứng phần mà nắm chặt song quyền.

Hoàng Phủ Kiệt liếc mắt nhìn Trương Bình, khóe miệng ẩn chứa nụ cười hàm xúc khó tả.

Nhìn bách tính đứng chật đường gọi hắn là Long thần chi tử, lại nghĩ nguyên lai những điều Trương Bình nói với hắn đều đúng. Nếu như hắn có thể trở thành người đệ nhất thiên hạ, xấu cũng biến thành mỹ.

Hiện tại dung mạo hắn không còn là khuyết điểm mà lại thành dấu hiệu của Long tử.

Từ hôm nay trở đi, hắn – Hoàng Phủ Kiệt mới là Long tử chân chính của Đại Á, sau này nơi nơi đều lưu truyền. Dung mạo hắn, chiến tích của hắn, thậm chí là vóc dáng cao to hơn thường nhân cũng sẽ được thuật lại.

Mất thấy hoàng cung nguy nga cách đó không xa, nam nhân mỉm cười.

Không vội, cuối cùng sẽ có ngày ta trở thành chủ nhân nơi đó. Thực sự trở thành người đệ nhất thiên hạ.

Mà Trương Bình sẽ bầu bạn bên ta. Ta sinh, người cũng sinh; ta tử, người cũng ngủ cùng ta trong quan tài.

Lễ nghi phiền phức trong điện được lược qua, không đề cập tới.

Hoàng Phủ Kiệt giao ra hỏ phù, Thắng đế dĩ nhiên khen ngợi và biểu dương Hoàng Phủ Kiệt một phen, ban thưởng rất nhiều bảo vật. Về phần luận công phong thưởng những người ở phía sau, đêm đó Thắng đế mở phong yến trong hoàng cung tiếp đãi các tướng lĩnh khai hoàn quay về.

Trương Bình là thị nhân đương nhiên không có tư cách dự tiệc, cùng với các thị phó của vương công đại thần chờ ngoài hoàng cung.

Tổng quản Ninh vương phủ dẫn người hầu đến nghênh tiếp. Trương Bình nhận ra bọn họ nhưng họ không nhận ra Trương Bình trong đám người. Trương Bình cũng lùi tiến đến nhận mặt, cùng một gia nô đại thần bên cạnh nói chuyện phiếm.

Đợi đến nửa đêm, những người khác, ngay cả Huệ vương cũng tọa giá rời đi, mới nhìn thấy Hoàng Phủ Kiệt khoan thai bước ra.

Trương Bình ra đón.

Tổng quản Ngôn Hồng bước nhanh vượt qua y, kích động vạn phần gọi một tiếng :”Vương gia!”

Hoàng Phủ Kiệt đã gặp qua là không quên được, tuy rằng sáu năm không thấy, nhưng nhìn lướt qua hắn đã biết đây là ai. Bất quá kẻ trước mặt sáu năm không gặp, trên mặt đã có thêm phần nhợt nhạt và cung kính,

không còn vẻ che đậy khinh mạn, xem thường. Đi qua tổng quản, Hoàng Phủ Kiệt cười cười với Trương Bình.

“Chờ lâu a. Thái tử giữ ta lại nói chuyện.”

“Hoàn hảo, ta cũng tìm người nói chuyện phiếm đến giờ. Bụng có điểm đói.”

“Ha ha, ta nghĩ Ngôn tổng quản hẳn đã chuẩn bị tiệc rượu, đợi trở về, chúng ta hảo hảo uống lương bôi.”

“Hảo.”

Tổng quản nhất thời không nhận ra Trương Bình là ai, chủ yếu là do thái độ Ninh vương khiến ông ta kinh ngạc. Vương gia bọn họ thế nào lại lộ ra vẻ mặt ôn hòa với một thái giám như vậy? Sau đó mới nhớ ra bên cạnh Vương gia luôn có một thị nhân hầu hạ, hình như tên Trương Bình?

Thái giám này không phải gốc sao? Hiện tại xem ra rất bình thường? Ngôn Hồng ôm một bụng nghi hoặc, vội vã kêu kẻ hầu điếm đàng, nghênh đón Hoàng Phủ Kiệt đến trước mã xa.

Hoàng Phủ Kiệt kéo Trương Bình ngồi cạnh. Trương Bình cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Người khó hiểu nhất chính là Ngôn Hồng, ông ta không sao giải thích được, chỉ nhượng mã xa nhanh nhanh hồi phủ.

Ninh vương phủ vẫn xưa cũ như vậy.

Thế nhưng Ninh vương phủ sáu năm trước cổng và viện quanh quẽ, sáu năm sau Ngôn tổng quản luống cuống thu lễ vật không dứt.

Người đến bái kiến xếp thành hàng dài. Từ thái tử cho tới phủ doãn kinh thành. Hoàng Phủ Kiệt ai đến cũng không cự tuyệt, nhất nhất tiếp kiến.

Ninh vương phủ thêm một gã thực khách, họ Phong, tự Vũ Sơn. Người này ưa bạch y, cử chỉ nhanh nhẹn, khi cười hai mắt nhếch lên, thập phần hòa ái.

Hoàng Phủ Kiệt mỗi lần tiếp kiến khách nhân đều sẽ giới thiệu thực khách này. Dần dà, các đại thần đều biết người này. Sau nghe các tướng lĩnh nói Ninh vương nhậm chức thống soái, Phong Vũ Sơn làm quân sư. Ninh vương đánh hạ quân Hung Nô có công rất lớn của người này. Vì vậy đại danh Phong Vũ Sơn không ai không biết.

Người hầu kẻ hạ, thị vệ trong Ninh vương phủ tăng lên nhưng không ai chú ý. Ninh vương lập đại công quay về, trong phủ có thêm người hầu hạ cũng là lẽ tự nhiên.

Ba ngày sau khi quay về kinh, Thăng đế tại kim loan bảo điện chính thức luận công ban thưởng.

Ngoài các tướng lĩnh có công, Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt làm thống lĩnh được ban cho một tòa tân phủ, kim năm nghìn hai, ngân tam vạn lượng, mười bảy tuần mã, ba mươi sáu phó thị, mười hai mỹ nữ. Đồng thời gia phong mẫu thân hân Hiền phi thành Hoàng quý phi, ban thưởng rất nhiều châu bảo. Đáng tiếc ban thưởng hậu nhưng vô thực quyền.

Sau lâm triều, Thăng đế gọi riêng Hoàng Phủ Kiệt vào Thượng thư phòng hỏi hẳn có muốn phong cương. Hoàng Phủ Kiệt tâm niệm đáp: “Nhi thần không cần phong cương, nhi thần nguyện vì phụ hoàng đóng ở biên cương. Có thể đến bất cứ đâu.”

Thăng đế mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Nghe dân gian truyền ngươi là Long thần chi tử, ngươi cảm thấy sao?”

Hoàng Phủ Kiệt ngẩn người, rất tự nhiên đáp: “Phụ hoàng, ngài là thiên tử, là Long thần chuyển thế. Nhi thần là nhi tử của người, lẽ dĩ nhiên sẽ là Long thần chi tử. Người ta nói long sinh cửu tử, phụ hoàng mới có thất nhi tử, vẫn còn thiếu hai người nữa a.”

Biểu tình Thăng đế không đổi, nhưng có thể thấy cơ thể ngài thả lỏng.

“Trẫm ban thưởng mặt nạ cho ngươi, có phúc hơn?” Khẩu khí Thăng để có chút vui đùa.

Hoàng Phủ Kiệt vội vã kính cẩn trả lời: “Vâng.”

“Ngươi còn cần mặt nạ chứ?”

Hoàng Phủ Kiệt cười khổ, “Thỉnh phụ hoàng tái ban thưởng cho nhi thần, trước đây ở trong quân thì không sao, mới quay lại kinh thành mấy ngày đã hách khóc vài tiểu oa nhi ven đường.”

Thăng để nghe vậy cười ha hả, phát tay nói: “Trẫm sẽ tái ban thưởng ngươi một mặt nạ khác.”

Hoàng Phủ Kiệt khom người tạ ân, trong lòng phần hận nhưng không biểu lộ ra ngoài.

“Ngươi đi gặp mẫu thân ngươi a, mẫu tử các ngươi sáu năm không gặp. Nghe nói ngươi diệt Nguyệt Thị quốc, còn hàng phục Hung Nô, nàng rất trông ngóng, mỗi ngày nàng đều tìm đến trẫm hỏi lúc nào được gặp ngươi.”

“Vâng.”

Thăng để chú ý tới Hoàng Phủ Kiệt nghe thấy ngài đề cập đến Hiền phi, trên mặt xuất hiện chán ghét và bài xích. Trong lòng không khỏi mỉm cười. Hiền phi đối với sủng nhi tử thế nào, ngài cũng đã nghe đồn. Tuy rằng đáng tiếc là mẫu tử bọn họ bất hòa, nhưng hôm nay quan sát thấy điểm đó ngài khá thích thú.

Hoàng Phủ Kiệt rời khỏi thượng thư phòng.

Trương Bình chờ tại bên ngoài ra đón hần.

“Chúng ta đến Thụy hoa cung.” Hoàng Phủ Kiệt không nói nhiều, lập tức tiến về phía trước.

Trương Bình theo phía sau, trong lòng có chút do dự.

“Sớm muộn gì cũng bị nàng thấy, không bằng sớm gặp.” Hoàng Phủ Kiệt rõ ràng quay lưng về phía y nhưng vẫn đoán ra suy nghĩ trong lòng y, lạnh lùng nói.

Trương Bình vốn muốn hỏi hoàng thượng triệu kiến riêng mình hần có chuyện gì, nhìn hần như vậy, y quyết định chờ sau khi trở về phủ sẽ hỏi.

Bước một mạch đến Thụy hoa cung, không hề nói chuyện, Hoàng Phủ Kiệt bỗng dừng cước bộ.

“Trương Bình, ngươi chớ quên bản thân từng nói những gì.”

Hả?

Không đợi Trương Bình kịp phản ứng, Hoàng Phủ Kiệt lại bước tiếp.

Thái giám quét tước trước cung nhận ra Tứ hoàng tử, ngay tức khắc, Thụy hoa cung vốn luôn an tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt.

Sáu năm, Hiền phi không có một điểm già, một khuôn mặt trang điểm hoàn mỹ xinh đẹp, càng lộ ra vẻ đẹp nữ nhân thành thục.

Nhưng nữ quan Hồng Tụ dung mạo có chút âm u, gần bốn mươi tuổi, nàng lộ ra vẻ phong tình tịch mịch. Ngay khi nhìn thấy Hoàng Phủ Kiệt tráng kiện xuất hiện, ánh mắt bỗng sáng lên, nhưng được giấu đi rất nhanh.

“Ngươi thay đổi rất nhiều, không ngờ ngươi càng lớn càng cao to.” Hiền phi thở dài.

Hoàng Phủ Kiệt quỳ gối trước mặt Hiền phi, miệng nói hài nhi bất hiếu, khiến mẫu thân phải bận tâm.

“Ba ngày trước ngươi về, vì sao không sớm tới gặp bản cung?” Hiền phi tựa như không đếm xỉa tới.

Hoàng Phủ Kiệt càng quỳ thấp, thần nhiên trả lời: “Nhi tử cũng muốn sớm tiến cung vấn an mẫu thân, nhưng mới về phủ có rất nhiều chuyện phải xử lý, lại có nhiều đại thần tới thăm hỏi...”

“Viện có!” Hiền phi tức giận, lớn tiếng quát “Ngươi cho là ngươi đã lớn mạnh, có thể không cản trở về gặp ta đúng không?”

“Mẫu thân nói đùa. Nhi tử và người có một sợi dây bền chắc, dù nhi tử có ở xa đến đâu, cuối cùng vẫn nhất định quay về với mẫu thân.”

Hiền phi nhìn nhi tử đang quỳ trước mặt, tâm tình phức tạp.

Nhi tử có tiền đồ, kẻ làm mẫu thân dĩ nhiên phải thấy hài lòng. Nhưng nhi tử có chủ kiến, thậm chí muốn thoát ly mẫu thân, đây không phải sự kiện đáng mừng.

Bằng trực giác, Hiền phi cũng hiểu được nhi tử này không còn nằm trong sự điều khiển của mình nữa.

Sáu năm, chỉ sáu năm, sứt tử của nàng đã lớn như vậy. Con người nhu nhược năm xưa thấy nàng là run rẩy, giờ đã trở thành ma suất khiến Hung Nô sợ mất mặt.

Hiền phi biểu tình chuyển sang nhu hòa “Người còn nhớ kỷ điểm ấy là được. Nếu như không có ta và ngoại công người ở phía sau bang trợ, người cho là người có thể có ngày hôm nay?”

“Nhi tử biết.” Hoàng Phủ Kiệt bình tĩnh nói.

“Đêm nay người ở đây dùng bữa, bản cung có nhiều sự hảo muốn hỏi người.”

“Vâng.”

Trương Bình biết Hoàng Phủ Kiệt ở lại Thụy hoa cung dùng bữa, cũng không hỏi nhiều, trở lại truyền tin. Sau đó tìm vài thứ đơn giản nhét no bụng, cùng mấy gia nhân chạy tới đợi ngoài hoàng thành.

Cửa cung có người đi ra, nhìn phục sức, xác định là quan nhị phẩm. Tuổi cũng không lớn, khoảng chừng hơn hai mươi, vóc người nhỏ nhả văn tú.

“Vi đại nhân.” Có kẻ nhận ra người này là ai liền tới chào. Đối với tâm phúc thái tử, nhi tử của Tế tướng đương triều, cũng là phò mã, kẻ muốn nịnh bợ không phải ít.

Trương Bình ẩn nơi mã xa.

Vi Vấn Tâm không hỏi thân phận đối phương cao thấp ra sao, nhất nhất đáp lễ.

Trương Bình để ý Vi đại nhân tuy cười nhưng trong mắt hàm chứa cô đơn.

Nghe nói bên cạnh thái tử xuất hiện một mưu sĩ, những năm gần đây, mưu sĩ bên cạnh thái tử càng nhiều, hẳn đối với Vi đại nhân ngày càng xa cách, là thật hay giả? Trương Bình bỗng nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Đúng rồi, Dương mama chẳng phải nói làm Phò mã rất khổ sao? Hắn và vị Trưởng công chúa kia như thế nào? Còn có người trong mộng của hắn đã gả cho thái tử nữa?

Vi Vấn Tâm thấy ánh sáng từ đèn lồng Ninh vương phủ, đưa hai mắt nhìn qua. Trương Bình bắt gặp ánh mắt hắn rơi trên người mình, hơi khom người.

Vi Vấn Tâm nhú mày, tựa hồ đang suy nghĩ : Y là ai vậy? Rất nhanh, vẻ mặt của hắn nói cho Trương Bình biết hắn đã nghĩ ra.

“Trương thị nhân.”

Trương Bình không ngờ hắn đi tới chỗ mình, vội vàng hành lễ: “Trương Bình ra mắt Vi đại nhân.”

“Nhiều năm không gặp, Trương thị nhân vẫn hảo?” Vi Vấn Tâm cười hỏi.

“Nhờ phúc đại nhân, tiểu nhân hết thấy đều hảo.”

“Nhìn sắc mặt người, so với khi còn ở trong kinh thành tốt hơn rất nhiều.” Vi Vấn Tâm dừng một chút, bọn họ đều biết hắn đang nói đến cái gì.

Trương Bình cũng không trả lời, bày ra khuôn mặt thành thật, kính cẩn cười xòa.

“Năm xưa, xin lỗi người.” Vì sao lúc trẻ có thể dễ dàng khoan dung việc người khác khi dễ kẻ yếu, cũng không tiến lên ngăn cản? Vi Vấn Tâm nhớ tới Tứ hoàng tử cùng bọn họ có quan hệ, hắn hiện tại, trái tim như thất lại.

“Đại nhân quá lời, tiểu nhân không dám.” Trương Bình sợ hãi, vội vã đáp.

“Thay ta vấn an Vương gia nhà ngươi, nói hạ quan đối với chuyện ngài ấy làm tại biên quan, cũng rất kính nể.”

“Vâng. Tiểu nhân nhất định sẽ truyền đạt.”

Vi Vấn Tâm gật đầu, về hơi phiên muện xoay người bước đi.

Trương Bình ngẩng đầu nhìn bóng lưng hắn, chẳng hiểu sao có cảm giác bị thương.

Vương gia từng nói Vi Vấn Tâm là một nhân tài, nếu như thái tử dùng hắn thỏa đáng, như vậy địa vị thái tử tại triều đình nhất định sẽ phi thường được củng cố. Huệ vương muốn động tới hắn sợ rằng không dễ. Nhưng nhìn cục diện hôm nay, thái tử và Huệ vương địa vị ngang nhau, người sáng mắt đều thấy được Vi Vấn Tâm đã thất bại.

Nếu như Vi Vấn Tâm có thể bang trợ Vương gia thì tốt rồi. Người diên tuy rằng mưu kế chồng chất, nhưng trong triều lại không có ảnh hưởng lớn. Mà Vi Vấn Tâm lại có....

Minh nguyệt treo đầu ngọn cây, Hoàng Phủ Kiệt xuất hiện từ cửa cung, không nói câu nào, bước lên mã xa.

Trương Bình ngồi trên xa viên (phần hông xe ngựa), nhưng thị phó điều khiển mã xa.

Tới Ninh vương phủ, Hoàng Phủ Kiệt không thấy Trương Bình phía sau, cũng không để ý Ngôn tổng quản nghênh đón, đi nhanh tới tẩm viện Lưu Tinh của hắn.

“Phanh!” Sân trong bật mở rồi đóng lại.

Trương Bình gãi gãi mũi, nhìn quanh thấy không có ai, bèn leo tường nhảy vào. Vừa vào đã thấy Vương gia nhà y vịn trên lan can kịch liệt nôn mửa.

Trương Bình lặng lẽ đi tới bên cạnh hắn.

Hoàng Phủ Kiệt ới một hồi, chùi miệng, ngẩng mặt lên cười sâu thẳm với y.

“Qua đây.” Trương Bình giang hai cánh tay.

Người thanh niên cao lớn nhìn y, đi bước một tới gần.

Đột nhiên người nọ bước nhanh về phía Trương Bình, ôm chặt lấy y.

Trương Bình vòng hai tay ôm lấy, nhẹ nhàng vuốt lưng hắn.

Trong viện tĩnh lặng không một tiếng động.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoàng Phủ Kiệt buông lỏng hai cánh tay, khàn khàn nói : “Gọi người đến dọn a, ta trở về phòng đây. Tối nay người ngủ ở gian ngoài, ta không gọi, người đừng vào.”

Trương Bình kéo cánh tay hắn, “Có muốn đánh một trận?”

Hoàng Phủ Kiệt quay đầu lại, ngừng một chút rồi nói : “Ta không muốn đánh lộn, chỉ muốn sát nhân.”

“A... Người có muốn ta ngủ cùng người?” Ngôn hoàng quý phi đã nói gì với Vương gia khiến hắn ác cảm đến tận giờ? Hay là hắn vô pháp nhẫn nhịn làm hiếu tử trước mặt mẫu thân thêm nữa? Dù sao, người nọ trải qua sáu năm tự do tự tại, quay về không thích ứng được với cái lồng tôn nghiêm. Tiểu Kiệt tội nghiệp....

Hoàng Phủ Kiệt nhướn mày, cười âm trầm: “”Người không sợ bị ta thô bạo tiến nhập người đến chết?”

Trương Bình gãi gãi đầu, “Bỏ đi.” Thuận tiện cũng buông cánh tay Vương gia ra — y đã đến giới hạn thông cảm.

Hoàng Phủ Kiệt tức chết, sắc mặt đỏ bừng, bốt huyết sắc hình chữ nhân của người nọ càng giống như đang chảy máu. Tròng mắt nhìn Trương Bình nửa ngày, quay đầu, một cước đá văng cửa phòng, nổi giận dùng đòn đi vào.

Trương Bình nhìn hắn phá cửa, thở hắt ra, xem ra không có việc gì rồi. Giờ y phải gọi người đến quét dọn. Được rồi, còn chuẩn bị nước rửa mặt và trà súc miệng.

23. Chương 23

Sáng sớm hôm sau, Ninh vương triệu tập vài người tâm phúc đến mật đàm.

Hai vị đại sư phụ Triệu, Dương đã ly khai kinh thành, hiện vân du nơi nào không rõ. Thanh Vân, Bạch Liên sau khi được Ninh vương cho phép đã thành thân, ly khai vương phủ. Triệu sư phụ trước khi đi có đưa đến một đồ đệ.

Trương Bình lần đầu tiên thấy vị sư huynh ẩn thân trong quần doanh tới chơi thì nhất thời không thể tin được người nọ là sư huynh của Tứ hoàng tử.

Tiền Nhược Cốc, tên thật phần văn nhã nhưng tướng mạo thập phần hèn mọn. Là một nam nữ trung niên, chỉ có thể dùng bốn chữ “tặc mi thử nhân” (vẻ mặt gian xảo) để hình dung tướng mạo, thậm chí mỗi bước đi cũng giống kẻ trộm. Nhưng gã không phải danh tặc mà là quân tiền. (thủ kho)

Vị này yêu tiền hơn mạng sống, làm ở tiền trưởng phòng (phòng sổ sách) Ninh vương phủ đã hai năm, kể cả Ngôn tổng quản tới hà khắc cũng không tìm ra nổi một tật xấu của gã.

Hoàng Phủ Kiệt cùng người này mật đàm một tối. Ngay cả Trương Bình cũng không biết bọn họ đã bàn những gì.

Sáng nay ngoại trừ vị này, còn có năm vị khác.

Phong Vũ Sơn, hiện toàn kinh thành đều biết y là mưu sĩ của Ninh vương.

Đào Chính Cương, vị tướng mới tấn phong của cấm vệ quân, sau giúp thái tử thống lĩnh binh tướng trong kinh thành.

Lưu Kỳ Trung, Chu Bính, đây là hai người bị trọng thương mà Hoàng Phủ Kiệt và Trương Bình công trên lưng cứu ra. Kính qua huấn luyện của Trương Bình, võ công Thăng tiến, hiện là thị vệ đứng đầu của Ninh vương.

Còn có một người, lai lịch người này ngoại trừ Ninh vương ra thì không ai biết rõ. Trước đây Trương Bình tại quân nô (lính nô lệ) phát hiện người này bị trọng thương sắp chết, nhất thời động lòng trắc ẩn, cứu về mới biết người này thương thế thực sự quá nặng. Hoàng Phủ Kiệt lệnh quân y cứu người nọ, sau đó lại tuyên bố hắn “đã chết”. Một thời gian sau, kỳ xá doanh có thêm một người tên Dịch Nhị.

Trong kỳ xá doanh, người có lai lịch bất minh không ít, hiện những người này đều chuyển đến làm tạp dịch hoặc thị vệ trong Ninh vương phủ. Trương Bình còn biết một bộ phận đã ly khai khỏi quân đội nhưng không theo chân họ về phủ. Hoàng Phủ Kiệt đã phái họ đến chỗ nào?

Lại nói Dịch Nhị, cũng không biết hắn mang tuyệt học gì khiến Hoàng Phủ Kiệt đối với hắn thập phần coi trọng.

Điều khiến Trương Bình tức giận chính là người tên Dịch Nhị rõ ràng do y khiêng từ quân nô cứu về. Nhưng Dịch Nhị đối với y không mấy may mắn, nhìn y mà như không nhìn.

Sáu người tâm phúc, thêm y nữa tổng cộng bảy người. Hoàng Phủ Kiệt ngồi ở thượng vị, y đứng ở đằng sau.

Theo lý thì sáu người này gặp nhau lần đầu tiên, nhưng lại giống như đã quen lâu, mỗi người đều tự tìm cho mình một chỗ ngồi, hoàn toàn không có chuyện hai người đồng thời chọn trúng một chỗ.

Bên trái, lần lượt là Phong Vũ Sơn, Tiền Nhược Cốc, Lưu Kỳ Trung; bên phải lần lượt là Đào Chính Cương, Dịch Nhị, Chu Bính.

“Hoàng thượng có thể là muốn noi theo Thái thượng thái hoàng. Trước kia Thái thượng hoàng làm thái tử, Thái thượng thái hoàng cũng không phong cương cho các hoàng tử, chỉ cho bọn họ cái danh Vương gia. Đến khi Thái thượng hoàng kế vị, chư vị hoàng tử mới được ly kinh. Có người nói Thái thượng thái hoàng

muốn phòng ngừa các hoàng tử làm mưa làm gió tại đất phong, bắt lợi với thái tử lúc đó.” Phong Vũ Sơn phân tích.

“Hoàng thượng cho ngài chức quan nhân tản, quả thực là lãng phí một nhân tài rất lớn!” Đào Chính Cương chợt phát tiết bất mãn nói.

Trương Bình hướng ánh mắt nhìn Đào Chính Cương.

Người này tuy rằng người giống như tên, chính trực, quật cường, khiến người khác có cảm giác ông là trung thần lương thiện, không ngu trung cũng không ngu muội. Nếu muốn thu phục ông ta, nhất định phải có năng lực cao hơn ông ta, bằng không cho dù người có là hoàng đế hay Thiên vương lão tử, ông ta cũng không để vào mắt. Chỉ cần có thể khiến ông ta tâm phục khẩu phục, thì vì người, có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ.

Hai người Lưu, Chu mặt cũng không hài lòng.

“Hay.” Người điên dĩ nhiên gật đầu phụ họa.

Hoàng Phủ Kiệt liếc xéo tên này một cái.

Phong Vũ Sơn cười hì hì nói: “Vương gia, không có phong cương, ngài dự định làm gì sau này?”

Hoàng Phủ Kiệt nhìn về phía mọi người, mỉm cười hỏi lại: “Các người nói nên làm gì a?”

Trong sảnh một mảnh vắng vẻ, tất cả mọi người đều trầm tư.

Trương Bình nghe được phong vương nhưng không thể ly khai khỏi kinh thành, cảm thấy rất buồn.

Y vốn định sau khi ly kinh, tại đất phong giấu thân phận đi khiêu chiến với một số cao thủ. Đến khi y đánh bại các cao thủ tại đó, không cần y đi tìm, tự nhiên cũng sẽ có người tìm tới tận cửa thách đấu. Chẳng bao lâu thế nhân sẽ biết trên đời này có một cao thủ tên Trương Tam.

Bình sinh, y cũng chỉ có hai mộng tưởng: trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ và kiếm thật nhiều bạc dưỡng gia đình. Nhìn vào biểu hiện của Vương gia y hiện nay, mục tiêu thứ hai không khó, nan giải nhất chính là ước vọng đầu tiên! Y phải làm thế nào mới có thể khiêu chiến các cao thủ trong kinh thành mà không lộ thân phận?

Càng nghĩ càng cảm thấy cơ hội để thực hiện mong muốn của mình nhỏ bé đến thảm hại, càng nghĩ càng khổ sở.

“Đây cũng là cơ hội cho Vương gia.” Dịch Nhị chợt nói.

“Vì sao người nghĩ đây là cơ hội của Vương gia?” Phong Vũ Sơn truy vấn.

Thế nhưng Dịch Nhị lại ngậm tăm.

“Sao người không nói tiếp?” Phong Vũ Sơn quan sát hắn.

Dịch Nhị nhìn bàn chân chính mình.

Phong Vũ Sơn bắt đầu lăm bằm, không chịu nổi nữa, hét lớn: “Ta biết các người đều đang đợi bản công tử mở miệng, hừ, bản công tử nhất định không nói!”

“Đừng có nói không thuyết, việc này rất quan trọng.” Đào Chính Cương bắt ép hắn.

“Mãng phu người biết cái gì! Bản công tử đây chính là Đôn hề kỳ nhược phác. Khoáng hề kỳ nhược cóc** ” (mộc mạc chất phác chưa đeo gọt, man mác như hang núi)

“Gi?” Đào Chính Cương nghe không hiểu.

“Hắn nói hắn rất mực khiêm tốn.” Tiền Nhược Cốc giải thích.

“Người điên cũng biết khiêm nhường? Hắc!” Đào tướng quân nhin không được cười nhạo.

Phong Vũ Sơn đại nộ, nhảy lên ghé chỉ thẳng vào mũi Đào Chính Cương mắng to.

Bốn người khác thích thú ở bên cạnh huyết gió xem trò vui, biểu tình thoải mái hơn rất nhiều.

Hoàng Phủ Kiệt lười biếng dựa lưng vào ghế, quay đầu nhìn Trương thị nhân nhà hán.

Trương thị nhân còn đang chìm đắm trong mộng tưởng đau thương, y không thích kinh thành. Vừa nghĩ sau này phải ở lại đây, cả người đã bức bối khó chịu.

Lưu ở kinh thành thì sao ?

Chính là, y mỗi ngày đều phải khấu đầu.

Chính là, y đi đâu cũng phải mặc y phục thái giám.

Chính là, việc Vương gia ngủ với thái giám nhất định sẽ lại trở thành đề tài câu chuyện cho mọi người trà dư tửu hậu. (chuyện phiếm)

Trương Bình đi đâu cũng đều phải cúi đầu. Ngôn quân gia vốn đã ghét y, đại khái sẽ càng thêm khó vừa mắt. Ngôn hoàng quý phi mong sớm được bế tôn tử (cháu nội), chắc chắn nàng càng mong y chết.

Y không hề sợ những điều này, chỉ là đã quen tự do tự tại vài năm, giờ đột nhiên quay lại cuộc sống khúm núm, liệu có ai cảm thấy dễ chịu ?

Hơn nữa, tại biên quan toàn là nam nhân và những người mãng hán (người lỗ mãng) trong quân doanh, làm gì có ai để ý đến sự tồn tại nhỏ nhoi của y. Nếu là ở kinh thành —— đô thành được bao phủ bởi lễ giáo? Hầu như có thể dự đoán được những tiếng cười nhục mạ ; cũng có thể tưởng tượng ra Vương phi tương lai của Ninh vương phủ sẽ căm ghét sự tồn tại của y nhiều đến mức nào.

Đúng rồi a, Vương phi tương lai của Ninh vương phủ.

Trương Bình nhàu mày, trong ngực cảm thấy khó chịu.

Hắn có thú Vương phi hay không liên quan gì tới ta?

Hắn thú Vương phi, ta và hắn sẽ quay lại quan hệ chủ tớ đơn thuần....Sai, huynh đệ? Hình như cũng không đúng. Tình nhân?

Ta và Hoàng Phủ Kiệt hiện tại rốt cuộc là quan hệ gì? Trương Bình mơ hồ nhúc nhích.

Bất quá mặc kệ quan hệ bọn họ thế nào, y nhất định sẽ ở bên hắn, tiến cùng tiến, lùi cùng lùi. Y tuyệt không để hắn một mình cô độc tại kinh thành. Người khác không nhìn ra, nhưng y biết rất rõ, Vương gia nhà y là phần tử biến thái nguy hiểm. Nếu y không ở cạnh canh chừng, chưa biết chừng người này sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa nào đó.

Bỏ đi, lưu lại kinh thành thì lưu lại kinh thành a, cùng lắm thì tiếp tục sắm vẻ đáng thương.

“Trương Bình! Người nói chúng ta lưu ở kinh thành tốt điểm nào?” Phong Vũ Sơn đột nhiên chìa mũi về phía Trương Bình.

“A? Người hỏi ta?”

“Ta không hỏi người thì hỏi ai?”

“Ta không biết được.” Trương Bình trừng mắt, phun ra bốn chữ trớt quớt.

Hoàng Phủ Kiệt trong lòng cười lớn, quay đầu lại ngồi thẳng, nói với Phong Vũ Sơn: “Nói đi, người có ý kiến gì.”

“Vâng.” Phong Vũ Sơn hung hăng trừng mắt với Trương Bình một cái, tên giáo hoạt nhà người! Lập tức thu về thái độ can rõ, hắn nói rành mạch.

“Có hai điểm hảo lớn nhất. Đầu nhất, ta có thể lôi kéo một số nhân vật then chốt trong triều. Thủ hạ của cố An vương gia lúc này như rắn mất đầu, mà Vương gia ở trên sa trường có giao tình với cố Lưu đại tướng quân của họ, sẽ rất thuận lợi thu nhận thế lực này để đối kháng với thái tử và Huệ vương. Ngoài ra Vương gia đã liều chết đoạt lại di thể của An vương, mẫu thân của An vương là Thục phi đối với ngài cũng có vài phần cảm kích. Ngũ hoàng tử Thục vương có thể lợi dụng, thậm chí phe của cố Lục hoàng tử muốn dùng là có. Đầu nhì, ta có thể tùy cơ ứng biến. Ngài ở kinh thành, tin tức nhạy hơn so với bên ngoài rất nhiều.”

Trương Bình lén nhìn trác diện Hoàng Phủ Kiệt, hắn đã mất đi quyền bính, làm thế nào mới có thể không đánh mà thắng, đoạt lấy ngôi vị hoàng đế? Tuy rằng đã có kế hoạch đối phó....

”Trước chưa có, nhưng đến lúc ta sẽ có.”

Trong đầu Trương Bình chợt vang lên những lời trước kia, chân không tự chủ được mà run lên. Hoàng Phủ Kiệt đã nói lời này khi nào?

“Vũ Sơn nói không sai, lưu lại kinh thành đối với chúng ta tuy có hại nhưng cũng có lợi.”

“Xem ý tứ phụ hoàng, người đối với các hoàng tử không yên tâm, sợ dĩ vì vậy mà đặt họ trong vòng kiểm soát có thể thấy được. Dù vậy người cũng không thập phần thỏa mãn với thái tử, cố ý để lại một địch thủ cho thái tử. Mặc kệ ý tứ phụ hoàng ra sao, chúng ta cứ tiến hành theo kế hoạch, bất quá chỉ điều chỉnh lại một chút.”

Hoàng Phủ Kiệt liền đưa ra những chỗ hấn cho rằng cần sửa đổi. Mọi người thảo luận một phen, nỗ lực tu chỉnh kế hoạch ban đầu tới mức hoàn mỹ.

Hội nghị kết thúc, Phong Vũ Sơn và mọi người cung tiễn Ninh vương đi trước, Đào Chính Cương cũng lục tục theo sau. Nhược Cốc đi tới bên cạnh Phong Vũ Sơn, bỗng nhiên nói:

“Thái giám kia và Vương gia có quan hệ gì?”

Phong Vũ Sơn tự biết hấn vừa hỏi vừa thử, nên hỏi ngược lại: “Đương nhiên là quan hệ chủ tớ, bằng không người cho là bọn họ có quan hệ gì?”

Tiền Nhược Cốc cau mày, sờ sờ cằm ném ra hai chữ: “Không giống.”

Phong Vũ Sơn chống hông cười ha hả, không quan tâm đến vẻ mặt khó hiểu của Tiền sư huynh mà đi thẳng.

Đêm đó, có một người khiêng bao to trèo vào Huệ vương phủ.

“Bịch.” Bao tải bị ném vào ngoa thất của Huệ vương.

Người ở bên trong kinh hãi, hô to một tiếng: “Có thích khách!”

Các tiểu lâu bên cạnh ở phủ Huệ vương lập tức đốt đèn sáng trưng như ban ngày, chiếu rọi một vùng.

Thích khách trong lòng thầm khen: người của Huệ vương phủ quả không hổ đã được huấn luyện. Sau khi điểm đăng cũng không lập tức xông vào các phòng, các góc ngách lục soát mà cho toàn bộ thị vệ bao vây phủ. Nếu người đến là một dong thủ (người có tài nghệ bình thường), tất nhiên sẽ không thể ẩn náu. Nhưng y dĩ nhiên không phải dong thủ.

“Lục soát!” Một đầu mục thị vệ ra lệnh, tức khắc đã triển khai lùng tìm một cách nhanh nhẹn, an tĩnh.

Thích khách âm thầm xoa hai quyền, rất muốn ra ngoài giao đấu một phen, y phát hiện một gã thân thủ tương đối khá, có thể là cao thủ.

Thế nhưng vừa nghĩ đến việc phải giải bày với người nọ....Thích khách không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía cao thủ, thở dài nuối tiếc, nghĩ thầm lần sau trở lại sẽ hội ngộ với hấn a.

Trong phòng, Huệ vương bình tĩnh lệnh thiếp thân thị vệ mở bao.

Bọn thị vệ yểm hộ sau Huệ vương, cẩn thận dùng kiếm khai miệng bao.

Nút buộc vừa mở, một bóng người đen thui lộ ra....

“Diệp Chiêm? !” Dù là Huệ vương cũng không tìm được một tiếng kinh hãi, hấn còn tưởng Diệp Chiêm hấn đã chết, không ngờ đối phương sai người tống y trở về.

“Vương gia, Diệp tướng quân còn sống. Người xem này, còn có một phong thư.” Thị vệ trình thư lên.

Huệ vương lệnh thuộc hạ thỉnh đại phu, đỡ Diệp Chiêm lên giường.

Chăm chú quan sát những thị vệ bảo hộ bên cạnh, hấn chậm rãi mở phong thư.

“Nhị ca, đặc biệt tặng một hậu lễ, hy vọng huynh vui lòng nhận cho. Tứ đệ Kiệt bái.”

Huệ vương lật qua lật lại phong thư nhìn vài lần, nhúu mày trăm tư.

Hoàng Phủ Kiệt rốt cuộc có ý gì?

Bên cạnh Ninh vương từ khi nào có một cao thủ như vậy, có thể tự do đi lại Huệ vương phủ? Nếu như đêm nay người nọ không phải đến tặng lễ vật mà là tới giết hắc, hắc có thể thoát?

Kỳ hảo? Có một chút, nhưng cũng không hoàn toàn hảo.

Kỳ ác? Đối phương rõ ràng không cần đem Diệp Chiêm nguyên vẹn trả về.

Sửu tứ rốt cuộc muốn làm cái gì?

Hoàng Phủ Cận trong đầu hiện lên một từ: thị uy.

Sửu tứ này muốn thị uy hắc? Nghĩ vậy, Huệ vương nhất thời trong ngực bị thứ gì đó đè nặng, sắc mặt thoảng cái trở nên tái mét.

Trương Bình rất hưng phấn, cục đồ của Huệ vương phủ y chỉ nhìn một lần nhưng đã có thể lần tới lâu vũ Huệ vương mà không hề lạc. Chứng minh cái gì a? Ha ha!

Lại nói, xung quanh tiểu lâu kỳ quan rất nhiều, nếu như không phải y tỉ mỉ nghiên cứu qua, đêm nay rất có thể sẽ thất bại.

Ta quả nhiên là cao thủ a! Trương Bình mừng rỡ vỗ vỗ mặt. Trên đường về còn thuận tiện đảo qua Vi phủ gần đó nhìn ngó một phen.

Nhi tử si tình của Vi tể tướng, người đã được Thăng chức hình bộ thượng thư hiện tại đang làm gì a?

Nghĩ kỹ, trong lòng y có điểm e dè. Rất muốn vào nhưng lại sợ lạ chỗ sẽ lưu lại sơ hở. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể lưu luyến mà rời đi.

Cùng lúc đó, người điên chờ đợi đến sốt cả ruột, Ninh vương thì an tĩnh đọc sách.

“Ngài không lo lắng sao?”

Hoàng Phủ Kiệt cười nhạt : “Có gì hảo lo lắng?”

“Thế nào đi nữa thì đó cũng là Huệ vương phủ! Y mới quay về kinh được mấy ngày? Bố trí xung quanh y còn chưa quen thuộc, Huệ vương phủ canh phòng nghiêm mật, trùng trùng lớp lớp, thái tử đã phái bao nhiêu kẻ đi ám sát Huệ vương? Đám người đó đều hữu khứ vô hồi (một đi không trở lại). Trương Bình, y....”

“Hoàng cung y còn thể ra vào tự nhiên, huống hồ là một Huệ vương phủ?”

“Không giống !” Người điên tức giận giậm chân.

“Người quan tâm Trương Bình?”

Người điên sững sốt.

Hoàng Phủ Kiệt ánh mắt lại rơi trên thư bản, tùy ý nói : “Y là người của ta, người của một mình ta. Hiểu chưa?”

Người điên nhân thần lóe lên, biểu tình cổ quái.

“Trách không được Trương Bình tại Nhậm Môn Quan sáu năm cũng không giao hảo với một bằng hữu nào, ngay cả mấy người y ra tay cứu giúp cũng như gần như xa. Vương gia, ta có thể hỏi chuyện này là do ngài cố ý đúng không?”

“Người là người thông minh.” Hoàng Phủ Kiệt không hề quay ra, cười cười.

Người điên lông tơ sau gáy dựng đứng, phi thường sáng suốt vội vã chủ động chuyển trọng tâm câu chuyện : “Ngài đưa Diệp Chiêm trở về bằng cách đó không sợ Huệ vương tâm sinh cảnh giác, hạ thủ ngài?”

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu mỉm cười nói: “Lão nhị không ngu, hắc tuyệt đối sẽ không hiểu thế cục hiện nay đi đối phó ta. Ta trả lại Diệp Chiêm, với hắc mà nói chỉ có lợi chứ không có hại. Ta một mực dùng

cách này chính là khiến hắn không nhìn ra, rốt cuộc ta có ý tứ gì với hắn. Hắn là người biết suy xét, lại thận trọng, càng cân nhắc sẽ càng không dám động thủ với ta.”

Hoàng Phủ Kiệt trong lòng vui vẻ, kỳ thực nói trắng ra, bất quá phượng thức trả người hắn nghĩ ra là một chuyện khó. Nhưng Trương Bình chắc chắn sẽ giúp hắn biến nó thành chuyện dễ.

Không lâu sau, Trương Bình vô sự trở về, thấy người điên đến gần mình, nhìn y từ đầu đến cuối, Trương Bình không thể lý giải.

Người điên tựa như Phật tổ, dùng ánh mắt bi thiên mẫn nhân (buồn cho thời thế, xót cho nỗi người) nhìn y là thế nào? Y thấy hắn như vậy, cả người sởn lạnh, thiếu chút nữa lăn quay ra đất.

Hai ngày sau, Hồng Tụ đưa tới hai nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi, nói là Ngôn hoàng quý phi ban cho Ninh vương làm người hầu hạ.

Mà hai nữ tử ấy do chính tay nàng dạy bảo. Năm đó Hiền phi nhờ ta chuyện của người, cũng chính là việc này. Uống cho ta lúc đó còn tưởng rằng....

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt mời Hồng Tụ đến nội sảnh, không rõ hai người nói những gì bên trong, đến lúc bước ra, Hồng Tụ gần bốn mươi tuổi hai má ửng hồng, hai mắt cũng sáng mơ màng, giống như một lần nữa dấy lên lửa lòng.

Nhìn thấy Trương Bình đứng ở cửa, Hồng Tụ thu lại vẻ tươi cười trên mặt, liếc y một cái, bỗng nhiên nói :

“Người vẫn đi theo hầu Vương gia, phải không?”

“Vâng.” Trương Bình khom người trả lời.

“Dường như người cũng thay đổi nhiều? Bộ dạng khác với lúc mới nhập cung.” Hồng Tụ ánh mắt rất sắc bén, nhanh chóng nhìn ra Trương Bình đã khác với sáu năm trước.

“Trên sa trường đã gặp nhiều sinh tử, rất nhiều chuyện nay không còn sợ nữa.” Trương Bình thành thật trả lời.

Hồng Tụ gật đầu, chấp nhận lời giải thích này của Trương Bình.

“Người bây giờ còn hầu hạ sàng chỉ của Vương gia a?”

Trương Bình bình tĩnh trả lời: “Thỉnh thoảng.”

Hồng Tụ trong mắt hiện lên một tia quang mang bất minh ý tứ, khóe môi dẫn theo tia cười nhạt, nói : “Không ngờ người là thái giám nhưng lại dính mưa móc long tử nhiều như vậy. Đáng tiếc, người là nam nhân không phải nữ nhân. Nữ nhân còn có thể sinh một hài tử bảo trụ tương lai, người cũng chỉ có thể chờ bản thân già đi.”

“Tương lai nếu như người may mắn, nói không chừng có thể làm một thị nô hầu hạ người kia đến già. Nếu như bất hạnh, ai!”

Trương Bình cúi đầu, không hé răng nói gì.

Trong lòng Hồng Tụ dâng lên một niềm sảng khoái khôn tả, nàng cho rằng Trương Bình đang đau khổ. Mà người này so với nàng còn đáng thương hơn gấp bội! Một thái giám chịu mưa móc long tử, có thể có kết cục tốt gì?

“Người phải cẩn thận một chút, nữ nhi quan gia nương nương chỉ định cho Vương gia là một người chủ nghiêm khắc.”

Trương Bình trong lòng cả kinh, vội hỏi: “Vương gia đã biết chuyện này chưa?”

“Đương nhiên.” Hồng Tụ nhìn biểu tình sợ hãi của y, trong lòng càng nghĩ thái giám này bi thảm, càng cảm thấy khoái trá.

Thảm! Tiểu tử kia khẳng định sẽ lại phát điên. Trương Bình vỗ trán. Vài ngày nữa, ban đêm y đừng mong được yên ổn, nhứt đầu a!

“Người hảo hảo hầu hạ Vương gia, đừng để sơ suất.”

“Vâng.” Trương Bình trả lời ỉu xiu.

Hồng Tụ thoả mãn, mang theo tâm tình sung sướng không gì sánh được rời đi.

Cửa lại mở, người bên trong đưa tay vẫy vẫy y. Hắn tâm tình khó chịu là thật nhưng tìm lý do kéo Trương Bình lên giường mới là mục đích chính. Có cơ hội tốt như vậy không dùng cũng phí. Người sau cửa âm hiểm nghĩ.

Trương Bình vẻ mặt đưa đám, ngoan ngoãn bước vào.

Sau, chờ người nọ thoả mãn, Trương Bình rống lên :”Chắc chắn sẽ có ngày ta bị người ép chết!”

Nam nhân thoả mãn thấy y dùng giọng khàn khàn khó nghe gào to, lại càng hoảng sợ.

“Chúng ta phải kéo Vi Vấn Tâm về bên mình.” Trương Bình quay đầu đề nghị. Nếu như còn bấm bụng nhẫn nhịn thêm, hai ba ngày nữa lại có người tới chọc giận Vương gia, y cũng đừng hy vọng cùng cao thủ so chiêu, trực tiếp nằm trên giường an dưỡng tuổi già được rồi.

Đang ở dư vị hồi ức, nhân tiện suy tư xem làm sao đối phó với nữ nhân của Hoàng quý phi, Hoàng Phủ Kiệt nghe vậy ngẩng đầu, cười nói: “Người có ý kiến gì hay?”

Trương Bình nảy sinh ác độc nói: “Ta không nhiều mưu trí như ngươi và người điên, nhưng ta biết đối nhân xử thế , phân rõ phải trái. Ngươi lập công trở về, hoàng thượng không chỉ thu hồi binh quyền, ngay cả một chức vụ ít thực quyền cũng không cho ngươi, điều này sao có thể chịu nổi. Còn mẫu thân và ngoại công ngươi cam chịu như thế? Nhượng bọn họ nói với hoàng thượng. Làm trưởng bối tìm đối tượng cho văn bối vốn là đạo lý hiển nhiên, nhưng bọn họ không hỏi qua ý kiến ngươi, người khác cũng thấy kỳ quái chứ!”

Hoàng Phủ Kiệt gãi gãi lông mày, người này bị cái gì kích động ? Hồng Tụ nói với y cái gì, hắn ở bên trong đều nghe hết, cũng không có gì sai a? Lẽ nào....Hoàng Phủ Kiệt trong lòng nổi lên vui sướng, ngốc tử ghen? Vì vậy mới nổi giận?

“Ngôn đại tướng quân chẳng phải đã phái người gửi thư nói rằng hoàng thượng đối với thái tử hiện tại có điều bất mãn, âm thầm loại bỏ dần thế lực của hắn sao? Chúng ta hợp tác với Huệ vương, trước tiên đoạt lấy binh quyền ngự quân kinh thành của thái tử!”

Trương Bình cùng người điên không hẹn mà hợp ý, nhưng Hoàng Phủ Kiệt mở miệng nói : “Chỉ e thái tử đã đề phòng chuyện đó, hơn nữa cũng khó đoán ý phụ hoàng. Bởi vì ta không có thực quyền, nên so với bất kỳ hoàng tử nào đều an toàn hơn. Nếu như trong tay có thực quyền,sợ rằng bọn họ sẽ liên hợp đối phó ta.”

”Phiền phức như thế?” Trương Bình túm lấy chần, suy nghĩ một lúc rồi nói với Hoàng Phủ Kiệt: “Ta giúp ngươi giết hắn.”

Hoàng Phủ Kiệt vòng tay qua eo Trương Bình ôm lấy y, trong mắt toả ra tiếu ý âm áp.

“Thế nào?” Y tình nguyện giúp hắn sát huynh đệ vì không hy vọng Hoàng Phủ Kiệt tự mình động thủ.

Tam hoàng tử và Lục hoàng tử đã chết, y vẫn không dám đề cập tới, càng miễn bàn chuyện thuyết giáo hắn. Tâm tình người này tựa như đứng cô độc chơi với nơi vực núi. Y hiện tại chỉ có thể tìm cách kéo hắn vào, nào dám thúc đẩy hắn. Người này biểu hiện trong ngoài bất nhất, y đâu phải lần đầu tiên biết.

Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, mỉm cười rất ôn hòa, nhưng giọng nói lại khiến người khác không rét mà run : “Ta không muốn hắn chết dễ dàng như thế.”

“Người muốn làm như thế nào?” Trương Bình thần sắc có điểm đông cứng.

“Ta muốn hắn nằm thử tư vị hai bàn tay trắng, bị người ta đánh như đánh cầu.”

Trương Bình như đi guốc trong bụng hắn, bật thốt lên : “Người muốn hoàng thượng chinh hắn?”

Hoàng Phủ Kiệt cười khẽ, tiến lại gần khuôn mặt y, vươn đầu lưỡi điểm lên chóp mũi y, “Chúng ta làm lần nữa?”

Trương Bình biến sắc, đồng thời cũng cảm thấy yên tâm. Y chỉ sợ người này nhịn không được tự tay báo thù, hoàn hảo hoàn hảo.

Ninh vương lập công lớn trở về, phong thưởng tuy rằng không ít nhưng người tinh đời đều nhận ra vị Tứ điện hạ này ủy khuất.

Có điều Ninh vương không giống như mọi người nghĩ, vô cùng cao hứng dọn tới tân phủ đệ lớn, vô cùng cao hứng làm một Vương gia nhân tử.

Ngũ hoàng tử Thư vương được xem như một Vương gia nhân tử khác cũng thường lui tới chơi.

Thái tử và Huệ vương quyết tâm lôi kéo Hoàng Phủ Kiệt, luôn sai người tới phát thiệp thỉnh hân qua phủ họ. Cho dù ai tới thỉnh, Hoàng Phủ Kiệt cũng không cự tuyệt, bảo trì thể trung lập hoàn mỹ.

Thời gian lâu dần, phe thái tử không coi trọng vị Vương gia nhân tử rồi. Nhưng Huệ vương chưa từng buông lỏng cảnh giác vị đệ đệ này. Diệp Chiêm lúc ấy tỉnh lại, câu đầu tiên chính là: toàn bộ mật tín đều rơi vào tay Ninh vương.

Dò hỏi quân tình là tội lớn. Nếu như Hoàng Phủ Kiệt tìm thời cơ thích hợp, đem mật tín và Diệp Chiêm giao cho Thắng đế, Huệ vương sẽ thất bại thảm hại. Nhưng Hoàng Phủ Kiệt lại trả nhân chứng quan trọng Diệp Chiêm về cho hắn.

Diệp Chiêm vẫn còn là Diệp Chiêm a? Huệ vương không sao ngăn được nghi ngờ. Vì sao thuộc hạ luôn trung thành và tận tâm, giờ nhắc tới sửu tử, ngũ diệu không kiếm được một tia kính nể?

Đúng rồi, chẳng phải hắn trên sa trường đã từng cứu y một lần sao? Lẽ nào... !

Chớp mắt, hơn nửa năm đã qua đi.

Đại Á tổng thể mà nói, biên quan an bình, tứ hải thái bình, bách tính an cư nhạ nghiệp. Kinh thành phồn hoa như xưa.

Ninh vương phủ dọn sang tân phủ, sửa lại diện mạo mộc mạc cổ xưa, trở nên....giống một vương phủ.

Mà hậu viện Ninh vương phủ vắng vẻ trước kia nay đã có thêm nhiều giai lệ. Hiền quý phi tặng, thái tử tặng, Huệ vương và Thư vương tặng, một số đại thần thấy Ninh vương ai đến cũng không từ chối, cho rằng hắn thích mỹ sắc, liền tặng không ít sở hảo.

Ninh vương và các mỹ nữ ấy bình thường phóng túng, nhưng hân tính tình cổ quái, thường vì một việc nhỏ mà nổi giận. Sai một chút thì hôm trước còn là nữ tử phi thường được yêu thích, hôm sau đã bị tổng cho kẻ khác, nói thẳng ra là bị ngược đãi chí tử.

Những mỹ nữ này đối với Ninh vương vừa sợ, vừa hận.

Sợ hắn hi nộ vô thường, hận hắn bạo ngược.

Dần dần chuyện đó đồn thổi ra ngoài.

Trước Ngôn hoàng quý phi còn nói chỉ định hôn sự cho Hoàng Phủ Kiệt, nhưng tiểu thư ghê gớm kia sau khi nghe lời đồn, sống chết không chịu gả cho Ninh vương. Ngôn hoàng quý phi cũng thử tìm một vài nữ nhân quan lại khác, cũng chẳng có ai đáp ứng. Thái độ hoàn toàn khác với lúc Ninh vương mới quay về kinh.

Ngôn hoàng quý phi giận dữ, nàng biết nhi tử mình ngoài việc dọa sợ người ta trên giường, còn vì hân vĩnh viễn không được hoàng đế sủng ái, quan tâm. Lập công lớn như thế trở về bất quá chỉ cho ta cái hư danh. Nàng thân là hoàng quý phi thì sao nào? Vẫn phải khom lưng cúi đầu trước nữ nhân khác! Điều này bảo sao nàng có thể cam tâm?

Ngôn hoàng quý phi lệnh Hồng Tụ thậm chí nhượng Ngôn đại tướng quân năm lần bảy lượt đến bàn chuyện với Hoàng Phủ Kiệt, nói hấn đi tranh giành chút thực quyền trong triều. Nhưng Hoàng Phủ Kiệt đều coi như gió thoảng bên tai, trước mặt thì vâng vâng dạ dạ, sau lưng lại đem nó quăng xuống gót chân.

Điều không ai rõ chính là thế lực An vương từng chút một bị Hoàng Phủ Kiệt thu vào trong túi. Từ ngày cùng Hoàng Phủ Kiệt chinh chiến tại Nhạn Môn Quan, các tướng lĩnh càng thần phục chí tâm.

Hoàng Phủ Kiệt thậm chí còn liên lạc với bên Đức phi – mẫu thân cố Lục hoàng tử.

Tất cả đều ngầm tiến hành thầm lặng.

Trong kinh thành thái tử và Huệ vương càng đấu càng mạnh. Vương gia tiêu diêu (ung dung tự tại) Hoàng Phủ Kiệt ngoài mặt tiêu dao, bên trong bận bịu.

Trương Bình cũng bận bịu, bận làm người đứng ở bên tường thu thập tin tức. Về phần Hoàng Phủ Kiệt trong phủ sinh hoạt phóng dãng, y coi như không thấy. Điều lạ chính là chuyện của y và Hoàng Phủ Kiệt tựa hồ không ai đồn đãi, e rằng là do Hoàng Phủ Kiệt biểu hiện ra bản thân quan tâm, yêu thích mỹ nữ.

Kỳ thực Trương Bình không biết, chẳng phải do người khác không lưu truyền mà là chủ tử Hoàng Phủ Kiệt nhà y đề tài thiếu muối. Nếu như Hoàng Phủ Kiệt là thái tử hoặc Huệ vương, tuyệt đối sẽ là tình cảnh khác.

Bên ngoài đồn đại, nữ nhân bị Hoàng Phủ Kiệt ngược đãi chỉ từ tám chín phần mười không phải gián điệp hay thích khách. Mà bọn họ đối với những mỹ nhân biểu hiện giả dối mê hoặc địch nhân chỉ có thể giải quyết như vậy.

Trương Bình thương cảm cho họ, trở thành phương tiện nhục thể chưa tính, mạng sống của chính mình cũng bị đem ra làm con cờ. Nhưng y chỉ thương cảm cho các nàng, không hề xúc động làm chuyện ngu xuẩn. Mọi người đều vì chủ, nếu họ nguyện ý quy phục thì tốt, nếu như không cũng chỉ có thể làm thế để trừ hậu họa về sau.

Hoàng Phủ Kiệt nói với y: kẻ hại những nữ nhân này chính là chủ tử của họ. Nếu hấn ngày nào đó bị nắm, hấn cũng sẽ liên lụy đến y. Nhưng hấn nhất định sẽ đem toàn lực cứu y, dù thế nào cũng tuyệt đối không vứt bỏ y.

Trương Bình nghe xong lời ấy, hành động lúc thường càng cẩn thận. Sự hoài nghi chưa từng bén rễ trong lòng y, kỳ thực y minh bạch Hoàng Phủ Kiệt quan tâm y từ lâu, điều đó không cần phải bàn. Người kia coi y là....

Đối với Hoàng Phủ Kiệt mà nói, những nữ nhân kia chính là địch nhân, giống như quân Hung Nô trên chiến trường. Nếu những nữ nhân ấy là vô tội thì người vô tội chết trên chiến trường cũng không ít.

Đối với Trương Bình mà nói, địch nhân của Hoàng Phủ Kiệt cũng chính là địch nhân của y.

Chú thích

“Đôn hề kỳ nhược phác. Khoáng hề kỳ nhược cốc “ nằm trong TUÂN ĐẠO – QUÝ ĐỨC của Tư tưởng Đạo gia

Nguyên bản:

Cổ chi thiện vi đạo giả, vi diệu huyền thông, thâm bất khả thức. Phù duy bất khả thức, cố cường vi chi dung. Dự yên nhược đông thiệp xuyên. Do hề nhược úy tứ lân. Nghiêm hề kỳ nhược khác hương Hoán hề nhược băng chi tương thí chương. Đôn hề kỳ nhược phác. Khoáng hề kỳ nhược cốc. Hồn hề kỳ nhược trọc. Thực năng trọc dĩ chỉ, tinh nhi từ thanh. Thực dĩ an dĩ cử động nhi từ sinh. Bảo thử Đạo giả bất dục doanh. Phù duy bất doanh cố năng tế, bất tân thành.

[Đạo Đức Kinh, chương 15]

Dịch Bậc đắc đạo ngày xưa thì tinh vi, huyền diệu, thông đạt; thâm thúy khôn lường. Vì khó lường nên gượng tả hình dung. Các ngài thận trọng như mùa đông đi qua sông; các ngài e dè sợ lắng giềng bốn bên;

kính cẩn như khách; lạnh lùng như băng tan; mộc mạc chất phác như chưa đẽo gọt; man mác như hang núi; hỗn mang như nước đục. Ai có thể đục mà nhờ tĩnh lại dần dần trong. Ai có thể yên mà nhờ động lại dần dần linh hoạt. Kẻ giữ đạo không muốn đầy. Chỉ vì không muốn đầy, nên mới che giấu và chẳng đổi mới.

24. Chương 24

Năm thứ hai mươi tám Trinh Thắng, bắt đầu truyền nhau xuất hiện một vị tuyệt thế cao thủ trong kinh thành. Người mà vị tuyệt thế cao thủ khiêu chiến đầu tiên là tổng bộ đầu tối nổi danh trong kinh – Chu Tường. Theo Chu bộ đầu nói, hắn bị hạ trong không quá mười chiêu.

Sau này, vị tuyệt thế cao thủ tựa hồ rất thích Chu bộ đầu, giúp hắn bắt cướp, cường đạo đã chuẩn êm khỏi kinh thành. Nếu như những tên giang dương đại đạo này chỉ là hạng xoàng thì không tính, đẳng này trong số đó có mấy tên bại hoại, đứng đầu trong danh sách thập ác bất xá (mười tội khó tha) của giang hồ.

Vì vậy vị tuyệt thế cao thủ ấy nổi danh. Nhưng y còn chưa có biệt hiệu, mãi đến khi y chạy đến khiêu chiến với Đô úy Dương Hiểu, người được xưng là kỵ binh dũng mãnh đệ nhất cao thủ kinh thành.

Y đánh bại Dương Hiểu chỉ bằng một cành cây.

Dương Hiểu bại không nói, vấn đề là lúc đó hắn đang trong phiên trực tại hoàng cung. Mà vị tuyệt thế cao thủ kia có thể thoát khỏi bao vây trùng trùng lớp lớp của hoàng cung dễ như không.

Sau đó tiếng tăm vị cao thủ này như diễm hỏa thăng thiên(khói), thoáng chốc đã bốc tận trời mây. Thậm chí còn có người đặt cho y một cái danh: phiêu miểu phi tiên (ảo ảnh tiên hiệp), có nghĩa là một cao thủ lai vô ảnh khứ vô tung (đến không thấy bóng, đi không để vết). Chẳng ai biết tên tuyệt thế cao thủ, ngay cả gương mặt y ra sao cũng không có mấy người có thể nhớ kỹ.

Mà những tên bại hoại bị y bắt thì cất lực vũ nhục y. Người khác gọi y là phiêu miểu phi tiên thì bọn chúng một mực kêu y là phiêu miểu phi trư (ảo ảnh heo mập). Đúng, không sai. Bởi vị tuyệt thế cao thủ kia nghe đồn có vóc người tựa hồ tròn ồm, khuôn mặt khiến người ta không nhớ ra cũng vì bị thịt mỡ che khuất.

“Trư, qua đây.”

“Người gọi ai là trư?” Trương Bình kéo xuống diện đoàn (diện cụ hình tròn), phát hỏa.

Hoàng Phủ Kiệt cầm đồ cải trang của y lên, ha hả cười, “Người nghĩ sao mà lại dùng bộ dạng này ra ngoài tạo uy danh a? Chậc chậc!”

Trương Bình đoạt lại ngoại y bên trong có nhồi bông từ tay hắn, nhét vào tủ “Người cho rằng ta nguyện ý? Nếu như người đồng ý, ngày mai ta để mọi người biết đại danh đỉnh đỉnh phiêu miểu phi tiên chính là thái giám Trương Bình hầu hạ bên cạnh người.” Nhấn mạnh mấy chữ đại danh đỉnh đỉnh, Trương Bình có điểm đắc chí.

“Xem ra người rất hưng phấn vì đạt thành ước nguyện!” Hoàng Phủ Kiệt cười tà mị. Trương Bình a Trương Bình, người bảo ta thế nào có thể thả người ly khai. Ngược lại, cả đời này người phải lưu lại bên ta.

“Người cười đủ chưa? Cười đủ rồi thì ra ngoài canh cửa giúp ta.”

“Khụ, ta có chính sự tìm người.” Hoàng Phủ Kiệt không có rút lui, trên mặt dẫn theo vài phần bướng bỉnh, giống như một hài tử muốn chia sẻ bí mật, đến nói thầm vào tai Trương Bình, cuối cùng hỏi: “Được không?”

Trương Bình ngẫm nghĩ một hồi “Như vậy không hay a?”

“Vì sao bất hảo? Lẽ nào người mong ta giết Vi Văn Tâm?”

“Giết hắn rất đáng tiếc.” Trương Bình thành thật nói.

“Vậy người còn không đồng ý?”

“Ta muốn mượn sức hấn, hấn sẽ là một hảo trợ lực. Dù là trước hay sau khi người đăng cơ cũng vậy.”

“A? Người có mưu kế gì không?”

Trương Bình vẫy tay ra hiệu, Hoàng Phủ Kiệt lập tức ghé sát đầu lại gần.

“Ta xem Vi đại nhân hiện tại thường đi thanh lâu, chỗ ấy có một nữ tử tên Hương Uẩn, tướng mạo có vài phần giống thái tử phi.”

“Sao? Thật thú vị.” Hoàng Phủ Kiệt cười gian.

“Nếu như người biết ta cứu nữ tử này từ tay thủ hạ của trưởng công chúa, người nhất định sẽ càng thấy thú vị.” Trương Bình đắc ý cười.

Hoàng Phủ Kiệt trừng to mắt, ôm cổ Trương Bình, “Bình, người thực sự là thiên hạ đệ nhất hiền thê! Tới đây, để Vương gia ta hôn người.”

“Người còn muốn nghe kế hoạch của ta hay không?” Trương Bình tức giận đập đầu hấn một cái.

Hoàng Phủ Kiệt ôm đầu, vạn phần ủy khuất nói: “Người nói đi, ta nghe.”

“Kế hoạch của ta là như vậy...”

Hai người càng nói thanh âm càng nhỏ, chụm đầu lại rì rầm nửa ngày, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười quỷ dị. Âm mưu chia cắt thái tử và Vi gia cứ như vậy được một chủ, một tớ cười âm hiểm đem ra bàn bạc.

Cuối xuân năm thứ hai mươi tám Trinh Thắng, Vi Vãn Tâm đột nhiên từ quan. Tể tướng Vi Thanh Tử cũng từ ẩn cáo lão. Mà điều tuyệt diệu chính là thái tử không làm sao giữ họ lại được. Tiếp đó truyền ra tin đồn Vi Vãn Tâm và trưởng công chúa bất hòa.

Hai phụ tử vốn là thế lực chủ chốt đột nhiên từ quan chỉ trong một ngày khiến cho trăm ngàn suy đoán không được lý giải. Ngay lúc này lại lưu truyền chuyện Vi Vãn Tâm và trưởng công chúa bất hòa, vậy càng nguy. Ngay lập tức, chuyện phụ tử Vi gia từ quan bay nhanh khắp kinh thành, trở thành đề tài nóng bỏng.

Thái tử đại nộ, đập bàn mắng phụ tử Vi gia không phải loại người làm nên đại sự. Chẳng qua là một nữ nhân a, hà tất phải làm khổ mình!

Nghe trưởng công chúa nói, trượng phụ (chồng) nàng chưa dứt tình cũ với Vương phi, thái tử còn không tin. Sau này thấy tư trang của Lý thị hấn mới hoài nghi. Sau lại có chuyện Vi Vãn Tâm chỉ trích ngay mặt rằng hấn hiệp ngoạn (vui đùa) với cơ thiếp, lãnh đạm Vương phi để gần gũi bọn tiểu nhân, khiến hấn đã bực càng thêm giận dữ.

Hấn là ai? Hấn chính là đương kim thái tử Đại Á hoàng triều, hấn có bao nhiêu nữ nhân thì đã làm sao? Đợi đến khi hấn trở thành hoàng đế, nữ nhân trong thiên hạ đều sẽ là của hấn! Một nữ nhi của bộ binh thượng thư thì có đáng gì? Vi Vãn Tâm người bất quá chỉ là một hình bộ thượng thư nhỏ nhoi, hết lần này tới lần khác người lên mặt dạy bảo ta!

Người nói bản thái tử lạnh nhạt Vương phi, vậy còn người? Người vì sao đối với thê tử của người, muội muội của ta cũng tương kính như bằng?

Đương nhiên thái tử hoàn toàn không thấy được muội muội hấn ý vào địa vị công chúa ngang ngược, hống hách ra sao.

Mà vị trưởng công chúa này biết được phò mã ở sau lưng nàng đi tìm nữ tử thanh lâu, càng nổi cơn tam bành, phái người đến thanh lâu mua nữ tử kia đem về phủ Phò mã.

Nữ tử thanh lâu ấy có bề ngoài giống Lý thị, bị trưởng công chúa dày dọa sống không bằng chết. Vi Vãn Tâm nhận được tin muốn bảo vệ nữ tử nhưng bảo hộ được hôm nay, không có nghĩa sẽ bảo hộ được trong tương lai. Vi Vãn Tâm bất đắc dĩ đuổi nữ tử về Vi phủ. Bề ngoài Vi Thanh Tử mắng hấn một trận, nhưng ông biết nhi tử và trưởng công chúa chưa từng hòa hợp, lại thấy nàng kia thật tội nghiệp, liền lưu nàng lại.

Ai có thể nghĩ trưởng công chúa ỷ vào thân phận của nàng, cường chế lực soát Vi phủ, đem nữ nhân kia đi. Vi Thanh Tử vì ngại địa vị của mình nên chỉ có thể đứng tại chỗ tức giận. Dù sao trưởng công chúa là chính thê nhi tử (con dâu cả) của ông, cũng đường đường là công chúa, một kỹ nữ mà con ông che giấu không có tư cách so đo. Nhưng dù thế nào thì hành vi này của trưởng công chúa đã chọc giận Vi gia.

Vi Vãn Tâm chạy về Phò mã phủ muốn cứu nữ tử kia, nhưng lại hay tin nàng đã được người qua đường cứu đi. Trưởng công chúa cho rằng đó chính là người của Vi gia, không chịu bỏ qua cho Vi Vãn Tâm, vừa khóc nháo vừa đòi Thắng để làm chủ. Cuối cùng đem Thái tử phi Lý thị ra mà mắng chửi, nguyên rửa, ác độc nói muốn thái tử cho Lý thị ném mùi đau khổ.

Vi Vãn Tâm đối với Lý thị đã vui đi ít nhiều mê luyện chi tâm, nhưng trong tâm can luôn giữ gìn. Vừa nghĩ tới Lý thị hiện nay trước mặt thái tử vốn không được sung, giờ lại bị trưởng công chúa gây xích mích, chẳng phải càng họa vô đơn chí? Lại nghĩ đến Hương Uẩn tới giờ chưa rõ sinh tử ra sao, trong lòng phần hận liền cùng trưởng công chúa tranh cãi.

Trưởng công chúa quá giận, chạy đến chỗ ca ca nàng, miệng lưỡi kích động, thường xuyên qua lại. Vốn đã có ngăn cách giữa chủ và bề tôi, vì chuyện này mà khoảng cách hai người càng xa thêm.

Hết lần này tới lần khác, thái tử phi Lý thị vì Vi Vãn Tâm mà lên tiếng, nói thái tử mấy năm nay vô cùng thân cận một số tiểu nhân, rời xa hiền thần, nếu còn như vậy sợ về sau khó lên ngôi bảo đại. Lời kia còn chưa nói hết, thái tử đã giáng cho thái tử phi một cái bạt tai, còn muốn giam lại, nhưng hấn ngại hình bộ thượng thư ở phía sau nàng nên đành nén nộ khí.

Nhưng thái tử phi là một nữ tử yếu đuối, trong lòng vốn là buồn bực sầu não, bị thái tử giam lỏng thì ngã bệnh. Kéo dài đến đầu năm sau, cuối cùng đã ra đi như vậy. Lúc lâm chung có lưu lại cho Vi Vãn Tâm một phong thư.

Nhận được thư do nha hoàn tâm phúc của Lý thị đưa tới, Vi Vãn Tâm đọc xong kêu lên ba tiếng bi ai, rơi lệ ướt áo.

Một bước nhường, từng bước nhường.

Hấn cho rằng bản thân phụ tá mình chủ, vì người đó mà không quản từ bỏ nữ tử mình yêu thương. Nhưng hiện tại hấn đối lấy được cái gì?

Hấn bụng đầy học thức nhưng không có đất dụng võ! Hai nữ tử hấn yêu mến, một chết, một mất tích! Hiện nay hấn muốn đuổi ác thê nhưng lại bị thân phận đối phương ngăn trở, muốn đuổi về cũng đuổi không xong! Ha ha!

Thắng để cuối cùng chấp thuận phụ tử Vi gia từ quan. Từ đó, phụ tử Vi thị đóng cửa miễn tiếp khách.

Không lâu sau, có người âm thầm tìm tới Vi Vãn Tâm.

Người đó hỏi hấn ba câu : Người có muốn thú Hương Uẩn? Người có muốn thoát ly khỏi bàn tay hoàng hậu và phe thái tử? Người có muốn tương lai giống cờ trống trở lại triều đình ?

Sau khi phụ tử Vi gia ly khai triều đình, tình hình trong triều liên tục biến đổi.

Tháng sáu cùng năm, Thắng để bắt chợt bị nhiễm phong hàn, lúc đầu còn rất nhẹ, chẳng hiểu sao bệnh trạng ngày càng nặng. Thắng để nhanh trí lập tức phát hiện điểm bất thường, âm thầm theo dõi thái giám Ngao Dược(người sắc thuốc) đem tới, đưa đơn thuốc ra ngoài cung thẩm tra đối chiếu. Mà quả thực điều tra ra có vấn đề.

Lúc này Hoàng Phủ Kiệt đang bình thần bức Trương Bình chơi cờ với hấn. Trương Bình không muốn, hấn dùng một sợi dây trói tay hai người lại với nhau, khiến y đi không được. Trương Bình bất đắc dĩ, về mặt đau khổ buộc lòng ngồi chơi thứ y tối không thích – cờ vây.

Thua liền hai bàn, Trương Bình bất nguyện. “Ta muốn được chấp năm quân!”

“Hảo.” Nam nhân cao lớn cười khế, đáp ứng. Chấp bao nhiêu quân cũng vậy, khẳng định Trương Bình sẽ thua hấn. Mà hấn lại thích nhìn bộ dạng tức giận đến thở gấp vì thua của Trương Bình, hắc hắc.

“Người cho rằng chỉ một ván cờ có thể lật đổ thái tử?” Đến phiên Hoàng Phủ Kiệt đi cờ, Trương Bình phi thường không quan tâm, mở miệng quấy nhiễu hấn.

Hoàng Phủ Kiệt rất nhẹ nhàng bỏ lại một quân cờ nói: “Nắm chắc tám chín phần. Nếu như phụ tử Vi thị còn phụ tá bên cạnh hấn thì may ra còn giữ địa vị cho hấn một thời gian ngắn nữa, nhưng đáng tiếc là..... Uy! Đánh rồi không được hối hận, bỏ xuống, bỏ xuống!”

Trương Bình coi như không nghe thấy, vất óc suy nghĩ một hồi liền hoán đổi vị trí quân cờ.

“Được thực sự là do thái tử đổi?”

“Ân.” Hoàng Phủ Kiệt thấy y chơi xấu công khai như thế, hấn còn có thể làm sao? Đối phó người này, hấn phải dùng chiêu khác. Ninh vương rất vô sỉ cười dưới bàn. Làm cái gì a? Người nói thử xem?

“Hoàng thượng làm hoàng đế được hai mươi tám năm, thánh thể vẫn kiện Khang, sợ rằng có tại vị thêm mười, hai mươi năm nữa đại khái cũng không thành vấn đề. Thái tử năm nay đã hai mươi sáu, có thể đã không thể chờ nữa....A!”

Trương Bình nổi giận trừng mắt, Hoàng Phủ Kiệt cười mỉa, đầu ngón chân đang cọ cọ a.

Trương Bình bắt lấy chân hấn, hung hăng nheo một cái.

Hoàng Phủ Kiệt rú lên quá dị, ánh mắt nhìn Trương Bình bất mãn. Trương Bình bị hăm vội buông sắc cước.

“Đừng có bát nháo! Người còn muốn chơi cờ với ta không? Người lại làm loạn nữa, ta không chơi.”

“Hảo, hảo. Không nháo không nháo.” Hoàng Phủ Kiệt cũng chẳng thèm thu chân lại, gác lên đùi Trương Bình.

Trương Bình biết tranh cãi tiếp chỉ có hại cho y, bấm bụng chịu đựng cái chân mất nét kia.

“Ta lo có người phát hiện người ở bên trong thúc đẩy thêm.”

Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, cười vô tình “Vũ Sơn tuy bề ngoài điên điên khùng khùng nhưng làm việc cẩn thận, lại thêm Dịch Nhị giúp hấn. Chỉ sợ thái tử diện hạ chúng ta cho đến lúc lên đoạn đầu đài vẫn tưởng rằng các mưu thần hại mình. Hấn càng nghĩ không ra thuốc bột vô mùi, vô vị không thể làm người khác mất mạng, chỉ có thể làm bệnh tình nặng thêm. Ha ha!”

“Huống chi nếu hấn không có tâm ấy, dù bọn Vũ Sơn có nhiều gì, hấn cũng không nhẹ dạ tin theo kiến nghị của các mưu thần. Chính hấn đã vô pháp chờ đợi, muốn nhanh chóng lên làm hoàng đế. Bí quá hóa liều, sẽ tự rơi vào vực thẳm đã chuẩn bị trước, bản thân hấn không thoát nổi mê hoặc còn có thể trách ai?”

“Hấn gấp rút như thế cũng là do người! Bởi vì chuyện Vi gia, nghe nói bộ binh thượng thư Lý đại nhân muốn đòi lại công đạo cho nhi nữ nhi. Huệ vương bắt mật thám mà thái tử phái đến Nhận Môn Quan trước đây, đem đến trước mặt hoàng thượng. Những chuyện đó truyền ra, bên ngoài đồn rằng hoàng đế muốn phế bỏ hấn lập Nhị hoàng tử làm thái tử, đổi lại là ai khác cũng không thể ngồi yên. Nói đến Dịch Nhị, hấn rốt cuộc là... ?” Trương Bình tỏ mò.

“Người đêm nay lên giường cùng ta, ta sẽ nói cho người.”

Trương Bình không thể nhịn thêm nữa, đập bàn chạy. Hoàng Phủ Kiệt nhìn sợi dây bị giật đứt, bất đắc dĩ cười cười. Có một tình nhân vô công cao cường như thế cũng bất hảo a.

Ai muốn Thắng để bệnh nặng không dậy nổi, thậm chí cứ như vậy chết đi?

Ai tha thiết muốn làm hoàng đế, còn có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi?

Toàn bộ nghi hoặc đều đổ lên thái tử.

Không tra ra vấn đề tại Thái y viện. Khai được cho hoàng đế thông thường phải có ba vị thái y đối chiếu kiểm tra, xác nhận không lầm lẫn mới đem bào chế. Mà được bào chế xong cũng có người phụ trách kiểm tra, cuối cùng mới đưa đến chỗ Ngao Dực.

Thái giám Ngao được không chịu được hình cung khai ra Hồ Vinh, nói Hồ Vinh đưa được cho hắn, Hồ Vinh còn nói thuốc này bổ cho thân thể.

Hồ Vinh kêu to oan uổng, nói hắn căn bản không biết việc này, là thái giám Ngao Được nói bậy, ngậm máu phun người.

Thắng đế thiếu chút nữa tử mệnh, lúc này ngay cả cận thần được sủng tín cũng hoài nghi. Không để hắn phân trần lần thứ hai, lập tức lệnh bắt Hồ Vinh nghiêm hình tra khảo thẩm vấn.

Hồ Vinh trong lúc thụ hình mơ hồ nghe có người nhỏ giọng cười nhạo bên tai. Nói lão thái giám này chính là kẻ chết thay, thái tử sao có thể phong hắn làm cửu thiên tuế gì đó, nằm mơ!

Không lâu sau Hồ Vinh tỉnh lại, gần như nghiêng rãng nghiêng lợi cung ra thái tử. Đương nhiên hắn còn bịa đặt nói thái tử bảo chứng thứ thuốc kia có thể khiến bệnh tình hoàng đế sớm khàng phục, hắn xem thái tử hiếu tâm, mới nhận lấy. Sau cùng hắn lại kêu lớn mình oan uổng, nói hắn không rõ sự tình, chuyện sau này vì sợ mới không dám nói, chỉ cầu hoàng đế xem xét lại bao nhiêu năm hắn cúc cung hầu hạ mà tha cho hắn một cái mạng chó.

Hồ Vinh vẫn không thể thoát mệnh. Nhưng trái lại thái tử đã trốn đi. Ngay khi biết Thắng đế không chết chỉ lâm trọng bệnh một thời gian, hắn biết sẽ xảy ra chuyện. Lo sợ bất an thái giám Ngao Được bị bắt sẽ khai ra, liền dẫn người đào xuất khỏi kinh thành.

Thụ đồ hồ tôn tán (cây đổ bầy khỉ tan), tường đảo chúng nhân thôi (tường đổ là do người đẩy). Thái tử đào thoát càng chứng thực tội danh. Chưa dừng lại ở đó, Đức phi, mẫu thân của cố Lục hoàng tử cáo trạng hoàng hậu Trịnh Thị hại chết Lục hoàng tử, cũng đã tìm ra chứng cứ — một cung nỗ khắc gia huy Trịnh thị.

Hoàng hậu có trăm miệng cũng không thể biện bạch, bị giam lỏng. Trịnh hoàng hậu là khai quốc công, đáng tiếc thế tập đại gia khai quốc công tuy có thế lực nhưng qua các triều đại hoàng đế đã bị tước giảm gần hết.

Một dòng họ khai quốc công, ngoại trừ Trịnh thị thì không có hậu nhân trực hệ, cũng là lý do vì sao Trịnh thị coi trọng phụ tử Vi gia. Đáng tiếc là nhi tử nàng cuối cùng lại uống phí tâm huyết của nàng, gây chuyện với Vi gia đến mức đoạn tuyệt. Hiện nay nàng không có lấy một người thân nào có thể che chở cho mình.

Không lâu sau Trịnh hoàng hậu bị ban tử, thái tử bị biếm làm thứ dân, Thắng đế lệnh Huệ vương truy bắt Hoàng Phủ Hồn, bắt luận là sống hay chết. Trưởng công chúa cũng bị liên lụy, bị ép buộc tọt tự miếu thể phát (cắt tóc) tu hành. Trưởng công chúa bất nguyện, trốn ra khỏi tự miếu nhưng do sơn đạo mưa ướt đường trơn trượt, ngã xuống núi tử.

Thế lực thái tử suy yếu, Huệ vương vui mừng nói không nên lời.

Bên này Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt mang theo Trương Bình lặng lẽ rời đi.

Tháng mười năm Trinh Thắng thứ hai mươi tám, thái tử bị phế Hoàng Phủ Hồn rời bến từ Triều Châu, thuyền đi được một ngày cho rằng rốt cuộc đã chạy thoát nên an tâm nhắm mắt ngủ, bỗng nghe cửa khoang thuyền bị người đá văng “Phanh” một tiếng.

“Ai?” Hoàng Phủ Hồn kinh hãi đứng dậy, đưa tay nắm chặt bảo kiếm trên gối.

Gió lạnh thổi vào trong khoang thuyền, một thân ảnh cao lớn hoàn toàn che khuất ánh sáng nơi cửa thuyền.

Giá cảm nên được điểm, có người hảo tâm đốt nến sáng nên trong khoang thuyền.

Một gương mặt huyết tinh như ma quỷ xuất hiện trước mắt phế thái tử. Vóc người cao to, khuôn mặt tươi cười tàn nhẫn, hàm răng trắng như tuyết tựa như muốn cắn người, dưới ánh nến chiếu hạ thật có thể hù chết một nam tử tráng niên.

“A!” Đã sớm bị Nhị hoàng tử truy đuổi đến tâm kinh lo sợ, Hoàng Phủ Hồn thấy người này sao có thể không sợ? Phát ra một tiếng kêu kinh hãi, gã sợ đến mức nắm chặt bảo kiếm trong tay đưa cao ngang ngực.

“Đại hoàng huynh, biệt lai vô dạng hồ?” (từ khi chia tay huynh vẫn khỏe?)

“Người... Là người!” Phế thái tử ổn định tâm thần, nhận ra người đến. “Người tới làm gì? Chẳng lẽ phụ hoàng phái người tới? Lão nhị đâu? Các người quả nhiên cùng một giuộc! Dù thế nào, thấy bản... thấy ta thất thế liền tới dả lạc thủy cầu ? (chó rơi xuống nước còn đánh = đánh kẻ mất sức chống cự). Sứ tứ, người chưa đủ tư cách này! Người a!”

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười, “Trương Bình, người nghe đi, thái tử điện hạ chúng ta tự coi mình là cầu, xem ra hẳn cũng minh bạch bản thân rốt cuộc là loại gì.”

“Lớn mật! Hảo sứ tứ người ! Người... Người đâu! Người đâu !” Phế thái tử bị chọc giận đến run rẩy cả người.

“Suyt, phế thái tử điện hạ, thanh âm người nhỏ chút. Người trên thuyền đều sang thế giới bên kia cả rồi, người gọi lớn tiếng như vậy nhượng bọn họ trở về, chẳng phải là muốn bọn họ chết thêm lần nữa? Thật tội nghiệp a, người nói có đúng không?”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói... Trương Bình, người tới nói cho hẳn.”

“Vâng.”

Trương Bình cầm ngọn nến trong tay, cung kính hồi đáp; “Bẩm phế thái tử điện hạ, người trên thuyền đều đã chết. Bị ta và Vương gia lần lượt sát. Hiện tại ngoại trừ ngài, người sống chỉ còn ta và Vương gia.”

Hai người, một miệng phế thái tử, khiến con mắt Hoàng Phủ Hồn đỏ ngầu, hận không thể ăn sống nuốt tươi cả hai.

“Tên yêm hóa chết tiệt! Người là ai? Dám nói chuyện ngang hàng với ta! Dù Hoàng Phủ Hồn ta không còn là thái tử nhưng ta vẫn còn là Đại hoàng tử của Đại Á hoàng triều, người! Người!” Hoàng Phủ Hồn phẫn nộ gơ tay định cho Trương Bình một bạt tai.

Trương Bình né cũng không né, chờ bàn tay đối phương lại gần mặt, y tiện tay bắt lấy, giữ lấy tay phải Hoàng Phủ Hồn sau đó vặn nhẹ một cái.

“A a a!” Hoàng Phủ Hồn đau đớn kêu to, bảo kiếm trong tay cũng rơi keng xuống đất.

“Chà chà !” Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, bội phục nói: “Lá gan người lớn thật. Ngay cả ta cũng không dám tùy tiện ra tay với y, vậy mà người dám chống lại y, còn muốn bạt tai ? Người có biết y là ai không?”

Trương Bình vô thức ưỡn ngực.

“Y chính là tâm can bảo bối cục nợ của ta, đừng nói là bạt tai y, ngay cả ta muốn cắn y một cái cũng phải suy nghĩ tính kế, người nói người đánh y như vậy, chẳng phải không nề mặt đệ đệ ta?”

Trương Bình biểu tình trên mặt khó coi, ngực cũng xep xuống.

Hoàng Phủ Hồn không biết Hoàng Phủ Kiệt đang mượn cơ hội trêu chọc tuyệt thế cao thủ nhà hắn, còn nghĩ hắn cố ý nhục mạ mình, lập tức khinh bỉ nói : “Hừ! Người cũng chỉ có thể quần lấy một tên thái giám! Đường đường là hoàng tử, lại làm càn với yêm nô, quả thực phóng đảng!”

Trương Bình không giận, chỉ là khí lực đang giữ chặt tay phải đối phương lớn hơn một chút. Sau đó chợt nghe tiếng kêu thảm thiết như heo của phế thái tử điện hạ.

“Ha hã. Phóng đảng? Ngu đệ ta mới phóng đảng kém thái tử điện hạ ngài a. Nghe nói ngài thương người đẹp, không thương giang sơn, vì mỹ nhân mà không chỉ bức tử thái tử phi, đắc tội với bộ binh thượng thư, còn nghe lời mỹ nhân gần tiểu nhân xa quân tử, cuối cùng tự chặt đứt cánh tay phải là phụ tử Vi gia. Nếu như phụ tử Vi gia còn phụ tá bên cạnh ngài, ngài thế nào cũng không ra nông nổi lạc thủy cầu này a? Ngài nói có đúng không?”

Trương Bình nhìn phế thái tử điện hạ một chút, chặc, cũng thật thương cảm. Thân thể run rẩy, thực giống lạc thủy cầu, không biết chạy đi đâu. Suy nghĩ một chút, y liền thả vị phế thái tử này.

Hoàng Phủ Kiệt thấy Trương Bình buông Hoàng Phủ Hồn ra cũng không ngăn lại, trái lại hắn còn cười khê, bồi thêm một câu : “A, đúng rồi. Ngu đệ từ trước tới nay trước mặt kẻ khác bắt hảo, không sai, đại hoàng

huynh người chẳng phải đã vứt bỏ phụ tử Vi gia sao? Nói vậy hai người này trong mắt hoàng huynh không đáng kể, vì thế ngu đệ ta dùng một ván cờ thu nhận họ.”

Phế thái tử ngậm chặt miệng, dùng ánh mắt cừu hận nhìn trừng trừng Hoàng Phủ Kiệt.

“Còn nữa “Hoàng Phủ Kiệt như vừa nhớ ra gì đó, nhìn Hoàng Phủ Hồn mỉm cười, ánh mắt phi thường thanh tịnh nói: “Người hôm nay biến thành người bị kẻ khác gọi là lạc cầu thủy, ngoại trừ lý do bản thân ngu xuẩn háo sắc, tâm mất thiện căn, còn bởi vì có người ở phía sau trợ giúp không ít.” Hắn dừng một chút “Người có muốn biết người đó là ai không?”

Hoàng Phủ Hồn cố nhẫn nhưng chính là nhịn không nổi, tức khí mắng :”Ngoại trừ lão nhị còn ai!”

Hoàng Phủ Kiệt chấp hai tay sau lưng, rất khinh miệt liếc nhìn Hoàng Phủ Hồn. Không nói, tất cả đều chứa trong một cái liếc mắt này.

“Là người ?! Ta giết tên ma quái nhà ngươi!” Hoàng Phủ Hồn phẫn nộ bùng bùng.

Là sửu tứ mà hết thấy huynh đệ hẳn đều tối khinh thường! Không ngờ cuối cùng gã lại bị sửu tứ tối khinh thường hại ra nông nỗi này, gã sao có thể không hận! Hơn nữa kẻ xấu xí kia còn mắng ngay mặt rằng gã vô năng, là ai cũng không thể nhẫn! Thẹn quá hóa giận, gã lao vào liều mạng liền bị Trương Bình gạt chân ngã xuống đất.

Hoàng Phủ Hồn ôm bụng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Hoàng Phủ Kiệt đứng trước mặt gã, từ trên cao nhìn xuống, dẫm giày lên khuôn mặt tôn quý vô cùng kia, rất khoái trá bình thản nói:

“Tâm tình nóng vội muốn làm hoàng đế của ngươi, ta minh bạch. Sở dĩ vì vậy mà ta giật dây đám mưu thần của ngươi, đám mưu thần lại xúi giục ngươi độc chết phụ hoàng. Phải biết rằng không chỉ riêng ngươi nóng ruột muốn làm hoàng đế, ái phi của ngươi cũng không chờ nổi được làm hoàng hậu, bọn thuộc hạ chờ không nổi đến lúc được bái tương phong hầu. Chính vì thế mà điều khiển bọn họ thực sự không chút khó khăn.”

Hoàng Phủ Hồn sao có thể chịu được kẻ khác dẫm chân lên mặt gã, lấy tay gạt đi, vừa giãy dụa vừa tức giận mắng chửi.

Hoàng Phủ Kiệt di đầu ngón chân một chút, Hoàng Phủ Hồn kêu lên thê thảm, mũi gã bị đập gãy, từ lỗ mũi máu tuôn ra rất nhiều. Mất nhiều máu khiến Hoàng Phủ Hồn thiếu chút nữa ngất đi, nhưng Hoàng Phủ Kiệt ấn mạnh chân khiến gã đau phát tỉnh.

“Dừng dừng... !” Phế thái tử Hoàng Phủ Hồn phát ra tiếng rên rỉ tràn ngập ý cầu xin tha mạng, hai tay ôm lấy giày Hoàng Phủ Kiệt, dùng nhãn thần khẩn cầu hắn bỏ chân ra.

Trương Bình trầm thờ dài, sớm biết sẽ có ngày hôm nay, hà tất phải nghĩ.

Hoàng Phủ Kiệt coi như không thấy, nghe phế thái tử tỏ ra yếu nhược, tiếp tục đả kích gã, nói:

“Được ngươi dùng độc chết phụ hoàng cũng là do ta làm đưa cho ngươi; lúc trước mật thám ngươi phái tới Nhận Môn Quan lôi kéo Lưu Bạch, thuận tiện hại ta cũng là do ta tặng lão nhị; cũng là ta ra tay với lương thảo, danh chính ngôn thuận đưa thân tín của mình lên làm quan lương thảo, nhân tiện còn vu oan cho ngươi.”

Hoàng Phủ Hồn mắt như muốn nứt ra.

“Ta còn làm chuyện gì nữa? A, quan hệ của ngươi và Vi Vấn Tâm rạn vỡ hình như cũng là do ta ngầm trợ giúp. Đúng rồi, lúc trước trưởng công chúa bị cắt tóc trong cung cũng là do vị cao thủ bên cạnh ta làm. Ai kêu nàng nhục mạ ta chứ? Trương Bình nhà ta hận nhất người khác khi dễ ta. Bình, ngươi nói có đúng không?”

Trương Bình miễn cưỡng gật đầu.

Cười ma mị, Hoàng Phủ Kiệt đưa lưỡi liếm răng nanh bén nhọn, ngón chân ngược lại chuyển xuống ngực Hoàng Phủ Hồn, liên tiếp dẫm lên đến khi nghe đôi phương hết thắm một tiếng, lúc này mới thỏa mãn, chậm rãi nói :

“Ngay cả mẫu thân Lục hoàng tử cáo trạng hoàng hậu —— chứng cứ mẫu thân người mưu hại Lục hoàng tử cũng là do ta cung cấp. Người có biết nung người chết thắm thể nào không?”

Hoàng Phủ Hồn thét lên, liều mạng giãy dụa, mắng to : “Hoàng Phủ Kiệt! Người là ác ma! Ta muốn giết người! Ta muốn giết người!”

“Trương Bình.”

“Có.”

“Người ra ngoài đi, để nén lại.”

Trương Bình nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Kiệt, sau gáy bỗng sớn lạnh.

Nếu như y là hiền thần, lúc này phải đứng ra khuyên giải Vương gia, nhượng hần tha mạng cho người kia rời đi. Nhìn huynh đệ phé thái tử một hồi, hoặc là tha gã một mạng, hoặc để hần thống khoái một lần.

Mà phé thái tử giờ đã biết tất cả, coi như cắt đứt khả năng sống sót. Như vậy để Ninh vương không lưu lại tiếng nhơ thì huynh(giết anh) và nhược điểm, y phải chủ động giúp Vương gia sát huynh đệ.

Người này đã sát hai huynh đệ, hiện tại đang định hành hạ đến chết người thứ ba, nếu như không ai biết thì thôi, nếu như để cho biết... Nhưng y cũng không làm gì, chỉ yên lặng buông giá cấm nén đi ra khỏi khoang thuyền, còn thuận tiện đóng cửa thuyền lại.

Y biết người này cần phát tiết. Oán khí bị chèn ép tích tụ hai mươi năm nếu như không để hần phát tiết ra, chỉ sợ hần cả đời cũng không thư thả.

Hơn nữa Trương Bình cũng không phải thánh nhân gì đó. Gió biển mang theo mùi mặn chát, giấu đi mùi máu tanh trên thuyền.

Bên tai thỉnh thoảng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết hoặc thanh âm cầu xin tha thứ truyền đến, vừa nhìn mặt biển hắc ám vô tận, vừa lạnh người bởi cảm giác như bị oan hồn đòi mạng.

Tiếng kêu thảm thiết không biết tự bao giờ ngưng bật. Cửa thuyền mở, Hoàng Phủ Kiệt từ bên trong đi ra. Thần tình của hần rất bình tĩnh, nếu không phải trên áo dính máu, người khác sẽ cho rằng hần vừa rời khỏi giường.

Gió biển lướt qua Trương Bình, y thấy hần bước ra cũng không nói gì, im lặng đi lên trước cầm lấy tay hần.

Hoàng Phủ Kiệt nắm lại, siết chặt. Sau đó hần mỉm cười ôn nhu. Đương nhiên phần ôn nhu chỉ có người quen thuộc với hần Trương Bình mới có thể nhìn ra. Người khác nhìn gương mặt hần lúc này, chỉ cảm thấy nụ cười của hần âm trầm, tuyệt không có cảm giác tồn tại sự ôn nhu.

“Lúc đầu hần chửi bới ta, sau đó bắt đầu hướng ta cầu xin tha thứ. Khi ta hạ thủ một chút, ta kêu hần liềm hài ta, hần cũng nguyện ý. Muốn trốn tránh thống khổ nên đã làm không ít việc thấp hèn. Đau đớn thực sự rất đáng sợ có đúng không?”

“Cho nên mới nói có chuyện bị bức cung a. Có một số người biểu hiện ra ngoài càng kiêu ngạo, nói không chừng bên trong hần càng yếu đuối. Thái tử suốt đời thuận ý, từ nhỏ đã được người khác nâng niu mà trưởng thành, người như thế vốn không chịu nổi một điểm thất bại. Người cho hần nếm mùi lợi hại một chút, hần rất có thể đổ vỡ. Từ khi người còn nhỏ đã bị nhiều người ngược đãi, nhưng người cũng gắng gượng rất nhiều, càng trở nên ngoan cường cứng cỏi. Không phải người bình thường nào cũng làm được.”

“Phải không?”

“Ân.” Trương Bình ra sức gật đầu.

“Ta lại vừa giết một người huynh đệ.”

“Bọn họ đáng chết. Người không giết bọn họ, họ cũng sẽ giết người. Huống chi họ nợ người rất nhiều thiện lương.”

“Ta còn tiếp tục nữa. Người biết người ta hận nhất là ai.” Hoàng Phủ Kiệt đưa tay chậm rãi kéo lại vạt áo Trương Bình.

Tháng mười, gió thổi trên biển rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

“Bình, ta rất lạnh, người nhượng ta ấm áp.”

Gió biển quần lấy Trương Bình, dù trên người y có nội công, môi cũng lạnh cứng đến thâm tím. Lúc này mở phanh y phục càng lạnh đến nổi da gà, nhưng y không cự tuyệt Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt xoay y lại, tiến nhập từ phía sau.

Cái tư thế này rất khó chịu, hoàn hảo người nợ dùng được cao chữa thương bôi trơn giúp y chuẩn bị trước, bằng không cả hai đều ném mùi đau khổ.

Hoàng Phủ Kiệt ôm lấy thắt lưng y, ra sức đẩy. Tựa như muốn đâm thủng y, liên tiếp, không lưu tình trù sáp.

Tư thế hai người tuyệt không dung mỹ, nói khó nghe thì quả thực giống dã cẩu, bất quá dã cẩu dùng tứ chi, bọn họ đứng trên hai chân.

Biển khơi tăm tối, gió thổi băng lãnh, mặt biển tĩnh lặng, chỉ có hải thuyền vắn vút mùi máu tanh, trên thuyền ngọn hải đăng (đèn biển) chập chờn leo lét trong gió.

Hai người dưới cột buồn phát sinh thanh âm tối nguyên thủy, cũng làm chuyện tối nguyên thủy.

Người chống tay vào cột buồm thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ và khóc nhỏ.

Người nợ ở phía sau y đã mất đi nhân tính, hóa thân thành dã thú, chỉ biết xâm chiếm tàn phá.

Mùi máu tươi càng kích thích hắn, trong đầu hiện lên cảnh đen tối ngày xưa. Hắn hận, hận đến mức máu trong thân như sắc nhọn đâm lên! Hắn càng muốn xua đuổi quá khứ bị đánh, bị vũ nhục, không có tôn nghiêm thì chúng lại càng không chịu buông tha hắn.

Hắn biết người dưới thân không phải cừu nhân của hắn, nhưng hắn không thể khống chế được. Hắn muốn chà đạp y, muốn dùng thủ đoạn tối tàn nhẫn, tối vô sỉ dẫn vật y. Nhìn người nợ dưới thân rên rỉ vặn vẹo, nhìn người nợ thút thít cầu xin, hắn sẽ có cảm giác thỏa mãn vô pháp diễn tả, đây là phần hắc ám nằm sâu trong nội tâm hắn.

Hơn nữa hắn muốn được an toàn. Mỗi lần tiến nhập người này, ngoại trừ tình dục được thỏa mãn, nội bích rất chặt, ấm áp bao lấy hắn, càng cho hắn một cảm giác an toàn khó nói hết.

Người này sẽ không vứt bỏ hắn, sẽ không thương tổn hắn, trái lại y còn có thể bảo hộ hắn, cảm giác “an toàn” khiến hắn càng không kiêng nể gì cả. Nếu như y không ly khai hắn thì tốt rồi. Hắn không muốn để người này ly khai hắn, một điểm cũng không muốn.

“Bình...”

Trương Bình thở hổn hển, đau đớn và khoái cảm đan xen khiến thần trí y có điểm mơ hồ.

“Người thực hảo.”

Hảo mà người đối với ta như vậy? Người đem na căn đâm vào như già chày, mộng lão tử ta không phải là cối đá a!

Trời tảng sáng, Trương Bình vô lực ngồi trên mũi thuyền nhìn Hoàng Phủ Kiệt xử lý thi thể Hoàng Phủ Hồn. Một mối lửa thiêu đi tất cả chứng cứ. Thông minh như hắn sao có thể quên đi người kia? Mặc kệ sẽ có bao nhiêu kẻ tới tìm tính sổ, cũng không quản người nợ có tâm phúc hay không, Hoàng Phủ Kiệt quyết không để kẻ thứ ba biết chuyện Ninh vương thí huynh trưởng.

Nhìn thi thể bị thiêu đến không nhận ra nguyên hình, Hoàng Phủ Kiệt hài lòng gật đầu, tiến tới thiêu những chỗ bị chém, chốc lát đã không nhìn ra huyết nhục bên trong.

Trương Bình bỏ qua một bên kiểm tra, người bị giết cũng không ít, nhưng có lẽ việc điểm lại có chút kích động.

Đoạn Hoàng Phủ Kiệt ném khối thi thể kia xuống biển làm mồi cho cá. Nhìn biểu tình Hoàng Phủ Kiệt, Trương Bình biết tâm tình người này thực sự đã hảo hơn.

Nếu như người này không phải hoàng tử, nếu như mục tiêu hắn không phải trở thành hoàng đế, nếu như y không ở bên cạnh hắn, không hề nghi ngờ gì, người này nhất định sẽ trở thành một đại ma đầu, tối tàn khốc, tối biến thái, tối không ai thương yêu loại người này.

Trương Bình đột nhiên nghĩ mình thật vĩ đại, y rõ ràng biết nhân tính còn lại của người này tất cả đều dành cho y. Nếu như không có y ở bên giúp hắn điều trị, bách tính thiên hạ nói không chừng đã sớm lầm than, coi như an bình thiên hạ từ lâu đã bất ổn tứ bề.

Trương Bình không kìm được, ngất ngây một chút, xem ra trời thương y đối với trăm họ không phải không có công hiến a. Cũng không rõ nếu dân chúng biết thứ cứu họ là cái mông một thái giám, sẽ có phản ứng gì? Ha!

“Cười ngây ngô cái gì a? Bị ta kiềm đến choáng váng?”

Trương Bình trừng mắt, cắn hận nói: “Sớm muộn có một ngày chém ngươi một nhát! Phóng tín hiệu đi a, ta lạnh muốn chết!”

“Ngươi chẳng phải võ công cái thế sao? Chút gió biển thì lo gì?” Hoàng Phủ Kiệt trong miệng cười nhạo, nhưng tay vẫn móc tín hiệu thả đi.

“Tới đây, để ta ôm ngươi một cái cho ấm.”

“... không cần.” Trương Bình căn bản là lười biếng không muốn di chuyển.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn y không muốn động, lập tức vứt quách địa vị tôn quý sang một bên đi tới ngồi xuống bên cạnh y, thuận tiện kéo y ôm vào trong lòng.

“Bình, ta còn muốn trên thuyền” Cẩn cẩn vành tai đỏ hồng vì lạnh.

“Còn muốn? Được, chờ lát nữa thuyền tới, ta tìm cho ngươi cái cối đá để ngươi chơi cho chán! Thật là, chỗ đó của ngươi có da thịt không vậy? Dây dưa lâu như vậy cũng không sợ tróc da!”

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười, cẩn vành tai y ha ha cười, “Bảo bối, chỗ đó của ta có da thịt hay không, chẳng phải ngươi là người rõ nhất? Sợ ta thụ thương chỗ đó? Hảo, nguyên lai ngươi lo lắng cho nó, lát nữa nhất định nó sẽ hảo hảo cảm tạ ngươi.”

“Cút!” Trương Bình hận a, trước kia thế nào lại để một hoàng tử thương y?

“Hơn nữa ngươi đã tìm cho ta ‘cối đá’ rồi a? Chẳng phải lỗi là do bảo huyết này trong khổ ngươi đã thỏa mãn sao? Thành quả ta tỉ mỉ huấn luyện suốt tám năm, mềm mại nhuần nhuyễn, căng chùng vừa phải, hút nhả hấp dẫn, làm lâu có thể xuất thủy, ngươi nói chỗ khô hạn được ta điều giáo thành như vậy là chuyện dễ dàng sao? Nếu như không dụng, bản vương há có thể cam tâm?” Vừa nói, tay vừa không biết mò lấy chỗ nào.

“Hoàng Phủ Kiệt, đừng tưởng rằng ngươi là Vương gia thì ta sợ ngươi! Ngươi đừng để ta cáu lên... Ngươi làm gì!”

“Ngươi không sợ ta, ta còn sợ ngươi sao? Bình, chỗ này của ngươi vẫn còn ướt, lát nữa không cần chuẩn bị rồi.”

“Hoàng Phủ Kiệt —— !”

Một con thuyền đơn tới gần, có người vẫy tay với bọn họ : Là Dịch Nhị.

Trương Bình hiện tại đã hiểu hẳn đặc biệt chỗ nào. Từ lúc biết thái tử chạy ra biển, Hoàng Phủ Kiệt lệnh người truyền vị này đến. Ban đầu y còn chưa hiểu, nhưng nhìn người này đối với biển cả quen thuộc, hơn nữa có thể leo lái một con thuyền không lớn hơn cái ghe, y minh bạch.

Địch Nhị móc hai mạn thuyền lại với nhau, đi tới thì nhìn thấy khuôn mặt Trương Bình hồng lên. Nhìn ánh hồng đỏ của mặt trời đang mọc lên từ phía sau, Địch Nhị cũng minh bạch.

Không lâu sau, một đám cháy lớn bốc lên trên mặt biển, chiến thuyền của phế thái tử Hoàng Phủ Hồn cùng với gã và những kẻ thân cận cứ như vậy hóa thành tro tàn biển khơi, mang theo thi cốt chìm vào đáy biển.

Mà chuyện này vĩnh viễn không ai biết được. Tựa như không ai biết số kim ngân, bảo vật mà phế thái tử mang theo trên chiến thuyền đã được di chuyển sang một thuyền khác.

Huệ vương vì sao truy đuổi phế thái tử không tha, ngoại trừ ý niệm muốn diệt cỏ tận gốc bề ngoài, trong đầu hẳn làm sao lại không để tâm tới một con thuyền mang theo châu báu? Đáng tiếc!

25. Chương 25

Thuyền đi hai ngày đã tới gần bờ.

Địch Nhị phát tín hiệu, thông báo cho người ở bờ biển biết để chuẩn bị tiếp ứng.

Đầu thuyền xuất hiện một thân ảnh, là Trương Bình muốn ra ngoài cho thoáng khí.

“Đêm nay gió lớn, không nên tới gần mạn thuyền.”

Trương Bình nghe lời, lùi dần vào trong, nắm lấy chỗ vịn bên cạnh “Người rất quen thuộc hải vực này? Không ngờ người có thể leo lái một con thuyền hành tẩu trên biển.” Trương Bình bội phục hẳn.

Địch Nhị nắm lấy mái chèo, mắt nhìn về phía bờ biển, chuyến đi này sẽ kết thúc rất nhanh thôi.

“Đây là thuyền nhỏ. Đi trong hải vực cũng coi như an toàn.” Địch Nhị sau nửa ngày mới đáp lại.

Cái này mà là thuyền nhỏ? Trương Bình lú lười.

“Người trước từng sống trên biển?” Trương Bình vốn chẳng muốn hỏi nhưng nhất thời không nén nổi hiếu kỳ.

Một mảnh vắng vẻ.

Trương Bình cũng không trông mong hẳn trả lời, lẳng lặng nhìn mặt biển. Màu nước biển rất thú vị, càng tới gần bờ càng vẫn đục; càng xa bờ càng xanh, sóng xô tầng tầng lớp lớp, phi thường rung động. Sóng có vẻ được gió nâng lên dâng cao hơn chút, nhìn lâu tự nhiên sẽ nảy sinh tâm lý e ngại, sợ bị đại dương sâu thẳm vô biên, vô tận ki nuốt vào trong lòng.

“Hắn nói tội của cha ta không liên quan tới ta. Cha ta lợi dụng thế lực binh thuyền của hắn tranh giành tư lợi, nhưng ta không có. Hắn nói sẽ sửa án sai cho ta, nhưng hẳn có thể cho ta một thân phận khác, nhượng ta phát huy sở trường trên biển.” Địch Nhị đột nhiên mở miệng nói.

Trương Bình không có chen vào.

“Ta yêu từng khung cảnh biển. Huynh đệ tỷ muội và ta bất đồng, ta hầu như lớn lên ở trên thuyền. Nương ta là kỹ nữ bị người ta khinh thường, rất nhiều người nói nàng vì tiền của cha mà cố ý hoại thai ta.”

“Nhưng chỉ có nữ nhân bị người ta khinh thường ấy vì mong ta thoát ly chốn hèn mọn, mong ta sau này có cuộc sống sung sướng, nàng đã giao ta cho một binh sĩ trên thuyền của phụ thân ta. Năm ấy ta bảy tuổi. Sau này cha để ta sống trên thuyền, chưa bao giờ mang ta về phủ đệ trong thành của ông, cũng không cho ta nhận tổ tông.

“Nhưng cuối cùng ông ta mắc tội, đứa con riêng này của ông ta dù không được gia tộc thừa nhận vẫn bị sung quân nô. Nếu như không nhờ người, hiện tại ta cũng đã trở thành bộ hài cốt vô hồn giống các huynh đệ khác.”

Trương Bình gãi gãi đầu, nghe ý tứ có vẻ không tốt lắm a. Bình thường Dịch Nhị chưa từng nói chuyện với y, hôm nay lại nói rất nhiều, nói cả những điều tư mật của hắn, khiến cho y không biết phải trả lời sao mới hảo.

“Vị kia... trong lòng có hận. Hận ý của hắn so với ta còn lớn gấp bội. Những người ta hận đã chết, còn hắn thì chưa. Ta muốn có thân phận tự do, giờ ta đã có, mà mục đích của hắn, người bình thường không thể tưởng tượng ra.”

“Hắn sẽ thành công.” Trương Bình khẳng định.

“Hắn không thích, không, hắn không hy vọng có người thân cận người. Hắn muốn cô lập người, người... phải cẩn thận.”

Trương Bình sửng sốt một chút, đột nhiên nhếch môi cười: “Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng bản thân khiến cho người khác ghét.” Nói xong, y vỗ vai Dịch Nhị, vui vẻ nói: “Đừng lo, hắn a, chính là tâm tính tiểu hài tử, thứ gì của bản thân đều nắm chặt không chịu buông. Đợi đến khi hắn gặp được chuyện hảo hơn trước đây, tự nhiên sẽ buông thôi.”

Vai Dịch Nhị giật nảy, hắn không có thói quen thân cận cùng người khác như vậy.

“Người không lo lắng là tốt rồi.” Bất quá hắn không nghĩ tới Trương Bình sẽ nói thế, tâm tình y ôn hòa như vậy chắc phải mãi về sau mới có thể thất sủng. Nhưng đây cũng là sự thực, không phải sao?

Mà nhận thức được người kia là thế nào, suy cho cùng cũng sống lâu hơn kẻ khác. Hắn mong Trương Bình có thể sống thọ một chút.

Trương Bình cố gắng chụp lấy cơ hội, ở sau lưng Dịch Nhị nói: “Cảm tạ người.”

Dịch Nhị ho khan một tiếng, xoay người bỏ đi. Hắn không phải loại người sẽ đem ân tình nói ra miệng, Trương Bình đối với hắn có ơn cứu mạng, hắn vẫn giữ trong lòng. Nếu như tương lai có một ngày Trương Bình cần đến, hắn sẽ không tiếc cái mệnh này.

Lần ra tiếp ứng này còn có mười sáu thị vệ cải trang ở tiền trưởng phòng (kho bạc), tổng cộng có sáu mã xa, trang bị đầy đủ.

Dịch Nhị không trở lại cùng bọn họ, hắn lưu lại bên bờ biển. Hoàng Phủ Kiệt nói với y, Dịch Nhị từ này về sau dùng cái tên Dịch Nhị gia nhập quân ngũ, trở thành lính tuần tra bờ biển.

Mã xa đi được hai ngày thì có ba mã xa ly khai bọn họ chạy hướng khác. Trương Bình không hỏi nhiều, đó là vì Hoàng Phủ Kiệt ngầm giấu đi thực lực, ngay cả y cũng không biết tỉ mỉ nội tình.

Hoàng Phủ Kiệt ban đầu còn lo Trương Bình trách cứ hắn giấu diếm, nhưng phát hiện Trương Bình được ăn ngon ngủ yên không có một chút cảm giác thắc mắc, hắn cũng lười giải thích. Người này là ai a? Tế tướng người ta trong bụng no đủ một thuyền, trong bụng y thì có thể chứa đến mười vị tế tướng.

Trương Bình không biết rằng y chẳng tò mò thì thôi, mà ngược lại Vương gia lại thắc mắc. Liên tục mấy ngày đều dùng loại ánh mắt thập phần u oán nhìn y, khiến y ngứa ngáy cả người.

Kỳ thực Hoàng Phủ Kiệt cũng không vướng bận cái gì, hắn bất quá nhện không được mỗi ngày đều nghĩ mấy lần: người này vì sao không thêm để ý xem hắn giấu diếm cái gì? Lẽ nào hắn không đáng để y lưu tâm?

Nghĩ đi nghĩ lại, Ninh vương gia cứ bận tâm như vậy.

Trở lại kinh thành, Huệ vương còn chưa quay về. Nhưng quan viên trong kinh tám phần mười đều cho rằng trưởng hoàng tử bị phế, người kế vị sau này chính là Nhị hoàng tử thông tuệ, đa mưu túc trí, phong thái chiếu nhân.

Thắng để không biểu thị bất luận điều gì. Sau đó Huệ vương hồi kinh, bắmlại phé thái tử Hoàng Phủ Hồn chạy trốn tới biển thì mất dấu. Thắng để cũng không trách hánh hành sự bất lực, chỉ phất tay tỏ ý đã biết.

Thắng để khang phục, nhưng vẫn còn thương tổn. Gần đây tinh thần không tốt, thời gian lâm triều cũng rút ngắn. Huệ vương bắt minh thái độ phụ hoàng, càng cẩn trọng, mỗi ngày đều đến hoàng cung ân cần thăm hỏi một phen. Mà mỗi ngày, hánh đều chạm mặt Ngũ hoàng tử Thư vương cũng đến vãn an.

Thấy Hoàng Phủ Cẩn và lão ngũ siêng năng như thế, Hoàng Phủ Kiệt cũng không định làm đứa con bất hiếu. Thường vào cung vãn an, nghe lời răn dạy.

Có đôi khi Cẩn, Kiệt đụng mặt, Hoàng Phủ Kiệt nhất định chủ động giao hảo.

Hoàng Phủ Cẩn càng ngày càng thấy không thể nhìn thấu người này. Nếu nói hánh có ý nhắm tới ngôi vị hoàng đế a, thì không thấy động thái gì của hánh, trong triều thần cũng không có người ủng hộ hánh, ngay cả ngoại công hánh Ngôn lão tướng quân cũng không tỏ ý thiên vị rõ ràng. Nhưng nếu cương quyết nói hánh vô tâm với đế vị a, chắc chắn không tin.

Mà lúc này trong hậu cung, ngôi vị hậu bỏ trống, phi tần tranh nhau, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Trong triều chúng thần vì suy đoán hoàng tử nào tương lai có thể làm thái tử, mỗi người đều vắt hết trí óc. Thái độ hoàng đế bắt minh, lúc này dừng ở lập trường nào cũng hết sức trọng yếu. Chư vị hoàng tử ngoại trừ thất hoàng tử ra đều đã thành nhân, người nào cũng có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Dần dần, các phe phái đại thần nguyên bản giờ bắt đầu xuất hiện biến động, hợp nhất có, phân chia có.

Biết hoàng đế có ý định triệu hồi phụ tử Vi gia trở lại triều đình thì phủ Vi gia một thời tịch mịch bắt đầu in dấu chân khách. Vì Thanh Tử thân là tể tướng, môn hạ đệ tử đông đảo, tuy rằng từ quan rời đi, nhưng bách túc chi trùng tử nhi bất cương ** (ảnh hưởng sâu rộng), một câu nói của Vi gia phụ tử có thể gây ảnh hưởng không ít triều thần. Mà điều kỳ lạ chính là Vi gia tuy không còn bế môn tạ khách nhưng cũng không đề cập đến triều sự.

Ninh vương phủ, trong tấm thất Ninh vương.

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt uống say túy lúy, chân dẫm đá chân chiêu, khiến hai mỹ nhân đỡ hai bên bị hánh đè khổ cực vạn phần, không dám đẩy hánh ra, dè dặt đưa hánh lên giường.

“Vương gia, ngài cẩn thận dưới chân.”

“Cẩn thận? Cẩn thận cái gì! Ta còn chưa đủ cẩn thận sao! Ngay cả bản vương lập quân công lớn như vậy, bây giờ cũng không chỉ là một Vương gia nhàn tản! Ha ha!”

“Vương gia, ngài say rồi.”

“Say? Ai nói bản vương say? Bản đại soái ta coi việc thiêu tào đàn, vô số đạo tử đều giống nhau, ách... ta còn có thể đoạt được thủ cấp của Thiên Vu Hung Nô!”

“Vương gia lợi hại nhất.” Nữ tử Vũ Mị đỡ bên trái cười duyên nói.

“Lợi hại? Lợi hại thì có ích gì?” Hoàng Phủ Kiệt hắc hắc cười quái dị, nói lộn xộn: “Phé thái tử không lợi hại sao? Chẳng phải kết cục cũng chỉ như thế sao? Hồ ly kia... lão nhị, người nói hánh... lợi hại hay không? Nhưng hánh trở thành... trở thành thái tử được sao? Hắc hắc, các người cũng không biết... không biết...”

“Không biết cái gì a?” Nữ tử Tịnh Lệ vẫn im lặng từ nãy tới giờ, nhẹ nhàng hỏi.

“Không biết...” Thần tình Hoàng Phủ Kiệt chợt bừng tỉnh một trận, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, lắc đầu, không nói.

“Vương gia, ngài cũng không phải không có cơ hội, trong triều vị hoàng tử nào có khí thế oai hùng có thể so sánh được với ngài?” Nữ tử Vũ Mị nhẹ giọng khuyên giải.

“Hắc hắc, tiểu đệ tử này, người nói đúng lắm. Lại đây, để bản vương hảo hảo thương yêu người.”

“Vương gia...” Nữ tử Vũ Mị cự tuyệt, né tránh ma thủ của Hoàng Phủ Kiệt đuổi tới.

Nữ tử đến đỡ bên kia bị Ninh vương nắm lấy, Hoàng Phủ Kiệt bắt lấy nữ tử Vũ Mị xé tan ngoại y của nàng.

“Vương gia, không nên...”

“Không nên? Người dám nói không nên!” Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên nổi giận, giáng cho nữ tử một bạt tai, khiến nàng ngã sang một bên, khoe miệng cũng có tiên huyết chảy ra.

“Vương gia tha mạng!” Hai nữ tử cùng quỳ xuống, một người không dám ôm khuôn mặt thụ thương, một người đập mạnh đầu cầu xin tha thứ.

Hoàng Phủ Kiệt chệnh choáng say, một cước đá văng cây cảnh bài trí trong phòng, gạt ngã bàn, hét lớn: “Các người một người hai người cũng không đặt bản vương vào mắt! Bản vương có chỗ nào không bằng hần? Vì phụ hoàng yêu thích hần cho nên bản vương phải khuất ý nịnh hót hần. Ha ha ha! Lão nhị kia ngu ngốc, hần còn đang một lòng đợi phụ hoàng truyền ngôi vị hoàng đế cho hần, ha ha ha! Chờ a, chờ cho đến chết đi, cũng không có được!”

“Vương gia!” Bên cửa đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, bước nhanh vào bên trong đỡ lấy Ninh vương đang khua khoáng tay chân loạn xạ, ngay cả đi cũng không vững.

“Đi đi! Các tiểu nô tử bộ mặt hèn mọn đi hết đi! Tương lai hần mới là chủ tử các người, không phải ta... không phải...”

“Vương gia, người say rồi.” Nam tử mặc trang phục thái giám lớn tiếng quát Vương gia y lại tiếp tục ăn nói lung tung, đồng thời quay đầu lại kêu hai nữ tử đang quỳ trên mặt đất dẹp đường: “Các người lui ra! Ở đây không cần các người hầu hạ.”

“Vâng.” Hai nữ tử không dám nhiều lời, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

“Đứng lại!”

Hai nữ tử đang đỡ nhau dậy, run rẩy quay đầu nhìn vị thiếp thân hầu hạ Ninh vương, Trương thị nhân.

“Ngày hôm nay dù các người nghe được gì đều quên hết cho ta! Nếu như để ta nghe được bên ngoài có một tin đồn nào, các người tốt nhất nên nhanh chóng nghĩ xem chết thể nào cho mau một chút.”

“Tiện thiếp cái gì cũng không biết, cái gì chưa từng nghe!”

Hai nữ tử sợ hãi vội phần nói rồi lui ra.

“Bịch.”

Ninh vương gia tư cách tôn quý bị Trương thị nhân phi thường không khách khí ném lên giường.

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt cũng cứ như vậy nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Trương thị nhân xoay người đi ra ngoài.

Nam nhân vốn nằm ở trên giường không nhúc nhích đột nhiên bật dậy, lấy tốc độ cực nhanh chặn Trương thị nhân ở phía cửa, ôm lấy cổ y, kéo khổ tử.

“Làm gì?”

“Kiềm người!”

“Phanh!” Ninh vương gia phát tình, đập cửa một cái đóng lại.

Năm ngày sau, đêm khuya, trong tiểu phòng tiếp khách nội phủ Huệ vương .

“Vương gia, người xem hoàng thượng hiện nay rốt cuộc là có ý định gì?”

Trầm ngâm hồi lâu, Huệ vương trả lời: “Thánh ý khó lường.” Dừng một chút, đột nhiên hỏi: “Các người nghĩ Ninh vương là người như thế nào? Hần sẽ không có khả năng nhòm ngó đế vị chứ?”

Thời gian dài trầm mặc.

“Nếu như là sáu năm trước, thuộc hạ còn có thể nói người này tuyệt không có khả năng trở thành đối thủ của ngài. Nhưng hôm nay, thuộc hạ cũng nhìn không ra bụng dạ hần.”

“Bất luận đại thần nào lui tới, hần mỗi ngày tiếp khách liên tục, rồi lại không thâm giao cùng bất luận kẻ nào. Thuộc hạ từng phái người dò xét ý hần, biểu thị nguyện ý bang trợ hần, nhưng cũng không thấy hần đáp lại rõ ràng điều gì. Hần từng nắm một phần ba binh quyền Đại Á, rồi lại đơn giản quăng đi. Nếu như nói hần có tâm để vị thì những chuyện liên tiếp hần làm này thấy thế nào cũng không giống a.”

Người còn lại nói: “Lão phu nghĩ chính là Ninh vương thông minh.”

” Như thế nào?”

“Nắm binh quyền dụng ra sao? Danh bất chính ngôn bất thuận, muốn thảo phạt hần rất dễ dàng. Hiện tại thiên hạ cũng coi như an bình, hần khởi binh trước tiên sẽ không được lòng dân. Cho dù cuối cùng hần đánh vào kinh, ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng chỉ là hôm nay còn sau này thiên hạ khó giữ được. Huống chi bốn phía Đại Á các nước lân bang rắp tâm không ít, chỉ cần hần không phải kẻ vô biên, lỗ mãng, chắc chắn sẽ không chọn con đường này.”

“Kỷ lão nói có lý.”

Kỷ lão lại nói tiếp: “Hiện giờ hần thân có chiến công vô cùng lớn, võ tướng và binh sĩ đều bị kính trọng hần, nếu như hần muốn trèo cao, chỉ cần hô một tiếng, vũ lực ủng hộ không thành vấn đề, đây là thứ nhất.”

“Dân gian truyền tụng hần là Long thần chi tử, nói hần công chính uy nghiêm, đối đãi với binh, với dân như con, tuy có danh ham sắc bất hảo, nhưng cũng không ảnh hưởng toàn cục. Hần đã có được dân ý, đây là thứ hai.”

“Hần cùng với quần thần không có thâm giao, nhưng cũng không có bài xích bất luận kẻ nào, bao gồm những kẻ đã từng là thuộc hạ của phế thái tử, thậm chí là cả chúng ta. Nói cách khác, rốt cuộc ai cũng đều có thể giao hảo với hần mà không cần lo tương lai sẽ bị hần nhay ra tính nợ cũ. Loại lập trường trung lập này chính nó đã bày ra con đường để vương cho hần, đây là điều thứ ba.”

Huệ vương nhíu mày thật sâu.

Kỷ lão nói tiếp: ” Chuyện phế thái tử, hần mặt ngoài vì ngài, kỳ thực trái lại là mượn tay của ngài, tìm cách dọn sạch kẻ ngáng trở . Vương gia, người này ngài phải đề phòng a.”

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng.

“Kỷ lão có cao kiến gì không?”

Kỷ lão khom người, “Vương gia quá khen, không dám nhận là cao kiến. Ý kiến của lão phu chính là trong thời gian ngắn muốn tìm ra sai lầm của hần không quá khả năng, hiện tại binh lực phân làm hai hướng. Tiếp tục thuê người giang hồ ám sát Ninh vương, đồng thời gấp rút nhượng hoàng thượng đem để vị truyền cho ngài.”

“Vị Dương Liễu ở trong cung đã lâu như vậy, đây là lúc để nàng ta phát huy tác dụng làm giấy thông hành.” Có người hội ý cười nói.

“Đúng vậy, gió thoảng bên tai sao so được với gối đầu đón gió?” Mọi người cùng nhau mỉm cười.

“Nàng ta liệu có ý khác hay không? Dù sao nàng ta cũng sinh được một vị hoàng tử.” Cũng có người lo lắng nói.

“Vô phương.” Diệp Chiêm lắc đầu, “Thất hoàng tử còn nhỏ, một nhà nàng ta nằm trong lòng bàn tay của Vương gia. Nàng ta phải cần một chỗ dựa vững chắc mới dám đoạn tuyệt, hơn nữa nàng cũng không có lá gan phản bội Vương gia.”

“Nhưng cũng phải đề phòng.” Kỷ lão dặn dò một câu.

“Các người bình thường chú ý xem ai là người lão tứ qua lại nhiều nhất. Nếu như lão tứ có ý tranh giành, thì nhất định có thể tìm ra chu ti mã tích.” (nhện đẻ tơ, mã để dấu chân, ý nói để lại manh mối)

“Rõ.” Mọi người cùng đồng thanh đáp lại.

“Vương gia...” Diệp Chiêm muốn nói lại thôi.

“Nói đi.”

“Vâng.” Diệp Chiêm ôm quyền, mang chút sầu lo nói: “Nói đến bình thường ai qua lại thân cận với Ninh vương, e rằng phải kể tới Thư vương gia. Thư vương tuy là một vị Vương gia nhân tản, mẫu phi cũng không được sủng ái nhiều, nhưng cậu hần là Dương Hiểu nhậm chức Đô úy, thủ lĩnh kỵ binh dũng mãnh cầm vệ quân trong cung. Nếu như Thư vương toàn lực ủng hộ Ninh vương, thì...”

Huệ vương không biểu thị ý kiến ngay, hỏi lại một câu : “Các người nghĩ ngũ hoàng tử Thư vương là một người như thế nào?”

Mọi người lần thứ hai rơi vào trầm mặc. Kỷ lão thông tuệ , Diệp Chiêm chờ ông trả lời, đương nhiên minh bạch Huệ vương sẽ không đưa ra vấn đề này nếu không có thâm ý.

“Vương gia, ngài có nghĩ Thư vương không quan tâm chính sự so với Ninh vương càng đáng uy hiếp hơn?” Kỷ lão dè dặt dò hỏi.

Huệ vương Hoàng Phủ Cẩn chỉ cười không nói.

“Thư vương phía sau không có thế lực hùng hậu chi trì, thì dù hần có tâm để vị cũng chỉ sợ là tâm có dư mà lực không đủ.”

“Thế lực phía sau? Thế lực phía sau nào có thể so sánh được với việc có phụ hoàng làm chỗ dựa.” Huệ vương đáng cười bất biến nhưng trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

“Vương gia, ngài nói là... ?”

Hoàng Phủ Cẩn gật đầu, “Gián điệp của bản vương dò la ra được một ít tin tức thú vị. Mặc dù chưa biết thật hay giả, nhưng cũng đáng để tìm hiểu. Nếu như tin này là thật, tất cả những việc chúng ta làm đến nay thật ra là vì người khác mà biến thành vô bực.”

Sau non nửa canh giờ, mật nghị kết thúc. Huệ vương ly khai, mọi người trong tiểu phòng cũng lục tục đi ra.

Sau khi tất cả đều ly khai, người hầu vào phòng thu dọn. Nến tắt, gian phòng thoáng chốc đã mất đi sinh khí.

Bỗng nhiên, trên mái nhà tiểu thính phòng trượt ra một bóng đen, tựa như thần lẩn. Bóng đen nhảy bịch xuống đất, chuồn vào góc tường, rất nhanh đã không thấy tăm hơi tung tích.

“Không ngờ mẫu thân thất hoàng tử là người của lão nhị.” Hoàng Phủ Kiệt cười nhạt.

Liên tiếp mai phục gần bốn ngày mới có thu hoạch, Trương Bình cởi y phục dạ hành hỏi: “Người có mưu tính gì không? Nghe nói người kia hiện rất được sủng ái, còn nghe phong phanh là hoàng thượng định phong nàng làm phi.”

Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, vô tình nói: “Không cần lo về nàng ta, người nọ nếu như bởi vì một nữ nhân mà thay đổi ý định trong bụng, ngài sẽ không làm Thắng để đến hôm nay.”

Trương Bình khó hiểu quét mắt nhìn hần “Nghe ý tứ này người, dường như đã biết hảo dự định trong lòng hoàng thượng.”

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười, “Ta cũng mong bản thân không có tính sai. Bằng không sẽ bị chê cười.” Chẳng qua dù sai đối với hần cũng không có gì tổn thất.

“Ta nghĩ... hoàng thượng đại khái không muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người a?”

“Trương Bình, trong khoảng thời gian này người đừng chạy vào hoàng cung nữa. Từ lần trước người tại hoàng cung đánh bại Dương đại cao thủ, Dương Hiểu dường như đã bố trí thiết dưng khắp hoàng cung.” Hoàng Phủ Kiệt không muốn tự chuốc lấy bực bội, trực tiếp chuyển trọng tâm câu chuyện một vòng.

“Ta không ngạc nhiên vậy. Lần trước tiến cung cùng người, ta cũng thấy sắp xếp của bọn họ có biến hóa.”

“Phải không?”

Trương Bình bất mãn nguyền hán, “Năm hoàng tử, người độc thân cận duy nhất ngũ hoàng tử Thư vương, thì dù ta ngốc cũng có thể nhìn ra người không phải huynh đệ thân tình.”

“Bình bình nhà ta thật thông minh.” Hoàng Phủ Kiệt vỗ tay tán dương nói.

Trương Bình trừng mắt, “Quay về phòng người đi!”

“Cả vương phủ đều là của ta.” Ninh vương làm vẻ nghiêm túc tuyên bố.

Trương Bình giờ chân hung hăng đạp một cái.

Hoàng Phủ Kiệt phản ứng không thể gọi là nhanh, công phu thi triển chỉ trong hai ba cái chớp mắt, đã thấy thân hình cao lớn Ninh vương đứng ở trên ghế cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm một chân Trương Bình, chân còn lại hiện đang dẫm lên cạnh bàn, chủ nhân cái chân đang xoay người lại cởi xà cạp.

“Công phu có đúng là không cần luyện a? Nhân thân thế nào trở nên kém như thế? Ngay cả thế công lúc này của của nhân gia cũng không thấy rõ, nếu như có thích khách tới thì sao có thể tránh được, ta không thể giờ khắc nào cũng ở bên cạnh người.”

Hoàng Phủ Kiệt khéo mắt giật giật một chút, chậm rãi từ trên ghế nhảy xuống, cũng không buồn lau, đặt mông ngồi xuống, phụng phịu bày ra bộ mặt – ta đang tức đó.

Trương Bình cũng kệ hán, đá rơi giấy, vẩy vẩy chân cho vó rơi ra, kéo ghế ngồi xuống, tự rót cho mình chén trà, thuận tiện cảm thán một câu:

“Đáng tiếc a, nếu như Vi gia phụ tử còn, bọn họ nhất định sẽ không kiến nghị thái tử chạy trốn, cứ nhất quyết bức vua thoái vị, được ăn cả ngã về không, nói không chừng còn có thể văn hồi. Đáng tiếc!” Trương Bình lắc đầu, đắc ý trong lòng khó che giấu.

Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên ra tay, nhanh như chớp búng vào mũi y một cái.

Trương Bình đối với hán không đề phòng, thoáng cái đã bị trúng đạn. Lập tức bưng mũi nhảy dựng lên la oai oái.

Hoàng Phủ Kiệt tâm phổi mừng rỡ, cười ha hả, toàn bộ phiền muộn ban này thoáng chốc bay sạch .

“Người thật cho là hán bí quá hoá liều? Hán tuy rằng phụ trách thủ thành, nhưng phó thủ của hán là Đào Chính Cương; thủ vệ trong cung lại do Dương Hiểu phụ trách; tuy hán có thân tín trong cấm vệ quân nhưng nhất cử nhất động của thân tín đều bị theo dõi, bọn họ muốn bức vua thoái vị cũng không có khả năng.”

“Chưa kể bức vua thoái vị bất thành, hán chắc chắn phải chết, chỉ bằng đào xuất khỏi kinh còn có đường sống. Huống chi tài bảo hán trữ bên ngoài cũng đủ cho hán tiêu xài đến ba đời.”

“Đúng a, người ta cực khổ vất vả mới thu được tài phú, hôm nay tất cả đều rơi vào túi người. Tìm không được người, tìm không được của, Huệ vương gia không thể làm gì khác hơn là tức giận dậm chân mắng chửi người.” Trương Bình xoa mũi, giọng mũi nồng đậm, nói thâm: “Người cũng đừng cao hứng quá, lần này phế thái tử không có chọn con đường bức vua thoái vị mà chọn chạy trốn, sắp đặt của người cũng không ảnh hưởng nhiều. Đó là hoàng thượng đã đề phòng đại ni tử của mình.”

Hoàng Phủ Kiệt cười cười, chuyện này thực ra hán đã biết từ lâu.

“Đây là hoàng gia. Một bên ban cho người thái tử vị, kế thừa ngôi báu, một bên đề phòng người muốn làm hoàng đế. Rất buồn cười đúng không?”

Trương Bình trong lòng có chút bi ai.

“Người nói ta sau này làm hoàng đế liệu có biến thành người giống phụ hoàng, ngay cả nhi tử của chính mình cũng phải đề phòng?”

Vấn đề này có điểm khó. Trương Bình suy nghĩ một chút, đáp: “Sẽ không. Người chịu khổ quá nhiều, tương lai người nhất định sẽ là một hảo phụ thân rất có trách nhiệm.”

Hoàng Phủ Kiệt hồi lâu không nói.

“Trương Bình.”

Trương Bình nghe ngữ điệu hần bất thường, ngẩng đầu nhìn hần.

“Ta vừa nói ta sẽ có nhi tử.”

“A. Thế thì sao?” Trương Bình mù mờ.

Hoàng Phủ Kiệt đứng vọt lên, thở phì phì, giọng căm hận nói: “Tối nay ngươi nếu dám không ngoan ngoan nằm lên giường nhường ta thao thượng mười lần, ta sẽ để ngươi sinh nhi tử cho ta!”

Trương Bình không hiểu, người này đột nhiên phát hỏa cái gì? Y làm gì mà phải rước họa? Còn có....mười lần? Không phải y hoài nghi năng lực của hần, bất quá y chỉ lo đối phương vất vả, siêng năng như vậy liệu có còn mất hồn thượng, tinh thần nhân vong hay không.

Trong hậu cung.

Từ sau khi hoàng hậu treo cổ, Ngôn hoàng quý phi bất ngờ trở thành nữ nhân có địa vị tối cao nhất hậu cung. Quý phi so với Hoàng quý phi chỉ kém một chữ, nhưng lại kém một phẩm cấp. Đại Á hoàng triều từ khi khai triều đến nay, nữ nhân được phong làm hoàng quý phi có rất ít người, mà trong số các nữ tử đó có hai người sau này trở thành hoàng hậu.

Nguyên lai thấy nàng thất sủng, xem thường nàng, giờ không ít các tần phi trở nên bất an, kẻ tới cửa nịnh bợ hoặc dò xét phút chốc tăng lên rất nhiều. Ngôn hoàng quý phi vẫn là nữ nhân bình thường, trong lòng thống khoái đến cực điểm, muốn tàn nhẫn trả thù, nhưng mất hướng về lợi ích tương lai lớn hơn nữa mà ép bản thân nhẫn nại.

Một ngày nào đó nàng sẽ là nữ nhân xinh đẹp nhất, một ngày nào đó nàng sẽ chinh những nữ nhân đặc tội với mình kia sống không bằng chết. Chỉ cần nhi tử của nàng có thể leo lên ngôi vị hoàng đế!

Nếu như là trước đây Ngôn hoàng quý phi đối với nhi tử hoàn toàn không có lòng tin, nhiều lắm chỉ ôm tâm tình trong bụng. Hiện tại nàng tuy rằng chưa minh bạch toàn bộ thực lực nhi tử nhưng nàng không còn hoài nghi sự tử không có năng lực leo lên bảo vị.

Có điều thái độ phụ thân nàng – Ngôn Tịnh rất kỳ quái, lần trước đến gặp nàng cũng muốn nói gì đó rồi lại thôi. Nàng liên tục truy vấn, sau cùng ông chỉ thở dài một tiếng, nói : rằng buộc giữa ngươi và hần, còn có ngôn gia ta và hần quá mỏng. Nếu như lúc hần còn nhỏ, ngươi có thể đối hần thêm....

Ngôn hoàng quý phi cười nhạt: Thế nào? Hần còn có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay chúng ta không? Nhất, hần hoàn toàn không có binh quyền, nhị không tiền bạc, tam vô quan viên chi trì, nếu như không có chúng ta, hần có thể thành sự?

Tuy nói vậy nhưng Ngôn lão tướng quân vẫn nhăn mặt, cau mày.

“Phụ thân, người yên tâm. Bản cung tự có đối sách. Cho dù hần tương lai trở thành cửu ngũ chí tôn, bản cung cũng có biện pháp khống chế hần.” Ngôn hoàng quý phi định liệu trước, nói.

Ngôn lão tướng quân thở dài: nếu như ngươi thực nắm chắc, vậy hảo rồi. Sợ là sợ hần phản a.

Hần dám! Ngôn hoàng quý phi lớn tiếng cười nhạt.

Hoàng Phủ Kiệt dám sao? Vấn đề này hiện tại cũng không ai biết đáp án.

Nhưng Ngôn hoàng quý phi muốn hần tiến cung, hần sẽ tiến cung, ngay cả Ngôn hoàng quý phi lúc này đột nhiên muốn hần thú nữ nhỏ tuổi nhất của Ngôn lão tướng quân, cũng chính là biểu muội hần làm Vương phi, hần cũng không cự tuyệt rõ ràng.

“Việc này cứ định như vậy. Trong tháng ba tìm một ngày hoàng đạo, thú người về.” Ngôn hoàng quý phi nhếch ngón út lên, nâng tách trà lên miệng thổi.

“Mẫu thân, nhi thần còn chưa gặp qua Ngôn biểu muội.”

Ngôn hoàng quý phi cười khê, mắt phượng hơi xéch lên, “Bản cung đã thay người gấp qua. Người chỉ cần đảm nhiệm việc đưa người về Vương phủ của người là được.”

“Nhi thần hiện giờ còn chưa có dự định...”

“Thế sự vạn biến. Người đã hai mươi hai nhưng vẫn chưa có người chung chăn gối, Ngôn gia cũng không có nam đinh kế thừa, thế tử này người phải thú, không muốn thú cũng phải thú!”

Hoàng Phủ Kiệt lãnh tình nói: “Thế nhưng lúc này nhi thần lấy biểu muội Ngôn gia, sợ rằng sẽ làm nhị ca cảnh giác. Phụ hoàng nói không chừng cũng sẽ cho rằng ta mượn thế lực Ngôn gia.”

“Dù người không cưới nhi nữ Ngôn gia, bọn họ cũng biết Ngôn gia là hậu thuẫn của người. Hiện tại để người thú biểu muội, cũng là vì muốn Ngôn gia an tâm, để ngoại công người đem hết toàn lực bang trợ người. Nhớ kỹ, không có Ngôn gia cũng không có người.”

Ngôn hoàng quý phi chuyển ngữ điệu, cười khẩy nói: “Hay người tự nhận mình đã trưởng thành, lớn mạnh, không cần đem chuyện mẫu phi ta làm đề vào mắt? Hôm nay ngay cả hôn sự của người, bản cung cũng không làm chủ được?”

Hoàng Phủ Kiệt trầm ngâm một hồi, khom người nói: “Nhi thần biết nên làm như thế nào rồi. Bất quá để giữ đúng kế hoạch ban đầu, nhi thần cần lưu vị trí Vương phi cho cố Khư Hình Lan nhằm lôi kéo hộ bộ thượng thư, đồng thời cũng có thể mai phục một đình tử bên người lão nhị. Vì vậy ta có thể thú Ngôn thị, nhưng nàng ta chỉ có thể nhập phủ làm trắc phi.”

Ngôn hoàng quý phi cười nhạt hai tiếng, nàng cũng minh bạch mẫu tử bọn họ bên trong cũng không nhiều thân tình, hiện nay cũng chỉ là lợi dụng quan hệ của nhau. Dù nghĩ vậy cũng không nói ra, khi nghĩ tới bản thân hoài thai mười tháng, nhần nhục thống khổ dưỡng hãn trưởng thành thì nàng không khỏi hận người này lớn lên bất hiếu.

Mặc kệ ta lúc trước đối xử với người thế nào, chí ít ta đã hạ sinh ra người, còn dưỡng người lớn như vậy. Hôm nay người lại dám đối với ta như thế? Hừ!

Hận thì hận, Ngôn hoàng quý phi cũng không phải là không hiểu đại cục, mục đích của nàng hơn hết chính là muốn quang minh chính đại đưa người của Ngôn gia đến bên nhi tử, thế nên cũng không cần gây nhiều khó dễ, cân nhắc một phen liền đồng ý đề nghị nhi tử.

Hoàng Phủ Kiệt song song đó đưa ra yêu cầu muốn Hồng Tụ hầu hạ bên cạnh.

Hồng Tụ lúc đó ở bên trong, nghe được Hoàng Phủ Kiệt hướng mẫu phi hãn muốn nàng, Hồng Tụ tâm tình khi ấy phức tạp vạn phần. Vừa sợ hãi, vừa bất an, nhưng cũng rất cao hứng, kích động.

Ngôn hoàng quý phi suy nghĩ mãi, nhìn Hồng Tụ đã bốn mươi tuổi, vẻ mặt xuân tình phơi phới đang lên nhìn Hoàng Phủ Kiệt cao to khôi ngô, trong lòng không khỏi mắng thầm một câu: lãng đề tử (gái lãng lợ). Cuối cùng nàng đồng ý với yêu cầu của Hoàng Phủ Kiệt, đưa tâm phúc của mình đến bên cạnh Hoàng Phủ Kiệt đổi với nàng chỉ có lợi không có hại.

Hồng Tụ đại hỉ, nhưng ngoài miệng thì nói những lời không nở ly khai nương nương. Ngôn hoàng quý phi hiển nhiên hiểu rõ, nhưng cũng làm bộ làm tịch biểu tình không muốn rời xa.

“Nghe bên ngoài đồn người đối với chi nữ Khư thượng thư tình cũ khó quên, muốn đem vị trí Vương phi lưu cho nàng, còn muốn nghênh thú linh vị của nàng hồi phủ?” Trương Bình dựa vào sập, hưởng thụ thời gian thanh nhàn. Trong khoảng thời gian này y bận rộn bố trí sắp đặt đối phó với nhị hoàng tử, bận đến mức ngay cả thời gian ngủ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hoàng Phủ Kiệt cũng vút quách về văn nhĩ nằm vắt ngang người Trương Bình trên sập.

“Lão hồ ly Khư Hiệt rất khôn khéo, hiện tại tuyệt đối sẽ không đắc tội với thế lực mạnh nhất hiện giờ là hoàng đế, ông ta gả linh vị nhi nữ cho ta mới là lạ.”

“Sở dĩ vì thế người mới dám yên tâm lớn mật để tin đồn lan tràn bừa bãi?”

“Hong Tụ muốn đối phó một Vương phi thì có phần khó khăn. Nhưng đối phó một trắc phi, hoàn toàn không thành vấn đề.” Nam nhân âm hiểm cười.

Trương Bình bỗng nhiên hiểu ra, “Ta định hỏi người đưa Hong Tụ tới đây làm gì, nguyên lại là muốn nàng ta giúp người cai quản nữ nhân hậu viện này a!”

Hoàng Phủ Kiệt buồn bực một hồi, phun ra một câu: “Người nghe nói ta muốn thú thê nạp thiếp, lẽ nào không có lấy một điểm thương tâm khổ sở, không muốn?”

Trương Bình ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nói: “Thê thiếp là thê thiếp của người, ta là ta. Lẽ nào người cưới vợ rồi sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hiện tại của chúng ta sao? Hơn nữa người lòng dạ hẹp hòi, phải để Hong Tụ sang đây ta mới thập phần an tâm. Người xem, thậm chí ngay cả một vị trí Vương phi người cũng không chịu cho tiểu cô nương nhà người ta.”

Hoàng Phủ Kiệt bị y dội một hơi phũ phàng, thiếu chút nữa tắc thở.

“Nương nương để người thú biểu muội, ý muốn khống chế người, tăng cường liên hệ giữa người và Ngôn gia.”

“Người hiện tại không được đắc tội nương nương, chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của nàng. Bất quá Hong Tụ ghen tị, tâm mắt nhỏ hẹp, lại có mưu kế, người để nàng tới đây, đơn giản muốn nàng đối phó biểu muội người. Thuận tiện chinh đám nữ nhân loạn thất bát tao (lộn xộn) trong hậu viện.”

“Dù sao người người đều biết tâm tính người quái dị, sở thích khác người, đặc biệt người đã có thể đưa một thái giám vào quân doanh để tiết dục, dĩ nhiên cũng có thể sủng ái một nữ nhân tuổi tác có thể làm mẫu thân người.”

Nghe đi nghe đi! Đây là đối thoại giữa tình nhân sao? Hoàng Phủ Kiệt lặn người qua một bên, cự tuyệt nhìn mặt y thêm nữa. Hắn sợ bản thân nhìn nữa chắc chắn sẽ bị y chọc tức chết.

“Cảm tạ người.” Trương Bình đột nhiên nhẹ giọng nói, thanh âm tựa hồ còn có điểm ngượng ngùng?

Hoàng Phủ Kiệt vểnh tai, người này đột nhiên tạ ơn hắn là có ý gì?

“Ta biết người muốn bảo hộ ta, người muốn lợi dụng Hong Tụ rời đi chú ý của nương nương và những người khác đối với ta đúng không?” Trương Bình đưa tay xoa xoa ót Hoàng Phủ Kiệt. Hải tử này thực hảo a, tuy rằng tâm tính biến thái một chút, nhưng đối với y không đáng kể!

Hoàng Phủ Kiệt cũng không biết nên nhìn lên trời cười to hay nên gào lớn mà khóc. Người người đều nói nếu như được yêu thương hạnh phúc, vô luận thông minh thế nào cũng sẽ biến thành tên ngốc. ‘Vợ’ y thế nào lại sáng suốt thế a? Hơn nữa chỗ không cần thanh tỉnh thì lại rất tỉnh táo, chỗ cần thanh tỉnh thì hết lần này tới lần khác mơ mơ hồ hồ, loạn nháo.

“Ai nói ta muốn bảo hộ người? Người một đời tuyệt thế cao thủ còn cần ta bảo hộ sao? Ta chính nữ nhân kia là muốn nàng chết, đừng nghĩ khác!”

“Rồi rồi, ta biết. Nếu như người cần ta hỗ trợ thì cứ nói với ta một tiếng. Hong Tụ cũng đâu có ngốc, người cũng không phải là quốc sắc thiên hương, anh tuấn tiêu sái gì gì đó để có thể mê hoặc nàng đến mê muội. Tuy người ta tuổi hơi lớn một chút, nhưng vẫn còn phong vận, bất quá trong cung không có cơ hội gặp gỡ nam nhân, ra ngoài này sẽ là một cơ hội lớn, biết đâu lại vừa ý một ai khác ấy chứ?”

Hoàng Phủ Kiệt quả thực muốn khóc, xoay người lại oán giận nói: “Người đang an ủi ta hả? Hay đang đả kích ta? Hơn nữa ta nói muốn hi sinh sắc tướng Vương gia ta lúc nào? Nàng ta xứng sao?”

“Đều không phải, là ta nói... người ở trong mắt ta bất luận chỗ nào cũng tốt nhất.”

Hoàng Phủ Kiệt thật sự, thật sự bị chấn động, nhìn người nọ dùng giọng điệu dễ dàng tiểu hài tử nói xong mấy lời kích tình thì nhẹ nhàng xỏ hài vào rồi đi. Đáng người nọ quả thực tiêu sái, không mang theo chút ánh mây vương bận.

Trương Bình, người nhất định sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ. Trừ người ra, người khác chưa từng có tư cách này!

Trương Bình tâm tình phi thường dễ chịu, vui vẻ huýt sáo trực chỉ Tây viện đi đến. Y muốn tìm người điên bàn chuyện nghênh thú trắc phi. Thuận tiện nói cho hắn biết y vừa thành công đóng cho Vương gia nhà y một cái cọc. Nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Kiệt ban nãy cũng đủ khiến y nhặt lại những gì đã nếm trải trong suốt ba năm qua.

Phong Vũ Sơn cho rằng Trương Bình sẽ vì chuyện Ninh vương thú trắc phi mà âm thầm thương tâm. Tuy rằng thấy Trương Bình tìm đến hắn thương nghị thủ tục nghênh thú, trên mặt không lộ ra vẻ đau lòng, nhưng hắn cho rằng đối phương chẳng qua là mạnh mẽ che giấu đi mà thôi.

Tiền Nhược Cốc ở trường phòng âm thầm quan sát biểu tình Trương Bình.

Biết Trương thị nhân và Vương gia bọn họ quan hệ không giống như đối với đầu lĩnh thị vệ trong phủ cùng các thị vệ khác, vị này đã vì Trương thị nhân mà thở dài. Thở dài y là một nam nhân, cũng là một thái giám, chỉ có thể đứng nhìn mà không thể chạy. Nhân lão sắc suy (già cả xuống sắc) kết cục cuối cùng là dùng tư cách thị nô nghênh đón nữ chủ nhân mỹ lệ trẻ tuổi.

Ngay cả người luôn nhìn Trương Bình không vừa mắt, Ngôn tổng quản cũng vì đây tứ mà sụt sịt hai câu : coi thái giám kia là gì? Sau này an phận không tranh giành tình cảm thì chẳng nói, nếu như không thức thời, hừ, Ngôn phu nhân sau khi vào phủ sẽ cho y nếm mùi đau khổ!

Chỉ có chủ tử của Ninh vương phủ biểu cảm âm trầm, nhìn Trương đại thái giám mỗi ngày đều vận ngoại bào bên trong nhét bông chạy ra ngoài. Không cần phải nói, tên tuổi vị phiêu miểu phi tiên kia dĩ nhiên càng ngày càng vang xa.

Ninh vương nhiều lần nghĩ tới việc : có nên phế đi công phu của Trương Bình hay không.....buộc lên cổ y sợi dây xích, miễn cho y ngày nào cũng chạy mất hút.

Nói tóm lại, toàn bộ mọi người trong Ninh vương phủ đều cho rằng sự kiện nghênh thú trắc phi lần này, người bị tổn thương sâu sắc nhất, cũng là người u sầu đáng thương nhất chắc chắn là Trương thị nhân, mà quên đi tâm tình Vương gia Hoàng Phủ Kiệt bọn họ.

Ai kêu Ninh vương trưng ra khuôn mặt vô tình, biểu tình dọa người chi. Người khác dĩ nhiên nhìn không ra hắn rốt cuộc đang vui mừng hay đang thương tâm.

Mà trên thực tế toàn bộ phủ đệ hắn là người phiền muộn nhất, sầu não tới mức sắp nội thương. Ninh vương cũng không muốn tiếp tục ngược đãi tinh thần chính mình, nắm mọi cơ hội đẩy Trương Bình ngã xuống đất, lột khổ tử, phát tiết một trận.

Hết lần này tới lần khác bị hắn cưỡng gian, Trương thị nhân mỗi lần xong việc sẽ kéo khổ tử lên, xoa dịu hắn : “Đừng lo lắng, dù Ngôn thị có vào phủ, chúng ta vẫn có thể như trước, chẳng qua số lần làm ít đi.

Hơn nữa người chưa từng nghe qua thê không bằng thiếp, thiếp không bằng tỷ, tỷ không bằng kỹ, kỹ không bằng thâu, thâu không bằng không thâu sao? Người xem, sau này chúng ta vụng trộm, người không chỉ có thể hưởng thụ cảm giác yêu đương lén lút, còn có thể hưởng thụ cảnh giới chí cao canh người đến, ngay cả hoàng thượng cũng không có cái phúc này a!

Ngoan, nghe lời, đừng trưng ra bộ mặt khó coi. Ngôn quản gia bị người dọa sợ đến mức táo bón bốn ngày rồi.”

Hoàng Phủ Kiệt... càng sinh buồn bực, hắn ức chế vô cùng, tâm lý tự nhiên sẽ càng trở nên méo mó khó chịu. Vì vậy.....

Chú thích

** bách túc chi trùng tử nhi bất cương: là sách của Đường môn.

Đường Môn là một môn phái trung lập, không chính cũng không tà, công việc chính của họ là chuyển tiêu kết hợp mua bán hàng hóa trong và ngoài khu vực và những công việc này nhằm bảo tồn và phát triển môn phái. Đệ tử của Đường môn rất ít khi hành tẩu giang hồ. Thánh địa của Đường môn cơ quan trùng trùng, chạp bầy, ám khí vô số. Nếu không phải là người của môn phái thì khó lòng mà đột nhập. Đệ tử Đường

môn hành tung bí mật và tuyệt đối trung thành, một khi đã hành sự thì không còn cảm giác “thiện ác nhân nghĩa”. Đường Môn còn được biết đến trong giới Võ Lâm Trung Quốc nhờ vào tính tình cương trực, ngay thẳng: Không giả mạo chính nghĩa làm điều ác, và cũng không phụ thuộc vào bất cứ ai. Những tín đồ của Đường Môn tay chân mạnh mẽ, thân pháp nhanh nhẹn và tinh tế. Sát thủ Đường Môn có khả năng dụng độc đa dạng, phong phú, không nhất thiết phải lấy mạng đối phương.

26. Chương 26

Diệp Chiêm đại khái là nạn nhân xui xẻo đầu tiên, thông dong về quê thăm nhà, đến lúc tỉnh lại thì phát hiện bản thân bị giam ở một nơi tăm tối giờ nằm ngón tay cũng nhìn không thấy. Mặc cho hắn gọi rách họng cũng không có ai đến liếc hắn một cái, mỗi ngày đến giờ nhất định sẽ có người từ tiểu song (ô cửa nhỏ) chỗ cửa lao ném vào mấy cái bánh màn thầu, còn có một bình nước.

Hắn bèn đập vỡ bình nước muốn lưu lại làm vũ khí, kết quả liên tiếp ba ngày không ai đưa nước tới nhưng bánh màn thầu vẫn được đưa tới đúng giờ.

Ngày thứ tư hắn chịu đựng không nổi, khát khô họng, phỏng đoán ý tứ đối phương, đem tất cả những mảnh vỡ của bình nước đặt vào tiểu song, cho đến khi hắn giao ra mảnh vỡ cuối cùng, nơi cửa song mới có người đưa nước tới. Mà bình nước ấy rất có khả năng chính là cái hắn đánh vỡ, sờ vào toàn vết tích ghép nối.

Lần này hắn không dám thử đập bình nữa, mỗi ngày uống hết nước còn đem tới trước tiểu song chờ người tới lấy. Mà vô luận hắn dụ dỗ đối phương nói như thế nào, đối phương cũng chẳng hờ hững lấy một tiếng.

Diệp Chiêm ngồi trong hắc lao không tiếng động, không ánh sáng đến ngày thứ bảy thì nghĩ rằng bản thân sắp điên rồi.

Tâm phúc Diệp Chiêm biến mất, Huệ vương đầu tiên là lo lắng, sau bắt đầu hoài nghi. Vì sao ngay lúc có chuyện quan trọng, khẩn cấp lại không thấy Diệp Chiêm?

Lúc trước Hoàng Phủ Kiệt vì sao trả Diệp Chiêm về? Diệp Chiêm còn trung thành với hắn không?

Nếu như nói Diệp Chiêm làm phản, vì sao y không ấn núp bên cạnh hắn đến tận phút cuối? Nếu như nói y bị người ta bắt đi, thì ai bắt? Hoàng Phủ Kiệt sao? Vì cái gì?

Huệ vương triệu thủ hạ tâm phúc đến thương nghị, thảo luận rất lâu vẫn không cho ra kết luận nào. Không thể làm gì khác hơn là một bên âm thầm điều tra tầm tích Diệp Chiêm, một bên thay đổi kế hoạch. Hắn không chỉ lo Diệp Chiêm làm phản, cũng lo Diệp Chiêm chịu không được hình, thú nhận sự tình bất lợi cho hắn.

Bên này, trong kinh truyền ra Ngũ hoàng tử Thư vương trên đường du ngoạn bị thích khách đả thương. May mà, Thư vương có chút võ công căn bản, cũng được các thị vệ liều mạng hộ vệ, cuối cùng cũng chạy thoát trở lại kinh thành.

Đây là lần đầu tiên bị ám sát sau khi ngũ hoàng tử xuất cung phong vương. Ai hạ thủ vị Vương gia nhàn tản này? Hung thủ có mục đích gì? Thoáng chốc trong triều trở lên huyên náo ầm ĩ.

Thắng để biết ngũ tử bị thương cũng không biểu thị cái gì đặc biệt, chỉ phái thái y đến trị liệu, lập tức giao việc này cho hình bộ nghiêm tra.

Nhưng kinh qua vụ ám sát lần này, số thị vệ trong Thư vương phủ đột nhiên tăng lên. Mà mấy tên thiếp thân thị vệ bên cạnh Thư vương cũng bị thay.

“Vương gia, Huệ vương gia dẫn người tới thăm.” Ngôn tổng quản trên mặt nơm nớp lo sợ đến bầm báo. Từ lâu Ninh vương hiện nay đã không giống với niên thiếu trước đây, bề ngoài không cần bất nộ tự uy cũng đủ khiến ông e ngại người này từ đáy lòng.

Kỳ thực vị này cũng không làm gì ông, nhưng chính là ông ta sợ. Dù cho chỉ là một ánh mắt cũng cũng đủ nhượng ông tâm kinh đảm chiến nửa ngày. Lúc trước khi vị này mới trở về, ông bắt quá chỉ thu thái tử một ít lễ gặp mặt, sau này ông đi xem lại... phát hiện những lễ vật ấy toàn bộ không cánh mà bay, sau đó bắt gặp Tiền Nhược Cốc ở trường phòng sai người đem lễ vật đi đổi thành ngân lượng quyên cho thiện đường.

Lúc đó Vương gia đang định xuất môn liếc nhìn ông một cái, ông sợ đến mức thiếu chút nữa tiểu ra quần.

Rốt cục không thể ngồi yên sao? Hoàng Phủ Kiệt trong lòng mỉm cười.

“Dẫn đường.”

“Vâng.”

“Tứ đệ, thứ cho ca ca mạo muội tới chơi.”

Hoàng Phủ Cẩm một thân bạch y, cẩm bào tuyết bạch, chính là lông bạch hồ. Càng tôn thêm khuôn mặt trắng như ngọc bên trong, hơn nữa tướng mạo tuấn tú, cử chỉ tự nhiên, mang theo chút tự ngạo và ưu nhã của vương tộc, khiến cho người nhìn không nén được cảm giác tự ti.

“Nhị ca khách khí. Ngu đệ vẫn ở đây, nhị ca muốn tới chơi lúc nào cũng được, không cần cố kị. Nhị ca, mời ngồi.”

Hoàng Phủ Cẩm âm thầm quan sát tứ đệ. Chỉ thấy người này trên người hoàn toàn giống với lúc trở về kinh, trong chớp mắt lộ ra khí phách huyết tinh, hẳn lúc này, bộ dạng biếng nhác, thoải mái, rất phù hợp với khí chất một Vương gia nhàn tản

Đáng tiếc hắn diện mục vô cùng âm trầm, vóc người vô cùng cao lớn, hiển nhiên đem đến một loại cảm giác uy hiếp, áp bách khiến không ai dám nhìn thẳng.

Mà hình ảnh hoàng tử nhỏ năm xưa nhất gan, hèn mọn, xấu xí, bất kham đã hoàn toàn biến mất theo năm tháng, không để lại dấu tích. Nếu như không phải khuôn mặt đặc thù vô pháp cải biến, ai dám nói đây là cùng một người?

Hoàng Phủ Kiệt, năm xưa ta thực sự khinh thường ngươi rồi.

Hoàng Phủ Cẩm giấu niềm hối hận thật sâu, hai người khách sáo với nhau một phen rồi ngồi xuống.

“Nghe nói tứ đệ ngươi muốn thành hôn? Ngu huynh trước tiên chúc tứ đệ và ngôn tiểu thư bạch đầu giai lão, tử tôn mãn đường.” (sống đến đầu bạc răng long, con cháu đầy đàn)

“Đa tạ nhị ca cát ngôn.”

“Nghe nói vị thiên kim tiểu thư này của Ngôn lão tướng quân lan tâm huệ chất (khí chất thanh khiết như hoa lan hoa huệ), xinh đẹp như hoa như ngọc, tứ đệ ngươi quả hảo phúc khí.”

“Ha ha ha! Có thực lan tâm huệ chất, như hoa như ngọc hay không, ngu đệ chưa gặp nên cũng không thể biết. Nữ nhân a, có thể sinh người nối dõi tông đường là được. Đúng rồi, nghe nói Huệ vương phi vừa sinh cho nhị ca thêm một thể tử, chúc mừng!”

“Đồng hỉ đồng hỉ.” Hoàng Phủ Cẩm cười khê.

Hoàng Phủ Kiệt cười ha ha, hai người kẻ kéo người đẩy, cũng không ai chịu vào đề trước.

Rốt cục, Hoàng Phủ Cẩm mở miệng, nếu như y không mở lời cũng chỉ có thể cáo từ rồi đi, y chẳng ngờ đệ đệ nhìn có vẻ vô biên, lỗ mãng lại khó đối phó đến vậy, rất kín kẽ. Vô luận y nói bóng nói gió thể nào đều không khiến người kia lộ ra một chút ý tứ.

Kỳ thực ở trong lòng y, dù mưu thần nói Hoàng Phủ Kiệt tâm cơ hơn người thế nào, y vẫn không thể xóa đi ấn tượng đối phương là người có tính khí nóng nảy, là măng phụ cậy mạnh tự mình tìm đối sách. Sở dĩ vì thế mà người ta nói tiên nhập vi chủ, (kể vào trước là chủ = ấn tượng ban đầu khó phai) quan niệm này đã trở thành thâm căn cố đế.

“Tứ đệ, ngươi có từng đến thăm lão ngô?”

Tới rồi! Hoàng Phủ Kiệt bất động thanh sắc.

“Đương nhiên. Ngu đệ cũng không dám đắc tội hần.” Hoàng Phủ Kiệt trong mắt có chút bất bình rồi biến mất rất nhanh.

Hoàng Phủ Cẩm vốn là cao thủ sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) , huống chi y một mực chú ý nhất cử nhất động Hoàng Phủ Kiệt, trong mắt đối phương hiện lên tâm tình nào dĩ nhiên không qua nổi quan sát của y.

“Nói sao chứ? Người không chỉ là huynh trưởng của hần, còn có một thân quân công, lý ra hần đối người càng thêm lễ kính mới đúng. Sao Tứ đệ giờ lại nói người không dám đắc tội hần a?” Hoàng Phủ Cẩm biểu hiện bất bình tức giận.

Hoàng Phủ Kiệt nhân thần càng âm trầm, “Huynh trưởng? Ta không dám. Một thân quân công thì sao? Đâu có được phụ hoàng yêu mến.”

Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên hướng bên ngoài, quát lớn: “Trương Bình, bảo đám người hầu hạ bên ngoài toàn bộ lui ra, không được bản vương cho phép thì không cho bất luận kẻ nào tới gần chỗ này!”

“Rõ.” Bên ngoài có người đáp lại.

Hoàng Phủ Cẩm trên mặt biểu tình bất biến, trong lòng có vui mừng cũng có bất an. Sữu tứ muốn nói với y cái gì?

Hoàng Phủ Kiệt ngược lại đối mặt với y: “Nhị ca, người ngày hôm nay tới đây, nói vậy cũng đã phát hiện ra, nếu thế chúng ta sẽ nói trắng ra. Chuyện Hình lan, người từng giúp ta rất nhiều, cũng từng ở trong triều tiến cử ta làm đại soái thống quân, ngu đệ thâm tâm vẫn luôn cảm kích. Cho nên mới tặng lại Diệp Chiêm cho người, hơn nữa giúp người lật đổ đại ca.”

“Thế nhưng hiện nay, ta đã biết tâm ý phụ hoàng , tuy rằng muốn bang trợ nhị ca, nhưng cũng không dám phản bội phụ hoàng. Có điều e rằng tương lai lão ngũ đang đại bảo, tất sẽ nhượng ta tiêu dao suốt đời.”

Lời này phù hợp ấn tượng ban đầu của y đối với Hoàng Phủ Kiệt, Hoàng Phủ Cẩm im lặng, đợi sữu tứ nói tiếp.

Hoàng Phủ Kiệt bỗng nhiên đứng lên, chấp tay đi tới đi lui trong khách thính phòng(phòng tiếp khách), tựa hồ tự hỏi nên nói tiếp như thế nào. Đi ba vòng, hần trở lại ghế ngồi xuống, nghiêng rằng, nắm chặt tay hung hăng đập một cái xuống tay ghế, sau đó thở dài nói:”Nhị ca, đệ đệ nhiều lời thêm một câu, kết quả cuối cùng người cũng thấy rồi đó.”

“Hần làm thái tử thì có ích gì? Dù ngồi ở vị trí thái tử là ai, có thể lực và công lao thế nào, chỉ cần hần không được phụ hoàng thừa nhận truyền ngôi, hần nhất định bất cứ lúc nào cũng có thể bị phế truất. Nhị ca, phụ hoàng vì sao phong vương chúng ta nhưng lưu ở kinh thành, người có từng nghĩ tới chưa?”

Hoàng Phủ Cẩm nghe Hoàng Phủ Kiệt nói, nhìn chằm chằm vào mắt hần, nhân tình tối không phải của người nói dối. Nếu như hần không nhìn lầm, như vậy nghĩa là đối phương hiện tại nói thật.

Lẽ nào Diệp Chiêm không phải là hần cướp đi? Lẽ nào lang cầu cần người không phải sữu tứ, mà chính là người chưa từng bị bọn họ chú ý tới, lão ngũ?

Hoàng Phủ Cẩm trong lòng kỳ thực đã tin tám phần. Y ở kinh thành giăng lưới bố trí lấy tin tương đối rộng khắp, bên người mấy vị Vương gia phát sinh chuyện gì, chậm nhất đến ngày thứ hai y sẽ biết.

Hoàng Phủ Lưu bị người đâm bị thương, thị vệ bên cạnh đã đổi người khác, y có thể hiểu được. Nhưng có vài tên thị vệ y không cách nào điều tra ra!

“Mặc kệ người tin hay không, lão ngũ bị đâm theo ta không có vấn đề gì.” Hoàng Phủ Cẩm chậm rãi mở miệng nói.

Hoàng Phủ Kiệt khẽ nhú mày, tựa hồ không nghĩ ra, một lát sau, trên mặt lộ ra ý cười.

Hoàng Phủ Cẩm nhìn mặt hần, lần đầu tiên nghĩ khuôn mặt này tịnh không đáng ghét. Bản thân linh động một chút, trong lòng Huệ vương gần như tức khắc thông suốt nghĩ hoặc trong đó.

“Lão ngũ... có lẽ ngầm nói phụ hoàng dự định đối phó ta? Lần này là cho ta một cảnh cáo?”

Hoàng Phủ Kiệt tiếp lời: “Thuận tiện còn có thể chính đại quang minh mà đưa người xếp đặt trong Thư vương phủ.”

“Nếu như ta sở liệu không sai, phụ hoàng bước tiếp theo chính là thỉnh phụ tử Vi gia lần nữa xuất sơn phụ tá lão ngũ.”

” Thủ lĩnh cấm vệ quân Dương Diệu là cậu lão ngũ.”

“Mà phụ trách bảo vệ kinh thành là tướng lĩnh của người, Đào Chính Cương”

Hoàng Phủ Cẩn trên mặt không hề tươi cười, tình thế so với ý tưởng tượng càng nghiêm trọng hơn. Y đã nhận định sai địch nhân, lúc trước xuất hơn phân nửa tinh lực đối phó đại hoàng tử; sau lại dùng tinh lực còn lại thử Hoàng Phủ Kiệt; chưa từng nghĩ tới sau cùng xuất thủy diện (lộ mặt) chính là kẻ không ngờ tới.

“Phụ hoàng bảo hộ hần rất khá.”

“Đúng a.”

Hai huynh đệ cùng nhau rơi vào trầm mặc.

“Lão tứ, người thực sự vô tâm với đế vị?”

“Muốn ta phát thệ sao?” Hoàng Phủ Kiệt cười nhạt.

Hoàng Phủ Cẩn theo dõi nhân tình hần, sau một lúc lâu nói rằng: “Giúp ta, ta sẽ đem mảnh đất giàu có nhất phong cho người.”

Hoàng Phủ Cẩn cũng không hoàn toàn tin tưởng những lời Hoàng Phủ Kiệt nói, cho đến khi hần biết tin Vi Vấn Tâm âm thầm thăm viếng Ngũ hoàng tử.

Hiện tại sự thực rành rành ngay trước mắt, hần không dám không tin!

Nếu như tiếp tục do dự, chờ đến lúc nhận được thánh chỉ thì khi đó hần sẽ thực sự vô duyên với đế vị.

Hoàng Phủ Cẩn lẳng lặng ngồi trên ghế đá ở hoa viên Huệ vương phủ, thật lâu. Tối hậu cho ra kết luận: hần không cam lòng!

Năm ngày sau, kinh thành truyền ra Huệ vương và Ninh vương trở mặt. Bởi vì Huệ vương hoài nghi Ninh vương bắt đi thuộc hạ tâm phúc Diệp Chiêm. Ninh vương đương nhiên hoàn toàn phủ nhận, tịnh cho rằng đây là Huệ vương muốn mượn cớ đối phó hần.

Đầu tháng ba năm Trinh Thắng thứ hai mươi chín, ấu nữ Ngôn Ngọc Khiết của Ngôn lão tướng quân gả vào Ninh vương phủ, trở thành Ninh vương trắc phi. Tuy rằng chỉ là trắc phi, đại thần đến ăn mừng không ít, Thư vương cũng tặng hậu lễ.

Cùng ngày Ngôn thị gả vào Ninh phủ, Hồng Tự hơn hai mươi năm chưa nhận thánh ân, một thân cung nữ hầu hạ thư tịch, cũng được rước lên kiệu nhỏ tiến vào Ninh vương phủ.

Tân nương Ngôn Ngọc Khiết ngồi chờ dưới ánh nến hồng đỏ.

Nàng không muốn gả vào đây. Dù người nọ chính là người được trong truyền tụng, nhưng cũng lưu truyền rằng hần đối với thị thiếp tàn bạo, sẽ biến cuộc hôn nhân này thành cơn ác mộng. Thế nhưng không còn cách nào khác, cha nàng hạ lệnh, Ngôn hoàng quý phi chỉ thị, nàng phải gả vào Ninh vương phủ, nhiệm vụ của nàng chính là vì Ninh vương đáng sợ kia mà sinh một nhi tử khỏe mạnh, còn có...

Mà tối nay dù sao cũng là đêm tân hôn của nàng, nữ hài nào chẳng có chút huyễn tưởng có một tối tràn ngập diễm tình? Nhưng cho tới lúc này, người kia ngay cả cửa cũng chưa bước vào.

“Kẹt.” Đang nghĩ ngợi thì cửa mở.

Một thân ảnh cao to khôi ngô đi vào tân phòng.

“Vén khăn che lên.”Người nọ trầm giọng nói.

Ngôn Ngọc Khiết sợ đến run rẩy, không rõ đối phương vì sao muốn tân nương tự mình bỏ khăn che mặt. Nhưng nàng cũng làm theo lời.

Trương Bình bên ngoài cửa sổ nhìn nữ hài vén khăn che mặt lên, nàng thấy rõ tướng mạo nam nhân đối diện thì đông cứng người lại, y không khỏi thở dài. Thực sự là một tiểu cô nương, so với tuổi mười lăm của nàng nhìn thực nhỏ hơn.

Trương Bình đột nhiên dâng lên điểm bội phục Ngôn lão tướng quân, ông ta đã lớn tuổi rồi, còn có thể sinh ra một nữ nhi yêu kiều như vậy, cũng coi như bản lĩnh.

Mới mười lăm tuổi, còn là thân biểu huynh muội, nhờ công vị hoàng quý phi nương nương kia nghĩ ra. Một tiểu a đầu nhỏ bé dưỡng tại khuê phòng như thế, vừa nhìn Hoàng Phủ Kiệt đã bị dọa thành như vậy, người nói họ đưa nàng tới làm gì?

Sinh hài tử sao? Hoàng Phủ Kiệt có biến thái hơn nữa cũng sẽ không ra tay với tiểu a đầu nhũ mao còn chưa có. (nhũ = ngực, mao= lông)

Thám thính cơ mật? Bọn ta không thể tiếp cận chủ nhân của Vương phủ thì còn thám thính cơ mật cái gì?

Không nghĩ ra. Bởi vì không nghĩ ra, Trương Bình càng đề cao cảnh giác.

Nam nhân trong phòng cầm bầu rượu trên bàn rót một chén.

“Uống.”

Ngôn Ngọc Khiết bị một tiếng “uống” lay tỉnh, tay run rẩy cầm chén tửu ẩm trên bàn đưa lên miệng. Ngay cả rượu giao bôi nàng cũng tự uống sao?

Nam nhân đứng yên, tựa hồ quan sát nàng.

Ngôn Ngọc Khiết đầu cũng không dám ngẩng, trong lòng khóc mình mệnh khổ, càng hận phụ mẫu thế nào lại nhẫn tâm gả nàng cho một nam nhân nhìn giống quỷ như vậy. Nàng đường đường là nhi tử đại tướng quân, người nào không gả, vì sao nhất định phải gả cho nam nhân đáng sợ này? Còn là tiểu thiếp... Ô ô.

Dần dần, Ngôn Ngọc Khiết đầu bắt đầu có cảm giác choáng váng. rượu này... thật là lợi hại, nàng , còn chưa nghĩ hết câu thì đã mềm người ngã xuống.

Nam nhân không có đỡ nàng, trên mặt tựa hồ dẫn theo tia cười nhạo, mặc nàng cứ như vậy té trên đất. Tiếp đó nam nhân làm một chuyện rất kỳ quái, hất ngời xuống bên tân nương, xoay người nàng nằm thẳng, rồi nhắm hai mắt lại.

Thời gian trôi qua, khoảng chừng một khắc sau vang lên tiếng bước chân, có người cầm đèn lồng đi tới, nhìn kỹ thì thấy là a hoàn trong phủ.

Thân ảnh Trương Bình trước cửa sổ biến mất.

A hoàn gõ cửa, “Vương gia, phu nhân, Ngôn tổng quản nhượng nô tỳ tới thu dọn bàn.”

Trong phòng im ắng, không ai đáp lại nàng.

A hoàn đợi chẳng thấy, đưa tay đẩy cửa. Cửa bên trong đã được cài then.

A hoàn bỗng nhiên lấy ra một dao găm cầm trong tay.

Then cửa bị đẩy ra, nha hoàn bước vào.

Trương Bình lần thứ hai xuất hiện trước cửa sổ, nhẹ nhàng kéo nha hoàn lại, khép song môn.

“Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì theo ta về phòng đi ngủ.”

Trương Bình quay đầu lại nhìn về phía người nọ, ” Tiểu cô nương ấy cũng chỉ là một vật hi sinh...”

Không đợi y nói xong, người nọ không nhịn được ngắt lời y: “Không chết.”

“Ách, người và nàng.... Khụ, vậy người có cần tri hô một tiếng hay không?”

“Gấp cái gì? Đợi lát nữa la cũng còn kịp. Bây giờ ầm ĩ, muốn ngủ cũng ngủ không được.”

” Sắp tới canh hai.” Trương Bình nói thầm.

Nam nhân siết thắt lưng hắn, cười âm trầm: “Đủ làm một hồi.”

Trương Bình dưới chân chao đảo, cúi mắt.

Hai người không đi trên hành lang treo đèn kết hoa, mà đi sâu vào trong hoa viên tĩnh mịch, đi xuyên qua đó cho đến lúc đụng tường thì bay người qua. Tuy nói bước đi không nhanh không chậm, song vẫn có chút cảm giác lén lút chạy trốn.

“Rõ ràng chính là vương phủ của ta, cũng ngủ với người của mình, vì sao ta còn phải lén lút như vậy?” Nam nhân cao lớn dường như vẫn còn nhiều oán giận với Trương Bình.

“Đây là lạc thú yêu đương vụng trộm a.” Trương thị nhân cảm thán nói.

“Trương bình.”

“Ân?”

“Có ai từng nói người là gốc tử chưa?”

Phản ứng nhanh của tuyệt thế cao thủ luôn không tầm thường.... Trương Bình đang ở bên hồ lập tức đá Vương gia y xuống nước.

“Tùm!”

“Người a! Có thích khách !” Trương Bình đã làm thì làm đến cùng, rống lớn như xé họng. Người không la, ta giúp người la. Vừa lên tiếng tức khắc khiến Ninh vương phủ đã sớm có chuẩn bị lập tức tỉnh lại.

Hoàng Phủ Kiệt từ giữa hồ nước nhô đầu lên, lau đi bọt nước trên mặt, kéo rong rêu bám trên mũ áo xuống, sắc mặt âm trầm khiến người ta phải sợ hãi.

Trương Bình đứng ở bên hồ hoang mang kêu to :”Vương gia! Vương gia, ngài vô sự chứ? Vương gia, nô tài xuống cứu ngài đây!”

Trương Bình vén tay áo, Trương Bình xắn ống quần, Trương Bình cởi giày... Nghe thấy thanh âm bọn thị vệ chạy đến.

“Mau mau! Mau đưa Vương gia cứu lên đi!” Trương Bình cởi được một nửa giày, lo lắng hét to.

Hoàng Phủ Kiệt đứng giữa hồ nước, gắt gao nhìn chòng chọc Trương Bình, nghiêng răng nghiêng lợi, biểu tình ác độc, hận không thể đem đối phương XXXX, bọn thị vệ dẫn đòn muốn nhảy xuống ao cứu hân nhưng lại sợ hãi không dám tới gần một bước.

“Thích khách đâu? Trương thị nhân, người có thấy thích khách trốn chỗ nào không?” Thủ lĩnh thị vệ Chu Bính một bên chỉ huy thuộc hạ xuống nước cứu Ninh vương ra, một bên hỏi Trương Bình.

Lưu Kỳ Trung chớp mắt mấy cái, không rõ đây là diễn kịch hay trò đùa. Đại soái bọn họ sẽ bị kẻ khác bức rơi xuống hồ? Còn làm chuyện mất mặt gọi người tới cứu hân? Trương thị nhân đối với hân trung thành và tận tâm thì đứng ở bên hồ, gơ chân nhưng không hề có ý định nhảy xuống một khắc? Còn nữa... Vương gia hiện tại không phải đang động phòng sao, thế nào lại chạy tới chỗ này?

Chu Bính ho khan một tiếng, quan tâm hân diễn kịch hay làm trò cái gì. Bọn họ là thủ lĩnh thị vệ thì chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được.

Lưu Kỳ Trung được đồng bọn nhắc nhở, lập tức thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, bắt đầu nghiêm túc mệnh lệnh người vây kín vương phủ , lục soát tìm thích khách.

Trương Bình vẻ mặt buồn khổ, tự trách nói: “Ta, ta không thấy rõ. Trời tối như thế, chuyện xảy ra rất đột ngột, Vương gia tránh thích khách tập kích nhưng không cẩn thận rơi xuống hồ. Ta la lên, thích khách liền bỏ chạy. Ta phải xem Vương gia thế nào, không chút ý đối phương bỏ chạy đi đâu.”

Chu, Lưu hai người càng hoài nghi sự kiện rơi xuống nước này có quỷ. Võ công Trương Bình cao thấp thế nào bọn họ tịnh không biết, nhưng bọn hắn cũng biết thân thủ Trương Bình tuyệt đối không tầm thường. Nếu như nói có mười vạn quân địch đi ngang qua thì mới có thể khiến Trương Bình không chú ý tới một thích khách nhỏ nhoi, còn đây nói thế nào cũng không làm cho người ta tin tưởng. Thế nhưng không rõ Vương gia xếp đặt trò này có dụng ý gì trước, bọn họ chỉ có thể làm bộ coi Trương thị nhân như một thái giám bình thường không biết võ công.

Ninh vương điện hạ rút cục từ hồ nước đi lên.

Thương cảm trời thối ba, y phục toàn thân ướt sũng, chỉ nhìn thôi đã khiến người khác lạnh thấu xương. Hơn nữa Ninh vương điện hạ quanh thân tỏa ra khí tức băng hàn âm lãnh, hừ!

Trương Bình kêu một tiếng: “Vương gia, nô tài đem y phục đến cho ngài!” Vụt một cái đã chạy trốn.

Hoàng Phủ Kiệt cửi xuống, phủ thêm ngoại bào Lưu Kỳ Trung chuẩn bị cho hắn, không cần đưa tay ra hiệu, âm trầm phân phó một câu: “Lục soát cho ta! Nhất định phải lục soát ra thích khách trốn trong vương phủ cho ta!”

“Rõ!” Tiếng đáp lại vang rền, đốt đèn sáng như ban ngày thay cho màn đêm ở Ninh vương phủ.

Sau khi làm ra chuyện kích động Trương thị nhân trốn ở trong sài phòng (phòng chứa củi), vừa sầu não chưa biết làm sao để người nọ nguôi giận, vừa đau khổ suy nghĩ xem bản thân thế nào lại làm chuyện “nhấn tâm” như vậy.

“Phanh!” Cửa sài phòng bị đá văng, vài thị vệ xông vào.

“Trương thị nhân?”

“Khụ khụ!” Trương Bình đứng lên, phủi đám bụi vô hình trên người nói: “Vương gia rơi xuống nước thụ hàn, ta đến đây lấy củi đun nước nóng cho hắn dùng.”

Bọn thị vệ nhìn nhau ngơ ngác, từ lúc nào Trương thị nhân bị biếm đến trù phòng (phòng bếp) nhóm lửa? Còn có, Trương thị nhân, ngài nói ngài đến lấy củi, sao hai tay cứ trống trơn như vậy mà đi?

Bọn thị vệ trong lòng có nghi hoặc, nhưng cũng chỉ có thể nhìn theo Trương thị nhân nghênh ngang rời đi.

Trương Bình đẩy cửa phòng, phi thường bình tĩnh xoay người lại đóng cửa, sau đó phi thường điềm tĩnh đi qua đôi mắt âm độc đang nhìn mình.

Ninh vương Hoàng Phủ Kiệt an vị tại bên giường nhìn y từ đầu đến chân, cẩn thận dùng nước lạnh trong bồn đồng rửa mặt. Bầu không khí trang nghiêm này, ai không biết còn tưởng hắn đang làm nghi thức chuẩn bị cúng tế thiên địa.

Hoàng Phủ Kiệt đang định mở miệng, đúng lúc đó Trương Bình đột nhiên quay đầu lại, dùng ánh mắt phi thường oán hận liếc hắn một cái. Nhất thời toàn bộ cử tử rửa Hoàng Phủ Kiệt định xuất ra nghẹn trở lại vào trong bụng.

“Người...”

Trương Bình đã ở bên mép giường ngồi xuống.

Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương, bầu không khí trở nên tĩnh tế.

Trương Bình bỗng nhiên từ trong lòng móc ra một chiếc khăn y thường dùng, mở ra, xoay người, đi tới bên cạnh người nọ.

Hoàng Phủ Kiệt tim đập bắt đầu nhanh hơn, gương mặt chẳng hiểu sao nóng lên một chút, hai tay vô thức nắm chặt thành quyền.

Tay phải thô ráp nhưng ấm áp đặt lên đầu gối hắn, phủ lấy tay phải.

Hoàng Phủ Kiệt nuốt nước bọt.

“Ừc.”

Thanh âm rất nhỏ nhưng trong phòng vắng vẻ phóng đặc vô cùng lớn.

Có khí tức tới gần hần, chiếc khăn rủ xuống mặt hần.

Hoàng Phủ Kiệt hơi cúi đầu, Trương Bình đưa tay nâng cằm hần...

Hoàng Phủ Kiệt giơ tay ngăn, Trương Bình tóm lấy cổ tay lật lại, Hoàng Phủ Kiệt hóa giải.

Ngay từ đầu, hai người đều giữ bộ dạng cao thủ, không tiếng động, thân thủ nhanh, người tới ta đi. Nhưng không được một hồi, phong độ cao thủ mất hết, ám chiêu gì đó đều xuất ra. Cuối cùng, oánh lộn như hai tên du thủ du thực đường phố, người cào ta cắn, lẩn qua lẩn lại trên giường.

“Người phát khùng cái gì, trời đang đại lạnh vậy mà đập ta xuống nước?”

“Ai cho người làm loạn sau lưng ta!”

“Thao! (fuck) Ta sau lưng người lúc nào? Ta làm với nữ nhân nào người còn không biết!”

“Làm trò trước mặt ta càng hỗn đản! Lão tử đã nén giận, người còn dám cười nhạo lão tử là gốc tử!”

“Người nén giận? Là tên yêm hóa nào nghe nói người ta muốn thú thê cao hứng bùng bùng?”

“Người chửi ai yêm hóa!”

“Chửi chính người! Nói người gốc người còn không thừa nhận? Người nào ngớ ngẩn tự dâng mình đi hoạn thành thái giám?”

“Lão tử nếu không biến thành thái giám, tiểu tử người đã sớm chết trong xó xỉnh nào đó ở hoàng cung rồi!”

“Đã chết càng tốt, đỡ phải mỗi ngày bị người khi dễ!”

“Ta khi dễ người ?! Tay người nắm đâu hả!”

“Người không khi dễ ta? Người không khi dễ ta, vậy hôm nay tức giận đập ta xuống hồ là sao?”

“Lão tử ghen! Ô! Người cần chỗ !”

“...Nói dối! nếu như người ghen thì con lừa đã có thể ăn thịt! Đâm chết yêm lư người!” (yêm=hoạn quan, lư=lừa)

“Ai đau a! ta và con lừa có quan hệ gì... Vương bát đản! Sỉu bát quái! Tử ma đầu! Ta nếu sớm biết tiểu tử người sẽ trở nên hỗn đản thế, lúc trước nên nửa đêm đem người đẩy xuống giếng! Bỏ tay người ra!”

“Người bỏ được sao?”

“Ta thế nào không nở? Ta, ta...”

“Hảo, hảo, đã biết thái giám chết bầm người ham muốn càng lúc càng lớn, ta đền cái này cho người, đền đại nhục bồng của bản vương thống người. Hải lòng chưa a?”

“... Tên biến thái tối đáng chết...”

“Cái gì? Bảo bối, đừng kẹp chặt ta ngay từ đầu chứ, nhượng ta đi vào trước đã...”

“...”

Ta đêm nay không nên trở về ngựa thất. Tiểu tử này tâm lý biến thái trình độ quả nhiên không nhẹ, lúc nào rồi còn nhàn hạ thoải mái thế này ... Con bà nó!

Trời gần canh tư, trong tấm thất Ninh vương yễn kỳ tức cổ. (trống yễn cờ xếp=ngừng chiến)

“Thùng thùng đông.”

Hoàng Phủ Kiệt mở mắt ra, Trương Bình ở trong lòng hấn trở mình, thở dài, đỡ thắt lưng rồi giường. Hoàng Phủ Kiệt đưa tay捏 cái hông y một cái, Trương Bình phát cái tát thẳng tay.

“Vương gia, bắt đầu rồi.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm nghiêm trọng chưa từng có của mưu sĩ Phong Vũ Sơn.

Sau một tuần trà, Trương Bình mở đại môn, Ninh vương y quan chỉnh tề từ trong tấm thất đi ra.

Ngoài cửa, Phong Vũ Sơn đi đầu, Lưu Kỳ Trung, Chu Bính, Tiền Nhược Cốc ở phía sau, trong viện đứng đầy thị vệ vương phủ. Biểu tình mỗi người đều rất nghiêm túc.

“Vương gia, thích khách đã bắt được, Ngôn phu nhân bị thương nhưng tính mệnh không ngại.” Chu Bính tiến lên một bước báo nói.

“Àn. Vũ sơn, hiện tại tình hình ra sao?”

Phong Vũ Sơn hồi bẩm: “Tất cả đều hành sự theo kế hoạch, Đào tướng quân đã dẫn người phong tỏa toàn bộ cửa thành. Chu Trạm Giang tướng quân cũng an bài tam vạn tinh binh trong hơn ba mươi dặm kinh thành, tùy thời chờ đợi chỉ thị. Huệ vương hiện đang ở trong cung.”

“Chỗ lão ngũ thế nào?”

“Người Huệ vương tiến vào, hiện tại đang giao đấu với người của Thư vương.”

“Theo sát hẩn.” Hoàng Phủ Kiệt không nói rõ theo sát ai.

Nhưng Phong Vũ Sơn hiển nhiên minh bạch hẩn đang nói ai, “Rõ.”

“Có ai phát hiện ra đêm nay khác lạ?”

“Hiện không có. Chư vị đại thần được mời vừa dự hôn yến của ngài, mỗi người đều uống mấy chén. Huệ vương diện hạ đại khái muốn đêm nay hành động vạn vô nhất thất (tuyệt không để lại sai sót), Ninh vương phủ cũng vậy, rượu mừng đều hạ được. Chỉ cần người tối nay có uống tửu thủy, mặc kệ người uống nhiều ít, sẽ ngủ thẳng bình minh.”

Gật đầu, khuôn mặt tràn ngập ma tính của Hoàng Phủ Kiệt lộ ra một tia châm chọc, mỉm cười “Đi thôi, chúng ta nên đi cứu giá.”

27. Chương 27

Thắng đế cả kinh, giật mình tỉnh giấc.

Ngài tịnh không phải là hoàng đế giác quan nhạy bén, cũng hoàn toàn không có kinh nghiệm dẫn binh đánh trận, nhưng sự cảnh giác không thua bất luận một tướng quân nào nơi sa trường. Đây có thể nói là bẩm sinh, cũng có thể nói cố ý bồi dưỡng sau này, mặc kệ làm sao, sự cảnh giác ấy đã cứu ngài rất nhiều lần.

Lần này thì sao? Liệu có kịp không?

Thắng đế đẩy chăn ngồi dậy, có dự cảm nhìn về phía cách đó không xa sa trường.

Tiểu thái giám đang trông chừng nghe được động tĩnh, ở bên ngoài sa trường nhỏ giọng hỏi một tiếng - “Hoàng thượng, ngài muốn khởi dạ?” (tiểu đêm)

Thắng đế trầm ngâm một hồi, mở miệng nói: “Người đi xem ngoài cửa có thị vệ hay không.”

Tiểu thái giám khó hiểu, bọn thị vệ thế nào không thủ ở ngoài cửa? Nhưng vẫn cứ y lời mở đại môn.

“Rầm.” Có cái gì đó ngã xuống.

Gió lạnh từ ngoài cửa ùa vào khiến màn rung lên từng hồi, rồi rơi xuống đất.

“Phụ hoàng, nhi thần thỉnh an người.”

Nằm trên mặt đất là hơn mười thi thể, chứng tỏ ngay chỗ này vừa mới trải qua một hồi bác đấu sinh tử.

Hai gã ám vệ Thắng để lưu ở bên người làm thiếp thân bảo hộ đã chết, Hoàng Phủ Cẩn cũng đã phải trả một cái giá vô cùng, hao phí một số tiền rất lớn để mời hai sát thủ đến giao chuyện ở đây cho chúng.

Hoàng Phủ Cẩn đứng ở đầu giường Thắng để, tay nâng hảo thánh chỉ đã chuẩn bị trước, khom lưng khẩn cầu phụ hoàng hẩn đóng ngọc tỷ đại ấn lên.

Thắng để không nhìn hẩn, mà là đem ánh mắt hướng ra phía bên ngoài. Đường nhìn trong sa trướng đã bị một người cao cao che lấp liền vén lên, vạt sang hai bên, thấy đại môn mở rộng, bên ngoài đông nghịt một mảnh.

“Dương Hiểu đâu?”

“Dương đô úy đã bị Đào tướng quân tạm giam.” Hoàng Phủ Cẩn kính cẩn trả lời. Hẩn cũng không muốn đi tới bước này, nhưng tình thế không do người chọn.

“Đào Chính Cương? Trẫm tưởng ngươi và lão tứ đã không nhìn mặt nhau, nguyên lai các ngươi chỉ làm màu cho trẫm xem.” Thắng để mặc dù địa vị nhược thế nhưng để uy vẫn tồn tại.

“Chúng nhi thần cũng chỉ là tương kế tựu kế mà thôi.”

“Tương kế tựu kế? Lão tứ nói gì với ngươi? Phải nói trẫm bắt Diệp Chiêm, hảo gây xích mích quan hệ giữa ngươi và hẩn đúng không?”

Hoàng Phủ Cẩn không trả lời.

“Ngu muội! Ngươi vốn là người thông minh, lanh lợi, thế nào lại làm một chuyện như vậy?” Thắng để cười nhạo nhi tử của mình.

“Bởi vì nhi thần cũng cần một người hợp tác để mượn có.” Hoàng Phủ Cẩn thản nhiên trả lời.

Thắng để cười nhạo, “Ngươi đây chắc chắn là dữ hổ mưu bì**.” (chơi với người xấu uống phí tâm cơ)

“Ngươi có cho rằng nhi thần chính là bị bức vào đường tử mới làm ra chuyện này.”

“Trẫm hình như không có bức ngươi đến đường này a?”

Hoàng Phủ Cẩn lắc đầu, đi qua đệ nhất tọa vị trong cung, mỉm cười. “Nhi thần chỉ là không muốn đem ngôi vị hoàng đế này nhượng cho kẻ khác. Mà phụ hoàng tựa hồ không có ý định giao ngôi vị hoàng đế truyền cho nhi thần, sở dĩ vậy nên nhi thần chỉ có thể tự mình nghĩ cách đoạt lấy.”

“Ngươi không sợ bêu danh thiên cổ?”

“Vì thế thánh chỉ đã mở, mời phụ hoàng đóng ngự ấn tại đây. Coi như nhi thần đã khổ cực nhiều năm qua, phụ hoàng ban thưởng cho nhi thần a.”

Thắng để trầm mặc hồi lâu. “Lão tứ hiện tại e rằng không còn sống, Lưu nhi đâu?”

“Ngươi nói Ngũ đệ sao? Phụ hoàng yên tâm, người thương yêu Ngũ đệ như thế, nhi thần sao có thể nhẫn tâm không tiễn Ngũ đệ đi làm bạn với người?”

Trái tim Thắng để bị bóp nghẹt một cái, ngài chậm rãi ngẩng đầu lên, rốt cục nhìn thẳng vào nhi tử trước mặt, một chữ không dừng lại, nói: “Ngươi vì sao lại cho rằng trẫm nhất định sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ngươi?”

“Cái này đương nhiên là bởi vì...Dẫn vào!” Hoàng Phủ Cẩn đột nhiên xoay người quát kẻ bên ngoài.

Bốn gã binh sĩ áp giải một cung trang nữ tử đi vào.

“Hoàng thượng!” Nữ tử kêu lên sợ hãi, bỏ nhào từng bước nhưng lập tức dừng lại, cắn chặt môi. Ở đây xảy ra chuyện gì không cần nói cũng biết.

Hoàng Phủ Cẩn đưa mắt ra hiệu phía sau, một thị vệ rút ra bảo kiếm kề cổ cung trang nữ tử.

“Làm càn! Buông Dương Chiêu Dung ra.” Thắng để tức giận quát mắng.

Hoàng Phủ Cẩn đem thánh chỉ đã hảo chuẩn bị trước đưa đến trước mặt ngài.

“Người cho rằng trăm đóng ân ngọc tỷ xong là người có thể trở thành hoàng đế? Hoang đường!”

Hoàng Phủ Cẩn khoát tay, thị vệ cầm kiếm nhẹ nhàng cửa một chút, chiếc cổ trắng như tuyết của Dương Chiêu Dung tức thì chảy máu.

“A a!” Dương Chiêu Dung phát ra tiếng kêu sợ hãi.

“Dừng tay!” Thắng để sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt, thân thể cũng vì thế mà hơi nhào lên.

Hoàng Phủ Cẩn sắc mặt rất kỳ quái, thoát nhìn thậm chí so với Thắng để còn tái hơn.

“Nếu như không phải lão tứ nhắc nhở ta, nhi thần vĩnh viễn sẽ không nghĩ tới phụ hoàng nguyên lai thật tình muốn bảo vệ nữ nhân này. Chính là nàng sao? Nàng là nữ nhân người yêu nhất? Thương cảm cho mẫu thân của ta, thương cảm cho mẫu thân chúng nhi thần, các nàng tranh đấu suốt đời đều không coi đây là địch thủ lớn nhất, càng không ngờ vị Dương Chiêu Dung tầm thường này, cũng là người nhận ít ân sủng nhất, mới đích thực là người phụ hoàng yêu thương.”

“Phụ hoàng, người gần như thành công rồi, người bảo hộ nữ nhân mình yêu nhất, còn bảo hộ con trai của nàng ta, thậm chí còn muốn đem hoàng vị truyền cho hắn. Thực sự, người thiếu chút nữa đã thành công.”

Hoàng Phủ Cẩn đang cười, nhưng nhân thần hắn khá đau thương.

“Đều là nhi tử của người, vì sao khác biệt nhiều như vậy? Ta vẫn luôn nỗ lực, so với bất luận kẻ nào đều nỗ lực hơn, vì sao người không nhìn thấy? Người nghĩ Ngũ đệ so với ta có thể trở thành một hảo hoàng đế hơn sao? Ngoại trừ việc nhi thần không phải do nữ nhân này sinh ra, có chỗ nào không bằng hắn?”

Thắng để không có trả lời hắn. Ngài là một hoàng đế, nhưng đồng thời cũng là một con người. Là người thì sẽ có tư tâm, ngài suy cho cùng chỉ muốn lưu lại điều tốt nhất cho người mình yêu, cùng người mình yêu sinh một hài tử. Đây là thứ ngài nợ bọn họ. Lão ngũ cũng không khác biệt lắm so với các hoàng tử kia, chỉ cần có trung thần, lương tướng phụ tá, trở thành thủ thành chi đế (vua bảo vệ đất nước) tuyệt không thành vấn đề.

Ngài cũng từng suy xét muốn chọn ra trong các hài tử một người thừa kế tối thích hợp với ngôi vị hoàng đế Đại Á. Thế nhưng...

Lão lục mất sớm, lão tứ mạo xấu không được lòng ngài, không đáng nghĩ. Còn lại mấy người:

Lão đại bảo thủ lại háo sắc, không nghe được những lời trung ngôn nghịch nhĩ.

Lão tam hảo đại hỉ công (thích làm việc lớn, hám công to), thế lực mẫu gia phía sau quá lớn, tương lai khó tránh khỏi tình trạng ngoại thích (đàng ngoại) chuyên quyền.

Lão nhị ưu tú nhất trong mấy người hài tử, vô luận là khí chất bên ngoài hay học thức mưu kế; muốn có tâm ngoan sẽ có tâm ngoan, muốn thủ đoạn sẽ thủ đoạn, nguyên là người thừa kế tối lý tưởng hoàng vị. Nhưng thứ phá hư chuyện tốt của hắn chính là quá tâm ngoan.

Thắng để hiểu rất rõ, nếu như Hoàng Phủ Cẩn kế vị, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào có thể uy hiếp đế vị hắn tồn tại sau này. Mà thực lực hiện tại của sữu tứ Hoàng Phủ Kiệt ngay cả ngài cũng nhìn không thấu, nói cách khác, đến lúc đó người đầu tiên đứng mũi chịu sào mất đi tính mệnh rất có khả năng chính là hài tử ngài thương yêu nhất – Hoàng Phủ Lưu.

Ngài nhất định phải bảo trụ Dương Chiêu Dung và hài tử của họ.

Nếu như cần nổi dấy tông đường thì đã có lão ngũ, lão thất là đủ rồi. Còn lại lão nhị và lão tứ, ngài vốn muốn chờ cục diện bọn họ đến hồi lưỡng bại câu thương (hai bên cùng thiệt), sau đó mới nhượng lão ngũ tới thu dọn tàn cục, sau cùng có thể danh chính ngôn thuận đem đế vị truyền cho lão ngũ.

Nhưng hiện tại toàn bộ kế hoạch đảo lộn, rốt cuộc ngài đã lộ ra sơ hở chỗ nào?

Lão nhị nói chính lão tứ nhắc nhở hắn, sữu tứ này... lẽ nào mới là người có ảnh hưởng lớn nhất?

Trầm có đúng là đã phạm phải một sai lầm cực lớn?

Phía sau lưng đột nhiên toát ra một tầng mờ hôi lạnh, Thắng để ánh mắt biểu cảm quay đầu hướng Dương Chiêu Dung, nhân thần nguyên bản sắc bén nhất thời trở nên nhu hòa. Nàng yên tâm, trầm nhất định sẽ cứu nàng.

Nhưng Dương Chiêu Dung tựa hồ lý giải sai ý tứ của ngài.

“Hoàng thượng, thần thiếp có thể cùng người làm bạn hơn hai mươi năm, thần thiếp đã có phúc. Thắng, nguyện kiếp sau...” Phun ra cái tên mà nàng cho rằng cả đời này không thể gọi trước mặt người khác, Dương Chiêu Dung qua tuổi bốn mươi nhưng phong vận vẫn phẳng phất, nhìn Hoàng Phủ Thắng mỉm cười, nhắm mắt lại tự nguyện đưa cổ hướng lưỡi kiếm.

“Không ! Việ nhi!” Thắng để đại bi, thân thể ốm yếu cũng không biết từ đâu sinh ra một sức mạnh phi thường, thoáng cái đã đẩy ra Hoàng Phủ Cẩm ra.

“Keng!”

Một đạo bóng đen hiện lên, bảo kiếm kề trên cổ Dương Chiêu Dung rơi xuống đất. Không đợi mọi người ở đây có phản ứng, Dương Chiêu Dung đang chuẩn bị tự sát ngã vào trong ngực một thái giám.

“Phụ hoàng, nhi thần cứu giá chậm trễ!”

Một lưỡi kiếm sắc bén gác trên cổ thuộc hạ tâm phú mà Hoàng Phủ Cẩm mang đến, trong nháy mắt, thế cục biến đổi.

Xảy ra chuyện gì? Sứ tứ vẫn còn sống?

Hoàng Phủ Cẩm nhìn Hoàng Phủ Kiệt xuất hiện trong nháy mắt, đã biết mọi hy vọng đều mất hết.

Cả đời đã nhận, tới hậu lại bị nhận mỗ mù mắt. Cả đời y mưu tính không kể hết, sau cùng tự bước vào cái thông lộng kẻ khác giăng ra. Hiển nhiên đây là cái tròng dành riêng cho mình y.

Kế hoạch lớn của Huệ vương phút chốc tan tành, về mặt dữ tợn những vẫn nỗ lực bảo trì gương mặt tối hoàn mỹ, tư thái tối ưu nhã, mỉm cười với huynh đệ nói: “Tối sớm không bằng tối đúng lúc, tứ đệ, tâm can người thật thâm sâu khó dò. Ngu huynh bội phục.”

“Không dám, nếu như không phải ngu đệ có chút năng lực tự bảo vệ mình, hiện tại đại khái cũng phơi thây vương phủ giống lão ngũ.”

“Người nói cái gì? ! Lưu nhi hần...” Thắng để mặc dù có thể đoán ra kết cục Hoàng Phủ Lưu, nhưng chung quy vẫn le lói tia hy vọng, thị vệ lợi hại nhất bên người ngài đều phái đến cho hần. Hiện tại hy vọng bị đập vỡ, ngài ngay cả liếc mắt nhìn Dương Chiêu Dung cũng không dám. Tinh thần già đi đến hơn mười tuổi.

“Lưu nhi? Người nói Lưu nhi của ta làm sao vậy? Không... Ta không tin... Ta không tin... Không !” Mẫu thân Ngũ hoàng tử Dương Chiêu Dung cực độ thương tâm ngắt đi trong lòng Trương Bình.

“Trương công công thân thủ bất phạm, bản vương cô lậu quả văn (thiếu cận, nông cận) rồi.” Hoàng Phủ Cẩm phiêu nhiên nhìn Trương Bình. Hần mặc dù không hiểu võ công, nhưng vừa nhìn Trương Bình xông vào cung điện, đánh rớt bảo kiếm trong tay thị vệ, cho đến tận lúc cướp Dương Chiêu Dung đỡ trong lòng, mọi người mới có phản ứng, xem tốc độ và thân thủ người này tuyệt đối không đơn giản chỉ là một thái giám bình thường.

A, đối với sứ tứ, hần đúng là đã nhận định sai rồi chăng?

Trương Bình giả ngốc, cúi đầu không nói.

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười, đáng tiếc đáng tươi cười của hần cho dù ai nhìn cũng đều thấy có vẻ vô cùng âm trầm, “Nhị ca, người phạm tội đại nghịch bất đạo, hiện giờ chỉ có cách sớm thúc thủ chịu trời, thỉnh cầu phụ hoàng tha thứ a.”

Hoàng Phủ Cẩm thẳng lưng, yên lặng đứng thẳng nhìn bốn phía chung quanh, vẻ tươi cười trên mặt càng thâm khắc.

Trương Bình trong ngực bỗng nhiên có điểm bi ai, vị nhị hoàng tử này chi lan ngọc thụ (tài giỏi, đức tốt), lại thêm có tâm linh động, danh tiếng cũng không nhỏ, lại có một ban tâm phúc thuộc hạ chi trì, nghĩ sao cũng đều không nên rơi vào kết cục như vậy. Tư tâm mà nói, y cũng không hy vọng hấn chết.

Thế nhưng, y cũng biết nếu như nhượng Huệ vương tiếp tục sống sót, như vậy chẳng khác nào chôn một tai họa ngầm cho Vương gia y. Thành vương bại khấu (được làm vua thua làm giặc), cũng chỉ có thể tiếp nhận kết cục như vậy. Trương Bình y nếu đã quyết làm bạn với Hoàng Phủ Kiệt cả cuộc đời này, y phải tiếp thu những chuyện như thế phát sinh bên người, mặc kệ y có nguyện ý chứng kiến hay không.

“Diệp Chiêm đâu? Hấn hiện tại còn sống không?”

“A? Ta còn tưởng rằng người đã quên hấn.” Hoàng Phủ Kiệt cười nhạo.

Thắng đế ở một bên tĩnh quan xem tình thế phát triển, trong lòng đột nhiên nảy ra ý nghĩ nguyên lai người này cũng là con của ngài. Không nhìn tướng mạo hấn, chỉ nhìn thần thái hấn, thậm chí ngữ khí lúc hấn nói đều có thể nhìn thấy cái bóng của phụ thân ngài bên trong.

“Hấn không chết?” Hoàng Phủ Cẩn trong mắt toả ra một tia sáng mừng rỡ

“Hấn làm việc cho ta, ta thế nào có thể nhượng hấn chết?”

Trương Bình đầu càng cúi thấp, người này hôm nay xem ra đã có chủ ý muốn vị đại nhân vật kia tức chết.

“Ta không tin Diệp Chiêm phản bội ta.”

Hoàng Phủ Kiệt tựa hồ ngay cả chế nhạo cũng lười, phát tay ra hiệu cho người tới bắt Huệ vương.

Bốn gã sĩ binh như lang tự hổ tiến lên giữ lấy y, thân là văn nhược thư sinh, Huệ vương sao có thể chống lại.

“Làm càn! Buông bản vương ra. Hoàng Phủ Kiệt, ngươi không cần phải nhượng những tên võ phu này đến vũ nhục ta!”

Vật lộn một hồi, Huệ vương đến mũ quan buộc trên đầu cũng rớt xuống, y bào cũng bị kéo nhàu, từ chỗ cao cao tại thượng trở nên thảm hại khó coi.

“Dẫn đi!” Hoàng Phủ Kiệt ánh mắt hàn lãnh, khóe miệng hàm chứa cười nhạo, ngữ khí càng không mang theo một chút thân tình.

“Rõ!”

“Hoàng Phủ Kiệt, ngươi mới chính là lang tử dã tâm!! (lòng lang dạ thú). Ngươi mặt ngoài giả ý cùng ta hợp tác, nhưng âm thầm trải đường cho mình. Hành động hôm nay chắc chắn người đã trù tính từ lâu a! Ha ha, phụ hoàng, người nhìn đi, đây là con của người, sừ tứ! Chính là sừ tứ a! Đến ta mà cũng bại vì người? Ta đã bại trong tay người!” Hoàng Phủ Cẩn điên cuồng cười to.

Binh sĩ áp giải hấn chịu không nổi tiếng cười, dùng chuôi kiếm đập lên đầu hấn một cái. Hoàng Phủ Cẩn kêu thảm một tiếng, tiếng cười đứt quãng. Binh sĩ giơ tay, còn muốn cho hấn thêm một cú.

“Dừng tay!” Thắng đế vẫn còn một mối ngồi trên giường gằm lên một tiếng.

Dư uy vẫn còn, tên binh sĩ kia lập tức thu tay, liền nhìn sang bóng lưng cao lớn đang đứng.

“Dù hấn làm ra nhiều chuyện sai trái thì vẫn là hoàng tử. Ngươi không thể vũ nhục hấn như vậy!”

“Cần tuân ý chỉ phụ hoàng.” Hoàng Phủ Kiệt đối với vị phụ hoàng này vẫn duy trì thái độ cung kính, quay đầu lại phân phó :”Các người giam Huệ vương phạm tội đại nghịch bất đạo vào thiên lao, không được chậm trễ.”

Dừng một chút, Hoàng Phủ Kiệt nhìn huynh trưởng, ánh mắt mang theo tiểu ý nói : “Bất quá nếu như hấn nói năng bậy bạ, bản vương cho phép các người vũ nhục hấn. Dẫn đi a.”

“Rõ!”

“Hoàng Phủ Kiệt !” Đường đường là Huệ vương phải chịu nhục nhã như vật, chỉ hận không thể đâm chết kẻ kia tại chỗ. Hắn muốn duy trì tôn nghiêm hoàng tử, tự đi bằng hai chân mình. Nhưng mấy tên sĩ binh áp chế hắn tựa hồ cố ý nhục mạ hắn, túm lấy mỗi buộc dây trói, kéo cánh tay hắn đi thẳng một mạch từ trong hoàng cung đến thiên lao.

Dọc theo đường đi, bao nhiêu người nhìn tận mắt bộ dạng khó coi, trò hề của hắn, dọc đường đi, bao nhiêu người trong mắt toát ra tia kinh ngạc và cười nhạo. Thương cảm cho Hoàng Phủ Cận một đời phong lưu, nhưng chỉ trong một đoạn đường ngắn, hắn đã bị dấn vạt chỉ còn là cái xác vô hồn.

Mà trong hoàng cung, sự biến đổi vẫn đang tiến hành.

“Phụ hoàng, thỉnh người nén bi thương.”

Thắng đế ngẩng đầu, nhìn thân ảnh cao lớn dị nhân của sửu tử. Mắt nhìn người đâu phải chỉ mình lão nhị mới có, ngài làm phụ hoàng làm sao không thấy rõ.

Đến khi bừng tỉnh, ngài chỉ còn lại hai nhi tử. Nếu như ngài còn có thể tiếp tục ngồi trên đế vị thì còn có thể có thêm nhi tử khác, ngài có thể lại bồi dưỡng ra một người thừa kế mà ngài hài lòng. Nhưng hiển nhiên giờ ngài đã không còn cơ hội này.

Một đời đế hoàng chỉ yêu thương một nữ nhân, trong lòng ngài mơ hồ đau thương. Trẫm không hảo bảo vệ được nàng, không hảo bảo vệ được nhi tử của chúng ta.

“Truyền tể tướng, Dự vương, Đại lý tự khanh, Trung thư xá nhân.”

“Khởi bẩm phụ hoàng, các vị đại nhân đêm qua say rượu, sợ rằng bọn họ vẫn chưa tỉnh. Về phần Dự vương, lão nhân gia tuổi tác đã lớn, nếu như phụ hoàng có việc phân phó, nhi thần có thể thay người truyền lại.”

Thắng đế nhìn xung quanh một vòng, khe thở dài, tình thế không chờ cho ngài một đường quay lại.

“Bệ hạ có chỉ, truyền Trung thư xá nhân yết kiến.” Trương Bình quay ra hô lớn một tiếng.

Hoàng Phủ Kiệt phát tay ra hiệu, toàn bộ thuộc hạ liên can trừ Trương Bình

đều rời đi.

Trương Bình cẩn thận đặt Dương Chiêu Dung trong lòng y nằm lên giường êm ái, đi đến bên Hoàng Phủ Kiệt đứng sau hắn. Để đảm bảo nàng không tỉnh lại bất chợt, y thuận tiện điểm thụy huyết của nàng.

“Cẩn nhi đa mưu túc trí, tâm tư cẩn trọng, muốn mượn đao giết người. Đáng tiếc hắn thông minh một đời cuối cùng bị kẻ tinh khôn hơn lường gạt, trái lại còn chết trong đao kẻ khác.” Thắng đế biểu tình thất vọng, giọng nói toát ra ý tứ Huệ vương không xứng đáng.

Hoàng Phủ Kiệt mí mắt sụp xuống, lông mi dày rậm, ánh mắt thâm thúy, phảng phất âm ảnh.

“Những cái này đều do mẫu phi người dạy sao?”

Hoàng Phủ Kiệt thiếu chút nữa bật cười, trong lòng bi ai càng sâu sắc. Phẫn hận sao? Có gì để hảo hận đây? Trương Bình nói không sai, những người này căn bản là không đáng để hắn hận.

Có ái mới có hận, vô ái sao hận? Chẳng qua không đáng để nghĩ đến mà thôi, bản thân từng có khát vọng thể hiện tài cán trước mặt người kia, muốn ngài làm chỗ dựa, có thể yêu thương hắn, từ yêu thương sẽ dẫn hắn thoát ra khỏi tất cả khi dễ và ngược đãi. Nhưng cuối cùng hắn đạt được cái gì? Càng không cần phải nói hắn bị người ta dẫm nát dưới chân ra sao, suy cho cùng căn nguyên hình thành nên hắn bây giờ chính là nhờ người mà hắn gọi là phụ hoàng này tạo ra.

Phía sau ầm áp, một bàn tay rắn chắc ầm áp vuốt nhẹ lưng hắn.

Hoàng Phủ Kiệt khước miệng nhếch lên, mỉm cười, lệ khí khiếp người dần dần nhạt đi.

Thắng đế ôm lấy ngực, trong nháy mắt vừa nãy, ngài dĩ nhiên cảm giác được sát khí sắc bén đến cực điểm, tỏa ra nồng đậm khiến toàn thân ngài phát lạnh.

Thế nhưng hiện tại... ? Thắng đế dừng ở khuôn mặt ma tính của nhi tử, vẻ tươi cười của hắn lúc này sao nhìn ôn nhu như vậy? Hắn đang suy nghĩ cái gì? Là ai khiến hắn lộ ra dáng cười đó?

Thắng đế khó hiểu, ngài không nhìn thấy Trương Bình ở phía sau lưng Hoàng Phủ Kiệt, dĩ nhiên cũng không thấy nhĩ tử của ngài đưa tay ra sau, nắm lấy những ngón tay người kia chơi đùa.

Thấy Hoàng Phủ Kiệt không trả lời vấn đề của mình, Thắng đế thở dài, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi chỉ lão nhân mới có.

“Người phải đáp ứng trăm, đối xử tử tế với thất đệ người. Nó còn nhỏ, cái gì cũng đều không biết, cũng không là mối uy hiếp với người. Mặt khác...” Vừa nghĩ bản thân không thể nhìn mặt ngũ tử lần cuối, tâm can không khỏi một trận co rút đau đớn.

“Phụ hoàng” Hoàng Phủ Kiệt mở miệng nói: “Nhi thần không chỉ đối xử tử tế với thất đệ, mà còn phụng dưỡng người bách niên, thậm chí nếu phụ hoàng có thể truyền ngôi thì nhi thần sẽ lập Dương Chiêu Dung làm hoàng thái hậu, để nàng bồi bên cạnh phụ hoàng.”

“Người nói cái gì ?!” Không nghĩ Hoàng Phủ Kiệt sẽ nói ra những điều như thế, Thắng đế hiện tại tối không thể vứt bỏ nữ nhân kia, tuyệt muốn phò thác nàng.

“Nhi thần nói, nếu như nhi thần kế vị, Ngôn hoàng quý phi tất sẽ hiệp thế lộng quyền, ngoại thích thế đại, sợ rằng Đại Á hoàng triều sẽ rơi vào khốn cảnh bất ổn. Đến lúc đó nhi thần muốn bảo hộ ai, Ngôn hoàng quý phi cũng nhúng tay vào....”

Thắng đế không đợi Hoàng Phủ Kiệt nói hết đã hiểu ý, hưởng chi ngài tuy có tư tâm nhưng không phải lão già hồ đồ, dĩ nhiên không muốn hoàng triều rơi vào tay ngoại thích.

“Nàng là thân sinh mẫu thân của người.” Thắng đế trong đầu có cái gì vụt hiện lên, ngài vội nắm lấy điểm bất thường đó.

Hoàng Phủ Kiệt biểu tình nghiêm túc nói: “Đúng, nhưng ta lo lắng cho đại cục trước hết.”

Trương Bình ở phía sau chưa từng nghe điều đó.

“Người thật nguyện lập Dương Chiêu Dung làm hoàng thái hậu?” Bỏ đi phần trái tim băng giá, Thắng đế khôi phục tinh thần rất nhanh, hỏi.

“Trương Bình.” Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên nhẹ giọng gọi.

Trương Bình đang nỗ lực đan cài những ngón tay thon dài của Hoàng Phủ Kiệt thành kết, nghe hắn gọi mình, không thể làm gì khác hơn là luyến tiếc buông mấy ngón tay tội nghiệp, từ phía sau hắn đi ra.

“Có nô tài.”

Hoàng Phủ Kiệt kéo y đến trước mặt, thuận tiện lồng những ngón tay vào nhau.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn Trương Bình nghiêm mặt nói : “Ta nhất định sẽ lập Dương Chiêu Dung làm hoàng thái hậu.”

“A.” Trương Bình không lý giải nổi, người nói điều đó với ta làm gì?

Thắng đế cũng không hiểu, người lôi một thái giám đến trước mặt nói với y nhất định lập Dương Chiêu Dung làm hoàng thái hậu là hàm ý gì?

Hoàng Phủ Kiệt nói xong câu đó, càng kéo Trương Bình sát gần người mình, nói với Thắng đế : “Hiện người có thể yên tâm rồi a?”

Thắng đế, Trương Bình...

Thắng đế nhìn về phía người mặc y phục thái giám, Trương Bình.

“Y thực sự là thái giám?” Hiển nhiên Thắng đế đã không còn nhớ bên cạnh tứ tử có một thị nhân. Mà thị nhân này năm xưa vì lời vàng ngọc của lão nhân ngài mà thiếu chút nữa chết trong thị giam hình phòng.

“Đúng.”

Thắng đế thật lâu không nói. Chính là ngài không biết có nên tin lời Hoàng Phủ Kiệt nói hay không? Chỉ bằng đổi cách, đánh cuộc một phen. Chỉ cần ngày hôm nay ngài sống sót, ngài sẽ có cơ hội thay đổi cục diện.

“Phụ hoàng, trời sáng rồi, lâm triều gần bắt đầu, nhi thần hộ tống phụ hoàng vào triều.”

“Thỉnh phụ hoàng nhớ kỹ, nếu như người không cẩn thận hạ sai ý chỉ, chỉ có một kết cục: nhi thần vẫn xưng đế như cũ, chỉ là trên lưng công theo một ít bêu danh mà thôi. Nhưng cũng không phải là vấn đề lớn, cái chính là sau khi người băng hà, Dương Chiêu Dung sẽ chôn táng theo người, thất đệ vô pháp nhìn thấy thái dương ngày mai, Dụ vương sẽ đồng hành với người, đại thần trong triều sẽ chết phân nửa a.”

“Người uy hiếp trăm?” Thắng đế tức giận đến run người. Ngài một đời cao cao tại thượng, có kẻ nào dám bất kính với ngài? Nhưng nhi tử của ngài vì ngôi vị hoàng đế mà ngày càng quá phận! Thắng đế run rẩy chỉ tay muốn mắng nghịch tử này, nhưng giận đến mức vô pháp phun ra một chữ.

Hoàng Phủ Kiệt nghiêm mặt nói: “Sao dám? Nhi thần chỉ là nói lên sự thật mà thôi. Đúng rồi, phụ hoàng, đợi lát nữa truyền ngọc tỷ cho nhi thần, thỉnh người nhớ đem hổ phù mà nhi thần giao lại lần trước cho người, nay trả lại cho nhi thần. Về phần Dụ vương, còn có binh quyền ở chỗ ngoại công của nhi thần, nhi thần tự có biện pháp khiến họ giao ra, cái này không cần phụ hoàng quan tâm.”

Thắng đế nộ cực công tâm, ôm ngực thở gấp.

Hoàng Phủ Kiệt nhìn phụ hoàng hẩn, lộ ra vẻ thần nhiên, mỉm cười.

Trương Bình nhìn hai phụ tử kia, nghĩ đến phụ mẫu của mình, người nhà của y.

Sáu năm chinh chiến không gặp, thế nhưng phụ thân vừa nhìn thấy y đứng trong sân đã nhận ra ngay lập tức, còn chưa đợi y mở miệng gọi thì phụ thân tựa như một tiểu hài tử phi đến, ôm lấy y mà gào khóc lớn. Sau lại nghe tiếng mẫu thân kiên quyết tách phụ thân ra khỏi y.

Náo nhiệt như trong ngày tết, ca ca tỷ tỷ bọn đệ đệ tất cả đều chạy tới, trong phòng thoáng cái đã chật ních chất tử chất nữ, ngoại sanh, ngoại sanh nữ y chưa từng gặp qua.

Cảm giác lạ lẫm biến mất rất nhanh, huynh đệ người một quyền ta một quyền, cãi nhau âm ỉ, thăm dò nội công đối phương. Hắc, chính là y lợi hại nhất!

Tâm hồn y thành linh bị người nọ lôi tuột xuống, “Cười ngây ngô thích thú cái gì? Nói cho người biết, đừng hy vọng ta sẽ phong người làm Đại tướng quân hay Vương gia nhân tẩn gì gì đó, người đến già vẫn chăm chỉ làm thiếp thân thi nhân a!”

Trương Bình cả người chấn nộ.. Hoàng Phủ Kiệt quay lại trừng y.

“Người còn chưa lên làm hoàng đế a! Nói không chừng lão thiên gia nhìn người không vừa mắt, lát nữa hoàng đế sẽ đổi cho người khác làm.”

“Có người nói vậy a? Đừng động chạm vào bất hạnh của ta?”

“Động chạm thế nào? Cùng lắm thì người theo ta về quê làm ruộng.”

“... Làm ruộng sao? Hình như cũng không tệ...” Hoàng Phủ Kiệt nghiêm túc suy nghĩ.

Trương Bình bắt đầu cao hứng, nói với hẩn làm ruộng rất hảo, còn nói nếu như không sưu cao thuế nặng, có lão thiên gia hỗ trợ, cuộc sống tự canh tự túc kỳ thực rất mỹ hảo.

“Ta nghĩ, ta làm hoàng đế a. Nhượng kẻ khác làm, nếu hẩn cố ý bắt ta nộp thuế nặng, ta sẽ đi giết hẩn. Người xem, phiền nhiễu rất nhiều, mệnh ta là làm hoàng đế.”

“Người làm tốt, người a! Còn mệnh hoàng đế gì chứ, ta không thấy mấy vị hoàng đế có kết cục tốt.”

Thắng đế ôm ngực nhìn hai người cãi nhau như hai tiểu nhi, kinh ngạc đến nỗi quên cả thở. Nếu thực có người dám nói với ngài như vậy, dù hẩn có là ai, dù là Dương Chiêu Dung, ngài cũng tuyệt không dung tha đến tận giờ!

Trương Bình xuất thân là gì, y dám can rỡ như vậy với một hoàng tử, tương lai là hoàng đế sao? Mà nhi tử của ngài một thân lệ khí (sát khí hung tàn) cũng cam lòng chịu đựng?

Ngay lúc Thăng đế chịu đủ đả kích, rốt cuộc bên ngoài truyền đến thanh âm bấm báo : “Trung thư xá nhân xin cầu kiến”

“Ha.” Hoàng Phủ Kiệt, Trương Bình hai người lập tức khôi phục vẻ nghiêm túc.

Cuối tháng ba đầu tháng tư năm Trinh Thắng thứ hai mươi chín, Thăng đế lâm triều tuyên bố thoái vị, nhường ngôi cho Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Kiệt. Cũng hạ chỉ lệnh Ngôn hoàng quý phi dẫn đầu tất cả nhất phẩm phi tử, toàn bộ nhập am làm ni cô, vì ngài mà cầu phúc thiên hạ trăm năm sau, cả đời không được ly khai am ni một bước. Người nào bất tuân, phế phẩm tịch, biếm làm thứ dân, cả đời không được phép vào kinh.

Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Cẩn bức vua thoái vị, thí phụ sát đệ, thiên địa bất dung, hiện đưa vào thiên lao đãi thẩm, thuộc hạ liên quan cũng bị tống thiên lao.

Từng đạo ý chỉ ban ra, trong điện các vương hầu, đại thần biểu tình giống như là người đang phiền muộn bị đánh cho một gậy.

Hoàng thượng rốt cục nhường ngôi, không thể là Nhị hoàng tử, cũng không phải Ngũ hoàng tử, mà là sữ tứ hoàng tử – người không ai ngờ tới.

Cũng đúng, Nhị hoàng tử bức vua thoái vị, Ngũ hoàng tử bị nhị hoàng tử sát hại, Thất hoàng tử bước đi còn bất ổn, sau cùng kẻ danh chính ngôn thuận ngồi trên long ý cũng chỉ có Tứ hoàng tử.

Tứ Hoàng Tử là loại người nào? Các văn thần đưa mắt nhìn nhau, sau này phải sống chung với đế vương có danh xưng ma suất như thế nào đây?

Các võ tướng lại nghĩ hoàng đế chọn người vô cùng thích hợp, ma suất thượng vị, bọn họ tâm phục, khẩu phục.

Chúng thần bất an, lão Dụ vương ngầm tính toán bên trong. Mà càng khiến cho chúng thần giật mình chính là, Thăng đế sau khi truyền ý chỉ thoái vị, ở pháp đình đem ngọc tỷ và hổ phù tượng trưng cho một phần ba binh quyền giao cho Hoàng Phủ Kiệt mà không cần đợi tân đế chính thức đăng cơ.

Thăng đế đứng dậy, quay đầu, nhìn thoáng qua long ý ngài đã ngồi hai mươi chín năm lần cuối, lập tức cúi để quan (mũ vua) giao cho thái giám Trương Bình bên cạnh, phất tay ra hiệu cho chúng thần, không nói gì mà nhượng thị nhân bên cạnh giúp ngài bước xuống.

Chúng thần khom lưng cung tiễn.

Hoàng Phủ Kiệt chậm rãi đi lên bậc thang, phất bào, thấp người ngồi tại long ý.

Trương Bình đang cầm để quan, trang nghiêm đi lên bậc thang, đi tới trước mặt Hoàng Phủ Kiệt.

Hoàng Phủ Kiệt đội để quan, Trương Bình đưa tay giúp hắn chỉnh lại vị trí một chút.

Hoàng Phủ Kiệt thất hảo dây buộc, thừa dịp bóng lưng Trương Bình ngăn trở đường nhìn của chúng thần, vẻ mặt tươi cười lộ ra kỳ ý chỉ người đó mới hiểu.

Người nói mẫu thân ta, người hao tâm tổn trí muốn trở thành người tôn quý nhất thiên hạ, nữ nhân có quyền lực nhất, sau khi nghe thánh chỉ kia sẽ có biểu tình gì?

Trương Bình dùng nhãn thần trả lời hắn: Còn hỏi sao?

Trương Bình tránh người, thối lui xuống dưới bậc đường.

Hoàng Phủ Kiệt khoan thai, thẳng lưng. Hai tay chậm rãi đặt lên tay vịn của long ý.

Vóc người cao lớn, long ý rộng như được làm cho hắn, rất hợp.

Mi cốt cao cao, hai mắt thâm thúy, từ mi tâm kéo dài tới hai gò má là bột huyết sắc hình chữ nhân. Bức rèm che của để quan hơi lay động, dù chưa có long bào, nhưng toàn thân phát ra khí thế đế vương.

Ánh mắt hàn lãnh quét một vòng trong điện, tìm chúng thần đều nhảy dựng một cái.

Long tử, đây thực là long uy của thiên long a?

Ngôn lão tướng quân là người đầu tiên bước ra, quỳ xuống.

“Tham kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế ——!” Chúng thần cùng nhau quỳ gối, sơn hô muôn năm, bá kiến tân đế.

Chú thích

Trong nguyên tác thì gọi là “Dữ hồ mưu bì”.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Thái bình ngự lãm”.

Thời Tây Chu, có một người muốn làm một chiếc áo lông đáng giá ngàn vàng. Có người mách bảo anh ta làm bằng lông cáo là có giá trị nhất. Anh ta nghe vậy nghĩ bụng: “Trên núi có rất nhiều cáo, chỉ bằng ta đến đó bàn với chúng xem sao”.

Nghĩ đoạn, anh ta liền vui vẻ đi lên núi. Khi nhìn thấy một bầy cáo, anh bèn nghiên túc bàn với chúng rằng: “Hỡi bầy cáo thân mến, tôi đây muốn làm một chiếc áo lông trị giá ngàn vàng, nên mới đến gặp và mong các vị hãy lột da trên mình cho tôi có được không?”. Bầy cáo nghe nói liền hoảng hốt đua nhau chạy như điên. Anh ta chẳng còn cách nào khác, đành cụt hứng trở về.

Ít lâu sau, anh ta làm lễ giỗ tổ, nhưng lại thiếu thịt dê. Anh ta liền nghĩ ngay đến đàn dê vẫn thường hay ăn cỏ dưới chân núi, bèn vui vẻ đến nói với đàn dê rằng: “Hỡi đàn dê thân mến, tôi đang làm lễ giỗ tổ nhưng lại thiếu mất thịt dê, vậy mong các vị biếu tôi một ít thịt có được không?”. Đàn dê nghe vậy kêu me me không dứt, rồi chạy trốn vào rừng sâu, trong chốc lát chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

Vậy nên, câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận đều phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công.

**Hoàng Phủ Hồn, Hoàng Phủ Cẩn, Hoàng Phủ Côn, Hoàng Phủ Lưu, Hoàng Phủ Giác. Tên của 5 bạn này đều có nghĩa là ngọc à. Đến nàng Viện nhi tức Dương Chiêu Dung – ng’ Thắng đế yêu nhất cũng có nghĩa là viên ngọc bích lớn có lỗ. Cẩn -ngọc đẹp và quý, Giác – hai hòn ngọc ghép lại, Hồn- ngọc hồn, 1 loại ngọc đẹp, Lưu – ngọc lưu ly, Côn – ngọc côn.

28. Chương 28

Long bào may nhanh nhất cũng cần bảy ngày, các vật dụng cần thiết cũng cần phải chuẩn bị, Hoàng Phủ Kiệt nhượng Trương Bình chọn một ngày, Trương Bình tiện tay bốc đại, chính là bảy ngày sau a, không quản ngày đẹp xấu, người muốn làm gì cũng được. Vì vậy lễ đăng cơ chính thức liền định vào ngày mười ba tháng ba.

“Việc muốn làm thật nhiều.” Trương Bình nhíu mày.

“Đúng vậy.” Vị vua nào đó thoải mái đáp nhẹ.

“ Hoàng quý phi nương nương phái người tới, thỉnh ngài tới xem qua.”

“Để nàng ta chờ được rồi.” Hoàng Phủ Kiệt đang cười. Hắn vừa nghĩ tới tâm tình mẫu thân hắn hiện tại thì nhin không được muốn cười. Mẫu thân hắn vậy mà cũng có thể khiến hắn cười rộ lên.

“Người không lo nương nương...”

“Ta để Hồng Tụ đi an ủi nàng rồi.”

Trương Bình không biết nói sao, chuyện phụ bạc như vậy người này cũng có thể nghĩ ra, để Hồng Tụ đi đối phó với nguyên lai chủ tử của nàng ta.

Hồng Tụ tại Thụy hoa cung, tuy rằng trừ Ngôn phi ra thì nàng chính là người uy phong nhất. Nhưng Ngôn phi không phải chủ chân dễ chịu, Ngôn phi vì tư tâm riêng của mình mà khiến một nữ tử trẻ tuổi, xinh đẹp sống cô đơn một mình – Hồng Tụ sống uống hai mươi xuân thu trong thâm cung, thử hỏi Hồng Tụ trong lòng sao có thể không hận? Hiện Hồng Tụ đã thoát ly khỏi sự trói buộc của Ngôn phi, nàng còn có cơ hội chống lại, liệu nàng há có thể giấu không lộ ra một điểm ác khí?

“Bại hoại...”

Đại phối dẫn (trứng thối, đồ dểu) ôm chặt y.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Vũ Sơn đại nhân cầu kiến.” Bên ngoài Thượng thư phòng truyền đến thanh âm của tân phó tổng quản thái giám Liễu Thuận.

“Mời vào.”

Phong Vũ Sơn vừa vào đã phủ phục trên đất, hô to :”Thảo dân khấu kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế.”

Hoàng Phủ Kiệt, Trương Bình, hai người cùng đưa mắt nhìn kẻ đang quỳ rạp trên đất. Hai người nhìn một lúc lâu, liếc mắt với nhau một cái, đều thấy trong mắt đối phương có tia ác ý, liền ngậm chặt miệng không lên tiếng.

Phong Vũ Sơn quỳ rạp trên mặt đất, chờ đợi và chờ đợi. Sau cũng không biết là đoán ra cái gì, càng quỳ rạp trên đất, cử động cũng không.

“Kỳ Trung trông coi chỗ phụ hoàng, Chu Bính phụ trách Thư vương phủ, Nhược Cốc tiếp cận Ngôn phủ, quân của lão nhị do Đào tướng quân chinh đồn cũng không cần lo lắng. Còn bên Dụ vương thì sao?”

Trương Bình đáp: “Chu Trạm Giang tướng quân cùng lão Dụ vương có giao tình, năm xưa cha của Chu Trạm Giang chết trong tay Dụ vương. Do đó để hấn theo dõi Dụ vương tuyệt không xảy ra sơ sót.”

Hoàng Phủ Kiệt cảm thán: “Trong kinh còn có bí mật nào của các đại thần mà ngươi không biết?”

Trương Bình đặc ý: “Ngươi giao những chuyện này vào tay ta, ta có thể ghi lại toàn bộ việc ăn uống, hành động của quan viên, một chữ không sai để lên bàn cho ngươi.”

“Tưởng hay lắm đấy! Ngươi chỉ cần chuyên tâm hầu hạ trăm a, đừng có suốt ngày chạy lung tung khắp nơi.”

“Tá ma sát lư.” Trương Bình bất mãn.(đổ gánh nặng lên lưng lừa đến chết = giao việc còn đổ trách nhiệm cho người khác)

“Là sát cái đầu lừa nhà ngươi, làm gì nào? Muốn tạo phản phải không?”

Trương Bình... gờ nắm đấm lên thổi thổi.

Hoàng Phủ Kiệt lại một lần nữa oán hận nghĩ hấn thực sự phải tìm cách tử phế đi công phu người này mới đúng.

“Được rồi, các ngươi đều lợi hại!” Đường hạ có người chịu không nổi hai kẻ liếc mắt đưa tình, rốt cục bò lên, bất quá vẫn ngồi chồm hổm như cũ, “Hoàng thượng, ngài lúc nào thì đáp ứng chuyện phong thảo dân làm đại quan a? Ngài đã đồng ý phải là nhị phẩm trở lên.”

Hoàng Phủ Kiệt nhú mày “Người kia là ai? Ngươi biết ta?”

Trương Bình nhìn thật kỹ, nói :” Thoạt nhìn vừa giống cầu lại vừa giống sư huynh của ngài.”

“Ai?”

“Phong Vũ Sơn.”

“Vũ Sơn? Trăm nhớ rõ Vũ Sơn là đại tài tử uyên bác, nói chuyện cũng rất văn nhã, thế nào lại thô lỗ khó chịu giống người này?”

“Nghe đồn là do tổn thương tình cảm.”

“À?”

“Có người nói tài tử Vũ Sơn và tiểu thế tử của Dụ vương từng có một quá khứ không minh bạch, không được thuần khiết. Sau này vì thân phận y hèn kém nên đành từ bỏ.....”

“Trương Bình, đồ thái giám chết bầm nhà ngươi! Ngươi, ngươi, ngươi nói năng bậy bạ! Bản công tử và Bát tiểu vương không minh bạch, không thuần khiết lúc nào? Ngươi không được hủy hoại danh dự của ta! Rõ ràng là Bát tiểu vương ý thể hiếp ngươi, cướp vợ chưa cưới của ta, bản công tử đến tìm hấn tranh luận đạo lý phải trái thì hấn ý có cha, còn có thái tử làm chỗ dựa, khiến bản công tử....”

“Là vậy sao?” Hoàng Phủ Kiệt hoài nghi.

Trương Bình lắc đầu, thành thật đáp: “Nô tài rõ ràng nghe người hầu của Dụ vương phủ nói, Phong công tử xuất thân hèn mọn, tuy bụng đầy tài học nhưng không thể ra làm quan, lại muốn trèo cao với tiểu thế tử, mượn tiểu thế tử giúp hấn thoát ly thân phận hèn mọn, thậm chí tự tiến cử mình làm người hầu hạ chân gối. Thế nhưng tiểu thế tử không thềm để mắt tới hấn, không những sai người đuổi ra khỏi vương phủ, còn phá hư chuyện buôn bán của hấn, khiến hấn vô pháp dung thân trong kinh thành.”

Hoàng Phủ Kiệt và Trương Bình dùng ánh mắt thương cảm nhìn về phía người đang quỳ gối ở dưới.

Phong Vũ Sơn không quỳ nữa, đứng lên, đến chỗ cái ghế gần nhất ngồi xuống, bắt chéo chân trên ghế, nhìn xung quanh một vòng rồi nói : “ Nguyên lai đây là Thượng thư phòng của hoàng đế, chà, chẳng biết thiên hạ có bao nhiêu kẻ muốn vào đây. Không ngờ bản công tử cũng có ngày ngồi ở chỗ này.”

“Đúng vậy, ngay cả trăm trước đây cũng chỉ tiến nhập qua có một lần mà thôi.”

Phong Vũ Sơn lập tức ngồi thẳng lên, ho khan một tiếng nói : “Nói đi, bệ hạ muốn thảo dân làm cái gì?”

“Dụ vương già rồi.” Trương Bình nói.

“Trên tay ông ta nắm một phần ba binh quyền cũng đủ lâu rồi.” Hoàng Phủ Kiệt bổ sung.

“Nếu như ta không không nghĩ được biện pháp lật đổ Dụ vương, hoàng thượng ngài định ghi nợ tiếp đúng không?” Phong Vũ Sơn lầm bầm.

Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, “Trẫm là vua của một nước, dĩ nhiên sẽ giữ lời. Năng lực của người trẫm đã nhìn tận mắt, nên phong quan thì đương nhiên sẽ phong quan cho người.”

Trương thị nhân tiếp lời : “Bất quá, nếu muốn thì trong hai ngày lời đồn Vũ Sơn đại nhân câu dẫn thế tử Dụ vương, bị mọi người cười nhạo sẽ biến mất.”

Phong Vũ Sơn gắt gao địa Trương Bình: “Thái giám chết bầm, ta đắc tội với người chỗ nào hả?”

Trương Bình rất thành thật hồi đáp : “Bởi vì người chửi ta là thái giám chết bầm.”

“Phụt!” Hoàng Phủ Kiệt không nhịn nổi, ngụm trà vừa uống phun ra khỏi miệng, văng tung tóe.

Phong, Trương hai người cùng nhau dùng ánh mắt khinh bỉ liếc tên này một cái.

Các quan viên, vương hầu thấp thỏm bất an, chẳng biết sau khi tân hoàng đăng cơ thì trong triều sẽ rung chuyển một phen thế nào, Hoàng Phủ Kiệt chỉ khoanh tay an tĩnh làm người đứng ngoài xem phản ứng.

Thắng để lưu lại cái vũng này cho hấn coi như không tệ, cũng không cần hấn chính lý lại từ đầu. Nhưng vạn sự muốn giữ lại cũng khó, hấn hiện tại phải đem mấy con sâu tác quái ra bóp chết trước rồi mới nói.

Bất quá, hấn cũng không vội. Bởi vì hấn biết còn hơn tử vong, đáng sợ nhất chính là quá trình rối loạn, tâm thần tan tác chờ đợi cái chết giáng xuống.

Lúc này, đối với phụ hoàng, mẫu phi, các huynh đệ, còn có một số kẻ tâm địa gian ngoan, chờ đợi đã biến thành một loại loại dày vò không thể nghi ngờ.

Bấy ngày chẳng mấy chốc qua đi.

Trước ngày mười ba tháng ba, khí trời biến đổi, sau những ngày âm u, thái dương đã lộ dạng.

Trương Bình dưới đài quan sát thở hắt ra, xem chừng lão thiên gia coi như nể mặt. Tuy nói người nọ đăng cơ danh chính ngôn thuận nhưng người nghi hoặc không phải là không có. Đại điển đăng cơ lúc đầu xuất hiện cái gì mới đều có thể bị coi như điềm báo. Đã tới nước này rồi, y mong đối phương có thể vững vàng ngồi trên ngôi vị hoàng đế.

Chung thanh (tiếng chuông) vang lên, giờ lành đã đến.

Chúng thần nhìn theo người đầu đội quan, thân khoác hoàng bào, chân đi long ngoa (giày rồng), Hoàng Phủ Kiệt bước từng bước lên tế thiên đàn.

Thân ảnh cao lớn đứng ở chỗ cao nhất của tế thiên đàn, hướng thiên địa cầu khẩn, vì bách tính cầu phúc.

Bầu trời ngày càng âm u, vừa mới hé ra chút ánh dương giờ đây mây đen bỗng ùn ùn kéo đến.

Hoàng Phủ Kiệt còn chưa nói xong lời cầu khẩn, Trương Bình ở bên dưới lo lắng vạn phần, không nên mưa, nghìn vạn lần trời không nên mưa.

“Ầm——!”

Một đạo thiểm điện (chớp) xẹt qua phía chân trời, tiếng sấm bồi liên tiếp.

Hoàng Phủ Kiệt giơ cao hai tay lên, đọc ra câu kỳ nguyện cuối cùng.

Đột nhiên mưa như trút nước.

“Long thần hạ phàm, phù hộ Đại Á ta, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế ——!” Trước tình thế cấp bách, Trương Bình mở miệng hô to.

Mọi người nhất tề quỳ xuống, cùng hô lên: “Long thần hạ phàm, bảo hộ Đại Á ta, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế——!”

Một tiếng tiếp một tiếng, tựa như sóng cuộn truyền nhau, lan ra thật xa. Mà nguyên bản những người có tâm bất kính với vị sừ hoàng Hoàng Phủ Kiệt đều bị bạo vũ rửa trôi sạch sẽ.

Dân gian đã sớm truyền Tứ hoàng tử là Long thần chi tử, hôm nay thiên tử kế vị, quả nhiên có Long thần đến trợ uy. Bằng không sáng sớm một mảnh dương quang rực rỡ, thế nào mà sét đánh không sớm không muộn, nhất quyết cứ đến khi tân đế tế thiên mới trút mưa lớn ?

Vào mùa xuân, mưa quý như dầu.. Trận này mưa một chút, khẳng định Hoàng Phủ Kiệt là chân long thiên tử chi danh. Vị này đời sau tôn xưng là Bình Vũ đại đế, là hoàng đế được sử sách Đại Á ghi chép nhiều nhất. Bởi vì trong số các hoàng đế thánh minh của Đại Á, người thực sự kế vị danh chính ngôn thuận, vừa thuận theo thiên ý, vừa đắc nhân tâm quả thực rất ít.

Hoàng Phủ Kiệt trời sinh dị mạo, lúc nhỏ cũng bởi vậy mà chịu nhiều đau khổ nhưng hôm nay lại là dung mạo bất phàm, để lại cho hậu thế một tân truyền kỳ.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu đứng ở trên thiên đàn, mặc cho bạo vũ gột rửa thân thể.

Hắn rốt cục đã chờ tới được ngày này.

Hắn đưa mắt tìm kiếm trong màn mưa xối xả, mưa rất lớn, không thể nhìn thấy cái gì rõ ràng.

Y ở nơi nào? Hắn biết là Bình hô lên tiếng đầu tiên, hắn nghe thấy thanh âm của y.

Hắn có thể xác định được phương vị đại khái, nhưng chỗ nào cũng có người người quỳ, hắn chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của bọn họ.

Có một người giống như cảm ứng được điều gì đó, lặng lẽ ngẩng đầu.

Ánh mắt hai người gặp nhau.

Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười.

Ta làm hoàng đế rồi, ta đã làm được rồi!

Đúng, đúng, ta biết người rất giỏi!

Hoàng Phủ Kiệt đăng cơ, sửa niên hiệu là Bình Vũ. Mọi người theo tập quán trước đây, dùng niên hiệu tương xứng, xưng là Bình Vũ đế.

Màn đêm buông xuống, Thường Thanh cung của thái thượng hoàng xuất hiện nhân ảnh.

Hai người phân công nhau, loáng cái toàn bộ cung nhân phụ trách hầu hạ bên ngoài đều té xỉu mà không hề hay biết.

Cửa cung mở, một người đứng ngoài canh chừng, một người lướt vào.

“Ai?” Hoàng Phủ Thảng cả kinh, mở mắt ra. Sát khí không hề che giấu kích động ngài, khiến toàn thân phát lạnh.

“A!” Thảng đế còn tưởng rằng bản thân nhìn thấy quỷ.

Đèn sáng, có người thản nhiên nói :” Vẫn chưa tới giờ Tuất, sao đã ngủ rồi? Xem ra thân thể phụ hoàng cũng không được khỏe a.”

“Nguyên lai là hoàng thượng tới.” Thảng đế cố ý nhấn mạnh hai chữ “hoàng thượng”, ý tứ châm biếm không cần nói cũng biết “Người tới làm gì? Cố ý đến xem quả nhân đã chết hay chưa sao?”

“Đúng a” Hoàng Phủ Kiệt thừa nhận một câu, khiến Thảng đế thiếu chút nữa thổ huyết.

“Quả nhân còn tưởng rằng người thực sự muốn phụng dưỡng quả nhân bách niên.” Thảng đế ngồi dậy, cười nhạt.

“Ha ha, nếu như người thực sự sống đến bách niên, trăm vẫn còn phải đối mặt, chịu đựng sự ác tâm của nữ nhân kia sao?”

“Làm càn!”

“Làm càn? Cái gì gọi là làm càn?” Hoàng Phủ Kiệt thân thủ ôn nhu nhưng cường ngạnh, áp chế Thảng đế nằm xuống.

“Người muốn làm gì? Người đâu! Đến...” Á huyết của Thảng đế bị điểm, mở miệng không kêu thành tiếng.

Hoàng Phủ Kiệt nhân tiện điểm tứ chỉ ngài một cái, như vậy sẽ thuận lợi cho việc hẩn sắp làm. Từ trên bàn lấy một bình nước trong, móc ra xấp giấy trong lòng, hẩn quay lại bên giường ngồi xuống.

Đồng tử Thảng đế lưu chuyển qua lại, trên mặt phẫn nộ, cũng càng thêm sợ hãi. Hành vi của nhi tử hiện tại, nhìn thế nào cũng không giống bình thường.

“Người nghe qua loại hình phạt xử tử này chưa? Dùng giấy phủ lên mặt, tưới nước lên, một tầng lại một tầng, cứ như vậy đến lúc thiếu khí sẽ chết ngạt. Có điểm thống khổ, nhưng chỗ hảo chính là không dễ dàng tra ra nguyên nhân tử vong, thoát nhìn giống như tử vong tự nhiên.”

Thảng đế trừng mắt, con mắt lồi to như muốn vọt ra ngoài.

“Người có muốn hỏi trăm vì sao quyết định như vậy?” Hoàng Phủ Kiệt cười, cười giống như một tiểu hài tử, chỉ là đáng cười vô cùng khủng bố.

“Bởi vì trăm luôn muốn hảo hảo cảm tạ người. Người là một phụ hoàng tốt cỡ nào a, cho trăm sinh mệnh, cho trăm tràn ngập lạc thú lúc nhỏ, ngay cả thời niên thiếu, tuổi thanh niên đều được người tha thiết quan tâm, nhượng trăm mỗi ngày đều giống như ở trong sa trường, kích lệ rất nhiều, tài bồi rất nhiều. Người xem, trăm không phải là do người bồi dưỡng mà ra sao?”

Tầng giấy thứ nhất phủ lên miệng mũi Thảng đế. Hoàng Phủ Kiệt nhắc ấm trà rót rách tưới lên. Một bên rót, một bên cười, tựa như đang chơi một trò phi thường thú vị.

“Cảm tạ người khi ta vừa sinh ra đã gọi là yêu nghiệt, ngài nói xem nếu như lúc đó ta bị ném chết sẽ hảo bao nhiêu? Ta không cần phải chịu tội đồ dày vò, nói không chừng ngài bây giờ vẫn có thể ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế.”

Tờ giấy thứ hai trườn lên. Trong mắt Thắng để toát ra ý cầu xin, có lẽ ngay cả chính ngài cũng không phát hiện ra.

“Khi người sủng ái nữ tử khác, muốn bảo vệ hài tử của người mình yêu nhất, ngài có nghĩ tới ngài còn có một sủng hài nhi, ngay cả sinh mẫu (mẹ đẻ) cũng thống hận hắn, giãy dụa trong một góc phòng của hoàng cung. Hắn ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, ngài tin được sao? Một vị hoàng tử lại đói đến mức phải uống nước cầm hơi.”

“Hắn thậm chí đến cả trùng trong đất cũng ăn, đói đến mức quặn ruột, bất cứ cái gì cũng ăn được. A, cũng bởi vậy mà hắn học được một kỹ năng, hắn biết hoa gì có thể ăn, hoa gì không thể ăn. Ha ha.”

Tờ giấy thứ ba dán lên tờ thứ hai đã hấp thụ no nước. Bởi vì hấp lực của nước, ba tờ giấy dính lại với nhau.

“Vì ngài không muốn gặp hài tử này nên tất cả mọi người khinh bỉ hắn, tiến tới ngược đãi hắn. Mẫu thân hắn hờ một chút là tìm hắn trút giận, thị nô trong cung ai cũng có thể cười lên đầu hắn, càng không đề cập tới mấy người huynh đệ tỷ muội.”

Từ trong mắt Thắng để lộ chảy. Ngài không nói được là vì loại thống khổ nào mà rơi lệ.

“Phụ hoàng, hài nhi đau quá. Nương dùng kim châm đâm ta, dùng gậy trúc đánh ta, để hạ nhân bạt tai ta, chỉ bởi vì ta không thỉnh cầu người ưa ta.”

“Còn có các huynh đệ tỷ muội, ta sẽ chơi đùa cùng bọn họ, bởi vì cho đến bây giờ cũng không có ai chơi cùng ta. Chính là bọn hắn nhục mạ ta, cười nhạo ta, ép ta ăn bùn, dụng quyền dạy ta tình nghĩa huynh đệ, đẩy ta xuống hồ nước dạy ta bơi lội, nhượng thị vệ thân cao lực tráng đến đánh ta nói chỉ dẫn cho ta võ nghệ, ta phải chui qua đống quần bọn họ, những chuyện ti tiện nào cũng đều làm qua, chỉ hy vọng bọn họ không còn khi dễ ta. Phụ hoàng, khi đó người ở nơi nào?!”

Biểu tình Hoàng Phủ Kiệt đã chứa một tia điên cuồng, đáng cười trên mặt càng hạ âm trầm.

Tờ giấy thứ tư đã đẩy lên mặt Thắng để. Thắng để nhắm mắt lại chịu đựng.

“Ta thật vất vả mới có thể gặp ngài, ngài còn nhớ rõ không? Tại Tàng thư lâu. Ngài biết tâm tình ta lúc đó sao? Ngài biết ta lúc đó có bao nhiêu hưng phấn sao? Ta cho rằng người tới cứu ta, ta cho rằng từ nay về sau đều có thể trải qua những ngày yên lành. Thế nhưng ngài thì sao, ngài đối với ta đã làm ra chuyện gì?”

Hoàng Phủ Kiệt cúi sát mặt, cười thầm nói : “Ngài cũng đưa người duy nhất tốt với ta lúc đó đến Nội thị giam cho đám biến thái kia dần vật! Từ khi đó ta chỉ biết, ta không phải nhi tử của người, người cũng không phải phụ thân của ta. Người, chính là căn nguyên thống khổ của ta, là cừu nhân lớn nhất của ta!”

Tờ giấy thứ năm che lên, đột nhiên có một bàn tay bắt lấy cổ tay Hoàng Phủ Kiệt.

“Tha cho ông ta, dù sao cũng là phụ thân người.”

“Ai cho người vào đây? Đi ra ngoài!” Hoàng Phủ Kiệt bạo rống.

“Tiểu Kiệt, nhìn ta! Nhìn ta!”

Hoàng Phủ Kiệt không đối diện với ánh mắt người kia.

Người kia đưa hai tay ôm lấy mặt hắn, nghiêm trang hỏi : “Ta là ai?”

“Ân?”

“Ta là ai?” Người kia lại hỏi một lần nữa.

Hoàng Phủ Kiệt sửng sốt một hồi....đáp :” Trương Bình.”

Trương Bình đột nhiên vuốt mặt hắn, hôn một cái. “Trả lời! Người muốn cái gì?”

Hoàng Phủ Kiệt trầm mặc, sắc mặt tối lại muốn dọa người.

Trương Bình lặng lẽ đưa tay bóc toàn bộ giấy phủ lên khuôn mặt đã tái mét của Thắng để.

Hoàng Phủ Kiệt thấy động tác của hắn, tay khê động, lại bị Trương Bình giữ lấy mặt, hôn thêm một cái nữa.

“Khụ! khụ khụ khụ!” Tiếng ho khan kịch liệt vang lên, Thắng để thu hồi lại được một cái mạng già.

Trương Bình, Hoàng Phủ Kiệt, hai người không nhìn về phía người nọ.

“Không đáng.” Trương Bình nói. “Những người này không đáng để người giết. Bọn họ không xứng cho người động thủ.”

Hoàng Phủ Kiệt trầm mặc nửa ngày, nói: “Lão lục, lão tam, còn có phé thái tử thì sao?”

“Đó là để người hả giận. Tựa như thải ra những thứ độc hại, bọn họ là thứ phân thối chờ người thải ra ngoài. Hiện tại người đã xong, tìm hai tờ giấy lau đi là được, không cần móc ra thứ xấu xa khác. Đem tất cả đám phân chôn xuống là được.”

“Đây là...tỉ dụ gì thối vậy.”

“Đúng là rất thối.” Trương Bình thành thật nói.

“Ta vẫn còn tức giận.”

“Ta biết.”

“Người có thể dừng ngốc như thế nữa không? Người có nghĩ tới hậu quả chưa?”

“Nếu như bọn họ lại khi dễ người, cùng lắm ta giúp người đem bọn họ ‘tế’ một lần là xong chuyện.” Trương Bình nghĩ bản thân rất oan, đã vì hắn lo nghĩ, còn bị hắn mắng.

“Khi dễ trăm? Chỉ bằng bọn họ? Hừ!”

“Đúng a, ma vương bệ hạ của chúng ta cường đại nhất!” Trương thị nhân dùng giọng lưỡi dễ ngọt tiểu hài tử nói.

“Trương Bình”

“Ừ.”

“Ta rất muốn giết người, làm sao bây giờ?”

“Cái này... người khẳng định?”

“Àn.”

“Thế nhưng...” Trương đại thị nhân bối rối. “Người đánh không lại ta a?”

Hoàng đế lão đại tức giận đùng đùng...quay đầu bỏ đi.

Trương thị nhân lưu lại cũng thở dài, bắt đầu thủ tiêu chứng cứ phạm tội.

Thắng để còn đương ho khan, tựa hồ như muốn ho ra máu.

Trương Bình thu dọn hảo mọi thứ, thuận tiện cũng giải huyết đạo cho lão hoàng đế.

Trương Bình vừa nhấc chân đi...

“Tạ ơn... Tạ ơn... người.” Thanh âm khàn khàn, trong nháy mắt để hoàng trở nên già nua.

Trương Bình quay đầu lại, lộ ra sắc thái nghiêm khắc chưa từng có. “Ta không cần ngài tạ ơn. Ta cũng không phải là cứu ngài. Ta chỉ không muốn tiểu Kiệt càng lún càng sâu. Hắn là một hảo hài tử, tuy rằng bởi vì các người mà tâm tình có chút méo mó nhưng tương lai hắn sẽ là một hảo hoàng đế, hơn nữa sẽ là một hoàng đế hạnh phúc.”

May là Hoàng Phủ Kiệt không ở lại nghe câu đó. Nếu để hắn biết Trương Bình cảm thấy hắn nguyên lai là một hảo hài tử, hắn đại khái sẽ u sầu phiền muộn, muốn chết....

“Người là người năm đó...”

“Đúng.”

“Các người vừa nói ...lão lục ...họ...”

“Họ làm sao?” Trương Bình mờ mịt.

Lão hoàng đế sáng suốt không truy vấn thêm.

“Ngài muốn nói là tiểu Kiệt cao hứng sát hại bọn họ chứ gì? Nếu như người của ngài bị hại chết, ngài có cao hứng như vậy hay không? Kỳ thực là, có một câu ta vẫn muốn nói với ngài.”

Lão hoàng đế ngẩng đầu.

Trương Bình nhin không được nói :” Ngài làm phụ thân như thế nào? Các nhi tử của mình không có một điểm huynh đệ thân tình, lúc nào cũng lục đục với nhau, coi đối phương như cừu nhân. Huynh đệ bọn họ biến thành như vậy, trách nhiệm của ngài là lớn nhất!”

“Bảo bối Ngũ hoàng tử của ngài chết trong tay Nhị hoàng tử nhưng ngài dám nói mình không có trách nhiệm? Ngài nói mình yêu nhất Dương Chiêu Dung, nhưng còn nạp thêm phi tử , các nhi tử liên tiếp được sinh ra? Khi đó ngài đặt Dương Chiêu Dung ở chỗ nào trong lòng? Ngài có biết Ngũ hoàng tử luôn cho rằng người mà ngài yêu thương nhất chính là Lục hoàng tử, không phải hần hay không? Ngài cho rằng cuối cùng giao ngôi vị hoàng đế cho hần, hần sẽ cảm kích sao? Bỏ đi, bất quá chỉ có ngài tự cho là đúng mà thôi.”

Cuối cùng, y nói thềm một câu : “Ngay cả vị trí hoàng hậu cũng không dám phong cho nữ nhân mình yêu nhất, ngài nhu nhược! Ngài nhất gan! Hoàng đế cái gì, còn không bằng lão cha của ta.”

Thắng đế có lẽ quá tức khí, nằm trên giường khổ sở hô hấp. Cả đời ngài có ai dám nói với ngài như vậy? Hơn nữa là dùng giọng điệu giáo huấn, phượng hoàng trụ lông còn không bằng một con gà, thử hỏi ngài còn tiếp tục sống làm cái gì ?

Chính là bộ dạng lão hoàng đế thực sự có chút thương cảm, Trương Bình do dự một lúc, cuối cùng cúi xuống ghé vào tai Thắng đế nói một câu.

Ngẩng lên, Trương Bình gãi gãi đầu, hy vọng y làm như vậy là đúng.

Trương Bình ly khai, Thường Thanh cung khôi phục sự tĩnh mịch.

Thật lâu.

“Người đâu....thỉnh Dương Chiêu Dung tới.”

Cung nhân bên ngoài đã tỉnh, căn bản không biết bản thân đã từng hôn mê, linh mệnh rời đi.

Qua một tuần trà, Dương Chiêu Dung bước vào Thường Thanh cung.

Một lúc lâu sau, cung nhân phụng trà đi vào phát hiện Thắng đế ôm lấy Dương Chiêu Dung cùng nhau đi về Tây hạc. Bên cạnh gối Thắng đế lưu lại di chỉ, nhượng tân để truy phong Dương Chiêu Dung là Đức từ hoàng hậu, cùng Thắng đế đồng táng một mộ. Mà người cũng khéo léo để lại di chỉ trên bình ngọc.

Tiểu viện u tĩnh, tối như mực. Đẩy cửa phòng ra, một cỗ khí tức âm lạnh nhào tới trước mặt.

Trương Bình tìm được người nào đó đang đứng trong góc. Đèn không điểm, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ đáng vẻ.

“Sao lại tới đây?”

Nam nhân cao lớn hướng mặt vào tường, không đáp lại.

Trương Bình đi tới bên cạnh hần, cùng nhau diện bích. (ngắm tường)

“Ta tìm người một vòng, đoán rằng người sẽ tới nơi này.” Trương Bình giơ ngón tay, quét một đường trên tường, không có bụi. “Rất sạch sẽ, xem ra hàng ngày đều có người tới quét tước.”

Nam nhân cao lớn sắc mặt hàn lãnh.

“Ta nhớ người trước đây có đôi khi nửa đêm tỉnh dậy, đứng lên đào góc tường. Nói thật, khi đó ta rất sợ. Sợ người lúc đó có tâm bệnh gì đó.”

Nam nhân hừ mũi, lạnh lùng.

Trương Bình suy nghĩ một lát, đột nhiên xoay người ôm cổ hắn, kiễng chân, cấn lên vành tai hắn nói : “Ta biết người vẫn muốn làm cùng ta ở chỗ này, đúng không?.....lúc ta mười lăm tuổi.”

Mặt nam nhân tựa hồ có điểm nóng bừng.

“Người rất biến thái....”Trương Bình bóp mũi nam nhân một cái.

Nam nhân lúc đó được châm lên hỏa dục, ôm lấy Trương Bình đặt lên đất.

Không lâu sau hai người vụng trộm từ Thụy hoa cung trở lại Vị Ương cung thì nghe cung nhân truyền tới tin tang tẩn. Tiếng chuông báo để hoàng qua đời lập tức vang lên.

Bận rộn đến nửa đêm, sau khi lễ bộ đại thần rời đi, hai người cũng có thể quay về tắm cung tạm nghỉ.

“Sau khi ta đi, người ở lại nói những gì?” Tâm tình sớm được Trương Bình điều trị quay về trạng thái bình thường, Bình Vũ để ngâm mình trong dục trì (bồn tắm) nhũ mại hỏi.

“Không nói cái gì a.” Trương đại thị nhân tứ chi mở rộng trong dục trì, bày ra bộ dạng mệt mỏi vì bị thao quá độ. Kỳ thực y cũng không muốn mở rộng hai đùi như vậy, nhưng ai kêu ở giữa cầm một thứ to lớn chứ?

“Người không nói gì, ông ta sẽ không thừa lúc người đi rồi thì gọi Dương Chiêu Dung tới đồng mệnh thác hoàng tuyền?” Nam nhân rất tàn nhẫn mà nắm lấy thứ nào đó giữa hai chân y, khó khăn lắm mới dài ra một chút, lại bị hắn chà xát tới lui.

“A...”Trương thị nhân cũng không biết là đau nhức hay thế nào, bị nắm lấy liền kêu ai ai. “Ta thực không nói cái gì, chỉ nói...”

“Nói cái gì?” Nam nhân nhìn y kêu to thảm thương, lúc này mới lưu luyến buông thứ bị hắn ngược đãi đến sưng đỏ. Đêm nay hắn chính là hạ thủ lưu tình, nếu đổi lại là bình thường khi tâm tình bất hảo, sẽ khó khống chế, tuyệt không buông tay.

“Ông ta không bằng cha ta.”

Hoàng đế đại nhân lặng lẽ nâng đùi của người dưới thân lên, im lặng trừu tống mây mưa dưới thất lưng y một hồi.

Trương Bình hai tay nắm chặt trì biên(thành bồn), nhắm mắt lại rên rỉ.

Đột nhiên nam nhân bắt đầu ra sức trừu tống, liên tiếp gần đại can hai trăm hiệp, đến khi Trương Bình phải thút thít cầu xin.

Sau cao trào, hoàng đế đại nhân thỏa mãn nói : “Lúc nào thì người nhượng ta bá kiến thái sơn đại nhân (cha vợ) một lần?”

“... A?” Thương cảm cho Trương thị nhân bị thao đến mức phản ứng đều chậm nửa nhịp.

“A cái gì a, có muốn Trương gia của người trở thành thiên hạ đệ nhất gia?” Nam nhân ôm lấy thất lưng ái nhân, mượn sức nổi của nước nhượng y ngồi trong lòng mình.

“Miễn đi. Chúng ta đều là nông dân, không thích hợp xuất đầu lộ diện bên ngoài.” Trương Bình mệt mỏi, không còn thấy thẹn tâm mà nằm sấp trong lòng hắn, lười biếng nói.

“Đây là suy nghĩ của người, cũng là của phụ mẫu người?”

“Của toàn gia ta.” Trong giọng nói Trương Bình dẫn theo một điểm tự hào.

“Trương Bình, người biết không, ta vẫn luôn nghĩ phụ mẫu người là người như thế nào mà có thể dạy dỗ người thành hảo nhi tử như vậy. Chúng ta tìm một cơ hội đến bá bọn họ a.” Nói xong, vị lão đại này thở

dài ảm đạm. “Sử tước phụ (con dâu =)) cuối cùng cũng ra mắt cha mẹ chồng, vì người, ta không ngại bản thân xấu xí. Người nói, cha mẹ người có ghét bỏ ta không a?”

Trương Bình không trả lời, ấp úng nửa ngày đột nhiên ngẩng đầu nhìn nhỏ nói : “Cái kia... Ta có chuyện phải nói cho người biết.”

Hoàng Phủ Kiệt vô thức cự tuyệt không muốn nghe.

Trương thị nhân cũng không quản đối phương có muốn nghe hay không, ghét sát tai hắn, thăm thì.

“Người nói cái gì ?!”

Trong tấm cung hoàng đế nổ ra một tiếng gầm giận dữ.

29. Chương 29

Tân đế đăng cơ, cự đế đem đó băng hà.

Kinh thành vừa mới khởi lên sắc mừng vui thì lập tức đã treo đầy lụa trắng. Thắng đế qua đời, tân đế lệnh cả nước phục tang.

Mọi người đều phải để tang phục, thế cục trong triều cũng một phen biến động.

Hoàng Phủ Kiệt bên văn có Phong Vũ Sơn, Tiền Nhược Cốc, bên võ có Đào Chính Cương, Lưu Kỳ Trung, Chu Bính tương trợ, đại sự trong triều rất trật tự rõ ràng, hoàn toàn không vì tân đế thay cự đế mà rối loạn.

Hậu sự của lão hoàng đế và hoàng hậu đã có lễ bộ phụ trách tất cả, Hoàng Phủ Kiệt chỉ cần mắt công phu thể hiện bi thương ngoài mặt đúng lúc.

Triều đình thoát nhìn ổn thỏa thì trong hậu cung lại giống như sóng lớn muốn lật thuyền, một mảnh đại loạn.

Thái thượng hoàng ra đi, ngài đi cùng Dương Chiêu Dung hoàng hậu trên danh nghĩa cũng không khiến ai sinh khí, giận nhất chính là ngài vừa mất, nhất phẩm phi tử trong cung đều phải đưa đến ni am tu hành. Điều này khiến cho các phi tử vốn đã quen sinh hoạt xa xỉ há có thể chịu được?

Mà trong đó phản ứng mạnh nhất, oán trách độc địa nhất chính là người từng là chủ nhân Thụy hoa cung.

Ngôn thái phi mất thấy nhi tử không phụ trọng vọng rốt cục đã leo lên đại bảo vị, cho rằng vị trí hoàng thái hậu đã nằm trong tay nàng. Ngay lúc nàng chờ nhi tử tuyên phong, bản thân cực kỳ hy vọng sẽ thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, cũng là người cầm đại quyền trong tay, thì truyền đến tin dữ thái thượng hoàng băng hà, lệnh nàng cùng tứ phi xuất gia!

Điều này, sao có thể ?!

Hoàng nhi của nàng sao có thể cho phép ý chỉ hoang đường như vậy xuất hiện?

Sử sách có ghi chép ấu tử kế vị, để phòng ngừa ngoại thích chuyên quyền, sẽ sát mẫu phi, bảo vệ hoàng tử. Nhưng hoàng nhi của nàng đã là người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, Ngôn gia trực hệ cũng không có nam đinh kế thừa, vì sao còn đề phòng nàng như vậy?

Hoàng Phủ Thắng, người đã hại ta suốt đời, vì sao đến tận lúc cuối cùng vẫn không chịu buông tha ta!?

Ngôn thái phi giận dữ, gặt tay hất văng “loảng xoảng” đồ trang điểm trên bàn.

“Nương nương bớt giận, đây là ý chỉ của thái thượng hoàng, hoàng thượng cũng không còn cách nào khác. Hôm nay bốn vị thái phi khác đều đã nhập tự miếu phụng dưỡng, nương nương cũng không nên chậm trễ nữa. Nếu như truyền ra ngoài, người khác sẽ nói hoàng thượng công tư không phân minh.” Hồng Tụ đã

khuyên giải vài ngày, trong bụng ngậm tức, khẩu khí an ủi cũng tự nhiên dần theo vài phần không khách khí.

“Làm càn! Tiệp nhân ngươi! Dám cãi tay đôi với bản cung! Ngươi còn đang nghĩ cái gì! Gọi nghiệt tử kia tới cho bản cung!” Ngôn thái phi tức giận cầm lấy mọi đồ đạc trong tay đập phá.

Hồng Tụ né người tránh, trong mắt cũng hiện lên một tia tức khí: “Nương nương, hoàng thượng vừa đăng cơ, trăm chuyện bề bộn cần chỉnh đốn. Hoàng thượng cũng có chỉ, người có chuyện gì thì cứ để nô tỳ chuyển lời.”

“Hừ! Tiệp nhân, ngươi cho rằng vào Ninh vương phủ rồi thì là người của sừ tử? Ha ha! Ngươi cũng không nhìn xem mặt người già đến mức nào! Dù nhi tử của bản cung có xấu nhưng hiện tại hẳn cũng là vua một nước, hẳn là hoàng đế! Lão bà như người đến làm hương đèn cũng chẳng xứng!”

Hồng Tụ trong lòng hận cực, hận nữ nhân mà nàng hầu hạ nhiều năm này không cho nàng một chút thể diện, sao có thể chịu được! Nghĩ xem nàng vì sao uống phí tuổi thanh xuân đến giờ, tất cả đều không vì nữ nhân kia ư!

“Nương nương bớt giận. Hồng Tụ nào dám trèo cao hoàng thượng, Hồng Tụ cả đời tâm đã chết, chỉ cần có thể an an ổn ổn sống đến già là được. Nương nương, hoàng thượng nói, đến tự miếu là vì thái thượng hoàng mà cầu phúc cho bách tính, vật chất xa hoa trong cung không thể mang theo nhiều. Nô tỳ đã gom những vật dụng nương nương thường dùng hàng ngày rồi, nương nương cũng nên khởi giá đi a.”

Hồng Tụ cố nén tức giận, nhắc đến tự miếu thì trong lòng tràn ngập khoái ý. Ngươi cả đời ngông cuồng tự cao tự đại không ngờ lại có ngày thất thế phải đến tự miếu bầu bạn cùng hương đèn, cổ phạt suốt đời còn lại. Muốn làm hoàng thái hậu sao? Ngươi nằm mơ a!

“Người đâu! Lôi tiệp tỳ này xuống phía dưới! Bản cung không muốn nhìn thấy nàng ta!”

Cung nhân nhận lệnh xuất hiện.

“Lớn mật! Ai dám tới gần? Hoàng thượng lệnh Hồng Tụ đến thỉnh nương nương khởi giá, các người dám kháng chỉ phải không?”

Cung nhân người nhìn ta, ta nhìn ngươi, rốt cuộc nhìn về phía Ngôn thái phi.

“Nhìn cái gì vậy? Còn không thay bản cung thỉnh hoàng thượng tới! Nếu như thỉnh không được, các người vĩnh viễn không cần trở về!”

“Đây là làm sao vậy? Ở đây thế nào lại náo loạn như thế? Hồng Tụ, nương nương vì sao đến giờ còn chưa khởi giá?” Có người nghênh ngang xuất hiện ở cửa.

“Nô tỳ bái kiến Trương công công.” Hồng Tụ vén áo thi lễ với người nọ, nàng là một nữ nhân có cặp mắt sắc sảo, mặc kệ người này từng có địa vị ra sao nhưng hôm nay y chính là thị nhân thân cận nhất bên cạnh đương kim thiên tử. Huống chi người khác có thể không biết, nhưng nàng biết rất rõ người này không đơn giản chỉ là một tổng quản thái giám, còn là người tử tề bên gối.

Trương Bình vốn có thần kinh thép, kinh qua mười năm rèn đúc càng vững, có thể dùng để trói người. Người khác gọi y là công công, y cũng quen rất nhanh, hiện tại đối với nịnh bợ của mọi người càng xử chỉ thái nhiên (bình chân như vại).

Các cung nhân khác cũng nhanh chóng khom người vãn an. Nhất nhân đặc đạo kê khuyến Thắng thiên (1 người đặc đạo thì gà chó cũng được lên trời, cùng nghĩa với 1 người làm quan, cả họ được nhờ), mọi người chính là đều hồ đồ cả rồi. Biết người này sẽ Thắng quan tiến chức rất nhanh, còn không sớm nịnh bợ.

Xem mấy người giao hảo với y trước đây, tỷ như Liễu Thuận cũng đã bò lên địa vị cao. Ai! Bất quá muốn nói tới năng lực nhân sắc (nhìn người) thì Trương đại thị nhân tối có nhân sắc, nhìn Tứ hoàng tử năm xưa có ai nghĩ hẳn chính là chân long hạ phạm chuyển kiếp?

Đúng là số mệnh a! Chúng cung nhân trong lòng cùng thở dài.

Ngôn thái phi lạnh lùng nhìn về phía người nọ. Đại tâm phúc bên cạnh hoàng thượng sao? Chính là không thể không nịnh bợ!

Trương Bình cung tay, thỉnh an Ngôn thái phi: “Trương Bình bái kiến nương nương.”

“Người là ai!” Ngôn thái phi mặt lạnh nói.

Trương Bình mỉm cười, “Hồi bẩm nương nương, được hoàng thượng cất nhắc, tiểu nhân sức hèn tài mọn lên làm tổng quản thái giám phụ trách toàn bộ nội vụ trong cung. Nghe nói nương nương còn chưa tuân theo ý chỉ thái thượng hoàng khởi giá đi Tĩnh An tự, hoàng thượng chỉ lệnh riêng cho tiểu nhân đến trước xem có chuyện gì khiến nương nương trì hoãn.”

“Người nương Hoàng Phủ Kiệt đến gặp bản cung!” Ngôn thái phi nói rành mạch từng chữ.

“Nương nương, hoàng thượng nhật lý vạn kỳ (việc quân cơ trăm bề), mỗi ngày đều không có thời gian rảnh. Nương nương thân là mẫu phi của hoàng thượng, còn phải thỉnh người lượng thứ cho hoàng thượng. Nương nương không nguyên đến tự miếu, chính là kháng chỉ bất tuân, đến lúc đó dù nương nương có là sinh mẫu của hoàng thượng, chỉ sợ hoàng thượng cũng.....”

Ngôn thái phi đứng bật dậy, nàng dĩ nhiên không thể nhịn thêm nữa. Nếu Hoàng Phủ Kiệt không muốn tới gặp nàng, như vậy để nàng đi tìm hắc là được rồi!

“Nương nương?”

“Tránh ra!”

Trương Bình khom người, yên lặng tránh ra.

Hoàng Phủ Kiệt đang ở trong Thượng thư phòng phê duyệt tấu chương. Trương Bình nói hắc nhật lý vạn kỳ cũng không phải giả, chỉ là không giống như y nói, chẳng có lấy một chút rảnh rỗi.

Hoàng Phủ Kiệt luôn thực hiện kết hợp giữa làm và chơi, điểm ấy Trương Bình nhận thức đầy đủ nhất. Đặc biệt là sau khi đăng cơ làm hoàng đế cũng dẫn theo ba phần thái độ vui đùa, còn không nghiêm túc bằng lúc ở trong quân.

Kỳ thực Trương Bình biết một người nắm quyền không nhất thiết việc gì cũng tự thân vận động. Nếu như làm một hoàng đế chuyện gì cũng tới tay mình làm thì thiên hạ cũng nên chấm dứt là vừa.

Đầu tiên chính là giữ cho đầu óc sáng suốt, xác định rõ mục tiêu, có thể nhận biết mà dùng người hiền tài, biết ra lệnh cho kẻ khác, trừ tính toàn cục. Những chuyện phức tạp khác tự khắc sẽ có thuộc hạ ưu tú hoàn thành cho hắn. Mà Hoàng Phủ Kiệt cũng không thiếu thuộc hạ đáng tin cậy, có năng lực.

Vì thế Bình Vũ để tuy rằng nhật lý vạn kỳ nhưng cũng không hoàn toàn quá bận rộn. Hắn không quá bận nhưng lại có hai con thiêu thân tự đang cánh bay đến, hai người xúi quẩy hiểm có.

“Hoàng thái quý phi giá đáo —— “

Hoàng Phủ Kiệt hạ bút, kê lên nghiên mực, mỉm cười hứng thú.

May mà Trương Bình không có ở đây, nếu có y, thấy Hoàng Phủ Kiệt lộ ra vẻ tươi cười như vậy, y nhất định sẽ toàn lực bỏ chạy xa thật xa, miễn cho việc làm người vô tội chuốc họa vào thân. Lần trước bởi vì giữa đường nhảy ra làm đại hiệp, kết quả bây giờ cái mông y vẫn còn đau a!

Đáng tiếc là Trương Bình không nhìn thấy. Cửa Thượng thư phòng vừa mở, tiểu thái giám đi ra thỉnh, y từ tốn theo sau Ngôn thái phi đi vào, cũng từ tốn tìm một góc hẻo lánh ít người để ý, đứng đó.....xem trò vui.

Xong ra hiệu cho tiểu thái giám hầu hạ nội thư phòng đóng cửa lui ra.

“Mẫu phi, sao người tới đây? Trương Bình, mang ghế đến cho nương nương tọa.”

“Vâng” Trương Bình nhanh chóng đặt một chiếc ghế phía sau Ngôn thái phi, sau đó lần ra chỗ bên cạnh.

“Hoàng Phủ Kiệt, bản cung hoài thai gần mười tháng mới sinh ra người, người dám đối đãi với bản cung như vậy?” Ngôn thái phi không buồn liếc mắt nhìn ghế ở phía sau, đi thẳng vào vấn đề, mắt phượng xếch lên, quát lớn.

“Mẫu phi đang nói cái gì a? Trẫm làm sai cái gì sao?” Hoàng Phủ Kiệt rất là vô tội nói.

“Ha! Người còn nói không biết đã làm cái gì sao? Người nhượng tiện nhân Hồng Tụ kia, còn có tên yêm nô này đến nhục mạ bản cung là ý gì?!”

“Nhục mạ? Lớn mật!” Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên quay đầu, lớn tiếng gầm lên: “Trương Bình, người đắc tội với nương nương chỗ nào, còn không chịu nói thật cho trẫm!”

Trương Bình vội vã từ góc phòng đi ra, quỳ trước mới nói: “Nô tài không dám đắc tội với nương nương, nô tài chỉ là phụng chỉ đến xem tại sao nương nương chưa khởi giá đi Tĩnh An tự. Nương nương muốn hoàng thượng tấn kiến, nô tài nói với nương nương rằng người nhật lý vạn ky, thực sự không tìm ra thời gian rảnh, thỉnh nương nương lượng thứ cho hoàng thượng.”

“A?” Mẫu phi, thị nô nói có thật không?”

“Hừ! Chủ tớ các người lang bãi vi gian(con lang, con bãi đều là loài thú gian ngoan, cấu kết với nhau làm chuyện xấu), nếu như y không được người bày mưu đặt kế, sao dám bất kính như thế với bản cung?” Ngôn thái phi ánh mắt càng nhìn càng sắc bén. Coi nàng như đứa ngốc sao? Cuối cùng còn làm trò trước mặt nàng, giảng bày nhượng nàng nhảy vào?

“Lời ấy của mẫu phi là ý gì? Để người cùng tứ phi đến tự miếu dưỡng lão chính là ý chỉ của thái thượng hoàng, trẫm cũng không thể kháng chỉ. Hôm nay mẫu phi ở trong cung không chịu di giá, chẳng lẽ muốn hại trẫm mang danh bất hiếu bất kính? Hay là mẫu phi xem thường ý chỉ của thái thượng hoàng, muốn kháng chỉ?”

“Người! Nghiệt tử này! Ủng hộ cho bản cung ngậm đắng nuốt cay, nén giận đem người nuôi dưỡng thành người, uống phí ngoại công người nỗ lực nhiều tâm huyết tìm người đến dạy người thành tài. Đây là báo đáp của người đối với chúng ta sao? Nếu như không có bản cung, người cho là người có thể có ngày hôm nay!” Ngôn thái phi nộ cực công tâm, không quan tâm tới tư thái, chỉ vào chóp mũi Hoàng Phủ Kiệt quát mắng.

“Mẫu phi, sinh dục chi ân của người, trẫm sẽ báo đáp. Dưỡng dục chi ân, trẫm không lúc nào dám quên.”

Có ý gì? Ngôn thái phi không tự chủ được lui về sau một bước. Vì sao ánh mắt của nhi tử nàng thoát nhìn khiến người ta phải sợ hãi như vậy? Vì sao ngữ điệu của hắn khiến nàng kinh hãi đảm chiến? Vì sao muốn tách biệt ân sinh, ân dưỡng?

Bỗng nhiên, sắc mặt lo lắng của Ngôn lão tướng quân hiện lên trong đầu nàng. Lẽ nào thực sự phụ thân đại nhân đã dự đoán đúng, hắn đối với bọn họ không có bao nhiêu thân tình? Tại sao?

“Người hận ta? Người hận ta lúc trước.....” Ngôn thái phi không nói thêm được nữa. Sắc mặt của nàng ngày càng tái nhợt, nàng đã đụng đến vấn đề mấu chốt, nàng thật không ngờ hài tử này lại ghi hận lâu như vậy.

“Thế nhưng bản cung dù sao cũng sinh ra người, lúc bản cung để ngoại công tài bồi người, bản cung tự vẫn mình đối với người không tệ.” Ngôn thái phi mới vừa nhu đi một chút lại ngạnh lên. Có người cả đời cũng không thấy bản thân sai chỗ nào, nàng chỉ nhìn thấy khuyết điểm của kẻ khác, chỉ biết rằng người khác phải xin lỗi nàng, nàng mới chính là người bị hại.

“Mẫu phi, người nói nhiều như vậy rốt cuộc là có dụng ý gì? Nếu như người không muốn đi tự miếu dưỡng lão cũng được.” Hoàng Phủ Kiệt dừng một chút.

Ngôn thái phi trong mắt hiện lên một tia vui mừng. Chỉ cần nhượng nàng ngồi vào vị trí hoàng thái hậu, nàng sẽ đem tất cả sỉ nhục ngày hôm nay trả đủ!

“Thái thượng hoàng có chỉ, người kháng chỉ sẽ bị phế phẩm tịch, biếm làm thứ dân, cả đời không được phép nhập kinh. Mẫu phi nếu thực sự không muốn đi tự miếu, trẫm cũng chỉ có thể hảo tiện người rời kinh, tìm một ngôi nhà bên ngoài thành mà phụng dưỡng người bách niên. Chỉ là đến lúc đó người chính là một lão phụ nhân bình thường, không thể đề cập với người khác mình từng lấy chồng có một hoàng đế nhi tử, cũng không thể nhắc tới người từng có thân phận huy hoàng. Người muốn cái nào?”

“Hoàng Phủ Kiệt! Người là đứa con bất hiếu, vong ân phụ nghĩa! Bản cung thật hận trước đây lúc người sinh ra nên bóp chết người! Người là đồ súc sinh! Người là đồ ma quỷ! Người không phải nhi tử của ta,

không bao giờ! Người đối với ta như vậy nhất định sẽ có báo ứng! Người nhất định sẽ có báo ứng!” Ngôn thái phi đã mất kiểm soát, lời lẽ vô lễ cực điểm.

“Cái gì báo ứng? Hạ độc trẫm sao? Muốn dùng độc được không chế trẫm? Nói tiếp đi, Ngôn biểu muội thân mang trách nhiệm nặng nề a.” Hoàng Phủ Kiệt nhẹ giọng cười.

“Người...”

“Người đang thắc mắc trẫm thế nào biết?” Hoàng Phủ Kiệt nhìn thẳng vào mắt mẫu thân hắn, cười nói “Đương nhiên là Hồng Tụ báo cho trẫm biết.”

“Cái... Tiện nhân!”

“Tiện nhân? Ai có thể so sánh được với người sự ti tiện? Ngay cả nhi tử của mình còn muốn hại. Ta lớn lên xấu xí, người oán ta. Rõ ràng các người sinh ra ta như vậy, vì sao lại muốn trách ta? Người khác nói nhi tử người hảo bệnh, người chế giễu, hành hạ, dày vò ta muốn chết, vẫn cứ là không dám giết ta, để ta phải chịu cuộc sống sống thống khổ, nhục nhã. Nực cười cho ta thân là một hoàng tử, vậy mà đến một con chó cũng sống hảo hơn ta.”

“Đó là, đó là người vô năng!”

“Ta vô năng? Nếu như không phải vì một người, ta thực sự sẽ vô năng cả đời, suốt đời chỉ có thể cúi đầu sống trong sự chế nhạo chửi rủa của kẻ khác. Người về sau lại nghĩ ta có giá trị lợi dụng nên tài bồi ta. Cũng chỉ có người kia mới khiến ta có cảm giác ta là một con người.”

“Người đang nói ai? Hồng Tụ? Không, không có khả năng!”

Hoàng Phủ Kiệt không trả lời vấn đề của nàng, “Hôm nay trẫm làm hoàng đế, người lại sợ trẫm thoát ra khỏi chế của người, nghĩ trẫm sẽ không nghe lời người, còn muốn dùng độc được không chế trẫm. Mẫu thân làm tới mức này chỉ có người, sao không thể mắng một chữ tiện ”

Ngôn thái phi thân thể run rẩy, chỉ vào Hoàng Phủ Kiệt, ngón tay càng run rẩy chao đảo, “Câm miệng, người câm miệng cho bản cung!”

Hoàng Phủ Kiệt cười nhạt, “Không, chửi tiện chính là vũ nhục chữ này rồi. Người căn bản không xứng để trẫm chửi, trẫm vừa thấy người đã buồn nôn! Mau cút a, cút đến am ni của người làm ni cô , đừng nghĩ tới chuyện ta sẽ hồ đồ, nếu như để trẫm nghe được bất kỳ lời đồn bắt hảo nào, người cũng đừng trách trẫm không để ý đến sinh dục chi ân của người. Cút!”

Ngôn thái phi ngã ngồi người xuống, may là phía sau có ghế không làm nàng xấu mặt. Nhưng chỉ có vậy, Ngôn thái phi mặt hết xanh lại trắng bệnh, có lẽ cả đời nàng chưa từng nghe qua những lời ác độc như thế. Lại phun ra từ chính miệng nhi tử nàng thân sinh.

“Trương Bình, để Hồng Tụ làm quản giáo, sai người đưa nàng đến am ni ngay hôm nay, trẫm sau này không muốn nhìn thấy nàng nữa.”

“Rõ.” Trương Bình đứng dậy.

“Còn nữa, người nói với Hồng Tụ, Ngôn thái phi nói có thể đến am ni nhưng yêu cầu nhất định phải đi cùng Hồng Tụ.”

“Vâng.” Trương Bình còn biết nói gì? Người này âm hiểm đến mức làm chuyện quang minh chính đại. Dù sau này Ngôn thái phi có giải thích với Hồng Tụ thì nàng ta sẽ tin sao?

“Hoàng Phủ Kiệt ! Người nhất định sẽ gặp báo ứng đích! Người sẽ gặp báo ứng!” Ngôn thái phi quăng bỏ danh hiệu Hoàng quý phi, không có trượng phu, không có mẫu gia, càng không có nhi tử làm chỗ dựa, nàng bất quá chỉ là một phụ nhân bình thường, chính là nữ nhân lòng dạ nhỏ nhen, ác độc, bắt hảo, bị người ta oán hận.

Nàng sẽ có kết cục gì, Trương Bình hầu như có thể thấy được. Một nữ nhân tâm cao khí ngạo, một lòng muốn đứng trên đỉnh cao, nay đánh nàng rớt từ trên mây xuống vị trí xa mục tiêu nhất, trong lòng nàng cảm nhận được tư vị thế nào đều có thể hiểu. Huống chi nàng từng cho mình đã nắm chắc sự tình trong tay. Đây quả thực đã giáng cho nàng một cái bạt tai, khiến nàng thống khổ.

Trương Bình cũng biết Hoàng Phủ Kiệt vì sao không giết nàng, bởi vì loại trả thù này mới thực khiến cho người ta điên dại, đặc biệt là đối với một thái phi thích vinh hoa phú quý, ham quyền lực mà nói.

Trương Bình thuận tay dùng chuôi dao mang theo đánh bất tỉnh thái phi, ngừng cái miệng đang chửi bới không ngớt. Y dĩ nhiên không thể để nàng cứ mắng chửi như vậy suốt quãng đường từ đây đến Tĩnh An tự a? Tối Tĩnh An tự rồi, sẽ có người trông giữ nàng, đến lúc đó nguyên rửa thế nào đều tùy nàng. Có ý chỉ của thái thượng hoàng, nàng trốn không thoát, Ngôn gia cũng không dám có hành động gì.

“Người đoán ta sẽ có báo ứng gì?”

Trương Bình suy nghĩ một hồi, nghiêm túc nói: “Cho người yêu một thái giám a. Đây là báo ứng lớn nhất của nam nhân rồi.”

“Người cũng cú nhanh cho ta!” Hoàng Phủ Kiệt dở khóc dở cười, liên tục phát tay đuổi người: “Người đưa nàng ta đuổi về Thụy hoa cung thì cũng nhanh chóng quay lại.”

Phiền muộn ban này Ngôn thái phi gây ra trong lòng hẳn đều không cánh mà bay, ngay cả ngữ điệu cũng dịu dàng vài phần. Cái tên gốc tử, da mặt dày, vậy mà cũng dám nói hấn thương y? Hấn....được rồi, y dám nói, hấn có gì mà không dám thừa nhận.

Trương Bình đỡ Ngôn thái phi rời đi, bên ngoài đã chuẩn bị một kiệu nhỏ.

Hoàng Phủ Kiệt ngẩng đầu, nhìn theo bóng lưng Trương Bình. Kế tiếp sẽ đến phiên ai nhỉ?

30. Chương 30

Trong triều truyền ra mỹ văn Bình Vũ để chiêu hiền đãi sĩ, tự thân tới cửa thỉnh Vi gia phụ tử xuất sơn phụ tá triều đình. Bình Vũ để đang an nhàn thì tổng quản thái giám Trương thị nhân hoảng hốt xông đến nói mọi người trong khoảng thời gian này đều nghe thấy tiếng vọng ra từ thiên lao.

“Diệp Chiêm điên rồi.”

“Sao?”

“Giám ở đó, đối lại là ai cũng sẽ phát điên thôi.”

“Vậy người nói chúng ta có nên đưa nhị ca đến làm bạn với Diệp Chiêm?”

“Chi bằng người giết hấn cho hấn sự thống khoái.”

“Chết tử tế không bằng tiếp tục sống dày vò a, năm đó ta cũng ôm tâm tình ấy trong lòng, chờ người tới cứu ta ra.”

“Hoàng Phủ Kiệt, người hiện tại chưa từng nói ra cái gì dễ nghe.” Trương thị nhân không biết đang nghĩ tới điều gì, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta sai rồi, ” Bình Vũ để thành khẩn nói: “Ta phát thệ lần sau không bao giờ ... đem người treo tại Kim Loan điện làm loạn.” Vừa lúc hấn muốn làm thử ở các cung điện khác.

Trương Bình khước mắt co giật.

Vốn có hai thị vệ đi phía sau cách bọn họ năm bước chân, đồng thời ngừng bước. Bình Vũ để và tổng quản thái giám cách họ đúng một thước.

“Cũng tuyệt không ngồi trên long ý làm chuyện đó nữa.”

Trương Bình trầm mặc.

Cách bọn họ hai thước, hai thị vệ đang nghĩ xem có nên kéo dẫn cự ly xa thêm một chút nữa hay không.

“Được rồi, cùng lắm thì sau này ở thượng thư phòng không làm trên án thư nữa.”

“Hoàng Phủ Kiệt.”

“Có. Xin hỏi Trương công công có gì phân phó?”

“Nghe nói lễ bộ đang xoay xử tuyền phi lần đầu.”

Bình Vũ để điềm tĩnh nói : “Trẫm đang tang phục, muốn giữ đạo hiếu ba năm. Ngày mai sẽ chiêu cáo toàn thiên hạ.”

“Ba năm sau thì sao?” Trương Bình cười nhạt.

“Ba năm sau a, vị mẫu thân làm ni cô kia có lẽ cũng đi gặp Phật tổ cũng nên a.”

“... Người còn dám nói.”

“Có cái gì không dám? Trương công công, Trương thị nhân, người có tin là nếu như đêm nay người đóng chặt cửa bắt ta ngủ ngoài, ngày mai ta sẽ hạ chỉ phong người làm hoàng hậu hay không?”

Trương Bình tức giận nộ trùng hấn. Đương kim hoàng đế âm hiểm cười vô sỉ với tổng quản thái giám của hấn.

“Sớm muộn sẽ có một ngày người bức ta phải giết người.”

“Người không tiếc sao?”

Hai người xem ra đã quên đi sự tồn tại của sáu gã thị vệ tội nghiệp, ngay tại đại môn thiên lao mất đối mắt, thì triển công phu ẩu đả.

“Hoàng thượng giá lâm ——!” Cuối cùng cũng có người nhận ra đương kim hoàng đế. Dù chưa từng thấy qua nhưng vận một thân long bào, tướng mạo độc nhất vô nhị, cũng đủ nói rõ thân phận người đến.

Hoàng Phủ Kiệt ưỡn ngực, bày ra dáng vẻ đường bệ, Trương Bình lui lại phía sau làm tốt bốn phận thị nô. Hai người, một trước một sau đi qua chỗ mọi người quỳ nghênh đón, bước vào nhà tù âm u.

Từ lúc Huệ vương bức vua thoái vị thất bại đến nay đã hơn một tháng, Hoàng Phủ Cận bị giam như vậy hơn ba mươi ngày. Lúc này thấy Bình Vũ để xuất hiện một thân vinh quang, khí thế bức người, cũng không buồn đứng dậy mà vẫn ngồi yên.

Hiện tại không nhìn ra Huệ vương từng là một người vương tộc, phong lưu tiêu sái. Hấn thoát nhìn giống như các tù phạm khác, dơ bẩn, tiều tụy, suy nhược, tràn ngập khí tức tử vong. Trương Bình liếc mắt nhìn đương kim thiên tử, đường đường là Huệ vương lại biến thành người có dáng dấp thê thảm, không cần nói cũng khẳng định được là kết quả do hai bên tả hữu vị này chiếu cố.

Không cần đánh, không cần dụng hình, chỉ cần nhượng hoàng tử nguyên bản cao cao tại thượng chịu đãi ngộ như các tù nhân khác, vài bữa cơm thiêu, vài bạt tai, chửi rửa có tính chất vũ nhục, lao phòng nhưng nhúc nhích sâu kín và những thứ xú uế. Hơn nữa thiên lao này không gian tràn ngập hắc ám cùng tuyệt vọng, chẳng khác chi kẻ ngốc từ thiên đường lạc xuống địa ngục, không lâu sau sẽ bị cướp đi thần thái, thậm chí là tồn nghiệm của con người.

“Tất cả lui ra.” Bình Vũ để khoát tay với những người phía sau, thị vệ, lính canh ngục và ngục tốt tuân lệnh, im lặng rời khỏi.

“Nhị ca, người thoát nhìn tựa hồ cũng không tệ lắm.”

“Nhờ phúc.” Hoàng Phủ Cận âm u trầm trầm nói: “Người chừng nào thì vấn trẫm ta?”

“Ân...” Bình Vũ để chấp tay chăm chú tự hỏi một hồi, “Người vì sao nhận định trẫm sẽ giết người?”

Hoàng Phủ Cận ánh mắt không động, chậm rãi nói: “Nhất sơn không có nhị hổ.”

“Ha!” Hoàng Phủ Kiệt lắc đầu, cười nói: “Nguyên lai nhị ca là cọp, trách không được vô duyên với đế vị. Dù sao chỉ có long tử mới có thể tọa lên ngôi vị hoàng đế, đúng không?”

Hoàng Phủ Cận tức giận, đồng tử hẹp lại “Người không cần đặc biệt chạy tới diễu võ dương oai, thành vương bại khấu, bản vương nếu thua, dám tự gánh chịu hậu quả này!”

“Hậu quả? Hậu quả gì?”

“Đơn giản là một chữ tử. Sứ tử, người không nên quá phận!”

“Người muốn chết? Đã như vậy, trăm cũng chỉ có thể hảo thành toàn cho người.” Hoàng Phủ Kiệt bắt đầu cười, quay đầu lại nói với Trương Bình bên cạnh: “Thực sự là, vốn có tình huynh đệ, muốn để hắc đi giữ hoàng lăng (khu mộ hoàng gia). Kết quả là hắc muốn được chết. Không hổ là Nhị ca tâm cao khí ngạo a, sĩ khả sát bất khả nhục (kẻ sĩ có thể chết nhưng không chịu nhục), rất thanh cao.”

“Người sẽ tha cho ta?” Hoàng Phủ Cẩn tận đáy lòng căn bản không tin.

“Người cũng thử chiêu binh mãi mã một lần nữa để xem mộng hoàng đế của người có thể trọn thành hay không.” Về mặt Hoàng Phủ Kiệt nhất kiếm vô sở vị (không nhìn ra ý tứ).

Hoàng Phủ Cẩn sững sốt, biểu tình cũng có chút dờ dại. Dù sao một người cho rằng bản thân chắc chắn phải chết, đột nhiên nghe được hắc không cần chết, hơn nữa đối phương còn muốn cho hắc tự do thì hắc không tin lỗi tai mình còn bình thường.

Huệ vương không hổ là Huệ vương, hắc lấy lại phản ứng rất nhanh, đối mặt, cười lạnh nói: “Bây giờ thiên hạ nằm trong lòng bàn tay của người, phụ hoàng tự mình truyền ngôi cho người, loạn thần tặc tử như ta thì có thể ra ngoài làm nên trò trống gì?”

“Ha ha, nhị ca, người tỏ ra yếu kém trước mặt trăm sao?” Dáng vẻ tươi cười của Hoàng Phủ Kiệt giống một người đang từ trên cao nhìn xuống, bao hàm ý nghĩa châm chọc thực sự rất khó chịu.

Nhưng Hoàng Phủ Cẩn nhìn xuống phía dưới, “Ta có ba sự kiện muốn hỏi người, hi vọng người có thể giải đáp. Như vậy ta cho dù chết cũng có thể bị chết minh bạch.”

“Người hỏi đi.” Hoàng Phủ Kiệt biểu hiện rất rộng rãi. Tối hôm qua Trương Bình nhượng hắc... rất sáng khoái. Thông thường tính dục đầy đủ thỏa mãn, tâm tình luôn luôn hảo, nhìn cái gì cũng sẽ thuận mắt rất nhiều.

“Phụ hoàng có thật muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho lão ngũ?”

“Ân.”

“Lúc trước tại vùng ngoại ô, thích khách ám sát lão ngũ do người phái tới đúng không? Để nhượng phụ hoàng phái thị vệ đến, nhượng ta nhận ra ý định của phụ hoàng mà tìm kẻ sát, tiến tới lấy sự tín nhiệm của ta?”

Hoàng Phủ Kiệt cười không đáp.

Hoàng Phủ Cẩn cũng không cần hắc trả lời, nhìn biểu tình hắc là biết đối phương đã an bài hảo mưu kế.

“Người thông đồng với Dương Hiểu? Lúc đó ta đã thấy lạ, đệ nhất cao thủ kinh thành Dương đô úy lại bại dưới tay Đào Chính Cương xưng hùng trên lưng ngựa. Như vậy lão ngũ đâu? Hắc thực sự chưa chết? Nếu như lão ngũ đã chết, Dương Hiểu tuyệt không đáp ứng người diễn màn kịch này.”

“Người đoán không sai, lão ngũ còn sống hảo hảo.” Không chỉ có hắc sống hảo hảo, ngay cả cha mẹ của ai đó ở thành Giang Nam trù phú cũng sống rất thoải mái. Hừ hừ! Bình Vũ để tràn ngập phần nộ liếc mắt lườm người bên cạnh.

Trương Bình ngẩng đầu, nghiên cứu xem thiên lao có kết cấu bền chắc như trong tưởng tượng hay không.

Đều là lý do ấy, người thao ta như vậy rồi còn muốn thế nào nữa? Người vốn không muốn cái mạng của Thư vương, Thư vương cũng không có ý làm hoàng đế, nếu như hắc có sẽ không nguyện ý giúp người. Đã như vậy, cứ làm một nhà đoàn viên, giai đại vui mừng có cái gì bất hảo? Liên tục báo thù liệu có nghĩa lý gì? Oan oan tương báo không hảo.

Hoàng Phủ Kiệt là một người tinh khôn, sao có thể không nhìn ra tâm ý của y, bắt quá hắc làm ra vẻ đòi hỏi thể thôi. Bằng không sao có lý do khiến Trương Bình – võ công cao hơn hắc để mặc hắc khi dễ tại Kim loan bảo điện? Kỳ thực cần phát tiết cũng đều phát tiết rồi, đã thả một người thì thả thêm người thứ hai cũng không là chuyện khó khăn gì.

Hơn nữa, vì sao hần phải sợ bọn họ tạo phản? Nếu ngóc đầu trở lại, thuận tiện cho hần cái có giết sạch.

“Diệp Chiêm đâu? Hần còn sống hay không?”

“Khụ, nhị ca, người nói chỉ hỏi ba vấn đề, hiện tại đã vượt quá rồi. Giờ trầm hỏi người một câu cuối cùng, người muốn sống hay muốn chết?”

Hoàng Phủ Cẩn yên lặng một lúc lâu, lẳng lặng nói: “Sống, ta muốn sống.”

“Hảo, người cầu trầm a.”

Một mảnh vắng vẻ. Chỉ thấy vị Nhị hoàng tử chi lan ngọc thụ kia lộ ra biểu tình hận không thể giết chết Hoàng Phủ Kiệt.

“Diệp Chiêm còn sống, hần không có phản bội người, hần... còn chờ người đi chiếu cố hần.” Trương Bình bỏ lại một câu liền xoay người đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Kiệt bĩu môi, mắng một câu: giả bộ người tốt cái gì!

Hoàng Phủ Cẩn đầu tiên là xấu hổ và giận dữ muốn chết, sau đó là vui mừng, đối với thuộc hạ tâm phúc hết sức lo lắng. Tâm tình trải qua nhiều biến hóa, trên mặt nóng bỏng, cũng đã dần dần bình tĩnh trở lại.

“Phịch.” Vị Nhị hoàng tử tâm cao khí ngạo, ngoại trừ phụ hoàng và mẫu hậu hần ra không cúi đầu trước mặt ai, nay trang trọng quỳ xuống trước mặt Hoàng Phủ Kiệt.

“Thảo dân Hoàng Phủ Cẩn khẩn cầu Ngô hoàng khai ân, tha thảo dân không giết. Thảo dân phát thệ, thảo dân cả đời trông coi hoàng lăng, vĩnh viễn không ra khỏi phạm vi hoàng lăng một bước. Nếu làm trái lời thề này, thiên địa không tha, hồn linh câu diệt!”

Thời đại Bình Vũ đại đế bắt đầu. Đời sau thuật lại Bình Vũ đại đế có tướng mạo Long vương, quan chi đã biết không phải phạm nhân. Nhưng vì tướng mạo ngài khác biệt hẳn so với thường nhân, cũng có người gọi ngài là sừ hoàng.

Mà vị sừ hoàng này lòng dạ tương đối rộng rãi, cho dù có người mắng ngài xấu ngay mặt, ngài cũng có thể cười cười bỏ qua.

Ngoài lòng dạ khoáng đạt, dân gian cũng lưu truyền Bình Vũ đại đế là người trọng tình nghĩa. Sách sử ghi chép, Huệ vương Hoàng Phủ Cẩn phạm trọng tội bức vua thoái vị khó tha, Bình Vũ đại đế tha cho hần một con đường sống, để hần cả đời trông coi hoàng lăng.

Mà hai người huynh đệ khác —— Thư vương Hoàng Phủ Lưu trong sự kiện bức vua thoái vị may mắn thoát chết, sau khi hảo đường thương liên ly khai kinh thành chu du thiên hạ, sau đó Bình Vũ đế cũng theo hần rời đi; thất đệ Hoàng Phủ Tông nhỏ tuổi nhất được lập làm thái đệ (em trai làm thái tử), ly khai mẫu phi nhập Đông Cung, nhận tể tướng Phong Vũ Sơn làm vị sư, học tập trị quốc.

Bên cạnh việc đối xử tốt với các huynh đệ còn lại, Bình Vũ đế đối với bách tính cũng hảo. Thành công lớn nhất của ngài nằm ở bốn phương diện: bãi bỏ chế độ tiện tịch không khoa khảo (chức quan cha truyền con nối không qua thi cử); tận sức phát triển nông nghiệp; coi trọng hải phòng quân bị (phòng thủ trên biển); khuyến khích cổ vũ thương nhân giữa các nước mậu dịch xuyên quốc gia.

Bình Vũ đại đế tại vị hai mươi ba năm, củng cố một quốc gia vốn đã có mầm mống bại quốc ở thời tam đại hoàng đế trước, miễn cưỡng chống đỡ đến đời thứ tư. Sở dĩ danh tiếng Bình Vũ đại đế có chỗ bất hảo chính là vì bách tính nhắc đến nhân duyên nữ nhân của hoàng đế đều nhin không được mà thốn thức.

Người xem đại hoàng đế như thế sao có thể không thương cảm? Vừa đăng cơ thì phụ hoàng qua đời, làm một hiếu tử giữ đạo hiếu ba năm không nạp phi. Ba năm còn chưa tới thì mẫu thân ngài đang là ni cô tu hành tại am cũng mất, thêm ba năm trọn đạo hiếu nữa. Sự hiếu thuận kính nhi này đã trở thành tấm gương cho phụ mẫu thiên hạ giáo dục nhi nữ.

Khó khăn lắm sáu năm mới qua đi — kỳ thực rất nhiều người đều hoài nghi hẳn có giấu mỹ nữ trong thâm cung, bằng không nam nhân bình thường nào có thể chịu được sáu năm không chuyện phòng the? Đáng tiếc là ngoại trừ một Ngôn chiêu nghi đã thú trước khi đăng cơ, hậu cung Bình Vũ đế rất quanh quẽ.

Nhắc tới Ngôn chiêu nghi cũng có việc để bàn tán. Người nói ở trong cung, người là thê tử danh chính ngôn thuận của hoàng đế, còn không nhanh thi triển mị công bò lên bảo tọa hoàng hậu, sinh hạ vài hoàng tử, công chúa củng cố địa vị chính mình à? Nhưng nàng không thể, vị Ngôn chiêu nghi này ở trong cung tựa như một ẩn nhân, ngay cả yến hội tổ chức trong cung cũng không thể nào tham dự. Có người nói nàng rất sợ Bình Vũ đế.

Đồn thổi ra ngoài, dân chúng liền nhận định đây là một nữ tử nông cạn, chỉ biết dĩ mạo thủ nhân (trông mặt bắt hình dong), sau đó cũng dần quên nàng.

Sáu năm sau, người trong thiên hạ đều chờ Bình Vũ đế nạp phi tuyển hậu. Kết quả xảy ra một chuyện.

Sáu năm qua, Đại Á quốc thái dân an, ngay cả tình hình thiên tai, bệnh dịch cũng không xuất hiện quá một lần. Đây chính chuyện thần kỳ vô cùng. Phải biết rằng ngày đó ruộng nương hay bị úng lụt, còn có nạn sâu bệnh và nhiều thứ khác, cứ một, hai năm lại có thiên tai nào loạn một lần, sao hiện tại sáu năm nay trôi qua bình yên vô sự?

Đúng rồi, Đại quốc sư của Ti thiên giám chạy đến nói: bởi vì đương thánh Long thần hạ phàm, thay trời bảo hộ Đại Á. Mà Long thần không được tùy tiện kết hợp với phàm nữ, sau này để không làm trái thiên quy khiến thiên đình nổi giận, Bình Vũ đế chỉ có thể đợi thần nữ giáng thế.

Lời vừa xuất ra, những người muốn đưa nhi nữ vào cung trên cơ bản mất hết mọi hy vọng. Đương nhiên cũng có nữ nhi hoặc tỷ muội nào đó huyễn tưởng bản thân chính là thần nữ, có điều chung quy vẫn không chịu nổi khảo nghiệm của Ti thiên giám.

“Nói thừa! Người nhượng một nữ nhân cõi hải đảo lên đình sao có thể không chảy máu?” Tổng quản thái giám Trương công công một hơi nói toạc bí mật cay đắng.” Dù nữ nhân ấy da lòng bàn chân đủ dày, còn có cửa thứ hai. Nhốt chung nàng ta vào lồng sắt một ngày một đêm cùng với một con cọp bụng đói ba ngày, nếu như không chết không bị thương thì qua cửa. Người có muốn thử một lần không?”

Trương công công uống một ngụm trà, lắc đầu nói: “Cái này cũng chưa tính là tối biến thái, nếu người có thể qua cửa thứ ba thì ta sẽ ép Hoàng Phủ Kiệt chuyển chơi xấu kia lập người làm hoàng hậu. Cửa thứ ba chính là người phải có gương mặt giống hần! Hiểu chưa? Hay là người cũng có mi cốt cao cao, từ mi tâm kéo dài là một huyết sắc hình chữ nhân. Nếu ba cửa trên người đều qua thì dù người không phải thần nữ cũng là thần nữ, người không muốn làm hoàng hậu, ta sẽ đem vị trí Tổng quản thái giám tặng cho người.”

Có người sẽ cảm thấy kỳ quái, vị Trương công công này là thần thánh phương nào?

Nói đến thủ lĩnh thái giám Trương công công chính là một đại danh nhân. Hầu như nổi danh cùng lúc với Bình Vũ đế đại đế.

Có người nói y chỉ là một thái giám hầu hạ bình thường; có người nói y là tuyệt thế cao thủ đặc biệt bảo hộ Bình Vũ đế; cũng có người phớt ngôn nói người này tên Trương Bình, Trương thị nhân lớn lên quốc sắc thiên hương, xinh đẹp động nhân, so với nữ nhân càng nữ nhân, so với nam nhân càng khí khái hơn, chính là yêu nghiệt hại nước hại dân.

Nói chung, vị Trương công công này rất thần bí, quan hệ giữa y và Bình Vũ đế cũng thần bí như nhau.

Bình Vũ đế không thể kết hợp với phàm nữ, vậy còn yêu nghiệt thì sao? Nam nhân? Thái giám?

Hoàng đế và thái giám, hai người, một không có vợ làm dịu tính dục, một có vợ nhưng năng lực hơn người. Hai người, một ngày mười hai canh giờ, theo như người khác thấy thì có sáu, bảy canh giờ ở cùng một chỗ, người muốn nói bọn họ trong lúc đó không có gian tình, ai sẽ tin?

Sức tưởng tượng của bách tính là vô biên, đối với tinh thần sinh hoạt căn cốt của dân chúng mà nói, thì việc riêng tư của hoàng gia chính là món ăn tinh thần tiêu khiển. Bình Vũ đế không nhân duyên với nữ nhân thì có sao, chẳng phải đã có sẵn một hoạn quan bên cạnh rồi ư?

Sở dĩ dân gian nhắc tới Bình Vũ đế thì nhất định sẽ nhắc tới Tổng quản thái giám Trương công công, nhắc tới Trương công công khẳng định là sẽ liên tưởng đến triều đại đương thời hoàng đế. Bách tính no đủ, về phần hai người có chuyện như vậy thật hay không—— ai còn quản? Dĩ sử, dĩ sử, nếu đã là dĩ sử, người khảo cứu nhiều như vậy làm gì?

Một đêm hai mươi ba năm sau, đã qua tuổi bán bách (50 tuổi) nhưng nhờ tập võ nên bảo trì độ tuổi ba mươi không khác, sau một hồi long tranh hổ đấu, Trương công công toàn thân thoát lực dựa vào long sàng nói thầm:

“Ta làm phiêu miểu tiên khách xưng hùng võ lâm nhiều năm, nhưng không có sáng tạo võ học bản thân, như vậy cũng không thể coi là nhất đại tông sư. Người xem ta có nên đi lại trên giang hồ học hỏi kinh nghiệm, nói không chừng nhìn thấy nhiều, là có thể sáng tạo võ học độc đáo của bản thân a?”

Đùi gác lên mông Trương công công, Bình Vũ đại đế vuốt lưng ái nhân, lười biếng trả lời:

“Người còn sợ bản thân chưa học đủ nhiều sao? Sáng tạo võ học độc đáo tịnh không phải ở chiêu thức, bằng không chính là hoán thang bất hoán được (nghĩa giống như bình mới rượu cũ), người vẫn cứ là kẻ lập dị, nghĩ không ra ai có thể theo người học võđừng phí sức nghĩ ngợi nữa, chừa chút khí lực theo ta song tu.” (tu hành có đôi)

“Người nói song tu? Người mà cũng dám nói song tu, nếu thế thì các kỹ viện kia, ân khách và kỹ nữ đều có thể hóa thành tiên rồi! Ôi, thất lưng ta... Người cũng không nhìn ta hiện tại là bao nhiêu tuổi, còn lần qua lần lại!Lần qua lần lại mà ta gãy lưng thì người đi mà hầu hạ ta.”

“Thật gãy rồi? Ta sờ xem.”

“Người động vào chỗ nào vậy!” Trương công công ngẩng đầu rống.

Bình Vũ đại đế một tay cầm ở giữa khe đùi lão nhân nhà hần làm hảo sự, một tay chế trụ đầu Trương Bình không cho y động, cường liệt hôn.

“Ngô ngô... ân ân...” Ta quyết định rồi! Ta phải sáng tạo một môn tuyệt thế võ công chỉ có thái giám mới có thể luyện, phàm ai muốn luyện đều phải vung đao tự cung (tự hoạn) giống lão tử!

Sáng sớm ngày thứ hai, chịu đủ ba mươi năm bị thượng ti quấy rối tình dục, Trương công công quyết định dùng hành động biểu đạt oán giận của y: làm chuyện y chỉ nói chứ chưa từng làm, đó là bỏ chạy. Y muốn tìm một nơi thanh tĩnh, sáng tạo ra tuyệt thế thần công.

Vì vậy, lâm triều cùng ngày, Bình Vũ đại đế tìm một vòng không tìm được Trương công công lẽ ra phải đứng ở dưới bậc, rất quyết đoán, lập tức hạ chỉ —— thoái vị!

Từ lão đầu kia! Từng ấy tuổi rồi còn giả bộ nhỏ nhút gì nữa, dám lừa hần bỏ nhà trốn đi. Tối đáng trách chính là lần này ngay cả một người cũng không nói, trước đây đi chỉ ít đi đâu còn nói với hần một tiếng.

Họ Trương kia, người có gan thì đừng để ta bắt được!

Bình Vũ đại đế nổi giận đùng đùng, bãi triều, còn chưa kịp quay về tẩm cung thì có một người chạy tới trước mặt.

“Hoàng, hoàng thượng, Trương công công... Trương công công y...”

“Y làm sao vậy? !” Bình Vũ đại đế sốt ruột.

Người kia cuối cùng cũng nói được hơi rành mạch. “Trương công công từ trên tường cung Đông Biên ngã xuống, hình như là dụng khinh công nhưng bị đau thất lưng. Hiện giờ thái y đã chạy đến khám.”

Sửng sốt ngay người hồi lâu, Bình Vũ đại đế chậm rãi phun ra hai chữ: “Đáng đời!”

31. Chương 31: Phiên Ngoại 1

Ai có thể chứng minh cả đời không sinh bệnh a?

Người chỉ cần ăn hoa màu ngũ cốc, chỉ cần còn sống trên thế gian này, sẽ không thể bảo chứng bản thân cả đời không bao giờ sinh bệnh, dù là tuyệt thế cao thủ đi chăng nữa.

Trương Bình mệt chết đi được nhưng nghe bên ngoài truyền đến thanh âm thỉnh an, nỗ lực mở mắt ra.

Đại nam nhân tay đang vắt qua lưng y cũng bị động, giật mình tỉnh dậy, mơ mơ màng màng nói “Chào”

“Chào.” Trương Bình muốn ngồi dậy, nhưng người kia không chịu buông tay đang ôm thắt lưng y.

“Người nói ta phải làm sao bây giờ, lâm triều từ giờ mẹo (5h) mà lại sửa thành giờ tý (9h)?”

“Các đại thần đều ngầm hiểu chuyện điên rồ bên trong, bàn luận tới việc can gián tuyệt không phải ít. Nói không chừng sẽ có mấy người liều chết nhảy ra can gián duy trì tổ chế.”

“Nói cách khác không phải bọn họ muốn ngủ đã giấc mà đơn giản chỉ là trẫm muốn lười biếng. Bọn họ bắt đắc dĩ, bọn họ thượng tấu, bọn họ chống đối, nói chung là bọn họ làm tất cả những chuyện mà trung thần lương tướng phải làm. Nhưng bởi vì trẫm khư khư cố chấp nên họ đành chấp nhận cái chế thời gian lâm triều, do đó bọn họ vừa có thể lười biếng an giấc, vừa có thể lưu lại mỹ danh trung thần, nhưng trẫm thì lưu danh hôn quân. Chính là thế a?”

“Hoàng thượng anh minh.” Trương Bình chụp lấy long bào đang sờ loạn trước ngực y, gạt sang một bên, ngồi dậy, nhào người qua hắt bước xuống giường mặc áo.

Sau khi mặc y phục, Trương công công hướng mặt ra ngoài hô một tiếng: “Hoàng thượng dậy rồi!”

Theo bốn chữ ấy, sáng sớm một ngày của Đại Á hoàng triều cứ như vậy bắt đầu.

Đây là đầu năm thứ hai kể từ khi Bình Vũ đế kế vị tới nay, năm đầu tuy không thể nói là thuận buồm xuôi gió nhưng cũng chẳng xảy ra đại sự nào loạn nào. Nếu như miễn cưỡng mà nói thì đại sự duy nhất chính là Dự vương nắm một phần ba binh quyền Đại Á bị tiểu nhi tử chọc giận đến trúng gió, hiện giờ chỉ có thể nằm trên giường để người ta hầu hạ.

Đến nỗi toàn bộ kinh thành, từ tám mươi tuổi xuống mười hai tuổi hầu như không ai không biết chuyện thằng con ngỗ nghịch của Vương gia đại tướng quân khiến cha mình mình nợ khí xung thiên đến liệt người.

Tiểu thể tử Dự vương, Hoàng Phủ Minh Phương ngủ với tiểu thiếp của lão cha, mà tiểu thiếp này bụng ngày càng lớn, hài tử trong bụng chính ra phải gọi Dự vương là gia gia. (ông nội)

Cái này cũng chưa tính là tối khả tức giận, khiến Dự vương thương tâm cùng phần nợ chính là tiểu nhi tử không chỉ gian díu với nữ nhân của ông mà còn đoạt lấy quyền kế thừa vương vị của đại ca hần – Đại thể tử Minh Tú, cuối cùng trộm binh phù đem ra áp chế ông.

Mà không ngờ nhất chính là tiểu thiếp đương mang thai kia lại lén trộm binh phù từ chỗ Hoàng Phủ Minh Phương, hơn nữa còn lặn mất tăm. Đến nước này thì Dự Vương không chỉ là thương tâm, phần nợ nữa, ông ta lo lắng phát sốt gần như điên lên rồi!

Mất binh phù, đây là tội vô cùng lớn a?

Nếu như không có ai biết, ông ta còn có thể kéo dài thời gian nghĩ biện pháp âm thầm tìm binh phù về.

Thế nhưng chẳng hiểu sao việc này vẫn cứ rò rỉ lan xa như gió thổi, ngày thứ hai tiểu thiếp đào tẩu, hầu như phân nửa người kinh thành đều biết tiểu thiếp nào đó của Dự vương phủ vì không chịu nổi đồng thời hai phụ tử Dự vương hành hạ và ngược đãi nên đã đánh cắp binh phù của Dự vương, hiện tại đã cao chạy xa bay đến đâu không ai biết.

Bên này Dự vương vừa phái người ra ngoài tìm kiếm, bên kia đã có ý chỉ gọi ông ta mang theo binh phù vào cung tấu kiến.

Dự vương ngã quỵ, không chút chần chừ, không chậm một giây, ngã rầm xuống đất.

Bình Vũ đế cũng chẳng hề trách móc nặng nề Dự vương, trái lại hắn còn biểu hiện rất độ lượng, làm bộ sẵn sàng thuộc hạ. Chỉ riêng đệ nhất tâm phúc Trương công công hắn phái đi an ủi mới có thể thấy được.

Trương công công tới thăm viếng, rất thành thực nhắc lại những lời xoa dịu của Bình Vũ đế : Không cần lo lắng, lão đại nhân cứ an tâm mà dưỡng bệnh a. Hoàng thượng nói, binh phù ngài sẽ phái người tìm về, tôn tử của Hoàng Phủ gia cũng sẽ không để lưu lạc bên ngoài. Bất quá binh phù để chỗ lão đại nhân tựa hồ cực không an toàn, để hoàng triều an ổn, để không còn kẻ có dã tâm lợi dụng, binh phù sau khi tìm về tạm thời để ở chỗ hoàng thượng. Sau này chờ hài tử không biết là nhi tử hay tôn tử của ngài trưởng thành, thì lại ban binh phù cho hắn cũng không phải là chuyện không thể.

Tới đây, Dự vương có ngu dốt đến đâu cũng minh bạch ông đã lọt vào trong cạm bẫy của người khác, thế nhưng lúc ông hiểu ra thì đã muộn, biết phải xoay sở ra sao đây?

Kể lập bấy so với ông ta cao minh hơn nhiều lắm. Tất cả rắc rối đều là do hắn phủ lên người ông. Trộm binh phù một người là nhi tử ông, một người là tiểu thiếp của ông, người ngoài không có can dự vào nửa phần, thì dù ông có ủy khuất đến đâu cũng đành ngậm đắng nuốt cay, chẳng than nổi một lời. Việc này vừa truyền ra, ngay cả những vị tướng quân phe phái của ông ta cũng chỉ có thể đứng ở đầu giường ông mà lắc đầu thở dài, thở dài ông không có người kế tục sau này. Đại thể tử mềm yếu vô năng, tiểu thể tử tuy rằng thông minh nhưng thành sự bất túc, bại sự hữu dư (thành công thì ít mà phá hoại thì nhiều), tâm địa bất hảo, hơn nữa còn háo sắc.

Nếu như Bình Vũ đế là một chủ nhân mềm yếu thì dù hắn có đang giữ cái ngôi hoàng đế kia đi nữa thì hơn nửa binh mã trong tay Dự vương nhất định sẽ không bị hất ngã. Thế nhưng vị kia chính là không phải!

Vị kia không chỉ không mềm yếu, còn là một vị tướng từng lĩnh binh chinh chiến, hơn nữa còn đánh thắng trận lớn, bị địch gọi là hoàng đế ma suất thiết huyết (máu lạnh).

Các võ tướng vốn đã phục hắn, hiện tại xảy ra việc của Dự vương, hầu như mọi người đều nghĩ trên chín phần kết quả binh phù nhượng Bình Vũ đế thu hồi lại thật hảo, dù cho đằng sau nó có ẩn chuyện xấu gì đi chăng nữa thì chung quy việc lão Dự vương tạm thời không có người kế thừa là chuyện không hề sai. Trái lại, so với một Vương gia không thể lĩnh binh chinh chiến, các võ tướng thực sự tình nguyện để hoàng đế bề hạ một lần nữa thu hồi một phần ba binh quyền.

Hơn nữa, nếu tân đế đã đăng cơ, quyền lực ban đầu đã phân chia có nên tách biệt ra một lần nữa hay không?

Ngay sau đó, Bình Vũ đế thu hồi một phần ba binh quyền mà nguyên bản người giữ nó -Dự vương lại nằm liệt trên giường không dậy nổi. Đầu mối của tất cả tội trạng, tiểu thể tử Dự vương bị biếm làm thứ dân, đưa vào đoàn người tới phương bắc chăn dê. Mà người tiểu thiếp đang có mang nọ không ai biết nàng đã đi đâu.

Giai đại vui mừng, chỉ ít đối với Bình Vũ đế là như vậy.

Đến mức tác động tới những người khác, mà cũng chỉ có họ mới hiểu được.

Một trong những người thấp thỏm bất an nhất Đại Á đại khái chính là Ngôn Tĩnh -Ngôn tướng quân. Nguyên nhân cũng vì chuyện nhi nữ của ông là mẫu thân của đương kim thiên tử hoàng thái quý phi phân nửa bị ép buộc đưa vào Tĩnh An tự mà ông không ra mặt can ngăn.

Nhưng hiện tại, nghĩ đến nhi nữ tại Tĩnh An tự chẳng những chẳng học được tĩnh tâm, trái lại còn bị bức đến mức sắp điên khùng, Ngôn Tĩnh thở dài sâu sắc.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần có việc khải tấu.”

“A?” Bình Vũ đế hơi nhìn lướt qua dưới bậc, ngoại công đa mưu túc trí của hắn cuối cùng đã không nhẫn nổi sao?

“Biên cảnh lại có địch nhân đến xâm phạm ?”

“Hoàng thượng oai hùng thánh minh, uy danh vang chấn bên ngoài, ngoại tộc nào dám tùy tiện xâm phạm Đại Á ta. Điều thần muốn bẩm báo không phải việc quân, mà là...”

Trương Bình thấy đầu có điểm nhức nhức, còn có điểm choáng váng, khó chịu đổi chân trái phải luân phiên. Động tác hoán đổi của Trương Bình kỳ thực không rõ nhưng người nọ tọa ngay gần lập tức phát hiện ra.

Sắc mặt ngày hôm nay của Trương Bình thoát nhìn tựa hồ không tốt lắm, từ sáng sớm thức dậy có vẻ xuống tinh thần. Chẳng lẽ đêm qua ta làm quá chăng?

Bình Vũ để trong đầu hiển nhiên sẽ không có khái niệm “Trương Bình sinh bệnh”, trong ấn tượng của hắn, người này khỏe mạnh tới mức dù bản thân bị trọng thương cũng có thể cùng hắn điên loạn đảo phượng. Tối hôm qua hưng phấn thượng y chỗ mới, lột sạch y phục, tìm một sợi dây trói y như cái bánh ú, tại đình nghỉ mát đùa giỡn hơn nửa canh giờ a, sau đó trở về lại ‘tẩy rửa’ trong dục trì khiến y la ai ai, về sau...về sau cũng rất bình thường a, bất quá tối qua hắn rất hứng tình, chẳng để ai ngủ yên. Thế nên vẫn Trương Bình như đồ chơi một hồi, đến khi Trương Bình tức giận, hắn mới chịu xong việc ôm y ngủ.

Tối hôm qua cũng không thể tính là làm quá mức a, như là chuyện tối lửa tắt đèn tuy nói phải xem tâm tình của Trương Bình nhưng một tháng luôn có ít nhất hai lần cơ hội. Trước đây nếu không thấy Trương Bình hắn ăn không tiêu a.

Bình Vũ để tâm tưởng nghĩ về ba cái chuyện này, ngoại công hắn, Ngôn đại tướng quân nói gì dĩ nhiên hắn nghe một câu rớt nửa câu.

“... Trăm điều thiện lấy hiếu làm đầu, tổ tiên chúng ta chưa có ai bất kính hiếu đạo. Tuy nói có chỉ lệnh của tiên hoàng, nhưng...”

“Người vừa nói gì a?” Bình Vũ để hỏi lời này thực không phải cố ý, hắn thật sự không nghe rõ.

Nhưng Ngôn đại tướng quân sao hiểu được, ông chỉ cảm thấy ngoại tôn mình sắc mặt xấu đi rất nhiều, thậm chí câu hỏi mang theo một tia sát khí.

“Thần nói...”

“Được rồi, có chuyện gì thì đợi lát nữa hãy tới Thượng thư phòng bẩm. Lâm triều ngày hôm nay dừng tại đây, bãi triều!”

Ngôn Tịnh sững sốt, tâm trạng tức khắc sáng tỏ. Hoàng thượng không muốn bàn tiếp chuyện Hoàng thái quý phi ở Tĩnh An tự trước mặt bá quan văn võ. Cũng là, dù gì cũng là di mệnh của tiên hoàng, cho dù là hoàng thượng muốn mẫu phi hồi cung, cũng phải tỉ mỉ nghĩ hảo đối sách mới được.

Ánh mắt Ngôn Tịnh đảo qua trên người chúng thần một vòng, mong có ai đó gan lớn cùng ông đối mặt với vị hoàng đế chỉ lộ mặt thôi cũng khiến kẻ khác kinh sợ.

Một số ít đại thần đã hảo ước định khi lâm triều sẽ nói giúp ông khi thấy ánh mắt hướng về phía mình, đều lặng lẽ cúi đầu. Lúc lâm triều, các đại nhân cùng nhau tấu thì không nói, nhưng nếu sau khi hạ triều, đơn độc đối mặt với vị kia thì.....

Nếu như là vị kia trong lòng vốn muốn làm thì không bàn tới, bọn họ coi như là san xẻ bớt nỗi lo của nhà vua. Nếu như vị kia không muốn đi ngược lại di chỉ tiên hoàng, bọn họ làm vậy chẳng phải là tự rước họa vào thân a?

Mặc kệ Ngôn Tịnh nói gì thì ông ta cũng là ngoại công, là bề trên của vị kia. Cho dù có làm chút chuyện không thỏa đáng thì e rằng vị kia cũng chẳng gây khó dễ. Nhưng còn bọn họ? Bọn họ không có lấy một chút tình liên hệ với vị thiên tử sát khí quanh thân.

Tuy nói từ lúc Bình Vũ để kế vị tới nay không giết mấy người, đối với cự thần bọn họ cũng coi như trọng đãi, nhưng chẳng biết sao bọn họ vẫn sợ a!

Đều là bởi vì khuôn mặt ấy, còn có vóc người kia!

Người nói người có khuôn mặt phi phàm là đủ rồi, vì cái gì còn phải thêm vóc dáng cao lớn hơn thường nhân?

Cũng khó trách tộc man di đến tiến cống rất cung kính, đầu tiên không kể đến vị thượng trên cao kia từng lạc hoa lưu thủy (đánh tời bồi, tan tác), chính thân hình cao lớn ấy so với man di phương Bắc gây cảm giác đe dọa, định trước rằng bọn họ chỉ có thể ngưỡng vọng.

Ngoài ra điều khiến bọn họ nhũn chân bởi vì bên trong vị kia.....

Chúng đại thần nhện không được thối lui về phía sau.

Ngôn Tịnh thầm than một tiếng, cùng các đại thần hô ba tiếng vạn tuế, cúi đầu cung kính tiến vị kia đứng dậy khỏi kim loan bảo tọa rời đi.

Bình Vũ để quay đầu quan sát từ trên xuống dưới một lượt thủ lĩnh thái giám Trương Bình bên cạnh hẳn đang rút lại phía sau.

Bước tiến ổn định, biểu tình bình thường, ngay cả tư thế đi cũng bình thường nốt. Lẽ nào vừa nãy là ta ảo giác?

Bình Vũ để hết dần vật, an tâm rồi. Đúng a, ta đã nói Trương Bình nhà chúng ta cường tráng a, tối qua chơi chút trò nhỏ sao có thể khiến y bị thương? Người ta từng nói đó thôi, y không có địch thủ trong kinh thành, là cao thủ trong các cao thủ.

“Trương Bình, người nói lát nữa Ngôn Tịnh sẽ dùng lý do gì thuyết phục trăm?”

Trương Bình khịt khịt mũi, y sao có cảm giác nước mũi chảy xuống a? Hơn nữa cổ họng dường như đang bốc hỏa.

“Hiếu đạo.” Trương Bình đáp.

“Hiếu đạo?” Bình Vũ để đảo chân cười đùa.

“Nói đến hiếu đạo, chừng nào người mới nhượng trăm tận hiếu với phụ mẫu người vậy?”

Trương Bình chẳng để tâm những lời này, dù sao cũng không phải lần đầu tiên y nghe hẳn nhắc tới chuyện ấy.

Nhưng làm người đi theo bên cạnh phụ trách hầu hạ và bảo hộ, y chỉ hận không thể bịt chặt lỗ tai. Hai vị này từ khi Bình Vũ để đăng cơ ngày đó triệt để thi hành luật trên triều là quân thần, sau triều là phu thê chung sống chuẩn mực, chỉ cần không có người ngoài, hai vị ấy chỉ có thể dùng 4 chữ hình dung: tứ vô kỵ đạn! (không thêm kiêng nể cái gì). Mà đám gia thần, gia nô hầu hạ, bảo hộ hoàng đế, bình thường đều được Trương công công dạy dỗ hảo, biết rằng thủ bí mật hảo thì sẽ sống tốt, còn không thì cũng hiểu kết cục bản thân sẽ ra sao.

Nhưng các ngài cũng không nên như vậy a! Chúng thần đều trung thành, vấn đề là do có người luôn uống say, nói mớ a?

“Họ năm nay sẽ đến thăm ta, đến lúc đó người có thể gặp họ.” Trương Bình bất đắc dĩ nói, nói xong vội cắn dặn một câu: “Người đừng nói lung tung hù dọa bọn họ.”

“Trương Bình, thanh âm người sao kỳ quái như thế?”

“Ân?” Trương Bình hít hít mũi, nghe bản thân giọng mũi nồng đậm, hoài nghi hỏi: “Lẽ nào ta nhiễm phong hàn rồi?”

“Phong hàn? Người?” Thanh âm Bình Vũ để cũng tràn ngập hoài nghi, “Sáng sớm lúc người ngủ dậy chẳng phải đều hảo ư? Sao thoáng cái đã thành như vậy?”

“Ta cũng không biết a.” Đang nói, Trương Bình cảm giác thấy hai dòng nước mũi chảy xuống. Trương công công vội đưa tay áo quệt quệt. Vừa chùi vừa nói thầm:

“Xem ra sinh bệnh thật rồi.”

Bình Vũ để đột nhiên dừng cước bộ, gương mặt sa sầm nhìn về phía Trương công công của hắn.

“Người sinh bệnh rồi?”

“Hình như vậy. A, ta đây cả thời niên thiếu không sinh bệnh nên đã quên nhiễm phong hàn thì cảm giác thế nào. Ha ha.” Trương Bình nói rồi lại đưa tay áo lau nước mũi.

“Người – sinh – bệnh- rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, người không cần phải nói nhiều lần như vậy ta cũng biết. Đã là người ăn ngũ cốc hoa màu thì sao có thể không sinh bệnh? Có chút bệnh thì người cũng đừng ngạc nhiên thế chứ, cũng không phải...” Trương Bình đang nói đột nhiên khựng lại không nói nốt câu cuối, y sao lại đăng trí như vậy !?

Người ở cạnh hoàng thượng sao có thể sinh bệnh được?

Dù là ai sinh bệnh, dù có là hoàng hậu cũng phải cách ly hoàng đế, tránh truyền nhiễm cho hần. Huống chi là thị nhân hầu hạ hần ?

Hiện tại y sinh bệnh rồi, mà y lại là thủ lĩnh thái giám chuyên hầu hạ hoàng đế. Nói cách khác, y nhất định phải lập tức cách ly hoàng đế thật xa mới đúng, chừng nào bệnh chưa hảo, tuyệt đối không thể tiếp cận!

Y có muốn tách rời khỏi hoàng đế?

Ý này có hay không....bọn họ không ăn cùng một chỗ, không ngủ cùng một chỗ, ngay cả bước đi cũng cách xa nhau?

“Ta sinh bệnh rồi.” Hiện tại, Trương Bình cuối cùng cũng biết hàm nghĩa trọng yếu của những lời đó.

“Trương Bình, đừng để trẫm thấy cái bộ dạng ngớ ngẩn vừa cười khúc khích vừa nói những lời này của người!” Bình Vũ để nói xong liền đưa vươn tay tóm lấy tay của Trương công công nhà hần.

Trương công công là ai a, người ta chính là kẻ dù sinh bệnh cũng vẫn là tuyệt thế cao thủ, thế nên người kia vừa động thì y đã chạy thật xa.

“Hoàng thượng, nô tài bị bệnh, không thể hầu hạ bên cạnh, nô tài sẽ đến Ngự dược phòng tìm thái y khám bệnh, trị liệu. Nô tài sẽ cử Liễu Thuận hầu hạ hoàng thượng, còn hoàng thượng xin bảo trọng long thể.”

“Trương Bình !”

Muộn rồi, Trương đại thái giám đã hướng thái y viện chạy vội đi.

Xung quanh một mảnh vắng vẻ.

Ngoại trừ thị vệ bên ngoài đang giữ chức trách, các thị nhân hầu hạ đều cúi đầu, chỉ sợ ai đó không cẩn thận chọc vào cơn thịnh nộ lôi đình.

“Bãi giá Ngự dược phòng!” Bình Vũ để công phu lãnh tình ước chừng khoảng mười cái chớp mắt, lạnh lùng phun ra năm chữ.

Lúc này Ngôn Tịnh – Ngôn đại tướng quân đang tới Thượng thư phòng thì bị cản lại.

Một lúc sau, tiểu thái giám đứng canh cửa nói cho Ngôn đại tướng quân biết hoàng thượng còn chưa tới, Ngôn Tịnh chẳng thể làm gì khác hơn là đứng trước cửa chờ.

Đợi mãi, chờ tròn ba canh giờ.

32. Chương 32: Phiên Ngoại 2

Suốt 150 năm Đại Á hoàng triều, thái y viện vẫn luôn thiết lập tại trong hoàng cung. Năm thứ 151 Đại Á, Thịnh Lãm đế tiếp thu ý kiến của thái y đứng đầu viện lúc đó là Tề Lãm Vương, xây lại thái y viện ở ngoài cung. Từ đó về sau, thái y viện bắt đầu chính thức quản lý tất cả y dược chính vụ của quốc gia, bao gồm chẩn bệnh, thu phí, đánh giá dược giới, chỉnh lý, biên soạn y thư, thu mua dược thảo, nghiên cứu phát triển dược vật, bồi dưỡng y sĩ, tuyển chọn y quan.

Nguyên bản vốn là thái y chỉ chẩn bệnh cho hoàng gia và các quý tộc, dần dần chính thức trở thành một thể hệ. Ngoại trừ ở ngoài kinh thành, phàm là thành trấn có ba nghìn nhân khẩu trở lên nhất thiết phải có ít nhất một y quan. Các thái y cũng bắt đầu căn cứ theo sở trường khác nhau, phân khoa, thay phiên nhau trực.

Tối hôm nay, từ lúc thành lập Đại Á đã trải qua 270 năm, luôn có thái y túc trực ở Ngự dược phòng hoặc ở đầu đó trong cung. Ngoại trừ Ngự dược phòng tại bên ngoài, nếu như phi tử, long tử, long nữ của hoàng đế tương đối nhiều, các thái y cũng sẽ luân phiên ở phòng chờ, sẵn sàng nghe tuyền triệu bất cứ lúc nào.

Đến khi Bình Vũ đế lên ngôi, các phi tần của tiên hoàng đều được đưa đến am ni cô, hoặc đuổi về quê cho bốn gia phụng dưỡng. Hắn cũng chỉ có duy nhất một tần phi nhưng nàng thường bị người ta lãng quên nên không tính. Không có nữ tử, lại biết cách tự giữ thân thể luôn hảo nên các thái y tiến cung chẩn bệnh đều chờ tại Ngự dược phòng.

Ngự dược phòng tuy nói là phòng, kỳ thực chính là một đại viện tử tương đối rộng rãi. Vừa vào đã thấy cả trăm căn phòng nối liền với nhau, ngoài cửa từng gian phòng đều có treo một mộc bài, ghi rõ trong phòng có được vật nào hoặc vị y quan nào phụ trách.

Ngự dược phòng cũng có thái y thường trú tại đây, Vương Triết Cầm, Vương thái y chính là một trong số các vị đó.

Vị Vương thái y này đã bốn mươi hai tuổi, khác với lớp trẻ lúc ấy, ông vào cung từ khi còn nhỏ, ở trong này đã gần ba mươi năm, từ một trợ thủ nhỏ bé từng bước một leo lên chức vị độc đương nhất diện (đứng đầu một phương diện nào đó) như bây giờ.

Thức thức của ông nguyên lai vốn là thái y trong cung, khi trước dẫn ông vào. Đáng tiếc thức thức mệnh bất hảo, bởi vì ái phi mà tiên đế yêu mến qua đời nên ba vị thái y chẩn bệnh cho phi tử bị đem chém, thức thức ông là một trong số đó. Đương nhiên đó là sự tình xảy ra rất lâu trước kia, khi đó ông chưa đến hai mươi.

Nhưng không thể phủ nhận chính là cái chết của thức thức đã dạy ông khắc sâu một điều : xem bệnh cho ái phi, luyện sủng của hoàng đế không cầu chữa hảo chỉ cầu không chết là được. Nghìn vạn lần đừng giống như thức thức ông, để chữa hảo cho vị phi tử kia mà vắt hết tâm trí, cuối cùng bình hành hiểm chiêu, trái lại còn phạm sai lầm mất đi một tính mệnh.

.

“Cạch cạch”

.

“Quấy rối ngài rồi, Vương...thái y sao? Ta hình như bị bệnh rồi, ngài xem hộ ta được không?” Người ở ngoài cửa gõ mấy tiếng xác nhận rồi thò đầu vào, tiến đến hỏi.

Vương Triết Cầm đang xem y thư ngẩng đầu lên, nghe thanh âm hình là thị vệ trong cung, nhưng thị vệ sẽ không tới Ngự dược phòng xem bệnh, tới nơi này chỉ có người trong hoàng thất và các thái giám, cung nữ.

.

Vừa ngẩng đầu liền phát hiện người thái giám kia, tiếng nói kỳ quái, không có cảm giác lạnh lạnh giống thái giám bình thường mà có điểm khàn khàn nhu hòa, hiện tại còn nồng đậm giọng mũi. Vương thái ý dù sao cũng hành nghề y nhiều năm, chỉ nghe qua là biết người này không chỉ mặc phong hàn, mà dây thanh đới cổ họng có thể đã từng chịu thương tổn.

.

“Vị công công thỉnh tiến lại đây, xin hỏi ngài xưng là....A, ta nhận ra ngài! Trương công công?” Vương Triết Cầm may mắn rất nhanh chú ý tới phục sức của thái giám này bất đồng so với thái giám bên cạnh ông.

.

Trương Bình, Trương tổng quản. Hiện tại chỉ cần là người ở trong cung, sẽ không có người nào chưa từng nghe qua tên này, cũng không ai không biết y chính là đệ nhất tâm phúc bên cạnh đương kim thánh thượng.

.
Đối với việc vị tâm phúc này chạy tới nhượng ông xem bệnh, Vương thái y tâm tình rất bình tĩnh. Ông tuy không tiếp xúc nhiều với thủ lĩnh thái giám nhưng nghe phong phanh vị này tính tình coi như trung hậu, đối đãi với thuộc hạ cũng không hà khắc, chung quy là một người ăn ở tương đối hảo. Thậm chí còn có người nghe đồn vị Trương công công này....có điểm ngờ nghệch.

.
“Trương Bình bái kiến Vương thái y.” Trương Bình chấp tay hành lễ.

.
Vương Triết Cầm vội vã đứng dậy, liên thanh nói: “Không dám không dám. Trương công công mời tọa bên này, nghe thanh âm ngài thì hẳn là đã nhiễm phong hàn.”

Thỉnh Trương Bình tới trước bàn để bắt mạch như bình thường, Vương thái y quay đầu lại gọi tiểu đồ đệ đang ở phía sau chính lý thảo dược: “Tiểu Vân, đến hầu hạ bên cạnh.”

.
“A! Tới ngay.” Thanh âm trong trẻo đáp lại, một tiểu nam hài khoảng chừng bảy, tám tuổi, rất hoạt bát vén rèm chạy ra.

.
“Tên chíp hôi. Đừng có suốt ngày hấp ta hấp tấp khiến người ta chê cười, còn không bái kiến Trương công công.” Vương thái y thỉnh Trương Bình kê lên đệm, bắt mạch ở cổ tay, một bên nhỏ giọng trách cứ tiểu đồ đệ.

“Tiểu Vân bái kiến Trương công công.” Tiểu nam hài le lưỡi, nhanh chóng thi lễ với Trương Bình.

“Miễn lễ.” Trương Bình thập phần hiểu rõ tâm trạng Vương thái y vì cái gì mà đặc biệt gọi tiểu đồ nhi đến. Ở trong cung làm bất cứ chuyện nhỏ gì cũng đều theo khuôn phép. Ngay cả thái y viện tối dữ thế vô tranh(không tranh với đời) cũng nhan nhản các phe phái tranh giành, nhất là các thái y ngụ lại trong cung.

.
Tuy nói thái y có chút căn bản sẽ không nguyện ý tiến cung, nhưng dù sao đó cũng chỉ là thiểu số, đại bộ phận người học y thuật ai lại không mơ có thể tiến cung đảm chức? Đây không chỉ là một loại vinh dự mà còn thêm phần khẳng định y thuật với người ngoài.

.
Vương thái y đặc biệt kêu tiểu đồ nhi tới, đơn giản là muốn nó lảng xảng trước mặt để y nhìn quen mắt, nếu như có thể được y thích thì cũng coi như có một chỗ dựa vững chắc.

Ngẫm lại địa vị y hiện tại khá lớn, Trương Bình im lặng mỉm cười. Y có nên tính đến chuyện bành trướng quyền lực yêm nô hay không? Ân, ngày nào đó sẽ nói với hoàng đế nhà y rằng mình muốn mưu triều soạn vị, để xem hẳn sẽ có thuyết pháp gì.

.
Tiểu nam hài hành lễ xong, đi ra phía sau Vương thái y, thấy sự phụ nó đương nhắm mắt bắt mạch không nhìn thấy nó, lên giả mặt quỷ trêu Trương Bình.

Trương Bình nhếch miệng, lén chớp mắt vài cái đối với nam hài.

Tiểu nam hài mở to hai mắt nhìn.

Trương Bình bật cười ha hả. Với thân phận y hiện giờ ở trong cung, hầu như không có ai dám đùa vui cùng y nữa. Nhìn hài tử này bảo lưu nguyên vẹn sự trẻ con, cùng với nét ngây thơ không sợ trời không sợ đất, bụng y rất ưng. Xem ra Vương thái y tương đối quý trọng hài tử này đấy chứ.

Vương thái y mở mắt.

Tiểu nam hài vội vã giả bộ đứng nghiêm trang.

“Khụ” Vương thái y đại thể cũng có thể đoán ra Trương công công vì sao cười, cũng chẳng muốn trách cứ tiểu đồ đệ không hiểu chuyện trước mặt y, làm lơ, nói ” Bệnh công công đại khái là do làm việc vất vả, lại nhiễm lạnh trước đó. Hai ngày nay khí trời tuy ẩm nhưng vẫn còn hàn khí, cũng là mùa dễ sinh bệnh nhất. Ngoại trừ chảy nước mũi, ngài còn xuất hiện triệu chứng gì không? Đã bao lâu rồi?”

“Chưa lâu lắm, sáng sớm rời giường còn hảo, tuy có điểm khó ở. Trước đây ta rất ít khi mệt mỏi, đặc biệt là hiện tại không hề dấu vết, càng không nghĩ sẽ cảm thấy mệt. Thời gian lâm triều hơi chóng mặt một chút, hạ triều quay về thì bắt đầu chảy nước mũi, họng cũng đau rất. Thái y, ngài nói ta như vậy là bị bệnh truyền nhiễm sao?”

.

Wương thái y hiểu ý, mỉm cười, nhượng Trương Bình há to miệng, nhượng y lè đầu lưỡi ra nhìn một chút.

“Ngài lo sẽ truyền bệnh cho hoàng thượng a? Tại hạ kê cho ngài hai phục dược, năm ngày gần đây ngài tạm thời không nên tiếp cận hoàng thượng. Năm ngày sau ngài trở lại chỗ tại hạ, để tại hạ xem bệnh của ngài đã hết chưa.”

“Năm ngày?”

“Đúng. Ách, chính là không cần tới năm ngày. Công công thân thể cường kiện, có lẽ chỉ cần hai ba ngày sẽ hết bệnh.” Vương thái y cho rằng Trương Bình không muốn ly khai hoàng đế một thời gian dài, vội vã sửa lại lời nói.

“Không phải, ta chỉ nghĩ năm ngày liệu có ngắn quá không. Chẳng phải nói một người bình thường không sinh bệnh nhưng đã sinh bệnh thì suốt đời không dứt sao? Ngài không cảm thấy bệnh của ta chỉ ít cũng sẽ kéo dài một, hai tháng?”

“Đây... đây cũng không phải không có khả năng.” Vương thái y hiển nhiên không rõ trong bụng Trương Bình đang suy tính cái gì, chỉ có thể thuận theo ý mà nói.

“Phải một, hai tháng?”

“Đúng... . A! Vi thần tham kiến hoàng thượng!” Thương cảm Vương thái y thuận miệng đáp rồi mới cảm thấy thanh âm khác biệt, vừa ngẩng đầu nhìn đã sợ đến mức lập tức rời khỏi ghế, quỳ sát đất, miệng hô vạn tuế, đồng thời cũng không quên kéo tiểu đồ nhi kia một cái.

Nói chính xác, Vương thái y là lần đầu tiên nhìn thấy Bình Vũ đế nhưng hần vận một thân long bào, hơn nữa vóc người và khuôn mặt đặc biệt, muốn người khác nhận ra cũng không khó.

Wương thái y trong lòng thấp thỏm bất an, ông ở trong cung đã đợi ba mươi năm, đối với Bình Vũ đế lúc nhỏ – người được mọi người âm thầm xưng là sừu hoàng, có chút hiểu biết. Tuy rằng lúc đó họ không trực tiếp gây thù chuốc oán, nhưng chuyện thái y bọn họ chưa từng coi trọng vị sừu hoàng tử này cũng là sự thật. Ông không sợ chuyện gì, chỉ sợ vị hoàng đế này trong lòng đối với đám thái y bọn họ có toan tính.

Bình Vũ đế cũng chẳng biết Vương thái y trong lòng đang rối như tơ vò, hần chỉ biết, hiện tại hần không có tâm trạng lý giải sự tình. So với nghiêm phạt trước đây, hoặc lạc tỉnh hạ thạch(bỏ đá xuống giếng, thừa cơ hãm hại), hoặc lạnh nhạt bàng quan, hần nguyện ý để bọn họ run như cây sậy cả ngày.

Trương Bình chẳng phải đã nói rồi sao? Hình pháp tối dần vặt chính là để kẻ khác tự mình dọa mình, vĩnh viễn cũng không bao giờ biết khi nào thì bị trừng phạt, sẽ là loại trừng phạt gì, cứ như vậy sẽ khiến họ hoảng sợ chịu không nổi tới một ngày, là loại nghiêm phạt lớn nhất.

Hoàng đế lão đại tâm tình rõ ràng bất hảo. Trương Bình có thể chạy một mạch tới đây, nhưng hần thì không thể làm thế. Hần không cho những người liên quan đang túc trực ở Ngự dược phòng thông báo, chính là muốn nghe xem bệnh của Trương đại thái giám như thế nào. Hảo hảo bắt hảo (khéo quá không hay), lúc hần đến chỉ nghe được mỗi câu cuối.

“Bình thân. Trẫm hỏi người, bệnh Trương Bình mất bao lâu mới có thể hảo?”

Vương thái y từ trên đất bò dậy, do dự một chút. Ông nên trả lời như thế nào mới hảo? Nghĩ kỹ một chút, có lẽ cứ trả lời thành thật.

“Tình trạng Trương công công căn bản không xấu, hiện tại chỉ nhiễm chút phong hàn, phải chú ý giữ ấm và điều trị, uống hai thang dược, sẽ không có gì đáng ngại. “

“Nói cách khác y không có bệnh gì, đúng không?”

“Cái này... tuy rằng là bệnh nhỏ, nhưng không thể lơ là. Đặc biệt....”

“Đặc biệt cái gì a?” Hoàng Phủ Kiệt thực sự không định dùng lãnh âm như vậy, nhưng cũng vô pháp không chế a.

Vương thái y thân thể có điểm hơi run, vị này cũng không hề trách ông cái gì, càng không nói ông phải làm gì, nhưng từ đáy lòng ông vẫn không ngừng cảm thấy sợ.

“Đặc biệt Trương công công hầu hạ bên cạnh bệ hạ, dù là tiểu bệnh cũng không thể sơ suất.”

Bình Vũ để nhú mày, ngắm con người đang đưa mắt nhìn nóc nhà bày ra vẻ mặt vô tội, nói : “Người khai được a.”

“Vâng.” Vương thái y nhanh chóng quay lại bàn kê toa thuốc. Tiểu đồ đệ của ông cũng rất nhu thuận giúp ông trải giấy, mài mực.

“Vương thái y.” Trương công công mở miệng.

“Trương công công có gì phân phó?” Vương thái y ngừng đầu.

“Người xem mười ngày tương đối thỏa đáng a?”

“Vâng.” Vương thái y càng không ngừng nói cho chính mình nghe, ít nói ít tội.

Trương Bình phi thường kính cẩn cách xa Bình Vũ để năm thước, khom người nói :” Khởi bẩm bệ hạ, nô tài đáng chết, mười ngày sau không thể hầu hạ bệ hạ, thỉnh bệ hạ thứ tội. Bất quá, nô tài sẽ an bài hảo người đến thay nô tài, ngài không cần quá lo lắng.”

Hoàng Phủ Kiệt im lặng, chờ Trương Bình ngừng đầu lên, lúc này mới ngoắc ngón trở một cái.

Trương Bình rất điềm tĩnh lắc đầu.

Hoàng Phủ Kiệt tiếp tục ngoắc thêm cái nữa.

Trương công công vẫn lắc đầu như cũ .

“Trương Bình.”

“Có nô tài.” Trương công công làm bộ nhún nhường.

“Ai cho phép người sinh bệnh hả ? Người còn biết là phải hầu hạ trẫm ư ? Vậy sao người dám sinh bệnh?”

Cái này có thể oán ta sao? Trương công công kinh sợ: “Nô tài biết tội.”

“Ân.”

Bình Vũ để thanh âm không rõ tốt xấu, e hèm một tiếng dọa Trương đại thái giám, còn khiến Vương thái y đang khai thuốc bên cạnh bắt đầu cầu phúc cho Trương Bình. Mọi người nói gần vua như gần cọp, đệ nhất tâm phúc Trương Bình sợ cũng chẳng sung sướng giống người ta đồn. Ngay cả sinh bệnh cũng không cho, còn trách y không nên sinh bệnh, bệnh này nếu người muốn thì sẽ không mắc sao?

Ai, theo một vị chủ thượng như thế, cuộc sống vị Trương công công này cũng không dễ chịu lắm a.

“Vương thái y.” Ánh mắt Bình Vũ để đảo một vòng chuyển hướng đối tượng.

“Có vi thần.” Vương thái y vội đặt bút xuống, đứng dậy cúi thắt lưng chờ phân phó.

“Bệnh của y hai ngày sau có thể khỏi?”

“Vi thần tận lực.” Thương cảm Vương thái y trên trán toát thêm một tầng mỏng mồ hôi hột.

“Trương Bình, trầm cho người hai ngày. Nếu như trong hai ngày không hết bệnh, chức tổng quản thái giám người không cần giữ nữa.” Bình Vũ để lại những lời này xong, liền phát tay áo rời đi.

Trương Bình há hốc miệng, không thể vậy a?

Vương thái y âm thầm thở nhẹ một hơi, ông còn tưởng rằng hoàng đế bệ hạ sẽ nói với ông trong vòng hai ngày không chữa hảo bệnh Trương Bình, ông sẽ có kết cục ra sao. Hoàn hảo! May mắn vị này coi như chỉ là một thái giám để hoàng đế chơi đùa, không giống như người khác ngăm đồn thổi rằng Trương công công chính là luyện sủng tâm ái của bệ hạ.

Trương Bình quay đầu, ánh mắt vô thức hướng về phía Vương thái y. Vương thái y cười xấu hổ.

Trương Bình ai thán một tiếng thật dài, nói: “Vương thái y, phiền ngài bốc thuốc a.”

“Trương công công khổ cực rồi. Bệ hạ hẳn tuy rằng nói như vậy nhưng đủ thấy bệ hạ có bao nhiêu nặng trọng Trương công công.” Vương thái y sợ rằng suy nghĩ trong lòng mình bị Trương Bình nhìn ra, vội vã khen tặng.

Trương Bình bày ra khuôn mặt thành thật, thoát nhìn thập phần thành khẩn, trả lời: “Đúng vậy, nhận được ưu ái của hoàng thượng, ta cũng muốn mau chóng khôi phục sức khỏe để tiếp tục hầu hạ hoàng thượng. Làm phiền Vương thái y.”

“Không dám, Trương công công nếu như có việc phải đi trước, đợi lát nữa tại hạ sẽ phái tiểu đồ nhi đem được đã phối hảo đến chỗ ngài.

“Vậy phiền Vương thái y rồi”.

“Trương Bình!” Bên ngoài truyền đến tiếng rống sốt ruột của hoàng đế lão đại.

Trương Bình vội vã đáp lại, vội vội vàng vàng hướng Vương thái y thi lễ rồi cáo từ.

Chờ Trương Bình rời phòng, Vương thái y cuối cùng đã có thể nhẹ nhõm thả lỏng người, chột nghe tiểu đồ đệ bên cạnh ông khó hiểu nói:

“Sư phụ, vị Trương công công kia là người như thế nào a? Vì cái gì mà y đến xem bệnh, hoàng thượng cũng tới? Chẳng phải nói người sinh bệnh không được tiếp cận hoàng thượng sao?”

Vương thái y lơ mớ hiểu. Đúng a, dù Trương công công có là đại tâm phúc trước mặt hoàng thượng, nhưng là đâu đến nỗi y đến xem bệnh, hoàng thượng cũng tới a?

Nhìn thái độ vị kia cũng không giống như sủng ái Trương đại thái giám, lẽ nào... ?

Vương thái y kinh sợ. Dốc sức nghĩ xem trước đây có gây ra sự tình gì đắc tội với vị đế hoàng này hay không. Ngay cả tiểu đồ nhi gọi ông hai tiếng cũng không nghe thấy.

Bên ngoài Ngự dược phòng, trên đường tới Thượng thư phòng.

“Tới đây.”

“Bệ hạ, nô tài ta muốn bảo trì cự ly an toàn với ngài.”

“Không cần.”

“Cần. Nếu như ngài ngã bệnh thì biết xử lý sao?”

“Ta sẽ không sinh bệnh.”

“Nô tài ta cũng cho rằng bản thân sẽ không sinh bệnh, nhưng nô tài đã sinh bệnh rồi.”

“Đừng có nô tài này nô tài nọ!” Hoàng đế đại nhân tức giận: “Một chút phong hàn nhỏ không phải chuyện to tát gì.”

“Nghiêm trọng a.” Trương công công nói chắc như đinh đóng cột.

“Ta nói không phải chuyện nghiêm trọng.”

“Sẽ có người truy ra là do tiểu nhân.”

“Hắn dám!”

Cũng chẳng biết hai vị này có để ý hay không, các cung nữ thái giám cùng bọn thị vệ phụ trách hầu hạ, bảo hộ tự nhiên cũng giật lùi lại giữ khoảng cách.

“Tiểu nhân không dám. Nếu như tiểu nhân lây bệnh cho ngài, tiểu nhân có chết cũng khó đền hết tội. Bệ hạ, nếu như ngài bị bệnh, bọn họ sẽ lỗi tiểu nhân nhốt trong lao, dùng roi đánh.”

“Trương Bình!” Nhân thần Hoàng Phủ Kiệt đã tương đối đáng sợ: “Người nếu như không đến đây, ta hiện tại để người ném thử mùi vị bồng tử.”

Trương Bình ngắc đầu, ánh mắt có thể nói là khá u oán “Hoàng thượng, tiểu nhân ta bị bệnh.”

“Bị bệnh thì uống thuốc! Người nhiễm một chút phong hàn nhỏ, chứ đừng bệnh nặng cái gì!”

“Ta cũng không muốn a, thế nhưng nếu như ta tiếp tục lưu lại bên người hầu hạ, chỉ sợ vốn là ba ngày có thể hảo bệnh, sẽ kéo dài thành ba tháng, nói không chừng lúc đó...”

“Câm miệng!” Hoàng Phủ Kiệt tức khí, hận không thể dùng roi đánh y một trận, y đâu phải thực sự mất trí, ngay cả lúc sinh bệnh cũng không bỏ qua việc châm chọc hắn.

Trương Bình dùng nhân thần khiển trách: tại người thượng lão tử đến mức trọng thương, hiện tại nhiễm phong hàn một chút nói không chừng người còn cảm thấy hứng thú bắt chẹt ta!

“Hơn nữa người cũng vừa nói đó thôi, muốn ta trong vòng hai ngày hảo bệnh. Vậy mà người còn dùng cái kia uy hiếp ta!” Trương Bình cảm giận bất bình.

Hoàng Phủ Kiệt liếc mắt quan sát y một cái, sắc mặt âm lãnh, nói :”Đây không phải là uy hiếp, quân vô hí ngôn. Nếu như người trong vòng hai ngày không khỏi, vậy chức tổng quản thái giám của người cũng đừng làm nữa, ngày mốt ta sai người chuẩn bị đại điển phong hậu.”

“Người, người dám!”

“Người xem ta có dám hay không?”

Trương Bình diện vô biểu tình đứng câm lặng tại chỗ một lúc, đột nhiên sải bước đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Kiệt, dính sát vào hắn.

Bình Vũ để khó hiểu, cúi đầu nhìn y. Trương Bình ngắc đầu lấy lại nụ cười âm hiểm, nói rành mạch:” Ta muốn đem bệnh truyền cho người.”

... tĩnh lặng khoảng chừng trăm nửa tuần trà , Bình Vũ để lão đại giang cánh tay ôm sát Tổng quản thái giám Trương công công của hắn, nhìn thẳng vào mắt y, ôn nhu nói :”Vậy để ta dạy cho người cách truyền bệnh nhanh nhất cho ta có được không?”

Bọn thị vệ phụ trách bảo hộ tản ra, chặn thông lộ cửa ra vào, phòng ngừa bất luận kẻ nào tới gần.

Các thái giám, cung nữ phụ trách hầu hạ cùng nhau trốn trong xó, trong góc tường, đề phòng bị ngộ thương.

Hai vị lại bắt đầu nữa rồi.

Vừa nãy còn thân thiết ôm ghì lấy nhau, chẳng biết hoàng đế bọn họ nói cái gì khiến Tổng quản thái giám đại nhân phát cáu. Kết quả hai người liền động thủ.

Này mới thực là cao thủ so chiêu a. Bọn thị vệ canh cửa hiểu võ học đứng xem khê thổ dài, nói khác đi, hai vị kia bình thường giao đấu nhiều như thế, bọn thị vệ cũng học được không ít chiêu thức. Thực sự là cao thủ a!

Thái giám cung nữ không hiểu võ học dĩ nhiên chỉ có thể đứng coi chuyện náo nhiệt, nghĩ hai người quyền tới cước đi, hoa hết cả mắt, mỗi lần đều muốn đánh ngã đối phương nằm bò ra ngoan kính, khiến bọn họ thập phần lo lắng cho an nguy hai người. Người nói, Trương công công đích lá gan sao lớn như thế a? Dám động thủ đánh hoàng thượng ?!

“A sì!”

Bọn thị vệ len lén nhìn, xảy ra chuyện gì? Không đánh nữa sao?

Hoàng Phủ Kiệt lau đi dịch thể bất minh trên mặt, nhìn người nọ liên tiếp hắt xì thêm ba cái nữa, nước mắt, nước mũi ròng ròng, nói không chừng còn có chút nước miếng....

Hoàng đế đại nhân bèn túm lấy người nọ, bứt tay áo long bào, chùi cho y.

“Người không mang theo khăn tay sao? A sì!” Trương Bình hỉ mũi.

Hoàng Phủ Kiệt yếu ớt nói: “Ta xem người dùng tay áo chùi nước mũi đâu có nghĩ nhiều như thế. Ta nghĩ kẻ làm hoàng đế như vậy khăng định chỉ có mình ta.”

“Ai khiến người làm vậy?” Trương Bình khinh bỉ tặng hán một cái nhìn nửa con mắt, bất mãn nói thầm: “Ta tình nguyện để người lấy khăn tay chùi cho ta, cầm lấy! Toàn bộ tay áo đều là vải thêu, lau mũi ta đau chết.”

Hoàng Phủ Kiệt khều khều lông mi “Trương công công, người ghét bỏ long tុ của trẫm sao?” Hy vọng người như thế sẽ có ý phong hoa tuyết nguyệt (rung động con tim), chính là hán ngu ngốc!

“Ta nào dám? Mau đưa khăn tay cho ta, ta không có đem theo. Bất quá ta nói thật, ta thực sự phải cách ly vài ngày với người, nếu thực truyền bệnh cho người, lễ bộ đại thần còn không xé xác ta!” Tiếp nhận khăn tay, Trương công công xì một cái thật lớn.

Hoàng đế bệ hạ đối với con người Trương công công có nhiều lý giải a, trên cơ bản Hoàng Phủ Kiệt giờ lên cái mông, y chỉ biết đối phương muốn thải khí. Thế nên vừa nhìn thấy biểu tình u oán của sừ lão đại nhà y, lập tức minh bạch.

Hảo, đừng nói ta không yêu người, không hiểu thế nào là ái tình hoa tiền nguyệt hạ. Đủ rồi!

Hoàng Phủ Kiệt nhìn Trương Bình chìa bàn tay ra, lại nhìn tiếp trên bàn tay y là cầm khăn, quay đầu bỏ đi.

“Uy uy, trả lại người a! Khăn của người này!”

Hoàng Phủ Kiệt dùng cước, xoay người một cái, đi tới nắm cánh tay Trương Bình lôi đi, chỉ là không cầm cái khăn.

“Uy uy, lão đại, đi đâu a? Khăn của người khăn vứt đi à? Người không muốn lưu làm kỷ niệm? Đây chính là lần đầu tiên trước mặt người ta không thụ thương mà sinh bệnh, lần đầu tiên quý giá lưu lại.....”

Hoàng đế đại nhân quay đầu, âm trầm nói: “Trương Bình, người nếu dám nói thêm một chữ, ta sẽ nhét cái khăn này vào miệng người.”

Trương Bình đại nhân cảm nín ngay tức khắc, nhưng chỉ được một lúc, y lắp bắp nói thầm :”Ta không phải là muốn nhắc nhở người, ngoại công người còn đang ở Thượng thư phòng chờ người a. Người kéo ta đi như vậy, lát nữa có người thấy sẽ bắt hảo sao?”

Hoàng Phủ Kiệt ... dùng cước, hán đích thực đã quên chuyện này.

Ấn, nếu đã quên, vậy nhượng ông ta chờ thêm nữa a. Cũng gần trưa, vừa lúc đến Thiện phòng dùng bữa.

33. Chương 33: Phiên Ngoại 3

Các cung nhân dâng bữa trưa rồi lục tục lui ra, trong cung điện lớn như vậy chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Bình Vũ để cả đời cổ quái không ít, bữa ăn hàng ngày đều không thích có người hầu hạ, điểm ấy chính là một trong những chuyện cổ quái. Hơn nữa, hán không chỉ không thích cung nhân hầu hạ dùng bữa, ngay cả thay y phục, tắm rửa, ngoại trừ Trương công công ra hán sẽ không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Cung nhân đều cho rằng Trương công công khổ cực vô cùng, cái gì cũng đều phải làm, lại không biết.....

Đồ ăn bày trên bàn chẳng hề phong phú, cũng chẳng ứng với sự xa hoa, phô trương của hoàng thất như lời đồn đãi.

“Uống chút canh cho ấm bụng.” Hoàng Phủ Kiệt đưa bát ngọc thoát nhìn tương đối nhẹ, bên trong đựng được thiện thang đưa cho Trương Bình.

Trương Bình tiếp nhận, uống một ngụm rồi chép miệng, chắc lưỡi nói: “Vị đạo có điểm lạ. Người bảo bọn họ bỏ thứ gì vào trong vậy?”

“Ta nói họ đem gừng già nhuyễn cho vào canh.”

Trương Bình hạ bát ngọc, đẩy đi thật xa. “Ta đã thắc mắc cái này sao hắc như vậy. Biết rõ ta không thích ăn gừng, vậy mà lại đem gừng già nhỏ cho vào, người làm vậy thì sao ta uống tiếp được nữa?”

“Trước đây ta sinh bệnh, người chẳng phải cũng đun nước gừng cho ta uống. Ta không thích uống, người vẫn ép ta.”

Biểu tình Trương Bình một chút hổ thẹn cũng không có. “Đấy đương nhiên, bằng không bệnh của người sao nhanh hảo như vậy.”

Y tùy ý gấp một miếng cá đưa vào miệng, át đi vị gừng, nói: “Ông ta dù sao cũng là ngoại công người, tuổi cũng lớn. Để ông ta đứng chờ ở trước cửa Thượng thư phòng không hảo a? Tốt xấu gì cũng nên để ông ấy tìm chỗ nghỉ ngơi chút.”

Hoàng Phủ Kiệt không để ý đến y, bản thân cũng múc một bát được thiện thang, một hơi uống hết.

“Cay không?” Trương Bình nhìn hẩn uống mà mặt chẳng đổi sắc, không khỏi bội phục từ đáy lòng. Biến thái chính là biến thái a, ngay cả uống canh gừng cũng giỏi hơn người khác.

“Ăn.” Hoàng Phủ Kiệt nhú mày một chút. Hẩn cũng không thích uống canh gừng, nhưng hẩn cũng không muốn sinh bệnh. Nếu như hẩn bị Trương Bình lây bệnh, chỉ sợ vị “luyện sủng” này của hẩn ngày ngày sẽ khó chịu.

Trương Bình mềm lòng, xới một chén cơm cho hẩn, còn gấp vài món hẩn thích đặt vào đĩa đưa tới trước mặt hẩn.

Hoàng Phủ Kiệt bưng bát lên ăn từ tốn.

Hai người họ chẳng phải là không hiểu lễ nghi hoàng gia, trái lại bọn họ so với bất cứ ai khác đều học đến khắc sâu, trước đây thứ bọn họ sợ nhất chính là ở phương diện lễ nghi.

Nhưng họ đều thích cảm giác ăn chung hai người, ngồi quanh một bàn cạnh nhau, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, người hỏi kẻ trả lời. Người gấp cho ta đĩa rau, ta múc canh cho người.

Loại lễ nghi, quy tắc ấy, nếu như từ nhỏ đã được học thì sẽ khắc cốt ghi tâm biến thành tập quán. Thế nên việc hai người ăn cơm, tán gẫu như phu thê trăm họ bình thường khác, thực chất bên trong đã lộ ra tác phong tuyệt nhiên bất đồng với gia đình người thường.

“Có muốn ta đưa ông ta đến dùng bữa cùng không?”

Hoàng Phủ Kiệt hé mắt, liếc y, vẫn không hề hé răng.

“Ta ăn cơm xong rồi thì lấy được uống.” Chu toàn chưa a?

Hoàng Phủ Kiệt động đũa, trút toàn bộ xương sườn nướng vào trong bát Trương Bình.

Trương Bình ham thịt, nhìn một chút, thấy miếng sườn lớn nhất trong đĩa, nhất thời mừng rỡ, hăm hở cầm đũa gấp nó đút vào miệng.

Vừa ăn còn vừa nói, thanh âm không rõ ràng: “Hoàng thái quý phi đến Tĩnh An tự cũng được một năm, chắc hẳn đã bị giáo huấn không ít, nếu như hồi cung, hẩn sẽ an phận thủ thường, yên bình đến già. Người nghĩ sao?”

Hoàng Phủ Kiệt thử kéo đĩa sườn thơm nức tới trước mặt, so với Trương Bình, hẩn càng ăn nhiều thịt hơn, mỗi lần ăn cơm không thịt không vui. Cũng chỉ có Trương Bình mới có thể đoạt nó từ đũa của hẩn.

Trương Bình gặm gặm xương, không nguyện ý : “Ta mới ăn có một miếng.”

” Người đầu!” Hoàng đế lão đại âm trầm mở miệng.

Cung nhân nghe gọi liền tiến vào hầu hạ.

“Ngoại trừ đĩa sườn và bát canh, những cái khác đều mang đi hết.”

Cung nhân y lời thu lại đồ ăn.

Chờ cung nhân vừa đi khỏi, Trương Bình nổi nóng :”Đừng có lãng phí như thế a, nhiều món ta chưa đụng đĩa nữa. Ta còn chưa ăn no mà.”

“Người có bệnh chỉ có thể ăn cháo, ăn canh.”

“A ?!”

Cũng chẳng buồn quan tâm tới biểu tình Trương Bình, Hoàng Phủ Kiệt lại cầm đũa, chậm rãi gắp một miếng sườn đưa vào miệng.

Trương Bình nhìn chằm chằm miệng Hoàng Phủ Kiệt, dựa vào thân thủ y muốn đoạt lấy đồ ăn chẳng phải khó khăn gì, nhưng mà nếu ngay cả ăn cũng phải so chiêu, hơn nữa cuối cùng còn chưa biết có thể cướp được hay không, hình như có điểm đặc biệt thường thất (lợi bất cập hại).

“Ăn... Tình An tự tu tâm dưỡng tính hảo a, rất thích hợp cho một quý phụ nhân như hoàng thái quý phi dưỡng lão. Buổi chiều nô tài ta sẽ làm vài món bổ dưỡng đem tặng cho hoàng thái quý phi, để nàng ở Tĩnh An tự an tâm tĩnh dưỡng.”

Hoàng Phủ Kiệt khoe miệng giật giật, Trương Bình biết rõ hắn không thích y ở trước mặt hắn tự xưng là nô tài, hết lần này tới lần khác đem chuyện đó ra đâm chọc hắn!

“Ăn đi! Người ăn no chết đi.”

“Hắc hắc.” Trương Bình mới không sợ ăn nhiều sườn nướng tới tức bụng chết, tâm tình hài lòng, lại tiếp tục ăn cơm.

Người dùng bữa có hai người, lại chỉ một món, dĩ nhiên khó tránh khỏi đụng đũa nhau vài lần. Bát canh gừng bị bọn họ triệt để bỏ qua.

“Ngôn lão đầu rất đáng ghét.” Hoàng Phủ Kiệt đột nhiên nói.

“Người dự định giải quyết sao?”

Hoàng Phủ Kiệt trong mắt hiện lên một tia sát ý, khe miệng cũng câu dẫn tia cười nhạt.

Trương Bình thở dài trong lòng, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nói :”Đừng giết ông ta.”

Trương Bình thử chọc người này cười, coi lão đại cao lớn kia như một tiểu hài tử.

“Ngoan, nhìn xem. Cười một cái, cho người ăn thịt.”

Hoàng Phủ Kiệt.....bất lực. Cái tên gốc tử!

“Vũ Sơn có một kế, cần người phối hợp một chút.”

“Mưu kế do người điên nghĩ ra?” Trương Bình nhú mày “Kế của hắn đều rất độc.”

“Vừa hay có Vi Văn Tâm hỗ trợ hắn. Trước đây người không nên nhượng ta thỉnh Vi Văn Tâm ra, chẳng phải chính là vì để bọn họ tương trợ khắc chế lẫn nhau sao?”

“Chưa nói tới khắc chế, người điên bên ngoài có vẻ tiêu sái tự do nhưng xuất thân thấp hèn, niên thiếu lận đận, tổn thương trong lòng cũng nhiều, cách làm việc có phần cực đoan, nói trắng ra là để đạt được mục đích thì bất chấp thủ đoạn. Vừa vặn có chung nỗi hận giống người. Hơn nữa có người làm chỗ dựa, hắn càng không kiêng nể gì cả. Vi đại nhân a, xuất thân chính thống, mặc dù nhìn rõ khổ sở của dân gian nhưng cũng may là tâm tính chưa biến chất, làm việc cũng khéo léo, mọi việc đều cân nhắc, suy tính kỹ rồi mới

làm. Hai người tựa như...” Trương Bình trầm tư một hồi, nửa ngày nghĩ không ra một từ thích hợp để hình dung.

“Một người giống mâu, một người giống thuẫn.” Hoàng Phủ Kiệt bổ sung.

“Đúng, có chút cảm giác giống vậy đó. Nói đi, người muốn ta phối hợp sao?”

Hoàng Phủ Kiệt lộ ra nụ cười, vẫy tay “Ghé lỗ tai đến đây.”

Như vậynhư vậy.... như vậy....như vậy.....Nói xong, nam nhân thuận tiện sờ trán Trương Bình, hoàn hảo không có sót “Đợi lát nữa lão nhân kia đi rồi, người không cần ở bên hầu hạ ta, quay về hảo hảo ngủ một giấc. Uống được trước khi ngủ, phải uống hết canh gừng cho toát mồ hôi, ngủ cũng ấm người, buổi tối đợi ta trở về sẽ lau người giúp người. Ắn?”

Trương công công nghe vậy, vừa đứng lúc dùng xong bữa, lau miệng nói :”Đêm nay người ngủ một mình đi. Đêm mai ta xem bệnh đã hảo chưa, nếu chưa thì sẽ tìm một cung nữ sưởi ấm giường cho người.”

“Râm!” Đại nam nhân đập bàn.

Trương Bình gật gật lông mi. Lại đụng chạm rồi sao?

Nam nhân trợn mắt nhìn y.

Trương công công ngồi yên như cũ, móc khăn tay ra hỉ nước mũi.

“Ta không muốn ngủ với người khác. Ta cũng không cần cung nữ sưởi ấm giường cho ta.” Nam nhân mở miệng nói, thanh âm vừa nghe chẳng những không xấu mà còn có điểm tội nghiệp.

“Ta không muốn lây bệnh cho người.” Trương công công trừng ra bộ dạng – người không để ý nhưng ta thì rất để ý.

“Ta cũng uống canh gừng rồi.” Trong thanh âm của người to lớn kia lần này còn có thêm chút ủy khuất.

“Buổi tối, người ngủ rất xấu nét.” Trương công công rốt cục đã nói ra lời thật lòng.

Nam nhân suy nghĩ hồi lâu, “Như vậy đi, lúc tối nếu người sợ ta làm loạn thì điểm huyết ta là được. Cứ như vậy a?”

“Thật chứ? Người thề khi người đến sẽ không càn quấy trên giường ta? Không phải ta trách người, tiểu tử người hiện tại càng ngày càng không nể nang ai! Trước đây ở trong phòng thì ta còn nhịn người, vậy mà dám mang ta ra ngoài, còn dám trói ta! Hừ! Hỗn đản!” Hai lão tử sinh bệnh.

“Người nói nếu ông ta yêu cầu ta đưa nữ nhân kia vào cung phụng dưỡng, ta nên lấy đầu ông ta chứ? Hay đánh ông ta một trăm gậy?”

“Đừng đánh trống lảng. Nếu người còn xằng bậy nữa, ta sẽ không làm!”

Nam nhân điềm nhiên nói :”Chức thái giám tổng quản này so với bất luận chức vị nào đều vợ vết bầm a.”

Trương Bình cười nhạt :” Dựa vào thân thủ của ta, muốn vợ vết của cải thì ngay cả quốc khổ của người ta cũng có thể dọn sạch!” Đáng tiếc giọng mũi nồng đậm khiến lực uy hiếp của y giảm đi không ít.

“Người không cần mang quốc khổ đi.” Nam nhân thành khẩn nói:”Người chỉ cần mang trầm theo.”

“Ta mang người đi để làm gì? Để làm khổ chính ta a?”

Hoàng Phủ Kiệt thở dài sâu sắc, nhìn bảo bối nhà hắn, dùng giọng điệu rất bất đắc dĩ nói :” Bình, lẽ nào người còn không phát hiện....”

“”Phát hiện cái gì? Đã nói thì nói cho hết, đừng có dông dài.”

“Được rồi, là người kêu ta nói đó. Có điều người phải đáp ứng ta trước, nghe ta nói xong nếu tức giận thì không được chạy, cũng không được phép đánh ta.”

Trương Bình do dự một chút “Cái này.....Người có lẽ không cần nói.”

“Bình, ta nghĩ việc này cứ nói hảo cho người.”

Trương Bình...xắn tay áo.

Hoàng đế đại nhân âm thầm hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt Trương công công nhà hắc, dẫn theo điểm u buồn, dẫn theo điểm trên chốc, thông thả nói:

“Bình, lẽ nào người còn không phát hiện sao? Kỳ thực... người thích ta lẫn qua lẫn lại người.”

Tĩnh lặng hồi lâu, Trương Bình trong lòng nhắc nhở chính mình rằng đối phương là hoàng đế a, dù sao y cũng phải lưu lại chút sĩ diện cho hắc với người ngoài.

Hoàng Phủ Kiệt thấy y không tức giận, lớn gan hơn một chút, đưa chân cọ cọ chân Trương Bình, cười mờ ám :” Trương Bình, trẫm là nam nhân của người, người thích hay không, trẫm biết rõ hơn ai hết. Mỗi lần trẫm dùng đại bổng tử của trẫm đả người, hàng mi này, đôi mắt này của người, tràn ngập xuân tình. Thắt lưng này, cái hông xoay xoay, muốn có bao nhiêu dâm đảng thì có bấy nhiêu. Nói trắng ra thì hai ta xứng đôi như cái vung với cái nôi, trẫm là biến thái thì người là....”

“Hoàng Phủ Kiệt”

“Xin hỏi Trương công công có gì bảo ban?”

“Phanh!”

“Rầm!”

Người hầu ở ngoài điện chợt nghe âm thanh đổ vỡ, cũng không biết xảy ra sự tình gì, đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên đi vào hay không.

Một lúc sau, cửa điện mở, Trương công công diện vô biểu tình bước ra, giọng mũi nồng đậm phân phó : ” Đem thứ phiền toái bên trong dọn dẹp sạch sẽ.”

Mọi người tuân lệnh, nhanh chóng chạy vào thu dọn. Thấy bàn ghế, bát chén hỗn độn, chiếc bàn gỗ nặng nề cũng té nhào trên đất, mà một vị khác hắc là phải ở trong điện nhưng chẳng biết đi đâu, có lẽ đi ra hậu điện chăng? Nghi vấn của mọi người chất thành đồng lớn, nhưng không ai dám nhiều lời, chỉ chăm chú cúi đầu làm tốt phận sự của mình.

Trương Bình đứng ở ngoài điện, quay đầu lại nhìn về trẫm tịch trong điện một chút, các cung nhân đều yên lặng quét tước. Y nghĩ thầm bầu không khí trong cung hình như có chút áp lực?

Các cung nô sớ Kiệt, đối với biến thái kia mà nói tuy rằng là chuyện tốt nhưng nếu tiếp tục mãi chỉ sợ không hay a, sau một thời gian dài như vậy sẽ mất đi ý nghĩa.

Sờ sờ cằm, Trương công công nghĩ thầm: biến thái ấy nếu tinh lực quá thừa hàng đêm đều đến làm khổ y, như vậy y sẽ thành một phó nhân tập trung quá nhiều sự chú ý. Dĩ nhiên là ta phải làm vài sự tình cho hắc, tìm người phân tán tinh lực chủ thượng. Kể đó phải khiến hắc thực sự vì đối phương mà suy nghĩ, miễn cho y mệt người!

Ngôn Tịnh – Ngôn tướng quân quả thực ở cửa Thượng thư phòng đợi đủ ba canh giờ thì mới nhìn thấy ngoại tôn ông đến, cũng là người đệ nhất thiên hạ – Bình Vũ đế từ xa đi tới.

Ngôn Tịnh nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế – đó là phó tổng quản không đành lòng để lão nhân như ông đứng lâu, đặc biệt phái tiểu thái giám đưa ghế đến cho ông ngồi.

Thoáng nhìn qua, cảm giác sắc mặt Bình Vũ đế tựa hồ tương đối bất hảo, khóe mắt bầm tím. Khóe mắt bầm tím? Ngôn Tịnh không dám nhìn lâu, vội cúi người hành lễ: “Vi thần tham kiến bệ hạ.”

“Ngôn lão, người sao đứng ở cửa chờ vậy ?” Bình Vũ đế tựa hồ khá kinh ngạc.

“Vô phương, vi thần có chuyện quan trọng cần khải tấu, thỉnh bệ hạ có thể dành cho vi thần chút thời gian.” Ngôn Tịnh trong lòng hiển nhiên phần nộ nhưng nào dám biểu lộ ra ngoài.

Bình Vũ đế nhíu mày, sắc mặt không vui nói với người ở phía sau: “Trẫm không phải đã dặn người sao, trẫm có chuyện quan trọng cần xử lý, nhượng Ngôn lão tướng quân dùng bữa chờ tại phòng nghị sự?”

“Nô tài chết tiệt. Nô tài lúc đó chỉ lo trừ xử lý nước trà hạ độc...”

Ngôn Tịnh cả kinh. Hạ độc? Ai?

“Trương Bình!”

“A! Bệ hạ thứ tội, nô tài sai rồi.” Trương Bình tự biết mình nói sai, quỳ phịch xuống, liên tục thỉnh tội.

“Xuẩn nô tài!” Bình Vũ để nộ xịch.

“Bệ hạ, Trương công công nhất tâm vì bệ hạ, trong lúc rối ren có quên cũng là bình thường. Vì thần có đợi thêm một chút cũng không sao. Chẳng biết bệ hạ...” Ngôn Tịnh thận trọng mở miệng nói, một bên lấy lòng Trương Bình, một bên tìm hiểu chuyện đầu độc. Đối với việc Trương Bình lỡ miệng nói lộ ra, tựa hồ không hề kinh ngạc.

Trương Bình trên mặt sợ hãi, trong lòng đắc ý, nghĩ thầm hình tượng bản thân tạo ra rất thành công. Đã biết sự lợi hại chưa a, người tài ba như thế mà không ai tới chú ý tới y, trái lại đại đa số mọi người coi y như một kẻ nhát gan, sợ phiền phức, còn vô năng, ngốc nghếch. Quả nhiên thiên tài hay tịch mịch a.

“Hừ, trăm một ngày nào đó sẽ bị xuẩn nô tài làm tức chết! Vào đi, nói xem người có chuyện quan trọng gì muốn bẩm báo.” Bình Vũ để sắc mặt tức giận, dẫn đầu bước vào Thượng thư phòng.

Trương Bình khom người thỉnh Ngôn Tịnh đi trước, Ngôn Tịnh cũng không kể thân phận lớn hơn Trương Bình, khiêm tốn một phen mới cất bước đi vào.

Thật đúng là người cẩn trọng, chẳng biết ông ta có thể tránh được tai kiếp hay không. Trương Bình nhìn theo bóng lưng Ngôn Tịnh, trong lòng có nhiều khổ sở. Y không ghét vị lão nhân này, tuy nói ông ta cũng không nhiều ái tâm với Kiệt lúc nhỏ, nhưng ít ra ông đã tận lực giúp hần. Nếu như không có Ngôn Tịnh phái người tới giáo dục Kiệt, thì dù Kiệt có thể lên làm hoàng đế nhưng không nhanh đến vậy, cũng có rất nhiều thuận lợi.

Y theo Ngôn Tịnh đi vào Thượng thư phòng, nhìn người nọ ngồi ở vị trí thượng thủ. Muốn dùng ánh mắt truyền đi ý nghĩ của chính mình nhưng sau khi thấy sắc mặt người nọ..... Ách, sớm biết như vậy y sẽ không kích động rồi. Trương Bình thực không tiện báo cho Ngôn Tịnh, kỳ thực bọn họ cũng đâu cố ý bắt ông chờ lâu như thế, chỉ là xử lý vết bầm tím ở khóe mắt người nào đó mất khá nhiều thời gian. Hoàn hảo là gương mặt người nọ, bình thường không có ai dám nhìn kỹ, bằng không ... Hắc hắc.

Trương Bình đột nhiên thân thể chấn động. Chờ một chút, y sao có thể dễ dàng đánh trúng như vậy? Tuy nói thân thủ y so với hắc cao hơn, nhưng không dễ trúng mục tiêu a? Đường đường đế hoàng, sao có thể dễ dàng tha thứ chuyện người khác đánh vào mặt hần? Tuy nói là vết tích đã không nặng, thế nhưng...

Hồng rồi! Tiểu tử ấy sẽ dùng nó mượn cố....

Trương Bình ngẩng đầu, vừa lúc thấy hoàng đế nhà y cười với mình, lộ ra hàm răng trắng. Nụ cười thực sự a, vì cái gì mà y cảm thấy âm hiểm đến lạnh người?

Giờ khắc này, Trương công công nghĩ bản thân tựa như tiểu bạch thỏ nhảy vào miệng há sẵn của con thú trước mặt, nó lộ ra hàm răng nhọn, nuốt nước miếng chuẩn bị ăn thịt.

Tâm tình Bình Vũ để đột nhiên khoái trá. Nhìn về phía Ngôn Tịnh đang ở phía dưới trần tình, ánh mắt cũng không hiển lộ băng hàn. E rằng Trương Bình nói không sai, lão nhân này tuy rằng đáng ghét nhưng tội không chí tử, từ khi hần đăng cơ tới nay cũng biểu hiện an phận thủ thường. Nếu như ông ta vẫn tiếp tục an phận như thế, hần cũng không ngại để lão nhân này tiếp tục đứng trong triều. Nhưng bình quyền trên tay ông ta vô luận thế nào cũng phải thu hồi, hần không muốn chôn một mầm họa không đáng.

“Trương Bình, ban ngồi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Ngôn Tịnh tạ ân, cũng không dám thực sự ngồi xuống, cái mông như ngồi trên tiểu sừng, liên tục nói về đạo lý lớn trong thiên hạ, trăm điều thiện đều lấy hiếu làm đầu, mong có thể dùng thân tình khiến vị lãnh huyết hoàng đế này rung động, cũng có thể dùng đạo lý và dự luận khiến hần cố kỵ.

Đợi Ngôn Tịnh nói xong miệng khô lưỡi khô, nam nhân cao lớn ngồi ở thượng thủ lúc này mới chậm rãi mở miệng nói:

“Ngôn lão, chuyện người nói trong bụng trăm cũng hiểu rõ. Như vậy đi, người cho trăm một ít thời gian, trăm sẽ hảo suy xét.”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Ngôn Tịnh chẳng rõ ngôn từ của mình có lay động đến vị chủ thượng này hay không, nhưng chỉ cần hấn bằng lòng suy nghĩ đã biểu thị mọi thứ vẫn còn có hy vọng, có thể nói vài điều hảo trước mặt nhi nữ.

Bị Trương Bình tổng xuất ra ngoài, Ngôn Tịnh rất là thân thiết dò hỏi: “Trương công công thân thể có khỏe không? Chỗ lão phu có chút được bổ rất tốt của bằng hữu. Chút nữa sẽ đưa đến cho công công bồi bổ thân thể. Trương công công hầu hạ bên cạnh bệ hạ nên thỉnh bảo trọng thân thể.”

Trương Bình vội vàng nói tạ ơn: “Đa tạ Ngôn tướng quân quan tâm, tiểu nhân chỉ là nhiệm phong hàn, bệ hạ cũng ân chuẩn tiểu nhân trở về nghỉ ngơi.”

“Cũng là, bệ hạ thân thể vạn kim, cẩn thận là trên hết. Trương công công thỉnh hảo hảo nghỉ ngơi, thuốc bổ buổi tối lão phu sai người đưa tới.”

Thấy hai người đã đi đến cuối hành lang, xác nhận bên kia Thượng thư phòng không thể nghe thấy người khác nói gì, Ngôn Tịnh dừng một chút, nói: “Trương công công, lão phu tuy rằng biết việc này không nên hỏi nhiều, nhưng ngài biết là lão phu với hoàng thượng thân tình. Hoàng thượng đăng cơ đã một năm, hiện giờ tứ hải thái bình, trong không có chuyện ưu phiền, ngoài không có họa ngoại xâm, chuyện đầu độc.....? Trương công công yên tâm, lão phu chỉ là sốt sắng muốn giúp, quyết không truyền việc này ra ngoài, càng không nói là công công cho hay.” Nói rồi, từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bội, lặng lẽ nhét vào trong tay Trương Bình.

Trương Bình ho khan một tiếng, thu tay áo lại, nắm ngọc bội trong tay.

“Ngôn tướng quân thương yêu hoàng thượng, cũng là cái phúc của hoàng thượng. Tuy nói có một số việc làm nô bộc không nên lắm miệng. Thế nhưng chẳng phải tất cả mọi người đều nghĩ hoàng thượng hảo a?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Ngôn Tịnh vội vã phụ họa, trong lòng cũng nhẹ nhõm rất nhiều. Quả nhiên làm thái giám cũng trốn không thoát một chữ “tham” a, chỉ cần Trương đại thái giám chịu nhận hối lộ là tốt rồi. Hơn nữa thái giám này rõ ràng tâm trí không cao, sẽ không hảo lừa gạt, không kín miệng, nhượng ý hầu hạ bên người Bình Vũ đế, sau này bọn họ đại khái có thể thuận tiện không ít. Vừa nghĩ đến đó càng khinh thường Trương Bình, nhưng trên mặt hoàn toàn không lộ ra chút nào.

“Ngôn tướng quân, chuyện phía sau chỉ là do tiểu nhân suy đoán, ngài cũng đừng cho là thật.”

“Đương nhiên đương nhiên.”

Trương Bình thấy phía trước, sau không có người, tiến đến gần Ngôn Tịnh, hạ giọng nói: “Cổ nhân nói sinh vu ưu hoạn, tử vu an nhạ (sống trong hoạn nạn, chết trong an bình) lời này một điểm cũng không giả. Mọi người đều nghĩ hiện tại chẳng xảy ra chuyện ưu phiền cũng không có họa ngoại xâm đúng không? Hừ, chưa từng nghe qua câu họa từ trong mà ra sao?”

“Xin chỉ giáo cho?” Ngôn Tịnh cũng dè dặt thanh âm.

Trương Bình nheo mắt, dùng thanh âm thật thấp nói: “Việc này, theo tiểu nhân thấy, tám phần mười là do người trong cung làm. Còn là người tương đối thân cận bên cạnh hoàng thượng.”

“A? Công công cho là ai?”

“Tiểu nhân cũng không dám nói lung tung. Dù sao trong cung có mấy người, hoàng thượng thông minh như vậy, khẳng định có thể điều tra ra.”

Ngôn Tịnh trong lòng cười khổ. Phượng Chi, người nghìn vạn lần đừng xằng bậy. Khó khăn lắm hoàng thượng mới buông lỏng người một chút, người nếu nhất thời hồ đồ, sẽ mất đi cả đời a! Nghĩ đến nhi nữ biểu tình oán độc, độc thê tàn nhẫn, ác độc chửi bới, Ngôn Tịnh lặng lẽ.

Sợ rằng ông thực không nên quản việc này, dù sao cũng là nhi nữ của ông, nàng hướng ông cầu cứu, sao ông có thể giả lơ không để ý? Ai, thương cảm cho tâm can các bậc phụ mẫu trong thiên hạ a.

“Trương công công đây chắc cũng biết, việc này do ai phụ trách điều tra?”

Trương Bình ưỡn ngực, vẻ mặt giấu không nổi đắc ý: “Ngôn tướng quân, tiểu nhân là tổng quản đại nội, trong cung có chuyện gì đương nhiên đều do tiểu nhân quản.”

“A, là lão phu hồ đồ. Trương công công vì bệ hạ phân ưu, nhọc sức rồi, lão phu bội phục.”

“Ha ha, không dám nhận không dám nhận. Tất cả đều vì hoàng thượng a.”

“Đúng, đúng. Trương công công nói cực kỳ có lý, tất cả đều vì hoàng thượng.” Ngôn Tịnh chuyển ý, cẩn thận nói: “Chuyện điều tra hung thủ còn thỉnh công công phí tâm nhiều. Công công nếu như cần lão phu hỗ trợ, cứ mở lời.”

“Đa tạ Ngôn tướng quân. Tiểu nhân tiễn người tới đây thôi, thỉnh ngài đi thông thả. “Trương Bình ra hiệu cho tiểu thái giám ở xa xa tiến tới dẫn đường.

“Trương công công xin dừng bước, thỉnh ngài nhất định phải bảo trọng thân thể.” Ngôn Tịnh thi lễ đơn giản, theo sau tiểu thái giám dẫn đường.

Trương Bình chậm rãi đứng thẳng dậy, duỗi thắt lưng, từng bước ung dung đến chỗ ở của thái giám tổng quản.

Lại nói tiếp, đã hơn một năm rồi, riêng tiểu viện của y chỉ vào có vài lần, cộng thêm một lần từng lưu lại qua đêm. Bất quá sau này y muốn hảo hảo dùng tới nó.

34. Chương 34: Phiên Ngoại 4

Một đợt gió lạnh mang theo hơi ẩm từ cửa sổ chính diện phía bắc thổi tới, lướt qua sa trường bên giường rồi lại đi theo cửa sổ phía nam rời đi.

Trương Bình trở mình, y thích mở cửa sổ ngủ, kể cả mùa đông cũng vậy. Đáng tiếc bởi vì y luôn ở cùng hân, các cửa sổ thường đóng chặt.

Khó có được một đêm ngủ mình, y đem cả hai cửa sổ trước sau mở toang.

Màn che trên giường bị gió thổi khê bay lên, rồi nhẹ nhàng rơi xuống đung đưa.

Lộp bộp.

Đầu tiên là thanh âm rất nhỏ, nương theo hơi gió lạnh ẩm truyền đến tai. Dần dần thanh âm ngày càng rõ.

Mưa rơi, lớn dần.

Trương Bình không ghét mưa, hướng chi mùa xuân nước mưa quý như dầu, tuy nói hiện tại đã cuối mùa xuân nhưng lượng nước mưa vẫn đều đặn.

Trong phòng có điểm lạnh lạnh, thanh thanh, nhưng không đến nỗi phải đốt bếp sưởi. Lạnh như thế, ngoại trừ cửa sổ mở ra, có thể cũng bởi vì thiếu đi hơi người nào đó. Ở chỗ này qua đêm, chính là lần đầu tiên của y.

Trong phòng rất sạch sẽ, đệm chần, đồ dùng cũng đầy đủ, không vì chủ nhân vắng mặt mà sơ suất.

Trong phòng bài trí rất ít, đối diện với cửa sổ ở phía bắc là một cái bàn, trước bàn là một cái ghế tựa.

Gần góc tường phía tây nam đặt một tủ đựng y phục, vẫn còn mới tinh, khắc hình hoa mẫu đơn, thảo cỏ, chất gỗ lim giống giường.

Chiếc giường lớn đặt ở giữa phòng, đầu giường quay về phía đông, thoạt nhìn rất chắc chắn. Hai bên giường đều đặt vài cái bàn nhỏ.

Tổng thể thì căn phòng này tạo cảm giác giản đơn, mộc mạc, nhưng thực tế. Tựa như Trương Bình vậy. Chỉ có rèm che trên giường là tăng thêm vẻ mềm mại cho căn phòng mộc mạc.

Trương Bình nghe tiếng mưa rơi, muốn dùng phương diện võ học cảm thụ thiên nhiên. Ngưng thần nghe khoảng một tuần trà nhỏ, trở mình quay mặt về cửa sổ phía bắc. Một hồi, vươn chân kẹp lấy chấn, một hồi nữa qua đi, thu chân được đắp lên người. Tiếp đó, y lại xoay người, lần này quay mặt về hướng cửa sổ phía nam. Cuối cùng Trương Bình quyết định bỏ việc lĩnh ngộ tiếng mưa rơi.

Lúc này người nọ đang làm gì?

Hai tiếng trống canh hai vừa vang lên, báo hiệu đã đến giờ hội. (21h)

Chuẩn bị lên giường? Hay đang tắm? Thông thường lúc này bọn họ thường chuẩn bị đi ngủ rồi.

Tiểu tử sẽ không qua đây chứ?

Trương Bình nhin không được mở mắt nhìn về hướng cửa sổ. Không phải hy vọng hắc sẽ tới, chỉ là.....Chỗ này thực sự cách tắm cung hoàng đế rất gần, rất gần.

Gần đến mức nào?

Nói thế này, nếu như người từ cửa chính đi ra, sẽ đi qua hai tòa cung điện, đi qua một hoa viên. Nhưng nếu người không đi ra từ cửa chính mà từ sau tắm cung hoàng đế nhảy ra, như vậy chỉ cần đi bộ khoảng chừng trăm bước, sẽ thấy một đình viện thoát nhìn rất phong nhã, người có thể thấy một cửa sổ đang mở toang, mà bên trong cửa sổ hé ra một chiếc giường lớn cực mời gọi, nằm trên giường là một gã.....thái giám.

Xuyên qua màn mưa, xuyên qua đêm tối, Trương Bình thấy ngọn đèn bên cửa sổ đối diện đã tắt.

Bất quá y cũng không vì vậy mà nhắm mắt lại, y đã thấy cửa sổ đối diện chuyển động, sau đó có bóng đen nhảy ra.

Phía sau kẻ ấy lập tức xuất hiện hai người, một người che ô cho hắc, một người đứng hầu bên cạnh.

Cự ly một trăm bước bộ thực sự rất gần.

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện bên ngoài cửa sổ, bàn tay đè lên cửa sổ một cái, nhảy vào.

Trương Bình mở to mắt nhìn hắc nhàn nhã đi tới trước giường, coi đây như phòng của chính mình, rất tự nhiên cởi y phục, thắt lưng.

Người che ô đi phía sau hắc y chưa từng gặp, cũng không rõ đã ẩn đi chỗ nào rồi.

Trương Bình nhìn người nọ cởi y phục, giầy tất, cuối cùng để lại mỗi tiết khó ngồi bên mép giường.

“Nằm dịch vào trong một chút.” Người nọ nhấc chân lên giường, một bên đưa tay đẩy y.

Trương Bình lăm bằm một tiếng, nhượng chỗ cho người nọ.

Hoàng Phủ Kiệt xốc chân lên nằm xuống.

“Ài...” Nam nhân thở dài một hơi, thả lỏng toàn thân.

“Nhiễm phong hàn còn mở cửa sổ ngủ, người muốn bệnh kéo dài thêm?” Thanh âm rất nhẹ, cũng không giống trách cứ, trái lại còn có điểm bất đắc dĩ.

Trương Bình im lặng một lúc, thấp giọng trả lời: “Ta thích mở cửa sổ ngủ, trước đây ở nhà ta cũng vậy. Mùa đông có tuyết rơi cũng mở.”

“A?” Nam nhân trở mình, vòng tay ôm lấy lưng Trương Bình, đầu chạm vào trán Trương Bình, cúi đầu nói: “Người xem, chúng ta sinh hoạt cùng một chỗ lâu vậy, người còn có rất nhiều chuyện ta không biết.”

“Ta cũng không cần nói hết cho người. Nằm nhích ra một chút, người thật sự muốn bị ta truyền bệnh a?” Trương Bình đẩy đầu hắc.

“Không sao. Chút phong hàn nhỏ có thể làm khó được ta ư?” Nam nhân cười khế, đưa tay chạm mặt Trương Bình. Chỉ chạm vào thôi chưa đủ, cúi đầu gặm đôi môi của y.

“Đừng làm loạn. Người không để ta hảo hảo ngủ một giấc sao?”

“Bình, ta cho người ăn ta, chẳng phải hảo ư?”

“Ta không muốn ăn.” Trương Bình đạp chân đuổi hắt.

Hoàng Phủ Kiệt mở chân kẹp lấy chân y, “Được rồi, ý người bệnh là quan trọng nhất, không ăn thì không ăn. Cố tình lấy oán trả ơn ta, cũng không nghĩ xem người nào trước đó đánh vào mặt ta, đánh cho thiếu chút nữa không thể gặp ai.”

Trương Bình lặng lẽ thu lại chân, trở mình.

Hoàng Phủ Kiệt từ sau ôm lấy y, vóc người cao lớn hơn thường nhân, bao lấy Trương Bình – dáng người tuyệt đối không thấp nhỏ vào lòng.

“Trước đây a, mấy người ca ca cũng thích đánh lên mặt ta, bọn họ vừa đánh vừa nói : làm cho ta hảo, làm cho mặt ta thoát nhìn giống người hơn một chút.” Hoàng Phủ Kiệt người cao, tay chân cũng lớn. Một tay hầu như đặt lên hơn nửa ngực Trương Bình.

“Ta nghĩ mặt người một điểm cũng không xấu.” Trương Bình nói thật, nhìn khuôn mặt như thế đã nhiều năm, y từ lâu đã không còn cảm giác đối phương là đẹp hay xấu.

Hoàng Phủ Kiệt cúi đầu, hé miệng cắn nhẹ vành tai Trương Bình, day day.

“Ta, ta còn bệnh a.” Trương Bình nói lấp bắp.

“Ta biết. Đêm nay trừ phi người muốn, bằng không trăm tuyệt không dùng đại nhục bồng cầm vào tiểu nhục huyết của người.”

“Câm miệng. Người hiện tại nói chuyện càng ngày càng mắc ói. Người rốt cuộc học ở đâu ra?”

“Bảo bối, người đừng quên chúng ta đã ở trong quân sáu năm. Phục vụ trong quân đội, hạng người nào mà chẳng có? Ta là nguyên soái, dĩ nhiên cũng nhiễm không ít.”

Trương Bình trở mình, nhìn hắt khinh thường, “Người nói phải giữ lời.”

“Trăm nhất ngôn cửu đỉnh.”

Trương Bình an tâm. Y kỳ thật cũng chẳng phải ghét bỏ làm chuyện đó với Hoàng Phủ Kiệt, chỉ là cũng chưa tới mức thích. Thỉnh thoảng làm một hai lần, cảm giác có phần kích thích. Nhưng làm thường xuyên, y có điểm ăn không tiêu. Huống chi y bây giờ đang có bệnh, càng bất lực không thể ứng phó được đại biến thái – hầu như luôn tràn đầy dục vọng.

Phải biết rằng đối với nam nhân mà nói thì trên cơ bản, các bộ phận tương ứng với nhau. Người nọ cao lớn, cường tráng hơn thường nhân, phía dưới không cần nói cũng biết.....Trương Bình Trương công công không phải không hề đổ kỵ!

Mưa, rơi rào rào trên mặt đất, mưa liên miên khó dứt, xem chừng sẽ kéo dài tới sáng ngày mai.. Trong phòng lúc đầu còn có thanh âm đối thoại, dần dần cũng an tĩnh.

Người ở bên trong an tĩnh, bọn thị vệ bên ngoài càng thêm cảnh giác. Vô luận là minh vệ hay ám vệ, đều mở to mắt, căng tai quan sát lục phương tám hướng trong đêm mưa, chỉ lo sẽ có nguy hiểm nhảy ra.

Nhưng vào lúc này...

“Người làm gì a!” Trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng quát thấp giọng.

Bọn thị vệ dựng lỗ tai.

Hoàng Phủ Kiệt một tay ôm lấy đầu Trương Bình, một tay đặt trước ngực y, rất là mờ ám nói :”Không làm gì a. Ngủ đi, đừng kinh ngạc nữa.”

“Tay người chạm chỗ nào?”

Hoàng Phủ Kiệt không nguyện ý, “Chuyện gì? Ta chỉ sờ thôi mà, người cũng chẳng phải nữ nhân, sờ chút ngực có sao.”

“Vậy người có thể đừng sờ được không ?” Trương Bình tức khí.

“Được rồi được rồi, không sờ sẽ không sờ.”

Nam nhân quả nhiên không sờ nữa, hẩn chuyển sang xoa nắn, cảm thấy người kia cứng đờ, dùng đầu ngón tay miết vài cái, cảm giác mềm mại đi rất nhiều.

“Hoàng Phủ Kiệt !”

“Suyt, người mở cửa sổ a, người bên ngoài đều có thể nghe rõ.”

Trương Bình đỏ mặt, y đã quên sạch sành sanh đám thị vệ đứng bên ngoài cửa. Vội đem thanh âm nén xuống mức thấp nhất, dẫn theo điểm thỉnh cầu :”Thực sự đừng loạn động ta có được hay không?”

“Bình, quan hệ đã lâu, ta đã mê làm chuyện đó với người. Buổi sáng, người đánh ta khiến ta nhớ lại tuổi thơ của mình, khiến ta bây giờ nhắm mắt lại thì hồi ức ấy ùa về. Ta vốn muốn người giúp ta quên nó đi, nhưng chính là hiện tại thân thể người không khỏe, ta...Ai.” Nam nhân thở dài thườn thượt.

Trương Bình không nói một lời.

Một lúc sau, ngón tay nam nhân lại bắt đầu đùa bỡn hai điểm trước ngực y, Trương Bình đành cắn răng. Bỏ đi, chịu đựng một chút sẽ qua.

Hoàng Phủ Kiệt thầm mỉm cười. Nếu như lúc này Trương Bình ngẩng đầu nhìn lên, y sẽ thấy nụ cười đó mang theo khí tức dâm ngược. Giống như là dã thú động dục rình bên cạnh con mồi, vận sức chờ phát động.

Hoàng Phủ Kiệt lúc này đang suy nghĩ cái gì a?

Hắn chẳng nghĩ gì hết. Hắn hiện tại hoàn toàn đều dựa vào bản năng hành động.

Nói đến con người Hoàng Phủ Kiệt, kỳ thực cũng chẳng thể tính hắn giống người bình thường được. Vô luận là tâm lý hay hành vi. Nhưng nếu cần, hắn sẽ phủ lên mình bộ dạng thoát nhìn rất bình thường.

Cái này giống như một gốc cây vốn mọc xiên nhưng ngọn cây vẫn vươn thẳng lên trời, ở trên thoát nhìn thì thẳng, nhưng ở phía dưới ít ai chú ý đến, càng ngày càng nghiêng. Để giữ cho cây không đổ, rễ sẽ bò sâu xuống đất. Về sau, rễ càng nhiều, càng dài, càng to, người khác cư nhiên quên chuyện thực ra cây này chính là xiêu vẹo.

Thế nhưng nghiêng vẫn chính là nghiêng. Để bảo toàn cân bằng chính mình, hắn nhất định phải tìm một bả vai chống đỡ bản thân. Hơn nữa, bả vai đó phải phi thường kiên cố vững chắc mới có thể chống đỡ cho đại thụ vươn tới trời xanh.

Trương Bình đối với Hoàng Phủ Kiệt chính là có một sự ỷ lại.

Bản thân Hoàng Phủ Kiệt cũng rõ vạn phần. Với tâm lý chẳng rời nổi Trương Bình, hắn càng có mang theo một loại bệnh trạng tham lam, nhu cầu cao.

Đừng thấy hắn là đế hoàng, nói trắng ra, đại khái hắn chỉ có thượng Trương Bình mới thật sự hưởng cảm giác an toàn trọn vẹn.

Hoàng Phủ Kiệt trong đêm tối phát ra tiếng cười nhạt.

Thân thể Trương Bình khẽ run lên.

Hoàng Phủ Kiệt cắn vành tai y, nhẹ giọng nói :”Đừng sợ, ta không có điên.”

Trương Bình muốn khóc, chính bộ dạng này của người mới khiến ta sợ a!

Bàn tay thô ráp, dẫn theo lực đạo bắt đầu xoa nắn ngực y. Điều này làm Trương Bình phát cáu, người y rất săn chắc, xoa miết như vậy sẽ rất đau.

Ngón tay nam nhân bắt lấy viên nhỏ lồi ra ngoài y phục. Cách một lớp tiết y mỏng, liên tục dùng đầu ngón tay vôn về. Xác định viên nhỏ dựng lên thì kéo nó, hung hăng nhéo một cái.

“Đau...” Trương Bình nhin không được, rên rỉ một tiếng.

Nam nhân cắn lên cổ y một cái.

Đối với nhũ đầu đang bị đùa giỡn, ngược đãi, Trương Bình có cảm giác sợ hãi rằng nhũ đầu của y sẽ bị đối phương bốn cợt cả tối.

Ồ... Tên xấu xa nhà người chơi có một bên a! Trương Bình khóc không ra nước mắt.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, rất kỳ diệu, rõ ràng không phải kích thích mãnh liệt, nhưng vẫn là nhịn không được kẹp chặt hai chân. Trương Bình cố gắng kiềm chế, ngay lúc y không thể chịu được nữa, muốn giãy ra thì trong nháy mắt nam nhân cỡi y phục thân trên Trương Bình.

Bàn tay thô ráp xoa nắn trực tiếp lên bộ ngực trần. Thương cảm viên nhỏ bên trái bị nhéo, ma sát muốn rách da, giống như đang chứng tỏ sự thành thực. Lần này nam nhân rốt cục đã đổi bên chơi đùa.

“A...” Cổ họng Trương Bình phát sinh tiếng than nhẹ khó kiềm chế.

“Đêm nay chúng ta thử xem, chỉ đùa bốn hai nhũ đầu của người thì có thể cho người có khoái cảm hay không.”

“Người...người còn không bằng cho ta thống khoái một phen!” Trương Bình giọng đầy cảm hận nói.

“Ha ha, là người cầu trầm a. Cầu trầm dùng kim cương xử (chày) đập vào huyết này của thái giám chết bầm nhà người. Chỉ bằng chúng ta cứ tiếp tục đùa thêm chút nữa.”

Trương Bình cả người run lên, định mở miệng quát to.

“Đã nói người thích mà, thái giám biến thái thích ta ngược đãi. Đừng chối, ta dám đánh cuộc huyết này của người hiện tại khẳng định đã bắt đầu ươn. Có muốn trầm dùng dây trói người lại? Có muốn trầm dùng tay phát lên mông người? Có muốn trầm thượng người đến mức phải hét lên?”

Trương Bình run rẩy càng lớn :”Nói xằng...người...”

“Người chẳng phải lợi hại hơn ta sao? Sao không chạy đi? Sao không thoát khỏi ta? Sao không đánh ngã ta một chưởng? Ân?”

“Người, người đừng cho là ta...ta không dám đánh người...”

Trương Bình, người thừa nhận a, người cũng giống ta, chúng ta chính là nỗi nào úp vung nấy.” Nam nhân hung hăng cắn lên cổ y, ngón tay lại bắt đầu vân vê, ngắt nhéo nhũ đầu theo tần suất lớn.

“Đừng a!” Trương Bình co ngực lại, muốn giãy ra khỏi dầy vò này.

Nhưng phía sau cổ bị nam nhân cắn lấy, day day, khe động sẽ có một loại cảm giác tê tê.

“Người không muốn ta thượng người sao? Người thực sự không muốn ta thượng người?” Nam nhân hé miệng, ngậm lấy vành tai y, ngón tay rốt cục đã buông tha ngực y, chộp lấy hạ thân.

Trương Bình kẹp chặt hai chân sống chết giãy dụa.

Hoàng Phủ Kiệt thuận thế cưỡi trên người y, tay trái chế trụ đầu y, tay phải lần xuống đùi quần y, khai mở nơi tư mật.

“Người không thực sự từ chối, có đúng không muốn cái này? Ta biết người thích ta dùng ngón tay thao động người! Mỗi lần ta khuấy động hậu huyết của người, người đều hưng phấn đến phát sốt. Hắc hắc! Ưc, thiếu chút nữa đã quên, kỹ nữ còn muốn dựng đèn thờ, thái giám chết bầm nhà người thích nhất ta liếm người ở đây đúng không? Ân, có muốn ta liếm người, có muốn ta chơi đùa phía trước của người đến vài tè? Nói a!”

“Con bà nó, muốn thượng thì thượng, đừng nói nhiều!”

Bọn thị vệ bên ngoài nghe âm thanh rống lên từ bên trong, đột nhiên cùng nhau ngửa mặt nhìn trời. Có thể thấy đầu đó vài cái liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng quay đầu đi, chuyển hướng hai nơi. (==)))))) khổ thân các anh)

“Cuối cùng người cũng cầu ta sao?” Thanh âm Hoàng Phủ Kiệt đã phát run, hần nhần đến giờ cũng sắp đến cực hạn.

“Hoàng Phủ Kiệt, con bà người, nếu không thượng thì mau rút xuống khỏi người lão tử!” Trương Bình hiện tại mặc kệ người bên ngoài có nghe thấy hay không, nếu đương kim hoàng đế không biết xấu hổ, làm thái giám như y còn giữ thể diện cái gì?

Con bà nó, tên hồn đản nhà người thử tiến vào xem, lão tử kẹp chết người!

Hoàng Phủ Kiệt bị Trương Bình kẹp chết à?

E rằng người hiểu rõ nhất chính là thủ vệ cùng vài tên mình vệ, ám vệ đứng canh ngoài cửa.

Ngửa mặt nhìn trời, bọn họ chợt nghe tiếng hoàng đế bệ hạ sáng khoái gầm nhẹ, đôi lúc còn nghe thấy vài tiếng kêu khóc kỳ quái.

Mà trong đêm nay, câu nói họ nghe nhiều nhất chính là : “Bình, thật thoải mái. A a... A! Bình, ra sức kẹp! Đúng, là thế! A! Thật sướng! Bình, co lại, co chặt chút! Ưc ưc ưc !”

Lăn qua lăn lại đến quá nửa đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, Bình Vũ để lười biếng không muốn dậy, còn cảm râm nói muốn sửa lại thời gian lâm triều buổi sáng. Hắn rửa mặt xong xuôi mới khôi phục tinh thần long mã, chẳng có lấy một chút uể oải hay bệnh độc xâm nhập.

Hơn phân nửa bọn thị vệ thủ ở cửa đêm qua đã thay ca. Khi thay ca thoát nhìn cả đám đều rất bình thường. Chỉ là sau có người nói ban thị vệ khi trở về đều biểu hiện khá dững mãnh, đến nỗi trước mặt ai cũng nói nếu không dững mãnh như vậy, sẽ không trụ nổi ở đây.

Mà dĩ nhiên người còn nằm trên giường giả chết trong thời gian lâm triều chính là Trương Bình, Trương công công của chúng ta.

Bình Vũ để nhìn Trương công công nằm trên giường yếu ớt, đắp chăn giúp y, rất là trù mến sờ lên trán y, yêu thương nói một câu:” Bệnh nặng hơn hôm qua, sốt nhẹ rồi.”

Trương công công tứ chi liệt, hai mắt vô thần, không có bất kỳ phản ứng nào với thanh âm của thánh long.

Bình Vũ để cúi đầu, cắn môi Trương công công nhà hắn một cái :”Ngoan, người ở chỗ này hảo hảo nghỉ dưỡng bệnh, đừng chạy loạn. Chờ trăm hạ triều quay về sẽ tìm cách giúp người xuất mồ hôi, tắm rửa cho người.”

Nói xong lại gặm lấy môi đối phương, đây đưa cho đến lúc môi y sắc hồng tím như hai viên nhỏ trước ngực y, vừa sưng vừa trơn bóng, lúc này hắn mới cảm thấy mỹ mãn đi vào triều.

Con người Trương Bình giật giật. Bàn tay tê dại trên giường cũng dần dần nắm lại thành nắm.

Buổi trưa, Bình Vũ để bãi triều trở về, đi thẳng đến chỗ ở của Tổng quản thái giám.

Tối hôm qua hắn đã rất thoải mái, hiện tại cần phải hảo hảo vỗ về xoa dịu Trương công công của hắn mới được. Hắn phát hiện, đây cũng là một trong những thú vui của mình.

Cửa vừa mở, Bình Vũ để chau mày.

Chẳng phải đã nói y ở trên giường nghĩ ngơi sao? Lại chạy đi đâu rồi?

Bình Vũ để suy nghĩ một chút, đóng cửa đi đến phòng luyện công. Bỏ đi, để Trương Bình đánh hắn một trận cho y hả giận là được. Miễn cho sau này y thực sự có hứng cũng quyết không cho ta chạm vào, ta đây cũng chẳng được khoái hoạt.

Lúc này trong phòng Tổng quản thái giám, có một tờ giấy nhẵn lại bị gió thổi bay phát phơ.

Nếu như Bình Vũ để thấy được tờ giấy ấy, hắn sẽ không đi đến phòng luyện công. Bởi vì trên giấy viết một câu :

“Sửu bát quái, lão tử thân thể bất hảo, muốn ra ngoài nghỉ dưỡng một thời gian. Chưa định lúc về. Không cần lo nhớ.

Hạ bút đề tên : thái giám chết bầm, kỹ nữ còn muốn dựng đền thờ, Trương Bình

“

35. Chương 35: Phiên Ngoại 5

Liều Thuận cúi đầu thật thấp, không dám nói một câu.

Lúc này Liều Thuận giống như tên của mình, là một người vô cùng nhu thuận, nhẫn nại, nhưng trong lòng thâm oán giận vị thượng ti kia bỏ bê trách nhiệm.

Người nói người sinh bệnh thì cứ nghỉ ngơi, vì cái gì mà phải ly khai hoàng cung a?

Người nói xem, người ly khai hoàng cung thì cứ nói hảo một tiếng với hoàng thượng. Ngài sủng ái người như vậy, chắc chắn sẽ ân chuẩn cho người nghỉ vài ngày a. Tại sao còn lưu lại một tờ giấy như thế? Ai!

Nghĩ đến tờ giấy mà tiểu thái giám thu dọn phòng Trương Bình trình lên cho hần, Liều Thuận không khỏi nhức đầu.

Hảo mà, tuy rằng toàn bộ trên dưới trong cung không ai không biết người và hoàng thượng có quan hệ gian tình, nhưng người cũng không thể công khai như thế, chính đại quang minh a!

Người lưu lại một tờ giấy như vậy, trên viết mấy chữ quái dị, người nói xem, người còn để cho ai sống đây?

Lão huynh giỏi lắm, dám lưu thư lại mắng chửi vị kia. Người đừng có chạy a! Người có gan lưu lại cho ta!

Là ai giảng cho ta rằng nô bộc phải luôn cúi đầu?

Được rồi, ta cũng thừa nhận đại đa số thời gian người đều cúi đầu, không để người khác chú ý. Nhưng người cũng không thể vì vậy mà thỉnh thoảng “cao đầu” bất khuất một cái, gây sát thương a!

Liều Thuận lần đầu tiên thấy hối hận đã ngồi lên chức phó Tổng quản. Trước đó hần chẳng những phải tìm cách bịt miệng tên tiểu thái giám kia, không để nó chạy ra ngoài nói lung tung; hiện tại nội trong hôm nay phải nghĩ ra biện pháp bảo vệ cái mạng nhỏ.

Liều Thuận lúc này còn không biết đây tuyệt đối chưa phải lần hối hận duy nhất. Cũng hết cách, Trương công công tuy rằng làm cái chuyện mất mặt kia nhưng Liều Thuận từ xưa đến nay vẫn coi Trương Bình là tấm gương đáng học hỏi, vì vậy trong chốc lát, hình tượng Trương Bình vĩ đại bị hần chà đạp trong tâm tưởng, thật có điểm khổ sở.

Một lúc lâu, trong thư phòng vẫn trầm tịch một mảnh.

Liều Thuận cúi đầu thấp đến mức đau nhức, đợi nửa ngày chẳng thấy bên trên có bất luận phản ứng gì, không khỏi lén đưa mắt nhìn một cái.

Bình Vũ để đang xem một quyển tấu chương.

Hình như rất bình thường?

Liều Thuận lớn gan hơn một chút, liếc nhanh bên trên.

Lần này hần thấy hoàng đế bệ hạ đang cầm bút son phê tấu chương.

Không có việc gì sao?

Thực sự một chút phản ứng cũng không có?

Liều Thuận hoài nghi, Liều Thuận thở phào nhẹ nhõm, Liều Thuận nhẹ nhõm đồng thời phát hiện bản thân cư nhiên có điểm thất vọng nho nhỏ.

Thời gian trôi đi. Liều Thuận không biết bản thân có nên cáo tội, xin lui ra ngoài làm việc, hay tiếp tục đứng ở chỗ này đợi phân phó. Thấy vị kia chẳng mở miệng, khuôn mặt cũng bất minh ý tứ, nghĩ hoài vẫn không dám động.

Cũng không biết đã đợi bao lâu, tiểu thái giám Đồ Trung đã đến châm thêm trà hai lần. Bởi vì vẫn đứng đó bất động, phía sau lưng áo Liều Thuận ướt đầm mồ hôi.

Cuối cùng, vị ngồi ở trên kia rốt cục đã chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Bình Vũ để nâng chung trà lên uống, đôi môi bóng nước. Đồng thời thả hai chồng tấu chương đã phê duyệt lên bàn dài trước mặt, chồng nào cũng cao xấp xỉ nhau, xếp nghiêm chỉnh. Mà ở giữa hai chồng tấu chương, hé ta một trang giấy.

“Lúc y xuất cung có ghi lại không?”

Liễu Thuận sững sốt một chút, phản ứng này chính là đang hỏi hắn mà, liền vội hồi đáp :”Khởi bẩm hoàng thượng, tịnh không thấy tên Trương công công trong xuất cung ký lục.”

“Ai là người cuối cùng thấy y, là lúc nào?”

“Bẩm hoàng thượng, buổi sáng Vu Chính – phụ trách sắc thuốc, hầu hạ Trương công công – gần cuối giờ mẹo (7h) bưng được đến cho đại nhân uống, tiếp theo thu chén rồi lỵ khai. ” Liễu Thuận nuốt nước bọt :”Sau đó không thấy Trương công công nữa.”

“Trong phòng y có thiếu đi thứ gì không?”

“Không có. Cái gì cũng không thiếu.”

“Chỗ trẫm thì sao?”

“Cái này...” Liễu Thuận đỏ mồ hôi, thậm chí ai dám đến chỗ ngài xác nhận? Trời biết trong cung điện cái nào Trương công sắp xếp, cái nào ngài đặt.

Bình Vũ để dựa lưng về phía sau ghế, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Liễu Thuận chờ đợi, dè dặt hỏi một câu :”Hoàng thượng, người có muốn phái người đi tìm?”

Bình Vũ để im lặng hồi lâu.

Liễu Thuận cũng không dám mở miệng, cúi đầu, khom thắt lưng, yên lặng chờ ý chỉ.

“Không cần tìm.” Bình Vũ để cuối cùng cũng mở miệng ngọc, lập tức ngồi thẳng dậy căn dặn Phó tổng quản, “Đây có hai chồng tấu chương. Chồng bên trái người theo thứ tự gọi người đến cho trẫm.”

Liễu Thuận cả kinh, nhất thời nổi lên thương cảm cho các đại nhân lát nữa bị gọi tới.

“Còn chồng bên cạnh.” Bình Vũ để tiện tay cầm một bản ném xuống tiện đường :”Người mời từng người đến, trẫm sẽ hỏi tra bọn họ. Đến chỗ Hình bộ báo họ chuẩn bị bắt họ nhận tội ; nếu dám nhận vô tội, đem tấu chương này cho họ xem.”

Liễu Thuận toát mồ hôi lạnh.

Chuyện gì đây? Vì sao kêu hắn đi làm việc ?

Loại sự tình này trước đây hắn chưa từng làm qua a. Trương công công, người ở đâu vậy? Sao lại nhè đúng lúc này mà.....!

“Rõ, nô tài đi làm ngay.”

Liễu Thuận không dám nói không làm được, nhất bản tấu chương nằm trên đất nhét vào ngực, lập tức cung kính đi lên phía trước ôm lấy chồng tấu chương. Mệnh lệnh này đơn giản, hắn chỉ cần án theo trình tự rồi sai hạ nhân đi gọi các đại nhân đến. Vấn đề là hai bản trong lòng, hắn có đủ khả năng làm hoàng đế bệ hạ hài lòng hay sao?

“Liễu Thuận.”

Bình Vũ để ngừng đầu lên, thần sắc trên mặt không thể nói là hảo hay xấu. Nhưng Liễu Thuận phát giác hình như cái bớt hình chữ nhân kéo dài từ mi tâm tới dưới tai càng phát ra tiên diễm, thoát nhìn như chảy máu. Bỗng nhiên, trong lòng Liễu Thuận dâng lên một trận lạnh run.

“Có nô tài.” Thanh âm Liễu Thuận càng nhún nhường.

Nhưng thanh âm Bình Vũ để có thể nói là hòa ái, “Việc này làm hảo hảo cho trăm, làm tốt trăm sẽ ban thưởng. Làm không xong, người đi tìm Trương Bình Trương công công dẫn về cho trăm. Hiểu chưa?”

“Vâng, nô tài hiểu. Nô tài nhất định sẽ làm tốt.” Liễu Thuận vừa đổ mồ hôi lạnh, vừa ôm chồng tấu chương, cúi đầu rút lui khỏi thượng thư phòng.

Thân ảnh cao lớn của Bình Vũ để lại dựa vào sau ghế, nhìn gian phòng vắng vẻ, mỉm cười.

“A xì!”

Trương Bình day day mũi, sờ soạng nửa ngày không tìm ra trên người lấy một chiếc khăn tay, chẳng còn cách nào, tùy tiện dùng ống tay áo lau đi.

Trời ngả bóng, đêm chưa buông, y sờ sờ cái bụng thấy không đói, vậy ngủ tiếp.

Trở mình một cái, quần chặt trong chăn, vỗ vỗ gối, Trương công công cảm thấy hài lòng, nhắm mắt lại. Ân... Đã lâu không ngủ một mình, phải hảo hảo đánh một giấc.

Trời tối, cách không xa thượng thư phòng có một phòng nghị sự, ở bên trong sáu, bảy vị đại thần hoặc đứng hoặc ngồi.

Những người đó, kẻ thì ngồi chờ ra, sắc mặt tái nhợt, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì; kẻ thì đứng châu đầu rĩ tai nhau, kẻ thì chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng.

“Kẹt.” Cửa phòng nghị sự đẩy ra.

Mọi người trong đều hướng ra phía cửa.

Đại thần Ti nông khanh phụ trách nông vụ – Trần lão rũ vai sải bước vượt qua cửa.

“Trần đại nhân, cẩn thận dưới chân.” Tiểu thái giám dẫn đường có thiện ý nhắc nhở.

Trần lão một chân dẫm lên bậc cửa gác qua cửa vào phòng may mà nhắc nhở đúng lúc, tuy nói như vậy hơi khó coi nhưng chung quy so với việc vấp té vẫn tốt hơn.

“Đa tạ.” Trần lão cười khổ một tiếng.

Tiểu thái giám ngẩng đầu, mọi người cùng nhau nhìn về phía hắn. Tiếp đến phiên ai đây?

“Hoàng thượng thỉnh Đại Lý tự khanh Ngô đại nhân.”

Đang muốn nghênh tiến nói chuyện cùng Ti nông khanh, Ngô đại nhân vừa nghe đến lượt mình, cười khổ với Trần lão một cái, lập tức chỉnh lại y quan đi theo tiểu thái giám.

Đại Lý tự khanh cùng tiểu thái giám vừa ly khai, mấy người trong phòng liền tiến đến, vây quanh Trần lão.

“Trần lão, hoàng thượng nói gì với ngài vậy?”

“Đúng vậy, bệ hạ hôm nay suy cho cùng là làm sao?”

Trần lão tìm một cái ghế có tay vịn, chậm rãi ngồi xuống, lắc đầu thở dài nói: “Lão phu cũng không biết.”

Không chỉ có Trần lão, đại khái các đại nhân bị gọi tới ngày hôm nay cũng không biết xảy ra chuyện gì. Chỉ biết hơn phân nửa những người thượng tấu hầu như đều bị vời tới.

Liền sau đó, thêm một vị đại nhân bị triệu gọi. Người bị triệu đến, có người mặt mũi tươi cười bước ra từ thượng thư phòng, gương mặt thậm chí có thể nói là cao hứng bừng bừng. Mà các đại thần mang theo vui vẻ này đại đa số đều trở về. Hỏi họ có chuyện gì thích thú như vậy, bọn họ cũng chỉ lắc đầu, thần bí cười hề hề đáp: phạt viết không thể nói.

Nhưng không phải tất cả mọi người đi vào thì lúc đi ra đều tươi cười. Hôm nay tại thượng thư phòng, ngoại trừ một vị được triệu vào, mấy vị đại thần còn lại đều đứng chờ bên ngoài. Những người từng bị triệu sau đó tự động lưu lại dò hỏi tin tức. Tất thấy đều nghĩ giống nhau, chung quy mọi người cùng lo lắng vẫn dễ chịu hơn một mình sầu lo.

“Đổi thay rồi.”

Một câu nói của Hình bộ thượng thư Lưu Hiểu khiến mọi người cùng rơi vào trầm lặng.

Đúng a, cuối cùng sự đã biến.

Có người hoảng hốt, cũng có người cảm thấy tâm an.

Bình Vũ đế là người như thế nào, là đế hoàng ra sao, người có thể lý giải không nhiều. Một người ở đẳng sau đã từng trải qua vô số huyết tinh, khi leo lên ngôi vị hoàng đế sao lại có vẻ bình thản dị thường. Vì vậy chuyện lúc này không thể nói là chuyện cực lớn nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Tiên đế mất đi, tân hoàng đăng cơ, trên cơ bản người lưu lại trong triều đều là các cựu thần đời trước, tân đế không thay họ, thoát nhìn không giống như là có ý động đến họ.

Thế nhưng chỉ là thoát nhìn giống mà thôi. Bọn họ đều nhớ rõ bản thân chưa từng bang trợ vị hoàng tử, nay là hoàng đế này, thậm chí có vài người từng cười nhạo hắn.

Lòng dạ vị đế hoàng kia thực sự khoan dung đến mức đó ư? Hay hắn đang chờ đợi? Hay đang quan sát?

Quan sát bọn họ có nguyện ý bán mạng vì hắn hay không, có thích hợp với vị trí của mình hay không? Hay bản thân hắn đang chờ cơ hội thuận tiện, hốt một mẻ lưới bắt hết bọn họ?

Ôm trong lòng những suy nghĩ ấy, một năm nay, một phần ba triều thần có vẻ rất dốc sức làm việc, trong đó không thiếu kẻ có tham vọng muốn tiến thân.

Một phần ba khác thì chọn con đường trung dung, không tiến, cũng không khước từ, đại đa số thời gian đều nhìn mặt vị kia đoán thánh ý.

Một phần ba còn lại, lúc đầu còn giả bộ trung thần, thời gian lâu, nghĩ rằng đế hoàng nào cũng giống nhau, dần dần cũng bắt đầu bốn cột, bằng mặt không bằng lòng, ngầm làm chuyện xấu.

“Vi đại nhân và Phong đại nhân hôm nay không đến?” Trần lão đánh vỡ sự trầm tịch hỏi một câu xác nhận.

Lưu Hiểu lắc đầu.

“Các người đoán hai vị đó có biết chuyện không?”

Lưu Hiểu ngắc đầu, “Trần lão có ý gì?”

Trần lão trầm tư một lúc, cân nhắc hồi lâu mới nói :”Phải đến Vi phủ và Phong phủ một chuyến.”

Ngay lúc các đại thần tâm phiền ý loạn, Trương tổng quản, Trương công công đang ôm chần, ngáy khò khò, lúc trầm lúc bổng, lỗ mũi tắc tị phập phù hai cái bong bóng.

“Rầm!” Ngoài cửa có gì đó bị gió thổi đập vào.

“Ân..” Trương công công trở mình, một chân mở ra quặt chặt lấy chần, tiếp tục giấc mộng xưng bá vô lâm đẹp đẽ.

Đêm khuya.

Bình Vũ đế lê loi ngồi trên long sàng, lẳng lặng nhìn ánh nến.

“Ba.”

Thanh âm rất nhỏ, nhưng trong cung điện rộng lớn vắng lặng, tiếng động càng rõ.

Ánh nến leo lét bùng lên một chút, bị thổi bật về một hướng, rồi lập tức khôi phục lại nguyên trạng.

Phong phủ.

“Vi đại nhân thấy sao?” Phong sải nhấc chân lên ghế, cười tủm tỉm nhìn vị nam tử văn nhã ngồi đối diện.

Vi Vấn Tâm ôm quyền quay về phía đông làm một lễ, không ôn hòa không nóng giận, nói :”Tất cả còn phải xem ý tứ hoàng thượng.”

“Ý tứ của hoàng thượng?VẬY người cho rằng hoàng thượng định làm gì? Người đừng nói với ta là người không biết ý định của hoàng thượng đi.”

Vi Vấn Tâm cười ha hả :”Xem ra cũng có người tìm đến Phong đại nhân rồi.” Đây không phải một câu nghi vấn, mà là một câu khẳng định.

Phong sai cũng cười ha hả, mị nhãn nói :”Hy vọng vị kia có thể chơi lâu một chút, vài ngày như vậy, nửa cuộc đời sau của ta không lo thiếu thốn.”

Vi Vấn Tâm nghe vậy cười khỏ, người này thật không hổ danh “người điên”, nào có ai đường đường chính chính trước mặt người ngoài nói muốn tham ô? Hơn nữa chính mình và hắn cũng chưa thể nói tới mức thân thiết a?

“Bất quá, tại hạ có chỗ chưa giải thích được, mong Phong đại nhân tài ba vì tại hạ giải thích nghi hoặc.”

“Giải thích nghi hoặc thì không dám, Vi đại nhân có thấy lần này hoàng thượng đột ngột làm ra nhiều chuyện lớn như vậy rất kỳ quái, đúng không?”

“Đúng vậy.” Vi Vấn Tâm không tiện nói ý chỉ của hoàng thượng mục đích là để mọi người khỏi ầm ĩ chuyện hai người.

“Tại hạ cho rằng bệ hạ thỉnh vài triệu thần tiến cung, mục đích có lẽ là tặng họ một lời cảnh cáo, tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện hai vị đại nhân. Thuận tiện xao sơn chấn hổ.” (khuấy động núi chấn động cọp, nghĩa giống câu rung cây nhất khỉ)

“Vi đại nhân phân tích cực kỳ.” Phong Vũ Sơn khê vỗ tay tán thưởng.

“Thế nhưng có nhất thiết phải hưng sư động chúng (làm rùm beng) như vậy a? Chưa kể vì cái gì đùn đẩy lên hai người chúng ta?” Vi Vấn Tâm đem những lời này ra hỏi, hẳn tin Phong Vũ Sơn nhất định hiểu hắn muốn nói gì.

Phong Vũ Sơn quả nhiên không phụ sự kỳ vọng, “Vị kia tám phần mười không có hảo tâm. Đẩy trách nhiệm lên hai chúng ta, chín phần là không muốn nhìn chúng ta thanh nhàn. Vi huynh, người không cảm thấy lương bổng của chúng ta hơi ít sao?”

Nghe Phong Vũ Sơn nói mấy lời thất kính như vậy, Vi Vấn Tâm chỉ có thể giả bộ không nghe thấy, “Chúng ta thân là thần tử, tất nhiên phải chia sẻ nỗi lo với bệ hạ. Khụ, làm quan lớn nhất phẩm trong triều, bổng lộc tuyệt không thể tính là ít.”

Những lời này vừa thốt ra, lập tức hứng lấy cái nhìn khinh thường của Phong nhân ngồi bên trái.

“Dù vị kia có ý gì đi nữa, chúng ta cứ im lặng đứng ngoài xem biến.” Phong Vũ Sơn đứng dậy.

“Ngài cũng không biết dụng ý thực sự của hoàng thượng?” Vi Vấn Tâm rất kinh ngạc, trong mắt vừa có thất vọng, vừa có vui mừng.

Phong Vũ Sơn tâm mắt sáng hơn người. Trong lòng cười cười, minh bạch họ Vi kia đối với mình vừa có ý tôn trọng cũng vừa có tâm lý muốn đối kháng.

“Ta nghe được một lời đồn.” Phong Vũ Sơn đột nhiên nói.

“Đồn gì a?”

“Ha hả, ta đang tìm người xác minh việc ấy. Ta nghĩ nếu lời đồn là thật, như vậy mấy ngày tiếp theo chúng ta không thoải mái lắm đâu.”

Có ý gì? Vi Vấn Tâm không thấy Phong Vũ Sơn rõ ràng đang có ý tiên khách.

Phong Vũ Sơn cười hắc hắc.

Vi Vấn Tâm cũng không vội.

Hai con người khôn ngoan cứ dây dưa như thế.

Trương công công cuối cùng tỉnh, giống như con trùng, ngo ngoay một lúc mới bò ra.

Y đói bụng, muốn tìm đồ ăn.

Trong phòng tắt đèn tối om, may nhờ nhân thần y hơn người thường nhiều lần, không đến nỗi va đông chạm tây, cuối cùng thuận lợi mò ra cửa lớn.

Khẽ đẩy cửa, sau khi thò đầu ra xác định xung quanh không có ai, trong nháy mắt người này chạy ra ngoài.

Ngày hôm sau, cũng là ngày thứ hai Trương Bình để lại thư trốn đi.

Việc lâm triều vẫn bắt đầu như bình thường.

Chỉ là hôm nay bầu không khí trong kim loan bảo điện tuyệt nhiên khác với mọi ngày.

Bình Vũ để quét mắt nhìn chúng thần bên dưới, khóe miệng kín đáo nhếch lên trào phúng.

Phong Vũ Sơn lên trông lên, thấy Bình Vũ để đặc biệt chăm chú nhìn vị trí nào đó rồi nheo mắt mỉm cười. Nhưng nụ cười có điểm khổ tâm và bất mãn. Hắn coi như biết vị ngồi ở trên kia vì cái gì mà làm ra mấy chuyện loạn nháo. Chính là điển hình của kiểu người “ta không vui, các người cũng phải sầu cùng ta.”

“Chúng ái khanh hôm nay có chuyện gì muốn khải tấu?”

“Phịch!” Một vị quan bước ra, quỳ xuống, phủ phục hô lớn :”Hoàng thượng, thần có tội!”

Bình Vũ để không có mở miệng hỏi xem hắn mắc tội gì. Chợt nghe người này khóc kêu :”Hoàng thượng, thần dạy con không nghiêm là tội của thần a!”

Tiếp theo vị đại thần này dùng cách nói phi thường hàm súc mơ hồ, trần thuật lại hành vi phạm tội của chất tử, vì không cẩn thận mà hại chết chủ điền sản. Nói xong liền bắt đầu liều mạng dập đầu, nói mình dạy con không nghiêm, đồng thời khóc lóc kể lể nguyên nhân là tại chính thê mất sớm, mẫu thê khác sinh ra nuông chiều thả con để nó gây đại họa.

Bình Vũ để nghe xong cố sự, hứng thú gật đầu. Nhìn thoáng qua hai hàng triều thần đang đứng, hỏi :”Sự tình quả thực như vậy?”

Có người há miệng toan phụ họa, đại thần vốn giao tình hảo đứng bên cạnh hắn vội ngậm kéo hắn lại. Người này chính là một trong số đại thần bị triệu đến ngày hôm qua.

Thế là người nọ tức khắc ngậm miệng không lên tiếng. Dù sao có thể đứng vững trong triều đến hôm nay, còn ai không phải là người thông hiểu?

Thấy không ai trả lời, ánh mắt Bình Vũ để quét thêm một vòng nữa.

“Hoàng thượng, thần có việc bẩm báo.” Phong Vũ Sơn rời hàng.

“Nói.”

“Thần nghĩ chuyện của Chu đại nhân phải điều tra tỉ mỉ, nói không chừng trong đó có ẩn tình gì đó.”

“Đúng đúng. Thỉnh hoàng thượng điều tra, khuyến tử của thần thực sự không cố ý đả thương người, chỉ là....”

Bình Vũ để gơ tay ngăn. Chu đại nhân vội im miệng.

“Ân, vậy theo ý Vũ Sơn, đem việc này hảo hảo tra kỹ. Vì ái khanh, chuyện này giao cho người và Hình bộ phụ trách. Người làm chủ thẩm, phải đem việc này tra rõ từng cái một, phạm người nào dù liên quan rất nhỏ cũng không được bỏ qua.”

“Rõ.” Vì Vấn Tâm tiếp chỉ. Ngẩng đầu lên, ánh mắt đối nhau với vị kia, thắm gật đầu biểu thị đã minh bạch.

Bình Vũ để thu hồi ánh mắt.

Đúng rồi, sao thái giám hầu hạ hôm nay lại thay người? Vì Vãn Tâm ngăn người, Trương thị nhân đâu rồi? Nói mới nhớ, ngày hôm qua cũng không thấy y.

Theo thánh lệnh ban xuống, có người bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, có người bắt đầu nghĩ xem mình có liên quan gì tới chuyện này hay không. Nhất thời trong triều, chúng thần biểu tình khác nhau.

Chu đại nhân ban đầu nghe Phong Vũ Sơn nói giúp, còn tưởng rằng lễ vật mình tặng đã phát huy tác dụng. Cho rằng nếu Phong Vũ Sơn phụ trách việc này, sự tình cuối cùng có thể giống như sấm đại hạt mưa tiểu, bồi thường cho nông gia kia một ít bạc là coi như vô sự. Không ngờ hoàng thượng giao việc này cho Vi Vãn Tâm điều tra, ai cũng biết Vi, Phong, hai người mặt ngoài hòa nhã, nhưng bên trong chẳng vừa mắt nhau. Việc này hiện tại đã có chút khó nghĩ.

Cho đến tận lúc này, ngoại trừ vài người cực kỳ miễn cảm, đại đa số mọi người đều cho rằng chẳng qua là hoàng thượng đem chuyện nhỏ ra giết gà dọa khỉ, không hề nghĩ ngợi nhiều. Mãi đến hai ngày sau....

Những ngày này, Bình Vũ để hầu như đều ở thượng thư phòng hoặc ở điện nghị sự. Chờ xử lý xong triều chính, Bình Vũ để trở lại tẩm cung thì đã trống canh hai.

Trương Bình mấy ngày này muốn bù đắp lại vài chục năm không an giấc của mình, hết ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy lại ăn, sống những ngày hạnh phúc như trư.

Ngày thứ ba, Hình bộ bước ra khỏi hàng, vạch tội quan nhị phẩm Từ Cảnh vi phạm quy lệ quan viên, phiếu xướng tức kỷ. (chơi gái ngủ tại thanh lâu)

Bình Vũ để lệnh nghiêm tra.

Bởi vì chuyện hôm qua vẫn rành rành ra đó, rất nhiều người đã cảm thấy có gì đó kỳ quái. Thậm chí còn có người thầm cười nhạo, nghĩ thầm để Hình bộ tra xét thì có thể vô sự sao? Ngay cả chuyện này cũng muốn Hình bộ ra mặt giám sát.

Vi Vãn Tâm chú ý tới Liễn phó tổng quản đứng dưới long ỷ vị kia. Có nên hỏi thăm một chút chuyện Trương thị nhân? Vi Vãn Tâm do dự.

So với Vi Vãn Tâm chú ý đến người hầu hạ, Phong Vũ Sơn càng lưu ý đến khuôn mặt người được hầu hạ hơn. Đây không phải biểu tình quen thuộc hắn thấy nhiều năm, nếu đổi lại là người khác đại khái sẽ không nhìn ra sự khác biệt của vị kia. Nhưng trong mắt hắn, vị kia tinh thần tựa hồ không tốt lắm, sắc mặt cũng khó coi. Rõ ràng ngồi thẳng lưng, nhưng dẫn theo chút mệt mỏi. Đồng thời cũng dẫn theo chút điên cuồng của dã thú bị ép vào đường cùng.

Trương Bình, trò quỷ lần này của tiểu tử người lớn chuyện rồi a. Phong Vũ Sơn cúi đầu, nghĩ xem có nên phái người âm thầm đi tìm tằm tích Trương tổng quản.

“A xì!”

Quái lạ, ta phong hàn rõ ràng đã khỏi, sao còn có thể hắt xì?

Trương Bình nhu nhu mũi, há to miệng cắn phập vào đuôi gà trên tay.

Vừa nhai nuốt vừa nghĩ : sừu tiểu tử hình như không có động tĩnh gì a? Ân, kỳ lạ.

Có nên đợi thêm hai ngày nữa? Hay là....

Ngày thứ tư, người gốc mây cũng nhận ra sự tình bất thường.

Hình bộ lần thứ hai rời hàng, nói tra án, lấy khẩu cung những người liên quan thì phát hiện Từ Cảnh cấu kết với bên thương nghiệp, thu hối lộ lớn, hiềm nghi hắn phạm vào đại tội lũng đoạn đường vận chuyển từ nam tới bắc.

Triều đình xôn xao. Kinh ngạc hơn cả hành vi phạm tội của Từ Cảnh, rất nhiều người tự hỏi tại sao trong thời gian ngắn, Hình bộ có thể tra rõ ngọn nguồn?

Bình Vũ để trên mặt lộ ra vẻ cười nhạt châm biếm. Đáng tiếc là trong mắt các thần tử liên can, chỉ thấy gương mặt kia đáng sợ, không thấy được ai đó đang cười nhạo.

Nghiêm tra. Đây là kết luận cuối cùng Bình Vũ để ban ra.

Hình bộ lui xuống. Vi Vãn Tâm rời khỏi hàng, tấu lên : trong khi tra án, phát hiện mẫu gia Chu Toàn ngược đãi hạ nhân chí tử, hiện đã bắt giữ. Mặt khác, quan chủ thẩm tra án lúc đó có quan hệ thông gia với mẫu gia Chu Toàn, hiện đang hoài nghi có sự bao che phạm tội. Vì vậy phủ định toàn bộ chứng cứ có được lúc trước, thu thập lại.

Lần này Bình Vũ để nhả ra một chữ: chuẩn.

Lịch sử về sau gọi là “Án Chu, Từ triều tịch”, việc này cứ thế được khai mở.

Hai quan Chu, Từ mất chức, bị tống vào ngục, phần hận trong triều không có người nói hảo giúp bọn hắn, không ngờ sau đó vài tên quan viên khác bị lôi theo. Tiếp đó Chu, Từ hai người dẫn đầu cả đám quan viên hoặc vương tộc liên quan đến vụ án, ngoài ra còn có bách tính dân thường, từ thương nghiệp lớn đến danh gia vọng tộc. Vốn là vụ án nhỏ nhưng nay giống như chuột tha hải nhi, cắn lấy nhau thành một chuỗi dài.

Năm thứ hai Bình Vũ đối với dân gian mà nói là có một năm đặc nhân tâm, nhưng tại triều đình, đối với các chúng thần chính là một năm tràn ngập run sợ trong lòng. Một năm sau, bổ nhiệm lại các quan viên, những người Thăng để lưu lại lúc trước ngoại trừ vài người có thực lực, chẳng còn mấy người, hầu như đều tan tác sạch sẽ. Đến lúc này, Bình Vũ để trên lâm triều mới lộ ra nụ cười thực sự. Đương nhiên đó là chuyện về sau, chúng ta tạm thời án xuống không nhắc tới.

Quay lại việc lâm triều cùng ngày, Vi Vãn Tâm lần này không cần nhìn vị trí dưới long ỷ, bởi vì hắn đã biết Trương thị nhân bị bệnh, dự tính tìm lúc rảnh rỗi đến thăm y.

Mà người gần đây luôn đứng đắn nghiêm chính – Phong Vũ Sơn thấy mặt vị kia ngày càng cau lại.

Sau lâm triều, Liễu Thuận cùng hạ nhân theo lệ mang đồ ăn đến, rồi đóng cửa lui ra.

Bình Vũ để ngồi ở trước cái bàn đủ cho mười người, an tĩnh, không nói cũng không cử động.

Gần nửa ngày mới chậm rãi cầm một đôi đũa lên, lẳng lặng dùng bữa.

Dùng cơm xong, sai người thu dọn đồ ăn, Bình Vũ để vẫy tay cho mọi người lui, một mình chậm rãi hướng về phía thư phòng đi đến.

Đi qua một hoa viên, Hoàng Phủ Kiệt vô tình ngẩng đầu nhìn, bị ánh nắng làm lóa mắt.

Trước mắt tối sầm lại, lao đảo một cái.

Thân thể ngã vào cái ôm quen thuộc.

Hoàng Phủ Kiệt trấn định lại cảm giác choáng váng, cúi đầu, lạnh lùng nhìn người đang ôm hắn.

Trương Bình cười mỉa, một hồi sau gương mặt rắn đanh :”Uy, ta hỏi ngươi, buổi tối vì sao không ngủ? Ngồi gần trên giường làm cái gì?”

Im lặng một lúc, Hoàng Phủ Kiệt hỏi lại một câu:

“Ngươi nhìn lên ta?”

“Ách...”

“Ngươi vẫn ở trong cung?”

“Khụ. Người ta vẫn nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất a. Ta vốn định ở trong cung vài ngày chờ chuyện qua đi, sau đó mới tìm cơ hội xuất xung. Không nghĩ tới...”

“Người nghĩ rằng ta sẽ đi tìm người?”

Trương Bình nuốt nước bọt, đột nhiên không dám nói tiếp.

“Người quên ta từng nói gì với người sao?” Hoàng Phủ Kiệt mỉm cười hư ảo, vươn tay, nhẹ nhàng xoa gương mặt Trương Bình. Như là đang xác nhận.

“Người không quên!” Nam nhân đột nhiên biến sắc, giữ chặt lấy gương mặt Trương Bình. “Yêm hóa người nếu như quên, tuyệt sẽ không chạy về lên nhìn ta. Hừ! Người biết rõ nếu người ly khai sẽ phát sinh chuyện gì, người biết rất rõ. Người cố tình đúng không?”

“Tiểu Kiệt...” Trương Bình cảm thấy da mặt bị ép phát đau.

Nam nhân gắt gao nhìn thẳng y, tay dần dần buông lỏng.

“Tiểu Kiệt, đừng như vậy. Người như vậy ta thật sự khó chịu.” Trương Bình muốn dỗ dành hắn.

“Ta làm sai, người có thể đánh ta, cũng có thể chửi ta, người muốn làm gì ta cũng được. Người biết mà.”

“Vì cái gì nhất định phải ly khai ta?”

“Người biết rất rõ, người cực kỳ rõ ta sợ nhất chính là điều ấy! Trương Bình, trước đây ta vẫn nói với người, chỉ cần trong lòng người có ta, ta sẽ không bao giờ ly khai người, người cũng không được rời bỏ ta. Quả nhiên là ta đã nghĩ sai rồi.”

“A, người sao mà nhẫn tâm, ta ngồi ba ngày đợi, người lên nhìn ta ba ngày a? Có nhất thiết phải hủy hoại cơ thể ta, người mới hết giận? Nếu là như vậy, không sao, ta có thể nhẫn nại thêm hai ngày nữa.”

Hoàng Phủ Kiệt dùng tay đẩy Trương Bình ra.

Trương Bình vòng hai tay ôm chặt hắn, không cho hắn đẩy ra.

“Ta không có nhìn trộm người ba ngày, đêm qua ta vốn định rời đi....Người đừng giận, hãy nghe ta nói! Ta muốn trước khi ly khai, đến nhìn người một chút, hơn nữa ta cũng không có dự định đi lâu, nhiều lắm là nửa tháng ta sẽ trở về. Thế nhưng ta lại thấy....” Trương Bình thở dài.

Nhân thần Hoàng Phủ Kiệt rất đáng sợ.

Đáng tiếc loại nhân thần hung ác này đối với Trương công công thần kinh cứng cổ, thật sự không có hiệu quả.

“Người rất ngốc! Mỗi lần đều như vậy. Lần này là ta nhìn thấy, nếu như ta không thấy thì sao? Người không ngủ như vậy, thương tổn chính mình còn có ý nghĩa gì? Muốn ta thương tâm khổ sở sao? Được rồi, ta thừa nhận, người làm được rồi.” Trương Bình tức khí.

Hoàng Phủ Kiệt hiển nhiên cũng không vì y tức giận mà buông tha, hừ lạnh một tiếng, nâng cằm Tổng quản đại nhân nhà hắn lên, lạnh lùng nói :”Ta cảnh cáo người, Trương yêm nhân. Nếu như sau này người dám làm chuyện như vậy một lần nữa, trước hết hãy nghĩ tới hậu quả. Nhớ kỹ chưa?”

Biểu tình Trương Bình giống như rất muốn dùng búa đập mạnh lên đầu người kia một phát.

“Có nghe hay không?” Hoàng Phủ Kiệt hai tay kéo căng hai bên da mặt của y.

Trương Bình đau a. Vì sao cuối cùng người thụ thương nặng nhất luôn là y?

Hết cách, chỉ có thể gật đầu.

Hoàng đế lão đại hài lòng, rốt cuộc đã chịu buông tha khuôn mặt Trương Bình. Con mắt đóng lại, ngã về phía trước.

“Oái!” Trương Bình vội ôm chặt hắn vào lòng.

“Khò...” Hoàng đế đại nhân thiếp đi.

Trương Bình nhe răng, Trương Bình phần nộ, Trương Bình muốn ngửa mặt lên trời gào to. Cuối cùng y chẳng làm gì cả, vừa ôm, vừa đỡ lấy hoàng đế đại nhân nhà y – người cao hơn, nặng hơn y, bước về phía tầm cung.

“Hậu quả? Hậu quả thế nào? Lần sau ngươi còn dự định làm ra chuyện gì? Chưa từng gặp qua người nào đề tiện, vô sỉ như ngươi. Ngươi vậy cũng gọi là uy hiếp?”

“Được.”

“Ân?” Trương công công cúi đầu.

Chỉ thấy đại nam nhân trong lòng y phi thường thần nhiên, dáng vẻ khoan khoái, chiếc cổ đang ở trong lòng y quay ra, mắt vẫn nhắm nghiền như đang nói mơ.

“Lần sau ta sẽ không ăn cơm.” Bấy chữ nói như đinh đóng cột.

Trương Bình khước miệng co giật, nhin không nổi hỏi một câu :”Lão ngài có thể cho biết năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Người đang ngủ vươn hai ngón tay.

“Cái gì? Ngài nói năm nay mới hai tuổi?”

Người đang ngủ lần này thực sự ngủ say, mặc cho Trương công công lắc hấn, đe dọa sẽ thả hấn xuống ao, hấn vẫn bất động như sơn.

Trên đường đi, may là Trương công công khinh công không tệ, tránh chỗ có người mà đi, cuối cùng chẳng ai phát hiện hoàng đế máu lạnh, cao to uy mãnh, thần thánh bất khả xâm phạm của bọn họ giống như một công chúa, nằm trong lòng thái giám tổng quản Trương công công. Y vừa ôm con người đáng sợ kia ngủ, vừa thương xót.

Đến nỗi có vài tên ám vệ ẩn trong bóng tối phụ trách bảo hộ Bình Vũ để an toàn cũng...

Bộ dạng của hai người đó, là thật ư! Bọn họ nhin không được sinh ra hoài nghi nhỏ Trương Bình, Trương tổng quản thực sự là một vị công công?

Mà kinh nghiệm bỏ nhà trốn đi lần này hiển nhiên mang đến ám ảnh sâu nặng cho Trương công công chúng ta. Hậu quả rắc rối trực tiếp chính là kỳ sau Trương công công có trốn nhà bỏ đi, chắc chắn sẽ xuất hiện một người bệnh!

Một năm sau.

Trương công công vừa gói gém quần áo, nhét vào tay nải, vừa nói với nam nhân ngồi đối diện trên giường, đang nhắm mắt.

“Ta ra ngoài hai mươi ngày. Xem thi đấu lôi đài xong sẽ trở về. Ngươi lần này phải nhớ ngủ.” Quay đầu lại xác nhận.

Nam nhân không tình nguyện “Ân” một tiếng.

Trương công công thoáng an tâm, đã yên tâm rồi thì nói năng cũng trôi chảy hơn, “Ta trước đây chưa từng đi xem đại hội võ lâm, ngươi nói với thân thủ của ta nếu thượng lôi đài sẽ xếp thứ mấy? Dĩ nhiên là ta không định tranh danh hiệu, ta chỉ muốn nhìn một chút. Võ lâm đại hội ba năm mở một lần, nghe nói lần này còn có phần thưởng sách thần binh thiên cổ, cơ hội này khó có được, ngươi nói có đúng không? Ta phải đi hai mươi ngày, hai mươi ngày này...”

Trương Bình quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Ngươi phải ăn uống, mỗi bữa đều phải ăn, không được bỏ. Khi trở về nếu ta phát hiện ngươi gầy đi, ta sẽ đánh ngươi thành viên. Ngươi sẽ ăn a?”

Lần này nam nhân đến ân một tiếng cũng lười.

“Uy, ta hỏi ngươi, ngươi sẽ ăn uống đầy đủ a?”

“... Sẽ.”

“Vậy là tốt rồi.” Trương Bình tiếp tục quay đầu lại, rất nhanh đã gói gém xong bao quần áo.

“Ta đây đi a.”

Nam nhân phát phát tay.

“Ta đi a.”

Nam nhân đứng dậy đi qua Trương Bình, đi xử lý chuyện quốc gia đại sự.

Trương Bình dậm chân, đi!

Một canh giờ sau, cửa thượng thư phòng bật mở, Trương công công lưng công một bao quần áo cực đại bước vào.

Bình Vũ để đang ở phê chữa tấu chương liền ngẩng đầu, “Người chưa đi sao? Quên cái gì à?”

Trương Bình lưngvác bao quần áo, đứng ở trước mặt hắn, nghiêm túc hỏi :” Người sẽ hảo hảo ngủ đúng không?”

“Ân.”

“Người cũng sẽ hảo hảo ăn đúng không?”

“Ân.”

“Người cũng sẽ uống nước đúng không?”

Thái dương Bình Vũ để khẽ co giật một chút.

“Vậy người buổi tối ngủ sẽ đắp chăn a?”

“Người sẽ để ấm vệ vẫn theo người, đúng không?”

“Người... Người xác định sẽ không dùng đao chém mình?”

“Người cũng sẽ không ăn được liệu cổ quái gì a?”

“Trương Bình.”

“Ân?”

“Đi thông thả không tiễn.”

“Nga, ta đây đi a.”

Bình Vũ để cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục phê tấu chương.

Trương Bình đi tới cửa.

Một trận gió xẹt qua, Bình Vũ để lần thứ hai ngẩng đầu.

“Này... Người có muốn đi cùng ta?”

Trong nháy mắt, gương mặt dọa khiếp người của đại nam nhân tràn ngập vẻ mừng rỡ, tươi cười, tuyệt đối, tuyệt đối có thể dùng hai chữ “sáng lạn” miêu tả.

“Nhưng... người cứ như vậy cùng ra ly khai hoàng cung không hay a? Người là hoàng đế.”

“Không cần lo, chỉ hai mươi ngày mà thôi. Nếu như một hoàng triều vì hoàng đế ly khai hai mươi ngày mà xuất hiện nguy cơ, không bằng ta theo người hành tấu giang hồ.”

“Vậy được rồi. Được rồi, chúng ta trước khi đi có nên lưu lại cho người diên và Vi đại nhân một phong thư?”

“Ân, ý kiến hay.”

Thế là trên bàn hai vị Phong, Vi đại nhân đều xuất hiện một tờ giấy giống nhau.

“Gửi Phong (Vi) đại nhân, giang hồ gần đây xuất hiện đại loạn, để bảo thiên hạ an bình, bệ hạ anh danh thần võ ra ý chỉ muốn cùng tiểu nhân đến đại hội võ lâm quan sát một phen. Hai mươi ngày sau sẽ quay về. Đừng lo.

Đề lưu : Tổng quản thái giám đại nội Trương Bình cùng hoàng đế.”

Vi Văn Tâm thấy giấy Trương thị nhân nhấc lại thì...

Câm lặng, chính là câm lặng. Cuối cùng mới thì thào nói một câu: “Có gì vui mà thái giám tổng quản đi trước, đế hoàng cũng nối gót theo sau a? ... Lẽ nào Trương thị nhân đúng như đồn đãi là một kẻ lỗ mãng cộng thêm ngu si?”

Phong Vũ Sơn thấy Trương thị nhân nhấc lại thì...

Cười nhạt, chính là cười nhạt. Cuối cùng âm u cười nói: “Võ lâm đại hội sao? Các người đã muốn đi phòng loạn, nếu một điểm nhiễu loạn cũng không có thì há chẳng phải rất có lỗi với các người đã nhiệt tình đi xem sao? Hừ hừ hừ...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-hoang>